Hảo mộc vọng thiên

NHÌ NHÀ

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82: Phiên Ngoại 1
Chương 83: Phiên Ngoại 2
Chương 84: Phiên Ngoại 3
Chương 85: Phiên Ngoại 4
Chương 86: Phiên Ngoại 5
Chương 87: Phiên Ngoại 6
Chương 88: Phiên Ngoại 7
Chương 89: Phiên Ngoại 8
Chương 90: Phiên Ngoại 9
Chương 91: Phiên Ngoại 10
Chương 92: Phiên Ngoại 11
Chương 93: Phiên Ngoại 12

https://thuviensach.vn

Chương 94: Phiên Ngoại 13

Chương 95: Phiên Ngoại 14

Chương 96: Phiên Ngoại 15

Chương 97: Phiên Ngoại 16

Chương 98: Phiên Ngoại 17

Chương 99: Phiên Ngoại 18

Chương 100: Phiên Ngoại 19

Chương 101: Phiên Ngoại 20

Chương 102: Phiên Ngoại 21

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Bị sét đánh trúng, cảm giác cũng không đau như trong tưởng tượng, chỉ là trong nháy mắt chợt tê rần một chút mà thôi. Thật sự đau đớn, là những nơi bị ngọn lửa đốt, dù đã qua mười năm, vẫn còn chưa dứt.

Lúc hắn ngã vào trong đống lửa, thấy được thần sắc hoảng loạn khó thấy trên khuôn mặt người nọ , cảm giác có chút thống khoái. Sau đó, thuốc trị thương lành lạnh xoa đến trên mặt vết thương nóng rực đau buốt, rất nhanh sau đó đã không còn đau nữa.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua, người nọ hắn là đã hơn hai mươi, bản thân mình vẫn còn là một tiểu quỷ mới hơn mười tuổi.

“Lão đại! Lão đại, tỉnh tỉnh!” Trong lúc đang ngủ mơ có người lay hắn, Tần Vọng Thiên mở mắt, nhìn mấy tên thủ hạ đứng bên giường: “Gọi hồn sao?”

“Lão đại, chúng ta dò la được tung tích của Nhạc Tại Đình rồi.”, một tên thủ hạ kích động nói.

“Thực sự?” Tần Vọng Thiên lập tức tỉnh táo lại, trở mình ngồi dậy, hỏi “Tiểu tử đó đang làm cái gì?”

“Nghe nói mấy ngày hôm trước lão gia tử Nhạc gia trại quy thiên rồi, hiện tại hắn là đại trại chủ Nhạc gia.”, thủ hạ hồi bẩm: “Tháng sau là điển lễ kế thừa của hắn.”

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên cau mày, “Tiểu tử này, nương a…”

https://thuviensach.vn

“Lão đại.” Thủ hạ hai mặt liếc nhau, nhìn Tần Vọng Thiên: “Nhạc gia là danh môn, hiện tại ngoại trừ Hắc Vân Bảo cùng Thất Tinh Thuỷ Trại, thì thực lực bọn họ lợi hại nhất, chúng ta chỉ có vài ba nhân mã, có khả năng hơn được bọn họ sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Tần Vọng Thiên nhấc chân đá bàn trà bên cạnh,”Ngươi có gan nói lại lần nữa xem?”

“Không dám… Không dám.” Thủ hạ nhanh chóng lùi về một bên.

“Ta Tần Vọng Thiên, nhất định phải bắt tiểu tử Nhạc Tại Đình lấy máu trả nợ máu!” Lạnh lùng bỏ lại một câu, Tần Vọng Thiên đứng lên, hầm hừ đi ra khỏi gian phòng. Tới một bãi đất trống phía sau núi, bốn phía trống trãi, giữa bãi đất chỉ có một gốc thụ cao, cành lá rậm rạp tỏa rộng đứng sừng sững.

Ngẩng mặt nhìn đỉnh thụ hướng thẳng tận trời, Tần Vọng Thiên nhắm mắt lại tự hỏi mình “Tần Vọng Thiên, ngươi lấy cái gì đấu với người ta?”

Nhấc chân hung hăng đạp cây một cước “Ta không cam lòng!”

Cây cổ thụ lắc lư vài cái, vài phiến lá cây chạm rãi hạ xuống, bị gió thổi đi, bay vào sơn cốc.

…

Mộc Lăng lưng đeo hành lí, rời khỏi Hắc Vân Bảo, nói chính xác, hắn bị Tư Đồ đuổi ra.

“Cả ngày ở nhà ngẩn ra làm cái gì? Nhanh đi tìm linh đan diệu dược trường mệnh bách tuế của ngươi đi.” Tư Đồ tay cầm theo bao quần áo một cước đạp Mộc Lăng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Đừng ở chỗ này gây thêm phiền!”, nói xong thì thân thiết ôm tiểu bảo bối của hắn đi vào nhà .

Mộc lăng giậm chân, chửi đổng: “Tư Đồ ngươi là đồ hỗn đản, lão tử sống mấy tuổi ai cần ngươi lo?!” Nói còn chưa dứt lời, mặt bị một cái rương bay ra đập trúng… Là hòm thuốc của hắn.

“Hừ.” Mộc lăng xoa xoa cục u trên đầu, mở bao quần áo nhìn, không tồi, Tư Đồ vẫn còn có chút lương tâm, nhét vào cho hắn không ít ngân phiếu. Gói gọn bao quần áo, xách theo cái hòm thuốc, Mộc Lăng đi bộ thẳng đến đường lớn, mục tiêu: trường mệnh bách tuế![sống lâu trăm tuổi]

Đi tới dưới chân núi, còn chưa vào thành, Mộc Lăng đột nhiên dừng bước, bên cạnh có một ngôi miếu Thổ Địa. Mộc Lăng chạy ào vào khấn vái Bồ Tát, quỳ bổ xuống đệm, miệng lẩm bẩm: “Bồ Tát a Bồ Tát, ngài phải phù hộ ta lần này có thể tìm được linh đan diệu dược trường mệnh bách tuế. Còn nữa, ta nhân tiện phát một một lời thề, lần này xuất hành, ta nhất định phải bớt quản chuyện người khác, không lo chuyện thiên hạ! Nếu làm trái lời thề này…”

Mộc Lăng ngẫm trái ngẫm phải, khẽ cắn môi nói: “Nếu như quản, ta sẽ chỉ có thể sống đến chín mươi chín tuổi, đủ độc rồi chứ?!”

Thấy Bồ Tát hình như đang cười cười với mình, Mộc Lăng cầm bao quần áo đứng lên, hỏi một người tiểu khất cái bên cạnh tượng Bồ Tát: “Ngươi có biết ta vừa mới nói gì không?”

Tiểu khất cái thành thật mà lắc đầu.

Mộc Lăng chìa tay đưa cho hắn một tờ giấy: “Tốt”. Nói xong, xoay người đi thẳng.

Hơn nửa ngày tiểu khất cái mới hồi phục lại tinh thần, cầm lấy trang giấy kia nhìn, ngây người, ngân phiếu một trăm lượng!

https://thuviensach.vn

Dọc theo đường Mộc Lăng cứ thấy một tên khất cái thì cho một trăm lượng, thấy toà miếu thì đi vào dâng tiền nhang đèn, dù sao trên người hắn cũng đeo thắt lưng bài của Hắc Vân bảo, Nhị đương gia đến, còn sợ không có tiền tiêu sao. Mộc Lăng tàn bạo nghĩ 'Tư Đồ, xem ta tiêu hết tài sản của ngươi!'

Đi nửa ngày, thật vất vả mới tìm được trạm dịch, Mộc Lăng vung bạc mua bảy con ngựa ốm, người chăn ngựa nhìn Mộc Lăng như nhìn kẻ ngu si, cũng khó trách, làm sao lại có người bỏ tiền mua một con ngựa bệnh chứ.

Mộc Lăng lại đắc ý nói: "Không kiến thức, ta có thể nói với ngươi, ngựa này vậy mà là thiên lý mã thiên tái nan phùng[chỉ dịp may hiếm có], cho dù là bị bệnh, chỉ cần trị dứt, nó có thể trị giá vạn kim!"

Người chăn ngựa cái hiểu cái không, nhìn Mộc Lăng dắt bầy ngựa đi. Dọc theo đường đi, Mộc Lăng không cưỡi ngựa, dùng tiền mua thuốc, lại lên núi hái thuốc, qua khoảng một tháng trị liệu, nhìn lại bầy ngựa, không chỉ khoẻ mạnh hết bệnh, còn phiêu phì thể tráng, tinh thần phấn khởi.

"Hừ hừ" Mộc Lăng thoã mãn gật đầu, liền xoải một bước, nhấc chân nhẹ nhàng đá mông ngựa.

Ngựa hí một tiếng, sải bốn vó, chạy đi xa.

Lại qua một tháng, Mộc Lăng đi đến quan đạo, không xa trước mặt là Lạc Hà Thành rồi, nghe nói nơi đó có thắng cảnh gọi "lạc hà chiếu bích thuỷ", Mộc Lăng chuẩn bị đi thưởng thức, nung đúc một chút mong chờ.

Hắc mã được gọi là Tiểu Hắc rất nghe lời Mộc lăng, có lẽ biết Mộc Lăng là ân nhân cứu mạng của nó, không cần dắt cũng đi theo Mộc Lăng.

Lắc lư đi tới một tiệm trà nhỏ bên cạnh quan đạo, Mộc Lăng xuống ngựa, cầm túi nước dốc nước cho ngựa uống, sau đó lại gọi tiểu nhị đổ đầy

https://thuviensach.vn

lại nước trong, nhân tiện mua hai cái bánh bao.

“Có bánh nhân cà rốt không?” Mộc Lăng hỏi

“A…Khách quan, chỉ có bánh bao thịt.” Tiểu nhị trả lời

“Hứ…” Mộc Lăng bĩu môi, “Không có bánh bao nhân cà rốt sao? Vậy nhân đậu tương?”

Tiểu nhị dở khóc dở cười lắc đầu, trong lòng nói khách quan này không biết khẩu vị là loại gì, thích thứ cổ quái như thế.

Uỷ uỷ khuất khuất mà mua hai cái bánh bao bột mì, Mộc Lăng ăn một cái, một cái bóp nát cho Tiểu Hắc ăn: “Tiểu Hắc, không có nhân cà rốt rồi, lần sau đi lên phía bắc một chút, ta mua bánh nhân đậu cho ngươi ăn.”

Tiểu Hắc lắc lắc đuôi, ăn rất vui vẻ.

Đang nói giỡn với Tiểu Hắc, chợt nghe từ bàn cơm bên cạnh truyền đến một chuỗi tiếng cười thanh thuý.

Mộc lăng xoay mặt lại nhìn, liền thấy một tiểu cô nương hơn mười tuổi đang nhìn hắn cười: “Sao ngươi lại cầm bánh bao cho ngựa ăn?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn hai bên, phát hiện khắp nơi không có người, chĩa chĩa mũi mình: “Ngươi hỏi ta à?”

Tiểu cô nương lại cười: “Đương nhiên rồi, trừ ngươi ra ở đâu có người cho ngựa ăn bánh bao?”

“Chậc chậc…” Mộc Lăng có chút không tán thành, lắc đầu: “Con ngựa ăn bánh bao kì quái, vậy ngươi nói xem, con ngựa ăn rơm rạ kì quái không? Ăn cà rốt, ăn đậu kì quái không?”

Tiểu cô nương lắc đầu: “Vậy thì có gì kì quái?”

https://thuviensach.vn

“Vậy đúng rồi?” Mộc Lăng cười hì hì, “Có thể ăn rơm rạ là có thể ăn lúa, có thể ăn lúa là có thể ăn cơm, có thể ăn cơm là có thể ăn bánh bao, đúng không?”

Tiểu cô nương cười khanh khách đến ngửa tới ngửa lui, kéo kéo người sắc mặt hơi tối bên cạnh, là một nữ tử khoảng sắp hai mươi tuổi, nói: “Tỷ tỷ, người này thật vui.”

Nàng kia dường như có chút tâm sự, không yên lòng mà gật đầu, cũng không nhìn Mộc Lăng, trả tiền cơm nước xong thì vội vã kéo muội muội lên xe ngựa, mấy người đánh xe vội vã thúc ngựa đi.

Mộc Lăng cho Tiểu Hắc cùng bản thân ăn no rồi, cũng lên ngựa, vừa định đi lại nghe tiểu nhị ở phía sau gọi: “Vị này, vị gia này…Ngài muốn vào Lạc Hà Thành sao?”

Mộc Lăng quay đầu lại nhìn hắn một cái: “Đúng vậy.”

“Ta đây khuyên ngày đổi đường khác đi.” Điếm tiểu nhị nói: “Vùng này, quan đạo không yên ổn.”

“Quan đạo còn không yên ổn?” Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Vậy còn gọi là quan đạo cái gì, sửa lại gọi tặc đạo được hơn.”

Tiểu nhị giật mình: “Gia, ngài đừng nói bậy, vùng này gần đây xuất hiện một bang sơn phỉ, rất lợi hại.”

“Sơn phỉ?” Mộc Lăng hiếu kỳ: “Là người chuyên làm việc xấu chiếm núi xưng vương?”

“Đúng đúng!” Điếm tiểu nhị gật đầu, “Ta thấy ngươi là một thư sinh ốm yếu, nên đi theo đường vòng thôi, tuy rằng xa một chút, nhưng an toàn hơn.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gật đầu, hỏi: “Vậy xe ngựa của hai cô nương vừa nãy thì sao?”

“Ai…”, tiểu nhị lắc đầu, “Hai cô nương đó, ta đã nói với các nàng rồi, thế nhưng hình như bọn họ phải lên đường gấp, sợ bị chậm trễ, cho nên cố ý chạy đường đó.”

“A, thật không, nói cho cùng, chuyện của ta thật ra cũng rất quan trọng…”, vừa nói, Mộc Lăng vừa vỗ vỗ Tiểu Hắc: “Ngươi chọn xem, đi hướng nào?”

Tiểu Hắc nhìn xung quanh một chút, nhấc chân đi đến hướng quan đạo.

Mộc Lăng ôm cổ Tiểu Hắc cọ a cọ, “Tiểu Hắc, ngươi sao lại chọn đi quan đạo? Nếu như gặp sơn phỉ, ngươi phải bảo vệ ta nha!”

Nhìn hai người đi xa, tiểu nhị quay đầu lại nhìn chưởng quỹ: “Chưởng quỹ, vị tiểu ca kia sao lạnhiều bỗng dưng lại thành điên điên khùng khùng rồi?”

“Ngươi biết cái gì.” chưởng quỹ cười cười, “Người đó, có lẽ là chân nhân bất lộ tướng!”

“Chân nhân bất lộ sao… ” Tiểu nhị dùng vẻ mặt kính phục mà nhìn chưởng quỹ: “Chưởng quỹ thật có học vấn a.”

Chưởng quỹ đắc ý, lại không chú ý tới người những bàn bên cạnh đã cười đến ngã.

Mộc Lăng cưỡi ngựa tiếp tục đi tới trước, đi một hồi thì chợt hơi nhăn mày, từ phía trước truyền đến mùi máu tươi nhàn nhạt. Mộc Lăng nhẹ nhàng rung dây cương, ý bảo Tiểu Hắc đi mau, Tiểu Hắc chạy nhanh lên phía trước vài bước, qua một ngã rẽ, thì thấy chiếc mã xa lật bên đường,

https://thuviensach.vn

bên cạnh có một nữ hài nhi đang ngồi khóc, trên cánh tay đầy máu, trên mặt đất còn có xác hai xa phu.

Mộc Lăng vội vàng xuống ngựa, đi đến hỏi: “Tiểu cô nương, không có việc gì chứ?”

Tiểu cô nương ngẩng mặt nơm nớp lo sợ nhìn thoáng qua một cái, phát hiện là Mộc Lăng thì càng khóc dữ dội hơn.

Mộc Lăng cầm hòm thuốc xử lý vết thương cho tiểu cô nương, may là vết thương không nặng, hỏi: “Ngươi tên là gì, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu cô nương khụt khịt nói: “Ta là Linh Đang, ban nãy, có một người xấu, tỷ tỷ bị bọn họ bắt đi rồi.”

Mộc Lăng nhìn trời, sờ cằm: “Chẳng lẽ là khi ta bái thần thiếu thành kính? Sao lại gặp gỡ việc không quan hệ tới mình thế này?”

“Quái thúc thúc, ngươi cứu tỷ tỷ đi.” Linh Đang vươn tay túm góc áo Mộc Lăng, đáng thương mà ngửa mặt nhìn hắn.

Mộc Lăng có chút do dự, lần này xuất môn chủ trương bớt lo chuyện người… Làm sao bây giờ đây? Lại cúi đầu nhìn, mắt to của tiểu cô nương đã đẫm nước.

Mộc Lăng đỡ trán, quên đi, sống đến chín mươi chín thì sống đến chín mươi chín, “Sơn phỉ cướp tỷ tỷ ngươi chạy hướng nào?”

Tiểu Linh Đang giơ ngón tay chỉ một ngọn núi phía nam: “Nơi đó.”

Mộc Lăng gọi Tiểu Hắc đến, bế Linh Đang lên ngựa, dắt dây cương lên núi.

Lúc này sắc trời đã tối, Mộc Lăng vừa đi vừa oán giận: “Lạc hà chiếu bích thuỷ của ta…”

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, hai người đã đến giữa sườn núi, thấy phía trước có một toà miếu đổ nát, cửa miếu khép hờ, bên cửa cột mấy con ngựa cao to.

Mộc Lăng liền xoay mặt nhìn Linh Đang hỏi: “Là mấy con ngựa này sao?”

Linh Đang nghiêng đầu nhìn một chút, gật đầu: “Mấy quái nhân đó, đúng là có cưỡi ngựa.”

“Vậy thì đúng là ở đây rồi.”, Mộc Lăng gật đầu, kéo kéo quần, vén vạt áo lên, bay lên một cước đá bay cửa miếu, hét lớn một tiếng: “Nha a, sơn tặc, tới nạp mạng!”

Nhìn lại, trên phần đất trống giữa miếu, có năm người ngồi thành một vòng, bốn người đang há to miệng, vẻ mặt kinh hãi đờ ra nhìn Mộc Lăng, người còn lại thì nằm trên tấm đệm ngủ gật, Mộc Lăng xông vào, hắn cũng chỉ hơi nâng mí mắt.

“Ách…”, Mộc Lăng nhìn trái nhìn phải, đoàn người này nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống người qua đường, hắn là không phải sơn tặc a, ý thức được là hiểu lầm rồi, Mộc Lăng hoá đá tại chỗ, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc này, Linh Đang chạy đến, vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, vươn tay kéo góc áo Mộc Lăng: “Thúc thúc, không phải bọn hắn”

‘Quả nhiên…’, Mộc Lăng đứng tại chỗ, càng thêm xấu hổ.

“Sơn tặc ở trên núi đối diện.”, người thanh niên đang nằm lười biếng nói.

Mộc Lăng nhìn hắn một cái, thanh niên kia tuy tuổi không lớn, vóc dáng lại rất cao, làn da mạch sắc khoẻ mạnh, có hơi đen, chứng minh là người thường hay bôn ba bên ngoài, mặc một tấm áo choàng đen lớn, tóc

https://thuviensach.vn

đen cắt rất ngắn, dựng thẳng như kim châm, phía sau buông thõng một bím tóc dài, gây ấn tượng về một kẻ kiệt ngạo bất tuân.

Lại nhìn mặt hắn, Mộc Lăng lắc đầu, niên thiếu có khuôn mặt anh tuấn cường tráng, chỉ là, bên trái có một vết sẹo, giống như chia khuôn mặt ra thành hai phần, màu da hai bên có chút bất đồng, là vết thương do phỏng tạo thành, có điều trị liệu rất tốt, cho nên nhìn cũng không quá rõ. Vết sẹo trườn dài xuống, chui vào trong bên trong áo choàng. Mắt màu hổ phách, chỉ là có chút hung hãng, cũng có chút hoang dã, khiến Mộc Lăng kìm lòng không được nghĩ tới sói.

Người nọ vươn tay cầm lấy một thanh đao hắc sắc, chống đuôi đao đứng lên hỏi: ” Các ngươi tìm sơn tặc làm gì?”

“Có người bị cướp.” Mộc Lăng quay sang nói: “Là một cô nương”

Người nọ gật đầu nói: “Ta giúp các ngươi, các ngươi một bệnh thư sinh, một tiểu hài tử, làm được cái gì?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, thiếu niên này vẫn còn tốt bụng, chỉ là vẫn nghĩ vết thương của hắn có chút khả nghi, trong đầu bỗng nhiên nhảy ra một người, Mộc Lăng nơm nớp lo sợ mà hỏi: “Cái kia, xưng hô thế nào a?”

Thiếu niên nhìn Mộc Lăng một cái, mỉm cười: “Tần Vọng Thiên”

… Mộc Lăng không nói gì, quay sang nói với tiểu cô nương: “Cái kia, Linh Đang nha, đã có đại hiệp đồng ý giúp ngươi rồi, ta đây dù sao cũng giúp không được cái gì, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, sau này gặp lại”.

Nói xong, lôi kéo Tiểu Hắc muốn chạy, lại bị Linh Đang giữ lại: “Không được, ngươi cũng phải đi, ta sợ…”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng kêu khổ không ngừng, quả nhiên không nên quên mình vì người, lần này không chỉ sống ít đi một năm, còn gặp phải oan gia kết oán đã lâu, còn day dưa không dứt?! Bị Linh Đang kéo đi theo sau Tần Vọng Thiên, Mộc Lăng âm thầm cầu khẩn: “Lão thiên gia, nghìn vạn lần đừng để cho hắn nhận ra ta là ai.”

Tần Vọng Thiên đi phía trước, thấy Mộc Lăng cứ lẩm ba lẩm bẩm, nghĩ thú vị, chỉ là sự xuất hiện của hắn đúng là ngoài dự định… Xem ra, là trời cao có mắt.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Ta thấy các hạ hình như có chút quen mắt?" Mọi người đi xuống chân núi, Tần Vọng Thiên đột nhiên quay đầu, nói với Mộc Lăng đang ngẩn ngơ đi chậm rì rì phía sau: "Chúng ta đã từng gặp qua đúng không?"

Mộc Lăng hoảng hồn, lại giả như không có gì nói: "Rất nhiều người nói với ta như thế…Ha hả, khi nhỏ nương ta vẫn nói ta có đại chúng kiểm, cứ mười người là có một người giống ta."

Linh Đang trước sau vẫn nắm góc áo Mộc Lăng đề phòng hắn chạy trốn, hiếu kì hỏi: "Đại chúng kiểm là cái gì?"

Mộc Lăng khoát khoát tay, đi chậm vài bước, nhỏ giọng thương lượng với Linh Đang: "Ta nói này tiểu Linh Đang, ta với ngươi thương lượng một chút."

"Cái gì?" Linh Đang ngẩng mặt nhìn Mộc Lăng, "Ngươi xem đi, ta là một bệnh thư sinh vô dụng, đi cũng chỉ thêm phiền, không phải là đã có mấy người đại hiệp phía trước giúp ngươi rồi sao, ngươi thả cho ta đi đi."

"Không được!" Linh Đang một mực cự tuyệt.

"Vì sao chứ?" Mộc Lăng phiền muộn.

Linh Đang nhỏ giọng nói: "Đại ca ca kia, dáng vẻ thật đáng sợ."

Tần Vọng Thiên ở phía trước nghe được, liền quay đầu lại cười cười, hỏi Linh Đang: "Ngươi nghĩ mặt ta đáng sợ sao?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Linh Đang nhìn Mộc Lăng, thè lưỡi, Mộc Lăng liền nói: “Kỳ thực không tồi, rất đặc sắc”

Tần Vọng Thiên nhàn nhạt cười, thả chậm cước bộ đi tới bên người Mộc Lăng, nói: “Chuyện là, năm đó nếu không có người hại ta, ta cũng sẽ không rơi vào hình dạng giống bây giờ”

Trong ngực Mộc Lăng thình thịch mấy tiếng, tự nhủ không được, phải nhanh đổi đề tài mới được, “Cái kia, ngày hôm nay thời tiết không tồi nha, trời trong nắng ấm.” Mộc Lăng cười tủm tỉm.

Tần Vọng Thiên ngẩng đầu nhìn mặt trăng đã lên cao, gật đầu: “Quả là không tồi, đúng rồi, huynh đài xưng hô thế nào?”

“Ách…họ Lâm” Mộc Lăng ngực nghĩ ‘dù sao rừng cũng có nhiều cây, hữu trám bất bồi[ý là có lợi không có hại, bạn cũng không hiểu lắm]‘

“Thì ra là Lâm huynh…”, Tần Vọng Thiên lại hỏi: “Vậy còn tên?”

Mộc Lăng mắng thầm tiểu quỷ chết tiệt nhà ngươi, đâu cần hỏi rõ ràng như vậy, suy nghĩ một chút, trả lời: “Ha, tên là Bách Tuế.”

“Lâm Bách Tuế?” Tần Vọng Thiên cười cười: “Tên rất hay, được rồi, người hại ta họ Mộc.”

“Là có người hại ngươi thành như vậy sao?” Tiểu Linh Đang nghĩ Tần Vọng Thiên thật đáng thương, ngước mặt hỏi: “Người kia sao lại xấu xa như thế?”

“A… Ta nhớ kĩ khi đó ta chỉ có bảy, tám tuổi”, Tần Vọng Thiên nói: “Hắn thì đã mười bảy, mười tám rồi, ta đi trộm cây của hắn, kết quả là bị sét đánh.”

https://thuviensach.vn

“Ha hả, vậy nguyên nhân gây ra không phải là bởi vì ngươi đi trộm cây sao?”, Mộc Lăng cười hì hì: “Sao lại thành có người hại ngươi?”

“Lúc đó ta còn quá nhỏ.” Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ nói: “Hắn còn trêu chọc ta, khiến ta mỗi ngày đều đi trộm gỗ, kết quả hại ta bị sét đánh, phải biết rằng, nếu như không phải hắn phá rối ta, làm ta một lần thất bại, tuyệt đối sẽ không đi trộm lần thứ hai.”

Mộc Lăng không biết nói gì, cái kia, hình như là mình cũng phải chịu trách nhiệm một phần.

“Bất quá, đáng giận nhất cũng không phải điểm ấy.”, Tần Vọng Thiên hơi khinh thường nói: “Người nọ còn tự xưng cái gì Diêm Vương Địch Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Y, mà ngay cả một vết bỏng cũng trị không hết, hại ta âm dương kiểm[mặt âm dương], bị người xem thường…Ta nói, hắn căn bản là lang băm.”

Trên thế giới này, mỗi người đều có một yếu điểm, bị đụng trúng chắc chắn sẽ nổi giận. Chẳng hạn như Tư Đồ kiêng kị nhất là người khác đụng chạm Tiểu Hoàng của hắn, Tiểu Hoàng kiêng kị nhất người khác nói xấu Tư Đồ, mà thứ Mộc Lăng tuyệt không thể tha thứ, chính là có người nói hắn là lang băm.

“Dám nói lão tử là lang băm?” Mộc Lăng vung tay nắm chặt y phục Tần Vọng Thiên, chỉ vào mũi hắn hung tợn nói: “Khi đó nếu lão tử không cứu ngươi, con mẹ nó ngươi đã sớm mất mạng rồi!”

Tần Vọng Thiên nheo mắt quan sát Mộc Lăng một hồi lâu: “Thối mộc đầu, quả nhiên là ngươi!”

…Mộc Lăng muốn nói dối nữa cũng đã không kịp rồi, thầm kêu một tiếng không hay, xoay người muốn chạy, Tần Vọng Thiên nhún người một cái, nhảy lên rơi vào trước mắt hắn, chặn ngang: “Đừng chạy!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn làm gì?” Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên nay đã cao hơn hẳn: “Đã qua lâu như vậy rồi, mỗi người một nửa huề nhau không phải được rồi sao?”

“Huề nhau?”, Tần Vọng Thiên hung hăng trừng hắn: “Huề nhau thế nào được? Ngươi phải chữa cho hết mặt của ta, bằng không ngày hôm nay ta liều mạng với ngươi!”

Mộc Lăng ngồi xổm qua một bên vẽ vòng tròn, miệng nói thầm: “Sớm biết thế này đã không lo chuyện bao đồng rồi…thật phiền.” Đang nói, chợt nghe từ trên núi truyền đến một tiếng nữ tử hét chói tai, còn có tiếng chó sủa.

“Là tiếng của tỷ tỷ ta!” Linh Đang kêu to “Tỷ tỷ!”, rồi chạy theo hướng tiếng thét.

Bốn thủ hạ của Tần Vọng Thiên quay đầu lại: “Đại ca, có muốn cứu người trước không?”

Tần Vọng Thiên tay cầm đao, cảnh cáo Mộc Lăng: “Ngươi cùng đi!”

Mộc Lăng vừa định bảo không đi thì chợt nghe phía trước truyền đến tiếng hét của Linh Đang, hai người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tạm buông khí giới, đi cứu hai tỷ muội Linh Đang.

Chạy chưa được bao xa, thì thấy phía trước, trên một mảnh đất trống nhỏ, hai tỷ muội bị một đàn chó gầm gừ vây lại một chỗ, bên cạnh là khoảng mười người vạm vỡ vẻ mặt hung ác.

Một người rống: “Ngươi chạy đi, còn chạy ta đem ngươi cho chúng nó ăn.”

Mộc Lăng ôm Tiểu Hắc, tắc tắc hai tiếng: “ Thật hung hãn, mặt cũng thật xấu xí!”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tên cầm đầu từ nãy vẫn chưa chú ý tới Mộc Lăng, rống lên một tiếng nói: “Người nào?”

Khi thấy rõ là chỉ có sáu người mộtd ngựa thì cười nhạt: “Bớt lo chuyện người khác, để ngựa lại, ngày hôm nay tâm trạng đại gia tốt, tha cho các ngươi một con ngựa.”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, vươn một ngón tay chọc chọc Tần Vọng Thiên, nói: “Đầu óc hắn có bệnh sao, nói muốn chúng ta để ngựa lại, còn nói muốn tha chúng ta một ‘ngựa’, vậy rốt cuộc là có muốn ngựa không?”

Tần Vọng Thiên khinh khỉnh nhìn Mộc Lăng, người này thật khiến người ta mất cảm tình, lời nói ra thật độc địa, tận lực chiếm tiện nghi người khác.

Linh Đang vốn đang sợ đến khóc không ngừng, nghe Mộc Lăng nói xong lại nhịn không được muốn cười, khó chịu vô cùng.

Mộc Lăng híp mắt nhìn chằm chằm bầy chó dữ đang gầm gừ, một hồi sau nhổ vài nhánh cỏ từ ven đường lên chà xát trên tay, đi lên vài bước, ngồi xổm xuống gọi ”Tắc tắc”. Bầy chó ban đầu còn hung hăng, nhìn Mộc Lăng sủa to, Mộc Lăng “Tắc tắc” thêm vài tiếng, cả bốn con không biết vì sao đều chạy tới, ngửi ngửi tay Mộc Lăng. Mộc Lăng vươn tay kia vuốt lông chúng nó. Chỉ chốc lát sau, đàn chó đã rất hưởng thụ kêu ư ử, còn cọ cọ tay Mộc Lăng làm nũng.

“À…ngươi là lão đại sao?” Mộc Lăng còn bắt đầu trò chuyện với mấy con chó: “Sao lớn tuổi nhất thân thể lại nhỏ nhất chứ? Ăn cơm chiều chưa?”

Bọn sơn tặc muốn gọi chó trở lại, nhưng bầy chó bình thường đều rất nghe lời ngày hôm nay không biết vì sao lại không động đậy chút nào, bộ dáng cứ như là nghe hiểu được lời Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Linh Đang rất cơ linh[thông minh lanh lợi], thừa dịp mấy người sơn tặc đang đờ ra, kéo tỷ tỷ chạy vọt đến bên cạnh Mộc Lăng.

“Làm thịt chúng cho ta!” Tên sơn tặc cầm đầu nổi giận, dẫn người xông tới.

Tần Vọng Thiên trong tay cầm hắc đao, phi thân tiến lên, chỉ kịp thấy bóng đen lay động, trong tay cầm một cây đao lớn lại sử dụng nhuần nhuyễn không gì sánh được, chỉ quét ngang một chiêu, Tần Vọng Thiên thu đao. Nhìn lại mấy tên ơn tặc, đều thụ thương ngã xuống đất không dậy nổi.

Mộc Lăng vỗ tay: “Oa…thật là lợi hại, thật là lợi hại!”

Lúc này, trăng vốn bị mây mù che khuất chợt lộ ra một góc, ánh trăng xuyên thấu qua khe hở trên cành cây, chiếu đến trên khuôn mặt Tần Vọng Thiên, chỉ thấy nửa bên mặt trái vì bị bỏng mà màu sắc nhạt hơn bình thường hiện ra vô cùng rõ ràng, đối lập, nửa bên mặt phải lại ẩn vào bóng tối, hắc đao đeo sau người toả ra quang huy nhàn nhạt dưới ánh trăng.

“Ngươi…” Tên cầm đầu bọn sơn tặc chỉ vào Tần Vọng Thiên: “Tây bắc đệ nhất mã tặc… Bán Diện Tu La[nửa mặt Tu La]…”

Mộc Lăng thầm giật mình, “Bán Diện Tu La”, danh xưng này hắn cũng nghe nói qua, tuy rằng hắn không quan tâm nhiều chuyện giang hồ, một lòng chỉ nhớ mấy thứ không đâu, nhưng tên này đúng là từng nghe qua, âm thầm giật mình, thật lâu trước đây Tư Đồ đã nói tiểu tử này có tiền đồ, xem ra nói trúng rồi.

Đám mã tặc liếc nhau, thầm nói ‘chúng ta làm sơn tặc, vị này lại chính là tặc tổ tông’, ”Nương a” một tiếng, bưng vết thương bỏ chạy không còn thấy tăm hơi.

Tần Vọng Thiên quay đầu lại, liền thấy Mộc Lăng cùng hai vị cô nương giương miệng, ngốc ngẩn người nhìn hắn, còn chưa kịp mở miệng,

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng đột nhiên nói một câu: “Phan diện thật tốt a? Phan diện còn hơn tế diện”*

Mọi người chợt nghe thấy Tần Vọng Thiên nghiến răng ken két, một người thủ hạ của hắn đột nhiên phản ứng lại: “Nga… Phan diện…Ha ha ha”, liền được Tần Vọng Thiên hung hăng lườm.

Trở lại trong ngôi miếu đổ nát, Mộc Lăng kiểm tra tỷ muội Linh Đang một chút, tỷ tỷ chỉ bị một chút vết thương nhẹ, đã không còn đáng lo.

Nữ tử ấy tên gọi Nhạc Thu Linh, chuyến này vốn là muốn tới Thục Trung thỉnh thần y trị bệnh cho phụ thân, không ngờ vừa rời nhà đã nghe tin phụ thân quy thiên, liền vội vàng trở về.

“À!”, Mộc Lăng gật đầu,”Thật đúng là đáng tiếc!”

“Ta cảm thấy phụ thân chết rất kì quặc.”, Nhạc Thu Linh nói: “Vốn là, ta đã mời Giang Nam đệ nhất thần y lão tiên sinh Thạch Văn Thái chẩn bệnh cho phụ thân, hắn nói bệnh phụ thân ta mặc dù nặng, nhưng có thể duy trì ít nhất hai tháng, bảo ta mau đến Thục Trung Hắc Vân Bảo thỉnh Diêm Vương Địch Mộc Lăng Mộc thần y, hiện tại chỉ có hắn mới có thể cứu mạng cha ta…Chỉ là, ta rời nhà còn chưa đến năm ngày, đột nhiên nghe nói cha ta đã bệnh chết.”

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, nói: “Cô nương, nếu như Thạch Văn Thái nói người còn có thể sống hai tháng, thì nhất định có thể sống hai tháng, cha ngươi chết quả thật là kì lạ.”

“Thật vậy sao?”, Nhạc Thu Linh cắn môi dưới lắc đầu: “Chẳng lẽ là nhị ca của ta… Không thể nào.”

Tần Vọng Thiên đột nhiên hỏi: “Ngươi họ Nhạc? Cha ngươi sẽ không phải là trại chủ Nhạc gia Nhạc Nam Phong chứ?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”, Nhạc Thu Linh hơi giật mình nhìn Tần Vọng Thiên: “Ân công ngài biết cha ta?”

Tần Vọng Thiên cười nhạt: “Ta không biết Nhạc Nam Phong, nhưng mà ta biết Nhạc Tại Đình.”

“Ngươi là bằng hữu của nhị ca ta?”, Nhạc Thu Linh có chút căng thẳng.

“Yên tâm, ta và vị nhị ca kia của ngươi một chút cũng không quen biết.”

Tần Vọng Thiên chỉ vào Mộc Lăng: “Muốn biết cha ngươi có phải bị người khác hại chết hay không, thỉnh hắn đi xem sẽ rõ ràng.”

Mộc Lăng kinh hãi nhìn Tần Vọng Thiên: “Không được a, ta bề bộn nhiều việc a, còn có chuyện rất quan trọng phải làm.”

“Vị ân công này là?”, Nhạc Thu Linh nhìn Mộc Lăng.

“Ha hả… không dám nhận là ân công, cái kia, núi xanh còn đó…”, Mộc Lăng đang muốn kiếm đường chuồn đi, chợt nghe Tần Vọng Thiên lạnh băng thả một câu: “Vị này chính là thần y ngươi muốn đi Thục Trung thỉnh, Mộc Lăng!”

Nhạc Thu Linh sửng sốt, lập tức quỳ xuống dập đầu với Mộc Lăng: “Mộc thần y, cầu ngài theo ta quay về Nhạc gia trại, nếu như gia phụ thật sự là bị người khác làm hại, chỉ có lời ngài nói mới có thể làm thiên hạ quần hùng tín phục[tin và nghe theo].”

“A…”, Mộc Lăng kêu khổ không ngớt, hắn ghét nhất bị chuyện phiền toái tìm tới cửa.

https://thuviensach.vn

Linh Đang không hiểu nguyên cớ, hỏi Mộc Lăng: “Quái thúc thúc, không phải tên ngươi là Lâm Bách Tuế sao?”, vừa mới dứt lời đã bị Nhạc Thu Linh kéo một cái: “Linh Đang, mau quỳ xuống cầu ân công theo chúng ta trở về.”

“A? Quái thúc thúc sẽ theo chúng ta về Nhạc gia trại sao?”, Linh Đang vui vẻ: “Được, quái thúc thúc về cùng chúng ta đi!”

Mộc Lăng rầu rĩ, đang tính toán nên xem từ chối thế nào, lại nghe Tần Vọng Thiên đứng một bên nói với thủ hạ: “Các ngươi trở về trước đi, ta muốn theo Mộc thần y một thời gian.”

“Hả?”, Mộc Lăng há to miệng nhìn Tần Vọng Thiên: “Ngươi theo ta làm chi?”

Tần Vọng Thiên chỉa chỉa mặt mình: “Còn có thể là gì? Ngươi phụ trách chữa cho tốt mặt của ta, nếu không ta chắc chắn sẽ xử lý ngươi!”

Mộc Lăng phiền muộn ngồi chồm hổm một bên vẽ vòng tròn, miệng lẩm bẩm: “Bồ Tát a, lão nhân gia ngươi thật sự bề bộn nhiều việc sao? Làm ta còn dâng cho ngươi nhiều tiền nhan đèn như vậy, ngươi trả bạc lại cho ta…”

Cuối cùng, Mộc Lăng bất đắc dĩ bị Tần Vọng Thiên cùng Nhạc Thu Linh tha đến Lạc Hà thành, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi, dù sao …ít nhất… có thể xem “lạc hà chiếu bích thuỷ”.

Nhạc gia trại là một sơn trại, xây dựng trên Lạc Hà Sơn ngoài cửa bắc Lạc Hà Thành. Có người nói Nhạc gia trại là một toà cổ trại, đã có hơn một nghìn năm, cả toà sơn trại khí thế rộng mở, trải dài qua một con kênh trên hai dãy núi, thực giống như một đám mây rơi.

Sơn trại phân thành năm trại nhỏ, bởi vì trại chủ họ Nhạc, cho nên năm trại nhỏ dùng Ngũ Nhạc làm tên, phân biệt thành “Thái, Hoa, Hành,

https://thuviensach.vn

Hằng, Tung". Nhạc gia trại thực lực hùng hậu, võ lâm hiện nay trừ đệ nhất Hắc Vân bảo, đệ nhị Thất Tinh Thuỷ Trại, thì Nhạc gia trại lớn nhất.

Trại chủ Nhạc Nam Phong có ba nhi tử hai nhi nữ, hai người nữ nhi là Nhạc Thu Linh và Nhạc Linh Đang, ba nhi tử gồm trưởng tử Nhạc Tại Phong, thứ tử Nhạc Tại Đình, tam tử Nhạc Tại Vân. Trong ba người, Nhạc Tại Phong thái độ làm người trung thực, hơn nữa không biết võ công, việc buôn bán của Nhạc gia trại phần lớn do hắn quản lí, đã chuyển ra khỏi Nhạc gia trại từ lâu, định cư tại Nhạc phủ trong Lạc Hà Thành. Thứ tử cùng tam tử đều rất có tiền đồ, Nhạc Tại Đình năm nay hai mươi ba tuổi, văn võ toàn tài, là nhi tử Nhạc Nam Phong xem trọng nhất, gần như quản lý hết sự vụ lớn nhỏ trong trại. Tam tử Nhạc Tại Vân năm nay mười chín tuổi, công phu tốt nhưng thái độ làm người cao ngạo, Nhạc Nam Phong rất yêu thương hắn, thường nói: "Đứa con này rất giống ta ngày trước!". Bởi vậy, trong giang hồ có lời đồn nói Nhạc Nam Phong chậm trễ không chịu đem chức vị trại chủ truyền cho Nhạc Tại Đình là vì muốn chờ Nhạc Tại Vân lớn hơn một chút.

Lần này Nhạc Nam Phong đột nhiên tạ thế , hơn nữa khi lâm chung để lại di ngôn truyền vị trí Nhạc gia trại chủ tiếp theo cho Nhạc Tại Đình, điều này làm cho Nhạc Tại Vân đang ở bên ngoài tập võ rất bất mãn. Có người nói Nhạc Tại Vân đã khởi hành chạy suốt đêm về, dự định đưa ra kiến nghị trước đại lễ nhậm chức của Nhạc Tại Đình.

Người giang hồ trước nay thích xem náo nhiệt, vừa nghe liền nghĩ lần này sẽ có một hồi huynh đệ tranh đoạt gia quyền đặc sắc. Mặt khác, Hắc Vân Bảo Tư Đồ đã sớm nói, Hắc Vân Bảo không còn tham dự vào chuyện giang hồ nữa, hắn và Hoàng Bán Tiên cùng nhau ẩn cư sống cuộc đời thần tiên quyến lữ. Mà Thất Tinh Thuỷ Trại Tiếu Lạc Vũ cũng thoái ẩn giang hồ, tiêu diêu tự tại. Nói cách khác, Nhạc gia trại thực chất là thiên hạ đệ nhất đại môn phái tương lai. Kẻ nào lên làm Nhạc gia trại chủ, sẽ là tân thiên hạ đệ nhất, hơn nữa hiện nay trong võ lâm luận công phu cũng rất khó có

https://thuviensach.vn

người có thể thắng Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân… Bởi vậy, hiện tại huynh đệ chi chiến, trên ý nghĩa thực tế là thiên hạ đệ nhất chi chiến.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên theo tỷ muội Nhạc Thu Linh vào Lạc Hà Thành , cũng không vội trở về sơn trại, mà là chọn một khách điếm nghỉ chân. Lạc Hà Thành gần đây chật kín người giang hồ từ bốn phương tám hướng đến xem náo nhiệt, trong miệng bàn luận cũng chỉ có tên hai người "Nhạc Tại đình, Nhạc Tại Vân".

Mộc Lăng vốn là lòng không cam tình không nguyện, nhưng vừa vào trong thành, phát hiện dường như sẽ có một trận náo nhiệt lớn, bản tính e sợ thiên hạ bất loạn nổi lên, liền ngoan ngoãn ngồi chờ đến lúc xem kịch vui, hơn nữa Lạc Hà Thành còn có một điểm tốt, ở đây có bánh bao nhân cà rốt!

Tại khách sạn bình dân, chưởng quỷ nói cho bọn họ, gần đây giang hồ nhân sĩ tới rất nhiều, cho nên phòng hảo hạng chỉ còn hai gian. Vì vậy, hai cô nương một gian, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên một gian. Mộc Lăng thật muốn chữa khỏi cho Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên lại không quan tâm lắm, nhưng lại rất lưu tâm đến tình hình Nhạc gia trại.

Mộc Lăng rất cơ trí, vừa nhìn liền biết có vấn đề, chiều ngày hôm đó, vừa tắt đèn chuẩn bị đi ngủ, Mộc Lăng đột nhiên hỏi Tần Vọng Thiên: "Ngươi sốt sắng muốn đi Nhạc gia trại như thế, là vì có mục đích khác sao?"

Tần Vọng Thiên cũng không phủ nhận: "Không sai!"

Mộc Lăng ôm gối lăn lăn trên giường, hỏi: "Ngươi nói nghe thử một chút, ta nghe xem có nguy hiểm không?"

Tần Vọng Thiên cười nhạt: "Ta muốn mạng Nhạc Tại Đình!"

Mộc Lăng lặng lẽ đứng lên, mở cửa sổ: "Cái đó, có vẻ rất nguy hiểm nha, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài…". Đang chuẩn bị nhảy xuống,

https://thuviensach.vn

chợt nghe Tần Vọng Thiên lãnh đạm ném tới một câu: “Lang băm, mười năm trị không hết một người bỏng!”

“…” Mộc lăng đóng cửa sổ lại, đi trở về trong phòng, hất bàn: “Tần Vọng Thiên, lão tử không trị hết cho ngươi, lão tử đổi sang họ của ngươi!”

Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng trở mình một cái: “Được, vậy về sau ngươi đổi tên thành Tần Thuỷ Hoàng.”

…

Đêm, Mộc Lăng ôm gối đầu lăn qua lăn lại trên giường, gặm gối đến mức in lại dấu răng…lửa giận bừng lớn!

———————————————————————-

(*): ta hơi mơ hồ chỗ này nguyên bản Mộc Lăng nói là: “Phan diện hảo a, phan diện hoàn thị tế diện“, “diện” là mặt, khuôn mặt, cũng có nghĩa là mì

“phan diện” có thể là hai mặt, cũng có thể là mì trộn

“tế diện” có thể là khuôn mặt đẹp, tinh tế, cũng có thể là mì sợi mỏng

Mộc Lăng nói như thế, đại ý là khen khuôn mặt hai nửa của Tần Vọng Thiên, nhưng trùng âm thành mì trộn với mì sợi mỏng, dẫn đến Tần Vọng Thiên nghiến răng ken két

ta thật đến chết với những câu em Mộc mắng người

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tần Vọng Thiên bị tiếng ngáy của Mộc Lăng đánh thức, vừa mỞmắt nhìn, thiếu chút nữa cười ra tiếng, đừng thấy Mộc Lăng bình thường rất nhã nhặn mà lầm, lúc ngủ thật sự là…

Nửa thân thể Mộc Lăng lộ ra khỏi chăn, hai tay ôm gối đầu, há miệng ngủ say sưa. Bởi vì thân thể vươn ra bên ngoài, áo đã ngắn lại bị kéo hết lên trên, thắt lưng lộ ra, quần lại buộc thấp, phần bụng dưới đều bị thấy hết rồi, Tần Vọng Thiên nhướng nhướng mi, đơn giản trở mình một cái, thưởng thức "vóc dáng" Mộc Lăng.

Mộc Lăng gây cho người khác ấn tượng thư sinh ốm yếu là hoàn toàn có lý do. Trước hết, hắn một thân da trắng đến có chút bất thường, làm cho người ta có cảm giác đang mang bệnh. Hơn nữa, người này vóc dáng hoàn toàn không thấp, lại gầy, tay chân nhỏ, thoạt nhìn có vẻ là một thư sinh trói gà không chặt. Nhưng trong lòng Tần Vọng Thiên biết rõ, Mộc Lăng hoàn toàn không phải thư sinh nhu nhược, Nhị đương gia Hắc Vân bảo không phải hư danh, tuy rằng hắn luôn nổi danh về y thuật, thế nhưng người giang hồ ai cũng đều biết hiện tại người có thể cùng Tư Đồ đánh đến long trời lở đất, cũng chỉ có Mộc Lăng, cho thấy võ công cực cao.

Nhìn cảnh áo ngắn của hắn che không hết tiểu phúc[bụng dưới] bằng phẳng, mơ hồ có thể thấy được đường cong tinh tế của cơ thể, Tần Vọng Thiên nhướng nhướng mi, tiểu tử này…cởi hết ra quả thật dễ nhìn, chỉ là hình dạng há miệng ngáy ngủ thật sự là rất bất nhã.

https://thuviensach.vn

Đường nhìn từ thắt lưng Mộc Lăng dần di động lên trên, đến hai bả vai thì dừng lại. Bởi vì dáng ngủ, vai và cổ đều lộ ra bên ngoài, hắn có vai rất đẹp… Tần Vọng Thiên thầm tán thán, đường vai của Mộc Lăng cực kì đẹp, có lẽ cũng là vì gầy, nên xương quai xanh nổi lên, ở giữa hơi hõm xuống, cổ vừa dài vừa nhỏ, hơn nữa trắng nõn dị thường, có lẽ ngay cả nữ nhân cũng ước ao mình có bờ vai đẹp thế này.

Bần thần tại vùng cổ trong chốc lát, Tần Vọng Thiên chuyển đường nhìn đến khuôn mặt. Nếu bình thường Mộc Lăng không quá độc miệng, cũng sẽ không gây ấn tượng khiến người ta muốn đánh như vậy. Khuôn mặt rất nhỏ, cằm thon trán rộng, mi nhỏ dài, đôi mắt phượng nho nhỏ, cười rộ lên mặt mày loan loan, đặc biệt đôi mắt, cong thành hình bán nguyệt, đây chính là mắt hoa đào trong truyền thuyết. Mũi rất thẳng, không cao không thấp, mũi quá cao, ngũ quan sắc sảo sẽ gây cảm giác người rất hung hãn, giống như Tư Đồ, nhưng Mộc Lăng có vẻ nhu hoà không gây áp bức người khác, một trong những nguyên nhân là bởi vì đại đa số người nghĩ Mộc Lăng không có khí thế uy hiếp, hình dáng hắn rất ôn hoà. Nhưng miệng lưỡi lại rất khó chịu, có lẽ là vì bình thường quá có năng lực khua môi múa mép, chua ngoa lại ác độc, môi rất mỏng, hiện tại đôi môi hé mở, răng trắng như tuyết, nho nhỏ sắp thành hai hàng chỉnh tề. Tóc rất dài, cũng không nhiều, thoáng nhìn là màu hơi nâu, tai thật ra không nhỏ, vành tai cũng lớn, thịt rất dày.

Tần Vọng Thiên bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ muốn đùa, tay gỡ một mảnh gỗ nhỏ từ ván giường, nâng lên trước mũi Mộc Lăng muốn ném, có điều cuối cùng đường nhìn lại bò đến trên cổ, liền quay sang chỗ hõm xuống trên xương quai xanh, ném.

Mộc Lăng đang ngủ mê, cảm giác được từ xa có tiếng gió thổi, ngay lập tức nâng tay đánh trở lại… Tần Vọng Thiên giật mình, nghiêng đầu né tránh, nghe tiếng gió rít lên bên tai, quay đầu nhìn liền kinh ngạc phát hiện miếng gỗ đã khảm vào trong tường.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên âm thầm líu lưỡi, đã bị vẻ ngoài vô hại của Mộc Lăng đánh lừa rồi, xem ra đã quá coi thường hắn, đây là một người rất không đơn giản.

Động tác của Mộc Lăng hoàn toàn là phản ứng bản năng, vì thích ngủ, nên rèn thành năng lực nhắm mắt đối phó thích khách. Tần Vọng Thiên không biết, có chút cảnh giác nhìn Mộc Lăng, chẳng lẽ hắn đã tỉnh, nhưng tại sao vẫn còn ngáy?

Còn đang nghi ngờ, Mộc Lăng đột nhiên giật mình, Tần Vọng Thiên hoảng hốt nhảy dựng, nhìn kĩ lại, Mộc Lăng co chân, vươn tay gãi gãi bàn chân…

Tần Vọng Thiên triệt để không nói được gì, rời giường mặc quần áo, ra ngoài ăn điểm tâm.

Nhạc Thu Linh cùng Nhạc Linh Đang sáng sớm đã chạy đến Nhạc phủ, xem ra là muốn mời đại ca ra mặt giải quyết chuyện nhà.

Lúc Tần Vọng Thiên trở lại khách điếm thì mặt trời đã lên cao, đẩy cửa vào thì thấy Mộc Lăng mặc áo ngoài ngắn, xem ra đã tỉnh, hay đúng hơn là vừa mới tỉnh, ngơ ngác ngồi dưới đất xuất thần, ánh mắt mơ màng, cổ áo mở rộng, vai lộ ra một mảng lớn… cái kia, trắng a…

“Ngươi tỉnh?” Tần Vọng Thiên thu hồi ánh mắt, đi tới bên bàn tự rót một chén nước.

Mộc Lăng đứng lên, nhặt gối đầu trên mặt đất lên vỗ vỗ, “Hơ” một tiếng, nằm lại trên giường, ngủ tiếp.

Tần Vọng Thiên có cảm giác muốn đánh người, người muốn luyện thần công không phải đều thức khuya dậy sớm gian lao khổ luyện sao, Mộc Lăng thế nào lại như vậy? Hắn không biết là khi Tư Đồ đuổi Mộc Lăng ra cửa thì mắng: “Nuôi ngươi còn không bằng nuôi một con heo.”

https://thuviensach.vn

Đến trưa, Mộc Lăng cuối cùng đã tỉnh, thần thanh khí sảng[tinh thần sảng khoái] rửa mặt thay quần áo, còn bỏ một nắm dược liệu kì quái vào trong trà, uống vài chén thì vẫy tay gọi Tần Vọng Thiên: “Tiểu tử qua đây!”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng thấp hơn mình nửa cái đầu, gầy hơn mình một vòng, thầm nói…’Ngươi dám gọi tiểu quỷ?!’

“Qua đây mau!”, Mộc Lăng trừng mắt: “Không trị thương nữa sao?”

Tần Vọng Thiên không tình nguyện mà ngồi xuống trước mặt Mộc Lăng, Mộc Lăng vươn tay, ngón tay trắng nõn thon dài vừa định chạm đến mặt Tần Vọng Thiên đã bị túm lấy: “Chờ một chút”

“Làm gì?”, Mộc Lăng có chút bất mãn.

Thật ra là, Tần Vọng Thiên đột nhiên nhớ tới hình như sáng nay Mộc Lăng dùng tay này gãi chân, nghi ngờ hỏi hắn: “Ngươi… Đã rửa tay chưa?”

Mộc Lăng sửng sốt một hồi, chân mày nhảy một cái, bổ nhào đến chà xát lung tung trên mặt Tần Vọng Thiên: “Tiểu tử thối, dám ngại lão tử bẩn?!”

Tần Vọng Thiên kinh hãi, vừa tránh vừa đỡ chiêu Mộc Lăng đánh tới, tới tới lui lui hơn mười chiêu, chẳng còn phân biệt được trên dưới, Tần Vọng Thiên càng đánh càng kinh hãi, vậy mà không dò ra thực lực Mộc Lăng. Mộc Lăng lại dần dần nhíu mày, trở tay ngăn một chưởng, nhảy ra ngoài nhìn hắn: “Ngươi làm sao biết công phu Thất Tuyệt môn?”

Tần Vọng Thiên giật mình: “Không hổ là Nhị đương gia Hắc Vân bảo, cả Thất Tuyệt môn cũng biết đến?”

Mộc Lăng lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Ngươi là kẻ ngu si sao? Công phu Thất Tuyệt môn cực kỳ thâm độc, ngươi luyện càng thông thạo, trúng

https://thuviensach.vn

độc càng sâu, đây là nguyên nhân vết bỏng của ngươi vẫn còn đau!”

Tần Vọng Thiên tìm ghế ngồi xuống, không nhẹ không nặng nói: “Bản thân y thuật không thông đừng trách người khác.”

Mộc Lăng nghiến răng: “Tiểu quỷ chết tiệt, miệng chó không mọc được ngà voi!”

Tần Vọng Thiên khinh khỉnh: “Ngươi thử mọc ra một cái ta nhìn xem.”

Mộc Lăng mất một chốc mới hiểu được Tần Vọng Thiên mắng hắn, cơn tức dâng lên, nhảy dựng lên mắng: “Ngươi đồ tiểu hỗn đản! Thông phan diện!“

Tần Vọng Thiên sửng sốt, thông phan diện? Một lúc lâu mới phản ứng lại, Mộc Lăng nói tóc hắn giống cọng hành, lại còn phan diện…

Hai người nghiến răng, mắt to trừng mắt nhỏ.

Một lúc lâu sau, Mộc Lăng ngồi xuống tiếp tục uống trà, hỏi Tần Vọng Thiên: “Ngươi luyện đến tầng mấy rồi?”

“Tầng thứ sáu.”, Tần Vọng Thiên nhàn nhạt trả lời.

“Phụt…”, Mộc Lăng đem một miệng đầy nước trà phun hết lên mặt Tần Vọng Thiên.

“Ngươi sao mà bẩn quá vậy?!”, Tần Vọng Thiên lau mặt: “Nước gì vậy? Toàn là mùi thuốc đông y.”

Mộc Lăng kéo cổ tay Tần Vọng Thiên, vươn ba ngón tay bắt mạch, kinh hãi: “Tiểu tử ngươi điên ư? Không muốn sống nữa sao?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên lại như chẳng hề quan tâm, hỏi: “Ta còn sống được bao lâu?”

Mộc Lăng nhíu mày: “Ngươi luyện đến tầng thứ bảy không phải khí tuyệt rồi sao? Để làm gì chứ? Muốn tuyệt thế võ công đến điên rồi à!”

Tần Vọng Thiên không nói, nhìn Mộc Lăng: “Ngươi nói xem công phu hiện tại của ta, đánh thắng được Tư Đồ không?”

Mộc Lăng nhướng mày: “Nằm mơ đi, bảy Thất tuyệt lão nhân đều là do Tư Đồ giết chết, chỉ bằng ngươi đòi đánh bại Tư Đồ?”

“Vậy còn ngươi?”

Mộc Lăng ngẩng mặt nhìn trời cân nhắc một chút: “Tình huống hiện tại của ngươi, không chừng đợi chưa đến ngày đó đã chết rồi.”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy, còn Nhạc Tại Đình?”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, cau mày nói: “Nhạc Tại Đình bất quá là một nhân tài mới xuất hiện, công phu Nhạc gia cũng chỉ tầm tầm, ngươi nếu như chỉ là muốn đánh thắng hắn, đâu cần phải bán mạng luyện công phu.”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: “Ta muốn Nhạc Tại Đình thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn!”

“Oa…”, Mộc Lăng nghe ngữ khí Tần Vọng Thiên không tự chủ được run lên: “Ác độc thế, hắn hại chết cả nhà ngươi sao?”

Tần Vọng Thiên chậm rãi xoay mặt nhìn Mộc Lăng, nói từng chữ từng chữ: “Không sai, hắn hại cả nhà Tần gia ta bảy mươi ba mạng.”

Mộc Lăng ngây người.

https://thuviensach.vn

“Nếu như ngươi trị không hết mặt của ta, thì phải bảo đảm ta sống đến khi báo được thù.”, Tần Vọng Thiên lạnh lùng nói.

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái hỏi: “Tuổi Nhạc Tại Đình và ngươi không chênh lệch lắm… Ngươi bảy tám tuổi đã lưu lạc bên ngoài rồi, vậy chẳng phải là…”

“Năm ấy ta tám tuổi, hắn hơn mười tuổi…”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: “Ngươi muốn nghe?”

Mộc Lăng vội vã lắc đầu, bịt tai xông ra ngoài: “Ta muốn ăn điểm tâm…”

Tần Vọng Thiên không nói gì.

Giống như chạy trốn lao ra khỏi cửa phòng, Mộc Lăng tới cửa hàng bánh bao bên cạnh mua cái bánh bao nhân cà rốt, chạy đến chuồng ngựa lôi Tiểu Hắc ra. Đi đến một bờ sông sơn minh thuỷ tú điểu ngữ hoa hương[núi cao sông dài chim hót hoa thơm], Mộc lăng tìm một chỗ ngồi xuống, bẻ bánh bao cho Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc yêu nhất là cà rốt và đậu, ăn đến vẫy đuôi không ngừng. Mộc lăng xuất thần, lẩm bẩm: “Bồ Tát a, sao ngươi lại không phù hộ ta? Không đâu lại gặp chuyện phiền phức như vậy.”

Còn đang xuất thần, có tiếng nữ tử kêu thất thanh từ một chiếc thuyền du hồ cách đó không xa truyền đến.

Mộc Lăng xoay mặt nhìn, thấy một cô nương tuổi còn trẻ đứng ở mạn thuyền lắc lư vài cái, rớt xuống nước, nha hoàn của nàng ở trên thuyền sợ đến vừa gọi “Tiểu thư!” vừa la “Cứu mạng!”, có vẻ là không có võ công cũng không biết bơi.

https://thuviensach.vn

Lúc đó, có không ít người tụ tập trên bờ sông, không hề ít người nhiệt tâm nhảy xuống nước, bơi đến chỗ cô nương kia vừa rơi xuống.

Chỉ là sông này tương đối rộng, nơi cô nương rơi xuống lại là giữa lòng sông, người xuống nước cứu người còn chưa với tay tới, cô nương đã chìm không thấy thân ảnh.

Đang ở thời điểm chỉ mành treo chuông, một bóng bạch sắc lướt ra từ đám người bên kia bờ, người này khinh công cực cao, đạp nước nhảy đến, tay vớt cô nương kia lên , rồi trực tiếp bay lên bờ, rơi xuống cách chỗ Mộc Lăng không xa. Đặt cô nương xuống mặt đất, người nọ vươn tay thử hơi thở của nàng, đã không có hô hấp rồi, khẽ nhíu mày.

Mộc Lăng thấy cô nương kia ngạt đến tím tái mặt mày, liền biết là lúc nàng chìm xuống đã uống một ngụm nước lớn, bị tạp vật trong nước sông ngẹt khí quản rồi. Lúc này, đã có không ít người vây quanh, Mộc Lăng đợi xem một chút, thấy đám người kia cũng chỉ lo lắng suông, không có ai biết y thuật, nếu còn đợi nữa cô nương kia sẽ chết mất. Mộc Lăng bất đắc dĩ, bẻ một cành liễu, tước bỏ lá cây, lắc lư đi qua, đến bên cạnh cô nương ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng kéo cằm, để nàng ta mở miệng ra, đem cành liễu nhét vào nhẹ nhàng móc một cái, liền kéo ra được một chùm cỏ xanh cùng nước sông, lại dùng cành liễu vỗ vỗ hai cái trước ngực nàng, sau đó đứng lên xoay người đi.

Đoàn người còn đang nhìn theo Mộc Lăng khó hiểu, cô nương đột nhiên ho khan hai tiếng, chậm rãi mở mắt.

“Tiểu thư…”

Thuyền của nha hoàn cũng đã tới bên bờ, vội vã chạy đến, nâng tiểu thư nhà mình dậy.

Đám người có chút hỗn loạn, Mộc Lăng dắt Tiểu Hắc, quay về khách điếm, trong miệng nói nhỏ: “Tiểu Hắc này, ngươi có muốn một biệt hiệu

https://thuviensach.vn

không, người ta không phải có cái gì “phấn định bạch long câu”, “chiếu dạ ngọc sư tử” các loại sao…A, ngươi nói ngươi gọi là Hắc Vân Hắc Trung Hắc có được hay không?Đủ khí thế không?”

Tiểu Hắc hình như rất không hài lòng với cái tên này, phất đuôi kêu vài tiếng, cúi đầu đụng đụng Mộc Lăng.

“Huynh đài dừng chân…”, phía sau có người gọi.

Mộc Lăng nghe thấy, nhưng lại nói với Tiểu Hắc: “Gọi huynh đài không nhất định là gọi chúng ta, đúng hay không! Nghe người ta gọi không nên loạn quay đầu lại nha, chẳng hạn như người ta bảo là ‘trả tiền’, nếu như ngươi quay đầu lại, không phải đã thừa nhận là thiếu tiền người ta rồi sao?”

Đang nói, chợt nghe người nọ hô một tiếng: “Rớt tiền”

Mộc Lăng lập tức quay đầu lại, nhìn trên mặt đất: “Đâu?”

“Ha ha…”, tiếng cười sang sảng truyền đến, Mộc Lăng ngẩng đầu, liền thấy một tay áo bạch sắc theo gió ôn hoà lay động, trước mắt là một người nam tử mặc bạch y tuổi trẻ, phong độ anh tuấn bất phàm. Người nọ quan sát Mộc Lăng một chút, cười nói: “Huynh đài thật là thú vị.”

Mộc Lăng chớp chớp mắt, kéo Tiểu Hắc nói: “Tiểu Hắc, không được tuỳ tiện nói chuyện với người xa lạ”. Nói xong, xoay người đi tiếp.

“Chờ một chút…”, Người nọ bước nhanh lên trước một bước, ngăn cản Mộc Lăng, cười nói: “Các hạ biết y thuật? Vừa rồi may mà có các hạ xuất thủ tương trợ.”

Mộc Lăng híp mắt quan sát một chút, mới nhận ra đây là bạch y nhân vừa nãy cứu người. Lại quan sát người nọ một lần, một thân bạch y sạch sẽ gọn gàng, quần áo vải vóc may rất tinh tế, có thể thấy được là giá trị xa xỉ.

https://thuviensach.vn

Thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn lãng, khoé miệng mỉm cười, cộng thêm một đầu tóc đen chải vuốt cẩn thận, thoạt nhìn có vẻ rất tiêu sái.

Mộc Lăng gật đầu, "Quả thực đủ ăn đủ mặc." Nói xong còn muốn đi, người nọ đơn giản chỉ tiến lên một bước ngăn lại, cười nói: "Sao các hạ đã vội vã muốn đi rồi?"

Mộc Lăng khinh khỉnh nhìn trời: "Cô nương ta liều mạng nhảy sông, không phải cũng vì được ngươi làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, ta xem náo nhiệt làm gì?"

"Ha ha…", người nọ cười ha ha, nói: "Huynh đài thật tinh mắt, làm sao phát hiện ra?"

Mộc Lăng không thích cách người nọ cười, xem ra hắn không phải thật lòng cười, mà là cười vì phải cười, so với nhăn mặt không khác nhau nhiều, lười biếng trả lời: "Nói thừa, chỗ nào có cô nương du hồ không mang theo hạ nhân, còn nữa, chỗ nào trước khi ngã xuống đã kêu to?"

Người nọ gật đầu, nhìn chằm chằm àMộc Lăng một hồi, nói: "Huynh đài cao kiến, được rồi, có muốn cùng đi uống một chén không?"

Mộc Lăng mở to mắt: "Ta mắc gì muốn cùng ngươi uống một chén?". Nói xong thì kéo Tiểu Hắc: "Tiểu Hắc đi, chúng ta không được nói chuyện với người lạ."

Người nọ cười ha hả đuổi theo nói: "Nói tên họ không phải là quen biết rồi sao? Tại hạ Nhạc Tại Đình, các hạ tôn tính đại danh?"

Mộc Lăng đứng lại, vương ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi: "Cái kia… phía sau là gì?"

"Tại…", người nọ nhịn không được bật cười: "Nhạc Tại Đình."

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng sửng sốt chốc lát, đột nhiên ôm cổ Tiểu Hắc cọ a cọ: “Nương a, ta không bao giờ… Lo chuyện bao đồng nữa!”

Nhạc Tại Đình bị Mộc Lăng khiến cho không hiểu ra sao, hỏi: “Huynh đài, tên của tại hạ có vấn đề gì sao? Huynh… A…”

Nhạc Tại Đình muốn giữ lại, thế nhưng Mộc Lăng đã bưng tai, chạy như bay, vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Ta chưa từng nghe gì hết, không có nghe thấy!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mộc Lăng dắt Tiểu Hắc vừa chạy vừa trốn, về đến khách điếm đã là buổi chiều, ánh dương ngả về tây, lòng còn sợ hãi cộng thêm bụng đói rầm rì kêu, hắn vẫn chưa ăn gì.ra

Dắt Tiểu Hắc vào trong chuồng ngựa, trở lại tửu lâu ở tầng dưới, Mộc Lăng gọi một bàn đồ ăn một bầu rượu ngon tự an ủi bản thân. Gác chân, một tay bầu rượu một tay đùi gà, ăn đến miệng bóng loáng, tư thế này, chỗ nào giống một thư sinh, giống một ác bá hơn. Bàn bên cạnh cũng không ai dám ngồi. Tần Vọng Thiên ra ngoài trở về, liền thấy cảnh Mộc Lăng đang phàm ăn tục uống.

Lắc đầu, Tần Vọng Thiên vờ như không quen biết gì hắn, xoay người lên lầu, lại bị Mộc Lăng nhìn thấy, trong miệng còn ngậm đùi gà, gọi: “Ô… Đã ăn cơm chưa?”

Tần Vọng Thiên xem như không có nghe thấy, trực tiếp lên lầu, đóng cửa.

Mộc Lăng bĩu môi, vốn đang muốn mời hắn cùng ăn, không ăn thì thôi. Hăng hái chiến đấu một trận, Mộc Lăng cuối cùng cũng no rồi, dùng khăn lau lau hai bàn tay bóng nhẫy, cầm cây tăm vừa xỉa vừa lên lầu, tiện tay còn cầm theo một bình hảo tửu cùng một con gà quay, để dành ăn khuya.

Đẩy cửa phòng đi vào thì thấy Tần Vọng Thiên đang lau chùi cây đao. Đao này rất cổ, thân là hắc kim, hình dạng rất đẹp, khí chất cũng rất bá đạo, chỉ là nếu so với Hắc Kim Hầu của Tư Đồ thì vẫn kém một chút.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng đi đến bên giường, thả gà quay và rượu lên bàn, ngã đầu ngủ.

Tần Vọng Thiên khó tin nhìn hắn: “Ngươi đang làm gì?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Ngủ trưa a.”

Tần Vọng Thiên nhịn không được mắt trợn trắng: “Ngươi sáng sớm ngủ thẳng đến trưa, mới vừa ăn xong liền ngủ, ngươi là heo thật sao?”

Hai chân Mộc Lăng kẹp lấy chăn lăn một vòng tự cuốn vào ổ chăn, nhướng nhướng mày, nói một tiếng: “Chán chết.”

“A…”, Tần Vọng Thiên kinh ngạc thở dốc, cắm mạnh đao xuống bên cạnh, làm vỡ mất một khối đất. Mộc Lăng lại lăn một cái, hàm hàm hồ hồ một câu: “Tuế tuế bình an.”

Tần Vọng Thiên triệt để không nói được gì.

Chỉ có điều, Mộc Lăng ngủ chưa đến một canh giờ đã bị đánh thức, Nhạc Thu Linh đã trở về, nói mấy ngày này phải về Nhạc gia trại, nhưng là đại ca nàng không chịu tham dự vào chuyện trong trại, cho nên lần này chỉ có một mình, muốn mời Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng cùng nàng trở về.

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi cứ trở về trước, chúng ta sẽ hoà cùng người đến dự lễ vào sau, hơn nữa, nếu như muốn kiểm tra thi thể, cũng không thể dùng cách quang minh chính đại, có khả năng phải hạ thủ ngầm.”

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên nói rất có lý, liền gật đầu, phụ hoạ: “Nói rất có lý.”

“Việc này…”, Nhạc Thu Linh dường như có chút bối rối, nói: “Ta đã phái người đi thông báo cho nhị ca rồi, nói ta trên đường gặp sơn phỉ, may

https://thuviensach.vn

mà được hai vị hảo tâm cứu.”

“A?”, Mộc Lăng kinh ngạc: “Nhạc cô nương ngươi cũng thành thật quá.”

Nhạc Thu Linh cũng hiểu được mình nói quá sớm, lên tiếng: “Ca ta còn nói, muốn đích thân dẫn người tới đón ta đồng thời nói lời cảm tạ các ngươi, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?!”, Mộc Lăng xoay người ngồi xuống: “Dễ giải quyết thôi!”, nói xong liền đứng lên thu dọn quần áo: “Chạy mau a!”

Tần Vọng Thiên túm hắn: “Ngươi hoảng loạn cái gì?!”

Mộc Lăng trừng mắt: “Ta sợ nhất là cùng ‘y quan gì đó’ giao tiếp, ta mặc kệ, ta phải về Hắc Vân Bảo!”[y quan gì đó chính là y quan cầm thú: mặt người dạ thú]

Tần Vọng Thiên ngăn Mộc Lăng đang giãy dụa muốn trốn đi lại: “Ngươi không được đi!”

“Tại sao không được?!”, Mộc Lăng xông ra cửa: “Ta phải đi!”

“Ngươi dám đi ta liền nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết ngươi mười năm còn trị không hết vết thương của ta, ngươi là một lang băm!”, Tần Vọng Thiên giở tuyệt chiêu.

Mộc Lăng bị đâm trúng chỗ đau, đang đấu tranh nội tâm, đột nhiên Nhạc Thu Linh quỳ xuống, nói: “Mộc tiên sinh, ta van cầu ngươi, theo ta quay về Nhạc gia trại, kiểm tra một chút thi thể của gia phụ…” Vừa nói vừa khóc dập đầu với Mộc Lăng.

Mộc Lăng đau khổ ra mặt, hắn sợ nhất là nữ hài tử khóc sướt mướt, sau đó, dưới lầu truyền đến tiếng xôn xao, chợt nghe tiểu nhị hét to, toàn bộ

https://thuviensach.vn

lầu hai đều nghe được: “Yêu… Nhạc nhị thiếu gia, ngọn gió nào thổi ngài đến đây?”

Nhạc Thu Linh hoảng hốt, Tần Vọng Thiên chỉ Mộc Lăng: “Ngươi là lang băm.”

Mộc Lăng tức giận rồi, ném bao quần áo rống: “Không đi thì không đi, nương a! Lão tử sợ ai?”. Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tần Vọng Thiên nắm lại. Phòng ngừa Mộc Lăng đào tẩu! Tần Vọng Thiên xoay mặt nói với Nhạc Thu Linh: “Ngươi đi ngăn ca ngươi lại, nói ân công của ngươi đang thay quần áo, sau đó thì ra ngoài, ngoài ra đừng nói gì cả!”

“A… Được.”, Nhạc Thu Linh nhanh chóng đi.

Tần Vọng Thiên không nhiều lời, tha Mộc Lăng đến bên giường, Mộc Lăng còn chưa biết xảy ra chuyện gì, đã bị đặt xuống giường, Tần Vọng Thiên đã bắt đầu cởi y phục của hắn rồi. [ố!!!]

“… “, Mộc Lăng sửng sốt hồi lâu, níu y phục hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Tần Vọng Thiên trừng mắt: “Đừng nhúc nhích!”

“Sao lại không nhúc nhích?”, Mộc Lăng khinh khỉnh: “Ngươi đừng xằng bậy nha”. Lấy tay víu lại y phục, giả ra bộ dáng thẹn thùng: “Ta không phải là loại người ùy tiện đâu nha.”

Tần Vọng Thiên mất một lúc mới hiểu ra, tàn bạo nắm lấy cổ Mộc Lăng: “Nương a, nhìn ngươi còn không bằng nhìn một gốc cây, thay quần áo!”

“Sao phải thay quần áo?”, Mộc Lăng không giải thích được.

https://thuviensach.vn

“Cả người ngươi đầy dầu mỡ, có chỗ nào giống người?”, Tần Vọng Thiên trừng một cái: “Ngươi giả thành một tiên sinh dạy học, ta là thư đồng của ngươi.”

“A phi!”, Mộc Lăng bĩu môi: “Chỗ nào có thư đồng giống ngươi a? Ngươi nghĩ người khác là đồ ngu sao?”

Tần Vọng Thiên sửng sốt: “Vậy làm sao bây giờ? Tóm lại, ta phải cố hết sức không làm hắn chú ý đến ta!”

Mộc Lăng xoa xoa cổ, nhìn hắn một chút, nói: “Như vậy đi, ngươi làm bảo tiêu của ta.”

Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Bảo tiêu?”

Mộc Lăng gật đầu: “Ta thì… Chậc, làm thương nhân buôn dược liệu, ngươi là thủ hạ kiêm bảo tiêu của ta, không phải được rồi sao?”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, ý này cũng không tệ.

Mộc Lăng rời giường, lục tung tìm ra một bộ y phục, nói: “Nghe nói Nhạc gia trại rất có năng lực, thử xem có thể lừa bọn họ giúp ta tìm thảo dược không, như vậy cũng không phí công của ta”

Nói xong bò lên giường, buông màn giường, lại chui đầu ra cảnh cáo: “Không cho nhìn lén nha!”

Tần Vọng Thiên không nói gì, xoay người thu dọn đồ đạc, dùng một khối vải đen bao cây đao lại, cột thành giống như một cây côn dài, đeo ở sau người. Đi tới bồn nước soi soi, nghĩ thầm…’Cũng may là năm đó bị hỏa thiêu, thay hình đổi dạng triệt để.”

Lúc đó, Mộc Lăng cũng chui từ màn giường ra, mặc quần áo gọn gàng, áo khoác lụa màu lam bên ngoài bộ trường sam bạch sắc, trên tay

https://thuviensach.vn

cầm một cây quạt ngà, tóc cũng chải lại, trắng trẻo sạch sẽ văn thư nhã nhặn, đeo dây lưng viền vàng, còn khảm một chút ngọc thạch, có vẻ rất quý phái.

Mộc Lăng mở cây quạt phẩy phẩy, đắc ý hỏi: “Thế nào? Nhìn rất được đúng không?”

Tần Vọng Thiên cũng không rảnh nói nhảm với hắn, thu dọn hành lý, nói với Mộc Lăng: “Việc của ngươi là dẫn đi toàn bộ lực chú ý của Nhạc Tại Đình, ta còn muốn tìm vài thứ trong Nhạc gia trại, ngươi đừng gây trở ngại cho ta là được.”

Mộc Lăng dùng một vẻ mặt kì lạ nói: “Ta còn phải tìm dược…”, vừa nói vừa kéo Tần Vọng Thiên một cái, bổ sung: “Hứa, nếu như ta chữa khỏi mặt của ngươi, ngươi sẽ không gọi ta là lang băm!”

Tần Vọng Thiên nhìn hắn một hồi, gật đầu: “Được! Nhưng, không chỉ chữa vết sẹo, còn phải hết đau.”

“Được rồi”, Mộc Lăng liếc mắt nhìn hắn, phe phẩy quạt đi ra cửa, đi tới thang lầu, đột nhiên quay lại nói với Tần Vọng Thiên: “Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, buổi chiều ở bờ sông ta đã gặp Nhạc Tại Đình.”

Tần Vọng Thiên sửng sốt, còn chưa kịp nói, nghe Mộc Lăng đắc ý dào dạt nói tiếp: “Còn nữa, ngươi sau này phải gọi ta là thiếu gia!”. Nói xong, nghênh ngang đi xuống lầu.

Tại đại sảnh tửu lâu, Nhạc Tại Đình đang cùng Nhạc Thu Linh ngồi uống trà, thấy trên lầu có người xuống tới thì ngẩng mặt nhìn, vừa liếc mắt liền thấy được Mộc Lăng.

Mộc Lăng bình thản xuống lầu, quả nhiên thấy trong mắt Nhạc Tại Đình hiện lên một tia nghi ngờ, trong lòng hiểu rõ, Nhạc Tại Đình không đơn giản như vẻ ngoài, hắn đã nghi ngờ việc tình cờ gặp lúc nãy là có mưu

https://thuviensach.vn

tính rồi. Thiên ý đã như vậy, cũng không còn gì để nói, xem ra tiểu tử này nhất định sẽ đặc biệt đề phòng mình, vừa hay có thể làm vật che chắn cho Tần Vọng Thiên.

"Ai…", Mộc Lăng thở dài tiếc nuối, lão thiên gia thật không để hắn nhàn rỗi nha.

Chờ hai người đi xuống lầu, Nhạc Thu Linh vội đứng lên, gọi hai người: "Ân công."

Mộc Lăng nghĩa hiệp khoát tay: "Ân công ân mẫu cái gì, quá khách khí."

Nhạc Tại Đình mặc dù còn nghi hoặc trong lòng nhưng vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười tiến lên nói: "Thì ra các hạ là ân công cứu mạng gia muội, thất kính!"

"Ai.", Mộc Lăng bày ra điệu bộ nhà giàu mới nổi, ngồi xuống: "Cái gì thấp kim kiền kim*, là vàng thì tốt rồi."

Nhạc Tại Đình bị Mộc Lăng quậy cho mơ hồ, tại bờ sông, dáng vẻ hắn lười biếng nhàn tản, mặc dù hơi điên điên khùng khùng, thế nhưng có chút thú vị nói không ra lời. Hiện tại lại biến thành tư thế một tài chủ, người này thiên biến vạn hóa, thật không biết hắn thật sự là như vậy hay cố ý giả vờ. Chỉ là…Nhạc Tại Đình thầm buồn cười, mặc dù là làm ra bộ dáng khiến người khác ghét bỏ, nhưng không hiểu sao lại thấy có chút khả ái.

"Ha hả…các hạ xưng hô thế nào?", Nhạc Tại Đình ngồi đối diện Mộc Lăng, cười hỏi.

"Nga, không dám, Lâm Bách Tuế.", Mộc Lăng xem ra rất vừa ý cái tên này, nói ra cực kì thuận miệng.

https://thuviensach.vn

“Lâm Bách Tuế…”, Nhạc Tại Đình suy tư, không nghĩ ra được trên giang hồ có nhân vật nào mang tên này. Ngoài ra, hắn lưu tâm nhất là, nhìn không ra người trước mặt có biết võ công hay không. Mộc Lăng tạo ra cảm giác là một thư sinh văn nhược, hơn nữa sinh hoạt hằng ngày cũng là hết ăn lại nằm, đôi khi còn điên điên khùng khùng, đại đa số mọi người sẽ nghĩ hắn không có võ công. Nhưng Nhạc Tại Đình biết, người nhìn không ra sâu cạn như thế kỳ thực đáng sợ nhất, hoặc là hắn hoàn toàn không công phu, hoặc là công phu cao thâm khó lường.

Tần Vọng Thiên phía sau Mộc Lăng cúi đầu đứng thẳng, từ lúc cùng Mộc Lăng xuống lầu, Nhạc Tại Đ ngoại trừ liếc mắt nhìn hắn một cái, còn lại toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Mộc Lăng. Tần Vọng Thiên lúc này mới hiểu được câu Mộc Lăng nói với hắn trước khi xuống lầu có ý gì, cũng hiểu được nguyên nhân Mộc Lăng giả dạng thành như vậy. Nhị đương gia Hắc Vân bảo không phải ngọn đèn ban trưa[ý là ngớ ngẩn, vô dụng], hắn làm vậy, vừa làm Nhạc Tại Đình nhìn không ra bản tính thật, vừa lợi dụng được tính đa nghi của Nhạc Tại Đình, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Nhạc Tại Đình cũng không nóng nảy, ngồi cùng Mộc Lăng trò chuyện, hỏi: “Lâm tiên sinh dường như có biết y thuật?”

Mộc Lăng có chút đắc ý vỗ ngực: “Đúng, lão tử không phải người tầm thường, ta nói muốn người sống, Diêm Vương gia cũng không bắt đi được.” Nói xong, ghé qua nhỏ giọng với Nhạc Tại Đình: “Thục Trung đệ nhất danh y Mộc Lăng, ngươi có biết không?”

“Biết.”, Nhạc Tại Đình liên tục gật đầu: “Đại danh Mộc thần y như sấm bên tai!”

“Hắc hắc.”, Mộc Lăng bĩu môi nói: “Ta là đại ca hắn.”

“Khụ khụ…”, Nhạc Tại Đình sửng sốt: “Thế nhưng, các ngươi không cùng họ.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng bĩu môi một cái: “Đương nhiên không cùng họ rồi, hắn một chữ mộc, ta có hai[chữ "lâm" là hai chữ "mộc" ghép lại], cho nên ta là đại ca hắn, ha ha ha…”

Tần Vọng Thiên không khỏi âm thầm lắc đầu, Mộc Lăng quá thông minh, vừa gặp qua Nhạc Tại Đình một lần đã hiểu rõ tính tình hắn. Cùng chỗ với người như Nhạc Tại Đình, không thể giả khôn, cũng không thể giả ngu, phải khi thông minh khi thì ngốc nghếch, tốt nhất còn thêm chút điên điên khùng khùng, làm hắn hoàn toàn không đoán ra được.

Nhìn lại Nhạc Tại Đình, tuy rằng ngoài miệng chuyện trò vui vẻ, ánh mắt đã có chút rối loạn, hơn nữa mày cũng hơi nhăn lại, xem ra là thật sự rất hoang mang.

Mộc Lăng chỉ nhìn dáng vẻ Nhạc Tại Đình đã muốn cười, nói thầm, tiểu tử người còn non lắm, đừng nói là ngươi, ngay cả Tư Đồa cũng có thể làm cho choáng váng, huống chi một cái Nhạc gia trại.

Mộc Lăng gác chân, rất mất hình tượng mà uống trà, nghĩ thầm, dù sao chuyện bao đồng cũng đã lo rồi, đã định trước là chỉ có thể sống đến chín mươi chín rồi, nếu như nửa đường chạy ra không phải lỗ vốn lớn sao? Dứt khoát đến Nhạc gia trại xem xem các ngươi có gì lợi hại, nếu không có gì đáng kể, gia gia liền tiêu hết tài sản của các ngươi, nếu không thì thật phụ lòng thiên thiên vạn vạn lão bách tính Lạc Hà Thành.

“Đúng rồi, Lâm tiên sinh đến Lạc Hà Thành du ngoạn sao?”, Nhạc Tại Đình tiếp tục đặt câu hỏi.

“Không bằng để tại hạ tận tình tiếp đãi đi.”

“Hô?”, Mộc Lăng hăng hái nói: “Ta sao, chủ yếu là muốn đến tìm dược liệu, cũng không gấp. Đã sớm nghe nói Nhạc gia trại phong cảnh vô hạn, nói vậy ta có may mắn được tham quan?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình gật đầu liên tục, nói:" Lâm tiên sinh đã cứu muội muội của ta, đó là có ân với Nhạc gia trại, đúng lúc vài ngày nữa là điển lễ nhậm chức của ta, sẽ có thiên hạ hào kiệt đến tham gia, không bằng Lâm tiên sinh đến Nhạc gia trại ít lâu đi."

"Vậy thì tốt quá!", Mộc Lăng cười gật đầu: "Ta cung kính không bằng tuân mệnh, bao ăn uống toàn bộ đúng không?"

Tần Vọng Thiên vô lực, Mộc Lăng kia ỷ vào dùng tên người khác, liều mạng làm chuyện mất mặt, dù sao mất mặt cũng không phải là hắn. Nhạc Tại Đình cũng thấy buồn cười, người này thật đúng là dung tục hơn người, gật đầu: "Đương nhiên đương nhiên, sau này chi phí ăn uống của Lâm tiên sinh tại Lạc Hà Thành đều do Nhạc gia trại chi trả!

Mộc Lăng cười như nở hoa, thầm nói, đây là ngươi nói nha, lão tử ngày ngày đều sẽ ăn bào ngư vi cá.

———————————————-

(*): "thấp k" với "thất kính" đọc gần giống nhau, còn "thấp kim" là… vàng ướt[đừng suy nghĩ linh tinh :))], "kiền kim" là vàng khô

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Mộc Lăng thực sự hùng dũng theo Nhạc Tại Đình về Nhạc gia trại hết ăn lại uống, Tần Vọng Thiên đi theo phía sau cũng phải bội phục công phu mặt dày của hắn.

Nhạc gia trại nằm trong một thung lũng, kiến trúc nơi tọa lạc rất kì lạ, thông thường sơn trại đều là xây dựng trên đỉnh núi, nhưng Nhạc gia trại lại xây dựng giữa hai ngọn núi, giống như một dải cầu vồng đỏ rực vắt qua, khí thế khoáng đạt rộng lớn, lại không mất đi vẻ thanh tú đẹp đẽ.

“Choa…”, Mộc Lăng đứng trên ngọn núi bên cạnh quan sát sơn trại, không khỏi tán thán: “Quả nhiên là quỷ phủ thần công a[điêu luyện sắc sảo]! Lợi hại lợi hại!”

Suốt đường đi Nhạc Tại Đình đều để ý quan sát Mộc Lăng, người này thật rất kỳ quái, lúc thì hoạt bát ồn ào, lúc thì vô duyên vô cớ không nói tiếng nào, có khi cảm thấy hắn là một tục nhân, có đôi khi lại nghe hắn ăn nói bất phàm…Làm cho người khác mơ hồ không biết đâu mới là bản tính thật. Hắn rốt cuộc là một tài chủ không một chút võ công hay một đại nhân vật thâm tàng bất lộ? Nhạc Tại Đình bất chợt hứng thú, định bụng qua mấy ngày này tìm cho ra thân phận chân chính của Mộc Lăng.

“Lâm tiên sinh, mấy ngày này, mời nghỉ lại ở biệt viện”. Nhạc Tại Đình vừa dẫn Mộc Lăng đi vào bên trong vừa nói: “Có muốn cái gì, phân phó hạ nhân là được rồi”

“Được được.”, Mộc Lăng gật đầu, cười tủm tỉm nói với Nhạc Tại Đình: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không khách sáo!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên theo phía sau cũng có chút vô lực, Mộc Lăng tuy rằng che chắn rất tốt cho mình, nhưng thật sự là quá mất mặt.

Bởi vì sắc trời đã tối, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nghỉ ngơi trước, sáng mai sẽ cùng Nhạc Tại Đình tham quan toàn bộ Nhạc gia trại. Mộc Lăng nghe xong an bài của Nhạc Tại Đình, có chút buồn bực hỏi: "Nhạc huynh, ngươi không bận sao? Nếu vậy không cần phải để ý đến bọn ta, chúng ta tự tham quan cũng được rồi, hay là an bài một hạ nhân dẫn đường cho chúng ta cũng được"

Tần Vọng Thiên thầm than trong lòng, Mộc Lăng thật tinh ranh, đã đoán được mình muốn nói gì.

"Như vậy sao được?", Nhạc Tại Đình khoát tay chặn lại. Sau đó, xua tay một cái phi thường dối trá cộng thêm khách sáo và một chút khó hiểu làm Mộc Lăng nhịn không được run lên một chút.

"Lâm tiên sinh là khách quý." Nhạc Tại Đình nói: "Để hạ nhân tiếp khách thì Nhạc gia trại ta quá thất lễ rồi."

Mộc Lăng cũng lười cùng hắn khua môi múa mép, hắn đói bụng, may mà gà quay và rượu đều có mang đến, đêm nay lên nóc nhà vừa ăn vừa phơi ánh trăng đi. Nghĩ xong liền khoát tay với Nhạc Tại Đình… Dĩ nhiên, cái khoát tay này phi thường qua loa, phi thường không có cảm tình, Mộc Lăng bỏ rơi một câu ngắn gọn "Ngày mai gặp." liền xoay người đi.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi vào biệt viện, Nhạc Tại Đình vẫn còn đứng ngốc tại chỗ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người bình thường không phải là sẽ còn khách sáo vài câu sao… Lời nói còn nghẹn trong cổ họng làm Nhạc Tại Đình có chút không biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, xoay người trở về.

Có lẽ nhìn ra Mộc Lăng là một cật hóa[người tham ăn], cho nên đến giờ lên đèn, Nhạc Tại Đình phái người đưa tới một bàn thức ăn lớn. Tần

https://thuviensach.vn

Vọng Thiên ngồi xuống ăn cơm chiều, nhưng bất ngờ là cật hóa Mộc Lăng không có tới ăn.

Tần Vọng Thiên tìm một vòng trong viện cũng không thấy người, đang buồn bực chợt nghe trên nóc nhà có thanh âm. Thi triển khinh công nhảy lên thì thấy Mộc Lăng nằm trên nóc, đờ người ra nhìn sao trải đầy trời, cánh tay gối sau đầu, chân trái chống lên, đùi phải gác lên nhịp a nhịp, dáng vẻ an nhàn tự tại.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, vạt áo cùng sợi tóc Mộc Lăng đều theo gió nhẹ nhàng mà phiêu đãng, bầu trời không mây, ánh sao lóe sáng. Chiếu vào cặp mắt đen nhánh của Mộc Lăng cũng là vô số ánh sao.

Tần Vọng Thiên thấy được Mộc Lăng dáng vẻ yên lặng hiếm có, đi đến bên cạnh ngồi xuống, cũng ngẩng mặt ngắm sao một lát nói: “Ăn cơm.”

Mộc Lăng như là không có nghe thấy, vẫn đờ ra chăm chăm nhìn trời sao.

“Này?”, Tần Vọng Thiên đẩy đẩy hắn: “Không đói bụng sao?”

Mộc Lăng vẫn không để ý tới hắn. Tần Vọng Thiên có chút giận, cũng mặc kệ hắn, xoay người chuẩn bị nhảy xuống, trở về phòng ăn cơm, buổi tối còn chuẩn bị đi thăm dò Nhạc gia trại.

Còn chưa đến mép nóc, chợt nghe Mộc Lăng chậm rì rì nói: “Đêm nay không thích hợp dạ tham.”[dò thám ban đêm]

“Ngươi…”, Tần Vọng Thiên vốn muốn hỏi “Ngươi làm sao biết?”, có điều vừa nói tới bên mép liền nuốt trở vào, hỏi: “Vì sao?”

Mộc Lăng cười ha hả nói: “Có một số việc tiểu hài tử sẽ không biết.”

https://thuviensach.vn

Chân mày Tần Vọng Thiên lập tức nhăn thành một đường, đi tới bên cạnh Mộc Lăng: “Ngươi nói cái gì?”

Mộc Lăng không thèm để ý lắc lắc chân: “Cái gọi là ba phần khí quyết định muôn vàn thứ, một ngày thay đổi vạn sự ngưng, ngươi có hiểu hay không?”

“A?”, Tần Vọng Thiên không hiểu là Mộc Lăng đang nói sang chuyện khác, hay là vẫn tiếp tục nói chủ đề cũ.

“Ý là, muốn làm đại sự thì nhất định phải nhẫn nại”. Mộc Lăng bỏ chân phải xuống, gác chân trái lên, tiếp tục nói: “Chúng ta mới đến, Nhạc Tại Đình nhất định quan sát rất chặt, cho nên hiện tại không thích hợp hành động thiếu suy nghĩ, ngươi so với người khác càng phải hiểu rõ chứ?”

Tần Vọng Thiên không thể nói lại, quả thực, có chút nóng vội rồi.

Mộc Lăng liếc mắt nhìn hắn, thấy Tần Vọng Thiên cúi đầu trầm tư, liền biết là hắn tiếp thu rồi, đắc ý nói: “Biết nhận định thời thế, đây là điểm khác nhau giữa đại nhân và tiểu hài tử!”

Tần Vọng Thiên lạnh lùng nhìn hắn, vươn tay một chiêu đoạt lấy rượu cùng gà quay, xoay người nhảy xuống.

“A!”, Mộc Lăng ngồi bật dậy: “Tiểu hài tử chết tiệt, trả lại cho ta!”

Tần Vọng Thiên đi tới trong viện, mở niêm phong, ngẩng cổ ừng ực uống mấy ngụm: “Ân…Rượu ngon…”

“A!”, Mộc Lăng phi thân xuống đoạt lại, phát hiện chỉ còn non nửa bình, thương tiếc: “Rượu hoa điêu năm mươi năm a, tiểu quỷ chết tiệt.”, Mộc Lăng tàn bạo mắng.

https://thuviensach.vn

“Hảo a.”, Tần Vọng Thiên trừng mắt nhìn Mộc Lăng: “Thì ra ngươi cố ý đổi bình, để không ai tranh rượu ngon với ngươi.”

Á… Mộc Lăng không nói gì, bị phát hiện rồi.

“Gà quay này khẳng định cũng không phải tầm thường!” Tần Vọng Thiên cầm lấy gà định cắn, Mộc Lăng níu chặt lại: “Không được ăn!”

Tần Vọng Thiên tranh lại: “Ta cứ ăn!”

“Đây là hoa kê chưng rượu, nhất định phải ăn cùng rượu hoa điêu!”, Mộc Lăng với tay nắm một bên đùi gà giật về.

Thế nhưng Tần Vọng Thiên bẻ xuống một bên đùi kia, cho vào miệng cắn một miếng: “Oa…ăn ngon”

Mộc Lăng thấy rượu chỉ còn non nửa, gà quay cũng không hơn phân nửa là mấy, tức giận đến giậm chân mắng chửi người: “Tần Vọng Thiên, ngươi là tên tiểu phôi đản!”

Thấy Mộc Lăng lửa giận bốc cao rồi, Tần Vọng Thiên chậc chậc lưỡi, đi vào trong phòng: “Ngươi thong thả ngắm trăng đi, ta vào nhà thưởng thức một bàn thức ăn lớn.”

“Ta cũng đi!”, Mộc Lăng cũng chạy ào đi, hai người vừa ăn vừa giành giật. Kỳ thực một bàn lớn, đừng nói hai người ăn, hai con heo ăn cũng đủ, nhưng hết lần này tới lần khác hai người chính là muốn thức ăn dưới đũa người kia. Vì vậy, Mộc Lăng một đại nhân, cùng Tần Vọng Thiên một bán đại nhân, vì một miếng thịt, hai miếng rau, đánh cho trời đất mù mịt.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vọng Thiên trong sân nhỏ luyện công, Mộc Lăng như cũ nằm trong phòng ôm chăn ngủ ngon.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên luyện một lúc thì thấy Nhạc Tại Đình thong thả đi vào trong viện, hắn thu chiêu, làm một lễ với Nhạc Tại Đình, thấp giọng nói: “Nhạc trại chủ.”

Nhạc Tại Đình gật dầu, quan sát Tần Vọng Thiên một chút, hỏi: “Tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?”

Tần Vọng Thiên thấp giọng nói: “Tần Vọng Thiên.”

“Tần Vọng Thiên…tên rất hay.”, Nhạc Tại Đình lại nhìn hắn một chút, hỏi: “Ngươi và Lâm huynh là…”

Hiện tại trong lòng Tần Vọng Thiên đã nhớ kĩ câu nói của Mộc Lăng: “Muốn làm đại sự thì nhất định phải nhẫn nại”, bởi vậy trên mặt không phản ứng gì, dùng thanh âm trầm trầm trả lời: “Tiên sinh là ân nhân cứu mạng của ta, ta phụ trách bảo hộ an toàn cho tiên sinh.”

“À”. Nhạc Tại Đình gật đầu nói: “Ngươi công phu không tệ, thuộc môn phái nào?”

“Ta không thuộc môn phái nào cả, chỉ là làm hộ vệ cho người khác, ban đầu là bị người đánh, sau đó thì bắt đầu đánh lại người.”

Nhạc Tại Đình gật đầu, hỏi: “Lâm tiên sinh còn chưa tỉnh sao?”

Tần Vọng Thiên cười cười: “Còn phải đợi lâu, thiếu gia nhà ta mặt trời chưa lên cao thì tuyệt đối sẽ không tỉnh lại.”

Nhạc Tại Đình thầm giật mình, nghĩ ‘Nói như vậy, lẽ nào là thực sự không biết võ công?’

Hai người đang ở trong viện nói chuyện, lại nghe trong phòng truyền đến thanh âm, tựa hồ có thứ gì rơi trên mặt đất, hơn nữa còn là thứ không nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình sửng sốt, hỏi Tần Vọng Thiên: “Làm sao vậy?”

Tần Vọng Thiên nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Có lẽ là rớt xuống đất rồi”

“Rớt…”, Nhạc Tại Đình có chút không tin, giả vờ lo lắng: “Vào xem đi, đừng để có gì sơ suất”.

Nói xong không đợi Tần Vọng Thiên ngăn cản liền vọt vào, đẩy cửa ra, chỉ thấy Mộc Lăng mặc áo ngắn bạch sắc, ôm một bình rượu ngủ trên mặt đất, thắt lưng đều lộ ra, quần rộng thùng thình, hai chân nhỏ cũng ở bên ngoài, tóc rối tung đang ngáy ngủ.

Nhạc Tại Đình ngây ngẩn cả người, đây đâu thể là đại nhân vật cao thâm khó dò…Bất quá, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng hắn cố ý diễn kịch… chỉ là… độ khó này cũng quá cao rồi.

Tần Vọng Thiên lắc đầu đi lên, ôm lấy Mộc Lăng, Mộc Lăng bị hắn ôm còn giãy dụa, trong miệng nói thầm: “Tiểu hài tử chết tiệt ~, giành gà quay của ta…”

Lắc đầu đem Mộc Lăng thả lại trên giường, Tần Vọng Thiên chỉnh lại y phục của hắn, kéo chăn lên. Xoay mặt, thấy Nhạc Tại Đình còn đang đứng đờ ra tại chỗ thì có chút bất đắc dĩ nói: “Nhạc trại chủ, hay là buổi trưa trở lại đi.”

Nhạc Tại Đình gật đầu, có chút xấu hổ xoay người đi ra, ra khỏi sân, trong đầu toàn là hình ảnh Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên bế lên giường.. Mộc người nam nhân, lại rất nhẹ, làm sao có thể được bế lên dễ dàng như vậy chứ?

Chờ Nhạc Tại Đình đi, Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng đẩy Mộc Lăng, thấp giọng nói: “Hắn đi rồi”. Hắn vốn tưởng rằng Mộc Lăng là giả vờ ngủ, không ngờ Mộc Lăng trở mình một cái, ôm gối đầu tiếp tục ngáy khò khò.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tần Vọng Thiên phát lạnh, xoay người muốn đi, nhưng thấy có chút không vừa ý, cầm gối kê đầu đập xuống mặt Mộc Lăng, nhìn Mộc Lăng "A" một tiếng tỉnh giấc, Tần Vọng Thiên phủi phủi tay, cảm thấy mỹ mãn mà quay ra sân tiếp tục luyện công.

Nhạc Tại Đình cả buổi sáng đều không tập trung được, tới buổi trưa, quyết định đến xem Mộc Lăng, vừa tới hoa viên thì thấy trên cửu khúc kiều[cây cầu chín nhịp] trên con sông nhỏ có người đang ngồi…đúng là Mộc Lăng. Hôm nay hắn đổi sang một thân trường sam trắng như tuyết, tướng mạo vốn có chút ốm yếu, mặc một thân y phục tuyết trắng, càng có vẻ suy nhược vô lực. Hắn khoanh chân ngồi ở bờ sông, tay chống cằm, dừng như đang phát ngốc.

Mộc Lăng đang làm gì? Mộc Lăng đang phiền muộn. Tối hôm qua bị đoạt mất rượu và gà quay, sau đó trên bàn tranh thức ăn lại thua trận, sáng sớm lại bị tiểu hài tử chết tiệt Tần Vọng Thiên đánh thức, hiện tại hắn mất ngủ nghiêm trọng cùng với tâm lý mất cân bằng… Nghĩ nghĩ, ngáp một cái, chống cằm tiếp tục phát ngốc.

"Lâm tiên sinh.", Nhạc Tại Đình đi lên, lễ độ chào hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng bởi vì ngủ không đủ ăn không no, cho nên cả người đều lười biếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình, gật đầu, nhẹ nhàng "Ưm" một tiếng.

Nhạc Tại Đình hơi nhăn mày, nghĩ thầm, đây là Lâm Bách Tuế hôm qua sao? Lâm Bách Tuế vẻ mặt vô lại hết ăn lại uống miệng còn đầy chữ thô tục?

"Sắc mặt tiên sinh không được tốt.", Nhạc Tại Đình đi lên vài bước, tiếp tục thăm dò: "Đêm qua ngủ được chứ?"

Vừa nói đến đêm qua, Mộc Lăng lại nghĩ tới thất bại thảm hại của hắn, càng thêm ủ rũ, hơi nhăn mày lại , có ý chê Nhạc Tại Đình phiền, cũng

https://thuviensach.vn

không trả lời.

Nhạc Tại Đình bị thái độ lúc nóng lúc lạnh của Mộc Lăng làm cho chóng mặt, còn đang không hiểu, chợt nghe từ xa xa có một trận ác phong kéo tới… Nhạc Tại Đình lập tức nghiêng thân tránh, một thiếu niên mặc thanh sam hạ xuống trên cửu khúc kiều, tay cầm đao. Mộc Lăng kỳ thực đã sớm phát hiện thiếu niên này bí mật ẩn thân gần đó, công phu hắn không tồi, chỉ là so ra kém Nhạc Tại Đình.

“Người nào… Tứ đệ?”, Nhạc Tại Đình đầu tiên là nhíu mày quát lớn một tiếng, sau khi thấy rõ tướng mạo người kia, có chút kinh hỉ nói: “Tại Vân, ngươi trở về lúc nào?”

Mộc Lăng vừa nghe liền minh bạch đây là Nhạc gia trại lão tứ Nhạc Tại Vân, chú ý quan sát một chút, tuổi người nọ so với Tần Vọng Thiên thì không chênh lệch nhiều, chưa đến hai mươi. So với Nhạc Tại Đình trọng nho nhã, Nhạc Tại Vân càng thêm tuấn tú, đường hoàng, tuấn tú mà không mất cương nghị, có thể nói tướng mạo tốt hơn Nhạc Tại Đình, chỉ là tuổi tác tương đối nhỏ, bởi vậy khí chất còn thiếu chín chắn.

“Nhạc Tại Đình, ngươi nạp mạng!” Nhạc Tại Vân không nói nhiều lời, rút kiếm tấn công Nhạc Tại Đình. Tại Đình cũng không dùng binh khí mà chỉ là tránh trái tránh phải, miệng nói: “Tại Vân, ngươi làm sao vậy? Có phải hiểu lầm cái gì không?”

“Ngươi bớt giả vờ đi”, Nhạc Tại Vân khàn giọng nói: “Cha làm sao có khả năng nói đi là đi?!”

“Phụ thân thật sự là ốm chết, ngươi không tin có thể hỏi phó trại chủ và lang trung.” Nhạc Tại Đình né tránh thế tiến công của Nhạc Tại Vân, nghiêm mặt nói: “Đừng náo loạn nữa!”

“Ta phi!”, Nhạc Tại Vân lạnh lùng nói: “Đều là người của ngươi, ai dám nói lời công bằng?!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gặp cảnh huynh đệ đánh cho khó phân thắng bại, đứng lên ôm cánh tay xem náo nhiệt, thầm nói, Nhạc Tại Đình công phu trên Nhạc Tại Vân nhưng không xuất toàn lực… Thật khó lường.

Mắt thấy hai người đã đánh tới trước mặt, Mộc Lăng nghĩ nên tìm chỗ tránh một chút, thình lình thấy Nhạc Tại Đình ra một chưởng, chưởng phong vừa vặn đảo qua Mộc Lăng.

Trong lòng Mộc Lăng khẽ động, âm thầm nói: “Hay cho một con sói con, còn đang đánh mà vẫn bỏ công thử thực lực ta?”. Mộc Lăng lại khó nghĩ, làm bộ ngã xuống hay không ngã xuống thì mới đúng đây… Còn chưa nghĩ ra đáp án, Mộc Lăng đã thuận thế ngã xuống sông…

Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân đều ngây ngẩn cả người. Vừa khéo, Tần Vọng Thiên đi ra tìm Mộc Lăng, vừa liếc mắt liền thấy Mộc Lăng ngốc ngơ ngẩn quăng người xuống nước.

“Lâm tiên sinh?”, Nhạc Tại Đình nhoài người trên bờ gọi, nhưng Mộc Lăng cũng quái lạ, người khác chìm xuống nước… ít nhất… phải vùng vẫy vài cái, hắn lại chìm thẳng xuống, vậy phải làm sao bây giờ, đừng tai nạn chết người nha.

Kỳ thực lúc này, thứ Mộc Lăng đang suy nghĩ chính là… Rốt cuộc nên dùng khinh công bay lên hay bơi lên đây?

Nhạc Tại Vân thấy có người rơi xuống nước, liền buông đao, cởi áo khoác phi thân nhảy xuống, không bao lâu, trên mặt nước nổi lên bọt nước, Nhạc Tại Vân ôm Mộc Lăng đang ướt sũng bay lên.

Cả người Mộc Lăng đều ướt đẫm, chất vải bạch sắc vốn mỏng, hiện tại càng thêm trong suốt. Nhạc Tại Vân vô ý thức muốn nhìn người trong lòng thế nào, nhân tiện đem người thả trên mặt đất, nhưng vừa cúi đầu trong nháy mắt liền sửng sốt… Bạch sam của Mộc Lăng ướt dẫm dán chặt

https://thuviensach.vn

trên người, xuyên thấu qua có thể thấy da thịt tuyết trắng, trước ngực là điểm hồng nhàn nhạt…

Mộc Lăng ho khan hai tiếng, đang nghĩ xem người rơi xuống nước phải phản ứng thế nào, lại nghe Nhạc Tại Vân khàn giọng nói: “Cái kia, ngươi không sao chứ?”

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, đột nhiên dựa sát lại ôm Nhạc Tại Vân, cọ cọ trong lòng hắn thấp giọng nói: “Lạnh chết mất.”

Nhạc Tại Vân triệt để sửng sốt, mặt sung huyết đến đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nhạc Tại Vân vẫn còn là chim non chưa từng trải qua cái gọi là tình ái, hơn nữa tuổi tác cũng không còn nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ ngợi linh tinh này nọ…Nhưng tiểu hài tử cũng chỉ là tiểu hài tử, làm sao chịu được một Mộc Lăng đùa giỡn như vậy, thoáng chốc mặt đỏ bừng.

Mộc Lăng thấy tiểu hài tử vẫn còn là một tiểu ngốc tử, có hứng thú, liền tìm cách chọc ghẹo hắn, tựa trong lòng hắn nói: “Lạnh quá đi.”

Nhạc Tại Vân chân tay luống cuống, ngây ngẩn hỏi: “Lạnh…Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

Nhạc Tại Đình cũng đứng ngốc bên cạnh, chẳng lẽ Mộc Lăng thực sự không biết võ công, nhìn lại hắn, y phục ướt đẫm dán trên người, tóc cũng ướt, giầy có lẽ đã rơi mất một chiếc dưới sông, để lộ bàn chân trần.

Tần Vọng Thiên từ xa đã thấy Mộc Lăng đang trêu chọc hai huynh đệ kia, mà Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân đều ngây ngốc cứng ngắt, không biết làm sao cho phải. Nhìn không nổi nữa, Tần Vọng Thiên đi đến, gọi: “Thiếu gia…”

Mộc Lăng bị Nhạc Tại Vân ôm vốn có chút khó chịu, thầm nói tiểu sắc lang này sao còn chưa buông. Thấy Tần Vọng Thiên đến, liền dốc sức gọi: “Vọng Vọng, ta bị người ta đẩy xuống sông đó~”

Tần Vọng Thiên vừa nghe hai chữ “Vọng Vọng” đã trực tiếp muốn đem Mộc Lăng ném xuống sông lần nữa.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình cũng có chút xấu hổ, nếu như Mộc Lăng thực sự không có võ công, vậy vừa nãy thiếu chút nữa lấy mạng của hắn rồi, liền nói nhanh: “Là Tại Đình lỗ mãng, hại tiên sinh sợ hãi.”

Mộc Lăng gật đầu: “Đúng vậy, bị kinh hách rất lớn.” Vừa nói vừa ôm Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, bế ta trở về thay quần áo.”

Tần Vọng Thiên thật sự là cực kì muốn đẩy Mộc Lăng xuống sông cho hắn uống no nước, nhưng bất đắc dĩ phải lấy đại cục làm trọng, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là ôm Mộc Lăng đi nhanh về biệt viện.

Hai người đi, Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân cũng không còn tâm tư đánh tiếp, hai người nhìn theo hướng Mộc Lăng rời đi, Nhạc Tại Vân hỏi: “Người đó… Là ai?”

Nhạc Tại Đình nhìn hắn một cái, nói: “Hắn tên Lâm Bách Tuế”

“Lâm Bách Tuế?”, Nhạc Tại Vân có chút không tiếp thu được, lẩm bẩm: “Một người tuấn tú như vậy, sao lại có cái tên như thế?”. Suy nghĩ một chút, lại hỏi Nhạc Tại Đình: “Hắn có vẻ không có võ công, sao lại Ởtrong Nhạc gia trại?”

Nhạc Tại Đình thở dài, nói: “Hắn là ân nhân cứu mạng Thu Linh, ta mời hắn lên núi chiêu đãi vài ngày.”

Nhạc Tại Vân gật đầu, nhặt thanh kiếm khi nãy vứt trên mặt đất lên, nói với Nhạc Tại Đình: “Ta đã mời Giang Nam bát đại thần y, ba ngày sau bọn họ sẽ đến, ta muốn để bọn họ kiểm tra thi thể phụ thân.”

“Tùy ngươi.”, Nhạc Tại Đình đảo đảo đầu: “Nếu như khám nghiệm tử thi không có vấn đề, ngươi sẽ không có ý kiến nữa chứ?”

“Ngươi hy vọng hão huyền.”, Nhạc Tại Vân tràn đầy tự tin, lạnh lùng nói: “Đến đại lễ nhậm chức, ta sẽ ở trước mặt thiên hạ quần hùng đấu với

https://thuviensach.vn

ngươi một trận, nếu như ta thắng, ngươi lập tức thoái vị đi, ngươi không xứng chủ trì Nhạc gia trại". Nói xong liền xoay người đi.

Nhạc Tại Đình nhìn theo Nhạc Tại Vân đi xa, lắc đầu cười nhạt: "Miệng còn hôi sữa lại không biết tự lượng sức."

…

Tần Vọng Thiên bế Mộc Lăng trở về phòng, trực tiếp đem người vứt lên giường.

"Ai u…", Mộc Lăng xoa xoa thắt lưng bị ván giường đụng đau, trừng mắt nhìn Tần Vọng Thiên quát: "Ngươi không nhẹ tay được sao?"

Tần Vọng Thiên cau mày nhìn hắn: "Ngươi có vấn đề gì không, ngươi có biết ngươi là một nam nhân hay không?"

Mộc Lăng chớp mắt, không quan tâm nhún nhún vai: "Ta biết chứ, nếu không đã mặc váy đi trên phố rồi."

"A…", Tần Vọng Thiên hít một hơi: "Vậy ngươi khi nãy là bộ dáng gì?! Đầu hoài tống bão sao?"[tự gieo mình cho ôm, ý nói khiêu khích, gợi tình]

Mộc Lăng nhìn chằm chằm hắn một hồi, cười hì hì nói: "A, tiểu Vọng Vọng ngươi ghen!"

"Ngươi…", Tần Vọng Thiên khẽ cắn môi, cười nhạt: "Bất quá, Hắc Vân bảo dưỡng như có truyền thống này, Tư Đồ bang chủ thành thân cùng một nam nhân, chuyện của phó bang chủ Tương Thanh cùng Hoàng thượng mọi người đều biết. Nói trắng ra là, đều không bình thường…"

Tần Vọng Thiên còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm giác một trận sát khí đập vào mặt, còn chưa hiểu được là chuyện gì xảy ra, đột nhiên thấy

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng xuất hiện trước mắt hắn, mắt đầy sát ý cùng sắc mặt biểu tình băng lãnh hắn chưa từng thấy qua.

Còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy trên áp lực cổ siết chặt, bị Mộc Lăng nắm chặt ghim trên tường, "Oanh" một tiếng, Tần Vọng Thiên cả người gần như khảm vào trong tường, trên tường nứt ra một đường, có chút choáng váng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, bản thân vậy mà không còn chút lực, hơn nữa ngay cả động tác của Mộc Lăng cũng không thấy rõ.

Biểu tình cợt nhả trên mặt Mộc Lăng hoàn toàn biến mất, mắt phượng tràn ngập sát ý, nhìn chằm chằm Tần Vọng Thiên thấp giọng nói: "Ta nói ngươi biết, nói ta thì không sao nhưng dám nói huynh đệ của ta, ta bắt hắn chết không yên."

Tần Vọng Thiên cũng biết mình đã nói quá lời, nhẹ nhàng gật đầu.

Mộc Lăng rút tay lại, trong một thoáng, bầu không khí có chút ngượng ngạo… Ngay lúc đó, có người gõ cửa: "Lâm tiên sinh, nhị thiếu gia bảo chúng ta đưa nước tắm tới."

Mộc Lăng nhấc tay áo, cửa bị đóng chặt lập tức mở ra, bọn hạ nhân bưng bồn nước nóng tiến vào, còn có người đặt một chén canh lên bàn, nói: "Lâm thiếu gia, đây là trà nhân sâm mạt trân châu, là thiếu gia bảo đưa tới cho ngài áp kinh."[mời ăn uống để an ủi người bị sợ hãi]

"Để xuống đi", Mộc Lăng gật đầu.

Mấy kẻ hạ nhân chuẩn bị xong bồn tắm thì lui xuống, Tần Vọng Thiên cảm giác có chút không vui, "Ngươi thong thả tắm.", nói xong, đẩy cửa ra sân đợi.

Mộc Lăng khe khẽ thở dài, đi tới bên cạnh bàn rót một chén trà nhân sâm uống thử… Chậc, vị không tồi.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên ngồi xuống bậc thang ngoài cửa, trong đầu có chút loạn, Mộc Lăng vừa nãy, cùng với Mộc Lăng kéo mình muốn bế, còn có một Mộc Lăng mặt dày lên núi hết ăn lại uống… Đâu mới thật sự là hắn?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng nước rì rào, Mộc Lăng chắc là đã bắt đầu tắm rồi, vươn tay sờ sờ lên cổ, Tần Vọng Thiên thật không hiểu nổi, dáng vẻ Mộc Lăng rất gầy yếu, làm sao có được nội lực cao như vậy, còn hắn lại…

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe trong phòng truyền đến tiếng hát rống như thú gầm: "Tắm~ tắm~ tắm tắm~~~", cực kì khó nghe, chim chóc kinh hách bay tán loạn.

Tần Vọng Thiên vô lực đỡ trán tự nói: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, bản chất người này vốn là không bình thường mà."

Nhạc Tại Đình vừa đi tới cửa viện cũng nghe được tiếng ca kinh thiên động địa, dở khóc dở cười nhìn Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên thấy Nhạc Tại Đình cầm một bộ y phục, liền đứng dậy đi ra đón.

"Ha hả, thấy Lâm tiên sinh có tinh thần như thế, ta cũng yên tâm rồi". Nhạc Tại Đình đưa y phục trên tay cho Tần Vọng Thiên, nói: "Vừa rồi làm ướt y phục Lâm tiên sinh, đây xem như chuộc lỗi, đúng rồi, tối nay ở sân trước sẽ có tiệc cho giang hồ quần hùng tham dự, đến lúc đó, Lâm tiên sinh nhất định phải đến"

Tần Vọng Thiên tiếp nhận y phục, gật đầu: "Được, ta sẽ chuyển lời tới thiếu gia."

Nhạc Tại Đình cười cười, xoay người đi.

https://thuviensach.vn

Tiễn người xong, Tần Vọng Thiên nghe tiếng ca cùng tiếng nước bên trong đều ngừng, nghĩ có lẽ Mộc Lăng cũng tắm xong rồi, liền đẩy cửa đi vào, định đem y phục đưa cho Mộc Lăng, chỉ là vừa đẩy cửa ra…

Thì thấy Mộc Lăng đã tắm xong, đứng trong bồn tắm lau người, đưa lưng về phía cửa. Tần Vọng Thiên sững sờ đứng tại chỗ, dải tóc đen ướt đẫm của Mộc Lăng trải trên lưng, thân thể trắng tuyết trơn bóng đứng trong nước, chết người là sợi tóc chỉ che đến lưng, thắt lưng cực nhỏ cùng cái mông xinh xắn đều lộ ra bên ngoài, Tần Vọng Thiên đột nhiên xông vào, nhìn rõ rõ ràng ràng, hai mắt rất không chịu thua kém nhìn chằm chằm cái mông nhỏ vểnh vểnh của Mộc Lăng…Người này, sao tắm cũng không che bình phong?

Mộc Lăng quay đầu lại, thấy Tần Vọng Thiên hiên ngang nhìn mình chằm chằm, lập tức trốn trở lại trong nước ngửa mặt lên trời hô to một tiếng: “Á… Sắc lang!”

Tần Vọng Thiên mất một lúc mới hiểu được tiếng “Sắc lang” là Mộc Lăng mắng mình, vừa định biện hộ vài câu, một bộ quần áo ướt sũng đã đập đến trên mặt.

…

Mộc Lăng tắm rửa xong, để áp chế kinh hãi bị rớt sông cùng với kinh hãi bị Tần Vọng Thiên nhìn lén, đòi một nồi canh yến ngân nhĩ, ăn cùng với trà nhân sâm mạt trân châu. Vui sướng đắc ý ăn xong canh bổ thì bò lên trên giường ôm chăn ngủ bù, vẫn đều là mặc áo ngắn bạch sắc, y phục Nhạc Tại Đình đưa tới vẫn để trên bàn chưa đụng đến. Tần Vọng Thiên đang định nói cho Mộc Lăng đêm nay Nhạc Tại Đình thiết yến mời hắn đi, Mộc Lăng đã ôm gối vùi đầu ngủ mất.

Một giấc ngủ thẳng đến lúc lên đèn Mộc Lăng mới tỉnh lại, mà bọn hạ nhân cũng đến mời, nói phía trước đã bày tiệc rượu rồi, thỉnh Mộc Lăng

https://thuviensach.vn

cùng Tần Vọng Thiên đến dự.

"Có yến hội ăn sao?", Mộc Lăng sờ sờ bụng đứng lên: "Ưm, hình như là có chút đói bụng". Nói xong cầm bộ y phục trên bàn thay. Thay y phục còn cố ý bò lên giường, buông màn giường che kín lại, không quên trừng mắt với Tần Vọng Thiên nói một câu: "Sắc lang!"

Tần Vọng Thiên không nói gì, trong lòng tàn bạo mắng: "Gọi lão tử sắc lang lần nữa, có tin ngày nào đó lão tử thật sự 'sắc' ngươi không?!"

Thxong y phục đi ra, Mộc Lăng nhìn nhìn một chút, tiểu tử Nhạc Tại Đình này cũng thật tinh mắt, chọn một bộ y phục thuần trắng, ngoại sam bằng sa mỏng vàng nhạt, bên hông là một cái đai lưng viền tơ vàng, rất phù hợp phong cách của hắn. Mộc Lăng mặc vào tựa như một thiếu gia nhà giàu, rất hợp với hình tượng da mặt thật dày hết ăn lại nằm.

"Đi thôi.", Tần Vọng Thiên cũng không nói thêm cái gì, phòng tránh lại bị Mộc Lăng trêu chọc.

"Chờ một chút", Mộc Lăng gọi hắn lại, chỉ vào ghế bên cạnh bàn, bĩu bĩu môi: "Tới đó ngồi xuống"

Tần Vọng Thiên đi qua ngồi xuống, Mộc Lăng lấy từ trong hòm thuốc ra một bình gốm, đi tới bên cạnh hắn.

"Ngẩng mặt lên", Mộc Lăng vừa nói, vừa mở bình, vươn một ngón tay thon dài, móc ra một khối cao trắng dính dính.

"Này… Cái gì?", Tần Vọng Thiên không giải thích được ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng.

"Ngươi làm Bán diện Tu la cũng coi như có danh tiếng", Mộc Lăng bất đắc dĩ nhìn Tần Vọng Thiên: "Khó đảm bảo không ai nhận ra ngươi". Nói xong, đặt bình sứ lên bàn, tay trái nâng cằm Tần Vọng Thiên, nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng cố định, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng bôi thuốc cao lên nửa bên mặt bị bỏng của Tần Vọng Thiên.

Cảm giác lạnh lạnh làm Tần Vọng Thiên thả lỏng xuống, trong lòng thầm nghĩ thần kì, nửa bên mặt thụ thương này là không thể đụng vào, vừa chạm nhẹ sẽ đau, cũng không biết vì sao. Thế nhưng ngày hôm nayngón tay Mộc Lăng nhẹ nhàng xoa, không chỉ không đau, còn có cảm giác rất thoải mái.

“Thoải mái sao?”, Mộc Lăng thấy sắc mặt Vọng Thiên liền cười hề hề nói: “Đây là thuốc ta đặc chế, không chỉ có thể khiến mặt của ngươi đầy đặn lại, còn có thể trị thương.”

Tần Vọng Thiên một chữ cũng không nghe vào, hắn nhìn chăm chú ngón tay Mộc Lăng, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt sửa gọn gàng sạch sẽ, lòng bàn tay hơi lạnh, chạm vào vùng da nóng rực, thật thoải mái.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bôi thuốc xong, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đi ra, đến tiền viện tham gia yến hội võ lâm quần hùng.

Mộc Lăng vẫn phe phẩy quạt ngà cổ, lắc lư đi phía trước, mắt đã thấy được tiền viện, bên tai cũng đã nghe được tiếng xôn xao từ bên trong.

"Này", Tần Vọng Thiên đột nhiên gọi Mộc Lăng.

Mộc Lăng liếc nhìn hắn: "Này cái gì mà này? Phải gọi thiếu gia."

Tần Vọng Thiên khinh khỉnh liếc mắt, hỏi: "Ngươi cũng coi như là tiếng tăm lừng lẫy, có thể có người nhận ra ngươi không?"

"Chắc là không có đâu.", Mộc Lăng sờ sờ cằm suy nghĩ một chút: "Trừ khi hắn mời cả người của Hắc Vân Bảo, nếu không chắc là không ai nhận ra ta đâu."

"Hắc Vân Bảo?", Tần Vọng Thiên giật mình: "Tư Đồ cũng tới?"

"A phi.", Mộc Lăng bĩu môi: "Chỉ một Nhạc gia trại mà đòi mời Tư Đồ, vả lại, Tư Đồ khẳng định tinh trùng thượng não rồi, làm gì có thời gian quản bang vụ."

Tư Đồ tại Hắc Vân bảo hắt xì một cái thật lớn, Tiểu Hoàng ở bên cạnh hỏi: "Làm sao vậy? Cảm lạnh rồi?"

"Nói không chừng là tên vương bát đản ăn no không có việc gì làm đang mắng ta.", Tư Đồ dụi dụi mũi, xoay người đè Tiểu Hoàng lại: "Tiên

https://thuviensach.vn

Tiên, chúng ta tiếp tục.”

Mộc Lăng vừa mới dứt lời, cũng hắt xì một cái thật to.

“Tiên sinh thật sự vì khi nãy rơi xuống nước mà cảm lạnh rồi sao?”, Nhạc Tại Đình đi từ cửa tò vò tới, trên mặt có chút lo lắng: “Chắc là bệnh rồi, ta mời đại phu bắt mạch cho ngươi được không?”

Mộc Lăng dụi dụi mũi, cười hì hì nói: “Không cần không cần, có lẽ là có người đang mắng ta.”

“Ha hả, tiên sinh không nên xem nhẹ.” Nhạc Tại Đình cười nói: “Vừa vặn ta đã mời thiên hạ đệ nhất thần y, Mộc Lăng của Hắc Vân Bảo đến, có thể xem bệnh cho tiên sinh.”

“Khụ khụ…”, Mộc Lăng bị sặc nước bọt, không thể tin nổi mở to hai mắt hỏi Nhạc Tại Đình: “Ngươi mời ai đến?”

“A, là Mộc Lăng của Hắc Vân Bảo, Mộc thần y, hắn còn đồng ý giúp khám nghiệm tử thi của gia phụ.” Nhạc Tại Đình cười ha hả nói.

“Nương a…”, Mộc Lăng giậm chân chuẩn bị chửi đổng, Tần Vọng Thiên ở phía sau liền túm hắn một cái.

Mộc Lăng quay đầu lại, thấy Tần Vọng Thiên trừng hắn ‘ngươi cẩn thận bị lộ’.

Mộc Lăng nghiến răng nghiến lợi đem “Tam tự kinh” chuẩn bị mắng ra nuốt trở lại trong bụng: “Vậy, thiên hạ đệ nhất thần y sao, ta nhất định phải đi chiêm ngưỡng một chút.”

“Ha hả…” Nhạc Tại Đình cũng không rõ tại sao Mộc Lăng đột nhiên nhe răng trợn mắt, hình dạng thoạt nhìn, nói thế nào đây… có một chút dữ tợn: “Mời đến tiền viện.” Nói xong thì đi trước dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng xăn tay áo, đi theo sau Nhạc Tại Đình, chuẩn bị cùng tên giả mạo mình đánh một trận, bị Tần Vọng Thiên kéo một cái: “Đại cục làm trọng.”

Mộc Lăng nhíu mày một cái, một cước đá văng Tần Vọng Thiên: “Cút ngay cái đại cục, lão tử phải đánh cho hắn răng rơi đầy đất!” Nói xong, căm giận đi ra.

Tần Vọng Thiên nhìn dấu giày in rõ ràng trên vạt áo, nghiến răng, họ Mộc kia, ngươi chờ xem lão tử.

Mọi người vào tiền viện, Nhạc Tại Đình xuất hiện khiến cho không ít người chú ý, giang hồ quần hùng đều đứng lên hành lễ cùng chúc mừng hắn, Nhạc Tại Đình đáp lễ từng người, dáng vẻ rất chính chắn, Tần Vọng Thiên cười nhạt, ngụy quân tử.

Mộc Lăng thì lại hung hăng quan sát xung quanh, muốn tìm tên giả mạo bại hoại, thế nhưng ở đây đầy người, làm sao biết là ai.

“Lâm tiên sinh?”

“Lâm tiên sinh?”

Có người bên cạnh nhỏ giọng gọi Mộc Lăng.

Mộc Lăng mắng thầm tên bên cạnh gọi cái gì, phiền chết . Vừa định xoay người đi nơi khác, liền cảm giác Tần Vọng Thiên túm hắn, quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

Tần Vọng Thiên nỗ lực ra dấu chỉ hắn nhìn sang bên cạnh: “Có người gọi ngươi.”

“Người hắn gọi là Lâm tiên… A…”, Mộc Lăng nói còn chưa dứt lời, bị Tần Vọng Thiên hung hăng nắm một cái, Mộc Lăng hoảng hồn kêu lên,

https://thuviensach.vn

lúc này mới phản ứng lại, mình chính là Lâm Bách Tuế. Xoay người lại nhìn, thấy một người tuổi còn trẻ, một thân trường sam xanh thẫm, nhân mô cẩu dạng.

"Ngươi là ai?", Mộc Lăng hỏi.

"A…", thanh niên bị Mộc Lăng hỏi xong mặt đỏ lên nói: "Vừa rồi là ta lỗ mãng, Lâm tiên sinh đừng tức giận."

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu nhìn Tần Vọng Thiên, như là hỏi 'tiểu tử này là ai?'

Tần Vọng Thiên quả thật cũng bị Mộc Lăng làm cho tức chết rồi, vội nói: "Nhạc công tử không cần đa lễ, thiếu gia nhà ta còn phải cảm tạ ngươi đã xuống nước cứu hắn."

"À…", Mộc Lăng bỗng nhiên nghĩ tới, đây không phải là Nhạc Tại Vân vừa giao thủ với Nhạc Tại Đình sao.

"Không dám", Nhạc Tại Vân gật đầu với Tần Vọng Thiên, xoay mặt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cầm cây quạt phẩy phẩy, quan sát Nhạc Tại Vân một chút, đảo tròng mắt, trong lòng chợt nghĩ ra một kế, nói: "Thì ra là Nhạc công tử sao, khụ khụ."

"Lâm tiên sinh bị bệnh thật rồi?", Nhạc Tại Vân có chút lo lắng.

Mộc Lăng gật đầu, yếu ớt nói: "Ta từ nhỏ đã có bệnh dữ, đại phu đều nói ta sống không tới hai mươi tuổi, cho nên phụ mẫu mới đặt tên cho ta như thế."

"A…", Nhạc Tại Vân hít một hơi, thực sự là rất điềm đạm đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vừa nói vừa bắt chéo tay sau lưng, trong lòng niệm, mệnh xấu là Lâm Bách Tuế, lão tử thì phải sống đến một trăm tuổi, a không đúng, chín mươi chín tuổi!

"Vậy… Hiện tại tiên sinh bao nhiêu tuổi rồi?", Nhạc Tại Vân rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, hỏi tiếp.

"Ai…" Mộc Lăng khoát khoát tay: "Ta nhiều lần trải qua gian khổ, đi khắp nơi tầm dược, rốt cuộc sống được lâu hơn một chút, thế nhưng, cũng là ngày ngày lo lắng mệnh mình không còn bao lâu nữa."

"Tiên sinh thật khổ cực.", Nhạc Tại Vân cũng vì Mộc Lăng mà khổ sở.

Tần Vọng Thiên vừa nghe đã biết Mộc Lăng lại muốn chỉnh người, đồng cảm nhìn Nhạc Tại Vân.

"Đúng rồi.", Mộc Lăng bắt đầu chuyển chủ đề, cười hì hì nói với Nhạc Tại Vân: "Nhạc công tử, nghe nói yến hội lần này, có mời thiên hạ đệ nhất thần y Mộc Lăng tới?"

"Đúng vậy", Nhạc Tại Vân gật đầu: "Nghe nói là nhị ca mời tới để khám nghiệm tử thi cho phụ thân."

"Ô thật không? Thuận tiện nhờ hắn giúp ta xem bệnh được không?", Mộc Lăng vừa hỏi vừa tìm người, nói thầm tên mạo danh đáng chết kia rốt cuộc ở nơi nào?

Vừa mới hỏi xong, chợt nghe bên cạnh đột nhiên có người nói: "Đây là vinh hạnh của tại hạ."

Mộc Lăng xoay mặt, liền thấy một người cao hơn mình nửa cái đầu, một nam tử anh tuấn mặc trường sam lam sắc đứng bên cạnh, miệng cười.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, chợt nghe Nhạc Tại Đình đi đến nói: “Mộc thần y, ta giới thiệu với ngươi, vị này là Lâm Bách Tuế, Lâm tiên sinh, vị này là Thiên hạ đệ nhất thần y Mộc Lăng.”

Mộc Lăng ngẩng mặt nhìn nhìn… Ngây ngẩn cả người.

Hắn trước kia cho rằng người làm chuyện giả danh người khác nhất định là thứ đinh ba tấc hèn mọn khó nhìn cộng thêm rất không có phẩm chất, thế nhưng… Người trước mắt ko chỉ thân hình cao lớn, anh tuấn bất phàm khí phái nho nhã cộng thêm phong cách ăn mặc hoa lệ, hơn nữa lời nói cử chỉ cũng bất phàm.

Thấy Mộc Lăng giương miệng phát ngốc ra, Mộc Lăng giả mỉm cười, chỉ vào bàn bên cạnh nói: “Lâm tiên sinh đến đó ngồi xuống đi, tại hạ bắt mạch cho ngài.” Nói xong liền dẫn đầu đi đến bàn.

Mộc Lăng sững sờ tại chỗ, cảm giác Tần Vọng Thiên ở phía sau vỗ hắn một cái, quay đầu lại: “Cái gì?”

Tần Vọng Thiên đi đến, dùng thanh âm cực thấp nói: “Ta nghĩ, ngươi tính toán đổi tên đi.”

Mộc Lăng híp mắt liếc hắn: “Tại sao?”

“Ngươi không cảm thấy sao?” Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng giả đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống: “So với ngươi thì hắn còn giống Mộc Lăng hơn, không tin ngươi thử hỏi người khác.”

Mộc Lăng tức giận nghiến răng.

Có thù không báo không là quân tử, Mộc Lăng trong bụng nghĩ một nghìn một vạn loại phương pháp chỉnh chết người kia, oán hận đi qua, ngồi xuống đối diện Mộc Lăng giả, trừng mắt.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng giả cười ha ha hai tiếng, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, nói: “Lâm hiền đệ để tay lên, ta bắt mạch cho ngươi.”

Mộc Lăng ở trong lòng rầm rì niệm: “Ai là hiền đệ của ngươi, ai lớn ai nhỏ còn chưa biết đâu.”, nhưng vẫn vươn tay, để lên mặt bàn.

Mộc Lăng giả đưa tay bắt mạch, ba đầu ngón tay nhẹ nhàng đè lại cổ tay Mộc Lăng, kì quái chính là, tay hắn không đặt ngay trên mạch của Mộc Lăng, mà là chậm rãi đảo qua bàn tay, sau đó mới dừng lại trên mạch. Tuy rằng nhìn thoáng qua thì chỉ là một động tác lơ đãng, nhưng cảm giác được một tia mờ ám. Mộc Lăng thầm buồn bực… Tiểu tử này ăn đậu hũ ta?

Mộc Lăng giả tham mạch một lúc, thu tay về nói: “Ngươi bệnh rất nặng, sống không quá một năm.”

“A…”, chợt nghe người xung quanh hít sâu một hơi, đương nhiên, âm vang lớn nhất là Mộc Lăng. Trầm mặc một hồi, Mộc Lăng nhảy dựng lên bàn: “Nha nha phi, lúc ngươi chết lão tử vẫn còn sống đó, lão tử trường mệnh bách tuế!”

Tần Vọng Thiên vô lực, Mộc Lăng tiểu tử này, càng kích động càng làm bản tính biểu lộ ra. Đương nhiên, phản ứng của Mộc Lăng một lần nữa dẫn tới việc người xung quanh hít một hơi, Mộc Lăng giả lại cười ha ha nói: “Ngươi cũng thật không tầm thường, thân mang bệnh còn hoạt bát như vậy, thật là khiến người ta yêu thương.”

Vì vậy, mọi người tiếp tục hít sâu, đây chính là trêu ghẹo trắng trợn nha! Mộc Lăng tức đến mặt mũi trắng bệch, nghĩ thầm, người này không hổ là mạo danh thế thân, da mặt thật dày.

“Bệnh của ngươi, lũ thần y mua danh chuộc tiếng không ai có biện pháp chữa khỏi.” Mộc Lăng giả kề sát vào Mộc Lăng, nói: “Nhưng mà ta có biện pháp.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nheo nheo mắt, thiệt hay giả?

Mộc Lăng giả chắp tay sau người đứng lên nói: “Nếu ta có thể trị khỏi bệnh của ngươi, vậy sẽ là thiên hạ đệ nhất thần y thật sự rồi, có đúng không?”

Mộc Lăng bĩu môi, trong lòng nói: ‘Ngươi cứ khoác lác đi.’

“Còn có một chỗ, ta cho ngươi xem”, giả Mộc Lăng nói với người xung quanh đang hiếu kì: “Mọi người nghĩ Lâm huynh thoạt nhìn phi thường khỏe mạnh, một chút cũng không giống có bệnh nặng đúng không?”

Tất cả mọi người hiếu kì gật đầu nói phải.

“Thật ra, ngay cả Lâm huynh cũng không biết mấu chốt bệnh của hắn ở đâu, thế nhưng ta biết”. Nói đến đây, Mộc Lăng giả đưa tay kéo Mộc Lăng, chậm rãi tới gần, gần như ôm hết Mộc Lăng vào lòng.

“A…”, mọi người hít sâu liên tục.

“Ngươi muốn làm gì?”, Mộc Lăng thấp giọng hỏi Mộc Lăng giả đang tựa bên người: “Có mục đích gì?”

Người nọ cười cười, hời hợt nói: “Ta mới là thiên hạ đệ nhất thần y chân chính.” Nói xong đưa tay sờ lên một nơi dưới sườn Mộc Lăng khoảng ba tấc.

Mộc Lăng cảm giác được tay hắn hướng tới dưới sườn liền biết người này tuyệt đối không phải tầm thường… Vì không thể xua tan độc khí trong cơ thể, cho nên hắn đã dùng nội lực đẩy độc tố đến vị trí đó, tạo thành một vết bớt đen nho nhỏ, bởi vậy không thể chạm vào nơi đó, đụng đến sẽ rất đau.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng trong nháy mắt đã hiểu được vì sao người kia trước tiên ôm rồi sau đó mới sờ, bởi vì, tư thế này, võ công dù cao tới đâu cũng không thể tránh né, ngay khi sắp bị chạm đến, một cánh tay vung mạnh đến, chặn tay của Mộc Lăng giả lại.

Tất cả mọi người sửng sốt… Tần Vọng Thiên cầm lấy tay Mộc Lăng giả, lôi Mộc Lăng từ trong lòng hắn ra, hỏi: “Thiếu gia, ngươi không sao chứ, sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy?”

Mộc Lăng thật vất vả tránh được một kiếp nạn, vỗ vỗ ngực, nghĩ thầm, thời điểm quan trọng tiểu hài tử này cũng thật hữu dụng. Chậm chạp đứng lên, Mộc Lăng cười cười, khoát tay với Tần Vọng Thiên, nói: “À… Đó là bởi vì ta phát hiện Mộc Lăng Mộc thần y… cũng bệnh không nhẹ.”

“A…”, mấy người khách nhân hít sâu, hít sâu đến nỗi bắt đầu nấc cục.

“Sao?”, Mộc Lăng giả cười hỏi: “Xin hỏi Lâm huynh, ta có bệnh gì?”

Mộc Lăng cười nhạt, nói: “Không bằng Mộc thần y cũng để ta bắt mạch cho ngươi?”

Mộc Lăng giả gật đầu, đưa tay cho Mộc Lăng: “Mời Lâm huynh xem.”

Mộc Lăng mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng ấn trên mạch của Mộc Lăng giả. Kỳ lạ là tay hắn vừa chạm đến tay Mộc Lăng giả, Mộc Lăng giả đột nhiên lảo đảo , đặt mông ngồi xuống mặt đất.

Khó tin mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng giả vừa có chút phản ứng Mộc Lăng đứng bên cạnh là thản nhiên nói một câu: “Đã nói ngươi có bệnh mà.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Mộc Lăng giả ngã xuống đất không dậy nổi, Mộc Lăng bĩu môi, cười nhạt: “Ta thấy ngươi vốn dĩ không phải thần y Mộc Lăng.”

Mộc Lăng giả biến sắc, lạnh lùng nói: “Làm sao ngươi biết?”

Mộc Lăng mỉm cười: “Mộc Lăng không chỉ y thuật cao minh, còn anh tuấn tiêu sái cộng thêm ngọc thụ lâm phong, nhất thụ lê hoa áp hải đường thần cơ diệu toán uy vũ bất phàm thiên nhân chi tư nhân trung long phượng trường mệnh bách tuế…”

“Khụ khụ…”, Tần Vọng Thiên chịu không nổi nữa ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn Mộc Lăng. Mộc Lăng buồn bực ngừng khoe khoang, đổi giọng nói: “Quan trọng nhất là hắn có công phu rất cao, có thể đánh suốt ba ngày ba đêm với thiên hạ đệ nhất Tư Đồ… Còn ngươi, công phu quá kém quá kém.”

“Ngươi…”, mặt Mộc Lăng giả đỏ lên, chật vật đứng lên, không ngờ Nhạc Tại Đình đột nhiên xuất thủ như chớp, đánh một chưởng về phía hắn.

Mộc Lăng giả nghe chưởng phong ập tới bên tai, hơi chấn động, nhưng trốn đã không kịp rồi, bị một chưởng đánh trúng vai, lảo đảo ngã xuống.

Nhạc Tại Đình cau mày, cười nhạt: “Đúng thật là giả.”

“Rốt cuộc ngươi là ai?”, Nhạc Tại Vân lạnh lùng nhìn thần y giả thiếu chút nữa thì đả thương Mộc Lăng, hỏi.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng giả xoa vai, đứng lên, không phục mà nói: “Không dám, tại hạ Đoan Mộc Viêm.”

“Họ Đoan Mộc…”, Mộc Lăng khẽ nhíu mày, nghĩ tới một vài thứ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại chuyện đó cũng không liên quan gì đến mình lại không muốn nhiều lời, tục ngữ nói thật là đúng, thiểu quản nhàn sự đa cật thanh thái[bớt lo chuyện bao đồng ăn được nhiều hơn]. Nghĩ thông rồi, Mộc Lăng giả ra bộ dạng ốm yếu nói: “Vọng Vọng, đỡ ta ngồi xuống, vừa đói vừa mệt.”

Quần hùng cũng phản ứng lại, dù sao cũng là Nhạc Tại Đình mời khách, có rắc rối gì cứ để gia chủ giải quyết, nhao nhao trở về chỗ ngồi.

Nhạc Tại Đình mời Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đến bàn trên của gia chủ ngồi, phái người tống Đoan Mộc Viêm đi, nói ở đây không chào đón hắn.

Đoan Mộc Viêm khi đi còn căm hận trừng Mộc Lăng, Mộc Lăng nhăn mặt nhìn hắn le lưỡi: “Le le le…”

Đuổi Đoan Mộc Viêm đi rồi, Nhạc Tại Đình trở lại yến hội, rót chén rượu nói lời khách sáo với quần hùng:” Đa tạ chư vị viếng thăm, cảm tạ từ trước tới nay đã không ngại khó mà giúp đỡ Nhạc gia trại rất nhiều.”

Bụng Mộc Lăng đã đói đến kêu ọc ọc rồi, vài lần muốn vươn tay lấy thức ăn, đều bị Tần Vọng Thiên trừng cho rút trở lại.

Mộc Lăng bĩu môi, trừng trừng trừng, lòng dạ hẹp hòi nhỏ mọn đều trừng ra hết rồi, hừ!

Vất vả chịu đựng đến khi Nhạc Tại Đình thao thao bất tuyệt xong, tới câu: “Mời nhập tiệc.” , Mộc Lăng xoa xoa bụng đói vươn móng vuốt muốn vồ thức ăn, chỉ có điều vừa đảo mắt nhìn bốn phía… Ngồi bên cạnh là Nhạc Tại Đình, đối diện là Nhạc Tại Vân, bên còn lại là Tần Vọng Thiên

https://thuviensach.vn

và Nhạc Thu Linh, còn có vài gia tướng của Nhạc gia. Các gia tướng xem ra có người ủng hộ Nhạc Tại Đình, có người ủng hộ Nhạc Tại Vân, cả bàn ai cũng mắt to trừng mắt nhỏ, không ai động đũa.

Mộc Lăng nín không được nữa, nghĩ thầm, các ngươi không ăn ta đây ăn, vươn đũa gắp một con tôm lớn.

Thả con tôm lớn đã chín đỏ hồng vào chén, Mộc Lăng buông đũa, dùng tay lột vỏ tôm, lột xong cầm con tôm đã trần trụi ngửi ngửi, giương mắt nhìn xung quanh, dùng khủy tay chọc chọc Tần Vọng Thiên đang mất mặt ngồi bên cạnh: "Vọng Vọng, lấy cho ta đĩa giấm."

Người chung bàn đều nhìn chằm chằm vào Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên không thể làm gì khác hơn là cầm đĩa giấm đưa cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng cầm đuôi tôm, đưa đến đĩa giấm chấm chấm, bỏ vào miệng thử một cái, lắc đầu nói: "Đầu bếp gì thế này, trong đĩa giấm sao lại không thêm mật?"

"Cho mật vào giấm?", Nhạc Tại Đình bên cạnh không hiểu: "Đây là cách ăn gì?"

Mộc Lăng khinh thường nhìn hắn, nói: "Kiến thức nông cạn! Nếu chỉ chấm giấm sẽ làm mất vị tươi của tôm, không chỉ là mật, còn phải cho thêm hành tỏi gừng băm… Ai nha, ngươi bảo đầu bếp đem đến một muỗng mật, thêm chút hành tỏi gừng băm nhuyễn."

"Được." Nhạc Tại Đình gật đầu, phân phó đầu bếp đi chuẩn bị, không bao lâu, hạ nhân đã bưng lên, Mộc Lăng cho mật vào đĩa giấm, lại cho thêm một ít hành tỏi gừng, dùng đũa khuấy khuấy, thõa mãn gật đầu. Lại gắp một con tôm, lột vỏ, chấm chấm rồi lấy ra nhét vào miệng… Ừm, Mộc Lăng nhắm mắt lại hưởng thụ một hồi, mỹ vị nha.

https://thuviensach.vn

Mọi người ngồi xem thấy mới lạ, cũng học Mộc Lăng làm thử, quả nhiên hương vị rất đặc biệt. Ăn vài con tôm lại uống vài ngụm rượu, hương vị thật sự là không tầm thường.

Sau đó, Mộc Lăng lại lấy một con cua lớn, gỡ mai xuống, gỡ gạch cua thịt cua ra thả vào.

Nhạc Tại Vân hiếu kì hỏi: “Lâm tiên sinh… Đây lại là cách ăn gì?”

Mộc Lăng cười hì hì dùng muỗng múc một ít nước chấm, tưới vào bên trong mai cua, trộn trộn, múc một muỗng cho vào miệng.

“Ưm…”, Mộc Lăng sung sướng chìm đắm trong mỹ thực: “Hạnh phúc a…”

Những người còn lại đều bị Mộc Lăng lây nhiễm, ăn theo cách của hắn, tất cả đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Lâm tiên sinh thật là uyên bác.”, Nhạc Tại Đình nhịn không được tán thán: “Ngay cả thức ăn cũng có nghiên cứu.”

Mộc Lăng khinh khỉnh nhìn, nói thầm ‘ta ăn một bữa bảo là uyên bác, vậy Tiểu Hoàng là cái gì?’ Cũng lười tranh luận với Nhạc Tại Đình, chăm chú ăn. Xoay mặt, thấy Tần Vọng Thiên không có hứng thú với cá tôm, Mộc Lăng biết, hắn là Tần Vọng Thiên sợ ăn những thứ này, vết thương sẽ rất đau, có lẽ trước đây hắn đã từng thử.

Mộc Lăng mở một con cua cho Tần Vọng Thiên, cho vào một ít gừng băm, lại cho vào một ít nước chấm, tróc thịt ra trộn trộn, đưa vào tay Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên đón lấy chưa biết làm sao, đã thấy Mộc Lăng cười với hắn, nói: “Như vậy là ăn được.”

https://thuviensach.vn

Về phương diện y thuật Tần Vọng Thiên rất tin tưởng Mộc Lăng, hơn nữa cua này là chính tay hắn làm cho… Có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, đưa lên ăn. Từ lúc bị thương, Tần Vọng Thiên rất ít ăn thủy sản, bởi vì cá tôm ăn vào sẽ phát sốt, vết thương không phải đau thì là ngứa. Tuy rằng Tần Vọng Thiên cũng không quá chú trọng ăn uống, nhưng món ngon khó thấy, khiến hắn thật cao hứng.

Mộc Lăng liếc mắt nhìn hắn, vươn móng vuốt bóng nhẫy vỗ vai Tần Vọng Thiên, gật đầu: “Tiểu hài tử này, ăn đồ ngon liền cười tít mắt.”

Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân ngồi bên cạnh đều hơi chút giật mình, trong mắt bọn họ, Tần Vọng Thiên hoàn toàn chỉ là hạ nhân của Mộc Lăng… Lâm Bách Tuế này, đối xử với hạ nhân thật tốt.

Nhạc gia huynh đệ cả đời có lẽ chưa từng nghĩ ăn uống cũng phức tạp thế, Mộc Lăng quơ đũa thử hết một vòng bàn ăn.

“Cá này khi chiên dầu không đủ nóng, bị biến vị rồi”. Mộc Lăng gắp miếng sườn: “Ưm… Vẫn chưa chín kĩ.”

“Ừm, rau xào không tệ… Vọng Vọng, ăn cái này.” Mộc Lăng vừa ăn vừa trao đổi với Tần Vọng Thiên, tất cả mọi người có chút buồn bực, làm sao lại có người ăn một bữa cơm lại ồn ào như vậy. Bọn họ không biết, Hắc Vân Bảo từ trước đến nay một bữa có vài trăm người ăn, bàn xếp từ trên núi xuống tới chân núi, Mộc Lăng có khi một mình ăn một bàn, có thể không ồn ào sao.

Qua ba tuần rượu, Nhạc Thu Linh hỏi Nhạc Tại Đình: “Nhị ca, sao ngươi gặp tên Mộc Lăng giả kia?”

Nhạc Tại Đình lắc đầu nói: “Ai, ta biết các ngươi rất nghi ngờ cái chết của phụ thân, vì vậy phái người cầm thiệp mời đến Hắc Vân Bảo mời Mộc thần y, có lẽ là trên đường gặp chuyện gì đó, thiệp mời bị cướp đi, Đoan

https://thuviensach.vn

Mộc Viêm cầm thiệp mời tới, ta còn tưởng thực sự là Mộc thần y, trọng đãi như khách quý, không ngờ lại là kẻ giả mạo."

"A…", Nhạc Tại Vân cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi xác định là người khác mạo danh thế thân, không phải là ngay từ đầu đã có tính với hắn, muốn lừa chúng ta."

Mộc Lăng trong miệng ngậm đùi gà chớp mắt nhìn mấy cái, trong lòng nói, Nhạc Tại Đình này làm người khôn khéo, nói năng cẩn thận, Nhạc Tại Vân thì tuổi trẻ khí thịnh, nếu như luận trí, Nhạc Tại Vân còn thua Nhạc Tại Đình vài bậc.

"Vân thiếu gia, ngươi nói như vậy không phải là muốn vu oan cho Đình thiếu gia sao, lão gia trước khi lâm chung chính miệng nói đem vị trí trại chủ trao cho Đình thiếu gia, không ít huynh đệ nghe thấy…", Trại chủ Nhạc gia Thái sơn trại Mạnh Khải Thái dường như có chút bất mãn Nhạc Tại Vân. Mộc Lăng nhìn thoáng qua hắn, thân hình cao lớn, công phu không tồi, thẳng tính, dễ lợi dụng.

"Ai, lão Thái, là ngươi nghe thấy, chúng ta không có nghe." Trại chủ Hành sơn trại ngắt lời Mạnh Khải Thái: "Khi đó tình cảnh hỗn loạn, Thái sơn trại cùng Tung sơn trại các ngươi chen chúc phía trước, Hành sơn trại cùng Hoa sơn trại chúng ta đều ở bên ngoài, chưa nghe được một chữ đã nghe các ngươi ồn ào nói cái gì Tổng trại chủ truyền vị cho Đình thiếu gia rồi…Chờ đến lúc chúng ta đi vào, lão gia đã chết."

"Họ Mạc kia, ngươi có ý gì, ý ngươi là chúng ta hại chết lão gia?!" Tung sơn trại chủ Tung Bách Vạn dường như tính tình rất nóng nảy, vỗ bàn đứng lên rống lên một tiếng.

"Ai, Tung đại ca, không nên kích động như vậy." Hoa sơn trại chủ Tiễn Hoa liền hòa giải: "Mạc nhị ca chỉ là nói ra nghi vấn mà thôi, cũng không có ý khác."

https://thuviensach.vn

Chỉ là, tranh cãi ở đây đã khiến cho khách nhân chú ý, chợt nghe từ một bàn truyền tới thanh âm lạnh lạnh: “Từ lâu nghe Nhạc gia trại mọi sự hoà thuận, hôm nay được thấy đúng là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.”

Mọi người xoay mặt nhìn xem, chỉ thấy một đại hòa thượng ngồi cách đó không xa, hòa thượng này vóc người khôi ngô cao to, đầu trọc, mặc một bộ tăng bào màu xám, trên cổ đeo một chuỗi pchâu vàng, hạt nào cũng to như trứng gà. Mộc Lăng âm thầm nhíu mày, đây không phải Kim Châu Hòa Thượng Triệu Bất Đồng sao, một tên hòa thượng phá giới có tiếng, thuộc một môn phái hạ tam lạm[hạ tiện xấu xa] trong giang hồ, sẽ không phải là Nhạc Tại Đình mời tới chứ.

“Các hạ… là Kim Châu Hòa Thượng Triệu Bất Đồng?” Nhạc Tại Vân nhìn chằm chằm đại hòa thượng một hồi, nhịn không được hỏi.

Hòa thượng béo gật đầu, cười nhạt: “Không sai, là ta.”

“Loảng xoảng” một tiếng, Nhạc Tại Vân đập vỡ cái chén, trừng mắt quát Nhạc Tại Đình: “Nhạc gia trại ta là danh môn chính phái, ngươi sao lại mời cả bọn hạ tam lạm này?”

“Oa…” Mộc Lăng vừa ngặm đầu vịt vừa âm thầm tán thán: “Đặc sắc quá đi.”

Nhạc Tại Đình biến sắc, bình tĩnh lại một chút mới âm trầm nói: “Đại hòa thượng cũng không phải là do ta mời tới, bất quá… Tại Vân, người đến là khách, sao vừa mở miệng đã bảo người ta hạ tam lạm?”

“Ta phi.”, Nhạc Tại Vân quay sang tàn bạo trừng hòa thượng, cười nhạt: “Hung tăng nhà ngươi, ta còn tìm không được ngươi, trước đây ngươi ở Lạc Hà Thành giết người cướp của, là người giang hồ đều biết, hôm nay thiên hạ quần hùng tề tụ, ngươi còn dám mò tới?”

https://thuviensach.vn

Giang hồ quần hùng cũng đều phẫn nộ, đã có mấy người không áp chế được lửa giận đứng lên nói: “Ta đã sớm nghẹn cháy rồi, còn tưởng thằng nhãi này là Nhạc gia trại các ngươi mời đến, không ngờ là mặt dày tự tới!”

Đối mặt một đám người hung hăng phê phán, đại hòa thượng lại rất bình ổn, hắn không chút hoang mang bưng chén rượu uống vài ngụm, nói:”Ha ha…thực sự là cười chết người đi được, một đám ô hợp, còn dám xưng cái gì giang hồ quần hùng, ta thấy chẳng khác gì giang hồ cẩu hùng.”[cẩu hùng là chó và gấu :|]

Lời nói ra, người đang ngồi đều bừng bừng lửa giận, có mấy người tức đến hất đổ cả bàn.

Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân đều đứng lên, đi qua chuẩn bị nói phải trái với hung tăng.

Mộc Lăng vươn tay bưng lên một đĩa điểm tâm xốp hắn thích ăn nhất lên, còn bắt Tần Vọng Thiên giúp hắn bưng một tô ngó sen mật ong, miệng ngậm một con bồ câu nướng lôi kéo Tần Vọng Thiên đứng lên thối lui ra bên ngoài.

“Làm gì?”, Tần Vọng Thiên không hiểu, thấp giọng hỏi Mộc Lăng.

“Ư ư~”, Mộc Lăng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nhỏ giọng nói với Tần Vọng Thiên: “Đàn gấu đánh sói…tránh xa một chút tránh xa một chút, đỡ phải liên lụy người vô tội.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Hòa thượng này công phu không tồi.” Tần Vọng Thiên nói khẽ với Mộc Lăng.

Mộc Lăng gặm cánh bồ câu gật đầu, nói: “Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân đều đánh không lại hắn, không biết là ai mời đến.”

“Này!” Tần Vọng Thiên bỗng nhiên vỗ vỗ Mộc Lăng: “Ta cũng muốn ăn.” Vừa nói vừa nhìn bồ câu trong tay Mộc Lăng.

Mộc Lăng chu chu môi, cầm một bên cánh bồ câu đưa qua. Tần Vọng Thiên cúi đầu cắn, thuận tiện ngậm luôn ngón tay Mộc Lăng vào.

Mộc Lăng kinh hãi, vội vàng rút tay lại, chợt nghe Tần Vọng Thiên cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đêm nay ngươi đột nhiên không đáng ghét như trước nữa.”

Mộc Lăng nheo mắt, nói thầm, tiểu hài tử chết tiệt cũng đến chiếm tiện nghi ta, suy nghĩ một chút, vươn bàn tay dính đầy dầu mỡ và nước bọt của Tần Vọng Thiên ra… Bẹp … In lại một chưởng trước ngực Tần Vọng Thiên. Nhìn dấu tay bóng nhẫy trên ngực, Tần Vọng Thiên nhếch miệng cười cười, đưa tô ngó sen mật ong trên tay cho Mộc Lăng: “Ngươi cầm!”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, ta cầm thì ta cầm, ra vẻ cái gì. Vươn tay nhận lấy, hiện tại hai tay đều là đồ ăn, trong miệng còn đang ngậm bồ câu.

https://thuviensach.vn

Chính lúc này, Tần Vọng Thiên đột nhiên vươn tay vỗ vỗ mông Mộc Lăng, cười nói: “Tuy là người gầy, cái mông lại rất tròn…”

=o=, bồ câu trong miệng Mộc Lăng rơi xuống bàn, cảm giác được cánh tay Tần Vọng Thiên vỗ vỗ trên mông mình xong còn véo một cái. Tiểu lưu manh dám trêu ghẹo lão tử?!

Mộc Lăng cúi đầu nhìn, hai tay đều có đồ ăn, không thể dùng tay đánh người… Do dự một chút, há mồm nhào tới: “Lão tử cắn chết ngươi!”

Còn đang nháo qua nháo lại thì mấy người giang hồ quần hùng thô lỗ đã bắt đầu giao thủ với đại hòa thượng rồi. Mộc Lăng trong miệng còn ngậm cánh tay Tần Vọng Thiên, xoay mặt nhìn đoàn người, tán thán: “Ố… thật sự nhiều đánh ít sao?”

“Đều dừng tay!” Lúc này, Nhạc Tại Đình đột nhiên hô một tiếng, nói: “Các vị hãy nghe ta nói một câu!”

“Tiểu tử này rất cơ linh[thông minh cơ trí]” . Tần Vọng Thiên rút cánh tay trong miệng Mộc Lăng ra, cầm lấy nửa con bồ câu bị rớt nhét vào thay thế.

“Tiểu tử này là quỷ tinh, lúc này vờ rộng lượng làm người hòa giải, so với cậy mạnh hiếp yếu thì chiếm được lợi hơn.” Mộc Lăng đưa lại tô ngó sen mật ong cho Tần Vọng Thiên lấy bồ câu trong miệng ra ăn: “Nhưng chuyện này hẳn là không đơn giản như vậy, xem thử hắn lại ra ám chiêu gì.”

Nhạc Tại Đình quát bảo ngưng lại, giang hồ quần hùng đều ngưng lại, chợt nghe hắn cười nói: “Nhạc gia trại mở rộng cửa đãi khách, sẽ không đánh nhau trên bàn ăn, chỉ cần là người giang hồ, ta nghĩ đều biết quy tắc của giang hồ.” Nói xong liếc mắt nhìn Triệu Bất Đồng, cười nhạt: “Đại hòa thượng, mấy ngày gần đây Nhạc gia trại ta phải làm tang sự, không có thời

https://thuviensach.vn

gian quản chuyện khác… Dù ngươi đến là vì lý do gì cũng được, hôm nay tạm thời bỏ qua cho ngươi, mau cút đi!”

Mộc Lăng toan đến có chút ê răng['toan' này vừa có nghĩa là chua, vừa là mỉa mai, Nhĩ Nhã chơi chữ đấy T-T], liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên nói: “Tiểu tử này thật biết nói năng a, làm được thế này cũng coi như là trước nay chưa ai từng làm được rồi.”

“Đám người giang hồ này bị lừa hết lần này tới lần khác.”, Tần Vọng Thiên lắc đầu thở dài.

“Cho nên mới gọi là đàn hùng[gấu].” Mộc Lăng bĩu môi nói: “Nhạc Tại Đình ở đây giả nhân giả nghĩa, ngoài miệng không ngừng chiếm được lợi, còn kích được người khác.”

Tần Vọng Thiên nhướng mày nhìn Mộc Lăng: “Ai?”

Mộc Lăng quay sang hướng Nhạc Tại Vân nỗ lực bĩu môi, Tần Vọng Thiên nhìn qua, quả nhiên thấy Nhạc Tại Vân giận dữ nói: “Hắn thả ngươi ta cũng không thả!”

Nói xong, chỉ tay vào trung đình đang không người, nói: “Mời đại hòa thượng, chúng ta đến đó so chiêu!”

Mọi người liền tản ra, để cho hai người một con đường, Mộc Lăng thấy khóe miệng Nhạc Tại Đình hơi lộ ra dáng mỉm cười, lắc đầu: “Thật đúng là tiểu tử này tìm hắn tới sao.”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Nhạc Tại Vân ở chỗ này là phiền phức của hắn, nếu như ngày hôm nay bại dưới tay hung tăng, với tính cách của hắn chắc chắn sẽ ôm hận rời đi…Vậy là Nhạc Tại Đình có thể tống đi rất nhiều phiền phức rồi.”C

https://thuviensach.vn

“Chậc.”, Mộc Lăng sờ sờ cằm, xoay mặt: “Vọng Vọng? Xương bồ câu ngươi ăn còn lại đâu?”

Tần Vọng Thiên khinh khỉnh: “Ai đem xương cất lại, đương nhiên đều nhổ đi rồi.”

Mộc Lăng nhìn xung quanh, xương đã nhổ ra, nhặt lên dùng lại sao? Đang nghĩ ngợi, liền thấy Tần Vọng Thiên từ trong đĩa điểm tâm lấy lên hai hạt đậu phộng, nắm trong tay.

Mộc Lăng cười cười, ăn hết bồ câu xong nhìn Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, giúp ta lấy con khác đi.”

Tần Vọng Thiên vô lực nhìn hắn, nhưng vẫn đi tới bên bàn, cầm một con bồ câu nướng mập mập, còn cầm theo một bầu rượu nhỏ, Mộc Lăng nhận bồ câu, ngồi xuống bậc thang, vừa ăn uống vừa xem náo nhiệt.

Đại hòa thượng thấy Nhạc Tại Vân khiêu chiến, cũng không để vào mắt chỉ cười cười nói: “Đáng tiếc, Nhạc lão gia tử sinh thời anh minh hơn người, lại sinh ra một tiểu tử ngu ngốc không biết trời cao đất dày.”

Nhạc Tại Vân biến sắc, cả giận nói: “Xú hòa thượng, chờ ngươi đánh thắng ta rồi nói!” Nói xong, nhảy ra khỏi đoàn người, đứng ở trung đình, rút kiếm chờ Triệu Bất Đồng.

Mộc Lăng âm thầm lắc đầu: “Người này sao lại thiếu nhẫn nại như thế, vừa bị khích một chút liền bùng nổ, loại tính cách này khó làm đại sự.” Nhìn lại Nhạc Tại Đình, vẫn bình ổn đứng một bên, phong độ thành thục, Mộc Lăng đột nhiên nghĩ có chút buồn bực: “Ta nghe nói, Nhạc lão gia tử sinh thời tính tình cũng nóng nảy, bởi vậy mới đặc biệt thích Nhạc Tại Vân, nói hắn rất giống mình…Nhưng Nhạc Tại Đình này tính tình âm hiểm, hơn nữa tướng mạo cũng không giống…Hai huynh đệ này thật sự rất khác nhau.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên chỉ cười nhạt một tiếng nói: “Ai nói bọn họ là hai huynh đệ?”

“Gì?”, Mộc Lăng nhạy cảm hiểu được có ẩn khúc: “Ngươi có ý gì?”

Tần Vọng Thiên cúi đầu, nhìn chằm chằm Mộc Lăng từng chữ từng chữ hỏi: “Ngươi thật sự muốn biết? Là bí mật động trời đó”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Bồ câu thơm quá a”. Nói xong, cúi đầu ăn.

Tần Vọng Thiên nhìn hắn một lúc lâu mới thu hồi đường nhìn, tiếp tục theo dõi tình trạng đám người kia.

Triệu Bất Đồng đi tới trong viện, Nhạc Tại Vân hỏi: “Ngươi dùng binh khí gì?”

Triệu Bất đồng mỉm cười, khinh thường giơ nắm tay ra.

“Ngươi dám xem thường ta?”, hai hàng chân mày của Nhạc Tại Vân cau thành đường thẳng, kiếm vẫn không rút khỏi vỏ, tay không thủ thế. Triệu Bất Đồng cũng không bày ra tư thế gì, chỉ là hơi xoay người, nhếch mắt nhìn Nhạc Tại Vân, dường như là chờ hắn tiến công. Nhạc Tại Vân dù sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh, thấy đối phương không ra chiêu thì tự bản thân liền đánh tới, tay trái một quyền hướng tới dưới sườn Triệu Bất Đồng. Triệu Bất Đồng nghiêng người tránh, chân di dộng, thân thể vút một cái nhảy đến phía sau Nhạc Tại Vân. Nhạc Tại Vân kinh ngạc, đừng xem hòa thượng thân thể to béo mà lầm, động tác của hắn rất linh hoạt, vội vàng xoay người, nhưng xoay chuyển có chút nóng nảy, Triệu Bất Đồng hiển nhiên là người từng trải có nhiều kinh nghiệm, vừa thấy Nhạc Tại Vân xoay người, liền đoán được hắn sẽ ra chiêu thế nào, đơn giản bước lên một bước. Nhạc Tại Vân vốn muốn dùng hồi mã thức đánh lên mặt hòa thượng một chưởng, nhưng không ngờ vừa xoay người đã thấy hòa thượng đứng trước

https://thuviensach.vn

mặt, hai người gần như mặt đối mặt, một chưởng kia không cách nào đánh tới được.

Còn đang phân vân, chợt hòa thượng mỉm cười, cong tay phải, hai tay tạo thành hình trảo, hướng tới dưới sườn Nhạc Tại Vân. Chiêu thức cực kì âm độc, Nhạc Tại Vân hiện tại vẫn còn đang xoay người, gân mạch toàn thân đều tập trung vào thắt lưng, bị đánh trúng chân khí sẽ loạn, Nhạc Tại Vân sẽ bị thương nặng.

Mắt thấy một trảo đã sắp đến, mà Nhạc Tại Vân muốn tránh ra cũng thật sự không kịp nữa rồi, Mộc Lăng nhíu mày…'Ai nha nha, sắp bị thương rồi'

Lúc này, Tần Vọng Thiên búng ngón tay một cái, bắn ra một hạt đậu …

"Vút" một tiếng bay qua đoàn người, bắn trúng lòng bàn tay Triệu Bất Đồng.

Triệu Bất Đồng đau đớn chau mày, hắn bởi vì muốn mượn cơ để phế Nhạc Tại Vân, cho nên dồn nội lực vào bàn tay, Tần Vọng Thiên bắn ra một hạt đậu vừa trúng vào khí môn, nội lực trong nháy mắt phản ngược, chân khí trong cơ thể Triệu Bất Đồng nháo loạn, đứng một chỗ không cách nào nhúc nhích.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt, giang hồ quần hùng ở đây công phu cũng chỉ thường thường, cộng thêm đều cố sức chú ý hai người giao chiến, không phát hiện có người gian lận… Triệu Bất Đồng còn choáng váng, Nhạc Tại Vân đã thuận thế đánh một chưởng vào đầu vai hắn, Triệu Bất Đồng chịu một chưởng, hơn nữa nội lực đánh ngược, kêu một tiếng đau đớn bay ra xa, thân thể cao lớn nặng nề đập xuống mặt đất, cổ họng dâng lên vị mặn, phun ra một búng máu.

https://thuviensach.vn

Giang hồ quần hùng đều choáng váng, Nhạc Tại Vân công phu đã cao thế sao, mới ba chiêu đã đánh thổ huyết cao thủ như Triệu Bất Đồng?

Mày Nhạc Tại Đình cau lại, vừa nãy trong một chớp mắt hắn quả thật thấy có gì đó lóe qua… Hơn nữa hắn đã cùng Nhạc Tại Vân giao thủ, biết rõ năng lực của hắn không có khả năng đánh bại Triệu Bất Đồng… Nói cách khác vừa trong nháy mắt có cao thủ tương trợ, là ai?

Hắn nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy khắp nơi người giang hồ đều trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm hướng trung đình, hơn nữa người ở đây phần lớn hắn đều biết rõ năng lực, không có ai có khả năng làm được. Đang nghĩ ngợi, đường nhìn rơi xuống trên người bọn Mộc Lăng. Mộc Lăng đang gặm bồ câu, vừa hiếu kì vươn dài cổ xem náo nhiệt, Tần Vọng Thiên ở bên cạnh, dùng ống tay nhẹ nhàng giúp Mộc Lăng lau miệng, còn rót một chén rượu đưa cho hắn, Mộc Lăng nhận lấy uống một ngụm, tiếp tục ăn. Tần Vọng Thiên thu chén rượu lại, ngẩng đầu lên, uống cạn rượu còn lại, nhẹ nhàng liếm liếm môi.

Nhạc Tại Đình nhìn đến xuất thần… Nghĩ thầm mùi vị chén rượu đó hắn là đặc biệt ngọt, nói không chừng còn có hương vị của bồ câu. [tiểu tử này, thật không tiền đờ

“Nhạc thiếu gia hảo công phu!” Đoàn người sửng sốt một lúc thì bùng phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi.

Nhạc Tại Vân lạnh lùng nhìn Triệu Bất Đồng trên mặt đất, nói: “Chính tà bất lưỡng lập, người đâu, bắt hắn lại, áp giải đến quan phủ.”

Các gia tướng vừa chuẩn bị trói Triệu Bất Đồng, hắn liền đột nhiên giương tay, một màn khói tỏa ra, mọi người xua tan màn khói thì Triệu Bất Đồng đã thừa cơ đào tẩu rồi.

Nhạc Tại Đình lạnh mắt nhìn Nhạc Tại Vân vang danh giữa giang hồ quần hùng, nheo mắt, dường như có tính toán gì.

https://thuviensach.vn

“Ai, ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc rồi.” Mộc Lăng đã ăn hết bồ câu, ngáp một cái nói với Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, đi, đi về phòng ngủ.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tục ngữ nói, có người cười thì có người khóc, Nhạc Tại Vân thể hiện bản lĩnh trước mặt giang hồ quần hùng, con đường phía trước rộng mở mà đi, Nhạc Tại Đình ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc, nhưng điều hắn buồn bực nhất chính là ‘chẳng lẽ Nhạc Tại Vân được cao nhân âm thầm hỗ trợ sao?’

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, khả nghi nhất chính là kẻ đột nhiên xuất hiện tại Nhạc gia trại, Lâm Bách Tuế và Tần Vọng Thiên. Thế nhưng suy xét kĩ càng, trên giang hồ hình như không có hai nhân vật này a, Nhạc Tại Đình hạ quyết tâm, mai lại thử thăm dò.

Mặt khác, bởi vì buổi tối ăn quá nhiều nên hiện tại Mộc Lăng no đến có chút đau, ở trong phòng vừa xoa bụng vừa đi tới đi lui tiêu thực. Tần Vọng Thiên bị hắn làm cho choáng váng đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Ngươi chuyển ra ngoài sân đi đi được không?”

Mộc Lăng bĩu môi: “Buổi tối gió lạnh, ăn no ra gió sẽ bệnh.”

Tần Vọng Thiên đành lắc đầu, tiếp tục nằm xuất thần.

Vòng vo được hai vòng, Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên hỏi: “Này, ngươi cũng có phòng riêng mà, sao lại ngủ trong phòng ta”

Tần Vọng Thiên cười cười: “Bảo vệ ngươi.”

Mộc Lăng nhe răng, không thèm để ý tới hắn tiếp tục xoa bụng tiêu thực, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Đúng rồi, ta có nghe nói qua Bán Diện Tu

https://thuviensach.vn

La, nhưng lại chưa từng nghe đến tên tuổi Tần Vọng Thiên?”

“Đâu có gì kì quái.”, Tần Vọng Thiên điều chỉnh tư thế nằm lại cho thoải mái: “Làm mã tặc không giống như làm sơn tặc, không có thói quen giới thiệu tên tuổi, sợ nhất là người khác nhận diện được.”

“À”. Mộc Lăng gật đầu, thấy tiêu thực được rồi, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

“Đúng rồi, Đoan Mộc Viêm kia là ai?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Ta không chắc chắn, chỉ là nhớ tới một người.”

“Nói nghe thử xem.” Tần Vọng Thiên rất hứng thú xoay người nhìn Mộc Lăng.

“Ngươi từng nghe qua tên Đoan Mộc Liệt chưa?” Mộc Lăng xếp bằng ngồi trên giường, hỏi Tần Vọng Thiên.

“Đoan Mộc Liệt?”, Tần Vọng Thiên nhún nhún vai: “Người nào vậy?”

“A… Các ngươi ở tuổi này hẳn là chưa nghe qua.” Mộc Lăng gãi gãi đầu.

“Không phải ngươi chỉ lớn hơn ta vài tuổi sao, khoác lác cái gì?” Tần Vọng Thiên khinh thường liếc Mộc Lăng: “Nói mau!”

“À… Là chuyện hơn năm mươi năm trước rồi, không nhiều người biết Đoan Mộc Liệt, bất quá Quỷ Y hẳn là ngươi nghe nói qua chứ?”

“Ta nghe qua!” Tần Vọng Thiên hứng thú: “Là đại ma đầu trong truyền thuyết sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng.” Mộc Lăng gật đầu: “Năm mươi năm trước trong giang hồ đột nhiên xuất hiện một người xưng là Quỷ Y, võ công kì độc hành vi hung ác… Bởi vì vốn là một lang trung nên gọi là “Y”, tâm địa hành vi như lệ quỷ[quỷ dữ] nên lấy họ “Quỷ”, người ngoài gọi là “Quỷ Y”.”

“Nhưng mà nghe nói ngay thời điểm Quỷ Y đang hưng thịnh nhất đã bị Thiên hạ đệ nhất Hạc Lai Tịch giết chết.” Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi Mộc Lăng: “Mà kì quái nhất chính là, ba năm trước đó Quỷ Y chỉ là một lang trung không biết võ công, không ai biết hắn làm thế nào mà trong vòng ba năm ngắn ngủi đã biến thành một cao thủ gần như vô địch thiên hạ.”

Mộc Lăng gật đầu: “Khi đó là Quỷ Y đi tìm Hạc Lai Tịch tỷ thí, nếu thắng thì hắn là thiên hạ đệ nhất. Hạc Lai Tịch đáp ứng hắn luận võ với điều kiện hắn phải nói ra bí mật đó.”

“Ừm.” Tần Vọng Thiên gật đầu: “Chỉ là hành tung Hạc Lai Tịch lúc ẩn lúc hiện, hắn biết cũng không nói cho người khác.”

Mộc Lăng khoát khoát tay: “Thôi đi, với trí nhớ của hắn, chưa gì đã quên mất, lúc nhớ tới, hỏi hắn hắn cũng không nói, chỉ nói người nọ tên là Đoan Mộc Liệt, chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng mà thôi.”

Tần Vọng Thiên hơi nhăn mày, ngữ khí của Mộc Lăng…”Ai nói cho ngươi biết… những thứ này?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái với Tần Vọng Thiên: “Sư phụ ta nói.”

Tần Vọng Thiên ngồi xuống: “Đúng rồi… Chưa từng nghe nói ngươi nhận Tư Đồ làm sư phụ.”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Ta với Tư Đồ là đồng môn nha, hắn là sư huynh ta.”

https://thuviensach.vn

“Vậy ai dạy các ngươi công phu?”

Mộc Lăng liếc nhìn hắn, hời hợt nói: “Hạc Lai Tịch.”

Tần Vọng Thiên choáng váng, một lúc lâu mới cười khổ lắc đầu: “Thảo nào dạy ra thiên hạ đệ nhất cùng thiên hạ đệ nhị… Thì ra sư phụ ngươi là nhân vật truyền kì trong võ lâm truyền kì.”

“Ai ai…” Mộc Lăng liền khoát khoát tay: “Ta không phải Thiên hạ đệ nhị gì đó, thiên hạ đệ nhị là Tiếu Lạc Vũ.”

“Ngày đó sao hắn lại thu nhận các ngươi làm đồ đệ?” Tần Vọng Thiên cảm thấy rất hứng thú hỏi.

“Hắn không coi trọng ta như vậy đâu.” Mộc Lăng ôm lấy gối kê đầu vỗ vỗ, làm nó phồng lên một chút, tìm một góc độ thoải mái nằm xuống: “Người hắn coi trọng là Tư Đồ, ta lúc đó bệnh đến độ thập tử nhất sinh, ngay cả nhặt xác ta hắn còn lười.”

“Vậy vì sao sau đó lại thu ngươi?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được.

“Ta cùng Tư Đồ là huynh đệ vào sinh ra tử, hắn đâu thể bỏ lại một mình ta, nói với lão nhân kia phải mang ta theo, nếu không thì không bàn nữa”. Mộc Lăng hai tay gối lên sau đầu, mặt đầy tiếu ý.

“…Người bình thường đều cầu không được Hạc Lai Tịch thu làm đồ đệ, Tư Đồ còn dám nói như thế với hắn?” Tần Vọng Thiên cảm thấy không tưởng tượng nổi.

“Lão quỷ Hạc Lai Tịch đó một đời chỉ đáng hai chữ, kê tặc!”[thằng ăn trộm gà]

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng khinh thường lầm bầm mấy tiếng, “Thu đồ đệ thì kén cá chọn canh, nhất định phải tìm được kỳ tài võ học trăm năm có một, cả đời vất vả đến lúc tuổi già hắn mới tìm thấy Tư Đồ, cầu gia gia cáo nãi nãi[cầu như cầu ông nội bà nội :|], cầu Tư Đồ bái ông ta làm thầy, đúng là nhị thập tứ hiếu sư phụ, bảo đi đông không dám đi tây, bảo trộm chó không dám trộm gà!”

Mộc Lăng vỗ đùi thỏa mãn, Tần Vọng Thiên truy vấn: “Ta chưa từng nghe nói Hạc Lai Tịch biết y thuật, y thuật của ngươi học ai?”

Mộc Lăng khinh khỉnh nhìn hắn: “Ta tự học, hắn đem ta ném vào Tiên Hạc sơn trang rồi thì không thèm quan tâm nữa, lúc đó đại phu cũng đều nói bó tay rồi, sau đó ta tình cờ tìm đến Tàng thư lâu năm của hắn, bên trong có rất nhiều sách thuốc, ta nghĩ nhờ người không bằng nhờ mình, tự mình nghĩ biện pháp. Hừ hừ, ít nhất cũng phải sống thêm mấy chục năm.”

“Sau đó hắn dạy ngươi võ công?” Tần Vọng Thiên cười hỏi.

“Đúng vậy, một năm sau hắn đến xem ta, phát hiện ta còn sống thì bị kinh hãi một trận, sau lại nói cũng muốn thu ta làm đồ đệ.” Mộc Lăng có chút đắc ý: “Lão tử ta không đáp ứng hắn.”

“Không đáp ứng?” Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Ngươi cùng Tư Đồ hai người thật lợi hại, Hạc Lai Tịch tốt xấu cũng là lão tiền bối đệ nhất thiên hạ, muốn nhận các ngươi làm đồ đệ còn đòi hỏi cái gì?”

“Cái này gọi là lạt mềm buộc chặt, tiểu hài tử xấu xa phải học hỏi”, Mộc Lăng gãi gãi mũi: “Lão nhân kia đến tìm ta ba lần ta cũng không để ý tới hắn, sau đó dằn vặt hắn đến bạc tóc, suốt ngày đi theo sau mông ta rầm rầm rì rì, cuối cùng ta mới miễn cưỡng đáp ứng, rồi sau đó hắn cũng thiên y bách thuận ta!”[ý là em ấy đòi gì thì cho ngay cái ấy]

Tần Vọng Thiên đỡ trán: “Xem ra Hạc Lai Tịch bị hai người đồ đệ các ngươi hành hạ đến thê thảm.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghe đến đó, đột nhiên cười cười, không nói, ngáp một cái không rõ ý nghĩa nói: “Ai… Trên đời làm gì có ăn không trả tiền, được lợi từ người khác là phải trả.” Nói xong, xoay người ôm chăn bắt đầu cọ cọ: “Ưm… Thật thoải mái.”

“Ngươi nghĩ Đoan Mộc Viêm và Đoan Mộc Liệt có quan hệ gì?” Tần Vọng Thiên cũng nằm xuống, thấp giọng hỏi: “Võ công của hắn rất độc.”

“Ai… Ai biết được.” Mộc Lăng mơ mơ màng màng nói: “Người họ Đoan Mộc không nhiều lắm, hắn biết y thuật còn có chút tà khí, nói không chừng đúng là vậy.”

Tần Vọng Thiên nhìn bóng lưng Mộc Lăng nằm trên giường xuất thần, người này, dường như có rất nhiều bí mật, phải nói hắn điên điên khùng khùng, hay biết rõ mà vờ như không?

Sáng sớm ngày hôm sau khi Tần Vọng Thiên tỉnh dậy thì thấy giường Mộc Lăng trống không… Chuyện này mới nha. Trời vẫn còn sớm, Tần Vọng Thiên ngồi xuống, chăn trên giường Mộc Lăng vẫn chưa xếp, giống như vừa mới thức dậy. Thầm kinh ngạc… Mộc Lăng lúc nào thức dậy, lúc nào ra cửa, hắn một chút cũng không biết. Nói cách khác, nếu như Mộc Lăng nửa đêm thức dậy đem hắn đi làm thịt, hắn một chút năng lực đánh trả cũng không có.

Rửa mặt thay quần áo, Tần Vọng Thiên ra cửa, không khí sáng sớm tươi mát, ánh nắng chiếu sáng trên sân, hoa nở thơm lừng.

“Két” một tiếng, cửa nhà xí mở ra, Mộc Lăng tay bịt mũi cầm theo cái khố đi ra, mắt còn mơ mơ màng màng, trong miệng nói thầm: “Đi ị buổi sáng rất cần thiết…”, mỞrộng cửa vào phòng, đóng cửa, bò lên giường ôm chăn ngủ lại giấc.

Tần Vọng Thiên đã không còn thấy lạ nữa, một mình ở trong sân luyện công, lúc này, có người từ sân bên ngoài đi vào, là Nhạc Tại Vân.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên thu chiêu nhìn hắn, thấp giọng hỏi: “Có việc?”

“Phải…”, Nhạc Tại Vân gật đầu, hỏi: “Lâm tiên sinh ở đây sao?”

Tần Vọng Thiên gật đầu nói: “Thiếu gia vẫn chưa dậy.”

Nhạc Tại Vân sờ sờ đầu, đứng trong sân có vẻ không muốn đi.

“Ngươi tìm thiếu gia có việc gì?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“A… Ta nghĩ, Lâm tiên sinh vừa đến Lạc Hà Thành, nếu như muốn xuống phố đi dạo, ta có thể đi cùng các ngươi, dù sao thì ta cũng không có việc gì làm.”

Tần Vọng Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “Phỏng chừng chờ thêm một canh giờ nữa thiếu gia mới tỉnh, lúc đó ngươi quay lại đi.”

“Được.” Nhạc Tại Vân cười cười bước đi.

Tần Vọng Thiên nhìn bóng lưng hắn rời đi, vừa rồi biểu cảm trên mặt thiếu niên có chút ngượng ngùng, lắc đầu: “Thối đầu gỗ này thật có năng lực trêu chọc người khác.”

Quả nhiên, qua một lúc lâu sau, Mộc Lăng duỗi lưng lười biếng ngáp một cái đi ra, thấy Tần Vọng Thiên đang ở trong sân chăm sóc hoa cỏ.

“Ồ?”, Mộc Lăng đi tới: “Tần công tử thật có nhã hứng.”

Tần Vọng Thiên giương mắt nhìn hắn: “Ngươi cho là ai cũng giống ngươi ăn no đi ngủ, ngủ no dậy ăn sao?”

Mộc Lăng nhún nhún vai, đột nhiên mũi giật giật: “Oa…thơm quá đi!”

Vừa dứt lời đã thấy Nhạc Tại Đình cầm theo một hộp thức ăn từ sân ngoài đi vào: “Lâm tiên sinh thức dậy thật sớm.”

https://thuviensach.vn

Răng rắc một tiếng, Tần Vọng Thiên xén đứt hết một bó thược dược, nghĩ thầm, Nhạc Tại Đình này thật lợi hại, nói dối cũng thật bài bản, mặt trời đã lên cao vẫn còn ‘sớm’ sao?

“Ta mang điểm tâm sáng đến.” Nhạc Tại Đình đem hộp thức ăn để lên trên bàn đá, nói với Mộc Lăng: “Không biết có hợp khẩu vị tiên sinh không”, nói xong thì mở hộp.

Mộc Lăng nhìn nhìn, bên trong có ba tầng điểm tâm, một tầng bách hợp tô, một tầng thủy tinh chưng giáo[sủi cảo chưng], một tầng quán thang bao[loại bánh bao nhỏ], cộng thêm một chén canh kê đản[canh trứng gà], thông hoa đản bì[hoành thánh hành] thơm ngào ngạt.

Mặt mày Mộc Lăng lập tức rạng rỡ, ngồi xuống vươn móng vuốt bắt đầu ăn.

Tần Vọng Thiên có chút kinh ngạc nghĩ ‘Nhạc Tại Đình nắm được bí quyết rồi, dùng thức ăn tiến công thu phục Mộc Lăng, quả thực làm ít lợi nhiều’.

Thấy hình dạng Mộc Lăng ăn đến miệng bóng nhẫy phi thường thích ý, Nhạc Tại Đình ngồi xuống, nói: “Ăn xong Lâm huynh định làm gì?”

“Hả?”, Mộc Lăng nhai nhai sủi cảo, giương mắt nhìn hắn: “Làm gì?”

“Ta muốn mời tiên sinh đi du hồ, nhân tiện xem ‘lạc hà chiếu bích thủy’, sau đó cùng nhau ăn cơm chiều, không biết ý tiên sinh thế nào?”

“Được…” Mộc Lăng gật đầu đáp ứng, vừa dứt lời thì thấy Nhạc Tại Vân cũng đang tiến đến, thấy Nhạc Tại Đình đang ngồi cạnh Mộc Lăng, sửng sốt.

Mộc Lăng ngẩng mặt nhìn hắn, nhét một cái quán thang bao vào miệng, hỏi: “Có việc à?”

https://thuviensach.vn

“A…” Nhạc Tại Vân gật đầu nói: “Ta muốn mời tiên sinh đi du hồ, nhân tiện xem ‘lạc hà chiếu bích thủy’, sau đó cùng nhau ăn cơm chiều, không biết ý tiên sinh thế nào?”

“Khụ Khụ…” Mộc Lăng bị sặc bánh bao, ho khan suy nghĩ ‘thật không hổ là hai huynh đệ, ngay cả lời nói cũng giống nhau như đúc’.

“Tiên sinh không rảnh sao?” Nhạc Tại Vân thấy biểu cảm trên mặt Mộc Lăng biểu tình rất phức tạp, sốt ruột hỏi.

“Thật không may.” Nhạc Tại Đình quay đầu lại nói với hắn: “Ta vừa mời Lâm huynh đi du hồ rồi.”

“A…” Mặt Nhạc Tại Vân đổi sắc, lại nghe Mộc Lăng cười tủm tỉm nói: “Không sao, cùng đi đi, nhiều người càng vui, có đúng không, Vọng Vọng?”

Tần Vọng Thiên không biết làm sao đành phải gật đầu, nghĩ thầm ‘Mộc Lăng a, ngươi mang theo hai huynh đệ này du hồ, không phải là e sợ thiên hạ bất loạn sao’.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sung sướng dạt dào ăn xong bữa điểm tâm, Mộc Lăng đúng hẹn, cùng Nhạc gia huynh đệ đi du hồ. Nhạc gia trại không hổ là tài đại khí thô [ý là nhà giàu nứt vách đổ tường] , du thuyền rất lớn, Mộc Lăng chậc lưỡi, nghĩ thầm, ngày nào đó Hắc Vân bảo cũng có một cái thì tốt rồi, chỉ tiếc Thục Trung núi cao rừng rậm, có thuyền cũng không biết để làm gì.

“Lâm huynh, giữa hồ Lạc Hà có một tòa Lạc Hà Tiểu Trúc, từ nơi đó xem ‘lạc hà chiếu bích thủy’ có cảm giác rất thanh tao.”, Nhạc Tại Đình cười cười nói với Mộc Lăng.

Mộc Lăng nghĩ thầm ”Lạc hà tiểu trư?”, cưỡi lợn ngắm sao, vậy thì thanh tao cái gì…

“Lạc Hà Tiểu Trúc là nơi văn nhân mặc khách tụ tập ngâm thơ làm câu đối.” Nhạc Tại Vân rõ ràng không thích những thứ nhã nhặn gì đó, nói với Mộc Lăng: “Hay là đi đến Lạc Hà Ổ Khuê.”['khuê' là cái mấy ông quan hay cầm lên triều á]

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, lại nghĩ thầm ‘Lạc hà ô quy’. [khuê và quy đọc khác nhau có chút xíu, ô quy là rùa đen]

Nhạc Tại Vân giải thích cho Mộc Lăng: “Lạc Hà Ổ Khuê là một tiểu đảo trong hồ Lạc Hà, bởi vì có hình chữ điền, nên gọi là ‘khuê’. Nơi đó vốn là một bến tàu, chuyên môn đóng tàu, nên gọi là Lạc Hà Ổ Khuê, là nơi võ nhân tụ tập, luận võ mãi nghệ… là một nơi rất tốt để kết giao bằng hữu võ lâm.”

https://thuviensach.vn

“Nga…”, Mộc Lăng gật đầu.

“Ai, Lâm huynh là văn nhân, sao lại có hứng thú với nơi giương đao bạt kiếm được?”, Nhạc Tại Đình liếc mắt nhìn Nhạc Tại Vân.

“Ách…”, Nhạc Tại Vân có chút sốt ruột, nhưng ngẫm lại cũng đúng, bất an xoay mặt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng thấy hai huynh đệ vừa lên thuyền đã bắt đầu tranh cãi, cảm thấy buồn cười, nói: “Đều đi, chúng ta đi xem heo con trước, sau đó xem rùa đen.” Nói xong, mở quạt phẩy phẩy, đi đến bên bàn ngồi xuống. Hạ nhân dâng trà, Mộc Lăng rót uống một ngụm, liền ngoắc Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, lại uống một ngụm, là trà Mao Tiêm thượng hạng a.”

Tần Vọng Thiên đi qua, ngồi xuống bên cạnh Mộc Lăng, bắt đầu uống trà.

Nhạc gia huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đối phương rất không vừa mắt, không nói gì, đi tới bàn Mộc Lăng ngồi xuống. Nhạc Tại Đình không hổ là văn võ toàn tài, cả về trà cũng rất hiểu biết, cùng bàn về trà đạo với Mộc Lăng.

Kỳ thực tuy rằng dáng vẻ Mộc Lăng nhã nhặn, nhưng sách hắn từng đọc chỉ có y thư, hơn nữa ý thích của hắn và Nhạc Tại Đình cũng không giống nhau. Thức ăn sao, vô luận là rượu là trà là rau là thịt, mùi vị khi ăn mới là quan trọng nhất, tên gọi hay thì có ích lợi gì?

Thuyền chậm rãi đi về phía trước, Mộc Lăng đứng đón gió trên hồ thổi vào, cảm giác thanh thản dễ chịu vô cùng, nghĩ thầm ‘Nương a, Nhạc gia huynh đệ này thực biết hưởng thụ a’… Không tiêu xài của bọn họ một chút thì thật có lỗi với dân chúng cực khổ ở Lạc Hà thành. Tần Vọng Thiên bên cạnh thấy Mộc Lăng híp mắt mặt cười cười, liền biết hắn lại có chủ ý quỷ quái gì rồi, trong lòng thầm mặc niệm cho hai huynh đệ kia một chút.

https://thuviensach.vn

Đang uống trà, chợt có một chiếc thuyền đi đến bên cạnh, từ trên thuyền một mùi hương nhàn nhạt bay ra, còn có tiếng đàn nhè nhẹ cùng oanh ca yến ngữ.

Mộc Lăng hiếu kì vươn dài cổ nhìn: "Đây là thuyền gì?"

"À, đó là thuyền hoa của ca kĩ.", Nhạc Tại Đình nói: "Đều là ca kĩ thượng đẳng, giai nhân tài tử… Trên Lạc Hà Tiểu Trúc có nhiều tài tử, nhưng giai nhân lại không nhiều, cho nên thường có ca kĩ đến đánh đàn giúp thêm hứng thú."

"A…", Nhạc Tại Vân bĩu môi cười cười: "Tài tử giai nhân phong hoa tuyết nguyệt cái gì, không phải là một đám kỹ nữ tiểu quan sao, minh tu sạn đạo ám độ trần thương." [tu sửa đường núi, đi con đường không ai nghĩ đến, em ấy móc Nhạc Tại Đình giả vờ dùng cách nói văn vẻ bóng bẩy nhưng thật ra là nói về đám kỹ nữ tiểu quan]

Mộc Lăng giật mình, Nhạc Tại Vân tiểu võ si này, chỉ một câu nói một thành ngữ đã chiếm được thượng phong, hơn nữa câu văn lưu loát ngữ pháp không tồi… Nha, phải nhìn với cặp mắt khác xưa nha.

Nhạc Tại Đình bị Nhạc Tại Vân mỉa mai đến không nói được gì, may mà lúc này thuyền đã chậm rãi cập bờ, hắn khoát tay nói: "Đến bờ rồi, Lâm huynh, mời."

Mộc Lăng đứng lên đi đến mạn thuyền, thấy thuyền còn cách bờ vài bước dài, liền vén vén vạt áo muốn nhảy xuống, bị Tần Vọng Thiên ở phía sau ôm giữ lại nói: "Cẩn thận chút."

Mộc Lăng mắng thầm ngươi điên sao? Cách bờ có hai thước cẩn thận cái rắm a.[1 thước này chỉ bằng 1/3m thôi nhé]

Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân đều đã nhảy xuống trước, đồng thời vươn tay muốn đỡ Mộc Lăng. Mộc Lăng nhìn hai người, quay lại vươn tay

https://thuviensach.vn

với Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, bế ta xuống.”

Tần Vọng Thiên một tay đỡ lấy lưng Mộc Lăng, hơi cúi người, một tay vòng xuống dưới gối hắn, nhẹ nhàng nhấc lên… Dễ dàng bế Mộc Lăng lên. Tần Vọng Thiên có chút buồn bực, Mộc Lăng này bình thường hết ăn lại nằm, sao lại nhẹ như vậy, đồ ăn trôi đi đâu hết rồi? Vừa giẫm lên thành thuyền vừa thả người nhảy lên, tới bờ, nhẹ nhàng buông Mộc Lăng xuống.

Hai chân Mộc Lăng chấm đất, vẫn tiếp tục phẩy phẩy quạt, quay đầu lại nhìn Nhạc gia huynh đệ vừa xấu hổ vừa có chút thất vọng đứng chờ bên thuyền, hỏi: “Muốn đi đâu xem lạc hà chiếu bích thủy?”

Nhạc Tại Đình đưa một ngón tay lên chỉ về phía trước, cách đó không xa có một cây cửu khúc kiều, bên trong có một tòa đình, có không ít người, đều là văn nhân mặc khách, đang rung đùi đắc ý ngâm thơ, phía sau bày rất nhiều bàn gỗ, có một đám mỹ nữ mỹ nam ngồi đánh đàn, vui cười huyên náo…

Mộc Lăng âm thầm gật đầu, nơi này đúng là không hợp ý hắn… Một đám sói con giả tạo nói lời văn vẻ.

Đang nghĩ ngợi thì thấy Nhạc Tại Đình chạy tới phía trước, dẫn đường cho Mộc Lăng, nói: “Mời Lâm huynh.”

Mộc Lăng gật đầu nói: “Mời mời…”

Bốn người đi đến tòa đình.

“Ồ? Đây không phải là nhị vị công tử Nhạc gia sao?”, đám văn nhân lập tức vây quanh, nhiệt tình theo sát Nhạc Tại Đình chào hỏi.

Nhạc Tại Đình chào hỏi mọi người, khung cảnh hệt như sao quanh trăng sáng, được người người yêu mến.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng ngáp một cái, nghĩ thầm ‘thực sự là không thú vị a’.

“Nhạc nhị công tử vănChương xuất chúng, hay là cùng chúng ta làm một bài thơ đi.”, đề nghị lập tức chiếm đại tán thưởng.

Nhạc Tại Đình cười cười, nói: “Nếu các vị cao hứng như vậy, không bằng làm vài câu đối đi, có qua có lại mới học hỏi được tài nghệ, hôm nay ta dẫn theo một bằng hữu, hay là để ta bắt đầu trước.”

Tất cả mọi người tán thành, chờ Nhạc Tại Đình ra câu đầu tiên.

“Ừm…”, Nhạc Tại Đình nhìn một lúc, lúc này bầu trời lất phất mưa phùn, không ướt y phục, lại làm những ngọn núi xa xa thêm mông lung.

Nhạc Tại Đình chợt nghĩ ra, cúi đầu nhìn Mộc Lăng, nói: “Câu đầu tiên là… Đãn thi vũ sơn thấp tình sơn.” [thơ rằng mưa rơi trên núi ướt trời trong]

“Hay…”, tất cả mọi người khen một tiếng, quả thực cực kì xuất sắc, Nhạc Tại Đình nhìn Mộc Lăng: “Lâm huynh, có thể làm câu tiếp theo không?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, thấy tất cả mọi người giương miệng mắt trông mong nhìn hắn, hình như chỉ chờ hắn tùy tiện nói ra một câu, bọn họ sẽ ngay lập tức trầm trồ khen ngợi, gật đầu, nói: “Bất thị thiêu trư thị tiểu trúc.” [không phải heo quay thì là trúc non]

“Ục…”, cả đám người đã chuẩn bị sẵn sàng trầm trồ khen ngợi, nghe một câu này của Mộc Lăng đều nuốt trở vào, ngoài cười trong không cười mà nhìn Nhạc Tại Đình.

Nhạc Tại Đình lại ngây ngẩn cả người, hắn là trăm triệu lần không nghĩ tới Mộc Lăng sẽ ra một câu như thế, thấy Mộc Lăng còn tự mình lẩm

https://thuviensach.vn

bẩm lại mấy lần, nghĩ đã rất được rồi, thỏa mãn gật đầu, còn dặn người phụ trách chép thơ bên cạnh ghi lại, hắn muốn mang về dán lên.

Nhạc Tại Vân lại cười đến gập thắt lưng, nói to: “Thơ hay.”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng cầm cây quạt chắp tay nói cảm tạ với đám văn nhân.

Lúc này, chợt trên ngọn cây truyền đến vài tiếng chim hót, mọi người ngẩng đầu, thấy một con chim hoàng oanh nhỏ.

Nhạc Tại Đình lại nói: “Diệp lạc thu thụ cô oanh đề.”[Lá rơi mùa thu chim oanh cô đơn hót]

Mọi người lại khen “Hay!”, xoay mặt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng bĩu môi, dùng cây quạt chỉ mấy con vịt hoang bên bờ nói: “Lạc Hà hồ bạn áp tử phi.” [bên hồ Lạc hà vịt trời bay]

Mọi người lần thứ hai không nói được gì, ngươi muốn nói Mộc Lăng đối bừa bãi đúng không, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn đối rất chuẩn, chỉ là cách dùng từ đặt câu khiến cho người khác dở khóc dở cười thôi.

Các kỹ nữ tiểu quan phía sau đều che miệng cười nói: “Nhạc nhị công tử, sao ngài lại dẫn theo một kẻ không biết chữ đến đây? Khiến cho người khác chê cười?” Đang nói, chợt con chó nhỏ trong tay một người ca kỹ kêu lên, làm thế nào cũng không chịu thôi.

Nhạc Tại Đình chỉ vào chó con nói: “Khuyển phệ chỉ bất trụ.”[chó sủa không dừng được]

Mộc Lăng chỉ đám kỹ nữ tiểu quan còn đang cười: “Kê áp dát dát khiếu.” [gà vịt cạc cạc kêu]

https://thuviensach.vn

“A…”, chúng văn nhân đều hít sâu một hơi, mặt đám kỹ nữ tiểu quan trận xanh trận trắng. Nhạc Tại Vân cười đến đau bao tử, hỏi Mộc Lăng: “Tiên sinh đối thật hay, có viết hoành phi không?” [mấy câu đối là để treo hai bên cột, hoành phi là tấm biển treo ngang giữa hai cột]

Mộc Lăng gật đầu nói: “Có!”, chỉ chỉ mấy người văn nhân ăn mặc hoa lệ, nói: “Y”

Rồi chỉ chỉ mấy người đội quan mạo, thoạt nhìn là văn nhân có phẩm cấp, nói: “Quan”

Lại chỉ chỉ sang mấy kỹ nữ tiểu quan trong kỹ viện: “Cầm”

Cuối cùng chỉ vào mấy con chó vẫn an tĩnh không lên tiếng: “Thú… Y quan cầm thú!”[mặt người dạ thú]

“A…”, lúc này không chỉ là đám văn nhân, ngay cả Nhạc Tại Đình cũng phải hít một hơi dài, đám người trong kỹ viện thì tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Mộc Lăng nhìn đám văn nhân đang run rẩy như chim non, thầm thấy buồn cười, trước đây khi chơi đối câu đối với Tiểu Hoàng ở Hắc Vân Bảo, tiểu hài tử cười đến nằm úp sấp trong lòng Tư Đồ mà ôm bụng, chỉ bằng mấy người các ngươi, a phi, ôi chao ôi chao ôi chao~~

Nghĩ xong thấy cách đó không xa có người diễn hí khúc, Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Vọng Vọng, chúng ta qua đó nghe hí.” Dứt lời, dùng giọng Côn khúc[một loại hình ca kịch cổ và rất phổ biến ở Trung Quốc trước đây], vừa đi vừa ngâm nga: “Ta là văn hào, hào a hào, ngươi là a ngốc, ngốc a ngốc~~ y a y a hắc.”

“A…”, vài văn nhân hôn mê bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhịn cười đuổi theo, Nhạc Tại Vân còn đang gập bụng cười, miệng nói thầm: “Ai nha, đau sốc hông rồi, đau sốc hông rồi…”

Nhạc Tại Đình ngơ ngác nhìn theo thân ảnh Mộc Lăng đi phía trước, ngực nhộn nhạo ‘Lâm Bách Tuế, ngươi là thật ngu ngốc, hay đang giả ngây giả dại? Ta thấy ngươi là đại trí giả ngu, căn bản là lão hổ giả heo.

Sau đó bọn họ đi vài vòng quanh Lạc Hà Tiểu Trúc, Mộc Lăng nghe xong mấy điệu hát dân gian, xem hết một khúc hí Bao Công xử án, lôi kéo Tần Vọng Thiên nói: “Vọng Vọng, ngươi có mang đồ ăn theo không, ta đói bụng.”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ mà nhìn hắn, mắng thầm ‘rốt cuộc một ngày ngươi phải ăn mấy bữa mới đủ hả?’

“Đói bụng sao?”, Nhạc Tại Đình cười, tay chỉ phía trước: “Vừa hay, nơi đó có một con thuyền hoa, là “Lạc Hà đệ nhất thái”, chuyên làm Lạc Hà đệ nhất thái, phật khiêu tường đặc chế, hay là chúng ta đến đó vừa ăn vừa chờ lạc hà chiếu bích thủy?”

Mộc Lăng vừa nghe đến ăn, lại là phật khiêu tường đặc chế, đừng nói cách một con sông, cách một ngọn núi hắn cũng sẽ bay qua. Xoay mặt vừa định bảo Tần Vọng Thiên “Vọng Vọng bế ta qua đó”, chợt Nhạc Tại Đình cười nhẹ: “Từ đây đến đó khá xa, nếu tiên sinh không chê, để tại hạ giúp.” Nói xong không đợi Mộc Lăng cự tuyệt liền giơ tay ôm lấy Mộc Lăng, đạp nước lao đến thuyền hoa giữa hồ.

Nhạc Tại Vân chau mày, cắn răng mắng một tiếng “Hỗn đản” liền lao theo, Tần Vọng Thiên cũng ngay lập tức đuổi kịp.

Mộc Lăng cảm giác tay Nhạc Tại Đình cố ý buông lỏng, tạo cảm giác không an toàn giống như sắp ngã xuống, Mộc Lăng đảo mắt, nghĩ thầm ‘Nhạc Tại Đình, là ngươi muốn tìm xui xẻo’.

https://thuviensach.vn

Nghĩ xong đột nhiên vươn tay ôm cổ Nhạc Tại Đình, thân thể co lên, ghé sát vào lỗ tai hắn nói: “Nha…sắp ngã xuống rồi.”

Nhạc Tại Đình không ngờ Mộc Lăng đột nhiên kề vào tai mình nói, hắn hai tay ôm cổ mình, hơi thở ấm nóng bên tai… Lòng Nhạc Tại Đình rối loạn, chân khí liền đảo loạn. Khinh công quan trọng nhất là khí tức, khí suyễn, người sẽ không bảo trì được thăng bằng, thân thể Nhạc Tại Đình nghiêng một cái, Mộc Lăng liền vươn tay với Tần Vọng Thiên vừa đuổi đến: “Vọng Vọng, sắp ngã xuống rồi”. Tần Vọng Thiên nhanh tay bắt lấy Mộc Lăng, kéo hắn ôm vào trong lòng, vọt người lên thuyền.

Nhạc Tại Vân ở phía sau thấy Nhạc Tại Đình chân khí rối loạn sắp rơi xuống nước, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đâu thể thấy chết không cứu, dù sau cũng là nhị ca của mình, nếu qua sông cũng rớt xuống, Nhạc gia trại sau này làm thế nào nhìn mặt người giang hồ, nhưng lúc này Nhạc Tại Đình đã rơi đến mặt nước, Nhạc Tại Vân không còn cách nào, dưới tình thế cấp bách bay lên một cước đá Nhạc Tại Đình lên.

Vì vậy… Sau khi Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng vững vàng hạ xuống sàn tàu, Nhạc Tại Vân cũng hạ xuống trên thành tàu, chỉ có Nhạc gia trại đại trại chủ tương lai Nhạc Tại Đình, bị Nhạc Tại Vân một cước đá lên thuyền hoa, ngừng lại không được, lộp bộp lăn vào trong khoang thuyền đầy thực khách.

“Oanh” một tiếng hất đổ hết mấy bàn, Mộc Lăng che miệng, vỗ vai Tần Vọng Thiên, cúi đầu cười run người.

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng cười đến mắt đều híp lại, bất đắc dĩ mà mắng thầm một câu: ‘Yêu nghiệt!’

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cả đời Nhạc Tại Đình cũng chưa từng mất mặt như thế, trực tiếp bị đá lên thuyền không nói, còn lăn vào trong khoang thuyền, xô ngã mấy cái bàn, cơm canh thức ăn đổ đầy mặt và cổ.

Hiện tại vừa lúc là giờ cơm, trong khoang thuyền có rất nhiều người ăn uống, hơn nữa còn không ít nhân vật có danh tiếng tiền bạc đến ăn cực phẩm phật khiêu tường, Nhạc Tại Đình ngã lăn vào, tất cả mọi người choáng váng.

Đến lúc mặt Nhạc Tại Đình đỏ tới mang tai đứng lên, tất cả mọi người hít một hơi sâu… Nhạc Tại Đình ngày thường phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, hiện tại đầu tóc đầy cơm và thức ăn, y phục trắng như tuyết được điểm vài cọng mì cùng mấy miếng rau thịt, một mảnh hồng một mảnh xanh, nhưng mà, nhiều màu nhất là sắc mặt Nhạc Tại Đình.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi vào khoang thuyền, vừa nhìn đã nhịn không được muốn cười, cắn răng liều mạng nhịn xuống… Hai người bọn họ nhịn được, Nhạc Tại Vân lại không nhịn nổi, Nhạc Tại Vân từ lâu đã thấy Nhị ca nhà mình không vừa mắt, thấy bộ dáng chật vật của Nhạc Tại Đình, cười đến ngã tới ngã lui, giậm chân nói: “Nhạc Tại Đình, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha ha…”

Mộc Lăng cắn răng tự nói với bản thân ‘nhịn xuống a nhịn xuống, nghìn vạn lần không được cười’, Tần Vọng Thiên ở phía sau vốn có thù oán với Nhạc Tại Đình, nhìn bộ dạng chật vật của hắn, trong lòng cười nhạt một tiếng, không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Ai nha… Nhạc nhị công tử… Ngi làm sao vậy?”, bà chủ của Đệ nhất thái phảng[thuyền chuyên phục vụ ăn uống] hấp tấp đi ra nghênh đón, thấy cả người Nhạc Tại Đình toàn thức ăn liền nói: “Mau tắm rửa, đi đường sao lại không cẩn thận, hai ngày trước mưa lớn, sàn tàu rất trơn.”

Bà chủ vốn muốn giải vây cho Nhạc Tại Đình, chỉ có điều nàng không nói câu này còn được, vừa nói ra khách nhân xung quanh cũng nhịn không được bật cười… Ai chẳng biết Nhạc Tại Đình võ công cao cường, có thể bị nước trơn trên sàn tàu làm té ngã sao?!

Nhạc Tại Đình thật là không nhịn được nữa, liền nói với lão nương: “Chuẩn bị cho ta một gian phòng.”

“Nga… Được”, bà chủ thuyền nhanh chóng phân phó hạ nhân chuẩn bị phòng, còn gọi người đến Nhạc gia trại lấy y phục cho Nhạc Tại Đình.

Bọn tiểu nhị vừa vội vàng chuẩn bị nước tắm cho Nhạc Tại Đình, vừa dọn dẹp sàn tàu, kê lại bàn bị ngã, chuẩn bị lại thức ăn. Hôm nay tâm trạng Nhạc Tại Vân rất tốt, ném ngân phiếu cho tiểu nhị nói: “Ngày hôm nay toàn bộ thuyền đều do ta mời, bà chủ, chuẩn bị cho chúng ta một bàn tiệc rượu thượng đẳng trên lầu hai, mang phật khiêu tường thượng hạng ra, cả loại rượu ngon nhất nữa.”

“Được.”, chủ thuyền hoan hoan hỉ hỉ chuẩn bị, khách nhân dưới lầu càng vui mừng, khi nãy xô ngã bàn ăn là Nhạc Tại Đình, ai dám tính toán chứ, nhưng bây giờ thì tốt quá rồi… Nhạc gia trại gia nghiệp lớn tài đại khí thô, vài bữa cơm có là gì, nhao nhao gọi đồ ăn.

Phật khiêu tường vốn là món ăn phú quý, hải sâm, bào ngư, vi cá, ốc khô… hơn mười thứ vật liệu quý tẩm dầu vừng chưng cách thủy, ăn không ngon cũng khó. Phật khiêu tường thượng hạng của Đệ nhất thái phảng lại cực kì độc đáo, ngoại trừ những vật liệu quý được tuyển chọn kĩ càng, cầu kì nhất là phải chưng bằng nồi đá, mà phải là đá nghìn năm dưới đáy Lạc

https://thuviensach.vn

Hà hồ… Tuy rằng thật hay giả còn phải nghiên cứu thêm, nhưng mùi hương ngào ngạt là thực sự.

Bà chủ thuyền mang lên món nướng đặc biệt của Đệ nhất phảng thái lên trước, nấm hương, bắp cải, cà tím trải lên trên một lớp thịt băm dày, đặt lên giá nướng chín, rau cải xanh mướt bao bên ngoài thịt nướng vàng giòn cùng rau dưa vị đặc biệt thanh sạch, cực kì ngon miệng, có dầu mà không ngẬ thực là mĩ vị.

Mộc Lăng ăn đến mặt mày rạng rỡ, dầu dính trên môi, theo khóe miệng trơn bóng chảy xuống cằm, Mộc Lăng liền lấy tay quệt đi. Tần Vọng Thiên từ lúc bắt đầu ăn mắt không thể rời khỏi Mộc Lăng, Nhạc Tại Vân ngồi ở đối diện cũng như vậy. Nhìn Mộc Lăng ăn thật sự rất thú vị… Mộc Lăng một tay cầm đũa, nhẹ nhàng gắp thức ăn, động tác vừa có chút nhã nhặn, lại có chút thô lỗ, bất quá lại rất vừa mắt. Người này khi ăn rất không hiền lành, ngoài miệng thường dính chút dầu, trên tay cũng vậy, nhưng trên người chẳng lúc nào dính một chút. Mộc Lăng nhét thức ăn vào miệng rồi sẽ sung sướng nhai nhai một hồi, tinh tế thưởng thức, sau đó vừa khen vừa gắp một đũa khác, nhìn rất ngon miệng, khiến cho người bên cạnh nhìn thấy cũng muốn ăn theo.

Tần Vọng Thiên bản năng vươn tay lau nước canh dính bên miệng Mộc Lăng, Mộc Lăng xoay mặt qua cười cười, trong miệng còn phồng lên đầy thức ăn nỗ lực nhai a nhai… Tần Vọng Thiên đột nhiên nghĩ thức ăn Mộc Lăng đang nhai trong miệng, so với trên bàn có phải càng thêm mỹ vị, môi mỏng hồng hồng bóng loáng, thật mê người, liền rót một chén rượu, một ngụm nuốt hết.

Nhạc Tại Vân vừa gắp thức ăn cho Mộc Lăng vừa nói: “Lâm tiên sinh, có từng thú thê?”

“Khụ khụ…”, Mộc Lăng bị hắn làm cho hoảng hồn, nghĩ thầm ‘tiểu nhân và đại nhân chính là hai loại phong cách khác nhau a…’, Mộc Lăng

https://thuviensach.vn

nhìn hai bên má đỏ rực của Nhạc Tại Vân nhìn, bất đắc dĩ nghĩ ‘Đại là ngưu bì đường, tiểu nhân là hạt dẻ nướng, đại là cháo khét, tiểu nhân là ớt hiểm xào thịt!’

Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Không có a.”

“Nga…”, Nhạc Tại Vân mừng rỡ ra mặt, Mộc Lăng cũng lười không để ý, bởi vì phật khiêu tường hảo hạng đã bưng lên rồi, bà chủ thuyền mở nắp nồi đá ra.

“Oa a… thơm quá a.” Mộc Lăng hít hít, nói với bà chủ: “Loại đá này thật lợi hại, mùi hương đều bị đóng chặt lại, không lọt ra ngoài chút nào.”

“Vị khách quan này đúng là hiểu biết.” Bà chủ cười hì hì nói: “Nồi đá này là đá dưới nước sâu, tính chất đặc, có thể giữ lại toàn bộ mùi vị, chúng ta chôn nồi sâu trong đất, bên trên đốt lửa nấu khoảng bốn năm canh giờ, hương vị sẽ ngấm vào trong!”

Ngón trỏ Mộc Lăng nhúc nhích mấy cái, vươn đũa gắp, Tần Vọng Thiên không quên nhắc nhở: “Cẩn thận nóng.”

“Ưm.” Lực chú ý của Mộc Lăng đều để hết trên phật khiêu tường, đồ bên trong đã chín mềm rồi. Mộc Lăng gắp một đũa bào ngư, phồng hai má thổi a thổi, bỏ vào trong miệng: “Ô… Ư, nóng quá…”

Mộc Lăng đưa tay quạt quạt miệng, Tần Vọng Thiên bên cạnh lập tức đưa đến một chén trà lạnh, Mộc Lăng cúi đầu uống chén trà trong tay hắn, nhẹ nhõm thổi một hơi: “Oa, bỏng chết ta rồi… Nhưng mà ăn ngon thật a.”

Nhìn Mộc Lăng gắp đồ ăn, thả vào trong bát thổi a thổi, chờ nguội, sốt ruột nhưng sợ lại bị nóng. Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ cười cười, xoay mặt gọi tiểu nhị mang lên một cái chén lớn, bên trong cho vào khối băng, lại mang thêm một chén nhỏ, tiểu nhị liền lập tức đi lấy.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh đã đưa đến, Tần Vọng Thiên bỏ chén nhỏ vào trong chén lớn có đựng băng, gắp đồ cho vào chén nhỏ, đưa đến trước mặt Mộc Lăng.

Đồ trong chén nhỏ nguội xuống rất nhanh, Mộc Lăng mĩ mãn ăn, quay sang Tần Vọng Thiên giơ lên một ngón tay cái.

Nhạc Tại Vân ở một bên nhìn, đột nhiên hỏi: "Ân… Lâm đại ca, quan hệ giữa ngươi và Tần huynh là gì vậy?"

"Khụ khụ…", Mộc Lăng lại bị sặc, rũ người ho, nghĩ thầm 'Nhạc tiểu tam này đúng là dư thẳng thắng, không hiểu là hỏi!"

"Ta là hạ nhân của thiếu gia." Tần Vọng Thiên nói với Nhạc Tại Vân: "Hầu hạ thiếu gia từ nhỏ."

"À…" Nhạc Tại Vân yên tâm, thở phào nhẹ nhõm, cầm đũa gắp thức ăn cho Mộc. Tần Vọng Thiên chú ý tới vừa nãy mình có chút không đúng mực, làm cho Nhạc Tại Vân chú ý , liền lập tức buông đũa, không gắp cho Mộc Lăng nữa.

Nhạc Tại Đình thay xong y phục trở lại thì thấy cảnh tượng như thế này, Mộc Lăng ăn đến mặt mày rạng rỡ, Nhạc Tại Vân bên cạnh ân cần gắp cho hắn.

"Ngươi đã về rồi?" Trên mặt Nhạc Tại Vân còn có chút ý cười nhìn Nhạc Tại Đình: "Thay y phục nhanh thật."

Nhạc Tại Đình biết là Nhạc Tại Vân đang chế nhạo hắn, cũng không nói lại, nghĩ phải nhanh đổi chuyện khác, vừa ngồi xuống vừa nói với Mộc Lăng: "Lâm huynh ăn có vừa lòng không?"

"Ưm.", Mộc Lăng liên tục gật đầu: "Vừa lòng, phật khiêu tường thượng hạng thực sự rất ngon!"

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình cười cười, cầm chén uống rượu, hỏi: “Lâm huynh là người ở nơi nào?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, cười: “Người Thục Trung.”

“À?”, Nhạc Tại Đình cười: “Thục Trung là nơi tốt, địa linh nhân kiệt.”

Mộc Lăng cũng cười ha hả, nghĩ thầm ‘Nếu nói với ngươi là Mạc Bắc, không chừng ngươi cũng nói địa linh nhân kiệt’, mặc kệ Nhạc Tại Đình, Mộc Lăng tiếp tục ăn.

“Thục Trung Hắc Vân bảo đã sớm vang danh xa gần, Thiên hạ đệ nhất Tư Đồ bang chủ ta ngưỡng mộ đã lâu, đáng tiếc không có duyên gặp mặt.” Nhạc Tại Đình nói, nhìn Mộc Lăng: “Không biết Lâm huynh gặp qua chưa?”

Mộc Lăng bĩu môi: “Có cái gì hay mà gặp, không phải là một tên vũ phu khí lực lớn thôi sao, hừ!”

Mọi người nghe xong thì xoay mặt nhìn nhau, hình dung về Thiên hạ đệ nhất như thế có lẽ chỉ có mình Mộc Lăng.

“Đúng rồi.” Nhạc Tại Đình hỏi: “Ta thấy Lâm huynh văn tài hơn người… Không biết là học vị cao nhân nào?”

“Khụ khụ…” Mộc Lăng nghĩ thầm ‘hai huynh đệ các ngươi nói xạo cũng lựa đúng chỗ có được không? Ta vừa nãy nói gà nói vịt như vậy còn bảo cái gì văn tài hơn người… Ngươi thành tâm muốn làm tức chết các văn nhân thi sĩ sao?”

“Không có a, ta không biết nhiều chữ.”, tay bóng nhẫy của Mộc Lăng vung lên: “Là ngâm nhiều thành hay thôi.”

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ…” Lúc này đến Nhạc Tại Đình và Tần Vọng Thiên ho khan.

Nhạc Tại Vân lại nghiêm mặt gật đầu: “Tiên sinh là người văn nhân duy nhất không làm người khác chán ghét mà ta đã gặp, ngâm thơ sao, quan trọng là phải làm cho người nghe hiểu được!”

“Phải.”, Mộc Lăng bưng chén rượu chạm cốc cùng Nhạc Tại Vân: “Tri kỷ, ngâm thơ phải hiểu được, đến đây, cụng ly!”

Nhạc Tại Vân hân hoan cạn một chéncùng Mộc Lăng, bởi vì hai chữ “Tri kỉ”, một mảng đỏ ửng bò lên mặt thiếu niên.

Mộc Lăng nghĩ thầm ‘Nhạc Tại Vân này khẳng định là tuổi gà, mặt dễ đỏ như vậy’.

“Đúng rồi.” Nhạc Tại Đình đột nhiên nói: “Lâm huynh muốn tìm dược liệu gì vậy?”

Mộc Lăng nghe hắn nói mới nhớ mấy ngày trước mình có nhắc đến, muốn nhờ người Nhạc gia trại đi tìm dược liệu.

“À, những thứ đó đều là thần dược khả ngộ bất khả cầu.”[có thể gặp mà không thể lấy được], Mộc Lăng ăn no rồi, tay xoa xoa bụng, thản nhiên nói: “Ngưu hoàng, xạ hương, sừng linh dương.”

Ba người đều sửng sốt, Nhạc Tại Vân sờ sờ đầu: “Lâm đại ca, tuy rằng đối với dược liệu ta dốt đặc cán mai, bất quá, những thứ này gần như trong hiệu thuốc nào cũng có bán mà.”

“Đúng vậy.” Nhạc Tại Đình cũng gật đầu”

Mộc Lăng cười cười: “Những thứ hiệu thuốc bán đều vô ích.”

“Có ý gì?” Tần Vọng Thiên không hiểu.

https://thuviensach.vn

“Ngưu hoàng, xạ hương, sừng linh dương ta muốn không phải ngưu hoàng, xạ hương, sừng linh dương bình thường”. Mộc Lăng mỉm cười, nói: “Ngưu hoàng ta muốn, không phải trên trâu nhà bình thường, phải là trâu rừng, hơn nữa trên lưng còn phải có hai bướu lạc đà.”

“Cái gì?” Ba người đều ngạc nhiên không ngớt, hỏi: “Trâu có bướu lạc đà?”

“Phải.” Mộc Lăng gật đầu, nói: “Loại trâu này trong sách thuốc cổ có ghi chép, số lượng cực nhỏ, sinh hoạt tại phía nam, ta đã từng thấy qua ở Nam Hải, chỉ có đàn trâu số lượng chưa đến một trăm, mà những con có Ngưu hoàng đủ dài càng khó thấy.”

“A…” Mọi người gật đầu, Nhạc Tại Đình lại hỏi: “Vậy còn xạ hương? Không cần hỏi, nhất định cũng không phải xạ hương bình thường đúng không?”

Mộc Lăng mỉm cười, nói: “Hươu thì cũng chỉ là hươu bình thường, nhưng mà, hươu đực bình thường tối đa cũng chỉ có một trăm cân, tối đa sống hai mươi năm, ta muốn là xạ hương trên hươu đực đã sống hơn ba mươi năm, nặng đến ba trăm cân.”

“A…” Mọi người hít một hơi, biết đi chỗ nào mà tìm.

“Vậy còn sừng linh dương?”, Nhạc Tại Vân.

Mộc Lăng cầm chén rượu lên uống một ngụm, nói: “Đây là thứ khó tìm nhất. Hai vị kia, dù là trâu rừng hay hươu… Ít nhất… Còn có thể nhìn thấy… Nhưng còn linh dương, không thể nhìn thấy.”

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, chờ nghe Mộc Lăng nói tiếp.

“Tương truyền trên đỉnh Tuyết Sơn cao ngàn trượng ở cực bắc, có một con thần dương… Nó có ba sừng.” Mộc Lăng mỉm cười: “Sừng thứ ba mọc

https://thuviensach.vn

giữa đỉnh đầu, thứ ta muốn chính là cái sừng đó.”

“Cái này dễ làm!”, Nhạc Tại Đình nói: “Ta lập tức sai người đến cực bắc, tìm linh dương cắt lấy sừng cho ngươi.”

“Ai…”, Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Linh dương này là thần vật, con người vô duyên nhìn thấy, mà dù có gặp được cũng phải là nó tự nguyện cho ngươi sừng mới được.”

“Tự nguyện?” Mọi người buồn bực, còn có linh dương tự nguyện đem sừng đi cho sao?

Mộc Lăng nhìn biểu tình khó hiểu trên mặt mọi người, cười nhạt: “Cho nên mới nói, trời giúp người có duyên.” Khe khẽ thở dài, Mộc Lăng nghĩ thầm ‘người của Hắc Vân bảo khắp nam bắc hơn mười vạn, tìm hơn mười năm còn không tìm được, huống chi một cái Nhạc gia trại nho nhỏ các ngươi’.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Lâm huynh muốn tìm dược liệu làm gì?” Nhạc Tại Đình khó hiểu hỏi.

“Ưm…” Mộc Lăng cầm chén rượu lên nhấp một ngụm, nói: “Đương nhiên là làm thuốc rồi!”

“Thuốc gì vậy?” Ai cũng hiếu kì.

“Thập toàn đại bổ hoàn a, kéo dài tuổi thọ trường sinh bất lão cộng thêm nội lực tinh tiến gấp trăm lần, ba năm sẽ vô địch thiên hạ.” Mộc Lăng cười hì hì nói.

Huynh đệ họ Nhạc đều hít sâu một hơi, Nhạc Tại Vân là tin tưởng không ngớt, Nhạc Tại Đình là hoài nghi không ngớt, Tần Vọng Thiên lại nhìn chằm chằm vào Mộc Lăng đang cười hì hì, nghĩ trong nhãn thần hắn trong một thoáng như vừa hiện ra vẻ ảm đạm.

Sắc trời dần tối, lạc hà chiếu bích thủy trong truyền thuyết cũng không có xuất hiện, bởi vì trời âm u, còn mưa nhỏ tí tách tí tách.

“Thật là mất hứng.” Nhạc Tại Đình lắc đầu.

Thật ra thì Mộc Lăng nghĩ cũng không sao, nếu như lạc hà chiếu bích thủy thật sự là thắng cảnh nghìn đời, ngồi trên bàn cơm xem cùng với Nhạc gia huynh đệ dung tục này, thật sự là làm bẩn thắng cảnh rồi.

“Vậy kế tiếp đi Lạc hà ổ khuê đi” Nhạc Tại Vân hưng phấn.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng phát hiện tiểu võ si này dường như nhớ mãi không quên con rùa ấy, liền gật đầu, đứng lên xoa xoa bụng nói: “Vừa lúc, ăn xong đi tiêu thực.”

Mọi người xuống thuyền nhỏ, cho thuyền đi đến Lạc hà ổ khuê cách đó không xa.

Trời dần dần đen, xa xa có thể thấy ánh đèn sáng rực trên đảo.th

“Hình như rất náo nhiệt nha.” Mộc Lăng vươn dài cổ nhìn.

“Đúng vậy.” Nhạc Tại Vân hưng phấn bừng bừng: “Nơi này mùng một và mười lăm mỗi tháng sẽ mở võ đài, rất náo nhiệt.”

Ba người kia hiểu rõ, hôm nay là mười lăm, thảo nào Nhạc Tại Vân tiểu tử này nói sao cũng muốn lên đảo, thì ra là muốn đi xem võ đài.

Thuyền nhỏ rất nhanh đã đến bờ, huynh đệ họ Nhạc danh tiếng rất lớn, rất nhanh sau đó đã có người bắt chuyện với bọn họ.

“Hai vị thiếu gia thật hào hứng đến xem lôi đài.” Một thiếu niên phụ trách trông coi thuyền cười ha hả nói với Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân: “Có hứng thú luyện tập một chút không?”

“Được.” Nhạc Tại Vân hưng phấn nhảy xuống thuyền, Nhạc Tại Đình vẫn duy trì trạng thái trầm ổn, khí chất hệt như chưởng môn đại phái.

“Lâm huynh, đi, chúng ta đi xem lôi đài.” Nhạc Tại Vân nói xong nắm lấy cánh tay Mộc Lăng chạy đến chỗ đám người tụ tập.

“Ai…” Mộc Lăng bị hắn lôi kéo, không ngừng lắc đầu: “Cái kia, vừa ăn no đã chạy sẽ sinh bệnh!”

Chạy tới trước lôi đài, thấy bên trên có hai võ nhân đang so chiêu, một người mặc trang phục của hòa thượng, cầm gậy, một người mặc trang phục

https://thuviensach.vn

thư sinh, tay cầm quạt. Trên đài chiêu đến chiêu đi đánh đến không thể lùi, dưới đài quần chúng cũng hưng phấn dị thường, người xoa tay người liên tục trầm trồ khen ngợi.

Mộc Lăng nhìn công phu quyền cước của hai người trên đài… nhíu mày, công phu của hòa thượng rất thông thường, nhưng còn thư sinh lại rất cao.

“Tại Vân, sao lại lôi kéo Lâm huynh chạy như vậy?” Nhạc Tại Đình có chút bất mãn nói với Nhạc Tại Vân: “Lỡ bị ngã thì biết làm sao?”

Mộc Lăng âm thầm nhìn một cái, phát hiện Nhạc Tại Đình còn đang tức giận vì khi nãy Nhạc Tại Vân hại hắn xấu mặt… Người này, cũng không thực sự trưởng thành như vẻ ngoài.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe trong đám người ồ lên một trận ồn ào, hòa thượng trên đài một thoáng không chú ý, bị trúng một chưởng, bay thẳng xuống đoàn người bên cạnh. Mà trùng hợp nhất chính là, rơi trúng vào chỗ bọn Mộc Lăng.

“Cẩn thận!” Nhạc Tại Đình đứng bên cạnh ngoài miệng nhắc nhở nhưng thân thể lại “vô tình” đứng chắn trước mặt Nhạc Tại Vân, ngăn hắn xuất thủ giúp đỡ, mà Tần Vọng Thiên lúc này ở phía sau Mộc Lăng, muốn vươn tay cản lại cũng không kịp nữa… Thân hình cực lớn của hòa thượng đã sắp đập xuống người Mộc Lăng.

Nhạc Tại Đình lưu ý động tác của Mộc Lăng, muốn quan sát xem rốt cuộc hắn có biết võ công không?

Mộc Lăng cũng thấy được đại hòa thượng bay đến chỗ mình, chờ người đến gần, đột nhiên chạy lại trốn sau lưng Nhạc Tại Đình: “Ai nha… Hòa thượng này thật là béo.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình thấy Mộc Lăng nắm vai trốn sau lưng mình, cũng thật sửng sốt, nhưng mắt thấy hòa thượng đã bay tới gần, hắn bản năng tung ra một chưởng, đẩy nhẹ một cái trên lưng hòa thượng.

Thân thể cực to của hòa thượng quay một vòng trong không trung, vốn là đầu sẽ đáp xuống trước, nhưng bị Nhạc Tại Đình đẩy một cái thì đổi thành hai chân chấm đất, sau đó vững vàng rơi xuống mặt đất, không thụ thương, cũng không mất mặt ngã chổng bốn vó.

“Công phu tốt quá.” Mộc Lăng đứng sau lưng Nhạc Tại Đình vỗ tay: “Thật không hổ là đương gia tương lai của Nhạc gia trại, lợi hại lợi hại.”

Đoàn người cũng có chút rối loạn, những người biết Nhạc Tại Đình đều không bỏ qua cơ hội vuốt mông ngựa, đều tán dương Nhạc Tại Đình võ nghệ cao cường.

Nhạc Tại Đình chắp tay, chỉ cười cười không nói nhiều, trong lòng suy tính: “Lâm Bách Tuế chẳng lẽ thực sự không biết công phu?”

“Ha hả.. Công phu huynh đài thật tốt.” Thư sinh trên đài đột nhiên nở nụ cười, chắp tay với Nhạc Tại Đình: “Không bằng cùng ta so vài chiêu?”

Nhạc Tại Đình ngẩng đầu lên nhìn thư sinh kia một chút, mỉm cười, nói: “Tại hạ chỉ là đến xem náo nhiệt, thấy vị đại sư kia thiếu chút nữa làm bị thương bằng hữu, cho nên mới ra tay giúp.”

Thư sinh mỉm cười, nói: “Tại hạ Nam Hải thư sinh Mặc Kỳ Lân, huynh đài xưng hô thế nào?”

“Này, thư sinh, ngươi cũng thật không kiến thức, nhị công tử Nhạc gia trại, đại đương gia tương lai của Nhạc gia trại mà lại không biết?!” Quần chúng tốt bụng nhắc Mặc Kỳ Lân.

https://thuviensach.vn

“Nhạc gia trại?” Thư sinh mờ mịt lắc đầu, nói: “Ta lâu nay ở Nam Hải, đây là lần đầu đến Trung Nguyên, thật thất kính, tại Nam Hải ta chưa từng nghe nói đến Nhạc gia trại.”

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, thư sinh này thật không hổ là người xứ khác, dám ở Lạc Hà thành nói chưa từng nghe đến Nhạc gia trại, gan dạ hơn người a.

“Ngươi nói cái gì?!”, Nhạc Tại Vân phát hỏa, tiến lên như muốn lên đài, bị Nhạc Tại Đình kéo. Nhạc Tại Đình mỉm cười, thấp giọng nói: “Mặc huynh lâu nay ở Nam Hải, không nghe nói qua các môn phái ở võ lâm Trung Nguyên cũng là bình thường thôi.”

“Không đúng không đúng…” Mặc Kỳ Lân xua xua tay, cười nói: “Chúng ta ở Nam Hải từ trước đến nay sùng võ, đối với người có võ công cao cường cực kì tôn kính, không ít cao thủ Nam Hải đều đến Trung Nguyên học hỏi, người trở về trong miệng chỉ có ba môn phái, khi nói đến đều giơ lên một ngón tay cái.”

“Ha?” Nhạc Tại Đình hiếu kì: “Ba môn phái nào?”

“Hắc Vân Bảo.” Mặc Kỳ Lân cười nói: “Môn phái đệ nhất thiên hạ, có ba thiên hạ đệ nhất.”

“Bảo chủ Hắc Vân Bảo Tư Đồ.” Nhạc Tại Đình gật đầu: “Đúng thật là cao thủ đệ nhất thiên hạ, còn có tri kỉ của hắn Hoàng Bán Tiên, là thần toán đệ nhất thiên hạ, ngoài ra Hắc Vân bảo nhị đương gia Mộc Lăng, là thần y đệ nhất thiên hạ, đích thật là có ba thiên hạ đệ nhất.”

“Ha hả…” Mặc Kỳ Lân gật đầu nói tiếp: “Một môn phái khác là Thất Tinh thủy trại, Tiếu Lạc Vũ có võ nghệ đệ nhị thiên hạ… Bất quá có người nói, chưa chắc hắn đánh thắng được Mộc Lăng của Hắc Vân Bảo.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình cũng gật đầu, nói: “Bất tài, Nhạc gia trại ta đứng thứ ba võ lâm Trung Nguyên, sau Hắc Vân bảo và Thất Tinh thủy trại, các hạ không có nghe nói qua, chỉ có thể nói các hạ kiến thức hạn hẹp.”

“Ha ha…” Mặc Kỳ Lân lắc đầu, cười to: “Là các ngươi quá tự tin thôi, ta cũng chưa từng nghe đến cái gì Nhạc gia trại, nếu không tin, các hạ có thể đến Đại Lý Nam Hải hỏi thử, phỏng chừng cũng không có người nào biết.”

“Như vậy môn phái thứ ba mà các hạ nghe được là gì?”, Nhạc Tại Đình cười lạnh hỏi.

“Môn phái thứ ba, nói là môn phái, không bằng nói là một đội nhân mã.” Mặc Kỳ Lân nghiêm mặt nói: “Có người nói nhân số không nhiều lắm.”

“A…” Vài người cười châm biếm nói: “Nhạc gia trại đệ tử mấy vạn, thế lực trải rộng đại giang nam bắc, một môn phái lớn như vậy ngươi không nghe nói qua, vậy mà lại giới thiệu một môn phái nhỏ chỉ có mấy nhân mã… Là cố ý gây sự sao?”

Mặc Kỳ Lân lắc đầu, thản nhiên nói: “Trước đây khi thành lập Hắc Vân Bảo chỉ có hai người, Tư Đồ cùng Mộc Lăng, người đứng đầu lợi hại, bang phái mới có thể lợi hại, đứng đầu nếu như là một thùng cơm[kẻ vô dụng], bang phái làm sao có khả năng vang danh thiên hạ?” Nói xong còn liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình, hắn lập tức liền biến sắc.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nhìn nhau, nghĩ thầm ‘Mặc Kỳ Lân này nói năng thật độc’.

“Như vậy xin hỏi Mặc huynh, bang phái ngươi nghe nói rất có tiền đồ kia, là gì?” Nhạc Tại Đình cười hỏi.

“Tây bắc mã tặc, Tu La Môn” Mặc Kỳ Lân hất mày, cao giọng trả lời.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt mọi người đều thay đổi… Tây bắc mã tặc Tu La Môn tất cả đều đã nghe nói qua, đặc biệt thủ lĩnh Bán Diện Tu La, người này thân phận thần bí hành tung quỷ dị, là đầu lĩnh mặc vùng tây bắc. Hơn nữa môn phái ấy tuy rằng chỉ đến mười người, nhưng chuyên cướp những thương đội lớn, đặc biệt là thương đội của quan phủ, khiến cho các thương đội đi qua tây bắc hiện nay đều phải dùng quân đội lực lượng hùng hậu hộ tống, song vẫn bị cướp nhiều lần. Bán Diện Tu La, cái tên này quả thật khiến người nghe biến sắc.

Mộc Lăng vươn khuỷu tay chọc chọc Tần Vọng Thiên đang đứng ngốc ra, nhìn hắn chớp chớp mấy cái.

Trên mặt Tần Vọng Thiên có chút xấu hổ.

Nhạc Tại Đình nhăn mày: “Mặc huynh, đừng nói ta không tán thành ngươi, Tu La Môn dù cho có năng lực, cũng là kẻ cướp làm xằng làm bậy, yêu ma tập hợp, làm sao có thể đánh đồng cùng võ lâm chính phái vùng Trung Nguyên?!”

“Ha ha…” Mặc Kỳ Lân lắc đầu, nói: “Yến tước an tri hồng hộc chi trí?! Ta Mặc Kỳ Lân dám khẳng định, không hơn ba năm, Tu La môn chắc chắn sẽ vượt qua Thất Tinh thủy trại, trở thành đại phái ngang hàng với Hắc Vân Bảo, mà Bán diện Tu La thần bí kia, cũng sẽ trở thành Tư Đồ thứ hai!” [Yến tước an tri hồng hộc chi trí: chim én chim sẻ làm sao biết được cái chí của hồng chim hạc]

Tất cả mọi người nghe hắn nói xong đều ngây dại, yên lặng một hồi chợt nghe có người vỗ tay, còn nói: “Oa, nói rất hay, nghe rất hay!”

Mọi người xoay mặt nhìn thì thấy Mộc Lăng giơ hai tay dốc sức vỗ, còn hăng hái hỏi Tần Vọng Thiên bên cạnh: “Vọng Vọng, hắn nói rất đúng có phải không? Cần phải ủng hộ có đúng không?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, vươn tay túm Mộc Lăng, trừng hắn: “Ngươi đừng náo loạn”

Những người khác có kẻ cười châm biếm, có kẻ thấy vô vị, sắc mặt Nhạc Tại Đình lại cực kì không tốt, Mặc Kỳ Lân này hoàn toàn không để hắn cùng Nhạc gia trại vào mắt, thật sự là khiến người khác bực bội.

“Ngươi đã nói vậy, võ công chắc là cũng không tồi chứ?” Nhạc Tại Vân nhịn không được nói: “Cùng ta so vài chiêu chứ!” Nói xong thì chuẩn bị lên đài.

“Khoan đã.” Mặc Kỳ Lân khoát tay chặn lại, hỏi: “Ngươi là ai?”

“Vị này là tam công tử Nhạc gia trại, Nhạc Tại Vân.” Quần chúng trả lời hộ.

“À…”, Mặc Kỳ Lân gật đầu, nói: “Thì ra là lão tam, các ngươi ai mới là đương gia tương lai của Nhạc gia trại đây? Không tránh khỏi khó kiềm chế giận dữ.”

Nhạc Tại Đình không nhịn được nữa, nói thật ra, công phu của hắn và Nhạc Tại Vân không hơn kém nhiều, chỉ là hắn luôn luôn thâm tàng bất lộ, không chắc thắng sẽ không xuất thủ, bởi vậy người giang hồ mới đánh giá hắn tương đối cao. Hơn nữa trong lòng Nhạc Tại Đình tự hiểu rõ, bản thân cũng chỉ là dựa vào người đông thế mạnh, nói đến công phu thật sự không thể so với Hắc Vân Bảo và Thất Tinh Thủy Trại.

“Thế nào?” Mặc Kỳ Lân cười nhạt: “Gia chủ tương lai của Nhạc gia trại sẽ không là rùa đen rút đầu chứ?”

Nhạc Tại Vân nhịn không được nữa, muốn lên đài, bị Nhạc Tại Đình giữ lại, thấp giọng nói: “Để ta lên.” Nói xong, phi thân lên đài.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên thấp giọng hỏi Mộc Lăng: “Mặc Kỳ Lân này, có lai lịch thế nào?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, “Chưa từng nghe qua, có điều…” Nói đến đây Mộc Lăng dừng lại một chút, che miệng nói nhỏ với Tần Vọng Thiên: “Có trò hay xem!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nhạc Tại Đình vừa lên lôi đài, tất cả mọi người đều ồ lên, liên tục trầm trồ khen ngợi, còn có người nói: “Nhạc thiếu gia, đánh cho răng hắn rơi đầy đất, cho võ lâm Trung Nguyên chúng ta hả giận!”

Mộc Lăng cũng vỗ tay góp vui, Nhạc Tại Vân bên cạnh thấy hơi khó chịu, đi đến nghiêm mặt nói với Mộc Lăng: “Nếu là ta lên đài, ta cũng có thể đánh thắng.”

Mộc Lăng nghĩ hắn rất thú vị, vươn tay vỗ vỗ vai hắn: “Được rồi, ta biết ngươi lợi hại, ngay cả hung tăng Triệu Bất Đồng cũng có thể đánh thắng, một thư sinh như thế đương nhiên là không đáng kể rồi.”

Nhạc Tại Vân dường như rất vui, ngẩng mặt nhìn Nhạc Tại Đình và Mặc Kỳ Lân so chiêu.

Mặc Kỳ Lân quan sát Nhạc Tại Đình một chút, cười cười nói: “Người trẻ tuổi, công phu của ngươi không bằng ta, ta nghĩ hay là thôi đi, nếu thật sự động thủ, tiền cước không có mắt.”[tiền cước là chân trước, đọc là 'qiánjiǎo']

“Phụt…” Vừa mới dứt lời, Mộc Lăng đứng dưới đài đột nhiên xì một tiếng bật cười.

Ai cũng quay đầu lại nhìn, Mộc Lăng hơi xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Tiền cước không có mắt, vậy dùng hậu cước.”

https://thuviensach.vn

Vừa nói xong, xung quanh cũng không ít người bật cười, Mặc Kỳ Lân có chút khẩu âm miền nam, hắn nói ‘quyền cước’[quánjiǎo] nghe đúng là giống ‘tiền cước’… Có điều, tại thời điểm căng thẳng như thế, ngoại trừ Mộc Lăng đúng là không ai rảnh rỗi để ý những thứ này.

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng vừa cười vừa chỉa chỉa trên đài nói: “Nhìn chỗ đó, chỗ đó đẹp hơn!”

Mọi người lúc này mới đồng loạt xoay mặt nhìn lên đài.

“A…” Nhạc Tại Đình tuy rằng trước nay lão luyện thành thục, nhưng cũng là một người thanh niên huyết khí bừng bừng, lời Mặc Kỳ Lân vừa nói cũng đã làm thấp danh tiếng Nhạc gia trại, hôm nay song phương giao thủ, hắn lại xem thường mình, bên trong Nhạc Tại Đình thực chất cực kì kiêu ngạo, từ nhỏ sinh ra trong phú quý, lại lớn lên trong danh tiếng, làm sao chịu được loại bỡn cợt này, lập tức quyết định phải thi triển thân thủ, giáo huấn thư sinh này một trận.

Mặc Kỳ Lân thấy Nhạc Tại Đình đã bị mình chọc giận, lắc đầu, nói: “Lương ngôn nan khuyến cai tử quỷ.”[lũ quỷ chết tiệt thì dùng lời hay cũng không khuyên được]

Dứt lời, “Soạt” một tiếng, mở ra cây quạt trong tay, nói: “Để ta thỉnh giáo võ công vùng Trung Nguyên một chút nào.”

Giữa chân mày Nhạc Tại Đình hiện lên sát khí, giơ chưởng đánh tới. Mặc Kỳ Lân hơi nghiêng đầu, tránh một chưởng này, lùi lại một bước đổi chiêu. Hai người rất nhanh đã đánh đến khó phân thắng bại, quần chúng dưới đài trầm trồ khen ngợi không ngừng, Nhạc Tại Vân lại nhíu mày… Công phu Nhạc Tại Đình không bằng Mặc Kỳ Lân.

“Kỳ Lân…” Tần Vọng Thiên đột nhiên thấp giọng hỏi Mộc Lăng: “Chẳng lẽ là chưởng môn của Nam Hải Kỳ Lân Môn, Kỳ Lân Phiến Mặc Cát?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Có thể, nghe nói hắn là cao thủ hạng nhất của Nam Hải, Nhạc Tại Đình căn bản đánh không lại hắn.”

Nhạc Tại Vân lúc này đã sốt ruột chen lên phía trước, không phải hắn sợ Nhạc Tại Đình thua, một Nhạc Tại Đình thua cũng chẳng hề gì, quan trọng là thể diện của Nhạc gia trại, thua sẽ không ngóc đầu lên nổi nữa.

Quay lại trên đài, Nhạc Tại Đình vừa cùng Mặc Kỳ Lân giao thủ đã biết hơn thua, Mặc Kỳ Lân khi nãy cùng hòa thượng động thủ không hề dùng đến công phu thật sự, võ công người này hơn xa mình. Mới được mấy chiêu, Nhạc Tại Đình đã cảm thấy chống đỡ hết nổi, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận phòng thủ, tận lực kéo dài.

Người có công phu cao một chút đều đã nhìn ra mánh khóe, đều thay Nhạc Tại Đình đổ mồ hôi, ai cũng đều chăm chú theo dõi, nếu như thua, Nhạc Tại Đình sợ rằng sẽ bị đả kích không nhỏ.

Mộc Lăng nhìn một hồi, hỏi Tần Vọng Thiên: “Nếu ngươi là Nhạc Tại Đình, ngươi làm thế nào?”

Tần Vọng Thiên thoáng trầm mặc, nhàn nhạt nói: “Ta nhận thua.”

“Nga?” Mộc Lăng cảm thấy rất hứng thú nhìn hắn: “Vì sao?”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, lắc đầu nói: “Mặc Kỳ Lân hoàn toàn có thể một chưởng đánh ngã Nhạc Tại Đình, nhưng hắn không có làm vậy, là bận tâm đến tiền đồ và thể diện đối phương, cho nên chừa ra một lối thoát. Lúc này nếu như Nhạc Tại Đình nhảy ra khỏi vòng đấu nói vài câu văn vẻ, cũng sẽ không quá mất mặt. Thế nhưng hắn lại tiếp tục càn quấy như vậy, tất nhiên khiến cho Mặc Kỳ Lân nghĩ hắn không biết điều, kết quả có thể khiến hắn thua thảm hại hơn.”

“Ưm.” Mộc Lăng nhíu mày, tán thưởng gật đầu, vươn tay vỗ vỗ Tần Vọng Thiên: “Có tiền đồ, trẻ nhỏ dễ dạy”

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Mặc Kỳ Lân trên đài đã dần mất kiên nhẫn, trong lòng rất bất mãn với Nhạc Tại Đình, người tuổi còn trẻ đã ngạo mạn không chịu nhận thua, thật sự là không khiến người khác thích được. Nghĩ xong, giơ tay đánh tới một chưởng, thẳng kích mặt Nhạc Tại Đình, Nhạc Tại Đình chật vật tránh thoát, thế nhưng chân chậm một bước, hơi vấp, phản ứng không kịp, Mặc Kỳ Lân liền giơ chân, đá một cước trúng giữa ngực hắn.

Một cước này thiếu chút nữa lấy mạng Nhạc Tại Đình, thân thể hắn bay lên trời, từ trên đài bay xuống, ngã mạnh vào trong đám người, che ngực, há mồm phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn Nhạc Tại Đình ngã chổng tứ chi, đoàn người đều ngây dại, Mặc Kỳ Lân trên đài vung áo, cười nhạt: “Ngươi ấu trĩ, không biết tiến lùi!”

Tiếng nói vừa dứt, đám người lập tức nghị luận sôi nổi.

“Nghe nói Nhạc nhị công tử võ công hạng nhất, sao lại không chịu nổi một kích như vậy?”

“Xem ra Nhạc gia trại thật sự không có gì đặc sắc?”

“Có lẽ cũng là mua danh chuộc tiếng thôi”.

“Làm ta còn xem trọng hắn như thế.”

…

Nhạc Tại Đình vốn dĩ trời sinh kiêu ngạo, làm sao chịu nổi nhục nhã như thế này, uổng phí hắn trước nay cẩn thận bảo hộ danh tiếng từng chút, không ngờ hôm nay thất bại trong gang tấc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Nhạc Tại Đình thua là do hắn vô dụng, không có nghĩa là công phu của Nhạc gia trại không cao!” Hai hàng lông mày của Nhạc Tại Vân cau thành đường thẳng, vọt người nhảy lên lôi đài.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng lắc đầu nói: “Hai huynh đệ này không nên mang họ Nhạc a, nên lấy họ Nhị.”

Tần Vọng Thiên không hiểu nhìn hắn: “Họ Nhị?”

Mộc Lăng gật gật đầu: “Ngươi xem a, rất ngốc! Đều là thẳng tính, thấy mạnh hiếp yếu thì giúp đỡ, một chút khom lưng cũng không có” *

“Khụ khụ…” Tần Vọng Thiên thật sự là bội phục mồm mép của Mộc Lăng, quả là độc địa.

Mặc Kỳ Lân quan sát Nhạc Tại Vân một chút, trong lòng tán thán, hài tử này khi trưởng thành nhất định là nhân tài, liền hỏi: “Ngươi muốn báo thù cho ca ca ngươi?”

Nhạc Tại Vân cau mày: “Không phải báo thù, ta chỉ là muốn bảo vệ danh tiếng của Nhạc gia trại!”

Mặc Kỳ Lân gật đầu, hỏi: “Bảo vệ như thế nào?”

“Ta và ngươi so chiêu!” Nhạc Tại Vân hất mặt: “Nếu ta thắng, ngươi phải xin lỗi vì đã vũ nhục Nhạc gia trại !”

“Vậy nếu ngươi thua?” Mặc Kỳ Lân buồn cười.

“Nếu thua, ta sẽ rời khỏi giang hồ!” Nói xong liền rút kiếm: “Tiếp chiêu!”

Mặc Kỳ Lân cười thầm, hai huynh đệ này thật khác nhau, giơ tay cầm quạt ngăn trở chiêu kiếm của Nhạc Tại Vân, cùng hắn so chiêu.

Mộc Lăng ở dưới đài lắc đầu: “Nhạc Tại Vân thật vất vả có được chút cơ hội, không ngờ trong phút chốc lại nói ra lời bốc đồng, mất cả tiền đồ tốt như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Là sao?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Ngươi nghĩ đi.” Mộc Lăng nhún nhún vai: “Đại trại chủ Nhạc gia trại tương lai, hai huynh đệ, không phải Nhạc Tại Đình thì là Nhạc Tại Vân kế thừa. Hôm nay Nhạc Tại Đình bị mất mặt lớn như vậy, chỉ cần Nhạc Tại Vân thông minh một chút, có thể nắm chặt điểm này, thì dù hắn thua Mặc Kỳ lân, chỉ cần đừng thua quá thảm, đương gia tương lai sẽ là hắn rồi. Chỉ là hắn xuất khẩu cuồng ngôn, nói cái gì thua sẽ rời khỏi giang hồ, vậy không phải là tự tát mình một bạt tai sao, thật quá trẻ con.”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Ngươi, có thể giúp hắn không thua không?”

Mộc Lăng sửng sốt, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên: “Ngươi muốn ta hỗ trợ Nhạc Tại Vân đánh thắng Mặc Kỳ Lân?”

Tần Vọng Thiên nghiêm túc gật đầu: “Nếu Nhạc Tại Vân thua, chẳng khác nào là tiện nghi cho Nhạc Tại Đình.”

“Ừm.” Mộc Lăng suy nghĩ một chút, gật đầu: “Dù sao thì tiểu võ sinh này cũng khả ái hơn ca ca hắn một chút, quan trọng là không có ý xấu gì.”

“Vậy ngươi sẽ hỗ trợ?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng lườm lườm hắn, cười: “Sao ngươi không tự giúp?”

“Ta làm không được.” Tần Vọng Thiên thấp giọng nói.

Mộc Lăng cười thầm, tiểu tử này cũng thật khôn khéo, bản thân không ra tay, một mặt làm ta nhìn không ra sâu cạn của hắn, mặt khác hắn có thể nhìn ra sâu cạn của ta.

“Giúp ngươi cũng được.” Mộc Lăng cười hì hì nói: “Nhưng mà thiếu nợ ân tình là phải trả mới được a.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn cái gì?” Tần Vọng Thiên hỏi hắn.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút: “Hiện tại chưa nghĩ ra, cho ngươi nợ lại, chờ ngày nào nghĩ ra sẽ nói cho ngươi”. Nói xong nhìn trái nhìn phải, phát hiện bên cạnh có một gốc liễu, khẽ vung tay áo, trên tay đã nắm một chiếc lá liễu.

Tần Vọng Thiên âm thầm kinh hãi, động tác của Mộc Lăng cực nhanh, hắn không nhìn rõ chiêu thức, hơn nữa cách không thủ vật[lấy vật từ xa] là cần phải có nội lực cực cao.

Cầm phiến lá, Mộc Lăng nhìn trên đài, hai bên thái dương Nhạc Tại Vân đã có mồ hôi, biết hắn sắp chống đỡ không được nữa. Vòng tay ra sau lưng, Mộc Lăng nhẹ nhàng vung tay, phóng mảnh lá đi…

Tần Vọng Thiên cảm thấy buồn bực, lôi đài ở phía trước, Mộc Lăng phóng lá ra phía sau, có ích lợi gì? Nhưng vừa nhìn lại, lá liễu trong không trung vẽ một đường cong, vòng qua đám người, bay về phía Mặc Kỳ Lân, sau đó đã bị thân thể Mặc Kỳ Lân che khuất, không ai thấy được có gì xảy ra.

Mặc Kỳ Lân nghe phía sau có một đạo kình phong, trong lòng thầm kêu không tốt, có cao thủ phóng ám khí. Ngây người, trên tay liền có chút sơ sẩy… Nhạc Tại Vân tuy võ công kém hơn Mặc Kỳ Lân, nhưng dù sao cũng là cao thủ nhất đẳng, thừa dịp trong nháy mắt Mặc Kỳ Lân phân tâm, phóng một chưởng, trực tiếp trúng vào vai Mặc Kỳ Lân. Mặc Kỳ Lân lảo đảo, lui ra phía sau một chút, cúi đầu, chỉ thấy một mảng lá liễu dương dương tự đắc thong thả hạ xuống bên chân mình…

Trên đầu toát mồ hôi lạnh, Mặc Kỳ Lân trong lòng vô cùng kinh ngạc, cao thủ nơi nào, đây là hắn hạ thủ lưu tình không bắn trúng, chỉ là dẫn đi chú ý giúp Nhạc Tại Vân vỗ một chưởng mà thôi, nếu như bị bắn trúng, nói không chừng hôm nay bỏ mạng.

https://thuviensach.vn

Đoàn người đều ngây ngẩn, bọn họ chỉ thấy Nhạc Tại Vân cùng Mặc Kỳ Lân đánh đến khó phân biệt được, trong chốc lát, Nhạc Tại Vân một chưởng đánh Mặc Kỳ Lân vừa đánh bay Nhạc Tại Đình ra ngoài vòng tròn.

Nhạc Tại Vân cũng choáng váng, mình rõ ràng là đang rơi vào hạ phong, người nọ sao lại đột nhiên phân tâm?

Bất quá luận võ chính là dạng này, thua là thua, Mặc Kỳ Lân trong lòng hiểu rõ, nếu Nhạc Tại Vân có cao nhân âm thầm tương trợ, thì đêm nay muốn thắng cũng là không thể, nếu người kia đã nương tay, vậy thì không nên tự tìm hổ thẹn.

Nghĩ xong, Mặc Kỳ Lân chắp tay với Nhạc Tại Vân, nói: “Nhạc gia trại danh bất hư truyền, võ lâm Trung Nguyên quả là người tài xuất hiện lớp lớp, tại hạ nhận thua, sau này còn gặp lại.” Nói xong, nhún người một cái, nhảy lên không trung, tiêu thất trong màn đêm.

Mặc Kỳ Lân đi rồi, đoàn người còn đang khiếp sợ mới bộc phát tiếng vỗ tay cùng tiếng trầm trồ khen ngợi như sơn hô bể gầm, mọi người vây lại, đều tán dương Nhạc Tại Vân, nói hắn mới hắn là gia chủ tương lai của Nhạc gia trại. Nhạc Tại Vân bị vây giữa đám người, nhưng trong lòng còn đang suy nghĩ đến thay đổi đột ngột của Mặc Kỳ Lân, có chút không phản ứng.

Lúc này sắc trời đã tối, một nhóm người lôi kéo Nhạc Tại Vân đi đến tửu lâu cách đó không xa, nói là muốn chúc mừng hắn, còn một nhóm người đến xem náo nhiệt đều chuẩn bị về nhà, sau một lát, Lạc hà ổ khuê náo nhiệt chỉ còn lại lôi đài trống không, cùng với ngọn đèn dầu lập lòe.

Nhạc Tại Đình sa sút ngồi dưới đất, vừa rồi trúng một cước đã khiến hắn nội thương, hắn phải ngồi dưới đất thở hổn hển cho đều đặn lại mới có thể đứng lên, ngực bởi vì vừa nôn ra máu mà trống rỗng, cổ họng bỏng rát đau đớn. Không ai đến dìu hắn, xoay mặt, chỉ thấy Mộc Lăng và Tần Vọng

https://thuviensach.vn

Thiên cách đó không xa nhìn hắn, Nhạc Tại Đình cười khổ lắc đầu, cố sức đứng lên nói: “Được làm vua thua làm giặc… Ai.” Nói xong thì lảo đảo đi.

Mộc Lăng nhìn theo thân ảnh cô đơn của Nhạc Tại Đình dần dần đi xa một hồi, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, kinh ngạc phát hiện vẻ mặt hắn rất thản nhiên, biểu tình gì cũng không có.

“Không phải ngươi có thù oán với hắn sao?” Mộc Lăng có vài phần hiếu kì: “Hắn đã mất mặt lớn như vậy, ngươi sao một chút biểu cảm cũng không có?”

Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng, cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Ngươi nghĩ ta sẽ có biểu hiện gì?”

Mộc Lăng chớp chớp mấy cái: “Thật vui vẻ, có thể có chút hả hê, có thể vẻ mặt đắc ý nói hắn đáng đời…”

Tần Vọng Thiên nghe Mộc Lăng nói, một câu cũng không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Mộc Lăng… Nhìn đến Mộc Lăng nổi da gà, hai tay che trước ngực, nhả một câu: “Đáng ghét, không nên nhìn người ta như vậy, há sắc này~”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười lắc đầu, xoay người đi.

“Này!”, Mộc Lăng đuổi theo, cùng hắn trở về, vươn tay thô bạo vỗ vai hắn: “Ngươi nợ ta một cái nhân tình, đừng quên trả a! Bảo ngươi làm trâu làm ngựa cũng phải đáp ứng đó.”

“Là thiếu một cái nhân tình mà thôi, trâu ngựa đâu thể bắt người làm!”

“Keo kiệt!”

…

_____

https://thuviensach.vn

(*): ta lại chết vì những câu mắng người của em Mộc đây.

câu này nguyên bản là ‘Đô thị trực tràng tử, thượng diện cật hạ diện tựu lạp, nhất điểm loan đô bất đả’ [khoan đã, ta nói trước, đây là cách ta nghĩ thôi, ai biết chính xác nó là gì thì sửa cho ta nhé, đa tạ]

edit theo cái nghĩa không giống với bên trên là…’đều là kẻ ruột thẳng, vừa ăn mì thì phải đi ị, dốc sức cong lưng mà ị’

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Rất nhanh sau đó, chuyện "Nhạc Tại Đình bị cao thủ phái Nam Hải đánh cho hoa rơi nước chảy, thế nhưng Nhạc Tại Vân chỉ mấy chiêu đã thu thập được cao thủ" đã trở thành chủ đề được khắp đầu đường cuối ngõ xôn xao bàn luận. Chỉ cần tùy tiện đi vào một quán trà quán cơm nào đó, đều sẽ có người nói chuyện này, có người cảm thấy đáng tiếc cho Nhạc Tại Đình, có người lại xem chuyện này là trò cười, đa số đều cảm thấy bất ngờ cùng thất vọng.

Mộc Lăng ngày hôm nay thức dậy rất sớm, bởi vì tối hôm qua Tần Vọng Thiên nói cho hắn biết, bánh bao gạch cua của Bách Tiên Cư là thiên hạ nhất tuyệt, thêm một chén trôi nước và sủi cảo da cá, quả thực là nhân gian mỹ vị. Có điều những món này là điểm tâm chỉ bán vào sáng sớm, qua giờ Thìn [7-9h sáng] sẽ không bán nữa. Kết quả là, Tần Vọng Thiên phát hiện sức mạnh của thức ăn là vô cùng lớn, sáng sớm hắn vừa mở mắt, đã thấy Mộc Lăng y phục chỉnh tề hai mắt mở to mong chờ, bám bên cạnh giường tha thiết nhìn hắn. Tần Vọng Thiên hoảng hồn nhảy dậy, nhìn Mộc Lăng: "Ngươi… Ngươi… Muốn làm gì?"

Mộc Lăng chọc chọc hắn, hỏi: "Bách Tiên Cư ở đâu?"

Tần Vọng Thiên hướng lên trời thở dài: "Sao ngươi không thông minh một chút? Ở đó mở to mắt chờ đợi, sao không đi hỏi hạ nhân?"

Mộc Lăng có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai: "Không phát hiện ra hạ nhân."

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên giật mình: “Không phải lúc nào cũng có mấy người chờ ở cửa viện sao?”

Mộc Lăng bĩu bĩu môi: “Không có, bên ngoài một người hạ nhân cũng không có, Nhạc gia trại lớn như vậy ta không dám đi lung tung tìm, vạn nhất lạc đường sẽ làm lỡ canh giờ không ăn được bánh bao gạch cua, vậy không phải phí công dậy sớm rồi sao?”

Tần Vọng Thiên dùng vẻ mặt chán ghét nhìn Mộc Lăng một chút, vươn tay nhéo má hắn: “Đồ cật hóa này…” Nói còn chưa dứt lời, hắn cùng Mộc Lăng đều choáng váng.

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn hắn, trong tay còn đang nắm lấy thịt hai bên má Mộc Lăng, mềm mềm mát mát, còn rất mịn…

“A!”, Mộc Lăng hét to một tiếng, giáng qua một cái tát “Ba…”

“Ngươi sao lại đánh người?” Tần Vọng Thiên bụm mặt, nhìn Mộc Lăng đang lo lắng chạy đi soi gương “Ngươi cũng không phải cô nương, nhéo một cái thì có sao?!”

Mộc Lăng quay đầu lại hung hăng lườm Tần Vọng Thiên: “Ai bảo ngươi nhéo mặt ta.”

“Mặt ngươi bị sao vậy?” Tần Vọng Thiên không giải thích được.

“Nhéo biến dạng thì phải làm sao bây giờ?” Mộc Lăng hùng hồn: “Ta bế nguyệt tu hoa như thế.”

Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm Mộc Lăng hồi lâu, gật đầu: “Đúng đúng, trăng thấy ngươi phải trốn đi, hoa nhi thấy ngươi liền muốn tự sát.”

…Trầm mặc một hồi, Mộc Lăng vén tay áo lên nhào đến: “Tần Vọng Thiên, lão tử liều mạng với ngươi!”

https://thuviensach.vn

“Canh giờ!” Hai má Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng nắm chặt không tha, đau đến chảy nước mắt: “Còn nháo sẽ không kịp ăn điểm tâm!”

Mộc Lăng lúc này mới hầm hừ ngưng lại, rút tay về, trừng mắt nhìn Tần Vọng Thiên còn đang nằm trên giường: “Ngươi c không đứng dậy?”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ: “Ngươi ngồi trên người ta, ta làm sao đứng lên?”

Mộc Lăng sửng sốt, mới phát hiện mình đang ngồi khóa trên đùi Tần Vọng Thiên, vừa định đi, khẽ động, đột nhiên Tần Vọng Thiên nói: “Đừng nhúc nhích!”

“Tại sao?” Mộc Lăng trừng lại, thấy trên mặt Tần Vọng Thiên có chút hồng, khó hiểu vươn tay sờ trán hắn: “Làm sao vậy? Bị cảm lạnh rồi?”

Sờ một cái mới phát hiện người Tần Vọng Thiên rất nóng, hô hấp cũng có chút gấp. Mộc Lăng nắm lấy tay hắn bắt mạch: “Không giống có bệnh a… Có điều tim sao ngươi lại đập nhanh như vậy?”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng dùng tư thế mờ ám ngồi trên người mình, bỗng nhiên vươn tay ôm thắt lưng Mộc Lăng kéo vào lòng… “Nha!” Mộc Lăng cả kinh, trừng Tần Vọng Thiên: “Ngươi muốn làm gì…” Bỗng nhiên phát hiện có vật gì đó cấn vào bụng dưới, vừa nóng lại vừa cứng… Đột nhiên nhận ra đó là vật gì, Mộc Lăng thoáng chốc mặt đỏ tới mang tai, Tần Vọng Thiên tiến đến bên tai hắn cười nhẹ: “Ngươi sau này đừng tùy tiện ngồi trên người nam nhân nữa, sẽ xảy ra tai nạn chết người đó.”

“Lưu manh thối!” Xấu hổ cùng giận dữ đan xen, Mộc Lăng đẩy Tần Vọng Thiên ra, chộp lấy gối đầu hung hăng nhắm trên mặt Tần Vọng Thiên đập xuống. Có điều, trong cơn kích động, Mộc Lăng không chú ý, Tần Vọng Thiên dùng gối bằng sứ…”Xoảng” một tiếng…

https://thuviensach.vn

Giờ Thìn ba khắc[7h45] , Mộc Lăng vội vã chạy ra cửa phòng đến Bách Tiên Cư, phía sau là Tần Vọng Thiên đầu đầy băng vải, Tần Vọng Thiên vừa đi vừa nghiến răng, may là lão tử phản ứng nhanh, nắm tay cản lại, nếu không đã bị đập dẹp rồi sao?… Đầu gỗ chết tiệt… Nhưng mà, có thể thấy được hình dáng hắn lúc xấu hổ thật sự a.

Chạy một đường đến bên ngoài Nhạc gia trại, hai người càng đi càng buồn bực, người trong Nhạc gia trại đều đi đâu hết rồi? Ra cửa lớn thì thấy rất nhiều nhân mã, đều là hạ nhân của Nhạc gia trại, chia thành vài đội. Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, hỏi: “Đây là để làm chi? Luyện tập buổi sáng a?” Tần Vọng Thiên kéo hắn đến phía sau, nhìn sắc mặt mấy người trại chủ, khẳng định là có chuyện xảy ra.

“Các ngươi, đến đông thành tìm, các ngươi đến tây thành.” Trại chủ Thái sơn trại và Hoa sơn trại vội vội vàng vàng phân công hạ nhân, Mộc Lăng đi tới hỏi Hành sơn trại chủ Mạc Hành: “Các ngươi tìm cái gì?”

“A, Lâm tiên sinh.” Mạc Hành cung kính hướng Mộc Lăng thi lễ, nói: “Nhị thiếu gia đêm qua không về, sáng nay chúng ta đều nghe được chuyện hôm qua, sợ Nhị thiếu gia nghĩ quẩn, cho nên đi khắp thành tìm người.”

“A.” Mộc Lăng gật đầu, hỏi: “Vậy Nhạc Tại Vân đâu? Hắn đã về chưa?”

“Tam thiếu gia còn đang ngủ trong phòng.” Mạc Hành hiển nhiên là rất hài lòng với biểu hiện của Nhạc Tại Vân tối hôm qua, giọng nói đầy vẻ mừng rỡ. Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên nhìn xung quanh, quả nhiên, vẻ mặt hai trại chủ ủng hộ Nhạc Tại Đình rất lo lắng, mà hai trại chủ ủng hộ Nhạc Tại Vân lại có chút hả hê.

“Nếu hắn mất tích thì thật nguy a!” Mộc Lăng kéo Tần Vọng Thiên: “Đi, Vọng Vọng, chúng ta đi Bách Tiên Cư tìm!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên theo Mộc Lăng đi xa xa, nghĩ thầm ‘nhất định là kiếp trước đã làm việc gì thiếu đạo đức, kiếp này mới gặp phải một cật hóa như thế’

Ra đến phố, hai người mới biết được chuyện tối hôm qua có bao nhiêu chấn động, quả thực là gây xôn xao dư luận, nhưng lại càng nói càng thái quá, cái gì mà Nhạc Tại Đình tối hôm qua bị đánh cho quỳ xuống đất xin tha, mà Nhạc Tại Vân một chiêu đã đánh bại cao thủ.

“Đây chính là tường đảo chúng nhân thôi, phá cổ vạn nhân chủy.”[đông người thì có thể đẩy đổ tường, miệng vạn người có thể đổi cả kim cổ, tóm lại là tam sao thất bản], Tần Vọng Thiên lắc đầu, vẻ mặt thản nhiên.

“Tiểu Vọng, nhanh lên một chút.” Mộc Lăng từ phía trước ngoắc ngoắc: “Sắp qua giờ Thìn rồi”

Tần Vọng Thiên vừa định bước nhanh lên, chợt một con chó vàng không biết từ đâu vui vẻ chạy đến chỗ Mộc Lăng, hưng phấn vẫy đuôi. Mộc Lăng cúi đầu tắc tắc vài tiếng, liền thấy một tiểu cô nương tóc thắt đuôi sam chạy tới, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Uông, trở về, không phải người ta gọi ngươi.”['vọng' đọc là wàng, 'uông' đọc là wāng, không khác nhau bao nhiêu cả :))]

Vẻ mặt Tần Vọng Thiên đen sì, Mộc Lăng thì cười đến té lên té xuống.

Hai người thật vất vả chạy đến Bách Tiên Cư trong giờ thìn, lại bị thông báo “Bánh bao gạch cua đã bán xong, sủi cảo da cá thì vẫn còn.”

Mộc Lăng dài mặt ra, đứng tại đại sảnh chỉ vào một mặt đầy băng vải của Tần Vọng Thiên rống: “Đều tại ngươi sáng sớm động dục, mới hại ta đến chậm không ăn được bánh bao.”

https://thuviensach.vn

Lời vừa ra khỏi miệng, chợt nghe khắp nơi vang lên tiếng cười nhạo, mặt Tần Vọng Thiên đỏ bừng, Mộc Lăng thì chỉ biết tiếc nuối công sức mình dậy sớm. Lúc này, chợt nghe gần đó có người cười nói: “Ta ở đây còn một lồng bánh bao gạch cua, vẫn chưa động đến, huynh đài nếu muốn ăn thì đến đây.”

Mộc Lăng cảm giác những lời này sao thật êm tai a, thanh âm kia sao mà dễ nghe a, xoay mặt nhìn… Người quen! Ngồi đối diện đang hướng về phía bọn họ cười cười, chính là nhân vật chính trong cố sự đặc sắc tối qua, cao thủ phái Nam Hải, Mặc Kỳ Lân.

“Vậy ta không khách khí nữa.” Mộc Lăng ngay cả một lời khách sáo cũng chưa nói liền ngồi xuống, cười hì hì với lồng bánh bao, xoay mặt gọi tiểu nhị: “Ba chén sủi cảo.”

Sủi cảo nóng hổi bưng lên, Mộc Lăng trước tiên bưng một chén đưa cho Mặc Kỳ Lân, cười ha hả nói: “Có qua có lại.”

Mặc Kỳ Lân cười gật đầu nói: “Cảm tạ.”

Mộc Lăng bưng một chén đưa cho Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên thụ sủng nhược kinh nhìn Mộc Lăng, không tưởng tượng nổi. Mộc Lăng bĩu môi, liếc mắt nhìn băng vải trên đầu hắn, không nói gì.

Tần Vọng Thiên mới hiểu được, Mộc Lăng có lẽ vì sáng sớm đập trúng đầu hắn, cho nên mời hắn sủi cảo coi như bồi tội, nhún nhún vai: “Dù sao cũng không đau.”

Mộc Lăng thở phào nhẹ nhõm, bưng chén cuối cùng đến trước mặt mình, vươn tay mở nắp lồng hấp… Oa, một trận tiên hương xông vào mũi

Trong lồng hấp là một lượt bánh bao trắng mịn nõn nà mập mạp mềm mại, mời gọi vô cùng, Mộc Lăng sung sướng dạt dào vươn tay định chộp

https://thuviensach.vn

lấy, ngay lúc đó, đột nhiên có bóng người bay đến, không sai không lệch rớt trúng ngay bàn Mộc Lăng.

“Rầm” một tiếng, trên bàn toàn bộ bị hất đổ, bánh bao rơi hết xuống mặt đất, sủi cảo cũng không tránh được số phận…

Mộc Lăng ngây ngẩn cả người, đương nhiên, những người khác trong Bách Tiên Cư cũng ngây ngẩn cả người. Mộc Lăng xoay mặt, nhìn nhìn bánh bao gạch cua rơi trên mặt đất, bánh bao trắng trẻo dính đầy đất, sủi cảo bẹp ra như bùn…

“Nương a! Tên nào không muốn sống dám đụng trúng bàn của ta, con bà nó, lão tử hoạn ngươi a!” Mộc Lăng nổi giận nhảy dựng lên kéo tay áo muốn đánh người, cúi đầu nhìn, thấy người đang nằm bên chân có chút quen mắt.

“A… Đây không phải Nhị thiếu gia Nhạc gia trại sao?” Trong đám người có kẻ tinh mắt nhìn ra, mọi người đều giật mình. Nhạc Tại Đình cả người đầy bụi bặm, trên mặt trên người đều có thương tích, miệng đầy mùi rượu nằm trên mặt đất, nhìn vừa nghèo túng vừa nhếch nhác… Trên y phục trắng đều là tro bụi, không còn một chút khí phách.

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, ngẩng mặt nhìn ra cửa lớn Bách Tiên Cư, chỉ thấy có mấy tên côn đồ đứng đó, kiêu ngạo cười nói: “Cái gì thiên hạ đệ nhất tương lai, chỉ là một con ma men không chịu nổi một cước, còn làm Võ lâm minh chủ cái gì, ta phi.” Nói xong, tay tung lên tung xuống một túi tiền: “Đi, các huynh đệ, dùng tiền Nhạc gia nhị thiếu gia cho đi uống hoa tửu!”[uống rượu có kỹ nữ hầu, tiền thân của bia ôm thời nay]n

Khách nhân ở Bách Tiên Cư không biết từ lúc nào đều đã len lén trốn mất hết, Mộc Lăng cúi đầu nhìn Nhạc Tại Đình, ngồi xuống bắt mạch cho hắn.

https://thuviensach.vn

“Ai…” Mặc Kỳ Lân lắc đầu, nói: “Đều tại ta hôm qua nhất thời hành động theo cảm tính, tổn thương hắn quá nặng, một người thanh niên rốt cuộc bị hủy a.”

Mộc Lăng thu tay về, thản nhiên nói: “Không có gì, nội thương cũng không nặng.” Nói xong, gọi điếm tiểu nhị đang run rẩy bên cạnh.

“Mướn một chiếc xe ngựa, đưa người từ cửa sau về Nhạc gia trại.” Mộc Lăng móc ra một tấm ngân phiếu cho hắn: “Giao cho Thái sơn trại chủ Mạnh Khải Thái, trên đường không được gây chú ý.”

“Ách… Vâng”, tiểu nhị Bách Tiên cư đã từng gặp nhiều người, vừa nhìn liền biết Mộc Lăng không phải người dễ chọc, liền lập tức làm theo.

“Ta nhớ hôm qua, huynh đài dường như đi cùng Nhạc Tại Đình.” Mặc Kỳ Lân nói với Mộc Lăng: “Chờ hắn tỉnh, có thể thay ta nói lời xin lỗi không, để hắn có thể phấn chấn làm lại từ đầu.”

Mộc Lăng ngước mắt nhìn một chút, vươn tay vỗ vai hắn: “Ai nha, đừng để tâm, nam nhân học hỏi được kinh nghiệm thì tốt.” Nói xong, lại tiếc hận liếc mắt nhìn bánh bao và sủi cảo dính đầy đất, bĩu môi, nói: “A Vọng, đi, về nhà làm cơm trứng ăn”

…

Nhạc Tại Đình được đưa về an toàn, Thái sơn trại chủ may mắn đón được người từ cửa sau, không bị người của Hành sơn và Hoa sơn thấy được, Nhạc Tại Đình sau này phải chịu miệng lưỡi thế gian, vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được. Đưa người vào phòng, dàn xếp mọi thứ ổn thỏa, lặng lẽ tìm đại phu đến trị liệu.

Mộc Lăng từ lúc trở về vẫn buồn bã ỉu xìu, ngồi ở bậc thang trước phòng đờ ra nhìn mấy cây hoa thược dược. Bao tử ùng ục kêu, Mộc Lăng

https://thuviensach.vn

nói thầm: “Vọng Vọng chết tiệt thật vô dụng, làm cơm trứng cũng lâu như vậy.”

Còn đang lầm bầm, thì thấy Tần Vọng Thiên cầm một hộp thực hạp đi đến, thấy Mộc Lăng hai tay nâng cằm vẻ mặt khó chịu, liền dùng thực hạp đụng đụng cánh tay hắn: “Này.”

Mộc Lăng nhận lấy, nghĩ thầm: “Không biết cơm trứng hắn làm ra hình thù thế nào.” Vừa nghĩ, vừa mở thực hạp… sửng sốt.

Bên trong là một lồng bánh bao gạch cua trắng nõn mềm mại tỏa hương, còn có trứng gà vàng óng, sủi cảo da cá nấu hành xanh biếc. Mộc Lăng sửng sốt hồi lâu, ngẩng mặt nhìn Tần Vọng Thiên: “Không phải đã hết rồi sao?”

Tần Vọng Thiên ngồi xuống cạnh hắn, cười nhẹ: “Dùng đao kề vào cổ đầu bếp, không có cũng phải có, đúng không?”

Mộc Lăng sửng sốt một hồi, nở nụ cười, cầm lấy một cái bánh bao cắn một cái, gạch cua vàng óng theo khóe miệng chảy xuống, Mộc Lăng vừa thổi hơi nóng ra bên ngoài, vừa nói: “Ăn ngon!” Lại dùng muỗng múc sủi cảo nhét vào miệng. Da cá hơi mỏng giòn giòn, bên trong là thịt tôm mềm mềm thơm thơm.

“Ưm, ăn ngon!”, Mộc Lăng cười đến mức hai mắt đều híp lại, thấy Tần Vọng Thiên ở bên cạnh mỉm cười nhìn hắn, đem nửa cái bánh bao còn lại nhét vào miệng, cầm lấy cái khác đưa cho Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, ăn ngon a.”

Tần Vọng Thiên nhìn nhìn cái bánh bao, cười: “Ăn ngon sao, ta cũng nếm thử.” Nói xong, tay nắm cổ tay Mộc Lăng, vươn đến, hướng tới đôi môi bóng nhẫy của Mộc Lăng, hôn xuống.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Rất không khéo, Mộc Lăng lúc này còn chìm đắm trong mỹ vị, lúc đang nghĩ Tần Vọng Thiên cũng có điểm khiến cho người ta thích và lúc còn đang muốn múc sủi cảo ăn… Bởi vậy, thiếu tập trung nên lực chú ý yếu, bị kẻ đợi thời cơ đột ngột đánh lén, chính là Tần Vọng Thiên… Hôn vừa vặn.

Tần Vọng Thiên hiển nhiên là tấn công có chuẩn bị trước, nhanh lẹ gọn gàng hôn một cái trên đôi môi bóng nhẫy của Mộc Lăng, sau đó đứng lên bỏ chạy, chờ Mộc Lăng phát hiện mình vừa chịu thiệt, tiện nghi đã bị người ta chiếm đi.

Tần Vọng Thiên trốn thật xa, không ngoài dự liệu thấy Mộc Lăng trừng lớn hai mắt nhìn hắn, một lúc lâu mới “A!” một tiếng, thế nhưng bản tính ham ăn và chút lý trí ăn uống còn lại khiến hắn trước tiên phải đậy nắp thực hạp lại, để sang một bên, sau đó…

“Ta đánh chết ngươi tiểu lưu manh chết tiệt không biết xấu hổ!” Mộc Lăng chộp lấy một chậu hoa ném tới.

Tần Vọng Thiên sớm có dự liệu Mộc Lăng sẽ nổi điên, không ngừng tránh trái tránh phải, đá bể một chậu hoa, trong sân lại liền truyền đến tiếng chậu vỡ, Tần Vọng Thiên nghiêng đầu tránh, chợt nghe phía sau có tiếng kêu đau đớn truyền đến… Nhìn lại, chậu hoa vừa vặn đập lên trên mặt Nhạc Tại Vân đang đi vào. Nhạc Tại Vân chỉ vừa mới đến, đúng lúc thấy Tần Vọng Thiên hôn Mộc Lăng, sau đó liền phát ngốc tại chỗ… Cho nên chậu hoa bay tới trước mặt cũng không biết tránh.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên cũng ngây ngẩn cả người, Mộc Lăng kéo tay áo lau miệng, hung hăng lườm Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên còn cười xấu xa nhìn Mộc Lăng liếm liếm môi, nhướng nhướng mày cười đến có chút trẻ con.

Mộc Lăng càng nghĩ càng giận, đau đớn mắng chính mình vừa nãy còn nghĩ tiểu lưu manh này cũng có chút khả ái, thì ra là có mục đích, tiểu bại hoại! Nghĩ xong, cầm lấy thực hạp, xoay người vào nhà đóng cửa, ăn một mình.

Bên ngoài, Tần Vọng Thiên xoay mặt nhìn tình trạng của Nhạc Tại Vân, chỉ thấy trên mặt hắn đều là đất, mũi bị đập trúng đỏ ửng, thoạt nhìn có chút chật vật.

“Không có việc gì chứ?” Tần Vọng Thiên hỏi hắn.

“Không.” Nhạc Tại Vân lúc này mới phản ứng lại, lắc đầu, trên mặt hơi có chút hồng, nhìn Tần Vọng Thiên một chút, thấp giọng nói: “Kỳ thực t a đã sớm hoài nghi các ngươi không phải chủ tớ bình thường mà…”

Tần Vọng Thiên cũng không phủ nhận, hỏi hắn: “Tam thiếu gia đến có việc gì?”

“A, nhị ca đã về.” Nhạc Tại Vân nói: “Đại phu cũng đã tới giúp hắn xem bệnh, không có gì trở ngại, ta đến cảm tạ các ngươi, nghe nói là Lâm tiên sinh gọi người đưa hắn về, còn mướn xe ngựa, không ai thấy dáng vẻ hoang đàng của hắn.”

Tần Vọng Thiên nhìn chăm chăm Nhạc Tại Vân một hồi, nói: “Không có gì.”

“Tuy rằng ta không thích nhị ca, nhưng hắn dù sao cũng là người của Nhạc gia trại, các ngươi coi như là giúp bảo vệ thanh danh Nhạc gia trại.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân cười cười: “Nên phải cảm tạ các ngươi.”

“Ngươi không thích nhị ca ngươi?” Tần Vọng Thiên có chút hiếu kì hỏi: “Vì sao? Hắn không tốt với ngươi?”

Nhạc Tại Vân lắc đầu, nói: “Nhị ca là con phụ thân sinh bên ngoài, sau lại vất vả nhận được về, hắn vốn không lớn lên cùng ta, cho nên chúng ta từ nhỏ không có cảm tình… Ta vẫn nghĩ hắn luôn chỉ cho người khác thấy bộ mặt bên ngoài, không phải thật tâm bên trong.”

Tần Vọng Thiên hơi gật đầu, vỗ vỗ vai hắn.

“Đúng rồi, Tần đại ca, thân thủ của ngươi dường như cũng không tệ.” Nhạc Tại Vân cười ha ha nói: “Không bằng lúc rảnh rỗi chúng ta thử vài chiêu đi!”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Lúc rảnh rỗi đi… Đúng rồi, còn bao lâu mới đến đại lễ nhậm chức của Nhạc Tại Đình?”

“Còn trên dưới nửa tháng.” Nhạc Tại Vân nhướng mày: “Chỉ là xảy ra sự tình này, các trại chủ chưa chắc sẽ tiếp tục ủng hộ nhị ca, bằng hữu trên giang hồ nhất định cũng sẽ phản đối, đến lúc đó ta sẽ khiêu chiến nhị ca, nhất định phải làm Trại chủ Nhạc gia trại.”

Tần Vọng Thiên thoáng trầm mặc một lúc: “Ngươi muốn làm trại chủ vậy sao?”

“Đương nhiên muốn rồi!” Nhạc Tại Vân vỗ ngực: “Ta từ nhỏ đã lập chí phải đem Nhại gia trại phát dương quang đại! Mặt khác, đó cũng là tâm nguyện của cha ta, cha từng nói với ta, mong ta mau lớn lên thành tài, kế thừa tốt Nhạc gia trại, cha vốn muốn cho ta làm trại chủ, cho nên ta không tin trước khi lâm chung cha đột nhiên trao Nhạc gia trại cho nhị ca.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên lẳng lặng nghe xong, nhẹ nhàng gật đầu, thản nhiên nói: “Phải!”

…

Tiễn Nhạc Tại Vân đi rồi, Tần Vọng Thiên đi tới trước cửa, đẩy mở cửa phòng Mộc Lăng đi vào, chỉ thấy thực hạp trên bàn đã trống không, bánh bao và sủi cảo Mộc Lăng đều đã ăn hết, tựa trên giường mãn nguyện xỉa răng.

“Hai ngày này Nhạc gia trại nhất định sẽ vì chuyện Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân ai làm chưởng môn mà bận cho tối mày tối mặt.” Tần Vọng Thiên đi đến bên bàn ngồi xuống: “Muốn điều tra cái chết của Nhạc Nam Phong, mấy ngày này là tốt nhất.”

Mộc Lăng lườm một cái, xem ra còn để bụng chuyện vừa rồi.

“Này, đừng nhỏ nhen như vậy.” Tần Vọng Thiên cười cười: “Tuổi ngươi đâu còn nhỏ nữa.”

Mộc Lăng ngậm cây tăm nhìn Tần Vọng Thiên, hỏi: “Ngươi và Nhạc Tại Đình không phải có thâm thù đại hận sao, người ta vẫn nói ái ốc cập ô hận ốc dã cập ô[yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng]… Ngươi lại rất tốt với Nhạc Tại Vân, tối hôm qua còn muốn ta cứu hắn?”

Tần Vọng Thiên không nói gì, một mình ngồi bên cạnh bàn đờ ra.

“Này.” Mộc Lăng ngồi tựa vào cột giường nói: “Ta nghĩ ngươi tuy rằng lưu manh một chút, đáng ghét một chút, hạ lưu một chút…” Thấy Tần Vọng Thiên liếc hắn một cái, Mộc Lăng ngưng lại, nói vào chủ đề: “Có điều ngươi thực sự không giống kẻ có thù tất báo còn để tâm chuyện vụ vặt, sao lại hận Nhạc Tại Đình như vậy?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười nhạt: “Ngươi không phải ngại phiền phức không muốn biết sao, còn hỏi làm gì?”

“A… Ta là muốn nói, Nhạc Tại Đình trải qua chuyện này, tính tình của hắn nhất định sẽ cải biến, nên tìm chỗ khoan dung mà độ lượng a.”

Tần Vọng Thiên nhìn chén trà trong tay, thản nhiên nói: “Công phu của ta hơn Nhạc Tại Đình rất nhiều, nếu như ta muốn hắn chết, có thể giết hắn ngay lập tức, hơn nữa còn người không biết quỷ không hay”

“Vậy rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Ta không biết, hận ý của ta không tiêu tan được.”

Mộc Lăng khó hiểu ngồi chồm hổm dậy, hai tay chống cằm hỏi hắn: “Rốt cuộc vì sao ngươi hận hắn như vậy?”

“Ngươi muốn biết, ta có thể nói cho ngươi.” Hai mắt Tần Vọng Thiên nhìn chăm chăm vào mấy giọt nước trà rơi trên bàn, chậm rãi mở miệng: “Có điều nghe xong, không chừng ngươi sẽ hối hận.”

Bản tính tò mò của Mộc Lăng nổi lên, kỳ thực hắn đã hiếu kì rất lâu rồi, Tần Vọng Thiên nói thế nào cũng là một thanh niên có tiền đồ tốt, sao lại vì báo thù mà ngay cả mạng cũng không tiếc luyện Thất Tuyệt thần công, loại thù hận gì mà lại sâu như vậy?

“Ngươi nói đi” Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Ta chịu đựng được.”

Tần Vọng Thiên rót một chén trà, chuẩn bị nói cho Mộc Lăng một cố sự rất dài: “Hai mươi năm trước, trên giang hồ có một hiệp nữ tên gọi Tần Kỳ.”

https://thuviensach.vn

“Cái này ta biết!” Mộc Lăng ngắt ngang: “Là người cuối cùng được truyền thụ Tam Tuyệt Thần Đao, nghe nói sư phụ nàng và Thất Tuyệt Lão Nhân là đồng môn, Thất Tuyệt Thần Công cùng Tam Tuyệt Thần Đao hợp lại có thể vô địch thiên hạ, bởi vậy môn phái đó gọi là Thập Tuyệt Môn, chưởng môn là người vô địch thiên hạ trước Hạc Lai Tịch, Thập Tuyệt Lão Tổ, đáng tiếc mấy người đồ đệ đều không có tư chất, dù là Thất Tuyệt Thần Công hay Tam Tuyệt Thần Đao đều không luyện thành.”

Tần Vọng Thiên mỉm cười, gật đầu: “Tần Kỳ năm ấy hai mươi tuổi, khi sư phụ nàng cùng Thất Tuyệt Lão Nhân đoạn tuyệt quan hệ, Thập Tuyệt Môn giải tán, nàng cầm bí tịch Tam Tuyệt Thần Đao một mình rời khỏi Thiên Sơn… Lang bạt khắp nơi.”

Mộc Lăng chống cằm lắng lặng mà nghe, nghĩ thầm, họ Tần , chẳng lẽ là mẫu thân tiểu tử này?

“Tần Kỳ trước đây tại Diệu Đình Quan, gặp gỡ Nhạc Nam Phong cùng bằng hữu của hắn Mộ Dung Liệt. Tần Kỳ trải nghiệm chưa nhiều, Nhạc Nam Phong chủ động tiếp cận nàng, đối xử rất tốt, khiến nàng động tâm, cùng Nhạc Nam Phong một đêm phu thê, còn đem bí tịch Tam Tuyệt Thần Đao cho hắn… Nghĩ rằng có thể cùng hắn cả đời bên nhau, cũng không ngờ ngày thứ hai đã không thấy hình bóng Nhạc Nam Phong đâu, hắn cầm theo bí tịch của nàng, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

“Thật xấu xa!” Mộc Lăng bĩu môi: “Gạt bí tịch của người ta thì thôi đi, sao còn muốn lừa gạt tình cảm tiểu cô nương nhà người ta!”

Tần Vọng Thiên nói tiếp: “Ba tháng sau, Tần Kỳ phát hiện mình có mang, nàng bắt đầu đi khắp trời nam biển bắc tìm tung tích Nhạc Nam Phong… Cuối cùng mới dò la được, sau khi Nhạc Nam Phong có được Thần Đao bí tịch, võ công đại thành, thành lập Nhạc gia trại, hơn nữa hắn đã sớm có thê thất.”

https://thuviensach.vn

“Tần Kỳ tính cách cương liệt, tìm Nhạc Nam Phong tranh cãi một trận. Nhạc Nam Phong lúc đó cũng không có con nối dòng, khi nghe nói Tần Kỳ có thai, nói muốn nàng lưu lại, có điều chưa thể cho nàng danh phận, phải đợi hài tử sinh ra, phải là bé trai, còn phải lấy máu nhận thức để chắc chắn đó là nhi tử của Nhạc Nam Phong, mới có thể lưu lại làm thiếp.”

“Oa…” Mộc Lăng lắc đầu: “Nam nhân thấp hèn như thế thật là lần đầu tiên gặp.”

Tần Vọng Thiên cười cười: “Ngươi nói đúng, từ ‘thấp hèn’ dùng thật đúng chỗ.”

“Vậy sau đó thì sao?”, Mộc Lăng giục Tần Vọng Thiên tiếp tục kể.

“Sau đó, Tần Kỳ trong cơn giận dữ, cùng Nhạc Nam Phong một đao hai đoạn, rời khỏi Nhạc gia, Nhạc Nam Phong còn có chút nhân tính, cho nàng một cái ngọc bội, nói nếu như khi hài tử sinh hạ, nàng một mình không thể nuôi nấng, thì đem hài tử cùng ngọc bội đưa đến Nhạc gia trại, hắn sẽ nuôi dưỡng.”

“Tần Kỳ ra đi, trải qua trăm ngàn khổ cực sinh hạ hài tử, nàng nhớ tới năm đó cùng Nhạc Nam Phong sơ ngộ tại Diệu Đình Quan, dù là Nhạc Nam Phong lừa nàng, nhưng khoảng thời gian tại Diệu Đình Quan là thời gian Tần Kỳ hạnh phúc nhất cả một đời, cho nên nàng đặt tên hài tử là Tại Đình, có điều không phải họ Nhạc mà là họ Tần.”

Mộc Lăng không khỏi có chút líu lưỡi, vậy Tần Tại Đình rốt cuộc là Tần Vọng Thiên hay Nhạc Tại Đình?

“Có điều Tần Kỳ khi sinh hài tử không ai chiếu cố, cộng thêm còn đang tức giận, thân thể kiệt sức, nàng là người thanh cao không chịu tái giá, kiên trì một mình nuôi nấng hài tử… Đến khi hài tử được năm tuổi, Tần Kỳ bệnh nặng.”

https://thuviensach.vn

“Thực sự là nhân gian bi kịch.” Mộc Lăng vuốt cằm lắc đầu.

“Nàng giao ngọc bội cho Tần Tại Đình, nói cho hắn biết thân thế, bảo hắn đi Nam thành tìm một người tên Mộ Dung Liệt, hắn sẽ giúp tìm Nhạc Nam Phong, để hắn nuôi nấng hài tử.”

“Vậy Tần Tại Đình có đi không?” Mộc Lăng hỏi

Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Tần Tại Đình cùng mẫu thân tình cảm thâm hậu, biết Nhạc Nam Phong hại mẹ nó đau khổ như vậy, làm sao chịu đi… Thế nhưng Tần Kỳ nói cho nó, để nó đi không phải để nó nhận cha, mà là dựa vào che chở của hắn nỗ lực trưởng thành, đồng thời lấy lại bí tịch Tam Tuyệt Thần Đao, đó là thần vật của sư môn, không thể lưu lạc bên ngoài.”

“Sau đó?” Mộc Lăng hỏi: “Một tiểu hài tử như hắn làm sao đến Nam thành?”

“Ăn xin, trộm gà bắt chó, cái gì cũng làm.” Tần Vọng Thiên thản nhiên nói: “Nhưng hắn từ nhỏ luôn ở cạnh mẫu thân, tuy rằng sinh hoạt kham khổ, nhưng không chút kinh nghiệm từng trải, cho nên thường hay bị lừa, may mắn từng được Tần Kỳ dạy võ công, thế nhưng một tiểu hài tử năm sáu tuổi, có thể lợi hại bao nhiêu?”

“Tại thời điểm khó khăn nhất, hắn gặp một người.” Tần Vọng Thiên nói: “Người đó tên gọi Chu Phóng.”

“Là ai a?” Mộc Lăng hiếu kỳ.

“Chu Phóng cũng không lớn hơn Tần Tại Đình bao nhiêu, rất gầy, cũng là một đứa trẻ lang thang.”

“A, gặp được người cùng cảnh ngộ rồi?” Mộc Lăng cười hì hì nói: “Thật giống cảnh tượng của ta và Tư Đồ trước đây.”ph

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười: “Thời gian ban đầu, hai người có cơm cùng ăn, có thù cùng đánh, tình như thủ túc.”

“Đúng a.” Mộc Lăng cười ha hả: “Nhưng mà ta và Tư Đồ là ta ra chủ ý, hắn đi đánh, hắc hắc.”

“Ngươi và Tư Đồ thật may mắn, có thể làm huynh đệ cả đời.” Tần Vọng Thiên khe khẽ thở dài, nói: “Khi đó Tần Tại Đình nghĩ, hắn không còn mẹ, nhưng có một huynh đệ tốt như Chu Phóng cũng không tồi… Hai người có thể cùng nhau lớn lên, chờ hắn nhận thức được Nhạc Nam Phong, hắn có gì Chu Phóng cũng sẽ có, chờ đoạt lại được bí tịch Tam Tuyệt Thần Đao, hai người bọn họ cùng nhau khổ luyện công phu, trưởng thành sẽ xuất sắc hơn người.”

“Như nhau như nhau!” Mộc Lăng vỗ đùi: “Trước đây ta và Tư Đồ cũng như vậy.”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ nhìn hắn nói: “Không giống nhau.”

“Ân?”, Mộc Lăng nghiêng đầu nhìn hắn: “Là như thế nào?”

“Ba năm sau, cuối cùng bọn họ cũng tìm được Mộ Dung Liệt, Mộ Dung Liệt là danh gia giàu nhất Nam thành, khi hắn biết được thân thế Tần Tại Đình, cực kì vui vẻ, bởi vì hắn và Nhạc Nam Phong là bạn tốt, từ nhỏ lớn lên cùng Nhạc Nam Phong, hắn vẫn rất áy náy chuyện năm đó, sai người tìm mẫu tử Tần Kỳ rất lâu, nhưng không hề có kết quả.”

“Đúng a, ngũ thập tri thiên mệnh[năm mươi tuổi sẽ biết thiên mệnh, việc xấu việc tốt đã làm sẽ thấy báo ứng], làm chuyện thiếu đạo đức sẽ phải nhận báo ứng!” Mộc Lăng bĩu môi: “Có bái Bồ Tát bao nhiêu cũng vô dụng!”

“Mộ Dung Liệt để chúng ta ở lại nhà hắn, nói hắn đã phái người đi thông báo cho Nhạc Nam Phong, hai tháng sau, sẽ có mã xa đến đón Tần

https://thuviensach.vn

Tại Đình.” Tần Vọng Thiên thấp giọng nói: “Thế nhưng Chu Phóng lại cảm thấy không được, hắn vẫn cho rằng Tần Tại Đình là hài tử lang thang như hắn, không ngờ lại là con một nhà danh môn.”

Mộc Lăng có chút dự cảm không tốt, hỏi: “Sau nữa thì sao?”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: “Mộ Dung Liệt đối xử với Tần Tại Đình rất tốt, một mặt có lẽ cảm thấy mắc nợ Tần Kỳ, mặt khác có thể là hợp ý, trong khoảng thời gian mấy tháng, người trong nhà đối xử với hắn thật giống như con cái trong nhà. Mộ Dung bá mẫu cũng rất từ ái, còn có một muội muội khả ái, một ca ca thường quan tâm chăm sóc… Mấy tháng này, là những ngày Tần Tại Đình cảm thấy vui vẻ nhất cả đời, lúc đó hắn nghĩ, hắn không muốn nhận thức cái gì Nhạc Nam Phong, có một ngôi nhà như vậy thì tốt rồi, dù cho ở lại nơi này làm một kẻ sai vặt hắn cũng nguyện ý. Sau đó, hắn nhớ tới Chu Phóng, mới cầu Mộ Dung Liệt nhận Chu Phóng làm con nuôi.”

“Tiểu Tần này lòng dạ không tệ nha.” Mộc Lăng lắc đầu: “Tiểu hài tử tám tuổi thật sự là rất ngoan.”

“Mộ Dung Liệt đáp ứng, nhưng Chu Phóng không muốn, hắn nói với Tần Tại Đình, Mộ Dung Liệt có tiền, nhưng dù sao cũng không phải đại gia tộc gì, hơn nữa nhà Mộ Dung nữ nhi rất đông, cũng không ai biết võ… Mà khi đó Nhạc gia trại đã là danh môn đại phái trên giang hồ.”

“Ai…” Mộc Lăng vuốt cằm lắc đầu: “Thực đúng là có phúc không biết hưởng.”

“Tần Tại Đình cũng nghĩ như vậy, hắn tức giận Chu Phóng, một ngày đêm không để ý đến hắn… Buổi tối ngày thứ hai, hắn định lúc ăn tối sẽ cùng Chu Phóng giảng hòa, không ngờ chiều ngày hôm đó, Chu Phóng lặng lẽ ra cửa hàng mua mấy cân háo tử dược[bã chuột], bỏ vào thức ăn…

https://thuviensach.vn

Người nhà Mộ Dung, đều bị độc chết… Tần Tại Đình cũng trúng độc, hấp hối.”

“Sao?” Mộc Lăng mở to hai mắt: “Con mẹ nó tiểu tử này thật hung ác!”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Tần Tại Đình đã thần trí mơ hồ, Chu Phóng gỡ ra ngọc bội trên người hắn, để lại một câu nói.”

“Cái gì?”

“Hắn nói ‘ta chán ghét khổ cực rồi, ta cũng muốn vinh hoa phú quý, đáng tiếc mệnh ta không tốt, cho nên mượn mệnh của ngươi dùng.’ “

“A…” Mộc Lăng hít một hơi.

“Sau đó hắn đốt lửa thiêu Mộ Dung gia, một nhà hơn bảy mươi người toàn bộ chết hết, lúc đó quan phủ chỉ cho rằng là thời tiết khô hanh có người không cẩn thận đốt lửa, không truy xét. Chu Phóng mang theo tiền tài một mình lên phía bắc, nửa đường gặp được người của Nhạc gia trại, liền theo trở về Nhạc gia trại, nhận thức tổ tông, từ đó đổi tên thành… Nhạc Tại Đình.”

“Vậy… Vậy Tần Tại Đình thì sao?” Mộc Lăng cau mày nhìn Tần Vọng Thiên.

“Tần Tại Đình liều mạng bò ra từ đám cháy, may mắn hắn ăn không nhiều, tự móc họng mình, ói ra toàn bộ thức ăn, ngay lúc muốn chết không thể chết, gặp Thất Tuyệt Lão Nhân… Thất Tuyệt lão nhân bảo hắn giống tiểu sư điệt của mình, liền mang hắn theo. Hắn theo Thất Tuyệt Lão Nhân vừa học công phu vừa đi khắp nơi ngao du, còn phải kiếm tiền cho bảy lão quỷ mua rượu uống, cuối cùng trộm gỗ ở Hắc Vân Bảo… Bị sét đánh trúng, sửa lại tên, thành Tần Vọng Thiên.”

https://thuviensach.vn

… Mộc Lăng há to miệng, lúc này chỉ có một ý nghĩ… ‘sao lại tò mò muốn nghe một bi kịch như vậy a, bây giờ phiền phức lớn hơn rồi’, ngực cảm thấy có gì đó vướng bận cùng buồn phiền, khó chịu chết mất.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trên đời này đáng sợ nhất là cái gì? Không phải quang đao kiếm ảnh, mà là loại người lúc nóng lúc lạnh, gặp người đang trong nghịch cảnh thì gièm pha coi thường, thấy người đang phát đạt thì tâng bốc nịnh nọt.

Nhạc Tại Đình từ lúc giả dạng đến Nhạc gia trại, vẫn luôn cẩn thận từng chút, thứ nhất, hắn thật sự có năng lực, điểm ấy toàn bộ Nhạc gia trại đều biết, chỉ là lão trại chủ Nhạc Nam Phong đối với hắn vĩnh viễn chỉ có một câu "Có khả năng", ngoài ra không còn gì khác. Thứ nhì, lão đương gia thương yêu Nhạc Tại Vân, điểm ấy cũng là mọi người đều biết, tuy rằng Nhạc Tại Vân không thường ở trong Nhạc gia trại, thế nhưng Nhạc Nam Phong lại rất hay nhắc đến hắn, một câu "Rất giống ta" đã nói rõ tất cả.

Sau khi thương tích Nhạc Tại Đình lành lặn, luôn chỉ ở phòng đờ ra, hắn lẳng lặng ngồi trong sân, dường như là đang có tâm sự gì đó, nghĩ một lúc liền đứng lên, đi đến biệt viện của Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên.

Vừa đến sân ngoài, chợt nghe trong viện một trận gà bay chó sủa, còn kèm theo thanh âm của Mộc Lăng: "Bắt nó! Đừng để nó chạy!"

Nhạc Tại Đình cảm thấy kì quái, nhấc chân đi vào, mới vừa đến cửa, chợt một con mèo nhỏ vằn hổ lao tới chỗ hắn, hắn bản năng vươn tay túm lấy lông gáy mèo nhỏ.

"Bắt được rồi đừng nhúc nhích a!" Mộc Lăng cầm sợi dây chạy tới, bên cạnh là mấy tiểu nha hoàn của Nhạc gia trại, còn có Tần Vọng Thiên đang ngồi ở bậc thang xem náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình liền thực sự nắm chắc con mèo bất động tại chỗ, nhìn Mộc Lăng đi đến, có một nha hoàn theo phía sau, trên tay cầm một chiếc ghế đẩu.

“Đem ghế đẩu để qua đây!” Mộc Lăng vừa nói vừa nắm bắt lấy con mèo nhỏ, lật ngửa lên, cột bốn chân vào ghế, mèo con “meo meo meo meo” kêu, liên tục giãy dụa.

“Làm cái gì vậy?” Nhạc Tại Đình lúc này mới chú ý, mèo con này tuy rằng gầy, nhưng bụng lại rất lớn, cảm giác có chút kì quái, lại không giống như là có thai.

“Nhị thiếu gia.” một nha hoàn bắt đầu giải thích: “Mèo con này là do chúng ta nuôi trong phòng bếp bắt chuột, mất ngày nay không biết vì sao bụng đột nhiên lớn lên, không chịu ăn gì, khi nãy Lâm tiên sinh đi qua nhìn thấy, bảo chúng ta bắt mèo con lại, nói là bị bệnh.”

“Mèo bị bệnh?” Nhạc Tại Đình nhìn Mộc Lăng sau khi trói mèo con lại rồi đổ một chén thuốc lục sắc vào miệng nó, uống xong, mèo con đã không giãy dụa nữa.

“Lâm tiên sinh?” Nhạc Tại Đình có phần hiếu kì đi tới: “Định làm gì?”

“Mèo này tám phần là nuốt phải vật gì đó, cắt vào ruột.” Mộc Lăng vừa giải thích vừa bảo Nhạc Tại Đình: “Nắm đuôi nó, đừng để nó giãy!”

Nhạc Tại Đình vươn tay, nắm đuôi mèo con lại.

Tần Vọng Thiên hiếu kì đi tới, xem Mộc Lăng chữa bệnh cho mèo con thế nào.

Hai nha đầu ở bên cạnh bưng nước nóng, trước tiên Mộc Lăng dùng khăn lau ướt bụng mèo nhỏ, dùng một con dao mỏng cạo lông sạch sẽ. Sau

https://thuviensach.vn

đó dùng lửa nướng một lưỡi dao mỏng khác, giơ tay ngay trên bụng mèo đã bị cạo sạch lông rạch một lỗ.

"A!" Một nha hoàn thét một tiếng lùi ra xa, Mộc Lăng cũng không nhìn đến, dùng một cái kẹp ba chân mở miệng vết rạch, dùng cây nhiếp với một cây kéo nhỏ cắt ra một đoạn ruột.

Bỏ đoạn ruột vào chậu, chợt mùi tanh tưởi xông vào mũi, Tần Vọng Thiên và Nhạc Tại Đình đều cảm thấy có chút buồn nôn, Mộc Lăng ngay cả mí mắt cũng không run một chút. Làm sạch mủ bưng trong bụng mèo con, sau đó bôi thuốc, dùng một cây kim xâu qua, giống như quần áo mà khâu lại hai đoạn ruột, bụng mèo nhỏ cũng khâu lại như vậy…

Tần Vọng Thiên và Nhạc Tại Đình đều nghẹn họng nhìn trân trối, Nhạc Tại Đình nhịn không được hỏi: "Như vậy cũng được sao?"

Mộc Lăng giống như không có nghe thấy, tiếp tục khâu bụng mèo, bên trên bôi thuốc, cẩn thận dùng băng vải quấn lại, lúc này, bụng mèo nhỏ đã xẹp lại.

"Đem một cái lồng đến đây!" Mộc Lăng nói với một tiểu nha hoàn: "Để đói hai ngày, nghìn vạn lần không được cho ăn cái gì, ngày thứ ba cho ăn thứ gì mềm lỏng một chút, không được ăn đầu khớp xương cũng không được ăn thịt, ba ngày đưa đến đây ta cắt chỉ, sau đó thì tốt rồi."

"Ai nha…" Vừa mới dứt lời, chợt nghe tiểu nha hoàn giúp Mộc Lăng bưng thuốc kêu một tiếng, vẻ mặt tội nghiệp nói: "Tiên sinh, ngón tay ta không động đậy được…"

Mộc Lăng mặt nhăn nhíu: "Ai bảo ngươi để ngón tay nhúng vào trong dược, đã tê rần rồi đúng không? Đừng nóng vội, qua hai canh giờ là có thể cử động."

https://thuviensach.vn

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ phương pháp này của Mộc Lăng thật sự là kì quái, nhận lấy mèo con, mèo con cũng bởi vì dược, nằm yên một chỗ không thể động đậy, bị bọn nha hoàn nhét vào lồng sắt, đem đi.

Nhạc Tại Đình nhìn kĩ đoạn ruột đã bắt đầu thối rữa trong chậu, thấy bên trong có một cây đinh sắt nhỏ: "Nó bị cái đinh này đâm vào ruột sao?"

Mộc Lăng bĩu môi: "Đúng vậy, mèo rất thông minh, sẽ không cố ý ăn bậy, nói không chừng là lúc nuốt con chuột, đinh ở trong bụng chuột theo đi vào"

"Thì ra là thế." Nhạc Tại Đình gật đầu: "Y thuật của Lâm tiên sinh thật cao."

"Không phải chỉ là a miêu a cẩu thôi sao." Mộc Lăng bưng một chậu nước tỉ mỉ rửa tay, Tần Vọng Thiên giúp hắn rửa công cụ, Nhạc Tại Đình đứng một bên.

Chờ Mộc Lăng rửa tay xong rồi, Nhạc Tại Đình đi qua, nói: "Ta đến để nói lời cảm tạ tiên sinh."

Mộc Lăng bưng chén trà uống một ngụm quay sang, bây giờ mới nhìn rõ người đứng trước mặt là Nhạc Tại Đình, cả kinh sặc nước "khụ khụ khụ…", Mộc Lăng vỗ ngực ho: "Ngươi đến đây lúc nào?!"

Nhạc Tại Đình có chút dở khóc dở cười, nghĩ thầm 'người này đúng là khi thì thanh tỉnh khi thì mơ hồ'.

"Trước khi Lâm tiên sinh mở bụng mèo tại hạ đã tới rồi." Nhạc Tại Đình nói: "Ta nghe nói sáng sớm ngày hôm đó là tiên sinh đưa ta về… Cho nên đến nói lời cảm tạ, Tại Đình hoang đường, để tiên sinh chê cười."

https://thuviensach.vn

“Ha ha.” Mộc Lăng cười gượng hai tiếng, cũng không biết đáp lại thế nào, vốn dĩ hắn nghĩ cũng không có gì, Nhạc Tại Đình bị người khác đánh xấu mặt cũng không quan hệ gì đến hắn, thế nhưng tối hôm qua nhiều chuyện đòi nghe xong chuyện xấu của Nhạc Tại Đình, Mộc Lăng không hiểu sao lại cảm thấy không được tự nhiên, thấy Nhạc Tại Đình xấu hổ không nói ra lời, nghĩ tiểu tử này mười tuổi đã thủ đoạn độc ác, phải lưu tâm đề phòng a.

Nhạc Tại Đình cũng hiểu lầm, nghĩ có lẽ là Mộc Lăng ghét bỏ khinh thị hắn, tự giễu mà cười cười, nói: “Tại Đình biết, nhiều người đẩy đổ tường, ta ngày hôm nay một chiêu thất thế, không thể ngẩng đầu lên nữa.”

Mộc Lăng gãi gãi đầu, nói: “Cái kia, biết thua mới có thể mạnh mẽ, ngươi còn trẻ, thời gian tới một mảng tươi sáng… Biết không.”

Tần Vọng Thiên buồn cười nhìn Mộc Lăng đang không biết nói gì, người này bình thường mồm năm miệng mười, không ngờ cũng có lúc không biết nói gì.

“Đa tạ Lâm tiên sinh an ủi.” Nhạc Tại Đình đứng lên, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Trải qua chuyện này, Tại Đình đã quyết định ra đi rồi.”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau: “Ngươi định đi đâu?”

“Thiên hạ to lớn, luôn có chỗ dung thân, ta dự định đi học hỏi một chút.” Nhạc Tại Đình ngẩng mặt nhìn trời.

Mộc Lăng ngẩng mặt nhìn theo, phát hiện không có mây cũng không có mặt trời, mắng thầm Nhạc Tại Đình này thật buồn nôn.

“Kỳ thực Nhạc công tử không cần chán nản như vậy.” Tần Vọng Thiên đột nhiên mở miệng: “Một lần thắng bại cũng chưa thể nói rõ cái gì, người có lúc sẩy tay ngựa có khi mất móng, chỉ cần tại đại điển kế thừa Nhị

https://thuviensach.vn

công tử thắng Tam công tử, thiên hạ quần hùng tự nhiên sẽ kính trọng công tử thêm vài phần."

Nhạc Tại Đình xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, nói: "Tần huynh nghĩ Tại Đình còn có cơ hội?"

Mộc Lăng liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên, chỉ thấy Tần Vọng Thiên mặt không biểu tình nói: "Việc tại chính mình, hơn nữa ta nghe nói Nhạc lão trại chủ công phu rất cao, Nhạc công tử là chân truyền của hắn… Tất nhiên phải có thực tài."

Tần Vọng Thiên vừa mới dứt lời, Nhạc Tại Đình đột nhiên ngây ngẩn cả người, dường như là trong giây lát nghĩ tới cái gì, suy nghĩ một hồi, hắn gật đầu, chắp tay với Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng: "Hôm nay có hai vị cổ vũ, Tại Đình ghi khắc trong tâm khảm." Nói xong thì vội vã rời đi.

Mộc Lăng quay mặt lại nhìn Tần Vọng Thiên: "Này, công phu của Nhạc Tại Đình thật sự là không thua Nhạc Tại Vân , hơn nữa hắn có tâm cơ, nếu đến lúc đó thật sự đấu võ, ai thua ai thắng còn chưa nói trước được, không phải ngươi hận hắn sao?"

Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm Mộc Lăng một hồi, đột nhiên tiến sát tới hỏi: "Ngươi lo lắng như vậy làm gì? Từ bao giờ đã bắt đầu để ý chuyện của ta như vậy rồi?"

"Nha nha phi!" Mộc Lăng hung hăng nhổ một cái: "Ngươi mơ tưởng." nói xong đã muốn đi, bị Tần Vọng Thiên túm cánh tay kéo trở về.

"Cái gì?" Mộc Lăng trừng: "Có chuyện nói có rắm phóng, động chân động tay muốn làm gì?!"

"Ngươi nói chuyện nhã nhặn chút được không?" Tần Vọng Thiên bĩu môi bất mãn: "Uổng phí gương mặt có được chút văn nhã, miệng sao lại mở ra là phun phân?"

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vừa nghe lông mày liền dựng thẳng: “Miệng ngươi mới đầy phân!”

“Lại phun nữa!” Tần Vọng Thiên chỉ vào Mộc Lăng nói.

Mộc Lăng trầm mặc một hồi, nhào đến cắn ngón tay Tần Vọng Thiên: “Lão tử cắn chết ngươi!”

“A…” Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng cắn không rút tay lại được, kinh hãi la: “Ngươi sau này đổi tên đi, gọi Mộc Cẩu!… Ai nha đau a, sắp rớt ra rồi.”

Hai người náo loạn một trận, Tần Vọng Thiên thật vất vả mới đoạt được ngón tay về, thấy trên da đã in một vòng dấu răng, xoa đầu ngón tay nhìn Mộc Lăng: “Ngươi thật sự tuổi tuất sao? Mỗi lần nói không lại thì cắn người!”

Mộc Lăng chùi chùi miệng, ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, hỏi: “Sao ngươi lại muốn Nhạc Tại Đình ở lại?”

“Nếu thả hắn đi như vậy, sau này ta đi chỗ nào tìm hắn?” Tần Vọng Thiên thở dài: “Mặt khác… Ta khi còn bé đã từng nói với Chu Phóng về bí tịch Tam Tuyệt Thần Đao.”

“À…” Mộc Lăng gật đầu: “Ta hiểu rồi, Tam Tuyệt Thần Đao ở trong Nhạc gia trại, để Nhạc Tại Đình tìm rõ ràng thuận thiện hơn chúng ta, đúng không? Hơn nữa dù sao hắn cũng đã ở cùng Nhạc Nam Phong lâu như vậy, tự nhiên sẽ biết chút đầu mối, đúng không?”

Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm Mộc Lăng một hồi, đột nhiên tiến sát nhìn chòng chọc hắn hỏi: “Chúng ta?”

Mộc Lăng hí mắt, đột nhiên vươn tay nhéo hai cái lỗ tai Tần Vọng Thiên.

https://thuviensach.vn

“A…” Tần Vọng Thiên vươn tay nắm tay Mộc Lăng: “Ngươi muốn làm gì?”

“Cho ngươi nhớ thật lâu!” Mộc Lăng tàn bạo nói: “Một tiểu quỷ chết tiệt xấc láo không biết lớn nhỏ, ba lần bốn lượt đùa giỡn lão tử, lão tử bóp chết ngươi!”

…

…

Vài ngày trôi qua, mấy ngày này Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên dán mắt vào Nhạc Tại Đình, phát hiện hắn vô thanh vô tức mà hầu như lục tung toàn bộ tàng thư trong Nhạc gia trại, nhưng dường như vẫn chưa có phát hiện gì.

“Xem ra Nhạc Nam Phong không nói chuyện về bí tịch cho Nhạc Tại Đình biết.” Tần Vọng Thiên ngồi xuống bậc thang: “Hơn nữa cũng không có nói cho Nhạc Tại Vân.”

“Cũng đúng a.” Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Nếu Nhạc Nam Phong thực sự còn có tính người, hắn là phải đưa bí tịch cho Nhạc Tại Đình mới đúng, dù sao cũng là mẹ hắn, a, sai, là mẹ ngươi…”

Tần Vọng Thiên lạnh lùng cười: “Hiện tại ta tin tưởng, Hắc Vân Bảo của các ngươi hắn là một nơi tốt.”

Mộc Lăng bĩu môi: “Đương nhiên!”

“Bí tịch võ công, đối với Nhạc Nam Phong mà nói, chắc chắn quan trọng hơn nhi tử và thê tử!”, Tần Vọng Thiên cười nhạt: “Đáng tiếc lão nhân này chết sớm…”

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi, thi thể Nhạc Nam Phong rốt cuộc ở nơi nào?” Mộc Lăng hiếu kỳ: “Ta đi mấy vòng cũng không thấy linh đường đâu?”

“Ở phía sau núi.” Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: “Phía sau núi rất nhiều phòng, hơn nữa thủ vệ nghiêm ngặt, mấy ngày trước ta ở nơi đó tìm thật lâu cũng không thấy thi thể lão đầu.”

“Nga?”, Mộc Lăng sờ sờ cằm: “Kỳ quái a… Sao lại không để thân thuộc đến phúng viếng chia buồn?”

“Có người nói trước đây đã phúng viếng rồi, Nhạc Tại Đình muốn hỏa thiêu nhưng Nhạc Tại Vân không chịu, song phương tranh chấp chưa xong, khí trời đột nhiên chuyển nóng, sợ thi thể bị hư cho nên trước hết niêm phong cất vào kho trong hầm băng.”

Mộc Lăng xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên một chút, vươn tay vỗ vai hắn: “Đêm nay chúng ta đi đến sau núi, nhìn xem rốt cuộc chuyện là thế nào!”

…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đêm đó, khi trăng đã lên cao bốn bề tĩnh lặng, Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng lay tỉnh, vừa mở mắt liền sợ đến giật mình, Mộc Lăng tự bôi trắng bạch cả mặt, môi tím đen, tóc dài xõa rối tung mặc một thân bạch y dài phất phơ phiêu phiêu đãng đãng.

"A…" Tần Vọng Thiên hít vào một hơi, chút nữa là la "Có quỷ" rồi.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Tần Vọng Thiên nhìn rõ là Mộc Lăng rồi thì dở khóc dở cười hỏi.

Mộc Lăng chớp chớp mắt, nói: "Ta như vầy có giống nữ quỷ không?"

Khóe miệng Tần Vọng Thiên giật một cái: "Giống, ngươi muốn làm gì?"

"Hắc hắc." Mộc Lăng leo lên giường đẩy đẩy Tần Vọng Thiên, ngồi xuống bên cạnh, nói: "Ta nghĩ ra một ý hay!"

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, hoài nghi hiện đầy trong mắt, như là nói… Ngươi mà cũng có ý hay?

Mộc Lăng ném qua một cái lườm, nói: "Ngươi nghĩ đi, Nhạc Nam Phong sống cả đời ở Nhạc gia trại, nhiều ít cũng có người biết chuyện của hắn đúng không?"

Tần Vọng Thiên gật đầu: "Vậy thì thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Gần đây ta quan sát, trong Nhạc gia trại có không ít người lớn tuổi.” Mộc Lăng sờ sờ cằm: “Vậychắc chắn cũng biết ít nhiều về chuyện trước đây của Nhạc gia trại, cũng không đảm bảo không có người biết chuyện Nhạc Nam Phong trộm Tam Tuyệt Đao Phổ.”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng hồi lâu: “Vậy thì có liên quan gì tới chuyện ngươi giả nữ quỷ?”

“Ngốc chết!” Mộc Lăng giận hừ hừ liếc Tần Vọng Thiên, nghĩ nghĩ, lè lưỡi đè thấp giọng nói: “Ta chết thật oan ức quá… Nhạc Nam Phong, trả Tam Tuyệt Thần Đao lại cho ta…”

Tần Vọng Thiên ngửa mặt, dùng vẻ mặt chán ghét nhìn Mộc Lăng: “Mẫu thân ta đẹp hơn ngươi!”

Mộc Lăng mếu mếu: “Ta hy sinh nhan sắc giúp ngươi, ngươi đừng không biết tốt xấu!” Nói xong, bắt chước nữ quỷ ngậm lọn tóc liếc Tần Vọng Thiên: “Tiểu tử không lương tâm!”

Tần Vọng Thiên kinh hãi cả người nổi đầy da gà.

Điên thì có điên, nhưng Tần Vọng Thiên nghĩ chiêu này của Mộc Lăng có thể hữu dụng.

Trước khi ra cửa, Mộc Lăng lấy vài chai thuốc bỏ vào trong ngực.

“Đem theo làm gì?”

“Người ta tuổi đã lớn, lỡ như bị ta hù chết thì sao?” Mộc Lăng vỗ vỗ ngực: “Vạn nhất có người bị ta hù sợ đến chết, ta có thể chữa trị kịp thời.”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, cười: “Ngươi có muốn đem theo ít bùa hộ mệnh hay gì đó luôn không, cải trang thế này vạn nhất trên đường

https://thuviensach.vn

gặp phải quỷ nam, hay hồn ma Nhạc Nam Phong tìm về, bắt ngươi đem đi mất thì biết làm sao?”

Mộc Lăng sửng sốt, xoay mặt chăm chú nhìn Tần Vọng Thiên một hồi, sau đó lôi từ trong cổ áo ra một xấp bùa hộ mệnh dày cộm, lấy một lá đưa cho Tần Vọng Thiên: “Nè, đừng nói ta làm thiếu gia mà không lo cho ngươi!”

Tần Vọng Thiên cầm lá bùa, cúi đầu nhìn… ‘Xuống mồ bình an’… Hít một hơi vứt trở lại, Mộc Lăng tủm tỉm cười.

Sau đó, hai người, hay nói chính xác hơn là một người và một nữ quỷ, một trước một sau lặng lẽ ra sân. Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, liền bảo Mộc Lăng đi phía trước.

“Để làm chi?” Mộc Lăng bất mãn: “Ta đi ở phía trước vạn nhất làm kinh sợ người vô tội thì sao?”

Khóe miệng Tần Vọng Thiên giật giật: “Ta sợ nếu ta quay đầu lại, thình lình thấy ngươi thì nhịn không được đấm một cái.”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, tâm không cam tình không nguyện đi trước.

Hai người vượt nóc băng tường đi tới phía sau núi, thấy phía trước là một dãy phòng ở, Mộc Lăng nhíu mày: “Đi đâu tìm quan tài của Nhạc Nam Phong?”

“Tìm quan tài của hắn làm gì?”

“Thì để khám nghiệm tử thi.” Mộc Lăng liếc hắn một cái: “Nếu như chết không có gì mờ ám, thì sao phải giấu tới giấu lui như bảo bối chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ta đã tới vài lần, không lần nào tìm được.” Tần Vọng Thiên cũng có chút bối rối.

“Tìm người hỏi đi!” Mộc Lăng rất phấn chấn, bắt đầu tìm chung quanh xem có ma quỷ bay ngang không.

“Ở đây canh phòng rất nghiêm ngặt.” Tần Vọng Thiên nói: “Không bao lâu sẽ có người đến tuần tra.”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, hỏi: “Nơi nào cũng có tuần tra sao?”

Tần Vọng Thiên lấy một mảnh da dê cất trong ngực ra, nói: “Ta đã ghi lại một ít… Phía nam là linh đường, có trọng binh canh gác, nhưng ta đã đi xem rồi, quan tài của Nhạc Nam Phong không có ở đó. Phía đông và phía tây là biệt viện và phòng ở, cũng không khác ở đây, cách nửa canh giờ sẽ có một đội nhân mã tuần tra, nơi đó tương đối đáng nghi. Phía bắc là từ đường, không ai gác, ta đã đến đó xem thử rồi, chỉ toàn bài vị tổ tiên, không có gì lạ.”

Mộc Lăng gật đầu, sờ sờ cằm, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Làm sao vậy?” Tần Vọng Thiên hỏi hắn: “Đi biệt viện tìm đúng không?”

Mộc Lăng khoát khoát tay, nói: “Đi linh đường tìm.”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút: “Ta cũng biết nơi vắng thường khiến người ta chú ý nhất, thường là nơi cất giấu bí mật khó lường, nhưng ta đã tìm trong từ đường rồi, không phát hiện gì lạ.”

“Đi, đi xem lại đi.” Mộc Lăng lôi hắn một cái, chạy về hướng từ đường phía bắc.

https://thuviensach.vn

Hai người tìm vào từ đường rất thuận lợi, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, vội vội vàng vàng, có hai người.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, cùng trốn vào trong từ đường, nhìn xung quanh không thấy có chỗ ẩn nấp, không cần nghĩ thêm liền trốn phía sau tượng Bồ Tát.

Không lâu sau thì có một nam một nữ chạy vào. Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên lại liếc mắt nhìn nhau, người nam nhân bọn họ biết, là trại chủ Hoa sơn trại Tiễn Hoa, người chạy vào cùng hắn là một nha hoàn dung mạo xinh đẹp mặc hồng y.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đều bĩu môi: "Đang đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ chạy đến nơi vắng người, khẳng định không phải chuyện tốt."

"Tam gia, bị người khác phát hiện thì phải làm sao?" Nha hoàn nũng nịu hỏi: "Nếu như bị Tam nãi nãi biết được, Tiểu Ngọc sẽ chết không có chỗ chôn."

"Sợ cái gì, nơi ngày ban ngày cũng chẳng có ai đến, đừng nói là buổi tối, ngươi ngoan ngoãn hầu hạ cho ta vui vẻ, Tam gia sẽ cưới ngươi làm thiếp, hắc hắc." Tiễn Hoa cợt nhã ôm lấy nha hoàn tên Tiểu Ngọc mà hôn, trong miệng còn nói mấy câu hạ lưu dâm loạn thô tục, làm cho nha đầu kia vừa thẹn thùng vừa xấu hổ.

Mộc Lăng nhăn mũi, liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên: "Không ngờ Tiễn Hoa này lại hạ lưu như thế, nhìn không ra nhỉ?"

Tần Vọng Thiên cũng lắc đầu, trong lòng nghĩ 'còn phải đợi tới khi nào, nói thật, chờ lâu không sợ, vạn nhất hai người kia thật sự làm… Trốn trong này nghe cùng Mộc Lăng, xấu hổ.'

https://thuviensach.vn

“Tam gia, ngài từ từ?” Giọng nói của Tiểu Ngọc ngọt ngào mềm mại, Tiễn Hoa nghe đến xương cũng đã mềm ra. “Ta nghe nói lần này Nhị tiếu gia lần này tính sai, chuyện tốt đã đến lượt Tam thiếu gia hưởng rồi sao? Người trong trại đều nói ngài và Mạc gia là người thân cận của Tam thiếu gia, vậy không phải phát đạt rồi sao, nói không chừng có thể ngồi ở chỗ của phó trại chủ ấy chứ.”

“Hắc hắc hắc…” Tiễn Hoa đắc ý cười: “Đúng vậy, chỉ có hai kẻ quê mùa thô kệch như Tung Bách Vạn và Mạnh Khải Thái mới có thể đi theo thứ dã chủng Nhạc Tại Đình. Người trong trại ai chẳng biết Nhạc Tại Đình căn bản không phải lão gia sinh ra, hừ… Năm đó tự mình đến nhận cha, mẫu thân hắn cũng thật không biết xấu hổ, cùng người khác sinh ra dã chủng để lão gia nuôi dưỡng, còn mưu toan chiếm Nhạc gia trại.”

Mộc Lăng nghĩ thầm ‘Tiễn Hoa này thật sự chết chắc rồi!’ Quả nhiên, vừa quay mặt nhìn đã thấy sắc mặt Tần Vọng Thiên rất khó coi, Mộc Lăng lắc đầu, nghĩ ‘Tiễn Hoa cũng là chán sống rồi, ngươi mắng Nhạc Tại Đình sao cũng được, mắng chửi mẫu thân người ta làm chi chứ? Người ngươi mắng là mẫu thân Tần Vọng Thiên đó, mẫu thân của đầu lĩnh mã tặc mà dễ mắng vậy sao?!”

“Nhị thiếu gia thực sự là dã chủng sao?” Tiểu Ngọc hiếu kì hỏi: “Ta còn tưởng rằng chỉ là đồn đãi thôi, vậy tại sao trước khi lão gia lâm chung lại truyền vị cho Nhị thiếu gia?”

“A…” Tiễn Hoa đặt nha đầu lên đấm đệm trước tượng phật, cười hì hì nói: “Nha đầu như ngươi hỏi cái này để làm gì? Chúng ta chỉ nên nói chuyện phong nguyệt…”

“Người ta hiếu kì mà.” Tiểu Ngọc nhõng nhẽo nói: “Nói cho ta nghe một chút đi.”

https://thuviensach.vn

Tiễn Hoa xem ra cũng là người vô cùng háo sắc, thực sự đắc ý dào dạt hừ một tiếng nói: “Ta nói cho ngươi một bí mật, ngươi không được nói ra ngoài.”

“Được.” Tiểu Ngọc gật đầu liên tục.

“Lão gia… Căn bản là không chết!” Tiễn Hoa hắc hắc cười hai tiếng: “Người biết chuyện này tuyệt đối không hơn năm, nếu ngươi dám nói ra ngoài, ta cũng khó giúp ngươi giữ được cái mạng nhỏ này a.”

“Ai nha!” Nha hoàn vỗ ngực làm nũng: “Chuyện đáng sợ như vậy, ngươi còn nói cho người ta làm gì chứ!”

Sau đó, hai người hi hi ha ha bắt đầu cùng hưởng thụ đêm xuân.

Mộc Lăng nhíu mày liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên… ‘Nha đầu kia có vấn đề!’

Tần Vọng Thiên cũng gật đầu, nghĩ thầm ‘Tiễn Hoa này quả thực không đáng tin tưởng… Nhưng hắn vừa nói Nhạc Nam Phong căn bản không chết là có ý gì? Lão đầu kia giả chết sao?’

Đang nghĩ ngợi, chợt bên ngoài ồn ào xôn xao, Mộc Lăng trừng Tần Vọng Thiên ‘Ngươi nói không có ai mà? Sao lại có nhiều người như vậy?!’

Tần Vọng Thiên vô tội nhướng nhướng mày: “Ngươi hỏi ta ta hỏi ai đây?”

Nghe có người tới, Tiễn Hoa liền định đứng dậy, thế nhưng còn chưa kịp mặc y phục vào, đã có người cầm đuốc tiến đến, dẫn đầu là Tung sơn trại chủ Tung Bách Vạn, còn có cả các lão trại chủ, cùng với phu nhân của Tiễn Hoa, Lưu Thị. Lưu Thị vừa nhìn thấy hai kẻ y phục xộc xệch trong từ đường thì lập tức kêu trời gọi đất mà khóc: “Đồ vô lương tâm, ta ở nhà nuôi con cho ngươi, ngươi ở bên ngoài chơi đùa nữ nhân, còn đùa tới người

https://thuviensach.vn

trong trại… Ngươi là thứ hồ ly tinh !” Vừa nói vừa đuổi theo đánh nha đầu kia.

Nha đầu kia lập tức trốn phía sau Tiễn Hoa, lắp bắp la: “Tam gia, cứu mạng!”

Lưu Thị lúc này có lẽ là giận đến điên rồi, vừa khó lóc om sòm vừa chửi đổng không chịu buông tha. Tiễn Hoa nghĩ thầm ‘tiện nhân chết tiệt này, bắt gian còn dẫn theo người đến’, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt đầy khinh bỉ Tung Bách Vạn và các lão nhân tức giận đến thổi râu mép trừng mắt thì không nén được giận. Mà Lưu Thị lại còn nhào đến đấm vào người hắn hết lần này đến lần khác, Tiễn Hoa tức giận đến giơ chân đá văng Lưu thị: “Ngươi cút ngay cho ta, tiện nhân, lão tử lần này sẽ hưu ngươi!”

“Ai nha… Lưu Thị lảo đảo, đột nhiên ngã xuống, đầu đập vào chân bàn thờ, ngay cả la một tiếng cũng không kịp, vừa ngã xuống đã tuyệt khí.

“Phu nhân!” Đám nha hoàn đi theo Lưu Thị vừa tiến lên nhìn, liền khóc rống lên ngay tại chỗ, miệng hô: “Chết người rồi! Phu nhân chết rồi!”

Tần Vọng Thiên đưa mắt ra hiệu với Mộc Lăng, như là hỏi… ‘Vừa rồi có thấy không?’

Mộc Lăng gật đầu, hai người bọn họ đều là cao thủ, khi nãy Lưu Thị bị Tiễn Hoa một cước đá văng, vốn là sẽ không đụng vào chân bàn, thế nhưng cùng lúc nàng ta bước lui, nha hoàn vẫn trốn sau lưng Tiễn Hoa khóc không ngừng đột nhiên bắn ra một hạt đậu hay hạt châu nhỏ gì đó, rơi xuống vừa đúng ngay sau chân Lưu Thị, Lưu Thị bước trúng bị trượt, mới ngã ra xa như vậy… Nha hoàn này có công phu rất cao, hơn nữa lá gan cũng lớn, tại trước mặt Tung Bách Vạn và các trại chủ mà lại dám giở ám chiêu, vậy mà cũng không bị phát hiện.

Thấy mình vừa đá chết thê tử kết tóc, Tiễn Hoa cũng choáng váng, Tung Bách Vạn nghĩ sự tình lúc này đã quá mức rồi, nhịn không được rống

https://thuviensach.vn

lên : “Tiễn Hoa, con mẹ nó, ngươi là người sao, quả thực không có nhân tính!”

Các lão nhân cũng lắc đầu: “Quốc có quốc pháp gia có gia quy, ngươi làm xằng làm bậy như thế… Làm sao xứng làm trại chủ, người đâu, áp giải hắn trở về, để Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia xử lý!”

Tiễn Hoa vừa nghe lập tức lo lắng, nghĩ thầm ‘đúng là sắc tại đầu thượng nhất bả đao[trên đầu chữ sắc-色 một chữ đao-刀]!’ Suy nghĩ một lát, môn quy của Nhạc gia trại rất nghiêm, điều đặc biệt kiêng kị là gian đạo dâm tà, mình trước ăn vụng sau sát nhân, nếu như bị xử theo gia pháp không chết cũng mất nửa cái mạng. Hơn nửa bản thân hắn cũng hiểu rõ, tích cách Nhạc Tại Vân rất chính trực, ghét nhất những chuyện thế này, Nhạc Tại Đình sẽ càng không bỏ qua, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun! Nghĩ xong, Tiễn hoa đột nhiên quay ra cửa la lớn: “Thiếu gia, ngài phải làm chủ cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn ra bên ngoài, Tiễn Hoa nhanh chân chạy đến sau đại điện, dường như là muốn đến phía sau tượng phật, mới vừa cúi người, liền mặt đối mặt Mộc Lăng đang ngồi xổm ở đó ngửa mặt nhìn lên.

Mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, Tiễn Hoa đột nhiên rống lên một tiếng chạy trở lại, vừa chạy vừa la: “Quỷ a…”

Vừa chạy đến đại điện đã bị Tung Bách Vạn bắt được: “Ngươi lúc gọi thiếu gia lúc la quỷ, xem chúng ta là kẻ ngu si sao!” Nói xong thì kéo Tiễn Hoa đi ra ngoài: “Bớt nói nhảm đi, theo chúng ta đi gặp thiếu gia!” Nói xong, quay sang nha hoàn bên cạnh nói: “Thi thể Lưu Thị và nha hoàn kia cũng phải đem đi!”

Nói xong, cả đoàn người ầm ầm đi ra.

https://thuviensach.vn

Thấy mọi người đi xa, Tần Vọng Thiên mới thở phào nhẹ nhõm, đừng nói, còn may là Mộc Lăng giả trang nữ quỷ.

“Mau đi thôi!” Tần Vọng Thiên lôi Mộc Lăng: “Cứ thế này nói không chừng còn có người khác đến.”

“Chờ một chút.” Mộc Lăng khoát khoát tay, sờ sờ cằm nói: “Vừa nãy Tiễn Hoa vốn định đào tẩu mà phải không?”

Tần Vọng Thiên sửng sốt.

Mộc Lăng quan sát xung quanh một chút, đứng lên nhìn nhìn tượng phật và bức tường phía sau, giơ tay sờ sờ: “Nếu hắn muốn chạy trốn, nếu không đi cửa trước thì chạy cửa sau, hoặc cũng có thể từ bay nóc ra, vì sao cứ phải chạy đến sau tượng phật?”

Tần Vọng Thiên cũng tỉnh ngộ, gật đầu: “Đúng vậy, ở đây ngay cả một ô cửa sổ cũng không có.” Vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác khối đá nơi bàn tay mình đang chống vào tường bị thụt vào trong, “cụp” một tiếng…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tiếng "cùm cụp" qua đi, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên còn chưa hiểu chuyện gì đã thấy mặt đất dưới chân bỗng nghiêng sang một bên…

"A?" Hai người vừa lăn vừa ngã xuống hầm ngầm mới xuất hiện dưới chân, mà trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng "cạch", sau đó đóng kín lại như cũ.

May mà căn hầm cũng không sâu, nhưng vì bọn họ không kịp phản ứng, rơi thẳng xuống. Tần Vọng Thiên ngã xuống sau, liền vươn tay túm lấy Mộc Lăng, xoay người để mình rơi xuống trước, để Mộc Lăng ngã trên người hắn.

"Bịch" một tiếng rơi xuống đất, bốn phía tối đen.

"Nha!" Vừa mới rơi xuống, Mộc Lăng đã la một tiếng, giơ tay đánh Tần Vọng Thiên.

"Cái gì?" Tần Vọng Thiên vô tội hỏi.

"Ngươi sờ loạn cái gì?" Mộc Lăng nhìn không thấy Tần Vọng Thiên, nhưng cảm giác có người sờ sờ thắt lưng mình.

"Ta sờ ngươi lúc nào?!" Tần Vọng Thiên cãi cọ: "Hơn nữa ta đâu có thấy gì."

Mộc Lăng sửng sốt, không lẽ là ảo giác, vừa định đứng lên liền cảm giác có người hung hăng bóp mông mình một cái.

https://thuviensach.vn

“A…” Mộc Lăng nóng nảy: “Tên vương bát đản nào sờ lão tử?!”

Tần Vọng Thiên đột nhiên hỏi: “Này, có khi nào là…”

“Là cái gì?” Mộc Lăng hùng hổ.

Tần Vọng Thiên nhỏ giọng nói: “Ai bảo ngươi vô duyên vô cớ giả nữ quỷ? Nơi này là từ đường, không biết có bao nhiêu nam quỷ chờ chiếm tiện nghi ngươi đâu?”

Mộc Lăng ngây ngẩn cả người, trầm mặc một hồi, đột nhiên cắm đầu xuống nhào vào trong lòng Tần Vọng Thiên la: “Nha… đáng ghét, ta không muốn bị quỷ nam chiếm tiện nghi!”

“A, lại sờ nữa!” Mộc Lăng ồn ào: “Bùa hộ mệnh ta mua đều là lừa đảo!”

“Ngươi đừng nhúc nhích nữa!” Tần Vọng Thiên cảnh cáo Mộc Lăng: “Bị quỷ đụng vào không được cử động, nếu không sẽ bị bắt đi.”

Cả người Mộc Lăng cứng ngắt, hỏi: “Vậy nếu hắn sờ ta nữa thì sao?”

“Cứ để hắn sờ đi!” Tần Vọng Thiên nói như thật: “Dù sao bị sờ còn hơn bị bắt đi!” Vừa dứt lời, Mộc Lăng liền cảm thấy có một đôi tay từ chân hắn sờ lên.

“Tử quỷ, chết cũng là sắc quỷ!” Mộc Lăng căm giận, đột nhiên nhớ ra: “A, đúng rồi Vọng Vọng, châm lửa, quỷ sợ ánh sáng, ngươi có hỏa tập không?”

“Không có.” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng: “Ngươi có không?”

“Có, ở trong ngực”, Mộc Lăng nói, vươn tay định lấy, chợt nghe Tần Vọng Thiên nói: “Ngươi đừng cử động, ta giúp ngươi lấy.”

https://thuviensach.vn

“Vì sao?” Mộc Lăng không hiểu.

“Ngươi loạn động, ta sợ hắn kéo ngươi đi” Tần Vọng Thiên nói, vươn tay tìm tìm sờ sờ được vai của Mộc Lăng, xung quanh cổ, theo xương quai xanh chậm rãi trượt vào trong quần áo.

“Tay lạnh quá a!” Mộc Lăng buồn bực: “Không phải ở bên trong, là bên ngoài! Áo bên ngoài!”

“Ngươi, được… Hắn còn sờ ngươi không ?” Tần Vọng Thiên vừa tìm vừa hỏi.

“Còn.” Mộc Lăng ủy ủy khuất khuất mà nghĩ ‘tử sắc quỷ, sờ mông lão tử, lão tử đốt chết ngươi!’ Đang nghĩ ngợi, cảm giác Tần Vọng Thiên đã lấy ra được hỏa tập, vừa mở ra thổi một cái. Không đợi hỏa tập cháy lên, Mộc Lăng một tay nắm chặt cái ‘tay quỷ’ vẫn đặt trên mông mình, tay kia đoạt lấy hỏa tập trên tay Tần Vọng Thiên, quay ra phía sau dí vào: “Cháy chết ngươi!”

Thế nhưng vừa xoay mặt, phía sau không có người cũng không có quỷ, cúi đầu, thấy trong tay mình nắm một bàn tay, quay đầu lại… Bàn tay dínhMỠliền với cánh tay Tần Vọng Thiên, lại ngẩng đầu lên, Tần Vọng Thiên mặt thản nhiên cười với hắn.

Mộc Lăng nheo mắt, đột nhiên cầm hỏa tập nhào tới: “Lão tử đốt chết ngươi tiểu vương bát đản, vì dân trừ hại!”

Tần Vọng Thiên lập tức trốn, Mộc Lăng lúc này là phát hỏa thật sự, nhào đến muốn bóp chết Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên nửa cười nửa mếu, một nữ quỷ đang nhào lên người hắn đòi mạng hắn.

Còn đang ồn ào, đột nhiên nghe có thanh âm “u u” rất nhỏ, giống như là ai đang khóc.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng sửng sốt, Tần Vọng Thiên cũng sửng sốt. Lúc này, hai người mới để ý đến hoàn cảnh hiện tại, nhìn xung quanh thì thấy bọn họ đang ở trong một đường hầm rất dài, sau lưng Tần Vọng Thiên là bức tường, phía sau Mộc Lăng là đường hầm tối đen, tiếng khóc khi nãy, là từ đầu kia của đường hầm truyền tới.

Mộc Lăng quay đầu lại nhìn Tần Vọng Thiên: “Là ngươi làm sao?”

Tần Vọng Thiên nhướng mày: “Ta làm gì có bản lĩnh lớn như vậy?”

“Vậy là tiếng gì?” Mộc Lăng rút tay lại đứng lên, ngẩng đầu nhìn, đường hầm này cao khoảng một đầu người, vết đào rất rõ, xem ra là mới đào không bao lâu, hơn nữa dường như làm rất gấp rút, lồi lồi lõm lõm.

Tần Vọng Thiên cũng đứng lên, ngực buồn bực, Mộc Lăng này đúng là một chút sức nặng cũng không có, ăn nhiều như thế mà lại nhẹ như vậy, trên tay còn vương lại cảm giác mềm mại khi nãy sờ sờ, Mộc Lăng rất gầy, nhưng cái mông có thịt!

Mộc Lăng đi đến vài bước, đột nhiên dừng lại, quay người, đưa hỏa tập cho Tần Vọng Thiên, mình thì chạy đến phía sau Tần Vọng Thiên, để hắn đi trước.

“Cồn phu của ngươi rất cao mà.” Tần Vọng Thiên nhíu mày liếc Mộc Lăng một cái: “Sao lại bắt ta đi trước? Sợ chết sao?”

Mộc Lăng nghiêm túc nói với hắn: “Vọng Vọng, nếu như gặp quỷ thật, ngươi nhớ kĩ phải ngăn chặn nó, ta trốn trước!”

Tần Vọng Thiên đành chịu, đi phía trước. Hai người chậm rãi đi về phía đường hầm, tiếng khóc càng lúc càng quỷ dị, cảm giác như đã biến thành tiếng kêu của thú non, Mộc Lăng nắm chặt góc áo Tần Vọng Thiên, đi theo phía sau, sẵn sàng trốn bất kỳ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Đi một lúc, một trận âm phong thổi tới, gió lạnh như băng chui vào trong cổ, Mộc Lăng lạnh đến giật mình một cái, hai tay ôm lấy cổ Tần Vọng Thiên như gấu.

“Này Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng làm cho giật mình một cái: “Ngươi làm gì vậy?”

Mộc Lăng nhỏ giọng nói: “Nghe nói thời điểm quỷ xuất hiện, sẽ có âm phong!”

“Chỉ là một trận gió thôi.” Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng, đi tiếp vài bước, đột nhiên dưới chân “rắc rắc” vài tiếng. Tần Vọng Thiên cảm giác được mình vừa giẫm lên vật gì đó, cùng mộc lăng cúi đầu nhìn, trên mặt đất trải đầy xương trắng…

“A!” Mộc Lăng một chiêu nhảy lên lưng Tần Vọng Thiên, nằm úp sấp trên người hắn nhìn xuống: “Hết rồi hết rồi, ở đây thực sự có quỷ!”

Tần Vọng Thiên cõng Mộc Lăng đi tới vài bước, trên mặt đất xuất hiện một cái đầu lâu…. Khi nãy còn hoài nghi có phải xương người không, bây giờ rõ ràng rồi, đúng thật là xương người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tần Vọng Thiên thả Mộc Lăng xuống, nắm lấy tay áo rộng thùng thình của Mộc Lăng, kéo lên mặt lau một trận.

“Làm gì vậy!” Mộc Lăng bảo vệ mặt mình, thế nhưng lớp cải trang nữ quỷ trên mặt đã bị lau nhạt không ít.

“Như vậy thuận mắt hơn.” Tần Vọng Thiên liếc mắt trừng Mộc Lăng: “Như lúc nãy vạn nhất có nữ quỷ thật chạy ra, ta sợ ta không phân biệt được.”

Mộc Lăng bĩu môi, xoa xoa mặt vừa bị Tần Vọng Thiên lau thô bạo, nhả ra một câu: “Tiểu tử chết tiệt!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên đưa lưng về phía hắn: “Còn muốn cõng không?”

Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Cõng~”

Tần Vọng Thiên cõng Mộc Lăng đi tới, phát hiện xương trên mặt đất càng ngày càng nhiều, lúc này, trước mặt đã thấy cửa động, tiếng gió thổi gào thét, Tần Vọng Thiên thở phào nhẹ nhõm, thì ra là tiếng gió thổi.

Đang muốn đi ra ngoài, Mộc Lăng bỗng cảm giác có vật gì khoát lên vai. Quay sang nhìn, thấy một bàn tay xương… Nhìn lên trên, thấy một cái cánh tay, đã không còn da thịt, chỉ có xương cốt trắng hếu, vải vụn quấn quanh… Nhìn lên nữa, trên đỉnh đầu lộ ra một nửa bộ xương khô, hai hốc mắt tối om trống rỗng nhìn chằm chằm Mộc Lăng, nửa phần sau của thân thể bị chôn trong đất.

Mộc Lăng và bộ xương khô nhìn nhau một hồi, đột nhiên “Nương a!” một tiếng, làm Tần Vọng Thiên sợ đến giật mình. Sau đó, hai cánh tay Mộc Lăng ôm cổ Tần Vọng Thiên đột ngột siết lại, Tần Vọng Thiên suýt chút nữa thở không được, hai chân Mộc Lăng kẹp chặt lấy thắt lưng Tần Vọng Thiên, Mộc Lăng hô to: “Quỷ! Chạy mau!”

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên không hiểu chuyện gì định quay đầu lại nhìn Mộc Lăng, thế nhưng Mộc Lăng ôm chặt hắn không ngừng thúc: “Chạy mau lên!”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ không thể làm gì hơn là cõng Mộc Lăng chạy đi, bị siết đến sắp ngẹt thở, vừa vọt ra khỏi cửa động, thấy trước mắt là một mảnh đất trống, xa xa có rừng cây.

Mộc Lăng vẫn siết chặt Tần Vọng Thiên không tha, Tần Vọng Thiên sắp không thở nổi nữa, hơn nữa Mộc Lăng vừa ôm chặt hắn vừa dùng chân đá hắn: “Chạy mau chạy mau!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên không chịu nổi nữa, nghĩ thầm ‘Ngươi coi ta là ngựa sao? Lão tử tuy là mã tặc nhưng cả đời này cũng chưa từng làm ngựa đâu!’ Tay sau lưng buông ra thả cho Mộc Lăng rơi xuống mặt đất.

“Ai da.” Mông Mộc Lăng rớt thẳng xuống, đưa tay sờ sờ mông, bất mãn giương mắt trừng Tần Vọng Thiên, lại thấy Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm phía sau hắn, dường như có chút khiếp sợ.

Mộc Lăng đứng lên, quay đầu lại nhìn, phía sau là một thổ động, là nơi bọn họ vừa chạy ra, phía trên thổ động là một bãi đất trống lớn, có mấy gò đất, còn có không ít mộ bia ngổn ngang.

“Thì ra là một bãi tha ma.” Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Thảo nào trong động nhiều xương người như vậy, có lẽ là từ dưới những nấm mồ oạt vào.”

Mộc Lăng cũng đã hiểu được, nhớ tới lúc nãy cảm thấy có chút mất mặt, liền ‘khụ khụ’ hai tiếng vỗ vỗ cái mông, vươn tay vỗ vai Tần Vọng Thiên: “Ngươi dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, sợ là bình thường, tuy rằng ta không sợ, nhưng ta sẽ không chê cười ngươi!”

Tần Vọng Thiên phát cáu, Mộc Lăng còn cười đến vẻ mặt đắc ý, còn đang buồn bực, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng người, có hai người tay khiêng một cuốn chiếu lớn đi tới. Ở đây xung quanh không có chỗ nào trốn được, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên phải trốn sau một tấm mộ bia lớn. Quan sát từ xa, đó là hai quan sai, nhìn trang phục là lính tuần tra ban đêm của nha môn.

“Ai, có phải gần đây trời lạnh, cho nên người lang thang chết đặc biệt nhiều không?” Một quan sai nói: “Người này tuổi vẫn còn trẻ mà.”

“Xong rồi.” Người kia kéo dài thanh âm nói: “Đây cũng đâu phải mùa đông đầu tiên, mùa đông hằng năm đều có mấy người bị rét chết, thế nhưng năm nay sao lại nhiều như vậy? Hiện tại tháng mấy? Tuyết còn chưa rơi, làm sao có thể bị chết cóng, mười phần hết tám phần là bị mưu hại rồi?”

https://thuviensach.vn

“Mấy ngày nay ngày nào cũng có.” Tên lính kia nhỏ giọng nói: “Có phải có chút tà môn không?”

“Ai nha đừng nói nữa, ném nhanh đi, nơi này rất tà quái!” Nói xong hai người ném bọc chiếu cuốn thi thể đi, xoay người vội vã chạy.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên thấy hai tên lính đã chạy xa, từ sau tấm bia đi ra. Mộc Lăng nhẹ nhàng giở ra tấm chiếu bọc thi thể, bên trong là xác một nam nhân còn trẻ, nhờ ánh trăng nhìn, thi thể toàn bộ màu đỏ tím kì dị, môi biến thành màu đen, hơn nữa khô quắt dị thường.

“Sao có thể như vậy?” Tần Vọng Thiên nhìn da thi thể nghĩ thật giống như vỏ cây, định sờ một chút, bị Mộc Lăng ngăn lại: “Đừng chạm vào, thi thể này có chuyện.” Nói xong, hắn đứng lên, cởi áo khoác, xé ra cẩn thận bao quanh thi thể, còn chỉnh lại cho thật kín.

“Ngươi muốn làm gì?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

“Mang về.” Mộc Lăng tỏ ý bảo Tần Vọng Thiên khiêng lên.

“Mang về…” Tần Vọng Thiên mở to hai mắt: “Thứ kinh tởm như vậy mang về làm gì?”

Mộc Lăng hơi nhăn mày: “Thi thể này có chút kì quái, ta phải mang về kiểm tra một chút.”

Tần Vọng Thiên tâm không cam tình không nguyện liếc nhìn thi thể, sau đó nhìn Mộc Lăng: “Vậy ngươi tự vác…”

Mộc Lăng hung hăng trừng Tần Vọng Thiên: “Ngươi vác hay không?!”

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng hung hãn, không thể làm gì hơn là nhanh đi đến vác lên. Hai người ra khỏi bãi tha ma, phát hiện đã ra khỏi

https://thuviensach.vn

Nhạc gia trại, thì ra bên ngoài tường phía sau núi của Nhạc gia trại là nơi vứt xác người lang thang.

Hai người mang theo thi thể, lén lút vào trong Nhạc gia trại, lúc này trong trại đã bắt đầu rung chuông rồi, người trong trại cũng vội vã chạy đến phòng khách.

Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng âm thầm về phòng, giấu thi thể dưới gầm giường, Tần Vọng Thiên lôi Mộc Lăng một cái, kéo hắn vào trong viện múc nước rửa mặt.

"Để làm gì!" Mộc Lăng bất mãn.

"Ngươi xem mặt ngươi bây giờ, làm sao để cho người khác thấy được!" Tần Vọng Thiên dùng khăn thấm nước giếng giúp Mộc Lăng lau mặt.

"Aa…" Mộc Lăng bị lạnh đến giật mình một cái, né tránh: "Lạnh chết rồi, ngươi không biết dùng nước nóng sao!"

Tần Vọng Thiên trừng hắn: "Người còn có thời gian đun nước, mau rửa!"

"Gấp cái gì, đâu có ai đến đâu!" Mộc Lăng cầm khăn lau mặt.

":Lần này kẻ phạm tội là người của Nhạc Tại Vân." Tần Vọng Thiên dùng nước trong thùng rửa tay, thấy Mộc Lăng đầu tóc lộn xộn liền giúp hắn sửa sang: "Nhạc Tại Đình không chừng sẽ thông báo cho tất cả người trong trại đều biết!"

"Ưm…", Mộc Lăng dẫu môi ra lau hồi lâu vẫn không xong.

"Ngươi dùng cái gì bôi lên môi?" Tần Vọng Thiên nổi giận.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cười hì hì: “Nửa cân dâu!” Nói xong le lưỡi ra… Lưỡi cũng tím!

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, vươn tay phủi tóc Mộc Lăng: “Trên mặt trắng bệch là dùng cái gì bôi lên? Cả tóc cũng trắng?”

“Bột mì đó.” Mộc Lăng phủi tóc: “Vọng Vọng, đi nấu nước, ta muốn tắm!”

Vừa mới dứt lời, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, cùng với tiếng người la: “>

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau… Nhạc Tại Đình.

Mộc Lăng nóng nảy: “Làm sao bây giờ?”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, đầy đầu đều là bột mì, Nhạc Tại Đình lại sắp vào đến, lúc nguy cấp nảy ra sáng kiến, đưa tay đem cả thùng nước đổ thẳng xuống người Mộc Lăng.

“A!” Mộc Lăng kêu một tiếng thảm thiết, vừa muốn mắng chửi, Tần Vọng Thiên thấy Nhạc Tại Đình đã đến cửa, nhưng môi Mộc Lăng còn tím đen… Dứt khoát… Đã làm thì làm cho hết!

Tần Vọng Thiên vươn tay ôm lấy thắt lưng Mộc Lăng, một tay nâng phía sau đầu hắn, cúi đầu hung hăng ngậm lấy môi Mộc Lăng.

Nhạc Tại Đình chạy ào vào trong viện, liền thấy bên cạnh giếng, Mộc Lăng cả người ướt nước đang đứng, thắt lưng được Tần Vọng Thiên ôm trọn, ngẩng mặt, tóc đen ướt sũng khoát lên một bên vai, một thân áo trắng tất cả đều ướt, dán chặt vào thân hình thon gầy… Tần Vọng Thiên lấp kín môi Mộc Lăng, hôn đến nhiệt liệt.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Tần Vọng Thiên giả vờ giật mình nhìn thấy Nhạc Tại Đình, giơ tay ôm lấy Mộc Lăng chạy vào trong phòng, nói với Nhạc Tại Đình: “Phiền Nhị thiếu gia giúp ta gọi người đun nước.”

“Ách… Được.” Nhạc Tại Đình có lối thoát, quay đầu phân phó hạ nhân đun nước, nhưng trong óc tràn đầy hình ảnh Mộc Lăng vừa rồi.cả người ướt sũng, thân hình có chút gầy yếu, còn có cái cổ nhỏ dài tinh tế ngưỡng lên… Tim đập rất nhanh.

Một lát sau, Tần Vọng Thiên chắp tay sau lưng từ trong phòng đi ra, hỏi Nhạc Tại Đình: “Nhị thiếu gia có chuyện gì sao?”

“Phải.” Nhạc Tại Đình gật đầu nói: “Nửa canh giờ nữa, Nhạc gia trại sẽ xét xử công khai thi hành gia pháp, mời hai vị đến xem.”

“Được.” Tần Vọng Thiên gật đầu, nói: “Chờ thiếu gia thay xong y phục chúng ta sẽ đi.”

“Được…”, Nhạc Tại Đình cười cười, hoảng loạn bỏ đi.

Tần Vọng Thiên thở dài, xoay người trở về phòng. Đẩy cửa, thấy phía sau bình phong có hơi nước bốc lên, tiếng nước rào rào… Cùng với bóng Mộc Lăng đang tắm rửa chiếu vào trên bình phong.

Tần Vọng Thiên ngơ ngác ngồi xuống bàn trà, rót một ly, vừa uống trà vừa thưởng thức.

Ngâm trong nước nóng hồi lâu, Mộc Lăng mới trắng trắng hồng hồng trở lại, mặc áo trong bước ra, bò lên giường dùng chăn bọc mình lại. Tần Vọng Thiên vừa định nói cho hắn Nhạc Tại Đình mời bọn họ đi xem xét

https://thuviensach.vn

xử, Mộc Lăng đột nhiên ủy ủy khuất khuất dùng một ngón tay chỉ vào Tần Vọng Thiên: “Dâm tặc, ngươi trả trong trắng lại cho ta!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tâm không cam tình cũng không nguyện thay y phục, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi ra biệt viện, đến đại đường. Đại đường của Nhạc gia trại ở phía đông, Nhạc Tại Đình ngồi ở ghế chủ tọa, Nhạc Tại Vân ngồi bên cạnh. Khi hai người Mộc Lăng đi đến, đại sảnh đã đầy người, các vị trại chủ, các lão nhân, đường chủ… Còn có rất nhiều huynh đệ.

Mộc Lăng vươn dài cổ nhìn bên trong, lúc này, Tung Bách Vạn đi ra, vãng đoàn người ra một chút, mời Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi vào, Nhạc Tại Đình an bài cho Mộc Lăng một chỗ để hắn ngồi xuống, có chút không tự nhiên nhìn Mộc Lăng cười cười, trong đầu đầy là hình ảnh hương diễm vừa nãy.

Mộc Lăng ung dung thản nhiên bắt chéo chân ngồi xem náo nhiệt, Tần Vọng Thiên ở phía sau hạ thấp đầu, lưu ý quan sát tình huống hiện tại.

Nhạc Tại Đình thấy mọi người đã đến đông đủ, thì nói với chấp pháp đường chủ: “Dẫn người lên!”

Không bao lâu, vài huynh đệ dẫn Tiễn Hoa mặt mày xanh xao và nha hoàn Tiểu Ngọc đang khóc sướt mướt đi vào, một vài người khác cũng khiêng thi thể của Lưu thị lên.

Nhạc Tại Đình nhìn thoáng qua thi thể của Lưu thị, xoay mặt nhìn Nhạc Tại Vân liền thấy mặt hắn trắng bệch, tức giận đến cả người run rẩy, giơ tay đập mạnh vào tay ghế, cả giận nói: “Tiễn Hoa, ngươi phản rồi!”

https://thuviensach.vn

Tiễn Hoa quỳ trên mặt đất nói: “Tam thiếu gia tha mạng, xin nghĩ vì Tiễn Hoa đã làm trâu làm ngựa cả đời tại Nhạc gia trại, nhất thời nhỡ tay, tha cho ta một lần.”

Nhạc Tại Vân nói không ra lời, Tiễn Hoa là người của mình, nếu luận bang quy, thông dâm với tì nữ sau lại giết thê tử, chưa nói đến đạo nghĩa giang hồ, nếu là bách tính bình dân, phạm tội như vậy đưa đến nha môn đương nhiên sẽ bị chém. Nhạc gia trại là danh môn chính phái có tiếng trên giang hồ, việc này nếu lan truyền chẳng phải là trò cười cho giang hồ quần hùng sao, hơn nữa Tiễn Hoa là thuộc hạ của Nhạc Tại Vân, người khác sẽ nói hắn tượng bất chính hạ tắc loạn, giật dây thủ hạ vi phạm pháp lệnh, vậy phải làm thế nào?

“Nhị ca.” Nhạc Tại Vân nghĩ xong, nhìn Nhạc Tại Đình nói: “Ngươi là đương gia tạm thời, ngươi định đoạt đi, cứ xử lý công bằng!”

Nhạc Tại Đình nhìn Tiễn Hoa một chút lại nhìn chNhạc Tại Vân, dường như có chút khó xử, hắn lắc đầu nói: “Tiễn trại chủ, ngươi quyền cao chức trọng, sao lại làm ra loại chuyện hoang đường như thế này?”

Tiễn Hoa lộ vẻ đau khổ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu: “Nhị thiếu gia tha mạng.”

Nhạc Tại Đình khe khẽ thở dài, gật đầu nói: “Ngươi cũng là sai lầm đánh chết phu nhân… Ai, thanh quan nan đoạn việc nhà a”. Nói xong xoay mặt nhìn mọi người: “Chư vị trưởng bối, có ý kiến gì không?”

Mấy trại chủ còn lại hai mặt nhìn nhau, Mạnh Khải Thái là một đại quê mùa, hơn nữa bất hòa với Tiễn Hoa, liền ồn ào: “Nương a, Tiễn Hoa ngươi đúng là mặt người dạ thú, ngay cả nương tử cũng giết, ngươi còn là người sao?”

Tiễn Hoa cắn răng, nghĩ thầm ‘lão tử rốt cuộc gặp nạn’, lúc này, chợt nghe Nhạc Tại Đình đột nhiên hỏi nha hoàn kia: “Ngươi là nha hoàn ở

https://thuviensach.vn

đâu?”

Tiểu Ngọc lau lau nước mắt, nhỏ giọng trả lời: “Hồi Nhị thiếu gia, ta là nha hoàn của Tam nãi nãi.”

Mọi người vừa nghe liền chau mày, Tam nãi nãi không phải là Lưu thị sao, Tiễn Hoa này thực sự là đói bụng ăn bậy, thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, muốn đùa nữ nhân thì đến kĩ viện muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, dung mạo của tiểu nha hoàn này cũng không đến được quốc sắc thiên hương, tiền đồ Tiễn Hoa đều bị phá hư, thực sự là đáng tiếc.

“Ngươi bắt đầu thông dâm cùng Tiễn trại chủ từ lúc nào?”

“Ta…” Tiểu Ngọc vừa nghe lời này liền khóc lên, lắp bắp.

“Ngươi cái gì?” Nhạc Tại Đình kiềm chế giận dữ hỏi.

“Ta… Nhị thiếu gia, các vị lão gia làm chủ cho ta, ta là bị hắn ép buộc.” Một câu nói này của Tiểu Ngọc làm toàn bộ người trong đại sảnh bùng phát, đều chỉ trích Tiễn Hoa thật không phải người nữa.

Tiễn Hoa hết đường chối cãi, tàn bạo nhìn nha hoàn: “Tiện nhân, ngươi muốn ngậm máu phun người, lão tử làm thịt ngươi!” Nói xong đã giơ tay đánh qua một chưởng, nha hoàn lảo đảo tránh, ôm đầu nói: “Người cứu mạng…”

“Ngươi muốn làm gì?” Tung Bách Vạn ngăn Tiễn Hoa lại, cả giận nói: “Tiễn Hoa, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?”

Tiễn Hoa tức giận đến tròng mắt đỏ rực, chỉ vào nha hoàn kia nói: “Rõ ràng là ngươi lẳng lơ vô hạn, chạy tới dụ dỗ ta… Ngươi!”

“Đủ rồi!” Nhạc Tại Vân nghe không nổi nữa, nói: “Tiễn Hoa, ngươi nói nàng ta câu dẫn ngươi, có chứng cớ không?”

https://thuviensach.vn

“Ta…” Tiễn Hoa mắng thầm ‘loại sự tình này phải làm trong vụng trộm, làm sao có chứng cớ’

Mộc Lăng ngồi một bên nhìn, không khỏi tấm tắc, tiết mục này cũng thật thú vị, không uổng công hắn trễ thế này vẫn chưa ngủ chạy tới xem. Xoay mặt liếc nhìn Tần Vọng Thiên ở phía sau, Tần Vọng Thiên nháy mắt một cái, như là nói ‘Chúng ta không phải là nhân chứng tốt nhất sao?’

“Chứng cớ… Ta có!” Tiễn Hoa đột nhiên nói: “Ta cùng nàng ta là ta tình ngươi nguyện, có một nữ quỷ nhìn thấy!”

“Phụt…” Mộc Lăng không phòng bị, phun ra cả miệng trà, những người khác cũng không nhịn được cười, thế nhưng lý do Mộc Lăng phun và lý do bọn họ cười kỳ thực không hề giống nhau.

“Tiễn Hoa!” Nhạc Tại Vân thực sự là bị chọc tức, quát: “Ngươi… Quả thực buồn cười đến cực điểm!”

“Đó là sự thực!” Tiễn Hoa cãi cọ: “Đúng rồi! Ta còn một đại bí mật muốn nói, ưm…” Lời vừa ra khỏi miệng, Tiễn Hoa đột ngột ngưng lại, mở to hai mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân bị hắn làm cho có chút sợ, quay đầu lại, phía sau là tường, còn có thể có vật gì? Nhưng nhìn lại Tiễn Hoa, đột nhiên “phịch” một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Mọi người đều choáng váng, Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân cũng đứng lên, đi đến xem tình trạng của Tiễn Hoa, mặt hắn như tờ giấy, giữa mày tím đen, môi chuyển đen, hai mắt trợn trừng, đã tuyệt khí.

Nhạc gia trại lập tức ồn ào, Tiễn Hoa chết như thế nào, là bị giết hay tự sát , ở đây nhiều người như vậy, không một ai nhìn thấy hung thủ.

https://thuviensach.vn

“Có khi nào… Là… Nữ quỷ?” Không biết ai đột nhiên một câu, những người khác đều căng thẳng.

“Hoang đường!” Nhạc Tại Vân trừng mấy kẻ đang thất kinh: “Trời đất rõ ràng, yêu ma quỷ quái cái gì, nhanh đi mời đại phu đến xem!”

Có mấy tên thủ hạ lập tức đi gọi đại phu, mọi người hoảng loạn, nhưng Mộc Lăng ngồi trên ghế vô cùng bình thản mà uống trà.

Lúc này, Nhạc Tại Đình đột nhiên nói: “Lâm huynh, ngươi không phải am hiểu y thuật sao? Có thể nhìn xem thử không?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, níu chặt Tần Vọng Thiên ở bên cạnh nói: “Không muốn, hắn chết thật xấu xí…”

Mọi người hai mặt nhìn nhanh, đều cúi đầu nhìn thi thể của Tiễn Hoa… Chính xác, người chết không phải lúc nào cũng xấu xí, hơn nữa người vừa chết cũng không thể nào xấu như vậy, Tiễn Hoa này khẳng định không phải tự nhiên mà chết.

Rất nhanh, đại phu của Nhạc gia trại chạy đến, hắn tỉ mỉ kiểm tra thi thể Tiễn Hoa một hồi, cau mày nói: “Ách… Thứ cho lão hủ vô dụng, thật sự là nhìn không ra Tiễn trại chủ rốt cuộc vì sao mà chết, xin hãy thỉnh ngỗ tác[người khám nghiệm tử thi] đến khám nghiệm.”

Nhạc Tại Đình thở dài đứng lên, nói: “Được rồi… Hôm nay cũng đã muộn, mọi người về nghỉ ngơi đi.” Sau đó xoay mặt nói với Tung Bách Vạn: “Đi mời ngỗ tác có kinh nghiệm đến khám nghiệm tử thi, chuẩn bị hậu sự.”

Mọi người tản đi, nha hoàn Tiểu Ngọc còn quỳ trên mặt đất cúi mặt khóc, Nhạc Tại Đình liếc mắt nhìn Nhạc Tại Vân, hỏi: “Xử trí nàng ta thế nào?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân lúc này tâm loạn như ma, hơn nữa hắn là một đại nam nhân biết xử trí một nữ tử thế nào? Khoát khoát tay, nói: “Cho một ít bạc rồi đuổi đi đi.” Nói xong, cũng theo đoàn người đi ra.

Mộc Lăng nhìn trái nhìn phải, tuồng hay đã xong rồi, ngáp một cái, cũng lảo đảo cùng Tần Vọng Thiên đi ra ngoài. Đi đến biệt viện cách xa đoàn người, Tần Vọng Thiên bắt đầu hỏi: “Tiễn Hoa chết như thế nào?”

Mộc Lăng nhìn hắn một chút, khe khẽ thở dài, nói: “Trúng độc chết.”

“Trúng độc?” Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút: “Nếu là trúng độc chết, vậy sao không sớm không muộn, tại thời điểm mấu chốt lại chết?”

“Ai~”, Mộc Lăng chớp chớp mấy cái: “Hắn trúng không phải loại độc tầm thường, ngươi có thấy giữa hai chân mày hắn có một khối tím đen không?”

“Có” Tần Vọng Thiên gật đầu: “Vốn dĩ không có, sau khi chết mới có.”

“Cái loại độc này tên là Mi Tâm Cổ” Mộc Lăng thấp giọng nói: “Là thứ Cổ Bà ở phía nam dùng để khống chế người khác.”

“Khống chế người?” Tần Vọng Thiên có chút giật mình: “Khống chế thế nào?”

“Loại sâu độc này, phải hạ vào lúc sinh hoạt vợ chồng.” Mộc Lăng đi vào phòng, đóng cửa lại giải thích tỉ mỉ cho Tần Vọng Thiên: “Khi mới trúng độc, ở mi tâm sẽ xuất hiện một nút ruồi nhỏ như hạt gạo, màu nâu nhạt, giống như nốt ruồi trên người, căn bản không hề khiến người khác chú ý.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, chăm chú hồi tưởng một chút: “Mi tâm của Tiễn Hoa đúng thật là có một nốt như thế.”

https://thuviensach.vn

“Phải, Mi Tâm Cổ nhất định phải cho hạ vào lúc đang hành phòng, nam nhân bị hạ độc trên trán sẽ có một nốt đen, còn Cổ Bà hạ độc trong lòng bàn tay sẽ có một nốt giống hệt.”

“Nốt đen giống hệt?” Tần Vọng Thiên cau mày suy nghĩ một chút: “Tiểu Ngọc kia… Từ lúc tiến vào đại sảnh, vẫn nắm chặt tay, không có thấy qua lòng bàn tay.”

“Hắc hắc.” Mộc Lăng vươn tay sờ sờ cằm Tần Vọng Thiên: “Sức quan sát rất tốt.”

“Vậy sau đó?” Tần Vọng Thiên giục Mộc Lăng nói mau: “Cổ Bà làm sao hại chết người?”

“Chỉ cần Cổ Bà dùng nội lực phá vỡ nốt đen trong lòng bàn tay, nốt đen ở mi tâm người bị hạ cổ độc cũng sẽ lập tức vỡ tan, độc tố trực tiếp xuyên thấu Thiên Linh Cái xâm nhập vào não, chết ngay tại chỗ!”

Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, gật đầu: “Thật ác độc.”

“Đúng vậy” Mộc Lăng sờ sờ cằm, nói: “Nha hoàn kia không đơn giản, nàng ta lừa Tiễn Hoa nói ra bí mật của Nhạc Nam Phong, đã nói lên nàng ta không phải người của Nhạc Nam Phong.”

“Thế nhưng lại sợ Tiễn Hoa nói ra bí mật của Nhạc Nam Phong trước mặt mọi người.” Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Nàng ta rốt cuộc là làm việc cho ai?”

“Ai, mặc kệ đi.” Mộc Lăng đứng lên duỗi người một cái, nói: “Được rồi, Vọng Vọng, đi nhà bếp lấy đồ ăn khuya cho ta.”

“Còn ăn?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng:” Ngươi không ngủ sao? Sáng mai rồi ăn.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng liếc một cái, vươn tay vỗ vai hắn: “Ngoan đi, đại nhân phân phó tiểu hài tử không được tranh luận, đi lấy là được rồi.”

Tần Vọng Thiên hận nhất Mộc Lăng gọi hắn là tiểu hài tử, mày cau thành đường thẳng, Mộc Lăng muốn nhìn chính là cái này, thấy Tần Vọng Thiên phát hỏa, hắn liền ủy ủy khuất khuất bò lên giường trốn trong chăn, phẫn nộ chỉ Tần Vọng Thiên nói: “Tên xấu xa, ăn người ta xong thì không giữ lời, hiện tại người ta muốn ăn khuya cũng không đi lấy, bội tình bạc nghĩa!”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, lắc đầu đi ra khỏi phòng, ngực nói: “Yêu tinh chết tiệt nhà ngươi, sớm muộn gì có một ngày thật sự ăn ngươi!”

May là phòng bếp của Nhạc gia trại lúc nào cũng có người, hơn nữa Mộc Lăng hầu như mỗi ngày đều phải ăn khuya, bởi vậy Tần Vọng Thiên đi vào, liền có một nha hoàn cười chạy đến: “Tần công tử, đến lấy đồ ăn khuya cho Lâm tiên sinh sao?”

“Ách…” Tần Vọng Thiên có chút xấu hổ, mắng thầm ‘đồ cật hóa’.

Nha hoàn kia mở lồng hấp, lấy ra một nồi gà hầm nhỏ, nói: “Đây là cố ý để lại cho tiên sinh.”

Tần Vọng Thiên nhận lấy hộp thực hạp, nghĩ thầm ‘Mộc Lăng còn có chút nhân duyên’, xoay mặt, thấy trên bếp có một con mèo nhỏ mập tròn tròn đang ngồi liếm móng vuốt rửa mặt.

“Đây là…” Tần Vọng Thiên hơi ngạc nhiên nhìn nha hoàn.

“Là Tiểu Hổ”. Nha hoàn cười hì hì nói: “Lâm tiên sinh thật lợi hại, Tiểu Hổ đã hoàn toàn khỏi bệnh rồi, hai ngày nay đã bắt đầu bắt chuột rồi, còn ăn được cơm nữa.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên ngơ ngác nhìn mèo nhỏ một hồi, cầm theo thực hạp, cáo từ nha hoàn, xoay người đi trở về phòng.

Đẩy cửa ra, thấy Mộc Lăng đang hì hục kéo bình phong dùng che khi tắm qua.

“Ngươi làm gì?” Tần Vọng Thiên để thực hạp lên ghế.

“Nha… thơm quá.” Mộc Lăng xông tới, ôm lấy thực hạp ngồi xuống giường, mở nắp ra ngửi ngửi: “Oa, canh gà hầm!”

“Ngươi đi qua đi lại làm gì?” Tần Vọng Thiên không giải thích được hỏi Mộc Lăng.

“Đem cái bánh ú kia để lên trên bàn.” Mộc Lăng chỉa chỉa dưới giường Tần Vọng Thiên: “Ta muốn khám nghiệm tử thi!”

“Giữa buổi tối mà khám nghiệm tử thi?” Tần Vọng Thiên có chán ghét, nói: “Ngươi không sợ chuyện ma quái sao, sáng mai hãy khám nghiệm.”

“Cái rắm a!” Mộc Lăng bĩu bĩu môi, liếc Tần Vọng Thiên: “Xem ngươi kìa, thật không tiền đồ, lão tử là thần y, còn có thể sợ quỷ sao?!”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ nhún nhún vai, khom lưng giở lên khăn giường… Sửng sốt.

Mộc Lăng đang vừa ăn canh, tán thán mỹ vị vừa thúc giục Tần Vọng Thiên: “Ngươi nhanh tay nhanh chân một chút!”

Tần Vọng Thiên chậm rãi quay đầu lại, hỏi Mộc Lăng: “Khi nãy ta để thi thể dưới gầm giường của ta đúng không?”

Mộc Lăng ngậm một cái chân gà gật đầu: “Đúng vậy!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên xốc lên khăn giường cho Mộc Lăng nhìn: “Không có!”

“Khụ khụ…” Mộc Lăng bị sặc canh gà, vỗ ngực ho khan: “Không có?

ɣ

“Không có!” Tần Vọng Thiên gật đầu, đứng lên: “Không tin ngươi nhìn xem!”

Mộc Lăng buông thực hạp đứng lên, tiến đến bên giường nhìn một chút, thực sự không có: “Kỳ quái!”

“Này!” Tần Vọng Thiên đột nhiên chọt chọt Mộc Lăng, chỉ chỉ dưới giường hắn, hỏi: “Cái kia là tay ai?”

Mộc Lăng quay sang, chỉ thấy dưới gầm giường của mình lộ ra một cánh tay đỏ tía khô quắt… Giống như là, muốn đi ra lấy vật gì đó.

“Nha a…” Mộc Lăng quát to một tiếng lập tức nhào tới trên người Tần Vọng Thiên: “Nó… Nó qua đây lúc nào.”

Tần Vọng Thiên kề vào tai Mộc Lăng nói: “Ta nghe người ta nói, giả quỷ dễ bị nặng âm khí, ngươi đoán xem có phải hắn muốn mượn âm khí của ngươi biến thành cương thi không? Ngươi còn muốn nghiệm xác hắn giữa đêm, oa, vạn nhất mượn xác hoàn hồn rồi…”

“A, không nghiệm nữa…” Mộc Lăng oạch một tiếng liền chui vào giường của Tần Vọng Thiên, bọc chăn lại la lên: “Ngươi ngăn hắn, đừng để hắn đi ra!”

Tần Vọng Thiên đưa tay hái chuỗi bùa hộ mệnh trên cổ Mộc Lăng xuống, đi qua đặt bên cạnh thi thể, quay đầu lại nói: “Nếu ngươi không đi qua đó thì chắc không có vấn đề gì.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng lại chui a chui vào trong chăn, thấy thi thể không có phản ứng gì, mới yên tâm một chút.

Sau đó, Tần Vọng Thiên đi tới, cởi áo ngoài leo lên giường, đắp chăn, ngủ bên cạnh Mộc Lăng.

“Ngươi làm gì?” Mộc Lăng hỏi Tần Vọng Thiên.

“Thì ngủ.” Tần Vọng Thiên trả lời.

“Ngươi ngủ ở đó!” Mộc Lăng chỉa chỉa giường của mình.

“Ta thì không sao cả.” Tần Vọng Thiên tiến gần thấp giọng nói: “Ta sợ nó nửa đêm lại chui vào dưới giường ngươi nằm, đến lúc đó nha…”

Nói còn chưa dứt lời, đã thấy Mộc Lăng nhấc chăn, chui vào lòng Tần Vọng Thiên, nắm chặt góc áo của hắn, nhỏ giọng nói: “Vậy ngủ một đêm đi.”

Tần Vọng Thiên thõa mãn vươn tay ôm thắt lưng Mộc Lăng chuẩn bị ngủ, tự khen thầm ‘thừa dịp hắn đi tắm đổi chỗ thi thể, chiêu này đúng là dùng được’.

Đang muốn trầm trầm ngủ, lại có cảm giác Mộc Lăng chọt chọt hắn.

“Ngươi lại làm sao vậy?” Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ mở mắt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng thò đầu từ chăn ra, nhỏ giọng nói: “Cái kia, Vọng Vọng, đem canh gà qua đây cho ta… Không nên lãng phí.”

Tần Vọng Thiên triệt để không nói được gì.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vọng Thiên thở dài tỉnh lại, vì sao tỉnh lại phải thở dài, bởi vì hắn cả một đêm ngủ không hề ngon, có chút bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng đang ôm hắn như gấu ôm cây… Người đó xem mình như gối ôm sao.

Nói về dáng ngủ của Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên thực sự là bái phục, Mộc Lăng dáng vẻ nhã nhặn, thế nhưng dáng ngủ còn không xong hơn cả những tên man di gấp trăm lần, quan trọng nhất là khi ngủ say sẽ ôm lung tung. Tối hôm qua hắn vừa mới ngủ, liền cảm giác hơi khó thở, tỉnh lại thì thấy Mộc Lăng đang ôm chặt cổ mình, hai chân gác lên thắt lưng mình, đầu gối lên vai mình, ngủ khò khò.

Tần Vọng Thiên tâm thật sự muốn chết, vươn tay đẩy tay Mộc Lăng ra, xoay người hướng ra ngoài ngủ, nhưng không bao lâu, cảm giác hai tay Mộc Lăng quấn chặt ngực hắn, làm hại hắn nằm mơ thấy mình bị đại xà tinh quấn lấy, kinh hãi tỉnh lại thì nghe tiếng ngáy như tiếng sấm sau lưng.

Cứ như vậy lật qua lật lại cả đêm, Tần Vọng Thiên mơ thấy vô số ác mộng, sau đó thì trợn tròn mắt nghe gà gáy sáng, rồi trợn tròn mắt nhìn trời sáng.

Quay sang, Mộc Lăng ngưỡng mặt ôm hắn, cằm gác trên vai hắn, môi hơi mở, hai mắt nhắm nghiền, chân mày hơi nhướng, vẻ mặt cực kì vô tội.

Tần Vọng Thiên xoay người, nằm đối mặt Mộc Lăng, tối hôm qua tối lửa tắt đèn, chỉ cảm thấy người này quấn lấy mình ngộp muốn chết, thế

https://thuviensach.vn

nhưng hiện tại thấy rõ mặt hắn, Tần Vọng Thiên có chút hối hận rồi, khả ái như vậy, sớm biết tối hôm qua đã ăn một chút rồi.

Thấy Mộc Lăng hoàn toàn không có ý tỉnh, Tần Vọng Thiên vươn tay vòng qua hông Mộc Lăng, ôm lấy.

Mộc Lăng cũng không phản kháng, còn nghĩ thật thoải mái, chui vào lòng Tần Vọng Thiên cọ a cọ.

Tần Vọng Thiên cúi đầu, chăm chú nhìn Mộc Lăng, thấy miệng hắn hơi mấp máy, dường như đang nói mê. Kề sát đến nghe: "Nồi… gà hầm"

Tần Vọng Thiên bật cười, người này còn đang nhớ thương nồi canh gà hầm tối hôm qua. Đường nhìn chuyển đến đôi môi hơi mỏng hồng hồng của Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên lén lút kề sát, muốn hôn… Lúc này, Mộc Lăng đột nhiên mở miệng, "Ngoàm…", cắn cái miệng đang chu ra chuẩn bị hôn hắn của Tần Vọng Thiên, nhai một cái…

"Ư…" Tần Vọng Thiên đau đến giật mình, lập tức né tránh, môi đã chảy máu, nhưng Mộc Lăng lại tiến tới, há mồm "Gà hầm~" một tiếng liền cắn vào vai Tần Vọng Thiên.

"A!" Tần Vọng Thiên khổ không nói nổi, may mà tối hôm qua hắn ngủ không mơ, nếu không đã xem mình là gà mà ăn mất. Hai tay ôm lại đầu Mộc Lăng không cho hắn cắn nữa, nhưng Mộc Lăng ăn không được liền lộn xộn, tay chân vốn đang ôm Tần Vọng Thiên, cọ một cái liền đụng tới nơi không nên đụng…

"A…" Tần Vọng Thiên hít một hơi, buông tay ra bắt lấy tay chân Mộc Lăng đang đá đạp lung tung, nhưng Mộc Lăng lại bắt đầu cắn, hành hạ Tần Vọng Thiên. Thanh niên khí huyến bừng bừng, làm sao chịu được Mộc Lăng đùa giỡn như thế, Tần Vọng Thiên bị làm cho phát bực, không ngăn Mộc Lăng nữa, xoay người đè lên, hai tay ôm lấy hông Mộc Lăng, cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡi luồn vào trong.

https://thuviensach.vn

“Ưm…”, Mộc Lăng mở to mắt, trong mắt chợt lóe chút khác thường, như đang hoảng hốt.

Tần Vọng Thiên hé mắt, cắn răng: “Ngươi quả nhiên đã tỉnh, ai bảo ngươi dẫn vặt ta!” Vừa nói vừa kéo dây lưng Mộc Lăng, vươn tay vào trong áo sờ soạng thân thể trơn nhẵn, bóp vào hông hắn một cái, mềm thật.

“A~”, Mộc Lăng tức giận rồi, nhấc chân một cước đạp Tần Vọng Thiên bay ra ngoài.

“Tiểu hài tử chết tiệt! Ngươi muốn phản sao!” Mộc Lăng túm y phục, dùng chăn bọc mình lại, còn rất không quân tử giơ chân đạp Tần Vọng Thiên: “Đồ lưu manh!”

Tần Vọng Thiên đứng lên trừng mắt: “Ai bảo ngươi trêu chọc ta?!”

Mộc Lăng có chút lo lắng, kỳ thực khi Tần Vọng Thiên ôm hắn đã tỉnh, thấy tiểu lưu manh lại muốn ăn đậu hủ mình liền mượn cơ hội chỉnh hắn, không nghĩ tới Tần Vọng Thiên quá mẫn cảm, một chút cũng đùa không được.

“Hừ!” Mộc Lăng bĩu môi: “Ngươi là cầm thú sao, vừa chạm một cái đã cứng.”

Tần Vọng Thiên mặt đỏ bừng, bò lên trên giường: “Nam nhân nào bị chạm vào mà không cứng, có bản lĩnh ngươi để ta sờ thử xem!” Nói xong làm như muốn vươn tay chạm đến giữa hai chân Mộc Lăng.

“A a!” Mộc Lăng kêu to lên, túm lấy cả gối lẫn chăn, đánh hết qua: “Đồ lưu manh! Tiểu quỷ chết tiệt! Ta đánh chết ngươi!”

Sau đó, trong biệt viện một trận gà bay chó sủa, Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng đuổi chạy khắp sân, tránh né chậu hoa bay tới.

https://thuviensach.vn

Hạ nhân ở sân ngoài đều sợ chạy mất, Mộc Lăng đuổi xong một trận, mệt đến ngồi xuống bậc thang thở dốc, lúc này cả sân đã là một đống hỗn độn, Tần Vọng Thiên đứng cách Mộc Lăng ba trượng, nhìn dáng vẻ hắn thẹn quá thành giận mà trên người còn mặc áo trong, đột nhiên thấy sảng khoái. Suy nghĩ một chút, Tần Vọng Thiên không sợ chết hỏi: "Này! Đều là nam nhân, sờ một chút ngươi sợ cái gì, chẳng lẽ nơi đó của ngươi không giống người bình thường… đặc biệt nhỏ? Cái đó không sao, ngươi tuổi đã lớn, ta sẽ không cười ngươi."

Mộc Lăng trợn to mắt nhìn Tần Vọng Thiên, tức giận đến thở hổn hển, tiểu hỗn đản này đúng là cái gì cũng dám nói, càng nghĩ càng giận, còn dám hoài nghi thực lực của lão tử?!

Chuyện trước có thể nhịn nhưng chuyện này không thể nhịn! Mộc Lăng đứng lên, bổ nhào về phía Tần Vọng Thiên, nhảy lên người véo lấy lỗ tai hắn.

"Ai nha" Tần Vọng Thiên cũng không chịu tỏ ra yếu kém, hai tay véo má Mộc Lăng.

Hai người ai cũng chết không buông tay…

Tiếng ồn ào kinh động đến Nhạc Tại Đình đi ngang, hắn hiếu kì đi vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng dở khóc dở cười.

Hai người thật vất vả nháo xong, mới phát hiện Nhạc Tại Đình đứng ở cửa viện mỉm cười nhìn bọn họ. Mộc Lăng thấy áo trong mình đang mặc rộng mở, nhăn mặt nhăn mũi, sau đó hung hăng đập mạnh một cái lên đầu Tần Vọng Thiên, nhảy xuống xoay người đi vào nhà.

Tần Vọng Thiên xoa xoa cục u trên đầu, hầm hừ nhìn Mộc Lăng đóng cửa khóa lại, nghĩ thầm 'sớm muộn gì cũng bắt ngươi cầu xin tha thứ! hừ!'

https://thuviensach.vn

“A…” Nhạc Tại Đình cười cười, nói: “Lâm huynh và Tần huynh, quan hệ chủ tớ thật tốt.”

Tần Vọng Thiên quay đầu lại nhìn hắn một cái, nghĩ ‘ta hôn hắn ngươi cũng thấy qua rồi, còn chủ tớ cái gì?’

“Đúng rồi” Tần Vọng Thiên đổi đề tài, hỏi Nhạc Tại Đình: “Đã tra ra người giết Tiễn trại chủ tối hôm qua chưa?”

Nhạc Tại Đình lắc đầu, nói: “Ai, còn chưa, ngỗ tác khám nghiệm tử thi cũng không có kết quả gì”

Tần Vọng Thiên gật đầu, nói với Nhạc Tại Đình: “Xin lỗi không tiếp Nhị công tử được.” Sau đó quay người đi vào nhà.

Nhạc Tại Đình nhìn chăm chăm bóng lưng Tần Vọng Thiên một hồi, trầm ngâm quay đi.

Trở lại trong phòng, Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng vẫn đang mặc áo trong, đứng cạnh bàn sau bình phong, thi thể dưới giường đã bị hắn đặt lên bàn, Mộc Lăng đang cúi đầu chăm chú quan sát. Cửa sổ đóng, tia sáng xuyên qua lớp giấy mỏng chiếu vào, xuyên thấu qua lớp áo thuần trắng trên người Mộc Lăng, phác rõ ra thân hình thon gầy… Tần Vọng Thiên nuốt nước bọt, đi tới bên người Mộc Lăng, cúi đầu nhìn.

Tương phản với thân hình xinh đẹp dưới ánh mặt trời ban nãy, thi thể ban ngày càng kinh khủng dị thường, màu da tím đỏ dưới ánh mặt trời hiện ra màu xám đen, nước trong thi thể giống như đều bị bốc hơi, khô quắc như xác ướp, quỷ dị nhất chính là, khóe miệng còn hơi nhếch lên, cảm giác như là đang cười.

Tần Vọng Thiên xoay mặt nhìn Mộc Lăng, thấy hắn hơi cau mày, chăm chú khó thấy.

https://thuviensach.vn

“Thi thể này có vấn đề sao?” Tần Vọng Thiên nhìn ra Mộc Lăng có nghi hoặc, liền hỏi.

Mộc Lăng nhẹ thở dài một hơi, lắc đầu: “Có thể là ta nghĩ nhiều thôi?”

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên không hiểu, vươn tay nâng cằm Mộc Lăng: “Nói rõ xem.”

“Chát!” Tay bị Mộc Lăng phủi xuống, Tần Vọng Thiên cười: “Sao lại giống như con nhím vậy, đụng một chút cũng không cho, cùng lắm thì ta cũng cho ngươi sờ”

Mộc Lăng liếc hắn một cái, nói: “Không có thời gian nói giỡn đâu!”. Nói xong, hắn xoay người rửa tay, đi vòng qua bình phong thay y phục.

“Muốn ra ngoài sao?” Tần Vọng Thiên cũng thay quần áo.

“Mang theo cái bánh chưng.” Mộc Lăng nói: “Chúng ta đi tới một nơi.”

“Một nơi?” Tần Vọng Thiên dùng khăn giường gói kĩ thi thể lại, cùng Mộc Lăng cẩn thận đẩy cửa, hai người thi triển khinh công, chạy đến sau núi.

Chạy thẳng đến sân sau núi, Mộc Lăng mang theo Tần Vọng Thiên đến bãi tha ma tối hôm qua.

“Tới chỗ này làm gì?” Tần Vọng Thiên nhìn bốn phía.

“Ta muốn nhìn một chút xem có đúng không?” Mộc Lăng nói, mở hòm thuốc vẫn luôn mang theo bên mình, lấy ra một mảnh khăn, bên trên bôi đầy một loại thuốc mỡ kì quái, xé đôi ra đưa một nửa cho Tần Vọng Thiên: “Che mũi miệng lại, nếu không sẽ trúng thi độc.”

Tần Vọng Thiên nhận lấy, khó hiểu nhìn Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng dùng mảnh khăn còn lại che mũi, chỉ vào bãi tha ma nói: “Đi tìm xem, còn có thi thể nào giống thế này không.” Nói xong đã chạy tìm xung quanh.

Tần Vọng Thiên liếc nhìn cổ thi thể khô quắc đỏ tím, cùng Mộc Lăng tỉ mỉ tìm. Bãi tha ma là một nơi tuyệt đối không dễ chịu, thi thể khắp nơi thì không nói, chỉ là cách vứt xác chất đống như vứt rác này, nghĩ đến đây đã từng là người sống, có máu có thịt, hiện tại lại bị vứt chồng chất lên nhau dưới hố đất, thực sự khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Hai người bận rộn một trận, những thi thể khác thường đều gom về một chỗ, nhìn lại thì giật mình không nhỏ, trên mặt đất là khoảng mười cổ thi thể, đều là thây khô, đủ loại màu sắc hình dạng, có điều đều là những nam nhân cường tráng

Mộc Lăng xem xong lắc đầu, nói: “Có mấy người quần áo sang trọng, không giống kẻ không có tiền làm tang sự.”

Tần Vọng Thiên cũng quan sát một chút, nói: “Xem thể trạng và vết chai trên tay, là người luyện võ quanh năm.”

Mộc Lăng dùng một cây gậy gỗ giở ra vạt áo trước ngực một cổ thi thể, liền thấy có một dấu chưởng ấn đen bầm.

Tần Vọng Thiên cũng mở ra y phục mấy cổ thi thể nữa, mỗi một người đều có một dấu chưởng ấn màu đen: “Là bị độc chưởng đánh trúng sao?”

“Cũng không phải độc chưởng tầm thường.” Mộc Lăng xem kĩ, thấy da thịt trên ngực đều hoàn hảo, thế nhưng hõm vào một khối lớn, dùng gậy ấn vào, cảm giác gân cốt phía dưới đều đã đứt.

“Đây là chưởng pháp gì?” Tần Vọng Thiên hiếu kì, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua.

https://thuviensach.vn

“Là chưởng pháp thông thường mà thôi.” Mộc Lăng thấp giọng nói: “Chưởng pháp thì không có gì đặc biệt, nhưng hiệu quả rất kinh người.”

Tần Vọng Thiên đứng lên, dường như có chút không rõ: “Làm sao mới có thể đạt được như thế này?”

Mộc Lăng nhìn mấy cỗ thi thể một chút, ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây cách đó không xa: “Hỏi bọn hắn đi.”

Tần Vọng Thiên sửng sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng Mộc Lăng đang nhìn… không có người. Tần Vọng Thiên tâm nói mình cũng được xem như là nội lực thâm hậu, xung quanh có người làm sao có khả năng không có cảm giác.

Mộc Lăng xoay mặt nhìn biểu tình nghi hoặc trên mặt Tần Vọng Thiên, mỉm cười, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, thản nhiên nói: “Ngươi còn non lắm”

“Cái…” Tần Vọng Thiên nói chưa hết câu, chợt nghe trong rừng có dị động, có người đang hướng đến đây, công phu không tồi.

Mộc Lăng nghe động tĩnh gật đầu, đột nhiên cười nói: “Thật là thú vị.”

“Thú vị?” Tần Vọng Thiên không hiểu, vừa dứt lời, chỉ thấy bóng đen lóe lên, bốn hắc y nhân rơi xuống bên cạnh, trên tay cầm đao, sắc mặt âm trầm, giữa trán vẽ một đường vạch đỏ tươi.

“Là ai?” Tần Vọng Thiên nhìn đoàn người hình dạng kì quái, trên giang hồ hình như không có môn phái nào mặc trang phục như thế này.

“Ng của Quỷ Y Môn.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Đã biến mất trên giang hồ hơn năm mươi năm rồi.”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha…” Lúc này, chợt nghe trong rừng truyền đến một trận cười, một người chậm rãi đi ra: “Thật không hổ là Mộc Lăng, ngay cả Quỷ Y Môn cũng biết.”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên vừa thấy người liền đã nhận ra, là kẻ giả mạo Mộc Lăng tại bữa tiệc hai ngày trước, Đoan Mộc Viêm.

“Ngươi quả nhiên có liên quan đến Đoan Mộc Liệt.” Mộc Lăng nhìn Đoan Mộc Viêm, lại nhìn tử thi trên mặt đất, khẽ mhíu mày, lẩm bẩm: “Ô… Thì ra tuyệt thế võ công của Đoan Mộc Liệt luyện như thế.”

Đoan Mộc Viêm mặt vốn vẫn cười, nhưng vừa nghe Mộc Lăng nói xong, ý cười nháy mắt biến mất, nheo mắt quan sát Mộc Lăng một lát, cười nhạt: “Ngươi thật giỏi… Nhìn thoáng qua đã có thể biết nhiều như vậy.”

Mộc Lăng quan sát bốn người hắn y vây quanh bọn họ một chút, nói: “Những người này là thủ hạ của ngươi?”

“Không sai!” Đoan Mộc Viêm cười cười, nói với Mộc Lăng: “Năm đó nếu không phải vì Hạc Lai Tịch, gia gia đã không chết thảm như vậy!”

“Gia gia ngươi?” Mộc Lăng gật đầu: “Thì ra là thế”

Tần Vọng Thiên đứng một bên nghe mà như lọt vào sương mù, cũng không thể chen vào nói, chỉ có hể tiếp tục nhẫn nại nghe.

“Kẻ thù lớn nhất của Đoan Mộc gia là Hạc Lai Tịch.” Đoan Mộc Viêm lạnh lùng nói: “Ngươi có thể không biết, ta đã để ý ngươi từ lâu rồi, ngươi vừa rời Hắc Vân bảo ta đã biết. Ngươi là Nhị đương gia Hắc Vân Bảo, đồ đệ của Hạc Lai Tịch, Quỷ Y Môn ta muốn tái xuất giang hồ, tốt nhất là trước tiên bắt ngươi làm tế vật!”

Đoan Mộc Viêm nói xong, Mộc Lăng nhìn hắn một hồi, chớp mắt mấy cái, đột nhiên núp vào sau lưng Tần Vọng Thiên, dùng vẻ mặt chán ghét

https://thuviensach.vn

nói: “Nha, thật xấu xa, biến thái, theo dõi người ta!”

Tần Vọng Thiên mấy ngày nay ở cùng một chỗ với Mộc Lăng đã quen rồi, tuy cũng dở khóc dở cười nhưng cũng không có biểu hiện giật mình, Đoan Mộc Viêm lại sửng sốt, có chút không hiểu nổi nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cùng hắn đối mặt, đột nhiên hỏi: “Có điều công phu của ngươi hình như không được tốt lắm đâu, sao thế? Lúc ngươi tìm được bí quyết của gia gia ngươi, đã là tuổi quá lớn không kịp luyện võ rồi đúng không? Cũng vì ngươi không có thiên phú mà.”

“Ngươi!” Đoan Mộc Viêm bị Mộc Lăng nói trúng vết sẹo, cắn răng trừng mắt, khoát tay ra hiệu cho bốn hắc y nhân: “Bày trận!”

Tiếng nói vừa dứt, bốn hắc y nhân đã vây quanh Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên, bày trận pháp.

Mộc Lăng bất đắc dĩ lắc đầu, nói với Đoan Mộc Viêm: “Mấy tiểu lâu la này làm sao dùng được, ngươi đúng là con ruồi mang theo lính kiến, khi nào ngẩng đầu được, không bằng bái ta làm thầy đi, làm tiểu đệ của hắn!”, vừa nói vừa chỉ Tần Vọng Thiên.

“Ngươi… ngươi bớt khua môi múa mép!” Đoan Mộc Viêm bị Mộc Lăng chọc cho tức giận, lệnh cho thủ hạ: “Lên cho ta!”, hắn vừa ra tiếng, bọn thủ hạ đều giơ binh khí xông lên. Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, hắn để ý bàn tay của hắc y nhân đều là màu đen, tương tự như dấu chưởng ấn trên mấy cổ thi thể, đang định đánh trả, nhưng cảm giác bị túm lấy y phục kéo qua bên cạnh: “Đừng để tay bọn họ chạm tới… Để ta đánh.”

Nói xong chỉ thấy thân hình Mộc Lăng chợt lóe, Tần Vọng Thiên chỉ thấy bạch y lướt qua, nháy mắt Mộc Lăng đã xuất hiện phía sau bốn người hắc y, vung tay lên, một đạo kình phong đảo qua, quay người lại, Mộc Lăng đã trở lại chỗ cũ. Chợt nghe một tiếng hét thảm, bốn hắc y nhân đã ngã xuống tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên chau mày, Mộc Lăng bản chất rất tốt, bình thường ngay cả tiểu miêu tiểu cẩu cũng sẽ cứu, lần này sao lại hạ thủ độc ác như thế? Nhưng tập trung nhìn vào, liền lập tức phải hít vào một hơi, chỉ thấy từ trong mấy thi thể vừa ngã xuống, chảy ra máu màu xanh lục.

Đoan Mộc Viêm có chút không dám tin nhìn thủ hạ gục trên đất, cả một chiêu của Mộc Lăng cũng không đỡ được sao?

Mộc Lăng cười nhạt: "Đoan Mộc Viêm, ngươi tâm thuật bất chính, lưu ngươi lại thật sự là làm hại hậu thế." Nói xong tiến lên trước một bước, đột nhiên thấy Đoan Mộc Viêm ném một quả hỏa đạn xuống mặt đất, khói bốc lên, Mộc Lăng lập tức lùi về phía sau, che kín mũi miệng Tần Vọng Thiên, mang theo hắn tránh qua một bên.

"Biến thái, toàn thân đầy độc!" Sương khói tán đi, côn trùng trên mặt đất cùng chim chóc bay ngang đều đã chết, mà Đoan Mộc Viêm cũng đã chạy mất không còn thấy bóng, tức giận đến giậm chân: "Không ngờ hắn lại dùng chiêu đê tiện này!" Xoay mặt, chỉ thấy Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày nhìn hắn. Mộc Lăng chớp chớp, chỉ chỉ bốn tử thi trên mặt đất: "Những kẻ này đều là độc nhân bị dùng cổ trùng khống chế, sớm đã chết, giữ lại cũng là tai họa."

Tần Vọng Thiên nhướng nhướng mày: "Ta vẫn chưa nói ngươi giết người không tốt, ngươi giải thích cái gì?" Nói xong liền kề sát: "Thế nào? Sợ ta chán ghét ngươi?"

Mộc Lăng liếc một cái, xoay người một mạch đi về, miệng nói thầm: "Tiểu hài tử chết tiệt, không khiến người ta thích chút nào."

"Có điều cũng phải nói lại." Tần Vọng Thiên theo sau: "Công phu của ngươi thật không tồi."

Mộc Lăng nghe được lập tức ngửa mặt đắc ý: "Đương nhiên, lão tử tài mạo song toàn!"

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Mộc Lăng chết tiệt!" Đoan Mộc Viêm thật vất vả trốn khỏi bãi tha ma, ngồi dựa vào một thân cây thở phì phò, cắn răng nói: "Mộc Lăng, ngươi chờ, sớm muộn có một ngày, ta làm cho cả thiên hạ đều biết, ta mới là thiên hạ đệ nhất thần y chân chính!"

Phát tiết xong, Đoan Mộc Viêm phủi phủi quần áo đứng lên, đang định đi, chợt nghe trong rừng truyền đến một ít thanh âm kì quái… Dường như là có người, hắn ban đầu trong lòng căng thẳng, rất sợ là Mộc Lăng đuổi tới, nhưng nghĩ lại, không đúng! Nếu là Mộc Lăng đuổi theo, đương nhiên sẽ không để mình phát hiện ra. Nghĩ tới đây, hắn nín thở ngưng thần, cẩn thận đi đến cánh rừng phía sau, xuyên qua rừng cây thưa thớt, chỉ thấy có một người đứng ở đó, đang hung hăng đá một thân cây, vỏ cây đã bị đá tróc hết cả, trên thân cây còn vài vết máu nhợt nhạt.

Nhìn kĩ người nọ, Đoan Mộc Viêm cười nhạt một tiếng, thì ra là Nhạc Tại Đình. Không còn vẻ bình thản ung dung thường ngày, Nhạc Tại Đình hiện tại diện mạo dữ tợn, giống như dã thú hung hăng đá vào cây, phát tiết lửa giận.

Nhạc Tại Đình đang khó chịu cái gì? Kỳ thực từ hôm qua hắn đã biết, hiện nay người của Nhạc gia trại đều có khuynh hướng ủng hộ Nhạc Tại Vân làm trại chủ. Mặt khác, hiện tại tất cả mọi người đều nghĩ công phu của Nhạc Tại Vân hơn hắn rất nhiều, hơn nữa nhân phẩm cũng vượt hơn hắn. Một phương diện khác nữa, chuyện của Tiễn Hoa tối hôm qua, cách Nhạc Tại Đình giải quyết chuyện này, cũng không giống Nhạc Tại Vân chính trực thiết diện vô tư, ngược lại, hắn muốn cho Tiễn Hoa một cái nhân

https://thuviensach.vn

tình, bởi vậy cố để cho hắn một đường lui, không ngờ Tiễn Hoa lại chết giữa chừng. Sáng sớm ngày hôm nay, lúc hắn đi qua sân, vừa vặn nghe được mấy người huynh đệ nói chuyện, đều nói Nhạc Tại Vân làm việc có khí phách hơn Nhạc Tại Đình, là một anh hùng!

Nhạc Tại Đình càng nghĩ càng giận, nhưng lại không có cách nào phát tiết, thấy người khác còn phải trưng ra bộ mặt tươi cười, cho nên phải chạy ra sau núi trút giận, nơi này là hắn vẫn thường lui tới từ khi đến Nhạc gia trại.

Phát tiết xong oán khí, Nhạc Tại Đình chán nản dựa vào thân cây, mờ mịt nhìn rừng cây phía trước, ngẩn người, đột nhiên nghe từ trong rừng truyền đến một tiếng than nhẹ.

“Người nào?” Nhạc Tại Đình sửng sốt, lập tức cảnh giác, nhìn vào trong rừng. Chỉ thấy có một hắc y nhân từ từ đi đến, cười cười với hắn: “Nhạc nhị thiếu gia.”

Nhạc Tại Đình khẽ cau mày, là kẻ giả mạo Mộc Lăng lần trước, Đoan Mộc Viêm.

“Đoan Mộc Viêm?” Nhạc Tại Đình có chút đề phòng: “Ngươi sao lại ở chỗ này?”

Đoan Mộc Viêm đáp không đúng câu hỏi: “Nghĩ không ra Nhạc nhị thiếu gia vinh quang hiển hách tiền đồ rộng mở lại sa sút thế này.”

“Vinh quang hiển hách tiền đồ rộng mở?” Nhạc Tại Đình có chút buồn cười: “Ngươi đang cười nhạo ta sao?”

“Ha hả…” Đoan Mộc Viêm khoát tay: “Nhạc thiếu gia không nên có địch ý với ta, hoàn cảnh của chúng ta rất giống nhau.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình giận đến tái mặt, cười nhạt: “Vậy sao? Ngươi nói xem, chúng ta giống nhau thế nào?”

“Có một thân hoài bão đáng tiếc không có chỗ thi triển, phải sống nhờ người khác.” Đoan Mộc Viêm sâu xa nói.

“Ngươi nói cái gì?” Nhạc Tại Đình trừng mắt, nhìn chằm chằm Đoan Mộc Viêm tỏa sát ý.

“Bình tĩnh đã…” Đoan Mộc Viêm liền khoát khoát tay: “Nhạc thiếu gia, ta biết chút bí mật, không biết ngươi có hứng thú không?”

Nhạc Tại Đình có chút suy nghĩ nhìn hắn: “Bí mật gì?”

“Ngoài bí mật đó, ta còn biết một biện pháp có thể khiến ngươi trở thành thiên hạ đệ nhất.” Đoan Mộc Viêm thấp giọng nói: “Chỉ là không biết Nhạc thiếu gia có chịu hợp tác với ta không thôi?”

Nhạc Tại Đình hơi giật mình, chăm chú nhìn Đoan Mộc Viêm một chút, nheo mắt nói: “Có thể trở thành thiên hạ đệ nhất, vậy sao ngươi không làm?”

“Năng lực của ta có hạn.” Đoan Mộc Viêm ủ rũ lắc đầu: “Thể chất không đủ!”

Nhạc Tại Đình suy nghĩ một chút, nói: “Thiên hạ làm gì có ăn cơm không trả tiền, ngươi chịu giúp ta việc lớn như vậy, tất nhiên là có điều kiện rồi.”

“Đó là đương nhiên!” Đoan Mộc Viêm gật đầu: “Ta muốn mượn sức Nhạc thiếu gia đánh bại Mộc Lăng, trở thành thiên hạ đệ nhất thần y.”

Nhạc Tại Đình nhìn Đoan Mộc Viêm: “Việc này không dễ, Mộc Lăng ở tận Hắc Vân bảo, ngươi bảo ta làm sao giúp ngươi?”

https://thuviensach.vn

“Ai…” Đoan Mộc Viêm tiến tới gần, nói khẽ với Nhạc Tại Đình: “Ai nói Mộc Lăng ở tại Hắc Vân bảo, Mộc Lăng ở trong Nhạc gia trại.”

“Cái gì?” Nhạc Tại Đình sửng sốt: “Tại Nhạc gia trại?”

Đoan Mộc Viêm kề sát tai Nhạc Tại Đình, hạ thấp thanh âm nói: “Lâm Bách Tuế là Mộc Lăng, Mộc Lăng là Lâm Bách Tuế!”

…

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên trở lại biệt viện đã là buổi trưa, mới vừa vào sân đã thấy Nhạc Tại Vân vội vã vọt ra, thiếu chút nữa đâm vào Mộc Lăng.

“Ngươi làm sao vậy?” Mộc Lăng khó khăn tránh thoát, nhìn Nhạc Tại Vân: “Gấp cái gì? Có chó đuổi ngươi sao?”

“Lâm tiên sinh?!” Nhạc Tại Vân vừa mừng vừa sợ: “Thì ra ngươi ở đây! Ta vừa đến, thấy trong sân lộn xộn, còn tưởng rằng các ngươi xảy ra chuyện gì, làm ta sợ muốn chết.”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, thò đầu nhìn trong viện, liền thấy bởi vì sáng sớm hai người nháo một trận, trong viện hỗn loạn, chậu hoa rơi vỡ đầy đất, thật giống như mới trải qua thiên tai.

“À… Sáng sớm hôm nay có một con mèo điên phát tình bậy bạ!” Mộc Lăng bĩu môi nói: “Ta đuổi bắt nó cả buổi, mới khiến sân trở thành như vậy.” Mộc Lăng vừa nói vừa chậc chậc hai tiếng: “Ai, gần đây mèo thật sự là kì lạ, không bắt chuột, chỉ biết động dục!”

“Thật không…” Nhạc Tại Vân cũng giật mình: “Mèo đã bao lớn rồi, lợi hại như vậy?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên ở phía sau Mộc Lăng tức giận đến nghiến răng, gật đầu nói: “Đúng vậy, không chỉ một, có tới hai con, một con bị bệnh phong tử[điên], một con bị phong tao[lẳng lơ]!”

Mộc Lăng bực bội rồi, thừa lúc Nhạc Tại Vân không chú ý, nhấc chân hung hăng đá vào chân Tần Vọng Thiên một cái. Sau đó, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nỗ lực dùng ánh mắt giết chết đối phương.

Nhạc Tại Vân quay đầu, thấy hai người đang ‘liếc mắt đưa tình’, có chút ước ao mà nói: “ Tình cảm của Lâm đại ca và Tần đại ca thật tốt.”

Hai người cùng lúc xoay mặt nhìn hắn, sau đó quay mặt nhìn nhau, trăm miệng một lời: “Ta phi!”

“Đúng rồi, sao ngươi lại tới đây?” Mộc Lăng nhìn Nhạc Tại Vân.

“Ai…” Nhạc Tại Vân lắc đầu: “Ta sắp bị Tiễn Hoa làm tức chết rồi, nhưng mà hắn cũng vô duyên vô cớ chết mất… Cái chết này có thể nói là cửa nát nhà tan, phu thê chia lìa, ta chuẩn bị làm tang sự cho hai người họ, còn trấn an người nhà hắn một chút, dù sao cũng là người của ta.”

“À.” Mộc Lăng gật đầu: “Vậy ngươi nên đi đến tiệm quan tài, tới đây làm gì?”

Nhạc Tại Vân có chút bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vai Mộc Lăng: “Lâm đại ca, một diệu nhân xuất trần thoát tục như ngươi, sao lại cố ý ăn nói thô lỗ như vậy? Khiến người khác hiểu lầm ngươi?”

Mộc Lăng đang oán giận chưa được ăn điểm tâm bụng đang đói ục ục, hiện tại bao tử trống trơn, có cái gì hay để mà nhổ ra đâu.

Nhạc Tại Vân là người nói không suy nghĩ, sợ Mộc Lăng tức giận, liền nói: “Đúng rồi, chiều hôm nay là họp chợ rất náo nhiệt, ta vừa lúc

https://thuviensach.vn

muốn đi chuẩn bị tang lễ, Lâm đại ca có muốn đi cùng không?”

“Chợ gì vậy?” Mộc Lăng hứng thú.

“À, Lạc Hà thành có rất nhiều cô nương am hiểu may vá thêu thùa, cứ mỗi giữa tháng sẽ tổ chức một phiên chợ, các vị cô nương thường ngày không bước khỏi cửa sẽ ra bán vải do tự mình dệt… Nhưng mà bán vải chỉ là lý do phụ, mục đích chính là tìm duyên. Ngày đó sẽ có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi đến, nếu như gặp người hợp ý, sẽ trao đổi yêu bài có viết nơi ở, định chung thân.”

“Ô?” Mộc Lăng hăng hái: “Thú vị như vậy?”

“Đúng vậy”, Nhạc Tại Vân gật đầu: “Rất thú vị, tiệm quan tài tốt nhất trong thành là ở nam thành, chúng ta đến đó, vừa vặn sẽ đi ngang chợ.”

“Đi thôi!” Mộc Lăng túm lấy Tần Vọng Thiên vốn không muốn đi chút nào: “Đi, Vọng Vọng, chúng ta đi xem nha đầu xinh đẹp!”

Tần Vọng Thiên lắc lư đầu bị Mộc Lăng túm chạy ra ngoài, Nhạc Tại Vân cũng đuổi theo.

Mộc Lăng là người thích náo nhiệt, thích động không thích tĩnh, người càng đông hắn càng vui vẻ, lúc này trên đường đầy người, tâm trạng Mộc Lăng rất tốt, chui vào đoàn người vừa đi vừa nhìn. Chợ náo nhiệt không nói, hai bên đường còn có rất nhiều quầy thức ăn vặt, Mộc Lăng vui vẻ, một tay là xâu thịt dê một tay là mứt quả, hiên ngang đi, đi một tí ăn một cái, Tần Vọng Thiên giúp hắn đếm thử, Mộc Lăng miệng liên tục nhai không hề dừng lại, nhịn không được miệng mỏi thay cho hắn.

Còn đang ăn, đột nhiên một cô nương đi tới, nâng lên một chiếc khăn đưa cho Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cúi đầu nhìn khăn một chút, ngẩng đầu nhìn cô nương một chút, suy nghĩ một chút, vươn tay nhận lấy.

“A, Lâm đại ca!” Nhạc Tại Vân sốt ruột, liền tiến lên định ngăn cản, cô nương kia mặt lộ rõ vẻ vui mừng, chỉ là hành động tiếp theo của Mộc Lăng, làm mấy người đều choáng váng, hắn cắm chiếc khăn, lau miệng, rồi trả lại cho cô nương kia, nói một câu: “Cảm tạ.”

Cô nương kia mở to mắt nhìn chằm chằm Mộc Lăng một hồi, sau đó vành mắt đỏ lên, ném khăn vào Mộc Lăng, khóc sướt mướt chạy đi.

Mộc Lăng trợn tròn mắt, nhìn theo bóng lưng nàng ta đi khuất, quay đầu lại nhìn Nhạc Tại Vân: “Cô nương đó sao lại điên điên khùng khùng thế kia?”

“Lâm đại ca, khăn tay không thể nhận bậy!” Nhạc Tại Vân lắc đầu: “Cô nương người ta cho ngươi khăn, là biểu thị có cảm tình với ngươi, muốn cùng ngươi đi dạo một chút, nếu như ngươi nhận khăn, sẽ cùng người ta nắm tay đi dạo một lúc, nếu hợp ý, sẽ trao đổi yêu bài, hai ngày sau đến cầu hôn…”

“Sao?” Mộc Lăng bất mãn bĩu môi: “Vậy sao ngươi không nói sớm, may là nàng đưa khăn, nếu như đưa thức ăn, ăn sẽ phải thú nàng, ta không cẩn thận ăn, vậy phải làm sao?!”

Nhạc Tại Vân nhìn hắn một hồi, đột nhiên nói: “…Cũng có như vậy, đồ ăn không trả tiền ven đường các cô nương cười hì hì chủ động đưa cho ngươi, đều là ăn rồi phải chịu trách nhiệm với người ta!”

“A…” Mộc Lăng hít một hơi, Tần Vọng Thiên từ từ quay đầu lại nhìn phía sau, giờ mới hiểu được tại sao lại có nhiều cô nương vô duyên vô cớ đi theo, hơn nữa mặt người nào cũng có vẻ tức giận.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng thấy đám nữ tử vẻ mặt âm trầm, hơi sợ trốn sau lưng Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, làm sao bây giờ, ngươi lấy bạc trả cho họ đi!”

“Đồ không trả tiền ngươi cũng dám ăn?!” Tần Vọng Thiên cắn răng trừng Mộc Lăng: “Ngươi không sợ ăn hỏng bao tử luôn sao!”

Nhạc Tại Vân lập tức tiến lên một bước, hướng đám nữ tử chắp tay: “Các cô nương, bằng hữu của ta là người nơi khác, không biết tục lệ ở đây, xin các vị đừng tính toán.”

Mấy nữ tử thấy người vừa nói là Nhạc Tại Vân, đều chỉ có thể bỏ qua, trừng Mộc Lăng một cái, xoay người trở về.

“Vậy còn mấy người kia?” Tần Vọng Thiên chỉ mấy lão phụ nhân hùng hổ đứng phía sau.

“Ta nhận ra người đó.” Mộc Lăng đột nhiên chỉ vào một lão bà mập mạp tóc hoa râm nói: “Ta vừa mới uống một chén canh của bà ấy.”

“A…” Lúc này đến phiên Nhạc Tại Vân hít một hơi sâu, nói khẽ với hai người: “Khó lường rồi.”

Cái gì khó lường?” Mộc Lăng chớp mắt mấy cái quay đầu lại nhìn hắn.

“Đó là canh quả phụ, những người này đều là quả phụ, muốn tìm người giao phó nửa đời sau… Ngay cả canh của các bà ấy ngươi cũng uống sao?!” Nhạc Tại Vân sốt ruột: “Tôn tử người ta có khi còn lớn hơn ngươi!”

Mộc Lăng vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Ta nói làm sao có canh ăn không như vậy, canh còn ngon như vậy.”

“Làm sao bây giờ?” Tần Vọng Thiên quay đầu lại nhìn Mộc Lăng: “Người ta muốn ngươi phụ trách kìa, nhiều như vậy ngươi thích người

https://thuviensach.vn

nào?”

Mộc Lăng nhìn từng người một, đều là tóc hoa râm, mặt thật ra cũng dễ nhìn, nếp nhăn nhiều như đóa hoa cúc…

Mộc Lăng nhăn mũi, đột nhiên đẩy Tần Vọng Thiên về phía mấy lão bà kia, nói: “Tên này tốt hơn, tinh lực cực kì dư thừa, tuổi trẻ khỏe mạnh.” Nói xong xoay người bỏ chạy.

“Lâm đại ca!” Nhạc Tại Vân nhìn Tần Vọng Thiên một chút, cũng lập tức đuổi theo Mộc Lăng.

Tần Vọng Thiên tức giận đến nghiến răng, bên cạnh là một đám lão thái bà, không thể xô cũng không thể đẩy, chỉ có thể thi triển khinh công nhảy ra, chạy theo.

Mộc Lăng chạy như điên, cuối cùng cũng chạy tới một nơi không người, chống gối thở dốc.

“Lâm huynh, đừng chạy nữa.” Nhạc Tại Vân đuổi tới bên cạnh Mộc Lăng cùng hắn thở dốc: “Được rồi, các bà ấy đuổi không kịp đâu.”

Hai người thở hổn hển một hồi, Tần Vọng Thiên cũng chạy tới, hung hăng trừng Mộc Lăng.

“Đây là chợ gì vậy chứ!” Mộc Lăng hổn hển lý sự: “Lấy đồ ăn đến lừa tình cảm người khác!”

“Lừa tình cảm người khác chính là ngươi!” Nhạc Tại Vân cùng Tần Vọng Thiên trăm miệng một lời, đảo mắt trừng Mộc Lăng.

Mộc Lăng dẫu dẫu môi, vẻ mặt mất hứng.

“Được rồi.” Nhạc Tại Vân khoát khoát tay: “Thời gian cũng không còn sớm, đến tiệm quan tài thôi. Không xa phía trước”. Nói xong dẫn hai

https://thuviensach.vn

người đi.

Mộc Lăng từ trước đến nay quay đầu là quên, chuyện không vui ít khi nào nhớ lâu, chỉ một lúc là tinh thần hăng hái, hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên cảm giác Tần Vọng Thiên ở phía sau kéo thắt lưng hắn một cái, còn sờ sờ bụng hắn.

“Muốn làm gì!” Mộc Lăng giơ tay đánh rụng tay Tần Vọng Thiên, hung hăng trừng người, mắng thầm tiểu lưu manh này lá gan càng lúc càng lớn rồi, giữa ban ngày trên đường cái dám động tay động chân với hắn.

Tần Vọng Thiên rút tay về, bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng: “Ngươi khẩn trương cái gì, ta chỉ muốn xem ngươi ăn nhiều thứ như vậy đã đi đâu hết rồi thôi.” Thấp giọng nói tiếp: “Bụng còn nhỏ như vậy?”

Đang nói chuyện, ba người đã tới trước cửa hiệu quan tài, chỉ thấy chưởng quỷ Lưu lão đầu đang ngồi sau quầy tính sổ sách, vừa liếc mắt thấy Nhạc Tại Vân, lập tức bắt chuyện: “Ô, Tam thiếu gia!”

“Lưu chưởng quỷ, Nhạc gia trại muốn làm tang sự, ngươi đảm trách được không? Ta muốn chọn hai cỗ quan tài tốt.” Nhạc Tại Vân đi vào nhìn, hỏi: “Quan tài gỗ lim có không?”

“Sao?” Lưu chưởng quỷ giật mình: “Nhạc gia trại cũng làm tang sự sao?”

“Phải.” Nhạc Tại Vân gật đầu: “Làm sao vậy?”

“Quan tài gỗ lim sợ là phải chờ vài ngày, lập tức làm ngay, trong cửa hàng ta không còn cái nào.” Lưu chưởng quỷ lắc đầu. Lúc này, bọn họ mới chú ý tới trong cửa hiệu một cái quan tài cũng không có, ngay cả loại gỗ mỏng cũng không còn.

https://thuviensach.vn

“Gần đây không biết là làm sao.” Lưu chưởng quỷ lắc đầu: “Ngươi chết rất nhiều, công việc của ta rất tốt, bọn hỏa kế làm quan tài ngày đêm không nghỉ, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.”

“Gần đây rất nhiều người chết sao?” Nhạc Tại Vân cũng cảm thấy kì quái: “Ngay cả quan tài cũng không có để bán?”

“Đúng vậy.” Lưu chưởng quỷ gật đầu, giở sổ sách đưa cho Nhạc Tại Vân: “Ngài xem.”

Nhạc Tại Vân nhận lấy cẩn thận kiểm tra tên, đang xem, đột nhiên nghe Mộc Lăng “A!” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Tần Vọng Thiên và Nhạc Tại Vân cùng quay lại nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hắn hai tay ôm bụng, đáng thương nói: “Ăn no rồi chạy… Xóa khí[sốc hông] rồi.”

Tần Vọng Thiên và Nhạc Tại Vân cùng lắc đầu thở dài… ai!

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 23

"Gần đây người chết thật sự rất nhiều." Nhạc Tại Vân tiếp nhận sổ sách chưởng quỷ đưa cho hắn, lật xem vài trang, khẽ nhíu mày: "Sao toàn là người trong võ lâm?"

"Người võ lâm?" Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ tới hố thi thể loạn táng phía sau núi, còn có Đoan Mộc Viêm.

"A?" Nhạc Tại Vân nhìn sổ sách khó hiểu lắc đầu: "A… Ở đây có rất nhiều người tới để tham gia điển lễ kế thừa của Nhị ca."

"Ngươi biết họ?" Mộc Lăng đi đến hỏi.

"Phải." Nhạc Tại Vân cau mày, nói: "Nhạc gia trại sắp xếp cho đa số khách nhân ở trong trại, bằng không thì ở tại khách sạn trong thành… Có vài gần người gần đây không thấy, ta còn tưởng là không từ mà biệt cả rồi."

Mộc Lăng cầm lấy sổ sách nhìn một chút, chưởng môn Vô Nhai phái Ngô Hâm, thiếu chủ Thương Sơn phái Tề Lạc… Còn có vài chưởng môn đã nổi danh, còn lại là một ít nhân tài mới xuất hiện.

"Võ công của Ngô Hâm và Tề Lạc rất cao." Nhạc Tại Vân cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, xoay mặt hỏi chưởng quỷ: "Những người này chết như thế nào?"

"Điều này ta cũng không biết, những cái tên này cũng là vì để khắc lên quan tài mới để lại." Lưu chưởng quỹ lắc đầu: "Có mấy người dường như là nhân vật trọng yếu, chúng ta đều bị cảnh cáo phải giữ bí mật."

https://thuviensach.vn

“Kỳ quái.” Nhạc Tại Vân nhíu mày suy nghĩ nói với Mộc Lăng: “Lâm đại ca, ngươi cùng Tần đại ca đi dạo, ta có một số việc phải giải quyết trước!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên từ hiệu quan tài đi ra, ung dung trở về.

“Nhạc Tại Vân dường như là biết gì đó.” Tần Vọng Thiên nói, xoay mặt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng cúi đầu hơi cau mày, trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm có, giống như là có chuyện gì đó nghĩ không ra.

“Này.” Tần Vọng Thiên dùng vai nhẹ nhàng huých hắn một cái, thấy Mộc Lăng ngẩng mặt thì hỏi: “Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Ừm…” Mộc Lăng nghiêng đầu nói: “Đoan Mộc Viêm kì thực vẫn chưa tới đâu… đám thây khô đỏ tím kia là hắn làm ta tin, đám nhân tài mới xuất hiện chết khó hiểu là bị hắn giết ta cũng tin, có điều Ngô Hâm và Tề Lạc, thực sự không phải là hắn có khả năng giải quyết.”

“Vậy còn có người khác? Còn nhớ nha đầu tối hôm trước không?” Tần Vọng Thiên đột nhiên hỏi: “Chính là vu nữ[bà thầy ; _ ;] hạ cổ trùng Tiễn Hoa.”

“Phải.” Mộc Lăng gật dầu, sau đó liếc hắn một cái: “Làm sao quên nhanh như vậy được!” Tần Vọng Thiên cũng liếc lại một cái: “Ngươi thật sự không chút khiến người ta thích được chút nào sao?” [liếc mắt đưa tình mãi thế]

Mộc Lăng tiếp tục liếc trắng mắt: “Lão tử người gặp liền thích, chỗ nào không khiến người thích?”

Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Ngươi còn tiếp tục, cẩn thận mắt không còn tròng đen!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng ngốc một hồi mới hiểu được Tần Vọng Thiên nói cái gì, giơ chân vừa định đạp, bị Tần Vọng Thiên đè lại kéo vào trong một ngõ nhỏ. [ố...]

"Muốn làm gì?" Mộc Lăng có chút bất mãn liếc mắt trừng hắn, chỉ thấy Tần Vọng Thiên "hư" một tiếngtay chỉ chỉ con đường đối diện, ý bảo hắn xem.

Mộc Lăng nhìn theo hướng ngón tay của Tần Vọng Thiên, chỉ thấy mấy người võ biền cầm kiếm, hùng hùng hổ hổ chạy tới phía trước… Giống như là đi tìm cừu nhân vậy.

"Những người này không phải đều là đệ tử Thương Sơn sao?" Mộc Lăng sờ sờ cằm: "Bộ dáng sao giống đi đòi nợ quá vậy?"

"Là đến ngoại thành." Tần Vọng Thiên nhìn nhìn, hỏi Mộc Lăng: "Có đi xem không?"

"Đương nhiên!" Mộc Lăng vỗ ngực: "Có trò hay không đi xem là có tội với liệt tổ liệt tông Mộc gia, đi!"

Tần Vọng Thiên lắc đầu, bất đắc dĩ đi sát theo Mộc Lăng, hai người cẩn thận theo sát đám đệ tử Thương Sơn, không bao lâu đã ra khỏi thành. Đi đến một cánh rừng ngoài thành thì dừng lại, nơi đó đã có một đám người khác đợi sẵn…

"Là người của Vô Nhai phái!" Tần Vọng Thiên nhíu mày, nhìn Mộc Lăng: "Cảm giác như là muốn sống mái một trận."

"Phải… Dựa theo lời chưởng quỹ hiệu quan tài nói, hai bên đều là người nhà của người đã chết." Mộc Lăng ngồi xổm xuống sau một gốc đại thụ suy nghĩ: "A… Ta biết rồi"

"Thế nào?", Tần Vọng Thiên cúi đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nghĩ đi.” Mộc Lăng chớp chớp: “Ngô Hâm và Tề Lạc cũng không phải người có thân phận tầm thường, nếu như đột nhiên chết, vậy khẳng định là chuyện không nhỏ… Dưới tình huống nào, là người chết, mà đệ tử lại không chịu để lộ?”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút: “Tư đấu.”

“Được, thông minh.” Mộc Lăng thõa mãn vỗ vỗ Tần Vọng Thiên: “Hơn nữa lại là vì một lý do không quang minh chính đại.”

“Lý do không quang minh chính đại…” Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút: “Người giang hồ tư đấu không có nhiều lý do, bí tịch võ công, nữ nhân… vì khả năng vàng bạc cũng không nhỏ”

“Nghe thử xem bon họ nói cái gì.” Mộc Lăng túm lấy Tần Vọng Thiên lóe một cái, nhảy lên tán cây, lén lút đến gần một chút, nghe xem người ta nói cái gì.

“Thương Sơn phái các ngươi không chỉ hại chết chưởng môn Vô Nhai phái chúng ta, còn đoạt đi bí tịch Vô Nhai Kiếm.” đại sư huynh Vô Nhai phái chỉ vào chưởng môn thay quyền của Thương Sơn phái, nói: “Mau trả bí tịch cho chúng ta!”

“Các ngươi đừng ngậm máu phun người!” Chưởng môn thay quyền của Thương Sơn phái cũng không chịu tỏ ra yếu kém: “Rõ ràng là các ngươi hại chết thiếu chủ của chúng ta, còn đoạt đi bảo bối Thương Sơn Quyết của chúng ta, nói bừa!”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên hiểu được, liếc mắt nhìn nhau: ‘Quả nhiên…’

Hai bên đều là thanh niên, vài câu không được liền muốn động thủ, lúc này, chợt nghe xa xa có người hô một tiếng: “Đều dừng tay!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên quay đầu nhìn lại, thấy Nhạc Tại Vân dẫn theo vài lão nhân chạy đến, mấy lão nhân đó đều là chưởng môn đại phái lai lịch không nhỏ. Mọi người vội vã chạy tới tách người hai phái ra, Nhạc Tại Vân nói: “Các vị không thể tư đấu, gần đây chuyện xảy ra rất kì quặc, xin chư vị về trước, cùng các tiền bối giang hồ thương nghị một chút, sau đó mới quyết định.”

Đệ tử hai phái nhìn nhau một hồi, đều gật đầu.

Nhạc Tại Vân cũng thở phào nhẹ nhõm, mang theo mọi người trở về, Mộc Lăng vừa thấy náo nhiệt kết thúc, nhăn mặt nhăn mũi nói với Tần Vọng Thiên: “Thật đúng là đừng nói, Nhạc Tại Vân này làm việc đại sự rất biết phân nặng nhẹ, là một đại nhân vật, thời gian sau này, nhất định thành tựu không nhỏ, chỉ tiếc công phu còn hơi kém, còn phải chăm chỉ luyện công.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, hai người vừa định đi, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng kêu lớn: “Không hay rồi! Thiếu gia, không hay rồi!”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người hạ nhân của Nhạc gia trại vừa chạy vừa la: “Thiếu gia, Tứ tiểu thư nàng… Tứ tiểu thư gặp chuyện không may rồi!”

“Cái gì?” Nhạc Tại Vân sửng sốt, túm lấy tên hạ nhân: “Thu Linh bị làm sao?”

“Chết… tiểu thư đã chết…” Hạ nhân vừa khóc vừa nói.

“Cái gì…” Sắc mặt Nhạc Tại Vân trong nháy mắt tái nhợt: “Làm sao… Làm sao lại chết?!”

“Không biết, đột nhiên té xỉu, sau đó toàn thân thâm lại, hiện tại đã không còn thở nữa rồi.” Hạ nhân trả lời.

https://thuviensach.vn

“Nói bậy!” Nhạc Tại Vân và Nhạc Thu Linh rất thân thiết, nhất thời không tiếp thu được, đẩy hạ nhân ra, đi như bay về nhà.

Mộc Lăng quay đầu lại, thấy Tần Vọng Thiên sắc mặt cũng không tốt, tỉ mỉ ngẫm lại, tuy rằng người Nhạc gia có lỗi với hắn, nhưng Nhạc Thu Linh dù sao cũng là muội muội cùng cha khác mẹ với hắn.

“Này!” Mộc Lăng túm Tần Vọng Thiên: “Đi xem sao.”

Tần Vọng Thiên lúc này mới phản ứng lại, cùng Mộc Lăng nhảy xuống, chạy về Nhạc gia trại.

Vừa bước vào cửa Nhạc gia trại, đã nghe bi thanh vang dội. Sau lão trại chủ là Tứ tiểu thư tuổi còn rất trẻ bỏ mình ngoài ý muốn, thật khiến người ta thương tâm. Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi tới biệt viện Tây Sương dành riêng cho nữ nhân trong gia đình, nghe từ bên trong từng trận khóc lớn, trong ngoài đều đầy người, thổn thức không thôi.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên vãng đoàn người đi vào, nghe được đầu tiên chính là tiếng khóc của Nhạc Linh Đang, thanh âm non nớt mà tràn đầy bi thống. Hai người vào gian phòng, thấy mấy người đại phu đứng bên cạnh, Nhạc Tại Vân và Nhạc Tại Đình ngồi bên giường kiềm chế nước mắt, mấy nha hoàn đã khóc đến không đứng nổi nữa, Linh Đang gục mặt bên giường khóc không dứt, không cho ai đem tỷ tỷ đi, Nhạc Tại Vân và Nhạc Tại Đình dỗ thế nào cũng vô dụng.

Từ lúc gặp nhau, Linh Đang rất thích Mộc Lăng, mấy ngày nay cũng thường đến tìm hắn chơi đùa, Mộc Lăng thì trời sinh tính thích tiểu hài tử, hai người cảm tình rất tốt. Thấy Linh Đang khóc đến khàn giọng, Mộc Lăng có chút lo lắng bước lên, vươn tay vỗ vỗ Linh Đang, Linh Đang xoay mặt thấy Mộc Lăng, lập tức nhào vào lòng ôm lấy Mộc Lăng nói: “Quái thúc thúc, quái thúc thúc, bọn họ nói tỷ tỷ của ta đã chết, bọn họ gạt người.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, xoay mặt nhìn Nhạc Thu Linh nằm trên giường đã không còn thở… Đưa tay dò thử hơi thở của nàng, suy tư một chút, lại thử bắt mạch.

“Quái thúc thúc, ngươi cứu tỷ tỷ đi.” Linh Đang túm chặt lấy xiêm y Mộc Lăng: “Ngay cả Tiểu Hổ ngươi cũng có thể chữa khỏi, tỷ tỷ cũng nói ngươi là thần y, ngươi cứu tỷ tỷ đi, Linh Đang thích nhất tỷ tỷ.”

Mộc Lăng nhè nhẹ vỗ Linh Đang, ý bảo nó đừng nóng vội, một tay ấn vào mạch môn của Nhạc Thu Linh, đè giữ một lúc.

“Linh Đang, đừng như vậy.” Nhạc Tại Đình kéo Linh Đang ra : “Giang Nam tam đại danh y đều ở đây, Thu Linh đã chết rồi.”

“Không muốn, ta không muốn.” Linh Đang ngồi phục xuống bên giường khóc lớn, Mộc Lăng thu tay lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ Linh Đang: “Tỷ tỷ ngươi còn chưa có chết đâu, đừng khóc nữa.”

“Cái gì?” Mộc Lăng vừa nói ra, không chỉ Nhạc Linh Đang, cả Nhạc Tại Đình Nhạc Tại Vân, còn có Giang Nam tam đại danh y đứng bên cạnh, đều há to miệng dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn.

“Lâm huynh?” Nhạc Tại Đình thấp giọng hỏi Mộc Lăng: “Thế nhưng… Thu Linh đã không còn thở…”

“Ta cần vài thứ, các ngươi giúp ta chuẩn bị một chút”. Mộc Lăng cũng không nói thêm gì, chỉ lấy ra một phương thuốc đưa cho Nhạc Tại Vân: “Trong một nén nhang giúp ta chuẩn bị đầy đủ, những người khác đều đi ra ngoài, để lại hai nha hoàn cho ta, Linh Đang cũng ở lại.” Nói xong, nhìn Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, đi lấy hòm thuốc lại đây cho ta.”

Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng, gật đầu, xoay người đi ra, Nhạc Tại Vân cũng chạy vội ra ngoài chuẩn bị.

https://thuviensach.vn

“Hừ… Vị tiên sinh này tuổi hãy còn trẻ, chẳng lẽ có thần thuật, ngay cả người chết cũng có thể cứu sống?” Người trẻ nhất trong Giang Nam tam đại danh y Vương Ngọc Phù dường như có chút bất mãn với Mộc Lăng, cười lạnh nói: “Hay là tuổi trẻ chẳng phân biệt được nặng nhẹ, xuất khẩu cuồng ngôn?”

Danh y Triệu Hoa cũng gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, ta làm nghề y hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ chưa từng chẩn sai, người đã chết là đã chết, làm sao còn có thể khởi tử hồi sinh?”

Mộc Lăng lúc này đã lấy từ trong túi áo ra một cuộn ngân châm, đem từng cây ngân châm nhỏ dài tinh vi châm vào huyệt vị trên đỉnh đầu Nhạc Thu Linh, dường như hoàn toàn không nghe hai vị thần y kia nói.

Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra vẻ tức giận, đang muốn tranh luận thêm vài câu, người đứng đầu Tam đại danh y, Thạch Văn Thái, tuổi đã ngoài sáu mươi, vẫn yên lặng không nói nhẹ nhàng khoát tay, thấp giọng nói: “Đều đừng nói nữa.”

“Thạch lão, thanh niên này thật không coi ai ra gì, ta sợ hắn nói bậy, trị liệu bậy bạ.” Vương Ngọc Phù nói.

Thạch Văn Thái cười cười, nói: “Không sao, xem thử xem, nói không chừng là sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân.”

“Vậy…” hai người còn muốn nói thêm, nhưng nhìn sắc mặt Thạch Văn Thái, đều im lặng.

Không lâu sau, Mộc Lăng đã châm ngân châm đầy đỉnh đầu Nhạc Thu Linh.

“Thần đình cửu châm?” Thạch Văn Thái nhẹ nhàng mà kinh hô một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”, Triệu Hoa cùng Vương Ngọc Phù đều sửng sốt, nhìn chằm chằm Thạch Văn Thái một hồi, quay đầu lại nhìn vị trí kim châm, đều kinh ngạc há to miệng.

Lúc này, Tần Vọng Thiên đã cầm theo hòm thuốc của Mộc Lăng chạy vào, đưa hòm thuốc cho hắn, đảo mắt muốn lùi qua một bên, thấy trên trán Mộc Lăng đã có một tầng mồ hôi. Vươn tay, Tần Vọng Thiên dùng tay áo nhẹ nhàng chạm lên trán Mộc Lăng, giúp hắn lau đi, ở một bên đợi.

“Thần đình cửu châm là cái gì?” Nhạc Tại Đình hỏi Thạch Văn Thái.

“Thần đình cửu châm và Phi vân thập nhị châm, được xưng là tuyệt kĩ tối cao của châm cứu.” Thạch Văn Thái vuốt râu mép tán thán: “Là thần kỹ đã thất truyền mấy trăm năm.”

Nhạc Tại Đình gật đầu, chợt nghe Thạch Văn Thái nói tiếp: “Ta xem qua ghi chép trong sách cổ, cái gọi là Thần đình cửu châm, là châm vào chín đại huyệt vị Huyệt Thần Đình gồm có Thượng tinh, Lỗ hội, Đương dương, Bạn tinh, Tiền đính, Bách hợp, Tư thông, Hậu đính, Cường gian.”

“Nếu đã biết huyệt vị, thì sao lại thất truyền?” Nhạc Tại Đình không hiểu.

“Ai…” Vương Ngọc Phù lắc đầu, nói: “Thần đình cửu châm cũng không phải biết huyệt vị là có thể thi châm, huyệt vị trên đỉnh đầu là khó tìm nhất, bởi vì khoảng cách nhỏ, huyệt vị lại dày đặc, rất dễ tìm sai”

“Hơn nữa, có người nói cửu huyệt này của mỗi người khác nhau, cách châm, trình tự và tốc độ, lực đạo cũng khác nhau tùy theo bệnh, tương truyền chỉ có Tần Việt Nhân thời chiến quốc, và thần y Biển Thước biết cách dùng, đã thất truyền rất lâu rồi.” Triệu Hoa liếc mắt nhìn Mộc Lăng, như có chút coi thường: “Ngay cả thần y như Thạch lão cũng không thể làm được, tiểu tử tuổi trẻ như thế này, làm sao có thể…”

https://thuviensach.vn

“A…” Thạch Văn Thái đột nhiên cười cười, lắc đầu thản nhiên nói: “Y thuật cũng không phải so tuổi tác, theo ta được biết, thiên hạ đệ nhất thần y Mộc Lăng… chỉ mới hơn hai mươi tuổi.”

Tất cả mọi người chau mày, Triệu Hoa đột nhiên hỏi Nhạc Tại Đình: “Tôn tính đại danh vị tiên sinh này?”

Nhạc Tại Đình liếc nhìn Tần Vọng Thiên, trả lời: “Tiên sinh họ Lâm, tên Bách Tuế.”

“Lâm Bách Tuế?” Ba danh y xoay mặt nhìn nhau, chưa từng nghe nói qua tên này.

Ngay lúc đó, Nhạc Tại Vân dẫn theo người, cầm mấy thứ Mộc Lăng bảo hắn chuẩn bị, vội vàng chạy đến, “Tiên sinh, chuẩn bị đủ cả rồi!”

Mọi người hiếu kì tới gần nhìn Nhạc Tại Vân mang thứ gì đến, vừa nhìn đều nhịn không được hít một hơi…

“Hoang đường!” Triệu Hoa cùng Vương Ngọc Phù đều giận dữ nói: “Quả thực là kẻ không hiểu biết, làm sao có thể trị liệu tùy tiện?”

Mộc Lăng châm xong cây châm cuối cùng, chậm rãi ngẩng đầu lên lau mồ hôi, lẩm bẩm: “Thật rách việc.”

“Ngươi…” Hai thần y đều không nhịn được, cả Nhạc Tại Đình cũng cau mày nhìn Mộc Lăng: “Lâm huynh, như vậy thực sự được sao?”

Tần Vọng Thiên vẫn yên lặng đứng một bên đột nhiên nói: “Dù sao nàng cũng đã chết, trị thế nào thì có làm sao? Nếu rãnh rỗi ở chỗ nào gây phiền nhiễu, không bằng trở về đọc thêm sách y, người chết hay sống cũng không phân biệt được.”

https://thuviensach.vn

“A…” Triệu Hoa cùng Vương Ngọc Phù nghẹn họng không nói được nữa, tức giận mặt đỏ bừng. Mộc Lăng chậm rãi đứng lên, phủi phủi tay nhận lấy đồ Nhạc Tại Vân đưa đến, thản nhiên nói: “Chí lý.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cũng khó trách bọn họ giật mình, mấy thứ Mộc Lăng bảo Nhạc Tại Vân tìm đến quả thật là có chút dọa người: một chậu lớn đá Hùng hoàng, một chậu gừng tươi, một vò rượu trắng lâu năm, nhưng dọa người nhất, là một chậu đầy đỉa.

Mộc Lăng trước tiên bảo người mang vào một bồn nước tắm, sau lại gọi người bắt một chảo nước, cho nước cùng gừng tươi vào, bắt đầu nấu. Sau đó, hắn bỏ Hùng hoàng vào trong rượu trắng khuấy khuấy, bảo hai nha đầu mở miệng Nhạc Thu Linh ra, rót rượu vào miệng để nàng nuốt xuống rồi lại bảo hai nha hoàn đặt nàng nằm xuống. Mộc Lăng lấy từ hòm thuốc ra một cái bao tay dệt bằng chỉ bạc, bắt lên mấy con đỉa, đặt lên vị trí huyết mạch Nhạc Thu Linh. Đỉa nhanh chóng bắt đầu hút máu, không bao lâu đã căng phồng. Kì quái là, lũ đỉa sau khi hút máu, toàn thân từ đen chuyển thành xanh, sau đó thì cứng đờ lại, từ trên người Nhạc Thu Linh rơi xuống, chết.

Mộc Lăng lại bắt vài con khác, đặt vào đúng chỗ cũ… Như vậy vài lần, dùng gần hết cả bồn đỉa, Mộc Lăng mới ngưng lại. Hắn đem đỉa đã chét bỏ vào trong chậu, giao cho một thủ hạ của Nhạc Tại Vân, nói: “Cầm lấy, đặt trong chậu than đốt thành tro, tuyệt đối không được hít khói bốc lên vào, sau đó đem chôn sâu toàn bộ xuống đất.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ phương pháp có chút quỷ dị, thế nhưng nhìn lại Nhạc Thu Linh, thấy sắc mặt nàng vốn đã trắng bệch dần khôi phụ nguyên trạng, chỉ còn có chút u ám.

https://thuviensach.vn

Lúc này, từ cửa truyền vào mùi gừng tươi, Mộc Lăng gọi hạ nhân đem toàn bộ chảo gừng đổ vào bồn tắm, sau đó khuấy đều, thử độ ấm một chút, gọi nha hoàn ôm Nhạc Thu Linh bỏ vào.

“A!” Một cô nương đụng tới cơ thể Nhạc Thu Linh đột nhiên hét to một tiếng: “Người tiểu thư ấm lên rồi!”

“Cái gì?” Nhạc Tại Đình sửng sốt, mấy thần y cũng hai mặt nhìn nhau, Vương Ngọc Phù tiến lên muốn bắt mạch Nhạc Thu Linh, lại bị Nhạc Tại Vân ngăn lại: “Đợi một lát nữa đi, đừng quấy nhiễu Lâm tiên sinh chữa trị.”

Mộc Lăng bảo bọn nha hoàn ôm đỡ Nhạc Thu Linh vào bồn tắm. Nước trong bồn rất nóng, còn có gừng tươi, Nhạc Thu Linh vừa vào thân thể khẽ run lên, không bao lâu thì mặt đỏ bừng đầu đầy mồ hôi, đỉnh đầu thoát ra khói trắng nhàn nhạt, mà ngân châm cắm trên huyệt ở đỉnh đầu, từ bao giờ đã biến thành đen kịt, nước trong bồn cũng dần bị vẩn đục.

Mộc Lăng sai người mang đến một bồn nước nóng, chờ Nhạc Thu Linh ngâm trong nước gừng khoảng một nén nhang, thì bảo nha hoàn đỡ nàng ra, đưa vào bồn bên cạnh, giúp nàng tẩy sạch.

Nhạc Thu Linh được đỡ ra, đã có thể thấy rõ ràng ngực phập phồng, sắc mặt cũng hồng hào lên.

Đưa Nhạc Thu Linh đặt lại lên giường, Mộc Lăng lấy ra một phương thuốc khác đưa Nhạc Tại Vân, bảo hắn đi đến hiệu thuốc mua về, một thang sáu chén nước, sắc thành một chén.

Nhạc Tại Vân phân phó người đi làm, còn mình lẳng lặng đứng lại nhìn, chỉ thấy Mộc Lăng xoay người trở lại bên cạnh Nhạc Thu Linh, mang bao tay vào rút toàn bộ ngân châm trên đỉnh đầu nàng ra, sau đó lấy ra một bộ ngân châm mới, lại châm lại một lần nữa. Đến khi ngân châm châm vào không còn đổi thành màu đen, Mộc Lăng mới nhẹ nhàng mà thở phào một hơi, dọn dẹp gọn gàng. Lúc này, thuốc cũng nấu xong rồi, gia nhân bưng

https://thuviensach.vn

thuốc đến, Mộc Lăng mang thuốc để qua một bên, vươn hai tay, dùng ngón trỏ ấn mạnh vào huyệt Thái Dương của Nhạc Thu Linh, xoa bóp vài cái, sau đó xoay mặt nói với Linh Đang vẫn đang ghé vào bên giường hai mắt trông mong nhìn, nói: “Vỗ ngực tỷ tỷ ngươi một chút.”

Linh Đang chớp mắt mấy cái, gật đầu, giơ tay tại trước ngực Nhạc Thu Linh vỗ vài cái…

“Khụ khụ…” Nhạc Thu Linh đột nhiên ho khan một tiếng, sau đó, chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng thở dốc.

“Thu Linh!” Nhạc Tại Vân mừng rỡ cực kì, xông lên nhìn Nhạc Thu Linh, tuy rằng còn có chút ốm yếu, nhưng rõ ràng là một người sống.

Giang Nam tam đại danh y hai mặt nhìn nhau, trên mặt Triệu Hoa cùng Vương Ngọc Phù viết rõ rằng không tin được, Thạch Văn Thái sờ sờ râu mép, đè lại mạch của Nhạc Thu Linh chẩn một hồi.

“Thần kỳ! Thực sự là thần kỳ!” Thạch Văn Thái nhịn không được tán thán: “Độc tố trên người Nhạc cô nương đã hoàn toàn tiêu trừ, chỉ cần điều dưỡng thêm mấy ngày là khỏi hẳn… Tiên sinh thật sự là Hoa Đà chuyển thế, lão hủ bội phục!” Nói xong liền cúi người với Mộc Lăng một cái: “Chẳng hay Nhạc cô nương rốt cuộc là trúng độc gì? Phải thỉnh tiên sinh chỉ giáo.”

Mộc Lăng không nói lời nào, sắc mặt có chút trắng.

“Đa tạ Lâm tiên sinh cứu muội muội, ta thay mặt Nhạc gia trại bái tạ đại ân của Lâm tiên sinh.” Nhạc Tại Đình đứng cạnh Mộc Lăng cúi đầu hành lễ: “Lâm tiên sinh thật sự là chân nhân bất lộ tướng!”

Mộc Lăng vẫn không nói chuyện, oán thầm ‘người này thật đúng là có khả năng diễn kịch’, bất quá không có khí lực, muốn nói cũng không nên

https://thuviensach.vn

lời, chỉ là nhìn Tần Vọng Thiên đứng cạnh đang khẽ nhíu mày, gọi một tiếng: “Vọng Vọng.”

Tần Vọng Thiên vừa định đi qua, Nhạc Tại Vân có lẽ là quá kích động rồi, giơ tay nắm lấy Mộc Lăng đang lắc lắc lắc: “Lâm tiên sinh, cảm tạ ngươi…”

Mộc Lăng bị anh chàng lỗ mãng này lắc đến đầu choáng váng hai mắt hoa lên, tâm nói ‘ngươi có thể nhẹ tay chút không a, lão tử sắp ngất rồi!’ [xót nha : (( ]

Nhạc Tại Vân còn định nói thêm mấy câu, đột nhiên cổ tay phát đau, lúc có phản ứng lại, đã bị Tần Vọng Thiên cầm cánh tay kéo ra, tay kia ôm lấy Mộc Lăng.

“Ngươi làm sao rồi?” Tần Vọng Thiên phát hiện sắc mặt Mộc Lăng tái nhợt, áo đầy mồ hôi.

“Mệt.” Mộc Lăng giống như làm nũng dựa vào lòng Tần Vọng Thiên: “Bế ta về ngủ.”

Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân đột nhiên nghĩ trước mắt có phải xuất hiện ảo giác rồi không, Lâm Bách Tuế thần sắc nghiêm túc khi nãy, cùng Lâm Bách Tuế suy yếu hiện tại… là cùng một người sao?

Tần Vọng Thiên cũng không rảnh để ý mấy thứ đó, hắn vươn tay dễ dàng đem Mộc Lăng bế lên, nhoáng một cái đã ra cửa, vội vã trở về biệt viện.

“Cái…” Nhạc Tại Vân có chút ngoài dự kiến, không giải thích được nhìn mọi người, có phải mình vừa làm thương tổn gì Lâm tiên sinh rồi không? Thạch Văn Thái mở miệng: “Dùng thần đình cứu châm là phi thường tổn hại tinh lực, vị tiên sinh kia thoạt nhìn ốm yếu, cũng khó trách chịu không được nữa… Thật sự là rất giỏi”

https://thuviensach.vn

Triệu Hoa và Vương Ngọc Phù ở phía sau liếc mắt nhìn nhau, đều nói với Nhạc Tại Đình: “Tại hạ hôm nay may mắn gặp được cao nhân, cho nên xin làm phiền mấy ngày, chờ Lâm tiên sinh tỉnh rồi lại đi thỉnh hắn chỉ giáo.”

Sau đó, đám thần y tản đi, Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Linh Đang ở lại chăm sóc Nhạc Thu Linh. Nhạc Tại Đình vốn cùng huynh muội cảm tình nhợt nhạt, khách sáo vài câu cũng rời đi. Về đến phòng mình, chỉ thấy Đoan Mộc Viêm đang ngồi trong sân uống trà, ngẩng đầu thấy Nhạc Tại Đình đã trở về, Đoan Mộc Viêm nhàn nhạt cười: “Thế nào Nhị thiếu gia, ta không lừa ngươi chứ?”

Trong đầu Nhạc Tại Đình hiện tại đều là hình dáng Mộc Lăng mềm nhũn dựa vào trong lòng Tần Vọng Thiên muốn hắn bế về, đột nhiên nghĩ… Nếu như là mình bế hắn về, nói không chừng sẽ làm ra chuyện khác.

“Nhị thiếu gia?” Đoan Mộc Viêm thấy Nhạc Tại Đình không trả lời, lại hỏi một câu.

Nhạc Tại Đình gật đầu, thản nhiên nói: “Chỉ có thể chứng minh hắn có khả năng là thần y, cũng không nói chắc hắn là Mộc Lăng.”

“Ha ha ha…” Đoan Mộc Viêm nhàn nhạt cười, lắc đầu, nói: “Trên đời này, biết dùng Thần đình cửu châm và Phi vân thập nhị châm, chỉ có Mộc Lăng… Hơn nữa, sẽ dùng hai bộ châm pháp này cứu người, cũng chỉ có Mộc Lăng mà thôi.”

“Có ý gì?” Nhạc Tại Đình không giải thích được.

“Hai bộ châm pháp này cực kỳ tổn hại thân thể, dùng một lần, chẳng khác nào độc hại chính mình một lần… Mộc Lăng được xưng là Diêm Vương địch, hắn vốn dĩ bệnh nặng, cũng bởi vì quá yếu lòng, liều mạng

https://thuviensach.vn

mình cứu mạng người khác, nói hắn là một thần y, không bằng nói hắn là một kẻ ngu si.”

Nhạc Tại Đình lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Viêm một hồi, thản nhiên nói: “Lương y như từ mẫu, vậy nên hắn mới xứng danh là thiên hạ đệ nhất thần y!”

“A…” Đoan Mộc Viêm bĩu môi khinh thường: “Cách cứu người như hắn, không bao lâu mình đã chả còn mạng rồi, lãng phí một y thuật cao như vậy!”

Nhạc Tại Đình thật sự là lười tranh cãi với Đoan Mộc Viêm, nói: “Chuyện ngươi nói ta đã đáp ứng rồi, ban ngày trốn cho kĩ, đừng để người khác thấy chúng ta gặp nhau, có việc gì thì buổi tối nói.” [giống gian phu dâm phụ quá :))]. Nói xong xoay người đi vào phòng, đóng cửa.

Đoan Mộc Viêm quay đầu lại bất mãn nhìn cánh cửa khép kín, khẽ cắn môi, xoay người rời đi.

…

Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng về tới trong phòng, cẩn thận đặt hắn lên giường, thấy Mộc Lăng hô hấp đều đều, hiển nhiên là đang ngủ. Vươn tay cầm lấy cổ tay Mộc Lăng nhẹ nhàng sờ một chút, Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày… Hắn tuy rằng không hiểu y thuật, nhưng cũng có thể cảm nhận được mạch tượng của Mộc Lăng rất yếu, nhìn nhìn cổ tay nhỏ gầy, Tần Vọng Thiên lắc đầu, thả hắn lại lên giường, giúp Mộc Lăng đắp chăn.

Cúi đầu, nhìn kĩ nét mặt Mộc Lăng.

Mộc Lăng ngoan ngoãn nằm, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, phảng phất mệt mỏi, nặng nề ngủ. Tần Vọng Thiên vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng mà chạm khóe mắt, đuôi mày Mộc Lăng, cảm giác ngón tay chạm đến làm da ấm áp mềm mại, tỉ mỉ nhìn gương mặt người này. Gỡ xuống biểu tình

https://thuviensach.vn

khoa trương khi khùng khi điên thường ngày, không còn mồm miệng độc địa vừa mở ra là khiến người ta tức chết… Chỉ để lại nét thanh tú điềm tĩnh và mùi thảo dược nhàn nhạt trên người, tóc dài mềm mại, biểu tình mềm mại… Cảm giác rất yên bình, thật khiến người ta yêu thích.

Lại nghĩ tới cảnh tượng Mộc Lăng chữa bệnh cho Nhạc Thu Linh, lần này Nhạc Thu Linh đột nhiên trúng độc, rất có thể là có người tính kế, biết rõ nếu bại lộ là tự đặt mình vào nguy hiểm, nhưng khi Mộc Lăng giúp nàng chữa trị một chút do dự cũng không có. “Ngươi thực sự rất mâu thuẫn.” Tần Vọng Thiên lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm Mộc Lăng: “Rõ ràng là ôn nhu hiếm có trong thiên hạ, nhưng hết lần này tới lần khác đóng giả ngoan độc hiếm có trong thiên hạ.” Nói xong, cúi đầu… nhẹ nhàng hôn xuống môi Mộc Lăng.

Sau đó, Tần Vọng Thiên vẫn ở bên giường Mộc Lăng không rời, nhưng Mộc Lăng một giấc, ngủ tròn một ngày hai đêm, sáng sớm ngày thứ ba, lúc Tần Vọng Thiên đã bắt đầu hoảng sợ, Mộc Lăng mới ngáp một cái, từ từ tỉnh lại.

“Ngươi tỉnh?”, Tần Vọng Thiên cau mày nâng Mộc Lăng dậy: “Không có việc gì chứ?”i

Mộc Lăng chớp chớp mắt, nhìn nhìn, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngươi ngủ từ tối hôm trước đến sáng hôm nay, ngươi nói xem ngươi làm sao vậy?” Tần Vọng Thiên vươn tay sờ trán Mộc Lăng, cảm giác độ ấm bình thường.

“A!” Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn Tần Vọng Thiên: “Một ngày hai đêm sao, nói sao ta lại đói như vậy!” Nói xong, xốc chăn xoay người đứng lên. Tần Vọng Thiên có chút lo lắng, hỏi: “Lập tức đứng lên như thế không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

“Hiện tại là giờ nào rồi?” Mộc Lăng nhìn trời: “Chúng ta đi Bách Tiên Cư!”

“Đi Bách Tiên Cư làm gì?” Tần Vọng Thiên có chút vô lực: “Nếu ngươi đói bụng, ta đi mua về cho ngươi, ngươi không cần tự mình đi.”

“Như vậy sao được?” Mộc Lăng liếc: “Thức ăn vừa làm ăn mới ngon.” Vừa nói vừa lắc lắc ngón tay.

“Ừm, một ngày hai đêm là mười bữa…”. Nói xong, kéo Tần Vọng Thiên đi ra ngoài: “Đi, Vọng Vọng, chúng ta đi ăn mười bữa tẩm bổ lại.”

Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, không thể nhịn được nữa: “Một ngày hai đêm muốn ăn bù mười bữa, một ngày ngươi ăn mấy bữa vậy?!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Căn cứ vào nguyên tắc ‘ăn càng ít càng có tội với liệt tổ liệt tông nhà họ Mộc’, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi tới Bách Tiên Cư. Chuyện Mộc Lăng dùng thần kĩ cứu sống Nhạc Thu Linh, đồng thời vì cứu người mà khiến chính mình trở bệnh đã truyền khắp Lạc Hà thành, ông chủ Bách Tiên Cư vừa thấy hắn tới, liền lập tức dọn lên đầy một bàn thức ăn nổi tiếng của Bách Tiên Cư, cho Mộc Lăng một lần ăn thỏa nguyện.

Mộc Lăng mừng rỡ đến hai mắt đều híp lại thành một đường cong, sung sướng dạt dào vươn móng vuốt, bắt đầu ăn một bàn đầy thức ăn.

Tần Vọng Thiên ngồi bên cạnh giúp hắn bưng trà rót nước, còn cẩn thận nhắc nhở: “Chậm một chút, coi chừng nghẹn…”. Trong ánh mắt lộ ra vài phần sủng ái, sau này Tần Vọng Thiên tự mình hồi tưởng lại, đều không nhịn được có chút buồn cười.

Mộc Lăng ăn như lang như hổ một hồi, rốt cuộc cũng đầy bao tử, vỗ vỗ bụng đã no đến không no hơn được nữa, mới vô cùng dũng cảm nói một câu: “Ông chủ! Còn lại toàn bộ đóng gói!”

“Được!” Quán cơm kì thực chỉ cần ngươi đừng ăn không trả tiền, còn lại thế nào bọn họ cũng đều hoan nghênh, khách nhân ăn càng nhiều, chứng minh tay nghề của đầu bếp càng tốt. Lúc đóng gói đồ ăn, chưởng quỷ còn đặc biệt lấy thêm cho Mộc Lăng không ít thức ăn, Tần Vọng Thiên có chút áy náy, định lấy một ít ngân lượng cho chưởng quỹ, không ngờ chưởng quỷ vung tay một cái nói: “Nhạc cô nương làm người hào hiệp, thích giúp đỡ người khác, là một người tốt khó có được, người Lạc Hà thành chúng ta

https://thuviensach.vn

đều rất thích nàng, Lâm tiên sinh cứu mạng nàng, đừng nói là ăn vài món, dù là bảo ta đóng cửa Bách Tiên Cư, ta cũng sẽ không nhíu mày một cái!”

Tần Vọng Thiên nghe xong, cũng cảm giác rất vui mừng, tuy Nhạc Nam Phong làm người không được tốt lắm, thế nhưng Nhạc Tại Vân, Nhạc Thu Linh, còn có Nhạc Linh Đang, đều là người không tồi.

“Vọng Vọng, chúng ta đi dạo tiêu thực.” Mộc Lăng nghĩ mình đã ăn đến căng phồng rồi, duỗi duỗi tay đá đá chân, đi ra Bách Tiên Cư. Tần Vọng Thiên nhờ tiểu nhị mang đồ ăn đóng gói về biệt viện Nhạc gia, còn mình thì đi theo Mộc Lăng, nhàn nhã đi bộ về hướng chợ.

Đi theo phía sau Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên nhìn bóng lưng Mộc Lăng, cảm thấy có chút nghi hoặc, vì sao vẫn cảm thấy gầy? Đồ ăn đều đi đâu hết rồi?

Nhịn không được tiến lên, vươn tay nhéo thắt lưng Mộc Lăng một cái.

“A!” Mộc Lăng cả kinh nhảy dựng một cái, quay đầu lại hung hăng trừng Tần Vọng Thiên: “Tiểu lưu manh!”

“Ai lưu manh!” Tần Vọng Thiên liếc một cái, nói: “Ta là muốn sờ sờ thử chút thôi, cảm thấy ngươi rất gầy.”

Mộc Lăng hơi sửng sốt nhưng lập tức bĩu môi: “Lão tử trời sinh lệ chất, ăn nhiều cũng không béo!”

Tần Vọng Thiên lại thấp giọng hỏi: “Ngươi thành thật nói, có phải là vì bệnh của ngươi không?”

Mộc Lăng không nói được gì nữa, chạy đến một sạp bán đồ chơi bên đường, mua một cái trống bỏi, cầm trên tay “lộp bộp lộp bộp”, đi tới.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên đuổi theo vài bước, hỏi: “Đúng rồi, Nhạc Thu Linh rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

Mộc Lăng ngừng lắc trống, suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ Nhạc Tại Đình đã biết ta là ai rồi.”

Tần Vọng Thiên sửng sốt, nhìn Mộc Lăng: “Sao ngươi biết?”

“Thứ Nhạc Thu Linh trúng là Cương Thi Thảo của Tây Vực.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Loại cỏ độc này vùng Trung Nguyên không thể trồng được, bởi vậy các danh y Trung Nguyên đều là chưa từng nghe thấy. Loại độc này có thể nói là dễ giải, cũng có thể nói là không thuốc nào giải được, chỉ cần dùng Thần đình cửu châm, khống chế mạch lạc là có thể giải độc dễ dàng.”

“Trong thiên hạ biết dùng Thần đình cửu châm có phải chỉ có mình ngươi hay không?” Tần Vọng Thiên hỏi.

Mộc Lăng nhíu nhíu mày: “Vậy cũng không đúng, nói không chừng còn có người tài giỏi.” Nói xong lại tiếp tục lắc trống bỏi: “Nhạc Thu Linh trúng độc, rõ ràng là có người cố ý hạ…”

“Ngươi nghĩ là Nhạc Tại Đình?”

“Phải…” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi: “Không biết, có điều chắc chắn hắn đã hoài nghi thân phận của ta.” Nói xong, Mộc Lăng đảo mắt nhìn Tần Vọng Thiên, thấy hắn khẽ cau mày, liền vươn tay vỗ vỗ vai hắn, nói: “Yên tâm đi, dù là hắn biết thân phận của ta cũng không có gì đáng kể, danh tiếng ta lan xa như vậy, muốn khiêm tốn một chút dùng tên giả cũng là dễ hiểu thôi!” Nói xong, duỗi người một cái: “Mặt trời cao rồi, về nhà ngủ!”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng vui tươi hớn hở chạy về, chạy lên vài bước, đột nhiên hỏi: “Ngươi có mệt không?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng chớp chớp, không giải thích được, nhìn hắn: “Sao?”

Tần Vọng Thiên lại đi lên hai bước, đưa lưng về phía Mộc Lăng, quay đầy lại thấp giọng hỏi: “Có muốn cõng không?”

Mộc Lăng sờ sờ cằm, cười mỉm mỉm trả lời: “Muốn~”. Hai tay bám lấy vai Tần Vọng Thiên, nhảy lên, vòng tay ôm cổ hắn, tay kia tiếp tục cầm trống bỏi xoay a xoay. Tần Vọng Thiên cõng Mộc Lăng, đi về hướng Nhạc gia trại, dưới chân là đường đá xanh xanh, bên cạnh là đoàn người náo nhiệt, còn có thanh âm chiếc trống bỏi “lộp bộp lộp bộp”, tiễn hai người đi xa.

…

Về tới Nhạc gia trại, thấy mọi người đều vội vội vàng vàng, không giống như trước chính là, trước đây đa số hạ nhân thấy Mộc Lăng đều mang theo vài phần xem thường, nghĩ hắn chỉ là một kẻ thô tục hết ăn lại uống, nhưng ngày hôm nay thấy Mộc Lăng đều hết lòng cung kính, giống như là đang nhìn Bồ Tát sống.

Mộc Lăng vẫn là ăn ăn lại ngủ ngủ, lâu lâu sẽ lại cùng Tần Vọng Thiên huyên náo gà bay chó sủa một trận. Nhạc Tại Vân hầu như mỗi ngày đều tìm đến chỗ Mộc Lăng, đối đãi với Mộc Lăng càng thêm kính trọng, Nhạc Thu Linh cũng ngày một khá hơn. Nhưng Nhạc Tại Đình trước đây vẫn thường đến, gần đây lại không thấy mặt, có người nói hắn đang bận rộn chuẩn bị cho đại điển kế thừa.

Lại qua vài ngày, Lạc Hà thành xảy ra chuyện lớn, đệ tử của Thương Sơn và Vô Nhai phái đánh nhau, tử thương hơn nửa.

Nhạc Tại Vân sau khi nghe được chuyện này liên tục tự trách, lúc đầu vốn là muốn giúp hai bên hòa giải, thế nhưng lại bị chuyện của Nhạc Thu Linh trì hoãn, tất cả mọi người đều quên mất. Bởi vì người chết thật sự không ít, ngay đến quan phủ cũng tham dự vào, tri phủ Lạc Hà thành phái

https://thuviensach.vn

người đến Nhạc gia trại truyền tin, nói muốn điều tra việc này. Nhạc Tại Vân đi theo cùng xử trí, Mộc Lăng thì gác chân ngồi trong sân, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Tần Vọng Thiên nhìn vẻ mặt hắn một lát, cười hỏi: "Ngươi lại mưu tính cái gì rồi?"

Mộc Lăng sờ sờ cằm: "Vì sao tới bây giờ Nhạc Tại Vân cũng chưa từng nhắc đến chuyện thi thể của Nhạc Nam Phong? Trước đây không phải hắn đặc biệt mời Giang Nam tam đại danh tới khám nghiệm tử thi sao, lúc này sao một chút động tĩnh cũng không có nữa?"

"Còn có chuyện lần trước Tiễn Hoa nói Nhạc Nam Phong vốn dĩ không chết." Tần Vọng Thiên ngồi xuống bên cạnh Mộc Lăng: "Từ đường thông đến bãi tha ma phía sau núi, ở đó lại vô duyên vô cớ nhiều thi thể như vậy… Còn nữa, lần trước chưởng quỷ hiệu quan tài nói…" Tần Vọng Thiên nói nói, thanh âm càng ngày càng thấp, bởi vì Mộc Lăng đang mỉm cười chăm chú nhìn hắn.

"Nhìn cái gì?" Tần Vọng Thiên không hiểu.

Chợt nghe Mộc Lăng "chậc chậc" hai tiếng, nói: "Vọng Vọng, đổi tên thành Uông Uông nha, nghe rất có cảm giác."

Tần Vọng Thiên sửng sốt một hồi mới hiểu được Mộc Lăng đang nói hắn là cẩu, nheo mắt lại, nói: "Ta nếu như gọi Uông Uông, ngươi là La La."

Mộc Lăng chớp chớp mấy cái: "La La cái gì?"

"Heo cũng không ăn nhiều như ngươi!" Tần Vọng Thiên cười tủm tỉm: "Ngươi còn ăn như vậy, sớm muộn có một ngày sẽ biến thành heo!"

Mộc Lăng trên mặt hiện sát khí, nhào tới: "Tiểu quỷ chết tiệt!"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên giơ tay một cái liền ôm được Mộc Lăng đang lao tới, cũng không tránh, để Mộc Lăng đánh, mình thì đưa tay sờ sờ hông Mộc Lăng.

"Không cho sờ!" Mộc Lăng nhéo má Tần Vọng Thiên kéo ra hai bên: "Cho ngươi lắm mồm, tiểu hài tử chết tiệt!"

"Ngươi còn dám nói ta là tiểu hài tử!" Tần Vọng Thiên trừng mắt: "Ta chỗ nào cũng to hơn ngươi!"

"Tiểu lưu manh!" Mộc Lăng kéo má Tần Vọng Thiên không tha, càng nghĩ càng giận, tiểu hài tử này càng lúc càng quá lắm rồi, miệng còn độc hơn mình, hắn hiện tại mới vài tuổi, nếu còn tiếp tục phát triển như vậy thì phải làm sao? Nhất định phải quản!

Tần Vọng Thiên lại là chịu đau tiếp tục sờ thắt lưng Mộc Lăng, từ từ hạ xuống thấp… Hắn còn nhớ rõ lần trước Đoan Mộc Viêm nhắc đến, ở bụng dưới Mộc Lăng có một tử huyệt, không biết đụng vào, sẽ thế nào…

"A…" Mộc Lăng đột nhiên kêu một tiếng, hai tay đang nhéo má Tần Vọng Thiên nhẹ buông ra, cả thân thể mềm nhũn ngã xuống.

"Này!" Tần Vọng Thiên lập tức đưa tay đỡ lấy, còn đang buồn bực, lúc nãy mình dường như vẫn chưa đụng đến mà, còn chưa nghĩ xong, đột nhiên thấy Mộc Lăng nhảy dựng lên, đè hắn lại đánh: "Tiểu hài tử chết tiệt! Ngươi dám ám toán lão tử!"

Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng đánh cho chạy khắp sân, lúc này Mộc Lăng tuy rằng hung hãn, nhưng sắc mặt đột nhiên tái nhợt cùng một tầng mồ hôi lạnh bên thái dương lúc đó, thật làm Tần Vọng Thiên tim đập dồn dập, bị đánh thế nào cũng không dám đánh trả.

Hai người náo loạn một trận, Tần Vọng Thiên canh đúng thời cơ mở cửa phòng, chạy ào vào nhảy lên giường nằm, vỗ vỗ bên cạnh nói: "Còn

https://thuviensach.vn

đánh, ngươi không mệt ta cũng mệt rồi, nằm một chút đi.”

Mộc Lăng rất là khó chịu mà thuận thế nằm xuống bên người Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên quay người một cái nằm sát Mộc Lăng, Mộc Lăng nằm ngửa mặt lên trời, nhắm hai mắt yên lặng. Tần Vọng Thiên nhìn nhìn, kiềm lòng không được vươn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi hai bên thái dương Mộc Lăng.

Mộc Lăng trở mình một cái, đưa lưng về phía Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên nằm một hồi, đột nhiên nhích sát đến, vòng tay ôm lấy vai Mộc Lăng, cằm gác lên cổ hắn, hỏi: “Có đau không?”

Mộc Lăng hơi sửng sốt, nhưng không để ý tới hắn.

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng một chút, thấy hắn không nói gì thì thấp giọng nói: “Ta sẽ không cho ngươi chết, nhất định có cách.”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, chui vào trong chăn

…

Đến buổi tối, trong thành đột nhiên có một trận đại loạn.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên vốn chuẩn bị ra ngoài ăn, thế nhưng vừa đến cửa, chợt nghe tin một khách điếm trong thành cháy rồi, rất nhiều giang hồ quần hùng Nhạc gia trại mời tới đều ở đó, mất không ít mạng người.

“Giang hồ quần hùng nếu không phải vô dụng, thì thấy cháy sẽ chạy chứ?” Mộc Lăng có chút không tin: “Muốn chết cũng phải là bách tính bình dân.”

https://thuviensach.vn

“Không phải.” người tới báo tin nói: “Lửa đã diệt được rồi, tìm thấy rất nhiều thi thể”

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên sửng sốt: “Người chết là ai?”

“Đều là chưởng môn các đại phái, rất nhiều người đang vây quanh đòi giải thích, Nhạc gia trại phiền phức lớn rồi.” Tên báo tin vừa nói vừa chạy vào Nhạc gia trại, tìm Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân.

Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ sự tình có điểm kì quặc, hai người cũng không ăn nữa, theo đoàn người đi đến phế tích khách điếm đã bị hỏa thiêu.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Khi Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng chạy tới, lửa ở khách sạn đã bị dập tắt, quan sai và người đi đường đang hỗ trợ nhau chuyển thi thể ra ngoài. Mộc Lăng nhìn bảy tám cỗ thiêu thi nằm trên mặt đất, hỏi quan sai: "Có người bị thương không?"

Quan sai lắc đầu, nói: "May là đều chạy đi được, không ai bị thương." Nói xong, quan sai tiếp tục chuyển thi thể, Mộc Lăng cau mày, nhìn đoàn người.

"Này." Tần Vọng Thiên chọt chọt Mộc Lăng: "Làm sao vậy?"

Mặt Mộc Lăng nhăn nhíu: "Thật kì quái, vì sao không có ai bị thương?"

Tần Vọng Thiên cũng gật đầu, ngay lúc ấy thì thấy Nhạc Tại Đình từ xa hối hả chạy đến.

"Lâm huynh!" Nhạc Tại Đình thấy Mộc Lăng liền tiến đến chào hỏi: "Thân thể ngươi thế nào rồi?"

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, lắc đầu nói: "Không sao rồi."

"Nhạc nhị thiếu gia!" Các võ lâm nhân sĩ toàn thân đầy khói bụi căm giận quát: "Nhạc gia trại các ngươi sắp xếp cho chúng ta loại khách sạn gì vậy? Cháy một trận, chưởng môn của chúng ta đều chết cháy rồi!"

https://thuviensach.vn

“Chưởng môn?” Mộc Lăng nghe xong sửng sốt, nhìn mấy người võ lâm nhân sĩ: “Các ngươi là người môn phái nào?”

“Chúng ta là Bạch Vân phái.”

“Chúng ta là Hạc Quy phái!”

“Chúng ta là Không Thừa phái!”

Một đám lần lượt báo tên, Mộc Lăng nhỏ giọng hỏi Tần Vọng Thiên: “Là môn phái nào vậy? Đều chưa từng nghe qua.”

Tần Vọng Thiên nhịn cười, thấp giọng nói với Mộc Lăng: “Có danh tiếng mà lại được sắp xếp ở khách sạn nhỏ này sao? Các môn phái lợi hại đều ở trong Nhạc gia trại cả rồi.”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Thì ra là thế.”

“Các vị anh hùng xin chớ nóng vội.” Nhạc Tại Đình chắp tay, nói: “Việc này rất kì hoặc, ta hoài nghi là có người cố ý phóng hỏa nhằm gây tổn hại uy danh Nhạc gia trại, chuyện này Nhạc gia trại sẽ toàn lực truy xét, nhất định sẽ cho các vị vừa lòng.”

Nói xong, Nhạc Tại Đình gọi người đưa thi thể về Nhạc gia trại, cả chưởng quỹ hỏa kế cũng mang đi, còn phái người bao vây khách sạn, cùng quan sai tra rõ nguyên nhân chuyện lần này.”

“Ừm.” Mộc Lăng sờ sờ cằm nhìn Nhạc Tại Đình đem người đi, mà đám quan sai một tiếng cũng không nói, xem ra là đã thỏa thuận trước rồi.

“Này.” Tần Vọng Thiên cọ cọ Mộc Lăng một lúc, cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Khó thấy được ngươi nhiệt tình như vậy, xem náo nhiệt đến quên ăn luôn rồi?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng liếc hắn: “Ai nói.” Nói xong đi đến một tửu lâu ở góc đường, lầm bầm: “Gia gia ta cho tới bây giờ cũng chưa từng quên.”

Tần Vọng Thiên theo sau, cùng Mộc Lăng song song đi tới, nói: “Khi nãy ngươi nói, có người chết nhưng không ai bị thương rất khả nghi sao?”

Mộc Lăng cười nhạt một tiếng: “Đám đệ tử đều lông tóc vô thương chạy ra, bang chủ chưởng môn làm sao lại đều chết cháy, tuyệt đối là có quỷ!”

Tần Vọng Thiên gật đầu, Mộc Lăng xoay mặt nhìn hắn một chút, hỏi: “Này, ngươi lẻn vào Nhạc gia trại cũng được một thời gian rồi, Tam tuyệt thần đao không tìm được, hiện tại ngay cả Nhạc Nam Phong rốt cuộc sống hay chết cũng không có tin tức, chuyện tìm Nhạc Tại Đình báo thù ngươi cũng không có động tĩnh, ngươi dự định tiếp theo làm thế nào?”

“Tần Vọng Thiên hơi sửng sốt, nói thật ra, hắn vốn dĩ dự định sau khi vào Nhạc gia trại sẽ lấy lại Tam tuyệt thần đao, sau đó khiến cho Nhạc Tại Đình thân bại danh liệt… Thế nhưng khi gặp được Mộc Lăng, hắn thường xuyên quên mất mấy việc này, hình như ngay cả lửa hận vẫn luôn hừng hực trong lồng ngực cũng hạ xuống rất nhiều.

Thấy vẻ mặt Tần Vọng Thiên mờ mịt, Mộc Lăng khe khẽ thở dài, nói: “Ngươi có muốn nghe ta nói một câu không?”

Tần Vọng Thiên ngẩn đầu nhìn hắn, chờ Mộc Lăng tiếp tục nói.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Tam tuyệt thần đao nhất định phải tìm được, đây là di nguyện của mẫu thân ngươi, là việc ngươi cần phải làm. Về phần Nhạc Tại Đình, kỳ thực đó là ân oán của hắn và Nhạc Nam Phong, ngươi còn trẻ, không nên đeo nặng những thứ đó.”

Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Ngươi bảo ta buông tha Nhạc Tại Đình?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng khoát khoát tay: “Cũng không phải bảo ngươi buông tha hắn, mà là không nên để tâm thù hận hắn, không đáng.”

Tần Vọng Thiên không nói, dường như đang trầm tư.

“Ngươi muốn báo thù cho một nhà Mộ Dung Liệt, điểm ấy ta rất hiểu.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Nếu muốn báo thù, thì đem chuyện ác ngày đó của Nhạc Tại Đình đi chiêu cáo thiên hạ, quang minh chính đại giết hắn, sau đó ngươi sống tiếp cuộc đời của ngươi, không nên thù hận nữa.”

Tần Vọng Thiên cúi đầu không nói, Mộc Lăng nói tiếp: “Hơn nữa, nếu như Nhạc Nam Phong thật sự không chết, thì rất có thể hắn có kế hoạch khác, vậy thì được rồi, Nhạc Tại Đình giết bằng hữu của hắn, hại con hắn, đó vốn là món nợ hắn phải đòi, không lý do gì ngươi phải đeo trên người, ngươi nói cho hắn biết chuyện, xem bọn hắn đấu, xem xong thì tốt rồi.”

Tần Vọng Thiên nghe Mộc Lăng nói, liếc hắn một cái: “Nhu nhược yếu đuối.”

“Tiểu hài tử chết tiệt!” Mộc Lăng trừng mắt: “Ta nói cho ngươi biết, không nghe lời người lớn sẽ gặp hại ngay trước mắt, với thù hận thì không thể quá chấp nhất.”

“Sáo rỗng.” Tần Vọng Thiên tiếp tục liếc.

“Đây là lời chí lý!” Mộc Lăng nhíu nhíu mày: “Có khi ngươi thấy được ngày Nhạc Tại Đình thân bại danh liệt, cũng sẽ không vui vẻ bao nhiêu. Theo ta thấy, tìm được Tam tuyệt thần đao, đem Tam tuyệt và Thất tuyệt cùng luyện, luyện tốt công phu rồi thân thể cũng sẽ khỏe mạnh, sau đó ta giúp ngươi chữa hết vết thương trên mặt. Đến lúc đó ngươi có thể làm đại nghiệp, cũng có thể nhàn vân dã hạc, chờ lớn hơn chút nữa, tìm một cô nương hợp ý cưới về, sinh một đám hài nhi, bốn năm mươi năm sau sẽ là

https://thuviensach.vn

con cháu đầy sảnh đường, ngươi xuống dưới cũng có thể vui vẻ gặp mặt mẫu thân, đúng hay không?”

Tần Vọng Thiên sửng sốt, nhíu mày nhìn Mộc Lăng, thản nhiên nói: “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Không có gì.” Mộc Lăng bĩu môi, quay lưng chạy ào đến tửu lâu ăn trưa.

Tần Vọng Thiên đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Mộc Lăng cắn răng, kỳ thực Mộc Lăng nói không sai, nhưng không biết vì sao nghe lại chói tai như vậy, nhất là câu “chờ lớn hơn chút nữa, tìm một cô nương hợp ý cưới về, sinh một đám hài nhi, bốn năm mươi năm sau sẽ là con cháu đầy sảnh đường”, nghe sao lại cảm thấy cực tức giận.

Căm giận mà đi vào tửu lâu, Tần Vọng Thiên thối mặt ngồi xuống đối diện Mộc Lăng. Mộc Lăng gọi xong món ăn, thấy vẻ mặt dài thượt của Tần Vọng Thiên liền bĩu môi: “Vào cửa đạp phân chó rồi sao? Mặt ngươi lúc này dài đủ cho mười lăm người xem suốt nửa tháng.”

“Xoảng!” Tần Vọng Thiên quăng cái ly đang cầm lên bàn, trừng mắt nhìn Mộc Lăng, nghĩ thầm ‘bị ngươi làm tức giận rồi’.

Mộc Lăng ủy ủy khuất khuất dẩu dẩu môi, ai thán: “Ai… Tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, chỉ thích nghe lời dễ nghe, lời thật mất lòng vừa nghe đã trở mặt.”

“Ngươi còn nói!” Tần Vọng Thiên nghiến răng: “Ai là tiểu hài tử?”

Mộc Lăng làm mặt quỷ với hắn: “Ai mới hơn mười tuổi là tiểu hài tử, tiểu hài tử xấu xa!”

“Ngươi…” Tần Vọng Thiên nộ khí xung thiên, đứng lên đi qua chỗ Mộc Lăng, vươn tay túm hắn.

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn làm gì?” Mộc Lăng nắm lấy bàn không chịu đi: “Ta muốn ăn!”

“Đi!” Tần Vọng Thiên túm Mộc Lăng kéo đi, Mộc Lăng ôm bàn không chịu đi: “Không muốn, ta muốn ăn, muốn đi cơm nước xong rồi đi không được sao?!”

“Ta cho ngươi biết ta rốt cuộc có phải đại nhân hay không!” Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng ôm bàn, liền vươn tay bế hắn lên: “Đi!”

“Nha!” Mộc Lăng vừa giãy dụa vừa túm chặt cạnh bàn: “Không được, tiểu lưu manh!”

Hai người nháo qua nháo lại, lúc này trong tửu lâu có không ít người, thấy hai người lôi lôi kéo kéo, đều châu đầu ghé tai nghị luận. Tần Vọng Thiên bắt đầu mạnh bạo muốn ôm Mộc Lăng ra bên ngoài, bộ dáng giống hệt ác bá cường đoạt dân nam, không ít người bị dọa đến sợ hãi than thầm, thầm nghĩ gần đây không chỉ có cường đoạt dân nữ, cả dân nam cũng bị cường đoạt luôn!

Giữa lúc Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng, Mộc Lăng ôm bàn vừa tha vừa kéo ra bên ngoài, chợt nghe có người cười nhạt một tiếng, dùng loại ngữ khí khinh bỉ nói: “Rõ như ban ngày, hai nam nhân lôi lôi kéo kéo, thực sự là vô sỉ! Thật nhục nhã!”

Hai kẻ còn đang chiến đấu sửng sốt, nhìn qua, chỉ thấy trên một bàn cách đó không xa có hai người ngồi. Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, là Giang Nam tam đại danh y Triệu Hoa và Vương Ngọc Phù, người vừa nói là Vương Ngọc Phù. Hai tên này kiếm đủ cách phê bình khi Mộc Lăng chữa bệnh cho Nhạc Thu Linh, nói trắng ra là, đố kị. Tần Vọng Thiên lúc này cũng đã bớt giận một chút, cúi đầu nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hắn liều chết ôm lấy bàn ăn, bất mãn nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tiểu nhị bưng thức ăn lên tới, có chút dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên, hỏi: “Hai vị, có dọn thức ăn không?”

“Có!” Mộc Lăng chỉa chỉa bàn: “Nhanh lên!”

Tiểu nhị bưng thức ăn đặt lên bàn, Mộc Lăng giãy ra khỏi lòng Tần Vọng Thiên, bưng bát cơm ăn, dùng muỗng múc một viên tứ hỉ hoàn thổi phù phù, dáng vẻ sung sướng vô cùng. Tần Vọng Thiên cũng ngồi xuống, giơ đũa, nghĩ lại chuyện vừa rồi vẫn còn khó chịu, liền gắp viên tứ hỉ của Mộc Lăng.

Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn Tần Vọng Thiên, dám giành ăn với hắn?! Tiểu hài tử chết tiệt tạo phản rồi.

Tần Vọng Thiên nhét viên tứ hỉ vào miệng nhai, trừng Mộc Lăng.

Mộc Lăng múc viên khác, không ngờ Tần Vọng Thiên lại giành của hắn, cứ thế, sau khi bị đoạt mất viên tứ hỉ thứ ba, Mộc Lăng nổi giận, quăng muỗng: “Ngươi muốn thế nào?”

Tần Vọng Thiên dùng vẻ mặt không hiểu gì nhìn hắn: “Ăn, thế nào cái gì?”

Mộc Lăng gắp thức ăn nhanh như gió, bị Tần Vọng Thiên cướp đi, lại gắp, Tần Vọng Thiên lại giành, Mộc Lăng nhanh tay nhanh mắt gắp một đũa, Tần Vọng Thiên ngay cả nhìn cũng không nhìn đoạt lấy nhét vào miệng… Nhai a nhai, liền lập tức phun ra, gập người ho khan, bưng chén uống trà.

Mộc Lăng sung sướng dạt dào múc một viên tứ hỉ nhét vào miệng, cười tủm tỉm hỏi Tần Vọng Thiên: “Thế nào a? Ớt ngâm ăn có ngon không?”

Tần Vọng Thiên vừa uống nước vừa tàn bạo trừng Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Lại nói tới Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa vốn muốn làm Mộc Lăng tức giận liếc mắt nhìn nhau, thấy Mộc Lăng giống như một chút cũng không bị ảnh hưởng, vẫn vui mừng hoan hỉ ăn, liền cảm thấy bực bội. Khi đó, bọn họ đều cho rằng Nhạc Thu Linh đã chết, thế nhưng Mộc Lăng lại cứu được nàng. Vốn dĩ bọn họ được Nhạc gia trại xem như khách quý, thế nhưng từ sau chuyện đó, không chỉ bọn hạ nhân mà ngay cả Nhạc Tại Vân và Nhạc Tại Đình cũng không để bọn họ vào mắt. Nhưng quan trọng nhất là, chuyện này lan truyền khắp nơi, hiện nay tất cả mọi người đều nói Giang Nam tam đại danh y là mua danh chuộc tiếng, ngay cả người chết người sống cũng không phân biệt được, bởi vậy hai người đối với Mộc Lăng là cực kì ghen ghét.

Một câu khi nãy không làm Mộc Lăng tức giận, Triệu Hoa lại nói: “Muốn liếc mắt đưa tình thì kiếm chỗ kín, đừng ở nơi này làm chuyện xấu hổ, người khác còn phải ăn.”

Tần Vọng Thiên trong lòng đương nhiên hiểu rõ hai người họ ghi hận Mộc Lăng, chỉ là cũng không rỗi cùng bọn họ tranh cãi, nhưng là hắn nói càng lúc càng khó nghe, liền buông đũa, xoay mặt nhìn hai người bọn họ.

Triệu Hoa và Vương Ngọc Phù đều nghe nói Tần Vọng Thiên chỉ là hạ nhân của Mộc Lăng, thuận tiện xem hắn như kẻ hầu sai đâu chạy đó, không thèm để vào mắt, thấy Mộc Lăng chỉ ăn không nói gì, liền nghĩ hắn là một kẻ thành thật, ăn nói vụng về , liền hăng hái, nói: “Ngồi không ngay ngắn ăn không từ tốn, thật là làm mất mặt văn nhân.”

Tần Vọng Thiên ánh mắt phát lạnh, hắn cũng không phải người thích gây gổ, chỉ là không hiểu vì sao, nghe người khác nói Mộc Lăng cảm giác đặc biệt khó chịu. Vừa định đứng lên, chỉ thấy Mộc Lăng gắp một trái ớt ngâm đưa sang: “Vọng Vọng, đến đây, ăn trái ớt hạ hỏa.”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng: “Ăn ớt thượng hỏa, ở đâu có ăn ớt hạ hỏa?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng chớp chớp chớp: “Sao lại không được? Gần đây ngay cả súc sinh cũng đến tửu lâu ăn cơm, còn chuyện gì mà không thể?”

“Rầm!” Vương Ngọc Phù đập bàn, đứng lên hung hăng nhìn Mộc Lăng: “Ngươi nói ai là súc sinh? Ngươi có gan nói lại lần nữa xem!”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, thả trái ớt vào chén của Tần Vọng Thiên, mình thì gắp một miếng sườn chua ngọt bỏ vào miệng, nói: “Ta đang nói súc sinh.”

“Ngươi…” Vương Ngọc Phù hơi đỏ mặt, nhưng cũng không thể cãi lại, vậy chẳng phải nhận mình là súc sinh sao?

Còn đang sốt ruột, chợt nghe Mộc Lăng ngậm đũa hỏi hắn: “Ngươi kích động như vậy làm gì? Ngươi là súc sinh sao? Hay súc sinh là gì của ngươi?”

Vương Ngọc Phù nghẹn họng không nói nên lời, Triệu Hoa đứng lên nói: “Lâm Bách Tuế, ngươi đừng đắc ý, bệnh của Nhạc cô nương lần trước là do ngươi mèo mù bắt được chuột chết, ngươi nếu thật có bản lĩnh, có dám cùng huynh đệ chúng ta so y thuật không, xem ai mới là thần y chân chính?!”

Mộc Lăng một tay cầm đùi gà, miệng nhai đồ ăn, tay kia nắm tay áo Tần Vọng Thiên lau lau miệng. Nhìn xung quanh một chút, đột nhiên thấy một con chó nhỏ ngồi gần cửa. Mộc Lăng dùng xương gà vẫy vẫy, ‘tắc tắc’ hai tiếng, chó nhỏ mừng rỡ vẫy đuôi chạy đến. Mộc Lăng nhét xương gà vào trong miệng nó, ôm lấy nó chỉ vào Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa, hỏi: “Huynh đệ của ngươi mới nói gì thế?”

“Phụt…” Thực khách trong tửu lâu xem náo nhiệt nãy giờ không nhịn được cười ra tiếng, Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa lại là tức giận đến mặt hóa thành màu xanh đen.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa tốt xấu gì cũng là Giang Nam tam đại danh y, đi tới đâu cũng là được người tôn kính, nào có từng chịu qua châm chọc như vậy? Mộc Lăng căn bản như là không để bọn họ vào mắt.

“Lâm Bách Tuế, ngươi đừng xuất khẩu cuồng ngôn!” Vương Ngọc Phù giận dữ: “Chúng ta tốt xấu gì cũng là Giang Nam tam đại danh y, ngươi chỉ là một tiểu tử, tuổi trẻ không biết phân biệt nặng nhẹ, dám vô lễ với tiền bối!”

Mộc Lăng đút cho con chó con ăn xong hết một khúc xương, nhìn nó thè lưỡi vẫy vẫy đuôi, giống như còn muốn ăn nữa, liền gắp một khối thịt kho tàu cho vào miệng nó, chó nhỏ sung sướng mà ăn, Mộc Lăng nhẹ nhàng xoa xoa sau đầu nó, chỏ nhỏ hưởng thụ kêu ư ử.

Vương Ngọc Phù giận dữ trừng mắt, nhưng Mộc Lăng vẫn không thèm để ý đến hắn, cho chó ăn một miếng, mình ăn ngay một miếng, Tần Vọng Thiên cũng cầm đũa ăn, không thèm để ý hai người.

Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa cảm thấy thật mất mặt, thế nhưng dù sao cũng là văn nhân, không thể cùng Mộc Lăng liều mạng, mà cho dù có tiếp tục gây sự mà người ta không thèm để ý cũng không cãi lại, có vẻ giống như tự chửi mình vậy.

Hai người không thể làm gì khác hơn là nghẹn họng ngồi lại tiếp tục ăn, nhưng một chút cảm giác muốn ăn cũng không có.

https://thuviensach.vn

Đang muốn trả tiền rời đi, liền thấy một tiểu nha đầu từ cửa chạy vào, nhìn chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, bộ dạng cũng không tệ lắm, y phục ăn mặc cũng rất tinh tế. Tiểu nha đầu dè dè dặt dặt chạy vào, mắt nhìn về hướng Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa, thấp giọng nói: “Hai vị thần y…”

Vương Ngọc Phù và Triệu Hoa ngẩng đầu, vừa nhìn thấy nó liền chau mày: “Sao lại là ngươi?”

Tiểu nha đầu mặt đỏ hồng nói: “Thần y, xin các ngươi đến xem tiểu thư nhà ta đi, bạc chúng ta sẽ trả mà.”

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, vấn đề không phải là bạc, Triệu Hoa nói: “Tiểu thư của ngươi ở trong thanh lâu, bị bệnh của nữ nhân là không thể tránh khỏi.”

Lời vừa nói ra, khách nhân xung quanh trên mặt đều lộ ra vẻ hiểu rõ, tiểu nha đầu mặt đỏ bừng, khẽ cắn môi, nói tiếp: “Chúng ta hỏi qua lang trung rồi, lang trung nói, Chỉ có Giang Nam tam đại danh y mới có khả năng chữa trị. Các vị, có thể…”

“Ta đã nói thẳng với ngươi rồi, Tam đại danh y chúng ta trước nay là đi ngay ngồi thẳng, nơi trăng hoa như thế tuyệt đối sẽ không đi.” Vương Ngọc Phù nói với nha đầu: “Ngươi cũng không chịu đưa tiểu thư của ngươi ra ngoài, trị loại bệnh này tổn hại danh dự, chúng ta sẽ không đi.” Hai người đứng lên, không thèm để ý đến tiểu cô nương đang thỉnh cầu, đi ra ngoài, đi ngang chỗ Mộc Lăng, đột nhiên cười cười, quay đầu lại nói với tiểu nha đầu: “Vị này là Lâm thần y có thể khởi tử hồi sinh, hay là ngươi cầu xin hắn thử xem.” Nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Tiểu nha đầu nhìn Mộc Lăng, thấy y một tay cầm đùi gà, một tay ôm chó con, trên bàn ăn là một đống xương, miệng đầy mỡ, không chút nào giống hình dạng một thần y. Biết là hai người kia trêu chọc nàng, tiểu nha

https://thuviensach.vn

đầu vành mắt hồng hồng cúi đầu đi ra cửa, vừa được vài bước đã bị người nào đó giơ chân ngáng lại.

“Ai nha…” Tiểu nha đầu ngã xuống đất, quay đầu lại, chỉ thấy có hai người tuổi còn trẻ nhìn nàng cười: “Đây không phải Tiểu Ngọc của Yên Thúy lâu sao, ngươi là nha hoàn của hồng bài Lạc Tứ Nương đúng không, ta nghe nói chủ tử ngươi gần đây không tiếp khách nữa, thì ra là nhiễm bệnh rồi sao?”

Tiểu nha đầu đứng lên, cuống cuồng nói: “Không có, tiểu thư không có bệnh, chỉ là phong thấp, tay chân đau nhức mà thôi.”

“Cũng đúng.” Một người cười hì hì nói: “Không phải nói một cánh tay ngọc vạn người gối sao, không đau mới là khó, ha ha ha…”. Miệng còn đang cười thì cảm giác có gì đó bay vào miệng, giống như con sâu nhỏ, chép chép miệng, lại cảm thấy không có gì cả.

Tiểu nha đầu khóe mắt đã chảy nước mắt, ủy ủy khuất khuất cúi đầu, xoay người bỏ chạy.

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, một mặt là vì đối với mấy kẻ đại nhân khi dễ một tiểu nha đầu rất bất mãn, mặt khác, hắn tinh tường thấy ngón tay Mộc Lăng hơi búng ra, hai viên dược bị bắn ra ngoài, một viên lọt vào miệng người đang cười, một viên rơi vào ly rượu của người còn lại. Hai người hoàn toàn không phát hiện, dùng xong rượu và thức ăn trên bàn, định gọi tiểu nhị đến tính tiền.

“Cục…” Hai người mở miệng muốn gọi tiểu nhị, nhưng chỉ phát ra được thanh âm “Cục cục” như tiếng gà.

Hai người không hiểu liếc mắt nhìn nhau, há mồm nói, càng nói thanh âm càng giống gà, hai người lập tức hoảng loạn lên, người xung quanh cũng cảm thấy kì quái, không giải thích được nhìn hai người.

https://thuviensach.vn

Hai người giương miệng, mặt đỏ bừng, nhưng ngoại trừ tiếng gáy, cái gì cũng không phát ra được.

Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy mặt hắn đeo vẻ tươi cười, nháy mắt với mình mấy cái, đột nhiên giật mình nói: “Ai nha, không phải là bị kê thần quấn rồi chứ?”

“Kê thần?” người trong tửu lâu đều há to miệng nhìn Mộc Lăng, không biết ‘kê thần’ là gì.

Mộc Lăng buông con chó nhỏ, đứng lên đi tới trước mặt hai người trẻ tuổi, quan sát xung quanh một chút, nói: “Xong xong, thật sự bị kê thần bám vào người rồi!”

“Vị tiên sinh này, kê thần là cái gì?” Hỏa kế khó hiểu hỏi Mộc Lăng.

“Ai, trước đây ta ở quê nhà có gặp qua.” Mộc Lăng bất mãn nhìn hai người một chút, nói: “Ai bảo các ngươi khi dễ thanh lâu nữ tử? Nữ tử thanh lâu là có kê thần bảo hộ.”

“A…” Tất cả mọi người hít một hơi sâu… cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

Tần Vọng Thiên thở dài, bưng bát cơm tiếp tục ăn, ai biết Mộc Lăng lại muốn dùng quỷ kế gì chỉnh người.

“Cục cục…” Hai người trẻ tuổi lo lắng ôm cổ nhìn Mộc Lăng, như là muốn Mộc Lăng cứu bọn họ.

Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Các ngươi có biết không, chưa tới ba ngày, miệng các ngươi sẽ biến nhọn, trên người mọc ra lông gà, nửa tháng sẽ biến thành một con gà trống lớn, sau đó mắc bệnh gà toi mà chết.”

https://thuviensach.vn

“A…” Mọi người hít vào một hơi, ngoại trừ kinh ngạc, còn có chút chột dạ, nói thật ra, bọn họ ngày thường trêu chọc thanh lâu nữ tử cũng không phải ít.

Mộc Lăng thông cảm vỗ vỗ hai người thanh niên đã sắp khóc ra, nói: “Ta nói cho các ngươi a, có một biện pháp có thể chữa khỏi.”

Hai người lập tức chăm chú nghe, chợt nghe Mộc Lăng nói: “Tạ tội với kê thần!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhìn Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, như là hỏi… phải tạ tội thế nào?

“Tìm một chuồng gà!”, Mộc Lăng nói: “Mỗi ngày dập đầu một trăm cái, kiên trì nửa tháng, hơn nữa từ nay về sau thấy cô nương thanh lâu nhất định phải đi đường vòng! Còn phải cung kính!”

Hai người sắc mặt đau khổ, Mộc Lăng nói xong, bước lui vài bước, nói: “Đúng rồi, bệnh này là truyền nhiễm!”

Bốn phía lập tức xôn xao, khách nhân tất cả đều ném ngân lượng bỏ chạy, còn nói lại với hai người: “Nhanh đi tạ tội với kê thần, đừng ở chỗ này gây tai họa cho người khác!”

Hai người vẻ mặt cầu xin, chợt nghe chưởng quỹ nói: “Cái kia… Cách đây không xa có một chuồng gà.” Hai người vốn không muốn đi, thế nhưng cổ họng thật sự rất khó chịu, không thể làm gì khác hơn là khóc sướt mướt chạy tới chuồng gà, quỳ xuống dập đầu, làm đại thẩm chủ gà hoảng sợ một phen, Mộc Lăng ngồi xuống bàn sung sướng tiếp tục ăn.

…

Rượu đủ cơm no rồi, Mộc Lăng thả chó nhỏ xuống đất, vỗ vỗ đầu nó nói: “Sau này nếu còn muốn ăn, thì tới tìm ta nha.”

https://thuviensach.vn

Chó nhỏ vẫy vẫy đuôi, kêu hai tiếng, xoay người nhàn nhã chạy đi.

Mộc Lăng cầm cây tăm xỉa răng, cùng Tần Vọng Thiên đi ra cửa.

“Này.” Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng đi ngược hướng, liền hỏi: “Không về Nhạc gia trại sao?”

Mộc Lăng khoát khoát tay, nói: “Ngươi về trước đi.”

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, đi theo hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Mộc Lăng nghiêng đầu nhìn hắn một chút, mỉm cười, thần thần bí bí nói: “Đi đến nơi tiểu hài tử không thể đi.” Nói xong cười ha hả đi tiếp.

“Xin hỏi…” Mộc Lăng đi một lát, kéo một người qua đường: “Yên Thúy lâu ở đâu?”

“Hắc hắc…” Người qua đường cười hì hì nói: “Giữa ban ngày thế này đi Yên Thúy lâu sao?”

“Phải.” Mộc Lăng gật đầu, hai tay xoa xoa meo meo nói: “Nghe nói cô nương ở đó rất đẹp?”

“Đúng vậy.” Người qua đường kia xem ra cũng có cùng sở thích, tay chỉ phía trước nói: “Đi thẳng, rẽ vào ngõ nhỏ thứ hai bên trái, tìm tòa tiểu lâu ba tầng sơn xanh.”

“Cảm tạ.” Mộc Lăng cười hì hì nhấc chân tiếp tục đi.

“Này!” Tần Vọng Thiên đi lên vài bước kéo Mộc Lăng nói: “Giữa ban ngày ngươi đi kĩ viện làm gì?”

Mộc Lăng liếc một cái, nói: “Có vấn đề gì? Ấm no muốn dâm dục”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên giận: “Ngươi là muốn đi kĩ viện xem bệnh cho kỹ nữ kia chứ gì? Nói thẳng ra không được sao? Làm gì phải vờ nói như sắc lang?”

Mộc Lăng chớp chớp, nói: “Xem bệnh cái gì chứ? Ta ăn no rồi, muốn đi xem tỷ tỷ xinh đẹp”. Nói xong cười ha hả hỏi Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, ngươi muốn đi không?”

Tần Vọng Thiên sắc mặt tối sầm, liếc mắt trừng Mộc Lăng: “Ai muốn đi!”

Mộc Lăng nhún nhún vai: “Đó là nơi nam nhân đều thích đi”

“Phi!” Tần Vọng Thiên nắm Mộc Lăng, nói: “Ngươi nếu thật muốn giúp Lạc Tứ Nương kia chữa bệnh, phái người đón nàng ra ngoài không phải được rồi sao? Sao phải tự mình đi?”

Mộc Lăng dùng ánh mắt chuyên dùng để nhìn tiểu ngu ngốc nhìn hắn, nói: “Mỹ nữ xem một người thì có gì thú vị?”

Tần Vọng Thiên không giải thích được, chỉ thấy Mộc Lăng vung tay lên: “Đương nhiên phải xem một đám~~ Mới có cảm giác chứ, đúng không?” Nói xong thì sải bước chạy đến Yên Thúy lâu. Tần Vọng Thiên tức giận nghiến răng, suy nghĩ một chút liền chạy theo: “Ta cũng đi.”

“Ô?” Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Thế nào? Muốn làm người lớn sao?”

“Làm cái đầu ngươi!” Tần Vọng Thiên liếc Mộc Lăng, tàn bạo nói: “Muốn làm đại nhân ta cũng sẽ không làm người khác, sẽ làm ngươi!”

Mộc Lăng vừa nghe xong lập tức tung qua một cước: “Tiểu hài tử chết tiệt!” Đá xong bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Hai người truy truy đuổi đuổi tới Yên Thúy lâu, Mộc Lăng sải bước đi vào, chỉ thấy một mảnh quạnh quẽ, có mấy người nha đầu đang quét tước, thấy Mộc Lăng đi vào, một người nói: “U, vị này, sớm như vậy?”

Mộc Lăng quan sát nàng một chút, hỏi: “Bà chủ các ngươi đâu?”

“Ách… Ma ma có việc bận”, tiểu nha hoàng ấp a ấp úng nói, Mộc Lăng mỉm cười, từ trong lòng móc ra một thỏi vàng, nói: “Gọi chủ các ngươi ra đây.”

Tiểu nha hoàn vừa thấy thỏi vàng con mắt đã trợn thẳng, lập tức chạy vào: “Ma ma, có khách quý tới.”

Qua một hồi thì thấy một nữ tử khoảng bốn mươi, đắp một lớp phấn dày, nhưng khóe mắt đã có vài nếp nhăn chạy ra, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười. Thấy Mộc Lăng thì hơi sửng sốt, nói thế nào nhỉ, nàng thấy không ít nam nhân, kiểu người như Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên, là hiếm thấy nhất trong kĩ viện.

“Đại gia…” Tú bà còn chưa nói hết câu, Mộc Lăng đã móc ra một xấp ngân phiếu, thảy đến tay tú bà, rất dũng cảm mà nói: “Gọi hết cô nương trong lâu ra! Đại gia ta ngày hôm nay bao hết toàn bộ!“

…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mộc Lăng vừa nói ‘bao hết’, Yên Thúy Lâu lập tức choáng váng, tú bà nhìn ra phía sau Mộc Lăng một chút, chỉ thấy mỗi một Tần Vọng Thiên, không còn ai khác.

“Đại gia… Hai người các ngươi?” Tú bà cẩn thận hỏi một câu: “Bao toàn bộ?”

“Phải.” Mộc Lăng gật đầu, ngồi xuống ghế, gác chân, bày ra tư thế đại gia nói: “Gọi hết các cô nương trong lâu ra cho ta!”

“A… Được được.” Tú bà cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng đã chi tiền thì là đại gia, ở đâu có bạc cho không? Liền lập tức gọi các cô nương ra.

Chỉ chốc lát sau, thấy vài hàng nữ tử trang điểm xinh đẹp đứng trong đại sảnh, Mộc Lăng xoa cằm hớn hở ngắm nghía: “Ừm… Cũng không tồi.”

“Ách, đại gia thích người nào?” Tú bà hỏi Mộc Lăng.

“Được, đều thích.” Mộc Lăng gật đầu.

Trên mặt tú bà hiện ra vẻ dở khóc dở cười, nói: “Đại gia, ngài đừng nói giỡn, nhiều cô nương như vậy… Hầu hạ một mình ngài?”

Mộc Lăng xoay mặt nhìn nàng: “Có cái gì không thể?”

“Ách…” Tú bà quay đầu lại nhìn các cô nương kia, bọn họ thật ra không có ý kiến gì, Mộc Lăng hình dạng thanh thanh tú tú, hơn đám đại

https://thuviensach.vn

quê mùa kia rất nhiều, đừng nói là trả bạc bảo các nàng tiếp, dù không trả tiền cũng đã là chuyện tốt.

Mộc Lăng nâng chung trà lên nhấp một ngụm, nói: “Được rồi, ngày hôm nay đại gia ta bao hết, đại gia bảo các ngươi làm gì thì làm đó, nghe không?”

Các cô nương xoay mặt nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

“Câm điếc rồi?” Mộc Lăng trừng mắt.

“Vâng…” Các cô nương lập tức đáp lời.

Mộc Lăng đứng dậy, nói: “Vươn hai tay ra, sau đó kéo tay áo lên.”

Các cô nương nhìn Mộc Lăng, sau đó vươn tay, kéo tay áo lên.

“Giơ lên cao hơn đỉnh đầu!” Mộc Lăng tiếp tục hạ lệnh.

Các cô nương cũng đều vươn tay lên hơn đỉnh đầu, Mộc Lăng ngưởng mặt nhìn rừng tay, Tần Vọng Thiên cũng ngẩng đầu nhìn theo, nhìn ra một chút manh mối… Trên tay các cô nương này, không có ngoại lệ, ai cũng có vài vết vằn tím nhạt.

“Ách…” Tú bà không giải thích được nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hắn tiếp tục lưu manh chậc chậc lưỡi, sờ cằm nói: “Hiện tại đã nhìn rồi, kế tiếp muốn sờ!”

“Khụ khụ…” Tần Vọng Thiên sặc cả miệng nước trà, hung hăng trừng Mộc Lăng, không thể nhịn được nữa, nói: “Ngươi muốn xem bệnh cho người ta cứ nói thẳng, giả sắc lang cái gì?!”

Lời vừa nói ra, người trong Yên Thúy lâu đều ngây ngẩn, Mộc Lăng hơi dẫu môi, bất mãn liếc nhìn Tần Vọng Thiên, mắng thầm ‘ngươi để ta làm đại gia một chút không được sao?’

https://thuviensach.vn

“Vị đại gia này… Ngài đang xem bệnh cho các cô nương?” Tú bà mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng hăng hái ngồi lại trên ghế, nhìn tú bà: “Có phải trên người các cô nương bỗng dưng đều nổi ban tím không? Toàn thân đau nhức, ho khan phát sốt?”

“Đúng vậy…” Trên mặt tú bà hiện ra vẻ khiếp sợ: “Đại gia… Làm sao ngài biết?”

Mộc Lăng nhẹ nhàng lắc đầu, hỏi tú bà: “Vị cô nương bị bệnh nặng nhất ở đâu?”

“Ở trên lầu!” Tú bà liền dẫn Mộc Lăng lên lầu: “Là Tứ Nương, ta sắp đau lòng chết mất.”

Mộc Lăng theo tú bà lên lầu, quay đầu lại nói với các cô nương bên dưới: “Trước tiên các ngươi nhảy tại chỗ!”

“Sao?” Các cô nương ngơ ngác nhìn Mộc Lăng: “Nhảy tại chỗ?”

“Làm sao để ra mồ hôi toàn thân là được, còn nữa…” Mộc Lăng nói với bọn tiểu nhị dưới lầu: “Các ngươi đi mua khoảng một trăm lọ dấm chua về đây!” Mộc Lăng nói xong, theo tú bà lên lầu.

Tần Vọng Thiên có chút không hiểu, buông chén trà, cùng theo Mộc Lăng đi lên lầu.

Gian phòng của Lạc Tứ Nương ở lầu ba, là một tiểu lầu thanh tao văn nhã, màn lụa mỏng, rất tinh xảo, trên cửa treo một chuỗi phong linh bằng ngọc lưu ly lam sắc, nhẹ nhàng đong đưa, phát ra thanh âm tinh tinh tang tang.

https://thuviensach.vn

Nhìn cảnh sắc tiểu lầu, có thể đoán ra, Lạc Tứ Nương là một diệu nhân thanh tao nho nhã.

Vén màn, tú bà mang theo Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên tiến vào nội các để Lạc Tứ Nương nghỉ ngơi, trên giường lớn bên trong một nữ tử đang nằm, đưa lưng ra phía ngoài… Nhìn bóng lưng cùng thân hình, đích thật là một tiểu mỹ nhân.

“Ma ma.” Một tiểu nha đầu đi ra, thấy Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liền sửng sốt, chính là nha đầu Tiểu Ngọc vừa ở tửu lâu cầu Triệu Hoa và Vương Ngọc Phù về cứu tiểu thư nhà mình.

“Tứ Nương.” Tú bà nói: “Có đại phu đến xem bệnh cho con.”

“A…Con không muốn gặp ai hết, con không muốn gặp!” Tứ Nương che mặt, dùng chăn đắp cả người lại, chết cũng không chịu ra, gọi Tiểu Ngọc tiễn khách.

Tiểu Ngọc cũng lo lắng: “Tiểu thư, để đại phu nhìn đi.”

“Ta không muốn, ta không còn mặt mũi gặp người nữa.” Lạc Tứ Nương vẫn che mặt không chịu ra: “Các ngươi để ta chết đi…”

Mộc Lăng hiểu nguyên nhân của Lạc Tứ Nương, chậm rãi nói: “Không phải chỉ là trên mặt nổi lên vài nốt ban sao, có cái gì mà không thể gặp người, giúp ngươi chữa khỏi không phải là được rồi sao?”

Lạc Tứ Nương sửng sốt, dường như là có chút do dự, chợt nghe Mộc Lăng nói tiếp: “Cũng không phải ta hù dọa ngươi, bệnh của ngươi nếu không trị, ngươi cũng sẽ không chết , nhưng toàn thân sẽ thối rửa, đến lúc đó, muốn bao nhiêu xấu xí có bấy nhiêu xấu xí.”

“A…” Lạc Tứ Nương sợ đến nhảy dựng lên, hai tay che mặt cầu xin Mộc Lăng: “Không được, không được… Đại phu ngài cứu ta, ta thà rằng

https://thuviensach.vn

chết cũng không muốn trở thành quái nhân.”

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái với tú bà và tiểu nha hoàn đứng bên cạnh, như là hỏi ‘lợi hại không? Đã đem được thứ nàng sợ nhất ra hù dọa!”

Tú bà cùng Tiểu Ngọc nghĩ Mộc Lăng này thật thú vị, tuy rằng gây chút cảm giác phiền nhiễu, nhưng không biết vì sao, lại cảm thấy có chút mong ước, lẳng lặng đứng một bên nhìn.

“Đưa tay cho ta bắt mạch.” Mộc Lăng vừa nói vừa cầm lấy một chiếc khăn đưa đến mặt nàng, sau đó kéo tay nàng che mặt xuống, bắt mạch.

Cô nương cầm lấy khăn che mặt, cũng không quá kích động nữa, nhìn xuyên qua lớp khăn mỏng, lặng lẽ nhìn Mộc Lăng đang chăm chú bắt mạch, hơi chút giật mình, một người nam nhân rất dễ nhìn nha.

“Ừm.” Mộc Lăng gật đầu: “Quả nhiên là vậy.”

“Tiên sinh, bệnh của tiểu thư nhà ta có thể chữa khỏi không?” Tiểu Ngọc sốt ruột hỏi.

“Có thể chữa khỏi có thể chữa khỏi.” Mộc Lăng gật đầu: “Đi lấy giấy bút, ta viết đơn thuốc cho các ngươi.”

Tiểu Ngọc lập tức đi ấy giấy bút, đưa cho Mộc Lăng nói: “Tiên sinh, đây ạ.”

Mộc Lăng nhận lấy, xoạt xoạt viết ra đơn thuốc, đưa cho tiểu nha hoàn: “Chiếu theo đơn đi hốt thuốc, có bao nhiêu cô nương thì bốc bấy nhiêu thang, một người cũng không được thiếu.”

Tiểu nha hoàn nhìn đơn thuốc, có chút khó xử nhìn tú bà: “Mụ mụ, ngươi xem đây…”

https://thuviensach.vn

Tú bà nhận lấy đơn thuốc nhìn qua, có chút sửng sốt, vẻ mặt cầu xin nhìn Mộc Lăng: “Tiên sinh… Những phương thuốc này đều là rất quý, ở tửu lâu của ta có năm mươi cô nương… Mỗi người một thang, thì ta táng gia bại sản cũng mua không nổi.”

Mộc Lăng nhìn nàng một cái, nói: “Lúc nãy không phải ta đã thả bạc trên bàn rồi sao? Lấy cái đó đi mua.”

“Này… Ở đâu có đạo lý đại phu xem bệnh còn cho bạc mua thuốc?” Tú bà bối rối.

Mộc Lăng xoa xoa tay: “Như vậy đi, sau này nếu ta đến đây uống hoa tửu, các ngươi đừng lấy tiền của ta, cô nương để tùy tiện ta chọn là được.”

Tú bà và Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn nhau, liên tục gật đầu, thiên ân vạn tạ với Mộc Lăng, xoay người đi mua thuốc.

Mộc Lăng đuổi được tú bà đi rồi, nói với Lạc Tứ Nương: “Không cần lo lắng, uống thuốc xong thì rất nhanh sẽ khỏi.”

Lạc Tứ Nương nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: “Tiên sinh thực sự là Bồ Tát sống.”

Mộc Lăng khoát khoát tay, hỏi nàng: “Ta hỏi ngươi tên vài người, ngươi nhớ lại một chút, xem người nào từng là khách của ngươi… Chậc, chắc là không lâu lắm, chỉ vào khoảng hai tháng nay.”

“Được.” Lạc Tứ Nương gật đầu: “Ta là đầu bảng của Yên Thúy Lâu, có thể gặp ta đều là kẻ không giàu thì sang, số người không nhiều, trong nửa năm gần đây ta đều nhớ kĩ.”

“Được.” Mộc Lăng gật đầu, bắt đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên ở bên cạnh chăm chú nghe, phát hiện người Mộc Lăng hỏi đều là tên những người viết trong sổ sách của chưởng quỷ tiệm quan tài hôm trước, khi hỏi đến chưởng môn Vô Nhai phái Ngô Hâm, Lạc Tứ Nương nói: “Một tháng trước hắn có đến đây.”

Mộc Lăng gật đầu: “Ta biết rồi.”

“Có liên quan gì sao?” Lạc Tứ Nương hỏi: “Lúc đó hắn còn cùng ta trò chuyện rất vui, có nói vài ngày nữa sẽ trở lại, thế nhưng sau đó vẫn chưa quay lại.”

Mộc Lăng nghe trong giọng nói nàng có nhàn nhạt thất vọng, cười cười nói: “Cũng không phải hắn không muốn đến, hắn đã chết.”

“Cái gì?” Lạc Tứ Nương cả kinh, có chút không thể tin được nhìn Mộc Lăng: “Làm sao có thể…”

“Thế sự vô thường…” Mộc Lăng lại hỏi Lạc Tứ Nương: “Cố nhớ lại, ngày đó hắn nói những gì với ngươi?”

“Cũng không có gì đặc biệt.” Lạc Tứ Nương nhớ lại: “Đều là những lời vui đùa khách nhân thường nói… Có điều ta nhớ kĩ khi đó hắn vô cùng vui vẻ hăng hái, nói cái gì, hắn sắp thành thiên hạ vô địch rồi.”

Mộc Lăng hơi nhíu mày: “Hắn có nói vì sao hắn thành thiên hạ vô địch không?”

Lạc Tứ Nương lắc đầu: “Cái này thì không có”

“Ừm.” Mộc Lăng sờ cằm, trầm mặc không nói.

Lúc đó, tú bà và Tiểu Ngọc mua thuốc đã trở về, hỏi Mộc Lăng dùng thế nào, Mộc Lăng nói: “Trước tiên bỏ vào trong nồi nấu, ba chén nước nấu thành một chén, uống nước. Bã thuốc còn lại đừng bỏ, bắt một nồi lớn ở đại

https://thuviensach.vn

đường, đổ đầy dấm chua, bỏ bã thuốc vào, châm lửa nấu nửa canh giờ, đóng chặt cửa sổ, làm sao cho cả phòng đều ngập mùi dấm, sau đó đem nồi đến xông phòng từng người, khăn trải giường và chăn đều đem tới hậu viện thiêu hủy thay mới, cho toàn bộ chén bát vào nồi dấm nấu qua một lượt, sau đó rửa sạch sẽ."

Tú bà gật đầu, lập tức đi làm.

Mộc Lăng đứng lên, nói với Lạc Tứ Nương: "Uống thuốc rồi, nhớ kĩ gọi nha đầu xông hơi phòng, mấy ngày này thường xuyên đi đi lại lại, ra mồ hôi, sẽ khỏi rất nhanh." Nói xong thì cùng Tần Vọng Thiên cáo từ rời đi.

Ra khỏi Yên Thúy Lâu, cả đoạn đường Mộc Lăng đều như có suy nghĩ, Tần Vọng Thiên có chút hiếu kì đi theo hỏi: "Những người đó bị bệnh gì?"

Mộc Lăng nhìn hắn một chút, nói: "Trúng thi độc."

"Cái gì?" Tần Vọng Thiên giật mình: "Thi độc?"

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 29

“Người còn đang sống sờ sờ vì sao lại trúng thi độc?” Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi: “Nhưng sao toàn bộ người trong Yên Thúy lâu lại bị?”

“Chuyện này nói ra rất dài.” Mộc Lăng suy nghĩ một chút nói: “Vấn đề là ở trên người Ngô Hâm.”

“Ngô Hâm?” Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút: “Là chưởng môn Vô Nhai phái chết cùng Tề Lạc?”

“Phải.” Mộc Lăng nói: “Ngươi còn nhớ thi thể màu đỏ tím chúng ta xem qua ngày trước không?”

“Nhớ rõ.” Tần Vọng Thiên gật đầu.

“Ngô Hâm nói sẽ trở thành thiên hạ vô địch, đại khái là có liên quan tới mấy thi thể kia, nhưng là, hắn không luyện thành được thiên hạ vô địch, trái lại trúng thi độc, sau đó đến Yên Thúy lâu truyền nhiễm cho Lạc Tứ Nương… bởi vì nữ tử tuổi trẻ âm tính cao, cho nên tương đối dễ bị nhiễm… Hơn nữa thi độc sợ nhất là dấm, đámiểu thư đó bình thường mười ngón tay không dính nước, bình thường cũng ít vận động, còn đám nha hoàn bình thường không có việc gì sẽ đến trù phòng phụ việc, bởi vậy không sao.”

Khi Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên trở lại Nhạc gia trại, trời cũng đã tối, hai người vừa vào cửa trại, chợt nghe bên trong truyền đến một trận tiếng động xôn xao, Mộc Lăng nhạy cảm lập tức cảm giác được… Có chuyện náo nhiệt xem rồi. Cùng Tần Vọng Thiên chạy vào thì thấy trong

https://thuviensach.vn

đại viện có hai đám người đang cãi nhau, cả hai chăm chú nghe, phát hiện một phe là người ủng hộ Nhạc Tại Đình, một phe là người ủng hộ Nhạc Tại Vân, đang cãi vô cùng hăng hái.

"Đều là người của Nhạc gia trại." Tần Vọng Thiên tiến đến bên tai Mộc Lăng thấp giọng nói: "Xem họ cãi đến mặt đỏ tới mang tai."

Mộc Lăng nhìn trái nhì phải, không thấy có gì thú vị, liền kéo kéo tay áo Tần Vọng Thiên nói: "Đi Vọng Vọng, chúng ta về phòng ăn."

Hai người vừa định đi, chợt nghe người phía sau lời nói không hợp tai nhau, đã bắt đầu đánh, ngay lúc đó, chỉ thấy có bóng người chợt lóe lên, một người bay vào trong đám người, hai tay chặn lại, đánh văng hai đám người về hai bên.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc… Người đánh văng đám người là Nhạc Tại Đình, bọn họ nghi hoặc là… Không hiểu vì sao mà dường như võ công của Nhạc Tại Đình tăng cao.

"Nhị thiếu gia?" Đám người đứng về phía Nhạc Tại Vân nói lý do phản đối Nhạc Tại Đình là võ công hắn không tốt, thế nhưng hôm nay dễ dàng bị Nhạc Tại Đình một chưởng đánh văng, đều có chút giật mình, công phu Nhạc Tại Đình rất tốt.

"Các vị!" Nhạc Tại Đình hơi chắp tay, nói: "Ý tốt của các vị, Tại Đình xin ghi nhận, cũng xin tạ ơn, bất quá… Xin các vị dĩ hòa vi quý, đợi đến đại điển kế thừa, ta sẽ cùng Nhạc Tại Vân cạnh tranh công bằng, thỉnh các vị chờ xem, không nên tùy ý động thủ, làm tổn thương hòa khí."

Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên một chút, nhướng nhướng mày với hắn… Luận múa mép khua môi, thật đúng là không ai có khả năng hơn Nhạc Tại Đình.

https://thuviensach.vn

Hai người tiếp tục đi về, tới cửa viện, chỉ thấy Nhạc Tại Vân đã đứng chờ sẵn.

"Lâm đại ca!" Nhạc Tại Vân thấy Mộc Lăng là vừa mừng vừa sợ, xông tới nói: "Ta một ngày đêm cũng chưa thấy ngươi, hôm nay ngươi đi đâu chơi?"

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, vươn tay vỗ vai hắn: "À, ngày hôm nay đi đến một nơi rất tốt."

"Nơi nào?" Nhạc Tại Vân hỏi dồn: "Lần sau nếu rãnh rỗi, ta cùng đi với ngươi."

"Oa!" Mộc Lăng gật đầu: "Đó thật sự là một nơi tốt thiên cổ ít có, tỷ tỷ bên trong người nào cũng đẹp!"

"Sao?" Nhạc Tại Vân ngơ ngác hỏi: "Tỷ tỷ?"

"Đúng vậy!" Mộc Lăng đá đá mày: "Nhất là Lạc Tứ Nương, quả thật là phong hoa tuyệt đại, tuyệt đại phong hoa."

"Lạc Tứ Nương…" Nhạc Tại Vân nhướng mày, nhìn Mộc Lăng: "Ngươi đi Yên Thúy lâu?"

"Phải." Mộc Lăng cười tủm tỉm gật đầu: "Tiểu Vân nha, ngươi thật là xấu nha, Lạc Hà thành có một nơi tốt như thế sao lại không nói cho ta biết?"

"Ngươi…" Nhạc Tại Vân nhìn Mộc Lăng một chút, tức giận nói: "Ngươi làm sao có thể đến loại địa phương đó? Đám kỹ nữ đó đều là… Ngươi để các nàng đụng vào ngươi rồi?"

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, lắc đầu: "Không."

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Mộc Lăng nói: “Đương nhiên là ta đụng các nàng rồi.”,

“Ngươi!” Nhạc Tại Vân cắn răng, đẩy Mộc Lăng một cái, hung hăng nói: “Hạ lưu vô sỉ!” Nói xong xoay người bỏ chạy.

“Oa…” Mộc Lăng vỗ vỗ bên vai bị Nhạc Tại Vân đẩy đau, nói: “Gần đây sao tiểu hài tử nào cũng muốn đánh người vậy?”

“Là ngươi đáng đánh.” Tần Vọng Thiên ở phía sau lạnh lùng nhả một câu: “Người ta không phải là có hảo cảm với ngươi sao, còn nói như vậy?”

Tay Mộc Lăng khoát khoát, sau đó đáp xuống vai Tần Vọng Thiên: “Ngươi không hiểu, phải dạy cho tiểu hài tử điều đúng đắn, cho hắn biết chỗ phồn hoa cùng tỷ tỷ xinh đẹp là nơi rất tốt, mới có thể khiến đời hắn tràn đầy nhạc thú chứ, có đúng hay không?”

Tần Vọng Thiên có chút vô lực nói với Mộc Lăng: “Ngươi nói thẳng với hắn không được sao, quanh co lòng vòng kích người như vậy làm gì?”

Mộc Lăng dẫu dẫu môi, nói: “Tiểu hài tử hiện nay đều rất hư, nói chuyện phải có phương pháp mới được”. Nói xong, trắng mắt liếc Tần Vọng Thiên, về phòng gọi hạ nhân chuẩn bị đồ ăn.

Cứ như vậy qua hai ngày, đại điển kế thừa của Nhạc Tại Đình đã tới gần, toàn bộ Nhạc gia trại cũng náo nhiệt lên, mọi người bắt đầu giăng đèn kết hoa.

Ngày nọ, Lạc Tứ Nương của Yên Thúy lâu phái người đưa đến thiệp mời, nói là muốn mời Mộc Lăng đến, cảm tạ ân cứu mạng của hắn. Lạc Tứ Nương này là mỹ nhân có tiếng ở Lạc Hà thành, nhiều người muốn được nàng liếc mắt cũng khó, hơn nữa nữ tử này tính tình cũng kiêu kì, kẻ không thích nhất định không chịu gặp, đến nay vẫn chưa từng thấy nàng tự mình

https://thuviensach.vn

đưa thiệp mời ai đến. Mộc Lăng sau khi nhận được thư liền vui mừng sung sướng, thay quần áo mới, chuẩn bị đi gặp mỹ nhân.

“Người ta bệnh đã khỏi rồi, ngươi còn đi làm gì?” Tần Vọng Thiên bất mãn nhìn Mộc Lăng.

“Thì bởi vì hết rồi mới phải đi.” Mộc Lăng liếc hắn một cái: “Ta đi xem Lạc Tứ Nương kia có phải đẹp như trong truyền thuyết không!” Nói xong thì kích động chạy ra ngoài.

“Ta cũng đi!” Tần Vọng Thiên theo sau.

“Này… Ta đi gặp mỹ nhân, ngươi đi làm gì?” Mộc Lăng bất mãn khoát khoát tay: “Tiểu hài tử đi chỗ khác chơi.”

“Ngươi dám nói!” Tần Vọng Thiên trừng mắt, nói: “Không phải ngươi nói ta là tiểu hài tử sao? Lão tử cũng đi theo ngươi đến kỹ viện, nhìn xem ai mới là tiểu hài tử!” Nói xong, không để ý tới Mộc Lăng, sải bước đến Yên Thúy lâu.

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, mắng một câu: “Tên chết tiệt!” Sau đó cũng chạy theo.

Yên Thúy lâu hiện tại đã không còn vắng vẻ sa sút như mấy hôm trước, đã khôi phục lại khung cảnh hoan thanh tiếu ngữ, một loạt cô nương đứng ở lầu hai tiếp chuyện với khách nhân, thấy Mộc Lăng đi tới, các cô nương đều vẫy khăn la: “Lâm tiên sinh, sao giờ mới đến!”

Mộc Lăng ngẩng đầu, chỉ thấy một đoàn oanh oanh yến yến, trong nháy mắt tâm trạng chuyển tốt, vẫy vẫy tay với bọn họ, làm các cô nương lại la lên, Tần Vọng Thiên ở phía sau nghiến răng, rủa thầm… ‘ngươi chờ, đợi một lát sẽ có tuồng hay xem!’

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng quay đầu thấy Tần Vọng Thiên tính toán lộ cả ra mặt, hơi có chút cảnh giác… Tiểu hài tử muốn làm thiêu thân sao!

Hai người vào tửu lâu, tú bà lập tức đi ra nghênh đón, nói: “Lâm ân công! Ngài đã tới, Tứ Nương đã sắp sốt ruột chết rồi!”

“Thật không?” Mộc Lăng cảm thấy rất hứng thú đi theo tú bà, Tần Vọng Thiên cũng muốn theo, Mộc Lăng lại vẫy tay với các cô nương dưới lầu, nói: “Mau tới mời Tần đại gia uống rượu!”

“Vâng!” C嵲y3cô nương đều chạy tới, kéo Tần Vọng Thiên: “Đại gia, cùng nhau uống một chén đi…”

Tần Vọng Thiên kinh hãi tóc cũng sắp dựng thẳng, đám kỹ nữ này vừa nhìn đã biết hài tử này tuổi không lớn, vẫn còn non nớt, nói không chừng vẫn còn tơ, liền cười tủm tỉm nói: “Đến đây, tỷ tỷ đánh đàn cho ngươi nghe!”

Tần Vọng Thiên mắt thấy Mộc Lăng đã vào phòng Lạc Tứ Nương, tức giận nghiến răng, nghĩ thầm ‘ngươi chờ, ngày hôm nay không cho ngươi biết lợi hại của ta không được’. Đang nghĩ đã bị đám kỹ nữ lôi đi uống rượu rồi.

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên bị lôi đi rồi, thở phào nhẹ nhõm, theo tú bà vào tiểu các của Lạc Tứ Nương, liền nghe được một mùi hương ngát bay vào mũi, nha hoàn Tiểu Ngọc vui mừng hoan hỉ chạy đến, hành lễ với Mộc Lăng: “Lâm ân công, tiểu thư chờ ngài đã lâu.”

Mộc Lăng khoát khoát tay: “Đừng cứ gọi ân công ân công, gọi cái khác đi, nghe khách khí quá.”

“Dạ.” Tiểu Ngọc cười gật đầu: “Vậy… Lâm tiên sinh, mời vào trong.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gật đầu, theo Tiểu Ngọc giở lên rèm châu đi vào. Thấy trên bàn trà một nữ tử đang ngồi ngay ngắn, đầu cài trâm đỏ, mặc sa y tinh sảo vàng nhạt, khuôn mặt thân hình đều là tuyệt mĩ giai nhân, Mộc Lăng gật đầu, nói: "Quả nhiên là mỹ nhân nha!"

Lạc Tứ Nương hầu như mỗi ngày đều được người khen là mỹ nhân, thế nhưng nghe một câu này của Mộc Lăng không khỏi đỏ mặt, nói thế nào đây, trước đây khách nhân khen nàng đẹp, đều là thèm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng, nhưng một tiếng "mỹ nhân" này của Mộc Lăng, dường như là phát ra từ thật tâm khen nàng đẹp.

"Tiên sinh!" Lạc Tứ Nương đứng lên hành lễ: "Đa tạ ân cứu mạng của tiên sinh, tiên sinh thật sự là thần y, ta cùng bọn tỷ muội uống xong thang thuốc, ngày hôm sau đã khỏi bệnh."

"Đâu có đâu có." Mộc Lăng cười tủm tỉm ngồi xuống, thấy trên bàn trà đang đun một ấm trà nhỏ, hỏi: "Đang đun là Phúc Bồn Tử và Tang Diệp sao? Thật thơm quá."

Lạc Tứ Nương cười cười nói: "Tiên sinh thật tinh mắt, trà này gọi là Lạc Yên Thúy."

"Ha…" Mộc Lăng gật đầu: "Tên rất hay."

Lạc Tứ rót một ly trà cho Mộc Lăng, cười hỏi: "Tiên sinh có y thuật rất cao, hẳn là cũng có hiểu biết về trà."

"Phải, về thức ăn thì ta tương đối có hiểu biết", Mộc Lăng cười tủm tỉm nói: "Trà sao, thứ nhì."

"A…" Lạc Tứ Nương bị Mộc Lăng chọc cười, gật đầu với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc chạy xuống lầu, bưng một thực hạp lên, nói với Mộc Lăng: "Đây là tiểu thư nhà ta sáng sớm xuống bếp tự tay làm cho riêng tiên sinh, tiên sinh nếm thử."

https://thuviensach.vn

Thực hạp vừa mở ra, đã nghe thấy một trận kỳ hương xông ra. Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, chỉ thấy bên trong đầy hoa đủ sắc… Là bông cải!

Lạc Tứ Nương bưng thức ăn ra, tự mình dùng đũa gắp đến đĩa nhỏ, đưa sang cho Mộc Lăng, nói: “Tứ Nương thuở nhỏ nghèo khó, sống tại một ngọn núi nhỏ, có đôi khi nạn đói tất cả mọi người không có gì ăn, phía sau núi lại có không ít bông cải, ta liền nghĩ ra ý tưởng, tự chế biến ra món này, tiên sinh nếm thử.”

Mộc Lăng nghe bông cả không ngừng tỏa hương, nhìn thật là đẹp mắt, vươn đũa gắp một đóa bông cải vàng bỏ vào miệng: “Ưm… Ăn ngon!” Mộc Lăng chỉ vào bông cải nói: “Ngọt mà không ngán, bên dưới còn có thịt cá mềm mềm trơn trơn!”

“Phải.” Lạc Tứ Nương tiếp tục gắp cho Mộc Lăng: “Lại nếm thử cái này…”

Hai người vô cùng cao hứng ngồi trong phòng ăn ăn, Tần Vọng Thiên trốn thoát khỏi cái động mời rượu, cầm bình rượu xông lên, vừa tới cửa, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng Mộc Lăng: “Oa… Thật ngọt nha, trắng trắng mềm mềm!”

“Ưm… Tứ Nương ngươi thật sự quá tuyệt vời!”

“Đúng là mỹ vị… Nhân gian cực phẩm.” còn xen kẽ tiếng cười ngọt ngào của Tứ Nương.

“Đầu gỗ chết tiệt!” Tần Vọng Thiên giận trắng mặt, liền nhấc chân xông vào…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tần Vọng Thiên vừa xông vào tiểu các, chỉ thấy Mộc Lăng cầm chiếc đũa cho đồ ăn vào miệng, Lạc Tứ Nương cười hi hi ở bên cạnh gắp thức ăn, hai người ăn uống rất vui vẻ… Tần Vọng Thiên trong nháy mắt nhận ra mình hiểu lầm rồi, vừa rồi Mộc Lăng chỉ là ăn, không phải chuyện kia.

Mộc Lăng và Lạc Tứ Nương cũng bị Tần Vọng Thiên xông vào làm giật mình, chỉ thấy trên mặt hắn có chút hồng, cầm trong tay một bình rượu.

“Ai nha… ” Lạc Tứ Nương hỏi: “Tần tiên sinh không phải là uống say rồi chứ?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, tiểu hài tử này là mã tặc, ở đại mạc uống bằng vò lớn cũng chưa chắc đã say, làm sao ở đây vừa uống chén hoa tửu đã say rồi?

Tần Vọng Thiên mặt đỏ thật ra là vì mình suy nghĩ nhiều quá rồi hiểu lầm, có chút xấu hổ, nhưng vừa nghe một câu “uống say” của Lạc Tứ Nương đột nhiên trong lòng khẽ động. Hắn nâng bình rượu lên uống một ngụm rồi ném xoảng xuống đất, chỉ tay vào Mộc Lăng nói: “Mỹ nhân!”

“Khụ khụ…” Mộc Lăng trong miệng còn ngậm bông cải chưa kịp nuốt xuống, sặc, suýt nữa thì nghẹn, mở to hai mắt nhìn Tần Vọng Thiên, nghĩ thầm tiểu hài tử hoa mắt rồi?

“Mỹ nhân!” Tần Vọng Thiên lảo đảo đi tới, túm lấy cánh tay Mộc Lăng nói: “Ngươi dám nói đại gia ta là tiểu hài tử, đại gia ta ngày hôm nay liền làm đại nhân cho ngươi xem!” Nói xong, không thèm để ý tới phản

https://thuviensach.vn

ứng của Mộc Lăng, ôm thắt lưng hắn, nhào đến muốn hôn, môi đè môi che miệng Mộc Lăng lại, tay sờ loạn, còn áp mạnh người Mộc Lăng xuống mặt đất.

"A…" Lạc Tứ Nương lại càng bị hoảng sợ, lập tức đứng lên: "Đây là sao vậy?"

Mộc Lăng cũng choáng váng, tiểu hài tử thật uống say rồi sao?

"Mộc Mộc…" Tần Vọng Thiên đột nhiên từ th bạo biến thành làm nũng, ôm Mộc Lăng cọ tới cọ lui: "Ngươi đã nói sẽ cho người ta, vậy mà lại không cho, còn chạy tới đây gặp mỹ nhân, ngươi nói muốn lấy thân báo đáp theo ta cả đời mà!"

"A…" Lạc Tứ Nương hít một hơi, mở to hai mắt không thể tin được nhìn Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên: "Các ngươi… là loại quan hệ này sao?"

Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên làm cho tức giận rồi, nắm lỗ tai hắn kéo ra: "Tiểu hài tử chết tiệt! Ngươi động kinh sao!"

Tần Vọng Thiên không thèm nghe cũng không thèm buông, ôm Mộc Lăng la: "Ngươi là người của ta, chính ngươi đáp ứng rồi, ngươi còn cùng ta thề non hẹn biển, nói muốn theo họ Tần của ta, gọi là Tần Thủy Hoàng!"

"Ách…" Mộc Lăng sửng sốt, chỉ thấy Tần Vọng Thiên hung hăng trừng hắn, cắn răng: "Lang băm! Mặt ta vẫn còn chưa chữa khỏi! Ngươi đừng mơ tưởng thoát khỏi ta!"

Mộc Lăng chớp mắt ấy cái, tiểu hài tử này quả nhiên không say.

"Tử tiểu quỷ nhà ngươi!" Mộc Lăng phát hỏa, vung tay muốn đánh người, Tần Vọng Thiên ôm lấy Mộc Lăng không chịu buông, miệng nói: "Ngươi đánh chết ta cũng không buông tay, ta thích ngươi!"

https://thuviensach.vn

“A…” Lúc này đến lượt Mộc Lăng hít vào một hơi, Lạc Tứ Nương đứng bên cạnh đã đỏ vành mắt, nói với Mộc Lăng: “Lâm tiên sinh, ngài đừng đánh hắn, làm tiểu hài tử tình thâm này đau lòng.”

Mộc Lăng không thể giãi bày, tiểu lưu manh này sao lại làm khổ mình như vậy chứ, mà cùng lúc đó, chợt nghe ngoài cửa có người nói: “Nha… thì ra là có chuyện như vậy!”

“Đúng vậy, thảo nào vừa rồi Tiểu Tần làm sao cũng không chịu yên lòng!”

“Lâm tiên sinh thật vô tình, Tiểu Tần thương hắn như thế, còn đến kỹ viện gặp Tứ Nương.”

“Đúng vậy, nếu như ta là Tiểu Tần, nhất định sẽ thương tâm chết mất.”

Mộc Lăng xoay mặt nhìn, chỉ thấy cô nương trong Yên Thúy lâu hầu như đều vây ngoài cửa, cả đám đều bất bình cho Tần Vọng Thiên, nói Mộc Lăng bội tình bạc nghĩa, thấy người mới quên người cũ

“Ai làm… Làm bậy với hắn!” Mộc Lăng thẹn quá thành giận: “Lão tử mới là người bị làm bậy!”

Lời vừa ra khỏi miệng, chợt nghe Tần Vọng Thiên nhịn không được “Xì” một tiếng, mà đám cô nương trên mặt cũng lộ ra biểu tình “Thì ra là thế”, cả đám châu đầu ghé tai: “Ta đã nói mà… Lâm tiên sinh vừa khả ái vừa nhỏ gầy, nhìn thế nào cũng là người bên dưới.”

“Nha… Không biết khi ở cùng nhau là biểu tình gì, thật cảm thấy ngượng ngùng quá đi…”

Mộc Lăng tức giận hồ đồ nói không suy nghĩ, giờ mới nhận ra đã trúng kế Tần Vọng Thiên rồi, nhưng lời đã nói ra cũng không có cách nào thu lại, tức giận nghiến răng, đẩy Tần Vọng Thiên: “Đi ra!”

https://thuviensach.vn

“Không đi!” Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng tiếp tục lưu manh đùa giỡn: “Ta muốn ngươi sau này sẽ không bao giờ đến nơi như thế này, ta muốn ngươi sau này chỉ toàn tâm toàn ý yêu một mình ta.”

Mặt Mộc Lăng đổi màu trắng xanh, nổi trận lôi đình đẩy Tần Vọng Thiên, nhưng tiểu hài tử này khí lực không nhỏ, ôm được rồi chết cũng không buông tay, hơn nữa nhiều cô nương như vậy, mình cũng không thể thực sự đánh hắn.

“Ai, đáng thương quá.” Lạc Tứ Nương pha thêm vài phần xúc cảm nói: “Hài tử này quá si tình rồi, Lâm tiên sinh, ngài thật sự không nên phụ hắn.”

“Đúng vậy.” các cô nương khác cũng nói: “Sau này nếu Lâm tiên sinh đến đây, chúng ta cũng không muốn tiếp hắn!”

“Phải, phải!” các cô nương hoàn toàn nhất trí, nỗ lực về phe Tần Vọng Thiên.

“A…” Mộc Lăng hít sâu đến nỗi sắp ngạt, hung hăng đẩy Tần Vọng Thiên ra, đứng lên, càng nghĩ càng giận, trừng Tần Vọng Thiên, mắng: “Tiểu hài tử chết tiệt!” Nói xong, lao ra khỏi tiểu các hầm hừ chạy.

Tần Vọng Thiên cảm thấy thỏa mãn đứng lên, nhấc chân đuổi theo.

Mộc Lăng lao ra Yên Thúy Lâu, trước mắt hiện lên một người, người nọ đụng vào Mộc Lăng, liếc mắt nhìn, hai người đều cả kinh… là Nhạc Tại Vân.

“Lâm… Lâm đại ca.” Nhạc Tại Vân có chút xấu hổ kêu một tiếng.

Mộc Lăng híp mắt nhìn hắn: “Ngươi tới làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta… ta muốn đến xem.” Nhạc Tại Vân khẽ cắn môi: “Ta cũng là nam nhân, đến Yên Thúy lâu cũng là bình thường.”

Mộc Lăng cười ha hả: “Đúng vậy, đến kỹ viện còn mang theo kiếm?”

Nhạc Tại Vân hít sâu một hơi, nói: “Ta đã nghĩ qua, tuyệt đối không thể để ai chạm vào ngươi, ngươi muốn là chuyện của ngươi, thế nhưng cô nương nào có gan dám chạm vào ngươi, ta sẽ làm thịt nàng!”

“Nha a…” các cô nương chạy đến trước cửa lâu tiếp tục xem náo nhiệt nghe Nhạc Tại Vân nói, đều sợ đến kêu lớn lên, ai chẳng biết Nhạc Tại Vân là tam thiếu gia Nhạc gia trại, hắn nói giết người thì thật sự sẽ giết người, đều la: “Lâm tiên sinh, ngươi sau này đừng tới nữa nha, nghìn vạn lần đừng tới nha!”

Lúc này, Tần Vọng Thiên cũng đuổi tới cửa, nghe được Nhạc Tại Vân nói, vương tay gãi gãi sau đầu.

“Các ngươi cút!” Mộc Lăng tức giận đến mặt mũi trắng bệch, tàn bạo nói: “Đều là tiểu hài tử chết tiệt!”. Nói xong, nhấc chân đạp một cái vào bắp chân Nhạc Tại Vân, căm giận xoay người đi.

“A, Lâm tiên sinh.” Nhạc Tại Vân muốn đuổi theo, bị Tần Vọng Thiên túm lại, nói: “Hắn hiện giờ đang nổi nóng, có lẽ là không muốn thấy ngươi, ta đi là được.”

“Được.” Nhạc Tại Vân cảm kích gật đầu: “Tần huynh, ngươi giúp ta giải thích rõ ràng với Lâm tiên sinh.”

Tần Vọng Thiên vỗ vỗ vai hắn ý bảo hắn yên tâm, xoay người đuổi theo Mộc Lăng.

Mộc Lăng căm giận chạy ra khỏi cửa thành, chạy vào trong một dịch đình ngồi xuống, tức giận đến răng cũng ngứa rồi, mà điều hắn tức giận

https://thuviensach.vn

nhất kì thật là vì khi nãy Tần Vọng Thiên cắt ngang, làm hắn không ăn được bông cải, bông cải ngon như vậy nha, sau này cũng không được ăn nữa rồi.

Tần Vọng Thiên đuổi theo tới, thấy Mộc Lăng ngồi trong dịch đình, bĩu môi sinh hờn dỗi, thong thả đi đến, hỏi: “Này, có đói bụng không?”

Một câu nói đâm trúng chỗ đau của Mộc Lăng, Mộc Lăng lửa giận bừng lớn, nắm cánh tay Tần Vọng Thiên, hung hăng cắn một cái.

“Đau…” Tần Vọng Thiên rút tay về: “Ngươi đói bụng cắn ta làm gì?”

“Cắn chết ngươi!” Mộc Lăng liếc.

Tần Vọng Thiên đặt một bọc vải nhỏ xuống mặt đất, nói: “Hừ, ngươi có bản lĩnh thì đừng để ý tới ta!”

“Không để ý thì không để ý!” Mộc Lăng lại liếc một cái, trong lòng nghĩ ‘ai thèm để ý ngươi’.

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng tiếp tục giương mặt tức giận, ăn tay áo lên, ngồi xổm xuống bắt đầu đào đất. Hắn lấy ra một cây chủy thủ, đào một cái lỗ thật to, sau đó mở bao vải khi nãy ra, bên trong có một gói lá sen to, không biết là bọc thứ gì. Tần Vọng Thiên bỏ nó vào hố, sau đó cẩn thận đem đất lấp lại, lại nhặt củi gom tới bên trên, lấy ra hỏa tập cẩn thận châm lửa.

Mộc Lăng dùng khóe khóe mắt liếc liếc nhìn Tần Vọng Thiên, không biết hắn đang làm gì.

Tần Vọng Thiên cười ha hả, từ sau lưng lấy ra một bình rượu, để xuống bên cạnh, lẩm bẩm: “Vừa mới mua rượu Tang Châm, rượu ở phía nam không giống rượu phương bắc, ngọt lịm.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng dẫu dẫu môi, mắng mỏ trong bụng ‘tiểu hài tử chết tiệt, muốn dùng rượu tang châm dụ dỗ ta, không để ý tới ngươi!’

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng vẫn thờ ơ, liền cười cười, nghĩ ‘thế này để xem ngươi còn chịu đựng nổi không’… Không bao lâu, từ trong hố đất kia toát ra một mùi thơm thoang thoảng, giống như là mùi thịt quay, còn hòa với mùi hương của lá sen… Mộc Lăng ngửi ngửi, bao tử rất không chịu thua kém kêu rột một tiếng, tự trách mình, vì ngày hôm nay đến Yên Thúy lâu ăn một bữa no nê, điểm tâm ăn rất ít.

Tần Vọng Thiên thấy nướng đã tốt rồi, dùng cành cây dập tắt lửa, gạt đất ra, mở gói sen ra.

“Hô… Nóng quá.” Tần Vọng Thiên mở bao lá sen, một trận mùi thơm thịt quay tỏa ra, Mộc Lăng nhịn không được quay đầu lại, nhìn thoáng một chút.

Tần Vọng Thiên đắc ý nói: “Bông cải là cái gì, ngươi đã từng ăn thịt lạc đà đại mạc chưa?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, thịt lạc đà?

“Khi chúng ta ở tại sa mạc, cũng chỉ có thể ăn thịt lạc đà.” Tần Vọng Thiên nói: “Bất quá chúng ta ăn đều là lạc đà hoang dã, lạc đà nuôi chỉ dùng để cưỡi, hơn nữa cũng không thể ăn.”

Mộc Lăng từ từ bò đến, muốn nhìn rõ trong bao lá sen là cái gì, chỉ thấy một khối đen thùi.

“Loại lạc đà hoang dã này, bên trên ướp muối đặc chế, sau đó phơi nắng trong đại mạc cho thành thịt khô, là có thể gói lại cất giữ vài năm cũng sẽ không hư.” Tần Vọng Thiên lấy y phục lau lau bên ngoài, đem lớp đen đen gì đó lau sạch, liền thấy được thịt trắng mềm bên trong, tỏa ra hương rượu.

https://thuviensach.vn

“Chờ đến lúc muốn ăn, ngâm thịt vào trong rượu, sau đó dùng lá sen bao lại chôn vào trong đất, đốt lửa bên trên… Vậy mới gọi là nhân gian mỹ vị, người Trung Nguyên có lẽ cả đời cũng không được ăn.”

Mộc Lăng hung hăng liếc Tần Vọng Thiên, tiếp tục dỗi, bao tử cũng rất không thua kém kêu rột rột, sắp chết đói.

Tần Vọng Thiên nhìn hình dạng Mộc Lăng, cười cười, đi đến, ngồi xuống bên cạnh hắn hỏi: “Còn giận?”

Mộc Lăng xoay mặt không để ý tới hắn, khóe mắt liếc liếc thịt lạc đà trong tay hắn, nhìn ngon quá.

Tần Vọng Thiên dùng dao nhỏ cắt xuống một miếng thịt, đưa sang, đến bên môi Mộc Lăng, thấp giọng nói: “Nếm thử.”

Mộc Lăng giương mắt nhìn hắn.

“Rất thơm đó!” Tần Vọng Thiên để sát vào, nhìn Mộc Lăng: “Nếm thử xem, còn ngon hơn bông cải nhiều.”

Mộc Lăng vốn còn muốn kiên cường một chút, thế nhưng miệng không thể khống chế, a ô một ngụm ăn vào thịt đã đưa đến bên mép.

Chẹp chẹp miệng, Mộc Lăng bắt đầu phát ngốc… Ngon quá đi!

Tần Vọng Thiên nhìn thấy biểu tình của Mộc Lăng thì nở nụ cười, xoay người ngồi xuống, đưa bình rượu cho Mộc Lăng, nói: “Một ngụm rượu một ngụm thịt mới thật mỹ vị.”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, cầm lấy hồ lô uống một ngụm, vị Tang Châm ngọt lịm, làm tâm trạng hắn tốt lên trong nháy mắt. Sau đó, Tần Vọng Thiên dùng dao cắt thịt lạc đà, đưa đến trong miệng Mộc Lăng, một

https://thuviensach.vn

ngụm rượu một ngụm thịt, Mộc Lăng rất nhanh đã vui lên, chuyện mất hứng vừa nãy đã triệt để quên mất

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Đến lúc lên đèn, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng trở về Nhạc gia trại, Mộc Lăng đã bị Tần Vọng Thiên dỗ đến mặt mày rạng rỡ rồi, vào cửa, thấy người ra người vào tấp nập, dường như đang bận bịu làm gì.

“Còn bận rộn làm gì vậy?” Mộc Lăng hỏi: “Trước đây không phải đã treo hoa lụa đỏ lên rồi sao, sao lại tháo xuống rồi?”

“Lâm tiên sinh đã về?” Tung Bách Vạn đi tới, nói với Mộc Lăng: “Nhị thiếu gia bảo chờ ngài trở về mời ngài đến sảnh đường, bọn họ đang ở đó điều tra chuyện tình hỏa hoạn, phát hiện tình huống người chết có điểm khác thường.”

“Ta không muốn đi.” Mộc Lăng bĩu môi: “Vừa mới ăn cơm.” Nói xong đã muốn đi, bị Tần Vọng Thiên kéo nhẹ một cái.

Mộc Lăng quay lại thấy Tần Vọng Thiên đang nhìn mình, có chút bất đắc dĩ dẫu dẫu môi, Mộc Lăng hỏi Tung Bách Vạn: “Sảnh đường ở đâu?”

“À, ta dẫn các ngươi đi.” Tung Bách Vạn nhiệt tình đi trước dẫn đường.

Trên đường đi, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên khó hiểu, trang trí mừng lễ sáng nay đều tháo xuống hết rồi, liền hỏi Tung Bách Vạn: “Sáng nay không phải vừa trang trí xong sao? Sao lại tháo bỏ hết rồi?”

“À.” Tung Bách Vạn đắc ý nói: “Đây là ý của Nhị thiếu gia, hắn nói đại điển kế thừa dời lại, ngày tổ chức đổi thành đại hội luận võ, hắn muốn

https://thuviensach.vn

tỷ thí công bằng cùng tam thiếu gia, ai thắng thì người đó kế thừa Nhạc gia trại."

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên nghe xong đều hơi nhăn mày, liếc mắt nhìn nhau… Nhạc Tại Đình này sao lại đổi tính rồi? Vốn dĩ thứ hắn kiêng kị nhất không phải là tỷ thí sao?

Không bao lâu, ba người đã đi đến sảnh đường, bên trong không ít người đứng, Nhạc Tại Đình Nhạc Tại Vân đều có mặt, còn có quan sai cùng võ lâm nhân sĩ, Giang Nam tam đại danh y đang kiểm tra thi thể. Thấy Mộc Lăng bọn họ đi vào, Nhạc Tại Đình liền đến nghênh tiếp, cũng giới thiệu cùng mấy người võ lâm nhân sĩ. Giang Nam tam đại danh y Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa thấy Mộc Lăng sắc mặt càng thêm xấu xí, lão thần y Thạch Văn Thái thì lại rất cung kính, trước tiên hành một lễ với Mộc Lăng: "Lâm tiên sinh."

Mộc Lăng cũng có thiện cảm với lão nhân này, tuy rằng bản lĩnh hơn người, nhưng trước sau vẫn rất khiêm tốn, rất có dung nhân chi lượng, tâm cũng tốt, xem ra, trong Giang Nam tam đại danh y, chỉ có Thạch Văn Thái là đủ tư cách, liền hoàn lễ: "Thạch tiền bối khách khí rồi."

Tần Vọng Thiên cùng Nhạc gia huynh đệ đứng bên cạnh đều có chút không hiểu, người này từ trước đến nay không có quy củ, ngày hôm nay sao lại lễ phép như thế? Mộc Lăng ngẩng đầu thấy ba người giương miệng nhìn hắn, liếc một cái, nghĩ thầm 'ta lễ phép cũng không được sao!'

Vì chuyện lúc chiều, Nhạc Tại Vân vẫn lo lắng Mộc Lăng giận mình, len lén nhìn nhìn ánh mắt Mộc Lăng, không biết Mộc Lăng đã sớm bị Tần Vọng Thiên dỗ cho quên sạch rồi.

Lúc này, trên một cái bàn dài đặt trong phòng, tổng cộng có bốn thi thể, bên trái là hai cỗ thiêu thi, bên phải là hai cỗ thi thể đầy vằn tím.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên vừa nhìn liền chau mày, quay đầu lại nhìn Mộc Lăng… Gần giống hệt như vằn trên người Lạc Tứ Nương, chỉ là màu sắc đậm hơn một chút, phân bố cũng rộng hơn một chút.

Mộc Lăng gật đầu, hỏi Nhạc Tại Đình: “Đây là thi thể của ai?”

“Đây là thi thể của chưởng môn Vô Nhai Phái Ngô Hâm và chưởng môn Thương Sơn Phái Tề Lạc.” Nhạc Tại Đình trả lời, sau đó chỉ vào hai cỗ thiêu thi bên trái nói: “Đây là thi thể tìm được trong tòa tửu lâu bị cháy.”

“Đã tra rõ việc tửu lâu bị cháy rồi, là có người phóng hỏa.” Nhạc Tại Vân bổ sung: “Mấy người nói là chết cháy đó thật ra đã chết từ trước.”

Mộc Lăng gật đầu, hắn và Tần Vọng Thiên đã sớm hoài nghi là có chuyện rồi.

“Nguyên nhân chết của những người này cũng rất kì quái.” Thạch văn Thái chỉ vào thi thể của Ngô Hâm và Tề Lạc nói: “”Trên hai cổ thi thể này có thi ban[vằn hay đốm có màu xác chết >"

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Cả một đêm, Mộc Lăng đều ngủ không yên, lăn qua lăn lại, Tần Vọng Thiên nhìn đến có chút nóng lòng, ôm sát hắn vào, Mộc Lăng mới thoáng an tâm một chút, đến lúc trời sắp sáng, mới thiu thiu ngủ.

Tần Vọng Thiên vì Mộc Lăng lo lắng hết một đêm, cũng mệt mỏi, thế nhưng ngược lại vướng một cái khó chịu, Mộc Lăng dường như bị khuấy động tâm sự gì đó…

Ngày hôm sau…

“Nha a…” Tần Vọng Thiên tỉnh lại trong tiếng hét thảm thiết của Mộc Lăng, vừa cúi đầu nhìn đã thấy Mộc Lăng hai mắt mở to nhìn hắn, mà mình thì còn đang để ngực trần ôm chặt hắn. Thấy Mộc Lăng đã thức, Tần Vọng Thiên dụi dụi mắt, nói: “Sớm.”

“Sớm cái đầu ngươi!” Mộc Lăng đá qua một quyền, Tần Vọng Thiên lúc này đã tỉnh, vội vàng né tránh, thấy Mộc Lăng còn muốn đánh tiếp, liền nói: “Tối hôm qua ngươi gặp ác mộng, vừa nói mê vừa nháo ta mới hảo tâm ôm ngươi.”

Động tác Mộc Lăng dừng lại, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nhìn Tần Vọng Thiên như thấy quỷ. Tần Vọng Thiên cũng bị dáng vẻ của hắn làm hoảng sợ, nói: “Làm sao vậy?”

Một lúc lâu sau Mộc Lăng mới hạ mắt, thấp giọng nói: “Ta nói cái gì rồi?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, nói: “Lầm bầm lầm bầm, ai biết được ngươi nói cái gì?”

Mộc Lăng nghe xong, dường như là thở phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào tường, cúi đầu nhìn chăn xuất thần. Tần Vọng Thiên đã quen với Mộc Lăng điên điên khùng khùng, thấy hắn đột nhiên tâm sự nặng nề có chút không thích ứng, liền tới gần nói: “Này!”

Mộc Lăng giương mắt nhìn hắn: “Có chuyện gì?”

“Có đói bụng không?” Tần Vọng Thiên hỏi hắn: “Đi ăn điểm tâm?”

Mộc Lăng chớp mắt vài cái, thu hồi sắc mặt thương cảm nhàn nhạt, cười tủm tỉm: “Được.”

Sau đó, hai người rời giường, rửa mặt rồi đi ra ngoài, mới ra sân chợt nghe một tiếng chuông lớn, tiếng chuông này hai người lúc trước đã nghe qua, khi Tiễn Hoa sát nhân có đánh một lần, chỉ khi trong Nhạc gia trại có chuyện lớn đánh chuông này.

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Vọng Thiên nắm một người hạ nhân đang chạy vội về phía trước lại hỏi.

“Không thấy thi thể của lão gia đâu nữa.” Trên mặt hạ nhân thể hiện rõ đang cầu xin được đi.

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, cùng Mộc Lăng liếc mắt nhìn nhau, theo người nọ cùng chạy về phía sau núi.

Mấy người đi đi chạy chạy, tới một khu rừng phía sau núi, chỉ thấy nơi đó đã có rất nhiều người vây quanh, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên lúc này mới hiểu được, thảo nào làm sao cũng không tìm được thi thể Nhạc Nam Phong, thì ra đã hạ táng từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Vãng đoàn người đi ra, hai người thấy Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân đứng trước cửa ngầm của mộ thất, vẻ mặt giận dữ.

“Mọi người phân công nhau tìm!” Nhạc Tại Đình cắn răng nói: “Ác tặc kia nhất định còn chưa chạy xa, nhất định phải tìm được thi thể của cha!”

“Vâng!” Chúng gia tướng cũng cực kì căm phẫn, phân công nhau đi tìm.

“Chuyện gì thế này?” Mộc Lăng hỏi Nhạc Tại Vân đang đi tới bên cạnh.

“Phần mộ của cha bị oạt mở.” Nhạc Tại Vân có chút không yên lòng nói: “Thi thể đã mấ.t”

“Có người trộm thi thể?” Mộc Lăng giật mình, hỏi: “Hay là muốn trộm vật bồi táng, Nhạc lão gia không phải còn chờ khám nghiệm tử thi sao, sao đã hạ táng rồi?”

“Ách… Không có.” Nhạc Tại Vân lắc đầu nói: “Mộ thất đã chuẩn bị xong từ lâu, khi phụ thân bế quan luyện công sẽ dùng, bên trong lạnh như hầm băng vậy, có thể bảo tồn thi thể, cho nên mới cố ý để cha ở đây.”

Mộc Lăng hơi sửng sốt, hỏi: “Rất lạnh?”

“Đúng vậy.” Nhạc Tại Vân gật đầu, cười khổ: “Cũng không biết cha luyện công phu gì, khi không đem mình nhốt vào trong hầm băng lâu như vậy.”

Tần Vọng Thiên dường như rất hứng thú với hầm băng kia, nhưng cảm giác Mộc Lăng ở phía sau đột nhiên kéo mạnh tay áo hắn, nói: “Đi Vọng Vọng, chúng ta đi ăn điểm tâm thôi.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên quay đầu lại nhìn Mộc Lăng, thấy hắn sắc mặt không tốt, có chút kì quái, lúc này, lại nghe Nhạc Tại Đình nói với Nhạc Tại Vân: "Tại Vân, ta muốn vào trong hầm xem thử, xem có đầu mối gì không, ngươi có cùng đi không?"

"Chúng ta cũng đi được không?" Tần Vọng Thiên đột nhiên mở miệng, Mộc Lăng khẽ nhíu mày ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy Tần Vọng Thiên nháy mắt mấy cái, Mộc Lăng hiểu ý, hắn muốn thừa cơ đi xem có tung tích đao phổ Tam tuyệt thần đao không…

"Đi thôi." Tần Vọng Thiên nắm lấy tay Mộc Lăng, hơi kinh hãi, tay Mộc Lăng rất lạnh, chỉ là lúc này Nhạc Tại Vân và Nhạc Tại Đình đã đi xuống phía dưới rồi, Tần Vọng Thiên cũng lôi kéo Mộc Lăng, đi theo hai người bọn họ.

Gọi là mộ thất, chính xác nên dùng địa cung để hình dung, không biết Nhạc Nam Phong mất bao nhiêu thời gian kiến tạo nên một căn hầm như vậy, trên mặt đất lót một tầng thiên niên hàn băng rất dày, không ngừng tỏa khí lạnh, mặt đất trắng bóng, khí lạnh giống như có thể xuyên thấu qua giầy xâm nhập thân thể, mấy người bọn họ đều là công phu thâm hậu, nhưng cũng không chịu được rùng mình một cái.

Tần Vọng Thiên nhìn quanh, chỉ thấy một gian phòng to như vậy lại trống rỗng, vách tường bốn phía có thạch khắc[nét chạm trổ trên đá] kì quái, dường như là văn tự cổ đại, lại dường như chỉ là hoa văn, giữa phòng có một hố băng, bên trong kết một tầng băng rất dày, cọc băng kết lên cao, phía trên có một quan tài đá lạnh buốt.

"Thi thể để ở đây đúng không?" Tần Vọng Thiên hỏi Nhạc Tại Vân.

"Phải." Nhạc Tại Vân gật đầu, nói: "Sáng nay lúc chúng ta tới, phát hiện cửa bị mở, thấy có chút kì lạ, nơi này cho dù đối với người trong Nhạc gia trại cũng là cơ mật, chỉ có rất ít người biết, hơn nữa cũng không ai có

https://thuviensach.vn

việc đến chỗ này, chúng ta vừa đến nhìn, thì phát hiện không thấy thi thể của cha đâu nữa."

Tần Vọng Thiên gật đầu, quay lại, thấy sắc mặt Mộc Lăng tái nhợt, phát ngốc nhìn bức tường đá, Nhạc Tại Vân vẫn cho rằng Mộc Lăng không biết võ công, liền vội vã chạy đến hỏi: "Lâm đại ca, ngươi có lạnh không? Ở đây ngay cả người nội lực thâm hậu cũng không chịu nổi." Vừa nói, tay cầm lấy tay Mộc Lăng, cả kinh: "Oa, sao lại lạnh như vậy? Ta mang ngươi ra ngoài nha!"

"Để ta." Tần Vọng Thiên nắm lấy tay Mộc Lăng từ trong tay Nhạc Tại Vân, kéo hắn lên bậc thang, trở lại trên mặt đất, hai người đi quá nhanh, cho nên không chú ý tới, cách đó không xa, trên mặt Nhạc Tại Đình hiện lên một tia tính toán cùng nghi hoặc.

Tần Vọng Thiên lôi kéo Mộc Lăng trở về biệt viện, vào phòng, ngồi vào giường, lo lắng vươn tay sờ mặt Mộc Lăng: "Ngươi rốt cuộc bị sao vậy?"

Mộc Lăng cúi đầu, không nói lời nào.

"Này!" Tần Vọng Thiên vươn tay nhéo má hắn: "Ngươi có phải bị quỷ đeo lên người rồi không? Ngươi thật sự là Mộc Lăng sao? Chịu đả kích gì rồi!"

Mộc Lăng chậm rãi nâng mắt, nhìn Tần Vọng Thiên, khe khẽ thở dài, chồm qua dựa vào vai hắn, nói: "Lạnh muốn chết.

"Ngươi…" Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng trong nháy mắt khôi phục nguyên dạng, có chút dở khóc dở cười, kéo hắn ra nghiêm túc nói: "Ngươi rốt cuộc có xem ta là bằng hữu không?"

Mộc Lăng thành thật lắc đầu, chỉ vào mũi Tần Vọng Thiên nghiêm túc nói: "Tiểu bằng hữu."

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên đen mặt, nói: “Bí mật gì của ta cũng nói cho ngươi rồi, sao ngươi lại gạt ta?”

Mộc Lăng mở to hai mắt, chui chui vào trong chăn, nói: “Người ta không có bí mật.”

“Ngươi…” Tần Vọng Thiên nhào đến đè hắn lại: “Mau nói!”

Mộc Lăng bị hắn ép tới khó chịu, thấy Tần Vọng Thiên đầy mắt lo lắng thì có chút vô lực nói: “Được rồi được rồi, là cái địa cung kia làm ta nhớ đến một chút chuyện cũ khi cùng Tư Đồ ở bên ngoài chịu lạnh mà thôi.” Mộc Lăng khoát khoát tay: “Khó tránh khỏi có chút thương cảm, người ta cũng là người rất nhớ tình cũ.”

Tần Vọng Thiên vừa nhìn đã biết Mộc Lăng đang trả lời lấy lệ với hắn, nhưng là không có cách nào vạch trần, nhớ tới hình dạng Mộc Lăng nằm mơ tối hôm qua, thế nào cũng không có khả năng là một đoạn hồi ức tốt đẹp.

“Ngươi thực sự không gạt ta?” Tần Vọng Thiên chỉ còn cách giả vờ bị lừa, chăm chăm nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cũng biết rõ Tần Vọng Thiên không bị gạt, nhìn vào mắt hắn gật đầu: “Phải.”

Vì vậy, hai người im lặng một hồi lâu.

“Đi thôi, ăn điểm tâm.” Tần Vọng Thiên xoay người đứng lên, muốn kéo Mộc Lăng đi, lại bị Mộc Lăng kéo ngồi trở xuống, nói: “Ta còn một việc muốn nói cho ngươi.”

Tần Vọng Thiên ngồi xong, nhìn Mộc Lăng: “Việc gì?”

“Nhạc Nam Phong không chết.” Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Chuyện ấy ta cũng đoán được, chỉ là hắn mất nhiều công sức giấu diếm như vậy, mà giờ lại bại lộ rồi, không biết là gặp bất trắc, hay là bị người hại.”

“Cũng không phải.” Mộc Lăng lắc đầu, thản nhiên nói :”Vọng Vọng, ta nói cho ngươi một bí mật.”

“Bí mật?” Tần Vọng Thiên khó hiểu nhìn Mộc Lăng: “Bí mật gì?”

“Ngô Hâm và Tề Lạc, đều là Nhạc Nam Phong giết.” Mộc Lăng thấp giọng nói: “Nhạc Nam Phong đang luyện Thập Tuyệt nội lực.”

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày: “Cái gì? Thập tuyệt nội lực? ‘Thập’ không phải là trước luyện Thất tuyệt thần công, sau luyện Tam tuyệt thần đao sao, sao lại có Thập tuyệt nội lực?”

Mộc Lăng ngồi xếp bằng xuống nói: “Năm đó, có một người sau khi xem Thất tuyệt và Tam tuyệt, dùng tài trí của mình dung hợp hai bản lại với nhau, lấy tinh hoa từ trong đó viết ra bộ khẩu quyết Thập Tuyệt nội lực.”

Tần Vọng Thiên mở to hai mắt: “Ai lợi hại như vậy?”

Mộc Lăng im lặng một chút, thản nhiên nói: “Hạc Lai Tịch.”

Tần Vọng Thiên giật mình nhìn Mộc Lăng: “Sư phụ ngươi?”

“Phải.” Mộc Lăng gật đầu: “Có điều Thập tuyệt nội lực không phải thứ ai cũng luyện được, rất nguy hiểm.”

“Vậy cùng chuyện liên quan gì đến chuyện bọn Ngô Hâm trúng thi độc chết?” Tần Vọng Thiên không giải thích được hỏi.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Hạc Lai Tịch là người thông minh hiếm thấy trong thiên hạ, cũng là người ngạo mạn hiếm thấy trong thiên hạ, hắn xem xong Thất tuyệt và Tam tuyệt, nghĩ tinh hoa của Thập tuyệt là nội

https://thuviensach.vn

lực, bởi vậy chỉ viết khẩu quyết nội lực, khẩu quyết ngoại công không viết.”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: “Thất tuyệt lão nhân từng nói với ta, luyện Thất tuyệt không giống các loại võ công khác, phải luyện từ ngoại công, có căn bản rồi mới luyện đến nội lực, nếu đảo lộn trình tự thì không thể không chết.”

Mộc Lăng gật đầu: “Nhạc Nam Phong có lẽ cũng không biết chuyện này, cho nên chỉ luyện Thập tuyệt nội lực.”

“Khoan đã.” Tần Vọng Thiên nghe đến đó thì ngắt lời Mộc Lăng, hỏi: “Hạc Lai Tịch viết ra Thập tuyệt nội lực rồi thì sao? Làm sao đến được tay Nhạc Nam Phong.”

Mộc Lăng hấp hé miệng nói: “Hắn rất hồ đồ, sau đó đã làm mất.”

Tần Vọng Thiên nhăn mày, nghĩ thầm ngươi cho ta là tiểu hài tử mà gạt sao? Thứ quan trọng như vậy làm sao có thể đánh mất, nhưng chỉ thấy Mộc Lăng ngẩng đầu mặt nhăn mũi nhăn liếc mắt trừng hắn, như là nói: không muốn tin cũng phải tin!

Tần Vọng Thiên có chút vô lực, không thể làm gì hơn là gật đầu ra vẻ tin, hỏi tiếp : “Sau đó thì sao? Nếu như Nhạc Nam Phong tình cờ nhặt được Thập tuyệt nội lực, bắt đầu luyện hắn là không thể không chết.”

“Thập tuyệt kỳ thực là tinh hoa trời đất.” Mộc Lăng thấp giọng nói: “Nếu như luyện, sẽ nghịch thiên mà đi.”

“Nghịch thiên mà đi?” Tần Vọng Thiên không giải thích được: “Có ý gì?”

“Ngươi là sinh trước chết sau, ngông cuồng luyện Thập tuyệt, hậu quả là chết trước sinh sau.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Chỉ là người bình

https://thuviensach.vn

thường không biết cách thức, cho nên đã chết thì sẽ không tỉnh lại.”

“Chết trước…” Tần Vọng Thiên suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra làm thế nào chết trước sinh sau, truy hỏi: “Làm sao chết trước sinh sau?”

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: “Đầu tiên ngươi biến thành một cổ thi thể, người sống nhưng thân thể đã chết, sau đó dùng cách làm chính mình sống lại.”

Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, một lúc lâu mới hỏi: “Sau đó thế nào? Quá trình này cùng người trúng thi độc chết có liên quan gì?”

Mộc Lăng trầm mặc một hồi, nói: “Trao đổi nội lực.”

“Trao đổi nội lực?” Tần Vọng Thiên đột nhiên nhớ đến: “Thảo nào Ngô Hâm nói hắn sắp là thiên hạ đệ nhất rồi.”

“Trao đổi nội lực là giả, hoán khí mới là thật.” Mộc Lăng nói: “Chỉ cần tiếp cận người đó, đem nội lực truyền cho hắn, trong quá trình đó, đổi lấy sinh khí của hắn, như vậy, độc khí sẽ đổi đến trên người nọ, mà sinh khí được thu tới, có thể làm bản thân sống lại. Mà cảm giác ban đầu của người nọ, chỉ là thấy nội lực tăng rất nhiều… Nhưng song song cũng bị nhiễm thi độc, không bao lâu sẽ chết.”

Tần Vọng Thiên rốt cuộc cũng hiểu rồi: “Thì ra là thế, Nhạc Nam Phong trước tiên lừa đến mấy người giang hồ này, nói nội lực cả đời đều cho hắn, khẳng định còn có thể thêu dệt thêm gì đó, để cho bọn họ không nghi ngờ, sau đó tẩy sạch tử khí trên người từng chút một.”

Mộc Lăng gật đầu.

Tần Vọng Thiên đột nhiên im lặng, chăm chăm nhìn Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng có chút không được tự nhiên cúi đầu: “Nhìn cái gì vậy?”

Tần Vọng Thiên im lặng một lúc, hỏi: “Tam tuyệt và Thất tuyệt hắn là không có chỉ cách đổi nội lực khởi tử hồi sinh lúc tẩu hỏa nhập ma?” Thấy sắc mặt Mộc Lăng khẽ biến, Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng mà thở dài, hỏi: “Biện pháp này là ai nghĩ ra chứ? Có thể hại chết không ít người.”

Sắc mặt Mộc Lăng thoáng chốc tái xanh, còn chưa kịp nói, đã bị Tần Vọng Thiên túm lấy, ôm, thấp giọng nói: “Không trách ngươi, là người luyện công không tốt, tội sát nhân là của kẻ giết người, không phải của kẻ đúc đao kiếm.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên kéo tới ôm chặt, xoa tới xoa lui, sau đó mơ mơ màng màng hiểu được mình bị áp lên giường, còn bị hôn…

“Tiểu hài tử chết tiệt!” Mộc Lăng tung một cước đá văng Tần Vọng Thiên, người nào đó đang tập trung hôn bị gián đoạn, bất mãn nhìn Mộc Lăng: “Làm sao đó? Ta đang an ủi ngươi!”

Mộc Lăng chụp lấy chăn cuộn mình lại: “Cái rắm, ngươi lại chiếm tiện nghi lão tử!”

“Chiếm tiện nghi thì thế nào!” Tần Vọng Thiên nắm lấy cổ chân Mộc Lăng lộ ra bên ngoài chăn, bĩu môi: “Nhỏ.”

Mộc Lăng vội vàng rút chân về, giơ gối đầu đánh qua, chạy vội xuống giường, đến bên cạnh bàn rót chén trà uống.

Tuy rằng biểu hiện rất điềm tĩnh, nhưng Tần Vọng Thiên vẫn thấy được vầng đỏ hồng nhạt nhạt trên mặt Mộc Lăng, trong lòng đột nhiên rung một chút, ngồi xếp bằng trên giường, ngẩng đầu chăm chú nhìn hình dáng Mộc Lăng đang uống nước. Dáng người nghiêng nghiêng nhỏ gầy, cổ trắng nõn, không hiểu sao thấy rất… Nhìn nhìn, Tần Vọng Thiên đột nhiên thì thào lẩm bẩm: “Này, đầu gỗ… Hình như ta thích ngươi.” ♥~

“Phụt…” Mộc Lăng không đề phòng, phun ra cả miệng nước trà, sặc đến ho khan, mở to hai mắt quay đầu lại nhìn Tần Vọng Thiên.

https://thuviensach.vn

“Ta thấy ngươi đã muốn ôm, ôm rồi thì muốn hôn, nhìn lâu một hồi thì thấy đói… Ngươi nói xem ta có phải thích ngươi rồi không?” Tần Vọng Thiên hỏi.

Mộc Lăng nhìn chăm chăm hắn một hồi, đột nhiên thảm thiết kêu “A” một tiếng, hai tay che tai, vừa chạy ra ngoài vừa la: “Ta cái gì cũng chưa từng nghe, cái gì cũng chưa từng nghe!”

Tần Vọng Thiên bất mãn ngồi trên giường, giẫm đạp cái chăn, miệng nói thầm: “Đầu gỗ chết tiệt, đầu gỗ thối.”

Mộc Lăng chạy ra khỏi gian phòng, nghĩ mình đã bị một đả kích rất lớn, cần trấn an một chút, cho nên chạy thẳng đến Bách Tiên Cư, một lúc gọi tám món ăn và một bình rượu ngon, vừa ăn vừa tự nói, nhất định là sáng sớm đói quá rồi, cho nên mới sản sinh ảo giác.

Đang ăn, chợt nghe thực khách mấy bàn gần đó nói chuyện: “Nghe nói gì chưa? Xác trại chủ Nhạc gia trại Nhạc Nam Phong vùng dậy rồi!”

“Thật hay giả?” người kia mở to mắt hỏi: “Xác chết vùng dậy?”

“Đúng vậy mà, nghe nói tối hôm qua từ phần mộ chạy ra, hiện tại người của Nhạc gia trại đang tìm kiếm khắp nơi!”

“Nương a, thật dọa người.”

“Đúng thế, nghe nói, tối hôm qua còn cắn người nữa.”

“Ban đêm tuyệt đối đừng ra ngoài.”

Mộc Lăng vừa gặm chân gà vừa buồn bực, chuyện thi thể Nhạc Nam Phong biến mất sáng sớm nay mới phát hiện, buổi trưa đã truyền ra chuyện xác chết vùng dậy cũng không phải là quá nhanh rồi sao.

https://thuviensach.vn

Không ngờ tới, vừa ngậm chân gà quay mặt sang nhìn, đã thấy mặt Tần Vọng Thiên ở sát bên cạnh.

"A…" Mộc Lăng nhịn không được hít một hơi, thiếu chút nữa nuốt luôn cái chân gà, vỗ ngực ho khan liên tục: "Ngươi muốn chết sao!"

Tần Vọng Thiên ngồi xuống cạnh hắn, gọi tiểu nhị mang theo một đôi chén đũa, gắp một miếng Bạch trảm kê, sau đó, hắn vừa nhìn chằm chằm miếng Bạch trảm kê trong miệng Mộc Lăng vừa ăn.

Mộc Lăng vừa ăn cơm vừa tiếp tục nghe thực khách bàn bên bàn luận chuyện xác chết Nhạc Nam Phong vùng dậy, nghe nghe, càng nghe càng thấy kì hoặc, mọi người gần như đem hết án mạng gần đây trong Lạc Hà thành đổ hết lên người Nhạc Nam Phong.

"Có kẻ muốn cho Nhạc Nam Phong chịu tiếng xấu thay người khác." Mộc Lăng suy nghĩ một chút, khẽ nhíu mày.

"Nói cách khác, có người biết Nhạc Nam Phong luyện Thập tuyệt nội lực, đúng không?" Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày: "Ngoài ngươi ra, còn ai biết bí mật của Thập tuyệt nội lực?"

Mộc Lăng suy nghĩ một hồi, nói: "Đoan Mộc Viêm có lẽ biết"

"Cái gì?" Tần Vọng Thiên có chút giật mình: "Hắn làm sao biết?"

"Cụ thể ta không rõ ràng lắm, bất quá ta biết là, năm đó chuyện về hai bản bí tịch Tam tuyệt và Thất tuyệt là Đoan Mộc Liệt nói cho sư phụ ta." Mộc Lăng nói: "Sau đó sư phụ trăm phương nghìn kế chiếm được bí tịch Thất tuyệt xem thử, sau thì muốn theo đuổi cảnh giới cao nhất của loại võ công này… Cho nên mới tu luyện Thập tuyệt nội lực."

Tần Vọng Thiên gật đầu: "Nói như vậy, Đoan Mộc Viêm quả thật có thể nghe nói qua… Tất cả đều là hắn tính toán, càng có khả năng hắn đã

https://thuviensach.vn

liên thủ cùng Nhạc Tại Đình rồi?”

“Còn có công lực hắn gần đây giống như đột nhiên tăng cường rất nhiều.” Mộc Lăng hơi nhíu mày, nói: “Đoan Mộc Viêm tên này biết rất nhiều phương pháp tà môn ma đạo, hơn nữa dường như biết rất rõ chuyện năm xưa của Nhạc Tại Đình, trăm phương ngàn kế không biết muốn làm gì?”

“Chúng ta nghĩ cách tìm hắn?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Nếu như hắn thật sự đã hợp tác cùng Nhạc Tại Đình, vậy hai người tất nhiên sẽ có giao thiệp, chăm chú theo dõi Nhạc Tại Đình là được rồi.” Mộc Lăng bưng chén rượu uống một ngụm: “Có điều Nhạc Tại Đình chắc chắn sẽ đem hắn giấu kĩ, hơn nữa việc cấp bách, ta muốn tìm được Nhạc Nam Phong, xem hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tương đối thiết thực hơn.”

“Vì sao?” Tần Vọng Thiên không giải thích được.

“Luyện tập Thập tuyệt phải ở trong băng cung ít nhất bảy bảy bốn chín ngày, nếu như giữa chừng chạy ra, sẽ tẩu hỏa nhập ma, đến lúc đó thật đúng là người không ra người quỷ không ra quỷ.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Cuối cùng sẽ phát điên giết người lung tung.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, cầm lấy chén rượu trên tay Mộc Lăng uống một ngụm: “Đêm nay chúng ta ra ngoài tìm xem, nhân tiện đến nơi ở của Nhạc Tại Đình tham quan một chút.”

Mộc LăngTần Vọng Thiên buông chén rượu xuống, mặt hơi có chút hồng, trắng mắt liếc một cái, sau đó cầm cái chén khác chuẩn bị rót rượu, lại nghe Tần Vọng Thiên nói: “Chuyện ta vừa nói với ngươi ngươi nghĩ tới đâu rồi?”

Mộc Lăng chớp chớp mấy cái, ngơ ngác hỏi: “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi quên rồi?” Tần Vọng Thiên nghiêm túc nói: “Ta nói với ngươi chuyện ta thích ngươi, ngươi thích ta không?”

“Khụ khụ…” Mộc Lăng vỗ ngực, còn chưa kịp che tai, chợt nghe Tần Vọng Thiên lớn tiếng nói: “Ta cũng không nhỏ nữa, chúng ta cùng ngủ đi!”

“A…” Tần Vọng Thiên vừa mới dứt lời, chợt nghe xung quanh không ít tiếng hít khí, hắn quá kích động rồi, không khống chế tốt âm lượng.

Mộc Lăng sửng sốt nửa ngày, hét to một tiếng “Nha a!”, xoay người bỏ chạy.

“Chờ một chút!” Tần Vọng Thiên đuổi theo, ba bước thành hai kéo Mộc Lăng: “Chạy cái gì? Hôn ngươi ngươi chưa từng có ý kiến, ngủ một chút thử xem sao!”

“A!” Mộc Lăng nhấc chân đá, miệng hùng hùng hổ hổ: “Đồ lưu manh, ngươi đi chết đi!”

Sau đó tiếp tục chạy, Tần Vọng Thiên đuổi theo, phía sau, chưởng quỹ tửu lâu cũng lao tới: “Ăn không trả tiền!”

Đêm đó, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên thay y phục dạ hành ra cửa, trước tiên đi đến biệt viện của Nhạc Tại Đình, từ trên tường viện nhìn vào, hai người đều có chút buồn bực… Đèn trong phòng Nhạc Tại Đình không thắp, chẳng lẽ người không ở đây?

Mộc Lăng khoát khoát tay với Tần Vọng Thiên: “Không ai, một chút khí tức cũng không có.”

Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Giữa buổi tối, đi nơi nào chứ?”

Mộc Lăng bĩu bĩu môi: “Người ta đang có việc bận, đi, trở về phòng ăn khuya!”. Nói xong đã muốn đi, bị Tần Vọng Thiên nhéo một cái: “Còn

https://thuviensach.vn

phải đi tìm Nhạc Nam Phong.”

Mộc Lăng vẻ mặt không tình nguyện: “Tối như vậy rồi.”

“Tối thì sao?”, Tần Vọng Thiên trừng: “Mấy chuyện giết người phóng hỏa không phải đều nửa đêm mới làm sao?!” Nói xong, lôi kéo Mộc Lăng đi tới phía sau núi.

Còn chưa đi được xa, chợt thấy phía trước hiện lên một bóng người…

Mộc Lăng sửng sốt, lôi kéo Tần Vọng Thiên trốn sau một gốc cây.

“Làm gì?” Tần Vọng Thiên không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

“Nhạc Tại Vân kìa.” Mộc Lăng chỉ chỉ phía trước.

Tần Vọng Thiên hơi sửng sốt, nhìn Mộc Lăng: “Sáng nay lúc Nhạc Tại Vân nói về lão cha hắn cứ ấp a ấp úng, ngươi đoán hắn có biết Nhạc Nam Phong không chết không?”

“Ta cũng nghĩ vậy, nếu không đã sớm làm ầm ĩ vang trời đòi khám nghiệm tử thi rồi.” Mộc Lăng nhìn nhìn một chút, nói: “Cùng đi xem đi.”

Hai người theo Nhạc Tại Vân, vào rừng cây.

Chưa được vài bước, đã thấy Nhạc Tại Vân đi vào một bãi đất trống nhỏ giữa rừng, lấy một cái tiêu trúcra , thổi hai hồi.

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái với Tần Vọng Thiên: “Ngươi đoán hắn gọi ai?”

Tần Vọng Thiên bĩu môi: “Còn có thể gọi ai?”

Quả nhiên, không bao lâu sau một bóng đen nhảy ra từ trong rừng trúc, tới trước mặt Nhạc Tại Vân, Nhạc Tại Vân mặt đầy vui mừng chạy

https://thuviensach.vn

tới: “Cha!”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng đã sớm đoán trước, nhưng vẫn là có chút giật mình… Đúng là Nhạc Nam Phong.

“Không ai theo dõi con chứ?” Nhạc Nam Phong nhìn về phía sau Nhạc Tại Vân một chút, nhận lấy thực hạp Nhạc Tại Vân đưa đến, cùng hắn ngồi xuống.

Mộc Lăng nhíu mày “Di” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng: “Có vấn đề gì?”

“Công phu của Nhạc Nam Phong chưa luyện đến cảnh giới nào cả.” Mộc Lăng khó hiểu: “Không phải đang luyện Thập tuyệt nội lực.”

Tần Vọng Thiên cũng có chút giật mình, hai người tạm bỏ xuống nghi hoặc trong lòng, tiếp tục nghe hai phụ tử nói chuyện.

“Cha, người chạy ra khỏi Băng cung như vậy không sao chứ?”, Nhạc Tại Vân có chút lo lắng: “Không phải nói ra khỏi Băng cung sẽ tẩu hỏa nhập ma sao?”

Nhạc Nam Phong mở thực hạp, ăn mấy miếng, lắc đầu nói: “Đừng lo.”

“Ai…” Nhạc Tại Vân có chút tự trách nói: “Đều tại con không tốt, chạy đi tìm cái gì Giang Nam tam đại danh y, làm hại cha phải trốn đông trốn tây, cuối cùng ngay cả băng cung cũng không ở lại được.”

“Đứa con ngốc.” Nhạc Nam Phong thản nhiên nói: “Đó là con hiếu thuận, sao cha lại trách con được.”

“Bọn Thu Linh cũng khỏe chứ?” Nhạc Nam Phong hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân có chút tức giận nói: “Thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, may mắn có Lâm tiên sinh cứu muội ấy một mạng… Có điều, cha, để Giang Nam tam đại danh y xem cũng không phát hiện muội ấy còn sống, con thấy bọn hắn đều là một đám lang băm.”

“Không phải vẫn còn một Lâm tiên sinh lúc nào cũng treo bên miệng con sao?” Nhạc Nam Phong trêu ghẹo hắn.

“A…” Nhạc Tại Vân đỏ mặt nói: “Lâm tiên sinh rất lợi hại, hắn không giống đám lang băm này!”

Nhạc Nam Phong gật đầu, nói: “Nhạc Tại Đình thế nào rồi?”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên có chút giật mình, ở đâu có cha dùng tên đầy đủ gọi nhi tử? Xem ra hắn có khúc mắc với Nhạc Tại Đình.

“Gần đây thần thần bí bí, không biết đang tính toán chuyện gì?” Nhạc Tại Vân đứng lên, nói: “Bất quá hắn đã đáp ứng ba ngày sau sẽ luận võ với con trước mặt quần hùng thiên hạ, đến lúc đó con nhất định phải khiến hắn thua tâm phục khẩu phục!”

Nhạc Nam Phong nhìn vẻ mặt hăng hái của Nhạc Tại Vân , dường như rất hài lòng, nhưng vẫn nhắc nhở hắn: “Tại Vân, Nhạc Tại Đình tâm cơ rất nặng, nhất định phải cẩn thận đề phòng.”

“Dạ.” Nhạc Tại Vân gật đầu, khó hiểu hỏi: “Cha, cha biết rõ Nhạc Tại Đình không phải thân sinh nhi tử, sao lại còn nuôi hắn đến lớn như vậy?”

“Ai…” Nhạc Nam Phong lắc đầu, nói: “Ban đầu cha vẫn cho rằng hắn là do Tần Kì sinh cùng nam nhân khác, nghĩ tới chuyện cha có lỗi với mẫu thân hắn trước đây, nên nghĩ muốn nuôi dưỡng hắn thành người, sau mới phát hiện, dường như có kì hoặc… Hắn không phải Nhạc Tại Đình thật sự.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên, thấy vẻ mặt hắn rất khó coi, biết là hắn hận Nhạc Nam Phong không chỉ ruồng bỏ mẫu thân mình, còn nghi ngờ nàng như thế.

"Thế nhưng hắn lại dám hạ độc cha, sao cha không tố giác với các trưởng lão cùng thiên hạ quần hùng, trực tiếp giết hắn?" Nhạc Tại Vân không giải thích được: "Còn giữ hắn lại để hắn làm xằng làm bậy?"

Nhạc Nam Phong trầm mặc một lúc, nói: "Bây giờ còn chưa phải lúc."

"À…", Nhạc Tại Vân suy nghĩ một chút, nói: "Bất quá cha, cha cứ yên tâm, con nhất định sẽ đoạt Nhạc gia trại lại, đến lúc đó thương thế của cha cũng tốt rồi, chúng ta nhất định bắt hắn lấy máu trả nợ máu!"

Nhạc Nam Phong hài lòng nở nụ cười, hai phụ tử đàm đạo một lúc, sau đó thì chia tay. Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, quyết định trở về biệt viện trước đã.

"Nhạc Nam Phong này, chắc chắn là đang tương kế tựu kế, lợi dụng cơ hội đại điển kế thừa của Nhạc Tại Đình, tập hợp giang hồ quần hùng, tạo điều kiện cho hắn hoán khí." Tần Vọng Thiên có chút bất mãn nói: "Hắn cùng Nhạc Tại Đình không phải phụ tử mà thật giống phụ tử, tâm cơ người nào cũng nặng vô cùng."

Mộc Lăng ngồi vào bên giường: "Xem tính cách thẳng thắng của Nhạc Tại Vân, hắn là không biết cách thật sự mà Nhạc Nam Phong dùng để trị thương bằng cách nào."

"Hơn nữa đáng ngại nhất là, công phu hiện tại của Nhạc Tại Đình, hắn là đã hơn Nhạc Tại Vân rất nhiều." Tần Vọng Thiên thở dài: "Đến lúc đó Nhạc Nam Phong ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo."

"Thế nào?" Mộc Lăng lấy vai cọ cọ hắn: "Muốn giúp sao?"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười nhạt một tiếng, thản nhiên nói: “Sao ta phải giúp bọn hắn, Nhạc gia trại không hề liên quan gì đến ta.”

Đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài xôn xao lên.

Tần Vọng Thiên đứng lên, đã thấy Mộc Lăng len lén chui vào trong chăn.

“Này!”, Tần Vọng Thiên kéo hắn: “Không tới xem náo nhiệt sao? Không phải ngươi thích nhất là xem náo nhiệt sao?”

Mộc Lăng lấy chăn bao mình lại: “Không muốn, cả ngày đều có chuyện, lúc này nói không chừng là con quỷ chết xui nào đó, không đi!”

Tần Vọng Thiên ôm chăn lẫn Mộc Lăng lên, đi ra cửa.

“Này, tiểu quỷ chết tiệt, ngươi không được quá đáng, ngươi muốn xem thì tự đi xem, ta không đi!” Mộc Lăng giãy giãy.

“Ngươi là người của ta.” Tần Vọng Thiên nhấn giọng.

“Ai nói vậy?” Mộc Lăng trừng mắt.

Tần Vọng Thiên nghiêm túc nói: “Ta vừa nói thích ngươi, ngươi không trả lời rõ ràng, nhưng cũng không cự tuyệt. Ngươi đã không cự tuyệt, ta coi như ngươi đã đáp ứng, nói cách khác là ngươi cũng thích ta, vậy chúng ta là lưỡng tình tương duyệt rồi, ta đi đâu cũng phải mang ngươi theo! Xong việc trở về, hai ta cùng nhau ngủ!”

“Cút cái lưỡng tình tương duyệt của ngươi đi, thả ta xuống!” Mộc Lăng còn giãy dụa, đã bị Tần Vọng Thiên bế tới sân, lúc này, thanh âm khua chiêng gõ trống bên ngoài cũng to hơn nhiều, Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng chăm chú nghe, nghe được trong đó có gì la: “Khó lường rồi! Cương thi chạy ra ăn thịt người rồi! Ở thành đông!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 34

"Xác chết vùng dậy?" Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, chui trong chăn giãy giãy: "Ta không muốn đi, thật đáng sợ!"

Tần Vọng Thiên một tay đè hắn lại, thấp giọng nói: "Này, xác chết vùng dậy, còn ở thành đông, chúng ta vừa mới thấy Nhạc Nam Phong, không thể là hắn!"

Mộc Lăng suy nghĩ một chút: "Đúng."

"Đi xem." Tần Vọng Thiên ôm chăn lên, làm Mộc Lăng ở bên trong rớt ra, lôi kéo hắn chạy đến thành đông.

Gần đây Lạc Hà thành có nhiều quái sự, bách tính trong thành thấy quái sự đến quen luôn rồi, bởi vậy ngoại trừ quan sai và một số người thật sự nhàn rỗi không có việc gì làm, đại đa số mọi người không ai đến xem náo nhiệt. Khi Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên chạy tới, chỉ thấy quan sai và người của Nhạc gia trại vây quanh một bãi đất trống, Mộc Lăng đi tới nhìn một chút, chỉ thấy nơi đó có một khối thây khô màu đỏ tím.

"Lại thây khô." Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: "Đây không phải do luyện Thập tuyệt nội lực tạo thành chứ?"

Mộc Lăng gật đầu, lúc này, cách đó không xa Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân cũng vội vã dẫn hạ nhân chạy đến, Mộc Lăng liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên, thấp giọng nói: "Ngươi đoán, vì sao lần nào Nhạc Tại Đình cũng biết chuyện sau cùng, sau đó mới vội vã dẫn người chạy tới? Người trong Nhạc gia trại ai cũng đến trước hắn."

https://thuviensach.vn

“Hơn nữa hắn cũng không ở trong biệt viện.” Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi nghĩ tối như vậy hắn đi đâu?”

Mộc Lăng sờ sờ cằm: “Có khi nào là đi kỹ viện không?”

Tần Vọng Thiên hung hăng trừng hắn.

“Lâm huynh, các ngươi cũng ở đây sao?”, Nhạc Tại Đình đầu tiên là chào hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười cười với hắn, nói: “Chúng ta nghe nói có cương thi ăn thịt người, thật đáng sợ.”

“Hoang đường!” Nhạc Tại Vân khoát khoát tay, nói với Mộc Lăng: “Lâm đại ca, loại chuyện đồn đãi giang hồ này không thể tin được, trên đời làm gì có cương thi!”

“Vậy vì sao lại có thi thể đáng sợ như vậy?” Mộc Lăng chỉ chỉ thây khô trên mặt đất.

Nhạc Tại Vân vừa đi qua nhìn, đã cả kinh hít một hơi: “Thế nào lại…”

“Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia.” Một bang chúng trong Nhạc gia trại đi đến, chỉ vào một người canh phu[người đi tuần và báo canh ban đêm] cách đó không xa, nói: “Hắn nói hắn nhìn thấy.”

“Ngươi nhìn thấy?” Nhạc Tại Đình gọi hắn đến: “Ngươi tên gì?”

“Ách, hồi Nhị thiếu gia, tiểu nhân tên là Vương Nhị.” Canh phu trả lời: “Lúc ta đi ngang qua nhìn thấy, thật đáng sợ… Một cái bóng đen cắn người, động tác cứng ngắt, không giống người sống.”

Nhạc Tại Đình hơi gật đầu, hỏi: “Ngươi có thấy rõ tướng mạo người hành hung không?”

https://thuviensach.vn

“Có.” Canh phu gật đầu, ngẩng đầu nhìn Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân, có vẻ do dự.

“Người nọ bộ dáng thế nào?” Nhạc Tại Vân hỏi.

“Ách”, canh phu muốn nói nhưng lại thôi.

“Nói mau.” Nhạc Tại Vân trừng hắn.

“Là… Là Nhạc lão trại chủ.” Canh phu đánh bạo trả lời.

“Cái gì?!” Nhạc Tại Vân nhíu mày, hung hăng trừng người canh phu: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta… Ta thực sự thấy mà.” canh phu nơm nớp lo sợ nói: “Nhạc lão trại chủ uy phong lẫm liệt, ta sẽ không nhận sai, chỉ là dáng vẻ của hắn rất đáng sợ, nhìn như cương thi vậy.”

“Ngươi nói bậy!” Nhạc Tại Vân xua tay chặn lại: “Căn bản không có khả năng!”

“Vì sao?” Nhạc Tại Đình nhìn Nhạc Tại Vân.

“Bởi vì…” Nhạc Tại Vân rất muốn nói bởi vì hắn vừa mới gặp Nhạc Nam Phong, dù cho hắn có thể bay, cũng không thể bay kịp tới thành đông giết người, nhưng lời này thật không có cách nào nói ra miệng.

Mà nha sai cùng bách tín lại bắt đầu tin là thật rồi, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, đều nghĩ Nhạc Nam Phong thật sự trở thành cương thi rồi.

Mộc Lăng thấy Nhạc Tại Vân sốt ruột như kiến bò chảo nóng, lại nhìn Nhạc Tại Đình bên cạnh thì vẻ mặt ung dung, cảm thấy rất thú vị, suy nghĩ một chút, đi đến hỏi người canh phu: “Ô? Tiểu ca, nhà ngươi ở thành đông sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Vương Nhị gật đầu, nhìn Mộc Lăng.

“Thành đông thật sự là chỗ tốt, cách Yên Thúy lâu rất gần, ngày nào cũng có thể thấy các tỷ tỷ xinh đẹp.” Mộc Lăng cười hì hì nói.

“Hắc hắc, đúng vậy.” Vương Nhị cũng cười ha hả.

“Đúng rồi, buổi tối ngươi đi gõ mõ cầm canh không đốt đèn sao?”, Mộc Lăng thấy có chút thần kì: “Nhận được đường?”

“Ai, cái này có là gì.” Vương Nhị hơi chút đắc ý: “Ta từ nhỏ lớn lên ở thành đông, đường ở đây ta nhắm mắt cũng đi được!”

“Lá gan ngươi cũng thật lớn nha.” Mộc Lăng kính phục đầy mặt: “Nửa đêm tối lửa tắt đèn đi trên đường đáng sợ biết bao nhiêu? Sao không đốt đèn?”

“Hắc hắc.” Vương Nhị cười trả lời: “Gia, nhìn ngài là biết nhà có tiền, bọn gõ mõ cầm canh chúng ta có được bao nhiêu đồng, nếu đốt đèn, bao nhiêu tiền đều lấy mua dầu, không phải là trắng tay sao.”

“Ai.” Mộc Lăng gật đầu, vỗ vỗ vai hắn: “Ngươi cũng thật khổ cực.”

Vương Nhị cười cười, lại nghe Mộc Lăng hỏi: “Vậy buổi tối ngươi có gặp qua cái gì đó đặc biệt đáng sợ không? Vạn nhất gặp quỷ thì sao? Chạy sao?”

“Đương nhiên phải bỏ chạy!” Vương Nhị khoát tay: “Nửa đêm ra đường, khó tránh gặp quỷ, ta trước đây còn thấy một bạch y nữ quỷ!”

“Thực sao!” Mộc Lăng chuyển sang vẻ mặt khẩn trương: “Thật đáng sợ nha, ta nghe người ta nói, thấy mấy thứ không sạch sẽ gì đó nghìn vạn lần không được nhìn lâu, đặc biệt không được nhìn mặt, nếu như ánh mắt giao nhau, nhất định phải chết!”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!” Vương Nhị nghiêm túc nói: “Nữ quỷ đó bay qua trước mặt ta, ta kinh hãi, choáng váng, chỉ biết xoay người bỏ chạy. Cũng may là sợ bỏ chạy, cho nên không thấy mặt, nếu không có khi đã mất mạng rồi.”

Mộc Lăng gật đầu: “Đúng rồi, vậy sao người thấy cương thi ăn thịt người còn đứng chăm chú nhìn một hồi, không bỏ chạy sao?”

“Ách…” Vương Nhị giương miệng “A” hồi lâu cũng không nói ra được nguyên cớ, vô ý thức xoay mặt nhìn Nhạc Tại Đình, Mộc Lăng thấy thế liền hiểu rõ. Nhạc Tại Vân túm chặt lấy Vương Nhị: “Đúng vậy, hơn nửa đêm tối lửa tắt đèn, ngươi cũng không mang đèn, cách xa như vậy, làm sao thấy rõ là ai làm?”

“Tam… Tam thiếu gia tha mạng.”, Vương Nhị vội vã giải thích: “Ta, ta tình cờ thấy… Cũng, cũng có thể là nhìn lầm”

“Hừ.” Nhạc Tại Vân đẩy Vương Nhị ra, lạnh lùng nói: “Trời đất rõ ràng, ở đâu có yêu ma quỷ quái, ta thấy thật ra là có người muốn hãm hại!”

“Tam thiếu gia nói cũng không phải không có đạo lý.” Các nha sai nói: “Ban đầu chúng ta cũng nghĩ khả năng người khác giả trang là rất lớn, thế nhưng nhìn kĩ thi thể này… Đây không phải chuyện người thường có thể làm ra được.”

Tất cả mọi người đều trầm mặc, Nhạc Tại Vân cũng nhíu mày, nói: “Cũng… Cũng có thể là độc dược gì đó”. Nói xong thì ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, mong muốn Mộc Lăng có thể cho hắn tên loại độc dược nào đó, chứng minh là có người hãm hại Nhạc Nam Phong.

Mộc Lăng nhún nhún vai, nói: “Đây không phải độc dược có thể làm thành.”

Mộc Lăng chán nản, vẻ mặt Nhạc Tại Vân đầy thất vọng, lại nghe Mộc Lăng nói: “Có điều cũng không cần tới cương thi khoa trương như

https://thuviensach.vn

vậy.”

Mọi người liền ngẩng đầu, đồng loạt nhìn chằm chằm Mộc Lăng, động tác cực kì thống nhất, làm Tần Vọng Thiên đứng một bên suýt nữa cười ra tiếng, Mộc Lăng khi nói hay thích thở mạnh, đây cũng là vì hắn thích dày vò người khác.

“Kỳ thật muốn đem người sống biến thành như vậy cũng không khó.” Mộc Lăng nói với các nha sai: “Các ngươi như vậy hắn là nhìn không ra hắn là ai đúng không?”

Nha sai gật đầu, nhìn Mộc Lăng: “Chúng ta vừa nãy đã nhìn kĩ, nhìn không ra là ai .”

“Đem thi thể về đi.” Mộc Lăng cười cười, nói: “Tìm một cái bồn lớn, phải to hơn cả thi thể, sau đó dùng lửa nhỏ nấu nước.”

Nha sai xoay mặt nhìn nhau, nhưng Nhạc Tại Vân biết rõ năng lực của Mộc Lăng, phân phó nha sai và vài thủ hạ của Nhạc gia trại: “Nhanh đi làm đi.”

Sau đó, nha sai chuyển thi thể về phòng khám nghiệm tử thi trong nha môn, bắt nồi lớn nấu nước.

Mộc Lăng đưa tay thử nước, nói: “Bỏ thi thể vào.”

“Sao?” Tất cả mọi người kinh hãi nhìn Mộc Lăng, Nhạc Tại Đình hỏi: “Ý của ngươi là… Đem thi thể bỏ vào nồi nấu sao?”

Mộc Lăng gật đầu: “Đúng vậy, để lửa nhỏ chậm rãi chưng.”

“A…” tất cả mọi người hít sâu một hơi, Nhạc Tại Vân lại nói: “Bỏ vào đi!”

Mọi người bất đắc dĩ, đành phải nghe theo.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhìn hồi lâu, kéo Mộc Lăng qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi đói hồ đồ rồi sao? Nấu thứ đó làm gì?”

Mộc Lăng cười cười, thấp giọng nói: “Thi thể này thật ra là có độc, nhưng độc cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu biến hắn thành thây khô.”

“Vậy là cái gì?” Tần Vọng Thiên không giải thích được.

“Ngươi từng thấy thịt muối chưa?” Mộc Lăng liếc một cái: “Ướp thật nhiều muối, chỉ cần nước trong thịt bốc hơi hết, thì sẽ biến thành hình dạng khô quắt rồi.”

Tần Vọng Thiên có vẻ hơi hiểu ra, nói: “Nghe ngươi nói vậy, trước đây ở đại mạc ta từng thấy phong kiền cổ thi[xác ướp cổ hong gió khô], cũng là màu đỏ tím.”

“Phải.” Mộc Lăng gật đầu: “Có điều loại thây khô đó là qua trăm nghìn năm khô thành, song song với nước bốc hơi, các bộ phận trong cơ thể đều héo rút, bởi vậy rất khó làm nở trở lại, thế nhưng thây khô này là nhưng một lúc làm thành, bởi vậy chỉ là co rút lại chứ không phải héo rút, cho nên có thể thoải mái mà ngâm nở lên lại.”

Quả nhiên, không bao lâu, cổ thi thể chậm rãi phồng lên, màu da cũng từ đỏ tím biến thành màu xám nhạt, thoạt nhìn có chút đáng sợ, thế nhưng khuôn mặt cũng rõ ràng hơn.

“Đây không phải Triệu Bất Đồng sao?” Rất nhiều võ lâm nhân sĩ cả kinh kêu lên.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nhíu mày liếc mắt nhìn nhau, đại hòa thượng Triệu bất Đồng kia từ lần bị bại dưới tay Nhạc Tại Vân, chưa từng thấy xuất hiện, vậy mà lần này lại chết không rõ nguyên do… Hơn nữa lại chết thảm như vậy.

https://thuviensach.vn

“Người nào có năng lực giết chết cao thủ như Triệu Bất Đồng, còn làm thành thây khô?” Nhạc Tại Vân kinh hãi.

“Sau chưởng môn Ngô Hâm và thiếu chủ Tề Lạc, đây là cao thủ thứ ba rồi.” Võ lâm nhân sĩ nghị luận, đều nghĩ tình thế nghiêm trọng.

Mộc Lăng cũng hơi cau mày, im lặng không nói.

Sau đó, nha sai trong nha môn phân công nhau điều tra hành tung gần đây cuả Triệu Bất Đồng, hy vọng có thể tìm được chút đầu mối, võ lâm nhân sĩ cũng đều tản đi, mọi người tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều có hoài nghi, chuyện Nhạc Nam Phong trở thành cương thi, rốt cuộc là thật hay giả đây?

Mộc Lăng trên đường về nói là đã mệt chết rồi, bám vào lưng Tần Vọng Thiên đòi cõng, Tần Vọng Thiên hiện tại tự cho mình là người trong lòng Mộc Lăng, đương nhiên là vui vẻ cõng hắn lên

“Này.” Tần Vọng Thiên xoay mặt nhìn người đang gác cằm trên vai mình: “Rốt cuộc làm thế nào mà trong nháy mắt biến được người sống thành thây khô?”

Mộc Lăng điều chỉnh tư thế một chút, lầm rầm nói: “Ừm… Trong nháy mắt rút toàn bộ nội lực một người ra, sẽ làm cơ thể phát nhiệt rất nhanh, đến cực hạn cơ thể người có thể chịu được thì nước trong cơ thể cũng sẽ bốc hơi.”

“Rút toàn bộ nội lực ra?” Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng: “Ai có thể làm được? Hơn nữa, rút ra làm gì?”

Mộc Lăng nhún nhún vai: “Khi nãy, trên ngực Triệu Bất Đồng không có dấu tay màu đen như các thây khô trước, thế nhưng tay hắn lại đen.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi là nói hắn đang cùng người khác đối chưởng?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Phải.” Mộc Lăng gật đầu: “Rút hết nội lực của đối thủ, dùng cho mình.”

“Thì ra là thế, Tần Vọng Thiên hiểu ra: “Xem ra, chiêu này cùng cách thức của Nhạc Nam Phong, thật là có hiệu quả như nhau.”

“Ừm… Ngươi đang sờ chỗ nào vậy?” Mộc Lăng đột nhiên cảm giác được tay Tần Vọng Thiên đỡ mông hắn đang sờ tới sờ lui.

Tần Vọng Thiên chân bước nhanh hơn, nói: “Đầu gỗ, chúng ta quay về làm đi! Ta chưa từng làm, ngươi đã từng làm chưa?”

“A phi!” Mộc Lăng nhéo tai hắn: “Làm cái đầu ngươi!”

“Dùng đầu làm như thế nào?” Tần Vọng Thiên quay đầu lại nhìn Mộc Lăng: “Không phải là dùng nơi đó cùng chỗ kia…” [A, ta thấy em Vọng cứ cư nhiên mà nói a]

“Nha a!” Mộc Lăng kêu to, lấy tay bịt miệng Tần Vọng Thiên: “Câm miệng! Câm miệng!”

“Ứm…” Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng che miệng lại không nói được, nhưng quan trọng là Mộc Lăng quá kích động rồi, bịt luôn cả mũi hắn lại rồi.

Tần Vọng Thiên, thiếu chút nữa là mắt trợn trắng, không thể làm gì khác hơn là vươn lưỡi liếm lòng bàn tay Mộc Lăng…[A dê nha]

“A!” Mộc Lăng lại kêu thảm thiết: “Tiểu quỷ chết tiệt, đồ lưu manh, ta đánh chết ngươi!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 35

"Hôn một cái", trở lại biệt viện rồi, Tần Vọng Thiên trước tiên là đè Mộc Lăng lại, muốn làm việc cầm thú.

"Cút!", Mộc Lăng giơ chân chặn đầu Tần Vọng Thiên lại: "Ngươi dám tới gần lão tử diệt ngươi!"

"Nhỏ mọn như vậy làm gì, hôn một cái cũng sẽ không chết!", Tần Vọng Thiên bất mãn, vươn tay muốn bắt Mộc Lăng.

"Ngươi cút cho ta, tiểu quỷ chết tiệt!", Mộc Lăng cắn răng nhấc chân đá loạn: "Lưu manh chết tiệt!"

"Sao ngươi cứ nói ta là lưu manh, ta vẫn chưa lưu manh ngươi mà!", Tần Vọng Thiên bất mãn, cởi quần áo: "Hảo, ta lưu manh cho ngươi xem!"

"A!", Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên trong nháy mắt cởi sạch sẽ, vội vã túm chăn che hai mắt: "Đáng ghét! Thấy thứ dơ bẩn rồi!"

"Cái gì thứ dơ bẩn!", Tần Vọng Thiên xông lên, cách chăn ôm lấy Mộc Lăng: "Ngươi nhìn thử xem a, vóc người ta rất tốt, muốn chỗ nào có chỗ đó, chỗ nào cũng rất lớn!"

"Nha a…", Mộc Lăng ôm tai kêu to, liều chết đá: "Ngươi cút, mau lấy y phục mặc vào, lớn như vậy còn cởi truồng, ngươi có biết xấu hổ hay không a!"

https://thuviensach.vn

“Xấu hổ làm gì!”, Tần Vọng Thiên khí thế: “Ngươi để ta làm đi, ta đã không biết xấu hổ nữa rồi!”

Mộc Lăng không còn biết nói gì cho phải, tức giận đến mặt mũi trắng bệch, đang giãy dụa, Tần Vọng Thiên đột nhiên ngừng động tác…

Mộc Lăng cảm thấy hắn đột nhiên ngừng, có chút kì quái, từ trong chăn chui ra một ít: “Làm sao vậy?”, vừa hỏi xong, liền thấy Tần Vọng Thiên nheo mắt một cái, ngẩng đầu hắt xì…

Hắt xì xong, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Mộc Lăng chỉ thấy Tần Vọng Thiên cởi sạch sẽ ngồi trên người hắn… trơ trụi…

“A!”

Từ bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thết tới kinh thiên động địa của Mộc Lăng, trong phòng, Mộc Lăng mãnh liệt mà đem tất cả nồi chén muỗng tô quăng về phía Tần Vọng Thiên, cuối cùng Tần Vọng Thiên bị hắn đuổi đến cùng đường, không thể làm gì hơn, khoác y phục trốn thoát… Đêm đó, Mộc Lăng ngủ giường, còn Tần Vọng Thiên ngủ sàn nhà, vừa lạnh vừa cứng… Không phải Tần Vọng Thiên cũng có giường sao, đúng vậy, giường của hắn chính là chỗ Mộc Lăng đang ngủ, bởi vì khi nãy Mộc Lăng phát rồ, đã phá sập giường mình rồi…

Ngày kế, Mộc Lăng ngủ được một giấc mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, chuẩn bị lên phố tìm gì đó ăn, chỉ thấy Tần Vọng Thiên sắc mặt không tốt chút nào vội vã từ ngoài đi vào: “Ngươi tỉnh?”

“Làm gì mà mới sáng sớm sắc mặt xấu xí như vậy?”, Mộc Lăng không giải thích được nhìn Tần Vọng Thiên, chìa tay: “Rót cho ta chén nước”

Tần Vọng Thiên rót chén nước trà đưa cho Mộc Lăng, thong thả ung dung nói: “Không có biện pháp, dục cầu bất mãn mà”

https://thuviensach.vn

“Phụt…”, Mộc Lăng nhịn không được phun hết một miệng nước trà, hung hăng trừng Tần Vọng Thiên: “Ngươi muốn chết a, không biết xấu hổ!”

“Cái gì không biết xấu hổ?!”, Tần Vọng Thiên bất mãn: “Ta không phải nói thích ngươi rồi sao, muốn cùng người mình thích ngủ thì có gì sai?!”

“Ngươi là hầu tử a!”, Mộc Lăng ném luôn cái chén: “Chỉ dùng nửa thân dưới suy nghĩ a!”

“Ngươi tự là qua hết nửa cuộc đời trước sẽ suy nghĩ về nửa đời sau, có gì sai!”, Tần Vọng Thiên trừng mắt: “Nửa thân dưới hạnh phúc rồi, nửa đời sau mới có thể hạnh phúc!” [ây, đây là cái thể loại trò chuyện gì đây?=.=]

“A…”, Mộc Lăng hít một hơi, tiểu hài tử này đã thành tinh rồi, tức chết người đi được! Mặc y phục đứng lên xoay người đi ra ngoài.

“Ngươi đi đâu đó?”, Tần Vọng Thiên nắm lấy cánh tay hắn.

“Đi ăn!”, Mộc Lăng trừng lại.

“Vậy khỏi đi!”, Tần Vọng Thiên phẩy tay: “Trên đường vắng vắng vẻ vẻ, không có ai buôn bán nữa rồi”

“Vì sao?”, Mộc Lăng không giải thích được: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lần trước không phải tại bãi tha ma tìm được mấy cỗ thi thể màu đỏ tím này sao?”, Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

“Ân”, Mộc Lăng gật đầu.

“Sáng nay chuyện cương thi ăn thịt người tối qua đã lan truyền, không biết là ai tìm tới mấy cái thi thể ở bãi tha ma, còn nói là buổi tối cương thi hoành hành. Hơn nữa Ngô Hâm bọn họ không phải trúng thi độc chết sao,

https://thuviensach.vn

cho nên có người lan truyền mấy cỗ thi thể này có thể truyền nhiễm thi độc, phi thường nguy hiểm, cho nên dân chúng hiện nay này căng thẳng muốn chết, nói trước hết mời pháp sư đến, bắt được cương thi mới dám xuất môn"

"Pháp sư?", Mộc Lăng thấy thú vị: "Pháp sư ở đâu a?"

"Nha môn mời đến, nói trưa nay sẽ làm tế đàn", Tần Vọng Thiên bình thản mà nói.

"Phải đến trưa a, vậy chờ hắn lăn qua lăn lại xong, chẳng phải là điểm tâm và cơm trưa đều không được ăn rồi sao?", Mộc Lăng khó chịu.

"Cũng có thể", Tần Vọng Thiên kéo một cái ghế ngồi xuống nói: "Nhạc Tại Đình dẫn theo nhân mã, chạy khắp thành tìm hung thủ giả trang cương thi giết người"

"Điểm tâm và cơm trưa của ta phải làm sao bây giờ?", Mộc Lăng trước hết là phải lo lắng tới thức ăn.

"Trù phòng Nhạc gia trại chắc là có". Tần Vọng Thiên nhún nhún vai, nói: "Ta mới vào đó ăn một cái màn thầu"

"A?", Mộc Lăng giật mình: "Thức ăn của Nhạc gia trại không phải rất được sao? Sao chỉ có bánh màn thầu?"

"Trên phố không ai buôn bán, đi đâu mua nguyên liệu, đầu bếp giỏi cũng chỉ làm được cơm trắng với màn thầu", Tần Vọng Thiên thản nhiên nói.

"Sao lại như vậy", Mộc Lăng vẻ mặt thất vọng: "Ta không muốn ăn màn thầu, cho nên mới nói Nhạc gia trại không bằng Hắc Vân bảo, ở đó đều là tự mình trồng rau nuôi gia súc, nạn đói mấy năm cũng không ai chết đói"

https://thuviensach.vn

“

“Vậy…”, Mộc Lăng cọ đến, nhìn trái táo của Tần Vọng Thiên.

“Ngươi muốn a?”, Tần Vọng Thiên lấy ra một trái khác cho hắn: “Ta cố ý lấy hai trái”

Mộc Lăng nhận trái táo lau lau, nói: “Táo là điểm tâm, càng ăn càng đói”

“Vậy đi lấy một cái màn thầu cho ngươi?”, Tần Vọng Thiên hỏi tiếp.

“Vọng Vọng…”, Mộc Lăng cầm trái táo đi qua, ngồi xuống bên người Tần Vọng Thiên, lấy vai cọ a cọ hắn, nói: “Ta muốn ăn thịt lạc đà ngươi làm lần trước”

Khóe miệng Tần Vọng Thiên lộ ra vẻ tươi cười, lười biếng nói: “Thịt lạc đà a, thật ra ta có…”

“Vậy ngươi làm nha”, Mộc Lăng cọ hắn.

Tần Vọng Thiên híp mắt nhìn Mộc Lăng một chút, nói: “Làm cũng không phải là không thể”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi: “Vậy đi làm nha, ta đói”

“Được a”, Tần Vọng Thiên nắm tay Mộc Lăng: “Ngươi muốn ta làm a, vậy ngươi để ta làm”

Mộc Lăng vẻ mặt khinh thường, trừng Tần Vọng Thiên: “Phi, lão tử không vì một khối thịt lạc đà mà bán thân!”

“Vậy ngươi cứ gặm màn thầu đi nha, ta đi làm thịt lạc đà ăn”, Tần Vọng Thiên vừa nói đã muốn đi đào hố.

https://thuviensach.vn

“Không cho!”, Mộc Lăng túm hắn: “Ngươi không được đi!”

“Làm gì?”, Tần Vọng Thiên nói: “Ta cũng muốn ăn”

“Ta không ăn ngươi cũng không được ăn!”, Mộc Lăng sống chết bám chặt.

“Đã nói là cho ngươi ăn, ngươi cho ta làm là được?!”, Tần Vọng Thiên trừng mắt: “Ngươi để ta làm, ta mỗi ngày làm thịt lạc đà cho ngươi ăn!”

“Không cho!”, Mộc Lăng lắc đầu không chịu, nhưng vẫn túm chặt không buông tay.

“Ngươi sao lại không nói đạo lý như thế a”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng vẻ mặt mất hứng đang treo trên người mình, ngồi trở lại hỏi: “Như vậy đi, không chịu làm, vậy hôn một chút được rồi”

Mộc Lăng liếc mắt nhìn hắn, tựa hồ có chút do dự.

“Phải là hôn môi!”, Tần Vọng Thiên nhấn mạnh: “Còn phải hôn lâu một chút”

“Tiểu lưu manh!”, Mộc Lăng vẫn còn có chút do dự.

“Ta đã chuẩn bị tốt rượu Hoa Điêu để ngâm thịt rồi a”, Tần Vọng Thiên lấy thức ăn câu Mộc Lăng: “Còn có a, ngày hôm nay cũng không phải dùng lá sen bao, dùng da trâu bao, có hương vị a!”

Mộc Lăng càng nghe càng đói, do dự hồi lâu, nói với Tần Vọng Thiên: “Vậy… ngươi phải làm nhiều một chút, vị đạo ngon”

“Đương nhiên, so với lần trước ngươi ăn còn ngon hơn!”, Tần Vọng Thiên vỗ ngực bảo chứng: “Vậy ngươi có hôn không?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Tần Vọng Thiên lập tức lộ ra vẻ tươi cười sáng chói, vỗ vỗ chân mình, nói: “Ngồi lên đây”

“Sao phải ngồi?”

“Không ngồi làm sao hôn?”

“Hôn cũng đâu cần ngồi lên đó”, Mộc Lăng nhỏ giọng nói thầm.

“Ngươi quyết định nhanh một chút a, ta hết kiên nhẫn rồi, cẩn thận ta đổi ý a”, Tần Vọng Thiên híp mắt uy hiếp.

Mộc Lăng lại chần chờ một chút, sau đó xoay người, ngồi xuống trên đùi Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Mộc Lăng, đem hắn kéo đến trước mặt. Mộc Lăng hình như có chút thẹn thùng, vươn người đến ngửi ngửi.

“Làm gì đó?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được.

“Sáng nay ngươi không ăn hành tỏi các loại chứ?”, Mộc Lăng hỏi.

Tần Vọng Thiên trừng mắt: “Không cho phép nhúc nhích!”

Lần này ngược lại, Mộc Lăng bất động, Tần Vọng Thiên tiến đến, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm Mộc Lăng, Mộc Lăng cúi đầu nhìn tay Tần Vọng Thiên, hai tròng mắt châu lại một hướng…

“A…”, Tần Vọng Thiên thấy buồn cười, nhắm thẳng môi Mộc Lăng, không nói hai lời, hôn xuống.

“Ngô…”, Mộc Lăng vội vã nhắm mắt, Tần Vọng Thiên hai tay giữ lấy thắt lưng Mộc Lăng, dùng đầu lưỡi khai mở môi Mộc Lăng, luồn vào liếm a liếm.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là nghĩ cái hôn này không dễ mà có được, cho nên Tần Vọng Thiên dụng tâm hung hăng hôn, hôn cho Mộc Lăng choáng váng chưa nói, còn hôn cho chính bản thân cũng choáng váng, cuối cùng khi hai người sắp ngạt chết, Tần Vọng Thiên mới không cam tâm mà rời môi người nọ, Mộc Lăng ngồi trên người hắn thở dốc liên tục: "Ngươi muốn chết a, hôn không ai thở!"

"Hôn làm sao để cho thở?", Tần Vọng Thiên giơ tay vỗ vỗ mông hắn: "Bất quá nhìn biểu hiện của ngươi cũng không tệ lắm, ta chuẩn bị đồ cho ngươi ăn!"

"Ân", trên mặt Mộc Lăng lập tức hiện ra vẻ tươi cười thỏa mãn.

Sau đó, Tần Vọng Thiên đào hố làm thịt lạc đà cho Mộc Lăng ăn, không bao lâu, đã đem Mộc Lăng uy cho mặt mày rạng rỡ.

"Đúng rồi", Mộc Lăng đem miếng thịt lạc đà cuối cùng nhét vào miệng, nói: "Chúng ta đi xem pháp sư làm tế đàn đi, rất náo nhiệt"

"Ân", Tần Vọng Thiên gật đầu, ghé tới hôn một cái lên má Mộc Lăng.

Mộc Lăng giương tay giáng qua cái tát.

"Keo kiệt!", Tần Vọng Thiên cầm lấy tay Mộc Lăng: "Khi nãy không phải nói là cho ta hôn sao?!"

"Chỉ cho hôn một chút!", Mộc Lăng phủi phủi tay đứng lên, hỏi: "Đúng rồi, trong miệng ngươi sao lại có vị đạo kì quái?"

Tần Vọng Thiên gật đầu: "Đúng vậy, khi nãy mới đi Bách Tiên Cư ăn hoành thánh"

"Nga… Ta đã nói có mùi hoành thánh mà", Mộc Lăng nói xong cũng không để tâm, lắc lư đi ra ngoài, mới vừa đi được ba bước, dừng lại… quay

https://thuviensach.vn

đầu: “Không phải ngươi nói bên ngoài không có ai buôn bán sao?”

Tần Vọng Thiên ý thức được mình lỡ miệng, nói: “Ân… Bách Tiên Cư mở cửa, một tiệm khác cũng mở cửa”

Mộc Lăng nheo mắt, chăm chăm nhìn Tần Vọng Thiên một hồi, ba bước thành hai chạy ra ngoài, nắm một người hạ nhân lại hỏi: “Sáng sớm nay Nhạc gia trại ăn thứ gì?”

Người kia bị Mộc Lăng làm hoảng sợ, hỏi: “Lâm tiên sinh còn chưa ăn điểm tâm a? Đã sắp đến giờ cơm trưa rồi”

“Sáng sớm ăn cái gì?”, Mộc Lăng hỏi.

“Ách… đậu hoa và bánh bao thịt”, hạ nhân vội vã trả lời: “Buổi trưa có canh thịt bò, còn có rau xào và cá…”

Mộc Lăng tức giận đến hít sâu một hơi, một tay đẩy người hạ nhân ra, vén tay áo quay đầu lại, quả nhiên thấy Tần Vọng Thiên đang chuẩn bị bỏ trốn.

“Tần Vọng Thiên!”, Mộc Lăng hét lớn một tiếng: “Ngươi dám xảo trá, lão tử diệt ngươi cái tên tiểu vương bát đản!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tiểu hài tử gần đây rất khó dạy—- đây là kết luận cuối cùng của Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên chính là loại tiểu hài tử chết tiệt khó quản nhất! Nhanh mồm nhanh miệng, ngươi mắng không lại hắn, hắn chạy lại còn nhanh hơn cả thỏ, bị đánh cũng không sợ, cả mặt mũi cũng từ bỏ, ngươi còn có thể làm gì hắn bây giờ? Đuổi theo Tần Vọng Thiên náo loạn khắp gian nhà, Mộc Lăng tức giận đến giậm chân nghiến răng nhưng cũng không biết làm gì, cực khổ bắt được hắn định hung hăng đánh, tiểu vương bát đản lại trưng ra vẻ mặt ‘nguyện chịu đánh, ngươi cứ tùy tiện, ta heo chết không sợ nước sôi, tiện nghi ta chiếm đậu hủ ta ăn, ngươi có thể đánh ta thế nào?!’

Đem chính mình làm cho mệt mỏi, Mộc Lăng nghĩ rất không hợp lý, đơn giản một cước đá văng Tần Vọng Thiên, đặt mông ngồi xuống bậc thang sinh hờn dỗi, ngực ngứa, hắn đường đường là Nhị đương gia Hắc Vân bảo, sao lại bị một tiểu hài tử như thế trêu chọc chứ? Trước đây đều là hắn lăn qua lăn lại người khác, này hôm nay bị tiểu hài đáng chết này lăn qua lăn lại.

Tần Vọng Thiên nhìn hình dạng Mộc Lăng ngồi trên bậc thang nghiến răng nghiến lợi cảm thấy cực kì khả ái, liền tiến đến, đưa qua một cái bọc nhỏ: “Cho ngươi”

“Cái gì?”, Mộc Lăng lườm.

“Hạt thông đường”, Tần Vọng Thiên cười cười: “Rất ngọt đó”

Mộc Lăng lại lườm, tâm nói, lần này ngươi đừng mơ tưởng lừa dối qua ải!

https://thuviensach.vn

“Nếm thử”, Tần Vọng Thiên lấy ra một viên hạt thông đường, nhét vào miệng: “Ngọt nha”

Mộc Lăng ngắm ngắm bao giấy dầu, bên trong tràn đầy hạt thông đường vàng óng, nhìn cái nào cũng ngọt.

“Ân”, Tần Vọng Thiên cầm lấy một viên đưa tới bên miệng Mộc Lăng. Mộc Lăng không nhịn nổi, há miệng, còn chưa ăn đến, Tần Vọng Thiênthu tay lại, đổi thành miệng mình vươn tới, hôn.

Mộc Lăng vừa định phát cáu, lại cảm giác Tần Vọng Thiên đem hạt thông đường trong miệng đẩy qua miệng hắn… Ân, ngọt.

Đến lúc Tần Vọng Thiên buông Mộc Lăng ra, Mộc Lăng còn đang đấu tranh, trong đầu nghĩ toàn là viên hạt thông đường này thật ngọt nha, cũng rất thơm… Nhưng có cảm giác hình như mình quên mất chuyện gì rồi.

“Đi”, Tần Vọng Thiên đem bao đường nhét vào tay Mộc Lăng: “Sắp trưa rồi, đi lên phố xem náo nhiệt”

“Nga”, Mộc Lăng một tay cầm đường, một tay bị Tần Vọng Thiên nắm hoan hoan hỉ hỉ đi lên phố xem náo nhiệt, đem chuyện mình mới vừa bị chiếm tiện nghi lần nữa quên sạch sẽ, mãi đến khi lên đến phố chợ mới nhớ đến, âm thầm tự mắng—- Mộc Lăng a, ngươi là heo , nhớ ăn không nhớ đánh.

Tần Vọng Thiên cũng không phải hoàn toàn bịa chuyện, người trên đường quả thật là vắng hơn rất nhiều, đại bộ phận các cửa hiệu đóng cửa, chỉ còn vài tửu lâu là mở cửa buôn bán, thế nhưng người cũng rất ít, người đi đường ai cũng dáng vẻ vội vã.

“Ân?”, Mộc Lăng lắc lư lắc lư đi giữa lộ, chỉ thấy con đường vốn dĩ đông đúc náo nhiệt trở nên thanh thanh lãnh lãnh, làm cho Mộc Lăng cực kì thích náo nhiệt bất mãn: “Kỳ thực giữa ban ngày ra đường tỷ lệ gặp quỷ so

https://thuviensach.vn

với gặp đạo tặc ít hơn rất nhiều, trên đời này cường đạo không phải nhiều hơn quỷ sao? Sao trước đây không gặp cảnh không ai dám ra đường a”

“Bọn họ sợ không nhất định là quỷ, mà có lẽ là sợ trúng thi độc”, Tần Vọng Thiên đi bên cạnh Mộc Lăng, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, gần đây thân thể ngươi thế nào?”

Mộc Lăng hơi có chút giật mình, liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên, thấy trong mắt hắn hiện rõ mấy phần quân tâm lo lắng, đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, vung vẩy tay bước nhanh: “Đi xem bắt quỷ!”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, người này thật sự là khó hiểu, cũng bước nhanh lên đuổi kịp.

Đến chỗ đàn tế khu quỷ, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên giật nảy, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp có hơn nghìn người, so với xem hí cò náo nhiệt hơn, ở giữa có một cái đài lớn, mấy tiểu đạo sĩ đang chạy qua chạy lại bận rộn làm gì đó, người dưới đài xôn xao nghị luận.

Mộc Lăng nhón chân không ngừng nhìn xung quanh, nhìn hồi lâu cũng không thấy được gì, liền vỗ vỗ một lão đầu đứng chờ xem náo nhiệt ở phía trước, hỏi: “Đại thúc a? Ai là người bắt quỷ a?”

“Nga, nghe nói là một đại nhân vật Huyện thái gia tự mời tới a”, lão đầu rất là nhiệt tâm nói cho Mộc Lăng: “Lần này a, đừng nói là cương thi, cho dù là Ngưu đầu mã diện Hắc bạch vô thường, cũng phải ngoan ngoãn nghe lời a”

“Thật hay giả?”, Mộc Lăng cảm thấy rất thú vị, hỏi: “Người nào lợi hại như vậy?”

“Hắc hắc… Thấy người đạo sĩ áo vàng trên đài không?”, lão đầu chỉ vào một người đang đứng trên đài uống trà, cho Mộc Lăng nhìn.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy là một đạo sĩ gầy ốm tuổi chưa đến ba mươi, xấu xí nha.

Mộc Lăng trong đầu tưởng tượng chắc chắn tới bắt quỷ là một lão đầu, không ngờ là một tên trẻ tuổi diện mạo xấu xí, bất quá tục ngữ không phải nói nhìn người không nhìn tướng mạo sao, Mộc Lăng điều chỉnh tâm tình một chút, hỏi lão nhân kia: “Đại thúc, đạo sĩ này là ai a?”

“Nga, hắn rất có địa vị a!”, một người bên cạnh tiến gần nói: “Thần toán của Hắc Vân bảo đã nghe nói qua chưa?”

Mộc Lăng gật đầu, tâm nói, không chỉ nghe qua, ta trước đây còn mỗi ngày sờ sờ nhéo nhéo, tuy rằng phải tranh thủ lúc Tư Đồ không có mặt.

“Vị kia a, là thần toán danh chấn thiên hạ, Hoàng Bán Tiên!”, một người xem náo nhiệt gần đó nói: “Là Huyện thái gia tình cờ gặp được, liền tự mình mời tới”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, nhìn chằm chằm đám người kia hồi lâu, giơ ngón tay đào đào lỗ tai, hỏi: “Ai?”

“Hoàng Bán Tiên a!”

…

Mộc Lăng trầm mặc một hồi, đột nhiên giật nảy một cái cao đến ba thước, giậm chân mắng to: “Phóng con mẹ nó cẩu thí[phưn chó]! Tiểu Hoàng Hoàng không phải thiên tiên hạ phàm cũng là bán tiên thể, ngươi gặp qua người bán tiên thể nào có cái dạng phẩm hạnh này chưa?! Dung nhan như vậy, ngươi đem Tư Đồ chém chết hắn cũng sẽ không cùng tên này thành thân!”

“Này”, Tần Vọng Thiên từ phía sau vội vã kéo lại Mộc Lăng đang kích động quá mức, nhỏ giọng nói: “Ngươi lăn qua lăn lại cái gì a? Bọn họ

https://thuviensach.vn

cũng chỉ là nghe nói thôi a”

Mộc Lăng kéo tay áo: “Mau tránh ra, nương a, giả ai không giả can đảm dám giả tâm can bảo bối của Hắc Vân bảo, tên quỷ sống này, lão tử hoạn hắn một trăm lần cho đi làm thái giám!”. Nói xong, vãng đoàn người vọt vào, Tần Vọng Thiên không nói được gì, chỉ có thể vội vã đuổi theo.

Hùng hổ chạy tới trước tế đàn, Mộc Lăng nhấc chân muốn xông lên, bị Nhạc Tại Vân ở bên cạnh kéo lại: “Lâm tiên sinh, ngươi làm gì vậy, nghìn vạn đừng đừng xông tới Hoàng Bán Tiên a”

“Như hắn thì là thần toán cái gì, là giả mạo!”, Mộc Lăng chỉ vào hoàng bào đạo sĩ trên đài, nói: “Tiểu tử ngươi xuống đây, gia gia một mình đấu với ngươi!”

Bàn tay cầm chén trà của Hoàng Bán Tiên giả khẽ rung một chút, nhưng rất nhanh khôi phục trấn định, một mình trên đài bày ra thái độ thâm trầm, không để ý tới Mộc Lăng. Huyện thái gia đứng bên cạnh nhíu mày, có điều hắn biết Mộc Lăng là ân nhân của Nhạc gia trại, hai lần cứu Nhạc Thu Linh, bởi vậy cũng không phái người đuổi hắn, mà là nói: “Ai, Hoàng Bán Tiên ở đây, ngoại nhân không được ầm ĩ!”

Mộc Lăng nghiến răng, hướng về phía Huyện thái gia liếc một cái, ly khai Hắc Vân bảo đã lâu, Mộc Lăng tối tối nằm mơ đều rất nhớ các huynh đệ trong Hắc Vân bảo, nhất là Hân Hân trắng trắng mịn mịn cùng tri kỉ Tiểu Hoàng, lúc này lại đột nhiên nhảy ra một tiểu tử thối diện mạo xấu xí dám giả dạng Tiểu Hoàng đi lừa gạt người khác, làm bại hoại danh tiếng của Tiểu Hoàng cùng Hắc Vân bảo, điều này đã làm cho Mộc Lăng chịu đả kích không nhỏ.

“Lâm đại ca, đừng náo loạn”, Nhạc Tại Vân đã quen với Mộc Lăng lâu lâu lại bỗng dưng phát cuồng, nhưng ở đây nhiều người như vậy, vạn

https://thuviensach.vn

nhất làm đại tiên khó chịu, hắn sau đó còn không phải đi tới đâu cũng bị người mắng, liền vội vã khuyên nhủ.

“Ai, đại nhân nói chuyện tiểu hài tử đừng tranh luận”, Mộc Lăng đẩy Nhạc Tại Vân ra, không để ý tới tâm hồn đã bị đả kích nghiêm trọng của Nhạc Tại Vân, nói với Huyện thái gia: “Hoàng Bán Tiên năm nay vừa hai mươi tuổi, ngươi nhìn kĩ hắn, nói hắn năm nay ba mươi ta còn muốn khen hắn trẻ hơn tuổi, nói hắn hai mươi ngươi tin a?”

Mộc Lăng vừa nói ra, đã thấy Hoàng Bán Tiên giả mạo trên mặt một trận hồng một trận trắng, Huyện thái gia cũng từng nghe Hoàng Bán Tiên đích thật chỉ mới hai mươi… Bất quá cũng có thể là người ta lớn lên nhìn hơi già một chút.

Mộc Lăng thấy Huyện thái gia có chút do dự, nghiến răng nói: “Một tên háo sắc như Tư Đồ, mỹ nam mỹ nữ gặp qua không ít, thế nhưng một mực bị Hoàng Bán Tiên mê đến thần hồn điên đảo, ngươi mở to hai mắt ra nhìn hắn, con mẹ nó nếu ngươi là Tư Đồ, ngươi dám cùng hắn thành thân sao? Con mẹ nó ở đây nhiều nam nhân như vậy, cho các ngươi chọn giữa cùng hắn lên giường và tự hoạn, các ngươi chọn cái nào?!”

Quan sai cùng người xem xung quanh, cộng thêm Huyện thái gia hai mặt nhìn nhau, lại liếc mắt nhìn Hoàng Bán Tiên kia, đều nuốt nước bọt, thầm nghĩ trong lòng ——— tự hoạn!

Sắc mặt Hoàng Bán Tiên giả mạo lúc này đã trắng xanh rồi, nhìn Mộc Lăng dưới đài, thần tình xấu hổ.

“Lân huynh dường như rất chắc chắn hắn không phải Hoàng Bán Tiên a?”, Nhạc Tại Đình đi đến, hỏi Mộc Lăng: “Có chứng cứ gì sao?”

“Ta đã gặp Tiểu Hoàng a”, Mộc Lăng liếc Nhạc Tại Đình một cái: “Không phải ta nói rồi sao, Nhị đương gia Hắc Vân bảo là đệ đệ của ta, hắn một chữ Mộc ta hai chữ!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên thở phào nhẹ nhõm, hắn còn sợ Mộc Lăng tức giận hồ đồ, không ngờ vẫn còn thanh tỉnh.

Nhạc Tại Vân nhìn Hoàng Bán Tiên trên đài, lại nhìn Mộc Lăng, hắn luôn nghĩ Mộc Lăng rất lợi hại, đừng xem bình thường điên điên khùng khùng, thế nhưng khi có chuyện quan trọng là người đáng tin cậy nhất, liền nói với Mộc Lăng: "Lâm tiên sinh, không thể nói lung tung, có chứng cứ tương đối xác thực không, có thể chứng minh người này không phải Hoàng Bán Tiên?"

Mộc Lăng liếc một cái: "Ngươi muốn chứng cứ gì? Sao không ai hỏi hắn, có cái gì chứng minh hắn là Hoàng Bán Tiên?"

"Ách… Hắn có lệnh bài của Hắc Vân bảo", Nhạc Tại Vân nói.

"Lênh bài gì?", Mộc Lăng liếc mắt nhìn Hoàng Bán Tiên giả: "Lấy ra xem thử!"

Hoàng Bán Tiên kia chần chừ một chút, từ trong lòng móc ra một khối lệnh bài, chỉ thấy đó là một khối lệnh bài bằng thiết, mặt trên có hình đám mây hắc sắc, chính giữa có một chữ "Hắc".

Mộc Lăng lật qua lật nhìn lệnh bài nhìn, ném trở lại: "Vật gì vậy a, đây không phải của Hắc Vân bảo, nói, ngươi có phải là người của Hắc Ngư bảo không?"[hắc ngư: cá lóc, cá chuối, cá quả]

"Hắc Ngư… ", tất cả mọi người có chút vô lực.

"Huyện thái gia", Hoàng Bán Tiên giả chắp tay nói với Huyện thái gia: "Thời gian sắp đến, nếu còn tiếp tục gây rối, lỡ mất thời gian không trừ được cương thi, ta cũng không chịu trách nhiệm"

"Ách… Cái này…" Huyện thái gia có chút khó xử nhìn Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân, chỉ thấy hai người đều có chút do dự.

https://thuviensach.vn

“Như vậy đi”, Nhạc Tại Đình nói: “Bằng không để vị tiên sinh này thử xem, nếu có thể trừ yêu, thì chứng minh hắn là thật, nếu trừ không được, thì rõ ràng là giả, lúc đó truy cứu cũng không trễ!”

“Ân”, Huyện thái gia gật đầu: “Cứ làm vậy đi”

Hoàng Bán Tiên kia lạnh lùng cười, nhìn thoáng qua Mộc Lăng một cái, sải bước lên tế dàn.

Mộc Lăng càng tức giận, hỏi Nhạc Tại Vân: “Tiểu tử này từ đâu tới?”

“Nga… là hắn sáng nay tìm đến bản phủ, nói hắn tình cờ đi ngang, phát hiện trong thành âm khí rất nặng, nghi ngờ có cương thi quấy phá”, Huyện thái gia nói cho Mộc Lăng: “Hắn nói vì an nguy của bách tính, nguyện ý khai đàn làm phép, trừ cương thi”

“Ân?”, Mộc Lăng sờ cằm: “Hắn không lấy tiền?”

“Không lấy a”, Huyện thái gia lập tức nói: “Nếu hắn lấy tiền, ta đây thật sẽ nghĩ hắn là lừa đảo, nhưng là hắn nói không muốn tiền, chỉ là vì dân chúng, ta nói cấp tiền cho hắn, hắn thiếu chút nữa tức giận bỏ đi”

Mộc Lăng nhíu mày nhìn nhìn Hoàng Bán Tiên giả mạo đang bận rộn trên tế đàn, bĩu môi: “Ân, không lấy tiền, mạo danh thế thân có thể là vì danh…”

Nhạc Tại Đình ở bên cạnh khuyên Mộc Lăng: “Lâm tiên sinh, đừng nóng vội, trước tiên xem thử hắn có năng lực hay không?”

Mộc Lăng liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình, lại nhìn xung quanh một chút, thấy lầu trên của Bách Tiên cư cách đó không xa trống, túm Tần Vọng Thiên bên cạnh: “Đi, Vọng Vọng, chúng ta đến chỗ nhìn được rõ hơn!”, nói xong lôi kéo Tần Vọng Thiên chạy đi.

https://thuviensach.vn

“Uy, lên trên này làm gì?”, Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng kéo đến Bách Tiên Cư, chỉ thấy hắn xông thẳng lên tầng trên, ghé người vào bệ cửa nhìn xuống.

“Ta không tin hắn không có mục đích”, Mộc Lăng híp mắt nói: “Giữa ban ngày lập tế đàn trảo quỷ đã không bình thường rồi, vậy mà còn dám giả dạng Tiểu Hoàng Hoàng, nhất định có gian trá, ngươi nhìn xem tên tiện nhân Nhạc Tại Đình, cười đến vẻ mặt đắc ý, nhất định có mờ ám!”

Tần Vọng Thiên đột nhiên cười, lấy vai cọ a cọ Mộc Lăng, hỏi: “Ngươi vừa nói Nhạc Tại Đình là cái gì?”

“Là cái gì a?”, Mộc Lăng liếc: “Tiện nhân a!”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Đúng, là tiện nhân, nghe thật hết giận”

Mộc Lăng bám vào cửa sổ chăm chú nhìn cử động của Hoàng Bán Tiên kia, Tần Vọng Thiên đứng ở một bên nhìn hắn, đột nhiên hồi tưởng lại thời gian vừa đến Nhạc gia trại, hắn căm tức Mộc Lăng khắp nơi câu dẫn người khác, trước mặt hắn nói bậy về Hắc Vân bảo, lúc đó Mộc Lăng thiếu chút nữa làm thịt hắn. Có điều hiện tại nhớ tới, Mộc Lăng thật đã thủ hạ lưu tình rồi, bây giờ có người giả dạng Hoàng Bán Tiên đúng là không khỏi làm cho Mộc Lăng tức giận đến như vậy.

Hoàng Bán Tiên giả mạo đã bắt đầu khai đàn làm phép, hắn cầm kiếm, làm như thật miệng niệm kinh văn, tay múa kiếm.

“Thiết…”, Mộc Lăng khinh thường bĩu môi: “Làm nhiều như vậy trò gian trá làm gì, tục ngữ nói thật là đúng, thiện thư giả bất trạch bút[người văn hay không cần chọn bút], nếu ngươi thật sự có năng lực, căn bản không cần mấy thứ tiểu xảo này!”

Tần Vọng Thiên gật đầu, hỏi Mộc Lăng: “Hoàng Bán Tiên thật sự có khả năng thông thiên triệt địa?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Tư Đồ là thiên hạ vô địch, Tiểu Hoàng chỉ cần một ánh mắt đủ cho hắn nằm úp sấp, có thể không thông thiên triệt địa sao”

“Khụ khụ…”, Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ: “Ngươi sao lại cứ há mồm là khiến người tức giận?”

Mộc Lăng liếc một cái: “Như nhau cả thôi, ngươi há mồm so ra cũng không kém ta!”

“Cho nên nói hai ta là tuyệt đối đẹp đôi”, Tần Vọng Thiên đắc ý.

“Cút!”, Mộc Lăng xoay người gọi tiểu nhị bưng lên một đĩa đậu phộng[lạc], cho hai viên cho vào miệng, lại cầm một viên trong tay.

“Ngươi muốn làm gì?”, Tần Vọng Thiên hiếu kì nhìn Mộc Lăng.

“Cho tên giả mạo kia mất mặt!”, Mộc Lăng nói, nhẹ nhàng bắn ra hạt đậu trong tay, sau đó, chỉ thấy Hoàng Bán Tiên đang múa kiếm bỗng dưng lảo đảo, ngã đến tứ cước triêu thiên[bốn chân hướng lên trời]

“Phụt…”, Mộc Lăng che miệng nhịn cười, Hoàng Bán Tiên kia vừa đứng lên, hắn lại bắn ra một viên khác, lập tức, hắn lại ngã như cẩu khẳng nê[chó ăn bùn]“

“Hừ!”, Mộc Lăng cầm hạt đậu chọn lựa góc bắn: “Ném cho ngươi không đứng dậy nổi”

“Uy!”, Tần Vọng Thiên đột nhiên lôi Mộc Lăng một cái: “Không bình thường”

“Cái gì không bình thường a?”, Mộc Lăng không giải thích được xoay đầu nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

“Ngươi xem!”, Tần Vọng Thiên vương ngón tay chỉ đoàn người phía xa, chỉ thấy cả đám người không hiểu vì sao loạn cả lên, ban đầu chỉ là ở ngoại vi, nhưng sau đó cả đoàn người xung quanh tế đàn đều loạn cả lên, truyền đến tiếng hét chói tai, kẻ xô người đẩy, cả đám người hướng bên ngoài chạy tứ tán.

“Làm sao vậy?”, nơi Mộc Lăng đứng vốn dĩ không nhìn thấy được hướng đoàn người nhìn, có chút sốt ruột, bám vào khung cửa sổ, vươn hơn nửa người ra ngoài, vừa nhìn liền trợn tròn mắt, chỉ thấy trên con đường rộng nhất Lạc Hà thành, xuất hiện mấy bóng người hắc sắc, thân thể cứng còng , sắc mặt trắng xanh, đang cứng đơ nhảy về phía trước ———cương thi?

“Làm sao có thể?”, Mộc Lăng sửng sốt, Tần Vọng Thiên cũng cảm thấy không thể tin nổi.

“Cương thi tới rồi, chạy mau a!”, lúc này, cả đám người đã loạn thành một đoàn, bên trong muốn chạy ra bên ngoài, bên ngoài muốn trốn vào bên trong, nhiều người thể nhược bị đẩy ngã xuống đất… Trong chốc lát, tiếng khóc la vang một vùng.

“Nguy rồi!”, Mộc Lăng vỗ khung cửa sổ , nói: “Không vì danh cũng không vì tiền, hỗn đản này chính là muốn loạn, nếu như tiếp tục hỗn loạn, người chết sẽ rất nhiều, danh tiếng của Tiểu Hoàng cùng Hắc Vân bảo không thể không bị hủy!”.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 37

“Mọi người không nên hoảng hốt!”, Nhạc Tại Vân thấy ai cũng kinh hãi chạy tán loạn, có vài người thể nhược yếu ngã xuống liền bị người khác giẫm trúng, tình huống nguy cấp, liền vội vã phân phó người của Nhạc gia trại sơ tán đoàn người, cứu những bách tính thụ thương.

“Tên Hoàng Bán Tiên kia không thấy đâu nữa!”, Tần Vọng Thiên đột nhiên vỗ Mộc Lăng một cái.

“Cái gì?”, Mộc Lăng xoay mặt nhìn, chỉ thấy Hoàng Bán Tiên giả mạo vốn đang ở trên tế đàn thi pháp đột nhiên không thấy hình bóng.

“Chạy rồi?”, Mộc Lăng tức giận ghiến răng: “Cái này đúng là chết không đối chứng rồi”

“Hắn là chưa chạy xa”, Tần Vọng Thiên nói: “Nhiều người như vậy, rất khó trốn được, cùng lắm là trà trộn vào đám người, nhưng mà như vậy càng khó tìm”

“Nhất định phải bắtt hắn, sau đó chứng minh hắn thật sự không phải Tiểu Hoàng!”, Mộc Lăng cau mày nhìn khắp nơi tìm, Tần Vọng Thiên ở phía sau kéo hắn một cái, hỏi: “Ngươi xem mấy cỗ cương thi, giữa trưa làm sao lại có cương thi?”

Lúc này, cương thi đã nhảy đến dưới lầu, có mấy người huynh đệ Nhạc gia trại cầm đao kiếm xông tới, cương thi không né không tránh, thân cứng như thiết, đao kiếm chém tới vang lên mấy tiếng “keng keng”, cảm giác như là chém sắt non.

https://thuviensach.vn

Người trong Nhạc gia trại vừa khựng lại một chút, cánh tay thẳng cứng của cương thi đã đảo qua một đường ngang, quét người ra thật xa.

Lúc này, đột nhiên trong đám người rối loạn có tiếng la to: “Hoàng Bán Tiên đâu? Hoàng Bán Tiên mau thu cương thi…”

“A! Hoàng Bán Tiên chạy rồi!”

“Sao lại gọi cương thi tới rồi bỏ chạy?!”

Mộc Lăng biết tình huống nguy cấp, liền kéo Tần Vọng Thiên bên cạnh, nói: “Vọng Vọng, mang ta bay xuống tế đàn!”

“Ngươi muốn làm gì?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

“Ít nói nhảm, mau bay!”, Mộc Lăng nói xong, trèo lên người Tần Vọng Thiên: “Mau!”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là ôm Mộc Lăng thả người từ trên lầu xuống, rơi xuống mặt đất lại nhún người một cái, bay qua đoàn người, rơi xuống trên tế đàn.

Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Tại Đình ở dưới đàn vừa nhìn, đều hơi giật mình ——— Tần Vọng Thiên này khinh công thật là lợi hại.

Mộc Lăng từ trên người Tần Vọng Thiên đứng xuống, quay xuống dưới đài hét lớn một tiếng: “Đừng chạy loạn, ta có thể thu cương thi!”

Thoáng chốc yên tĩnh, mọi người ngơ ngác nhìn Mộc Lăng, mà mấy cỗ cương thi còn đang chậm rãi nhảy về phía trước.

“Lâm… Lâm tiên sinh?”, Nhạc Tại Vân gọi Mộc Lăng một tiếng, Mộc Lăng vỗ ngực nói: “Khi nãy vốn dĩ không phải Hoàng Bán Tiên, là giả mạo!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi làm sao biết được?”, dưới đài có người hỏi.

“Bởi vì, ta là Hoàng Bán Tiên…”, Mộc Lăng vỗ ngực một cái, chợt nghe dưới đài mọi người hít một hơi, hít xong, mới nghe Mộc Lăng nói nửa câu sau: “ca ca!”

“A…”, dưới đài thở ra một hơi, lúc này cương thi đã đến gần, có người hỏi Mộc Lăng: “Ngươi là ca ca Hoàng Bán Tiên? Ta không nghe nói Hoàng Bán Tiên có ca ca a”

“Có a!”, Mộc Lăng nói: “Ta là Hoàng Đại Tiên!”

“A…”, mọi người liên tục hít sâu, Mộc Lăng khoát tay: “Các ngươi không tin a? Dừng!”. Nói xong, quay lại giơ một ngón tay chỉ thẳng vào một cương thi.

Sau đó, chỉ thấy cương thi kia đứng thẳng tại chỗ, không nhúc nhích một chút.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, nhìn chằm chằm cương thi, lại quay đầu nhìn chằm chằm Mộc Lăng.

Chỉ thấy Mộc Lăng quay lại chỉ vào đám cương thi, cả đám lập tức cứng ngắt tại chỗ bất động.

“Thần kì! Hắn là thật! Là Hoàng Đại Tiên thật sự!”. Tất cả mọi người kinh hô không ngớt, Tần Vọng Thiên cũng cảm thấy kì quái, chỉ thấy Mộc Lăng hướng về phía đoàn người dưới đài hô một tiếng: “Cương thi đã bị ta thi pháp rồi, mọi người đều phải nhẹ nhàng mà đi, nghìn vạn lần đừng phát ra âm thanh đừng rung động mặt đất, nếu cương thi cử động lại thì không thể nào bắt được nữa!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó tất cả dìu già dắt trẻ, cẩn cẩn thận thận ly khai, chạy về nhà.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng ở phía sau la: “Nhớ kỹ a, tên Hoàng Bán Tiên kia là giả mạo, là Hắc Ngư bảo không phải Hắc Vân bảo!”

Rất nhanh, đoàn người đều tản đi, Mộc Lăng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhảy xuống, đi đến chỗ cương thi.

Tần Vọng Thiên đi theo phía sau hắn, thấp giọng hỏi: “Này, ngươi làm trò quỷ gì thế a?”

Mộc Lăng liếc hắn một cái, nói: “Trở về nói cho ngươi”

Nói, hắn đi tới trước một cương thi, nhìn một chút, giơ tay gõ lên cánh tay cương thi “cong cong”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày, đem tay áo cương thi xé xuống, chợt nghe sau mấy tiếng vải rách “xoẹt xoẹt” là mấy tiếng “đinh đinh”, nguyên là khi tay áo bị xé, vài tấm thiết phiến[tấm sắt mỏng] được cột vào cánh tay cũng rơi xuống.

“Thiết phiến?”, Nhạc Tại Vân cả kinh, đi lên nhìn kĩ mấy cỗ cương thi, chỉ thấy bọn họ người nào cũng sắc mặt xám trắng, hai mắt vô thần nhìn thẳng phía trước.

“Đây không phải đều là người của Nhạc gia trại sao?”, có mấy thủ hạ của Nhạc gia trại nhận ra người, nói: “Là người quản lương thực ở sau núi của Nhạc gia trại… Sao lại đến chỗ này?”

Nhạc Tại Đình khẽ nhíu mày, tiến lên vương tay thử hơi thở những người đó, quay đầu lại có chút giật mình nhìn Mộc Lăng: “Bọn họ đều có khí tức a, đều không phải người chết!”

Mộc Lăng gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Vậy vì sao động tác giống hệt như cương thi?”, Nhạc Tại Vân không giải thích được hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng đi tới phía sau bọn họ, vươn tay tìm cái gì đó ở phía sau cổ mấy cương thi, đột nhiên bắt được vật gì, nhẹ nhàng kéo ra bên ngoài… chỉ thấy là một cây đinh sắt thật dài có gắn chuông.

“Đây là cái gì?”, Tần Vọng Thiên đi tới nhìn một chút.

“Thứ này gọi là tang thi đinh”, Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Ngũ Độc giáo ở Nam Diện dùng thứ này để khống chế người khác, ai bị tang thi đinh đâm vào sau cổ, toàn thân cứng lại, hơn nữa dùng cổ trùng khống chế, có thể làm cho người cứng đơ như thế mà nhảy lên, hay làm thêm vài động tác.

“Cổ trùng?”, Nhạc Tại Vân nhíu mày: “Làm sao lại có thứ này?”

Tần Vọng Thiên nghe xong, cùng Mộc Lăng liếc mắt nhìn nhau, hai người đều không hẹn cùng nhớ tới Cổ bà giả trang thành nha hoàn giết chết Tiễn Hoa trước kia.

“Nói cách khác, là có kẻ cố ý đem những người này biến thành hình dạng cương thi?”, Nhạc Tại Vân phẫn nộ phi thường: “Là ai có năng lực lớn như vậy, còn cái tên giả mạo Hoàng Bán Tiên kia đâu?”

Mọi người lúc này cũng đã đứng lên, nhìn xung quanh, nào còn có hình bóng Hoàng Bán Tiên.

“Mang theo các huynh đệ lục soát toàn thành!”, Nhạc Tại Đình phân phó thủ hạ: “Nhất định phải tìm được tên lừa đảo mua danh chuộc tiếng kia!”

“Vâng!”, thủ hạ nhận lệnh rời đi.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân nhìn Mộc Lăng một chút, hỏi: “Thế nhưng… Lâm đại ca… ngươi làm thế nào bắt những người này bất động?”

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái: “Không phải ta nói rồi sao, ta là đại ca của Hoàng Bán Tiên”

“Thế nhưng…”, Nhạc Tại Vân khó hiểu gãi đầu: “Ngươi không phải là đại ca của Mộc Lăng sao?”

“Mộc Lăng là ruột thịt, Hoàng Hoàng là nhận”, Mộc Lăng vỗ vỗ tay: “Năng lực của ta không có gì, hai chiêu vừa nãy đều là Tiểu Hoàng dạy ta”. Nói xong, vỗ vỗ Tần Vọng Thiên : “Đi Vọng Vọng, chúng ta đi về”

Tần Vọng Thiên theo Mộc Lăng trở về, hỏi hắn: “Được rồi, khi nãy ngươi làm thế nào?”

Mộc Lăng giơ ngón tay ngoéo hắn một cái, Tần Vọng Thiên tiến lại nhìn, chỉ thấy Mộc Lăng mở tay ra, trong lòng bàn tay có một cây ngâm châm nhỏ: “Đây là ngân châm ta dùng khi châm cứu, ta chỉ là dùng nội lực phóng cây châm đi, đâm vào huyệt đạo mấy cương thi đó mà thôi, chỉ là cây châm rất mỏng, hầu như nhìn không thấy, bởi vậy mọi người không ai phát hiện”

“Thì ra như vậy”, Tần Vọng Thiên gật đầu, lại hỏi: “Thế nhưng châm trong thân thể mấy người nọ còn chưa lấy ra”

“Đừng lo”, Mộc Lăng khoát tay, nói: “Châm này là dùng thuốc bột làm thành, sẽ tự tan thành thuốc… chỉ là, tang thi đinh này rất tàn nhẫn, lại dùng cùng với cổ trùng, mấy người gia đinh đó dù là cứu được, cũng sẽ trở thành phế nhân”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, hỏi: “Làm như vậy cuối cùng là để làm gì? Là giá họa cho Hắc Vân bảo? Không giống lắm a”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng lắc đầu: “Chính xác, cảm giác không đơn giản như vậy… Đúng rồi, ngày luận võ của Nhạc Tại Đình và Nhạc Tại Vân là hậu thiên[ngày mốt] đúng không?”

“Ân”, Tần Vọng Thiên gật đầu.

“Mấy chuyện này có liên quan gì không a?”, Mộc Lăng vuốt cằm lẩm bẩm.

“Rất có thể, nhất là Đoan Mộc Viêm cùng Nhạc Tại Đình đã liên thủ rồi… Chỉ là tiểu tử này rất gian xảo, túm không được tóc hắn”, Tần Vọng Thiên có chút vô lực nói.

“Ai… kỳ thực không phải chỉ cần hậu thiên hắn luận võ thua là được rồi sao”, Mộc Lăng khinh thường nhướng nhướng mày: “Đến lúc đó thì chỉ là tốn công dùng giỏ trúc múc nước”

“Thế nhưng xem ra hiện tại Nhạc Tại Vân đánh không lại hắn”, Tần Vọng Thiên nói.

“Ngốc”, Mộc Lăng đảo mắt một cái: “Chờ ta cho hắn ăn hai ba cân bã đậu xem, bảo đảm đến ngày luận võ hắn đứng cũng không nổi!”

Tần Vọng Thiên nhịn cười, nhìn Mộc Lăng: “Ngươi làm thế nào cho hắn ăn bã đậu a, hắn rất khôn khéo” k

“Ta là thần y!”, Mộc Lăng đắc ý: “Lúc muốn hắn lạp[đi ị]Đương nhiên có biện pháp bắt hắn lạp!”

Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Nhưng cũng chẳng có gì đáng kể, ai thắng ai thua đều như nhau”

Mộc Lăng nhìn hắn một lát, lấy vai đụng hắn một cái: “Ít nhất, ngươi muốn Nhạc Tại Vân thắng đúng không?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng một lát, trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: “Nếu Nhạc Nam Phong còn chưa chết, vậy tất nhiên sẽ giúp Nhạc Tại Vân, mặt khác, nếu như khi luận võ Nhạc Tại Vân đánh bại Nhạc Tại Đình, Nhạc Tại Đình tất nhiên sẽ trắng tay, Nhạc Nam Phong cũng sẽ không đơn giản như vậy buông tha hắn”

“Ân”, Mộc Lăng gật đầu.

“Lần trước ngươi nói rất đúng, ta thật sự không cần hận hắn, ta muốn chờ một thời gian, xem lão thiên gia có thu hắn không, nếu lão thiên không thu hắn, ta sẽ tự tay giết chết hắn, sau đó đoạt lại bí tịch Tam tuyệt thần đao của mẫu thân, quên đi chuyện này”

“Vậy là được rồi!”, Mộc Lăng thỏa mãn vỗ vỗ hai cái trên vai Tần Vọng Thiên: “Đối nhân xử thế nhất định phải rộng lượng, đừng quá cố chấp, đại trượng phu cầm được thì cũng buông được, tiền đồ một mảnh sáng lạn!”

“Có điều, ta cũng không muốn kết hôn sinh con đẻ cháu đầy sảnh đường này nọ”, Tần Vọng Thiên đột nhiên nắm lấy tay Mộc Lăng nói: “Chờ ta báo thù rồi, chúng ta đi ngao du được không? Giúp ngươi tìm được giải dược rồi, cứu mạng của ngươi, sau đó ta luyện Tam tuyệt, luyện đến Thập tuyệt thì sẽ không chết sớm như vậy, chúng ta sẽ đi Tây Bắc, mấy năm nay ta kiếm được không ít tiền, còn có bọn huynh đệ, ta dự định mở một thảo tràng ở Tây Bắc, chúng ta cùng nhau đầu bạc đến già”

Mộc Lăng ngơ ngác nghe Tần Vọng Thiên nói xong, sửng sốt một lúc lâu mới nhấc chân đạp Tần Vọng Thiên một cước: “Tiểu hài tử chết tiệt, không được tùy tiện cùng người khác hứa chung thân!”. Nói xong tay chân luống cuống vội vã bỏ chạy.

Tần Vọng Thiên ở phía sau xoa xoa bắp chân bị đá đau, buồn bực: “Khi nãy Mộc Lăng mặt đỏ ửng, vậy là đồng ý rồi?”, sau đó cười tủm tỉm

https://thuviensach.vn

đuổi theo.

…

Từ sau lúc đó, Mộc Lăng rất không tự nhiên, không chịu đối diện với Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên bị hình dạng nhăn nhó ngượng ngùng của hắn chọc cười, vươn tay nhéo một cái: “Ngươi xấu hổ a? Cũng khó trách, như vậy đi, chúng ta ngủ rồi, ngươi không chừng sẽ không xấu hổ nữa”

Mộc Lăng nhìn hình dạng lưu manh của Tần Vọng Thiên bực bội, lại nhớ tới mấy lời loạn thất bát tao khi nãy hắn nói, leo lên giường chui vào chăn, hắn muốn ngủ tới hừng đông sáng mai!

Tần Vọng Thiên ở bên ngoài chăn đẩy hắn: “Uy, vừa mới qua buổi trưa a!”

Mộc Lăng không thèm để ý.

“Ngươi không ăn cơm sao? Hôm nay ngươi mới ăn có một bữa a”, Tần Vọng Thiên tiếp tục đẩy đẩy Mộc Lăng.

Mộc Lăng chui trong chăn cuộn cuộn, tự đem mình giấu đi, nhất định không lên tiếng, tâm nói ngươi thật sự coi ta là heo a, chỉ biết nhớ ăn, lần này lão tử tuyệt đối không để thức ăn mê hoặc.

Không ngờ Tần Vọng Thiên ở bên trong kéo chăn hết nửa ngày, thấy Mộc Lăng hoàn toàn không phản ứng, cũng không ép nữa, mà lật vào trên người Mộc Lăng, ai ai thở dài: “Ai… quả nhiên là muốn uống nước no sao?”

“A…”, Mộc Lăng ở trong chăn hít sâu một hơi, cảnh báo chính mình nhịn xuống!

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên trở mình một cái, tựa lên gối đầu, vươn tay sờ sờ thân thể đang bọc chăn của Mộc Lăng, tìm chuẩn xác vị trí cái mông của hắn, vỗ nhẹ mấy cái, tiến sát mép chăn trầm trầm kêu một tiếng: “Lăng Lăng…”

“… Nha a!”, cuộn chăn im lặng nửa ngày, đột nhiên bùng nổ tiếng hét thảm thiết của Mộc Lăng. Mộc Lăng tung chăn ra, trùm lên người Tần Vọng Thiên, mình thì xoay lại tìm cái miệng quỷ: “Tiểu hài tử chết tiệt, cho ngươi lảm nhảm, lão tử hôm nay sẽ hảo hảo dạy ngươi đạo lý làm người!”

“Đạo lý ta không cần ngươi dạy!”Tần Vọng Thiên liều mạng từ trong chăn chui ra, đổi giọng nói: “Không bằng ngươi dạy ta làm đại nhân đi, lần đầu tiên của ta cho ngươi được không!”

“Ngươi đi chết a!”, Mộc Lăng lấy gối đầu đè Tần Vọng Thiên lại: “Ngươi muốn ở phía dưới đúng không, lão tử thành toàn ngươi!”

Mộc Lăng vừa nói vừa tiếp tục đánh, Tần Vọng Thiên nắm tay hắn lại, hỏi: “Ngươi nói sao không làm, đến đây, cởi y phục của ta!”

“Là ngươi nói, đừng hối hận!”, Mộc Lăng nói xong, xốc chăn lên muốn cởi y phục Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên rất hưởng thụ bình thản nằm yên cho Mộc Lăng nhìn, tay nhẹ nhàng sờ sờ thắt lưng Mộc Lăng, bắt đầu tháo đai lưng hắn.

Mộc Lăng còn chưa cởi xong một cái cúc áo của Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên đã đem hắn lột chỉ còn một tầng lý y rồi.

Mộc Lăng cảm giác tình huống không đúng, mình đang ngồi trên khố bộ Tần Vọng Thiên, có vật gì đó cứng cứng từ bên dưới chạm lên.

Mộc Lăng mặt đỏ lên, xoay người leo xuống, dùng chăn bao mình lại: “Không muốn nữa”

“A?”, Tần Vọng Thiên thất kinh: “Không muốn nữa?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, không muốn nữa”, Mộc Lăng cuốn chặt chăn: “Ta muốn ngủ!”

“Ngủ cái gì mà ngủ a”, Tần Vọng Thiên cuống cuồng, tiến qua nói: “Ta gấp”

“Gấp thì đi nhà xí đi!”, Mộc Lăng đảo mắt nhìn hắn: “Chịu đựng không tốt đâu”

“Đi nhà xí không giải quyết được vấn đề”, Tần Vọng Thiên cách chăn ôm Mộc Lăng cọ a cọ.

“Mặc kệ!”, Mộc Lăng nảy ý xấu, liếc mắt nhìn hắn: “Ai bảo ngươi phát tình, sắc quỷ!”

“Ngươi xoa xoa”, Tần Vọng Thiên dính vào Mộc Lăng.

“Không muốn, tay sẽ bị thối rửa!”, Mộc Lăng giãy dụa, lại bị Tần Vọng Thiên bắt được tay: “Khó chịu… “

Mộc Lăng thấy tiểu hài tử làm nũng với hắn, có chút do dự, đã bị Tần Vọng Thiên kéo tay, đè lên bộ vị nóng hổi mà cứng rắn.

“A!”, Mộc Lăng thảm thiết kêu một tiếng, bản năng xuất lực một chút.

“A!”, Tần Vọng Thiên cũng thảm thiết kêu một tiếng.

“A… “, Mộc Lăng vội vã rút tay về, Tần Vọng Thiên đã đau đến trắng bệch.

“Cái kia, ngươi không sao chứ?”, Mộc Lăng cảm giác hình như vừa rồi mình hơi nặng tay, tiểu hài tử về sau có khi nào bị bất lực không a?

Tần Vọng Thiên cắn răng nhịn: “Ngươi làm như vậy, Tần gia ta chỉ còn lại có một mình ta, ngươi muốn ta tuyệt hậu a?!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng dở khóc dở cười, tâm nói ngươi không phải là người Nhạc gia sao, hơn nữa ngươi muốn cùng đầu bạc đến già còn muốn hậu làm gì.

“Ta mặc kệ!”, Tần Vọng Thiên dán tới: “Ngươi cũng cho ta sờ một cái!”

“Ta không muốn!”, Mộc Lăng khẩn trương bảo hộ.

“Ngươi cũng phải cho ta sờ, lang băm chết tiệt, không trách nhiệm, khi dễ người khác rồi không chịu trách nhiệm!”, Tần Vọng Thiên lại bắt đầu chơi xấu.

“Ta phi!”, Mộc Lăng thẹn quá thành giận: “Ngươi mắng ai là lang băm?”

“Mắng ngươi!”

“Ta không phải! Lão tử là thần y!”

“Vậy ngươi cho ta sờ!”

“Cái này và lang băm có liên quan gì!”

“Thứ đó không phải của ngươi sao? Ngươi cho sờ là thần y, không cho sờ là lang băm!”

“Tiểu hài tử chết tiệt!”

“Ngươi sợ a?! Vậy là ngươi bất lực?”

“Con mẹ nó ngươi mới bất lực!”

“Vậy để ta sờ!”

“Sờ thì sờ, ai sợ ai a!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng xuất khẩu mới phát hiện mình trúng kế, ngẩng đầu chỉ thấy Tần Vọng Thiên tính kế thành công cười cười.

“Câu mới nói không tính!”, Mộc Lăng mặt đỏ hồng, trắng trợn lật lọng.

“A…”, Tần Vọng Thiên đắc ý: “Sớm đoán được rồi, ngươi là lang băm, nói không giữ lời!”

“Tiểu hài tử chết tiệt!”, Mộc Lăng buồn bực.

“Cho ta sờ một chút, ngươi sợ cái gì? Nơi đó rất nhỏ a?”, Tần Vọng Thiên vừa nói vừa vươn tay, bị Mộc Lăng nắm: “Không cho sờ!”

“Nhỏ thật sao?”, Tần Vọng Thiên bày ra vẻ mặt nhìn rất muốn đánh, Mộc Lăng vừa tức vừa giận, rống: “Được rồi, ngươi sờ! Lão tử mới không nhỏ… A!”. vừa mới dứt lời đã cảm giác bàn tay nóng hổi của Tần Vọng Thiên đã đè lại trên khố hạ Mộc Lăng, cách một tầng vải nhẹ nhàng vuốt ve, động tác rất nhanh, lực đạo cũng vừa đủ.

“Ân… “, Mộc Lăng cả kinh, muốn ngăn cản, nhưng Tần Vọng Thiên cười tà: “Đừng lộn xộn a, mạng ngươi ở trong tay ta, vạn nhất lực đạo không tốt, vậy thê thảm rồi!”

Mộc Lăng căng thẳng, hắn không muốn làm thái giám a, không dám động đậy nữa, Tần Vọng Thiên lại làm càn mà vân vê.

“A…”, Mộc Lăng cũng không biết bình thường tiểu hài tử này có mỗi ngày tự làm không, cách một lớp vải vẫn tương đối có cảm giác, động tác rất thành thạo, chỉ vài cái thì đã có phản ứng rồi.

“Di?”, Tần Vọng Thiên cao hứng: “Quả nhiên không phải bất lực a”

https://thuviensach.vn

“Ân… “, Mộc Lăng từ từ bắt đầu thở dốc, Tần Vọng Thiên kề sát lại, hôn Mộc Lăng, tách miệng hắn ra, đầu lưỡi luồn vào quấy nhiễu, trên tay càng thêm ra sức. Không bao lâu, thân thể Mộc Lăng nhẹ run lên, khó nhịn rên rỉ một tiếng, Tần Vọng Thiên liên tục vuốt vài cái… Mộc Lăng ngày thường giữ mình trong sạch, chưa từng trải qua loại sự tình này, ngày hôm nay gặp phải lưu manh Tần Vọng Thiên, chỉ vài cái, tiểu phúc run rẩy, đã tiết ra.

“Hắc hắc…”, Tần Vọng Thiên đột nhiên vươn tay vào trong khố hạ Mộc Lăng túm một cái, Mộc Lăng cả kinh hét to một tiếng đập qua một quyền, Tần Vọng Thiên nhanh chóng né tránh, thu về bàn tay đã ướt đẫm, đưa đến bên miệng vươn lưỡi liếm: “So với ta vẫn nhỏ hơn!”

Mộc Lăng sửng sốt hồi lâu, quát to một tiếng, trở người một cái, chạy khắp phòng hành hung Tần Vọng Thiên.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ngày hôm sau, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên như thường lệ xuất môn đi ăn, đi đến trên phố, lại nghe được một ít tin đồn kì quái.

“Nghe nói gì chưa? Đám cương thi ngày hôm qua, đều là người của Nhạc gia trại, hơn nửa đều là người làm việc ở hậu sơn.”

“Thật sao?”

“Có khi nào, bị Nhạc Nam Phong hóa thành cương thi cắn trúng, sau đó thì…”

“Ai nha, dọa chết người, có điều cái người hôm qua tróc cương thi… hình như là Lâm thần y cứu Nhạc cô nương lần trước a”

“Nói đến lần đó, Thu Linh cô nương vô duyên vô cớ ngã bệnh… sẽ không phải do cương thi quấy phá chứ?”

“Vị Lâm thần y kia, có người nói chính là ca ca của Hắc Vân bảo Hoàng Bán Tiên, tên là Hoàng Đại Tiên.”

“Nhạc gia trại sao lại tìm một cao thủ trừ quỷ đến ở trong trại a?”

“Đúng vậy, sẽ không phải là… Nhạc Nam Phong đã sớm hóa thành cương thi, Nhạc gia trại mời hắn tới bắt cương thi chứ!”

…

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên trong tửu lâu ăn cơm, nghe được xung quanh đều là mấy lời đồn đãi như vậy, Tần Vọng Thiên cười cười, nhìn Mộc Lăng: “Ta xem ra, hình như mục đích lần này cũng không phải là muốn vu hãm Hoàng Bán Tiên cùng Hắc Vân bảo a”

Mộc Lăng gật đầu, nhét thêm đồ ăn vào miệng, nói: “Ngươi nói xem… Nếu như Nhạc Nam Phong đột nhiên xuất hiện, còn được bao nhiêu người xem hắn là người sống?”

Tần Vọng Thiên bưng chén uống vài hớp rượu: “Nhất là… trên người hắn còn có thi độc, thi ban… “

“Chiêu này thật sự là lợi hại”, Mộc Lăng lắc đầu, khe khẽ thở dài: “Người trên đời thật sự rất thú vị, có những người chỉ là được người khác ra ơn một bữa cơm, cũng có thể ghi khắc suốt đời, xin trả thiên kim. Nhưng lại có những người được tân tân khổ khổ dưỡng dục, vậy mà nói trở mặt là trở mặt, chưa dồn người vào chỗ chết chưa thỏa.”

Tần Vọng Thiên cười cười, tiến gần qua nhìn Mộc Lăng: “Khó thấy được ngươi đa cảm như vậy a?” trong

Mộc Lăng lườm Tần Vọng Thiên, tiếp tục ăn, nói: “Ăn xong rồi thì về, hai ngày này trong Nhạc gia trại chắc chắn sẽ không có ít người trong giang hồ đến.”

“Ân.”, Tần Vọng Thiên gật đầu: “Đại hội luận võ ngày mai, là ở trước mặt thiên hạ quần hùng tranh tài, người thắng sẽ lập tức được đưa lên làm trại chủ Nhạc gia trại.”

Mộc Lăng xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên: “Không cần ta cho Nhạc Tại Đình ăn bả đậu?”

Tần Vọng Thiên bật cười, thản nhiên nói: ‘Ngươi tin hay không đều hảo, ta kỳ thực cũng không hy vọng Nhạc Tại Vân làm trại chủ Nhạc gia

https://thuviensach.vn

trại.”

“Ân?”, Mộc Lăng giật mình: “Vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho Nhạc Tại Đình rồi?”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: “Tính cách của Nhạc Tại Vân, kỳ thực không hề thích hợp ngồi vào vị trí này, làm trại chủ rồi, những ngày sau này của hắn sẽ rất khổ cực.”

“Nói vậy rất đúng”, Mộc Lăng gật đầu: “Còn không bằng tự do tự tại du sơn ngoạn thủy, có đúng hay không a?”

Tần Vọng Thiên khe khẽ thở dài: “Đương nhiên, đặc biệt là nếu được cùng đi với người mình thích”

“Phụt…”, Mộc Lăng đã ăn xong hoành thánh rồi, hiện tại đang húp nước, thình lình bị Tần Vọng Thiên kề sát bên tai nói một câu, làm Mộc Lăng sặc đến phun canh ra từ lỗ mũi…

“Khụ khụ…”, Mộc Lăng gập người ho, hắn thích ăn đồ có vị mạnh, trong chén hoành thánh cho rất nhiều dầu cay, cái này thật là muốn mất mạng rồi.

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, cười tủm tỉm nói: “Lăng Lăng, tuy rằng dáng vẻ của ngươi rất ác tâm[vừa có nghĩ là buồn nôn, vừa có nghĩa là đáng ghét], thế nhưng ta nghĩ ngươi rất khả ái!”

Mộc Lăng ho đến mặt đỏ tới mang tai, thế nhưng lại nói không ra lời, bởi vậy không cách nào biểu đạt phẫn nộ, không thể làm gì khác hơn là kéo tay áo Tần Vọng Thiên, đem nước canh cùng dầu dính đầy miệng lau hết lên đó, còn sẵn tiện lau luôn nước mũi.

Tần Vọng Thiên biểu tình phức tạp nhìn tay áo, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Hai người ăn uống no đủ xong rồi, Mộc Lăng xoa xoa cái bụng tròn căng trở về, ngực tính toán xem chiều nay chơi cái gì, nghĩ tới nghĩ lui Nhạc gia trại thật là một chút thú vị cũng không có, ở Hắc Vân bảo thật vui a, có thể đến sau núi tản bộ, đùa Hân Hân, nhéo Tiểu Hoàng một cái, cùng Tư Đồ ầm ĩ hai câu, hoặc là tùy tiện bắt một người huynh đệ đến làm thí nghiệm.

Đang nghĩ ngợi, hai người đã đi tới cửa Nhạc gia trại, vừa qua đường lớn, đã nghe truyền đến tiếng đao kiếm.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút kì quái, bước nhanh về phía trước tìm một góc tường núp vào xem, chỉ thấy trước cửa trại có mấy người đang đánh nhau. Ba phân trại chủ của Nhạc gia trại đều tham gia, hơn nửa là ba đánh một, thế nhưng xem tình huống, ba người đánh còn chưa hơn một người kia.

“Chậc chậc… “, Mộc Lăng bĩu môi: “Không có tiền đồ, Nhạc gia trại ba đánh một còn chiếm hạ phong… Di? Người ở giữa sao nhìn có chút quen mắt a?”

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy từ đại môn Nhạc gia trại, Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Tại Đình cầm kiếm vọt ra, hô một tiếng: “Đều dừng tay lại, ngươi phương nào đến trước cửa Nhạc gia trại gây rối?”

Ba vị trại chủ Nhạc gia trại lúc này đã chịu không nổi nữa rồi, nhảy ra khỏi vòng chiến thở dốc.

Mọi người tách ra, chỉ thấy đứng giữa là một người tuổi còn trẻ, vóc dáng gầy gầy cao cao, gọn gàng sạch sẽ, mặc một thân y phục miên bố[vải bông kéo sợi] hắc sắc, chất liệu cùng đường may đều rất tỉ mỉ, nói thế nào đây, cảm giác như là mẫu thân từng chút từng chút cẩn thận may cho hài tử. Hắn một tay cầm phá kiếm, tay kia, cầm một bao quần áo rất lớn… thoạt nhìn rất trẻ tuổi, dường như vẫn chưa đến hai mươi.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Tại Đình đều hơi giật mình, nói cách khác, khi nãy hắn một mình cùng ba vị trại chủ Nhạc gia so chiêu… có thể thấy được người này công phu rất cao a.

Mộc Lăng nhìn bóng lưng người nọ nhíu mày: "Ân…"

"Làm sao vậy?", Tần Vọng Thiên hỏi hắn.

"Í… Sao nhìn quen như vậy?", Mộc Lăng vỗ vỗ đầu: "Bóng lưng giống ai nhỉ?"

"Ngươi là người phương nào?", Nhạc Tại Vân hỏi.

Thiếu niên kia ngẩng đầu nhìn Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Tại Đình hỏi: "Các ngươi là ai?"

"Tại hạ Nhạc Tại Đình, hắn là Tam đệ Nhạc Tại Vân.", Nhạc Tại Đình chắp tay: "Xin hỏi tôn tính đại danh huynh đài?"

Thiếu niên kia khoát tay chặn lại nói: "Ta đến làm hai việc!"

"Nga?", Nhạc Tại Vân cảm thấy thiếu niên này, nói thế nào a, cảm giác ngốc ngốc, liền hỏi, "Hai chuyện gì? Dù sao cũng xưng tên đã?"

"Các ngươi họ Nhạc, là người của Nhạc gia trại, đúng không?", thiếu niên kia hỏi.

Mộc Lăng đào lỗ tai: "Thanh âm cũng quen a… "

"Đúng vậy", Nhạc Tại Đình gật đầu.

"Một việc ta phải làm, là đem cái này cho ngươi", nói, thiếu niên kia lấy ra một cái bọc đưa cho một huynh đệ trong Nhạc gia trại, nói: "Nửa tháng trước, Hắc Vân bảo nhận được thư mời của các ngươi, nói hôm nay

https://thuviensach.vn

là đại điển kế thừa của tân chưởng môn, mời Bang chủ chúng ta tham gia, Bang chủ có việc đã đi, cho nên bảo ta mang một phần hạ lễ đến."

"A…", Mộc Lăng vỗ đầu mạnh một cái: "Nhớ ra là ai rồi… Mới mấy tháng không gặp, sao đã cao như vậy a, gần đây tiểu hài tử lớn thật nhanh a". Nghĩ tới đây, Mộc Lăng xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên vốn đã cao hơn mình một chút, có phải hắn còn muốn lớn nữa không?

"Thì ra là huynh đệ trong Hắc Vân bảo, xin hỏi các hạ là?", Nhạc Tại Đình lễ độ chắp tay, tâm nói, có thể thay Tư Đồ đến dự lễ, nhất định là người có địa vị ở Hắc vân bảo, chỉ là, sao tuổi vẫn còn trẻ như vậy?

"Ta là Phùng Ngộ Thủy", thiếu niên kia nói: "Là phó bang chủ Hắc Vân bảo."

"A…", mọi người xung quanh hít vào một hơi, là tân phó bang chủ Hắc Vân bảo Phùng Ngộ Thủy sao? Thì ra tuổi còn trẻ như thế, cũng khó trách sao công phu lại tốt như vậy.

Mộc Lăng đã xoay người muốn chạy, bị Tần Vọng Thiên chụp lại: "Ngươi trốn bây giờ có ích sao? Sớm muộn gì cũng phải gặp"

"Thì ra là Phùng phó bang chủ, mời vào trong đại trại", Nhạc Tại Đình đổi thành khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình bắt chuyện: "Chỉ tiếc lễ mừng có thể phải dời lại vài ngày, cho nên phải làm phiền Phùng phó bang chủ ở lại vài ngày rồi."

Phùng Ngộ Thủy hoàn toàn không để ý tới hắn, mà là nói: "Đây là một việc, ta dã làm xong rồi, Bang chủ nói với ta, tặng lễ là được rồi, lễ mừng tham gia hay không cũng chẳng sao, ta còn có chuyện phải mau ly khai."

"A…", mọi người hít một hơi, đừng chỉ nhìn vào thân thế phó bang chủ Hắc Vân bảo, ăn nói sao lại ngốc như thế a?

https://thuviensach.vn

“Phụt…”, Mộc Lăng che miệng, đừng nhìn vóc dáng đã trưởng thành một chút, tiểu tử ngốc này vẫn ngốc như cũ.

Nhạc Tại Vân tuy rằng tuổi tác không hơn kém Phùng Ngộ Thủy bao nhiêu, tuy cha hắn vẫn thường nói hắn nói chuyện quá thẳng thắng, vậy mà vừa nghe Phùng Ngộ Thủy nói mấy câu, Nhạc Tại Vân không hiểu vì sao cảm thấy phi thường dễ chịu… người ngốc như thế còn có thể làm phó bang chủ Hắc Vân bảo, mình vẫn còn cứu được.

“Vậy, chuyện thứ hai là gì?”, Nhạc Tại Vân thấy sắc mặt Phùng Ngộ Thủy không tốt lắm, liền hỏi.

Phùng Ngộ Thủy hơi chau mày nói: “Chuyện thứ hai, có thể chia thành hai phần, nhưng mà cũng có thể xác nhập thành một chuyện.”

Mộc Lăng che miệng ngồi xổm xuống dưới chân tường rầu rĩ cười, tâm nói, Tiểu Phùng a… Tư Đồ bị teo rồi mới phái ngươi tới tham gia lễ mừng, thế này không phải là muốn làm người mất mặt sao.

Nhạc Tại Vân cũng nhịn không được cười, nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Ngươi nói nghe thử một chút.”

“Hai chuyện đều khiến ta không vui.”, Phùng Ngộ Thủy nói: “Chuyện thứ nhất, ta ở trong thành nghe rất nhiều người nói, Nhạc gia trại có một Lâm Bách Tuế, là thiên hạ đệ nhất thần y. Đây là nói bậy, thiên hạ đệ nhất thần y là Mộc Lăng.”

Mộc Lăng hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu cười cười, hài tử thật đúng là tính trẻ con.

Tần Vọng Thiên nhìn tiếu ý trên mặt Mộc Lăng, đã không còn vẻ chế giễu châm chọc thường ngày, mà là nụ cười thuần túy.

https://thuviensach.vn

“Nga…”, Nhạc Tại Đình gật đầu, nói: “Lâm tiên sinh ra ngoài ăn rồi, vẫn chưa trở về, Phùng phó bang chủ có thể vào trong trại đợi một chút, vậy còn chuyện kia là gì?”

“Chuyện kia “, Phùng Ngộ Thủy nói tiếp: “Nghe nói ngày hôm qua có một người tự xưng là đại ca của Hoàng Bán Tiên ở trong thành tróc quỷ… ta nói cho các ngươi, Hoàn Hoàng không có ca ca, người kia là giả mạo, giả mạo ca ca của Hoàng Hoàng lừa gạt người khác, cho nên ta rất tức giận, nghe nói tên giả mạo đó cũng ở trong trại các ngươi, ngươi bảo hắn ra đây, ta muốn giết hắn.”

“Khụ…”, Mộc Lăng lập tức che miệng, thật sự là dở khóc dở cười.

Nhạc Tại Vân nghe xong hơi sửng sốt, tuy rằng hắn cũng không tin Lâm Bách Tuế là Hoàng Đại Tiên, thế nhưng dù sao hắn cũng là người có bản lĩnh, cứu người toàn thành. Mặt khác, Nhạc Tại Vân phi thường có hảo cảm với Mộc Lăng, Phùng Ngộ Thủy vừa nói câu muốn giết Lâm Bách Tuế, làm Nhạc Tại Vân rất khó chịu.

“Này!”, Nhạc Tại Vân nói: “Chuyện Lâm tiên sinh giả mạo Hoàng Đại Tiên còn chưa có điều tra rõ… Có điều, hắn đã là khách của Nhạc gia trại, sẽ không để hắn bị người khác làm nhục.”

“Hắn là khách của Nhạc gia trại các ngươi?”, Phùng Ngộ Thủy chau mày: “Nói vậy, các ngươi không chịu để ta giết hắn?”

“Đương nhiên.”, Nhạc Tại Vân gật đầu, chỉ thấy Phùng Ngộ Thủy đột nhiên nhấc đao lao tới…

“Nguy rồi nguy rồi… Tiểu tử ngốc phát rồ rồi!”, Mộc Lăng nhìn xung quanh, sau đó vội vã lao ra, vừa chạy vừa la: “Thủy Thủy… “

Chân mày Phùng Ngộ Thủy nhảy một cái, đại đa số mọi người gọi hắn Phùng phó bang chủ, Tiểu Phùng, thân mật nhất là Vân Tứ Nương gọi hắn

https://thuviensach.vn

Ngộ Thủy, Hân Hân gọi hắn ca ca… Chỉ có một người gọi hắn là Thủy Thủy —- Mộc Lăng.

Phùng Ngộ Thủy quay đầu lại, quả nhiên thấy Mộc Lăng giống như đang bay mà xông tới.

“Mộc…”, Phùng Ngộ Thủy một câu “Mộc Lăng” còn chưa xuất khẩu, đã bị Mộc Lăng bay nhào tới làm một cái gấu ôm: “Thủy Thủy, đã lâu không gặp rồi, muốn chết ta rồi a!”

Phùng Ngộ Thủy cứng đơ tại chỗ, không giải thích được ngẩng mặt nhìn Mộc Lăng, chợt nghe Mộc Lăng ghé vào tai hắn thấp giọng cảnh cáo: “Cái gì cũng không cho nói!”

Phùng Ngộ Thủy lập tức ngậm miệng.

“Ách… Lâm tiên sinh, các ngươi quen biết?”, Nhạc Tại Đình hỏi.

“Đúng vậy.”, Mộc Lăng gật đầu, xoa xoa vò vò mớ tóc ngắn của Phùng Ngộ Thủy, xoa đến giống như cái ổ gà, nói: “Ta đã nói rồi mà, Lâm bách Tuế ta là đại ca của Hắc Vân bảo Hoàng Bán Tiên, Hoàng Đại Tiên! Đại ca của đệ nhất thần y Mộc Lăng!”

“Ách.. vậy khi nãy?”, Nhạc Tại Vân không giải thích được nhìn Phùng Ngộ Thủy.

“Hắn hiểu lầm đó!”, Mộc Lăng liếc nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Có phải không a, Thủy Thủy?”

Phùng Ngộ Thủy nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu.

“Ai nha, đã lâu không gặp rồi, chúng ta đi ôn chuyện!”, nói xong Mộc Lăng túm lấy Phùng Ngộ Thủy, lôi kéo hắn vào biệt viện.

https://thuviensach.vn

Người trong Nhạc gia trại hai mặt nhìn nhau, không biết phải phản ứng thế nào, Tần Vọng Thiên gật đầu với bọn họ một cái, theo Mộc Lăng chạy vào biệt viện.

Mộc Lăng kéo Phùng Ngộ Thủy vào trong phòng, Tần Vọng Thiên cũng tiến vào, trở tay đóng cửa.

Phùng Ngộ Thủy bị Mộc Lăng làm cho đầu óc choáng váng, mở to mắt nhìn Mộc Lăng.

"Hô… ", Mộc Lăng thở phào một cái, nói: "Giả trang đại ca của Tiểu Hoàng là ta, bởi vì tình hình nguy cấp, mặt khác, Lâm Bách Tuế là tên giả ta dùng, bọn họ cũng không biết ta là Mộc Lăng, cho nên cái gì cũng không được nói, biết không?"

Phùng Ngộ Thủy vội vã gật đầu, sau đó xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên đang đứng bên cạnh.

"Đây là…", Mộc Lăng chỉ chỉ Tần Vọng Thiên, vừa muốn nói "Đây là bằng hữu của ta", đã bị Tần Vọng Thiên cướp lời nói: "Ta là phu quân mới cưới của hắn, hắn đối với ta, thật giống như Hoàng Bán Tiên đối với Tư Đồ."

Phùng Ngộ Thủy mở to hai mắt nhìn Tần Vọng Thiên, lại nhìn Mộc Lăng, trên mặt lộ ra biểu tình "thì ra là thế", làm Mộc Lăng tức giận đến nghiến răng không ngừng.

"Ngươi không được nghe hắn nói bậy!", Mộc Lăng bĩu môi một cái, nhưng không có phủ nhận mà là hỏi Phùng Ngộ Thủy: "Ở Hắc Vân bảo vẫn tốt chứ? Sao lại để ngươi đến, ta còn tưởng là Lô Ngự Phong sẽ đến chứ…"

Phùng Ngộ Thủy chỉ là nhìn chằm chằm Mộc Lăng, một câu cũng không nói.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng chớp chớp mấy cái, hỏi: “Sao không nói lời nào?”

Phùng Ngộ Thủy chỉa chỉa Mộc Lăng, khua khua tay.

Mộc Lăng nghiến răng: “Tiểu quỷ chết tiệt, nói hay không?”

Phùng Ngộ Thủy vẻ mặt ủy khuất nhìn Mộc Lăng: “Ngươi bắt ta cái gì cũng không được nói.”

“Phụt…”, Tần Vọng Thiên nhịn cười, đi tới bên bàn ngồi xuống, châm trà.

“Bây giờ nói được rồi.”, Mộc Lăng vỗ vỗ cái ghế bên cạnh: “Lại đây ngồi.”

Phùng Ngộ Thủy cười ha hả ngồi xuống, nói: “Hoàng Hoàng nói thật đúng, hắn nói lần này có thể ta sẽ gặp ngươi.”

“Thật vậy a.”, Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Trong nhà đều khỏe chứ?”

“Ân.”, Phùng Ngộ Thủy cẩn cẩn thận thận đem bao quần áo lớn đặt lên trên bàn, trả lời: “Bang chủ và Tiểu Hoàng xuất môn rồi, có một phong thư muốn ta mang cho ngươi”, nói xong thì đưa thư cho Mộc Lăng, lại nói tiếp: “Tứ Nương và Lô đại ca phải trông nhà, còn phải chăm sóc Hân Hân, cho nên Tiểu Hoàng để ta đi.”

Mộc Lăng nhận thư, mở ra nhìn một chút, hơi sửng sốt, lập tức cười khổ lắc đầu, cất phong thư vào nhìn Phùng Ngộ Thủy, nói: “Thủy Thủy, ở đây rất loạn, ngươi nếu có việc cứ về trước đi thôi?”

Phùng Ngộ Thủy lắc đầu, nói: “Ta vừa ra đến cửa, Hoàng Hoàng đi theo ta dặn, muốn ta lúc gặp ngươi thì đi theo ngươi, nói ngươi có chuyện cần ta hỗ trợ, cho nên ta phải ở lại bên cạnh ngươi.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghe xong, khẽ nhíu mày, gật đầu: “Được, vậy ngươi theo ta đi… “. Nói xong đảo mắt nhìn cái bao lớn kia một chút, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Lương khô Tứ Nương làm cho ta, còn có y phục và giày, còn có Tam Tự Kinh Hoàng Hoàng cho ta, còn có ngân phiếu Bang chủ cho”. Phùng Ngộ Thủy cẩn thận mở bao: “Tứ Nương nói ta trên đường đi nếu không có gì ăn, thì lấy ra ăn, ân… Ta ăn không ít rồi, cảm thấy đồ trong tửu lâu trên đường bán còn không ngon bằng Tứ Nương làm.”

“A…”, Mộc Lăng lắc đầu: “Tứ Nương Tứ Nương, ngươi trực tiếp sửa thành nương được rồi!”

Phùng Ngộ Thủy có chút xấu hổ nói: “Tứ Nương đã nhận ta làm con nuôi rồi”. Nói xong, lấy y phục và giày trong bao quần áo ra , bên dưới là một bao giấy dầu thật to.

“Bánh?”, Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, chồm qua nhìn một chút: “Là bánh nướng chân giò hun khói ướp muối tiêu Tứ Nương làm?”

“Đúng rồi.”, Phùng Ngộ Thủy gật đầu, nói: “Tứ Nương làm cho ta rất nhiều, nói ngươi l cũng thích ăn.”

“Nha, đã lâu không thấy rồi, ta nằm mơ cũng muốn!”, Mộc Lăng chụp lấy một cái bánh nướng ăn, lại lấy một cái cho Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, ngươi cũng nếm thử đi, bánh nướng Tứ Nương làm là thiên hạ nhất tuyệt a!”

Tần Vọng Thiên nhận bánh, thấy bánh là được nướng khô, tỉ mỉ dùng giấy dầu bao từng cái lại, mỗi bao còn có một lớp giấy vàng mỏng.

“Cái đó là thảo dược.”, Mộc Lăng nói: “Dùng cái đó bao lại, bánh nướng có thể để được đến nửa năm cũng không hư, cũng sẽ không mất một chút hương vị.”. Mộc Lăng một tay cầm bánh nướng ăn, một tay lấy bánh

https://thuviensach.vn

bao gạch cua vừa cùng Tần Vọng Thiên đi mua về làm đồ ăn nhẹ đưa cho Phùng Ngộ Thủy: “Cái này ăn ngon!”

Sau đó, Mộc Lăng cùng Phùng Ngộ Thủy, hai người “thật nghiêm túc cẩn thận” ăn hết cả đống đồ ăn.

Tần Vọng Thiên cầm bánh nướng nhìn nhìn, lại nhìn hai người, tâm nói… từ Hắc Vân bảo đi ra, có khi nào đều là cật hóa?

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Phùng Ngộ Thủy và Mộc Lăng cùng một chỗ vừa ăn vừa nói tình hình gần của Hắc Vân bảo, nói gần đây Hân Hân là lớn nhất trong Hắc Vân bảo, ngay cả Tư Đồ cũng phải nhường nhịn ba phần, tiểu nha đầu chỉ nghe lời Hoàng Hoàng cùng Tứ Nương. Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đi về phía Nam, nói là muốn du sơn ngoạn thủy, thuận tiện làm chút chuyện trọng yếu.

Tần Vọng Thiên vẫn ngồi bên cạnh nhìn hai người vừa ăn vừa trò chuyện, nghe được chút chuyện thú vị, cũng cười theo một cái, rất nhanh trời đã về chiều, Mộc Lăng nói muốn dẫn Phùng Ngộ Thủy ra ngoài đi dạo, còn chưa xuất môn thì đã nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tần Vọng Thiên mở cửa, thấy Nhạc Tại Vân đang đứng chờ.

Mộc Lăng liếc mắt thăm dò, hơi có chút giật mình: “Có việc?”

Nhạc Tại Vân nhìn nhìn Phùng Ngộ Thủy ngồi bên cạnh Mộc Lăng, nói với Mộc Lăng: “Ân, ta muốn mời các ngươi đi ăn.”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Hảo, thế nhưng không phải ngày mai ngươi phải luận võ sao? Hôm nay không cần hảo hảo nghỉ ngơi chuẩn bị à?”

“Ai… Có cái gì phải chuẩn bị a, không phải chỉ là tỷ võ sao, thắng được thì sẽ thắng, đánh không lại thì cả đêm ôm chân Phật cũng vô ích.”

Mộc Lăng gật đầu, nhìn Tần Vọng Thiên, tiểu tử này thật ra rất hào sảng a.

https://thuviensach.vn

Sau đó, bốn người cùng lên phố, Mộc Lăng cũng không phải lần đầu tiên đi dạo Lạc Hà thành, chỗ nên đi đều đã đi rồi, nhưng Phùng Ngộ Thủy lại rất ít xuất môn, thấy cái gì cũng mới mẻ. Tư Đồ cho hắn không ít ngân phiếu làm lộ phí, trước khi xuất môn Tứ Nương cũng nói với hắn rồi, bảo hắn thấy thích gì thì cứ mua.

Phùng Ngộ Thủy trên đường nhìn trái nhìn phải, Mộc Lăng tiến lên vỗ vỗ vai hắn: "Muốn mua cái gì?"

Phùng Ngộ Thủy nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Ân… Không có gì đặc biệt muốn mua, cảm thấy đều không có ý nghĩa."

"Ai… ", Mộc Lăng vẻ mặt nghiêm chỉnh đoan trang nói: "Sao mà niên kỉ nhỏ như vậy tâm hồn đã như bãi nước đọng, tinh thần phải phấn chấn."

Phùng Ngộ Thủy không giải thích được nhìn Mộc Lăng: "Như thế nào mới là tinh thần phấn chấn?"

"Tỷ như là… thấy tỷ tỷ xinh đẹp phải chảy nước miếng, thấy y phục đẹp phải bỏ bạc ra mua."

Phùng Ngộ Thủy ngẩng đầu nhìn hắn, không giải thích được hỏi: "Thấy tỷ tỷ xinh đẹp chảy nước miếng làm gì? Đâu có ăn được. Thấy y phục đẹp sao phải bỏ tiền ra mua? Ta thích y phục miên bố Tứ Nương làm cho ta."

Mộc Lăng không nói gì, Nhạc Tại Vân ở bên cạnh lại cười, tiến lên vài bước: "Phùng đệ, ngươi nói thật rất hợp lòng ta a!"

Phùng Ngộ Thủy ngẩng đầu nhìn hắn một cái, chầm chậm hỏi: "Ai là đệ của ngươi?"

"Khụ khụ… ", Nhạc Tại Vân quan sát trên dưới Phùng Ngộ Thủy một chút: "Ngươi thoạt nhìn nhỏ hơn ta một chút."

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy cũng nhìn chằm chằm Nhạc Tại Vân: “Chỗ nào nhỏ hơn ngươi?”

“Niên kỉ a.”, Nhạc Tại Vân hỏi: “Ngươi bao nhiêu rồi?”

Phùng Ngộ Thủy liếc mắt nhìn Nhạc Tại Vân: “Ngươi bao nhiêu?”

“Năm nay ta vừa mười tám!”, Nhạc Tại Vân nói: “Cũng sắp hai mươi rồi!”

Phùng Ngộ Thủy hỏi lại: “Vừa mới mười tám, làm thế nào mà sắp hai mươi được?”

“Mười tám không phải là cũng hai mươi rồi sao!”, Nhạc Tại Vân cãi cọ: “Ngươi rốt cuộc bao nhiêu? Ta thấy ngươi còn chưa đến mười tám.”

Phùng Ngộ Thủy nhìn Nhạc Tại Vân một chút, nghiêm túc nói: “Ngươi đừng mong lừa gạt ta, Tứ Nương đã dạy ta đếm rồi, sau mười tám là mười chín.”

Mộc Lăng ở phía sau có chút chán ghét lắc đầu, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên: “Tiểu hài tử chết tiệt chính là tiểu hài tử chết tiệt, sẽ vì những chuyện không ra sao mà cãi cọ.”

Bốn người đi đến tửu lâu, Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy ầm ĩ suốt một đường, hơn nữa đều là cố tình gây sự, cuối cùng cũng không phân ra được ai lớn hơn, Nhạc Tại Vân khăng khăng gọi Phùng Ngộ Thủy là Phùng đệ, Phùng Ngộ Thủy thì gọi Nhạc Tại Vân là Tiểu Vân.

Mộc Lăng vừa ăn cơm vừa hỏi Tần Vọng Thiên bên cạnh: “Ngươi xem, hai người bọn họ rất hợp a?”

Tần Vọng Thiên thấy hai người cả ăn cũng phải trừng qua trừng lại, so bì xem ai ăn nhiều ai ăn ít, tâm nói, xem chỗ nào cũng không thấy hợp…

https://thuviensach.vn

Đêm đó, Phùng Ngộ Thủy về tới trong biệt viện còn oán hận với Mộc Lăng: “Nhạc Tại Vân kia thật đáng ghét, còn chưa tính xong đã kiên quyết đòi làm ca ca ta, rõ ràng so với ta nhỏ hơn, võ công cũng không bằng ta, còn không thông minh như ta.”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên ngồi một bên nghe, công phu của Nhạc Tại Vân đích thật là kém Phùng Ngộ Thủy rất nhiều, thế nhưng luận thông minh, nếu như nói cho Nhạc Tại Vân biết Phùng Ngộ Thủy nghĩ mình thông minh hơn hắn, rất có khả năng hắn sẽ tức giận đến muốn đập đầu.

Đêm đó người trong Nhạc gia trại ai cũng bận rộn chuẩn bị cho đại hội luận võ ngày mai, toàn bộ Nhạc gia trại thoạt nhìn như là sẽ thức trắng đêm.

Mộc Lăng ngủ không được, ngồi trên bậc thang trong sân, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngơ ngẩn, Tần Vọng Thiên đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống, hỏi: “Khuya như thế còn chưa ngủ, nghĩ cái gì vậy?”

“Ân… ta đang suy nghĩ, có nên cho Nhạc Tại Đình ăn bã đậu không.”, Mộc Lăng nửa giỡn nửa thật nói.

“Ta đối với Nhạc Tại Vân còn có một chút tin tưởng.”, Tần Vọng Thiên nói: “Nếu như Nhạc Tại Đình thật sự luyện tà công, thắng Nhạc Tại Vân cũng không có gì lạ, khuyết điểm duy nhất của Nhạc Tại Vân là quá tự phụ, để hắn chịu chút đả kích, đối với tương lai hắn tương đối hữu ích.”

“Ân… “, Mộc Lăng gật đầu.

“Ngươi đang suy nghĩ việc khác đúng không?”, Tần Vọng Thiên hỏi: “Từ lúc Phùng Ngộ Thủy đưa thư cho ngươi, ngươi vẫn không yên lòng.”

Mộc Lăng bĩu bĩu môi, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

“Hoàng Bán Tiên có thể đoán mệnh, hắn nói cho ngươi chuyện gì về mệnh số sao?”, Tần Vọng Thiên hỏi: “Sau lúc đó ngươi vẫn rất phiền não.”

Mộc Lăng nhẹ nhàng mà thở dài, nói: “Cũng không có gì… Hoàng Hoàng cùng Tư Đồ cũng không phải đi du sơn ngoạn thủy, mà là đi tìm dược cho ta.”

Tần Vọng Thiên nghe xong gật đầu: “Ta cảm thấy được cảm tình của người trong Hắc Vân bảo đều rất tốt, giống như người một nhà, vì người nhà đi tìm dược cứu mạng cũng không tính toán gì, ngươi cũng đừng xem đó là gánh nặng.”

Mộc Lăng liếc nhìn Tần Vọng Thiên: “Ân… tiểu tử ngươi cùng bọn họ không phải cùng lứa sao? Hiểu chuyện không ít a, còn biết giáo huấn đại nhân.”

Tần Vọng Thiên nheo mắt: “Đương nhiên… ta… ít nhất… không ngốc.”. Nói xong, liếc nhìn một cái về phía Phùng Ngộ Thủy ở đối diện đang dựa vào đại thụ ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Lăng bị tiếng chiêng trống rung trời làm giật mình, từ trên giường thức dậy, nhìn trời, vừa mới sáng: “Làm cái gì vậy a?”

“Có thể khách nhân đã tới rồi.”, Tần Vọng Thiên mặc quần áo đứng lên, thấy ở cửa có người luyện võ, đẩy cửa ra nhìn, quả nhiên là Phùng Ngộ Thủy.

Tần Vọng Thiên mỗi ngày cũng luyện võ, tự nhận rất chăm chỉ, … ít nhất… chăm chỉ hơn Mộc Lăng, thế nhưng không nghĩ tới Phùng Ngộ Thủy so với hắn còn thức sớm hơn.

Thấy Phùng Ngộ Thủy công phu rất cao, Tần Vọng Thiên đi tới cửa viện, hỏi hắn: “Ngươi có thể tiếp Lăng mấy chiêu?”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy thu chiêu, nhìn Tần Vọng Thiên, nói: “Công phu hiện tại của Bang chủ và Mộc Lăng ta không dám nghĩ tới, trước mắt ta muốn vượt qua là Lô đại ca.”

“Nga… “, Tần Vọng Thiên gật đầu: “Hắc Vân bảo đệ tứ đại cao thủ Lô Ngự Phong a… Ngươi có thể tiếp hắn mấy chiêu?”

“Lần trước Lô đại ca nhường ta, đánh với ta hơn ba trăm chiêu, hắn nói ta tiếp tục chăm chỉ luyện thêm hai năm, thì có thể đánh thắng hắn rồi!”. Phùng Ngộ Thủy nghiêm túc nói: “Đánh thắng được Lô đại ca rồi, mới nghĩ chuyện khác.” Nói xong, ngẩng đầu nhìn Tần Vọng Thiên đang đứng trước cửa, hỏi: “Có phải ngươi rất lợi hại không?”

Tần Vọng Thiên không nói, Mộc Lăng lười biếng đứng lên, đi tới dựa vào cạnh cửa tỉnh dần, nói với Phùng Ngộ Thủy: “Ngươi cùng hắn thử mấy chiêu xem, hắn so với Tương Thanh không hơn kém nhiều lắm.”

“Tương Thanh?”, Phùng Ngộ Thủy chau mày: “Lợi hại như vậy sao?”

“Ai… Đương nhiên là Thanh Thanh lợi hại hơn một chút rồi”, Mộc Lăng chết không thừa nhận Tần Vọng Thiên mạnh hơn Tương Thanh.

“Vậy thử mấy chiêu đi”, Phùng Ngộ Thủy nghiêm túc nói với Tần Vọng Thiên: “Ta vẫn muốn biết Hắc Vân bảo đệ tam đại cao thủ lợi hại đến đâu.”

Tần Vọng Thiên cũng đã lâu không hoạt động gân cốt, cầm lấy mã đao, phi thân vào trong viện, cùng Phùng Ngộ Thủy so chiêu. Đánh qua đánh lại, Phùng Ngộ Thủy thầm giật mình, đao pháp của Tần Vọng Thiên bá đạo mạnh mẽ, khí thế bức người chưa nói, còn lộ ra một cổ lệ khí, khiến cho người khác không chịu nổi.

Tần Vọng Thiên cũng đã lâu không gặp đối thủ nào lợi hại, cùng Mộc Lăng đánh căn bản không lại, người khác thì đỡ không được mấy chiêu của

https://thuviensach.vn

hắn, hơn nữa hắn từ trước tới nay sinh hoạt ở đại mạc, vẫn là thường cùng ánh mặt trời lặn thê lương của đại mạc lúc hoàng hôn, giữa gió cát sa mạc luyện đao, thống khoái nói không nên lời. Nhưng đến vùng Trung Nguyên, đặc biệt là trong Lạc Hà thành, đi tới đâu cũng là mấy cơn gió phất phơ phiêu lãng, làm hắn bị ức chế. Hôm nay so chiêu, Tần Vọng Thiên đem hết sở học thi triển, cùng Phùng Ngộ Thủy so chiêu thức, hai người đánh đến phi thường tận hứng.

Mộc Lăng dựa bên cửa lẳng lặng nhìn, trong ngực hiện lên một tia bất an… Tiểu Hoàng nói với Phùng Ngộ Thủy câu kia: "Mộc Lăng sẽ có phiền phức, ngươi đi theo bên người hắn hỗ trợ" khiến Mộc Lăng rất để tâm. Hắn có thể có phiền phức gì, bệnh này trong một lúc cũng không chết được, việc gì cần người hỗ trợ? Tới lúc mở thư Tiểu Hoàng gửi cho hắn, Mộc Lăng mới hiểu được, trong thư Tiểu Hoàng nói, người có phiền phức cũng không phải hắn… mà là ái nhân của hắn.

Mộc Lăng nhức đầu, ái nhân… Hắn còn chưa có thành thân nha, hai mắt không tự chủ liếc tới trên người Tần Vọng Thiên đang cùng Phùng Ngộ Thủy so chiêu, Mộc Lăng vỗ đầu, muốn vỗ cho Tần Vọng Thiên trong đầu rớt ra, thế nhưng vỗ không ra, nổi giận lấy đầu đập cửa, hắn chết cũng sẽ không thừa nhận Tần Vọng Thiên là cái gì ái nhân của hắn, không phải chỉ là một tiểu hài tử sao, còn là một tiểu lưu manh không biết xấu hổ.

Trong viện Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy đánh cho thỏa chí, Mộc Lăng thì lại ở khung cửa đụng tới đụng lui, đụng đến muốn hồ đồ luôn.

Ngay lúc đó, cửa viện xuất hiện hai người, đi phía trước là Nhạc Tại Vân, còn có Nhạc Tại Đình theo sau.

Hai người vốn là muốn đi đến tiền viện xem thử lôi đài chuẩn bị thế nào, thế nhưng nghe được từ trong biệt viện của Mộc Lăng truyền đến thanh âm, hai người đều hiếu kì đi tới. Vào cửa viện, chỉ thấy Tần Vọng

https://thuviensach.vn

Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy đang đánh đến hoan hỉ. Hai người trong chốc lát đều trợn tròn mắt… Bọn họ tuy rằng nghe nói qua người của Hắc Vân bảo công phu rất cao, thế nhưng thật sự không nghĩ tới người gần đây mới vào Hắc Vân bảo như Phùng Ngộ Thủy công phu cũng lợi hại như vậy. Hơn nữa, khiến hai người giật mình cũng là Tần Vọng Thiên, vốn chỉ xem hắn là một hạ nhân của Mộc Lăng, không ngờ hắn biết công phu, hơn nữa còn quá cao. Nhạc Tại Đình nhìn chăm chăm Tần Vọng Thiên một lúc, đột nhiên hơi nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Thấy có người đến, Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy cũng không đánh tiếp, thu đao nhảy ra khỏi vòng đấu, hai người đều rất tán thưởng đối phương.

Nhạc Tại Vân thấy vậy kích động không ngớt, chạy vào nói với Tần Vọng Thiên: “Thì ra công phu của ngươi tốt như vậy a?”

Mộc Lăng ở một bên cười nhạt, Tần Vọng Thiên còn chưa có dùng nội lực, chỉ là cùng Phùng Ngộ Thủy so chiêu thức, nếu thật sự dùng nội lực, phỏng chừng Phùng Ngộ Thủy tiếp không được hai mươi chiêu.

Nhạc Tại Đình nhìn hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Tần huynh là người của môn phái nào?”

Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng đều hơi sửng sốt, hai người trong lòng khẽ động… Nhạc Tại Đình dường như nhìn ra chút môn đạo! Công phu của Tần Vọng Thiên, nếu không phải là từng luyện qua Tam Tuyệt cùng Thất tuyệt hoặc cao thủ võ công siêu cường, người bình thường rất khó nhìn ra được môn đạo, bởi vì ngoại trừ chiêu thức cực kì hung ác, cơ bản không có điểm đặc biệt nào khác. Mặt khác, Thất tuyệt và Tam tuyệt là một mạch hỗ trợ lẫn nhau, chiêu thức tuy rằng không có chỗ tương tự, thế nhưng khí môn và tâm pháp đều giống nhau, công phu Nhạc Tại Đình còn chưa cao cường đến mức nhìn ra được công phu Nhạc Tại Đình có gì đặc

https://thuviensach.vn

biệt… Nói vậy, có khi nào hắn đã luyện qua Tam tuyệt, bí tịch Tam tuyệt thần đao vẫn chưa tìm được, có khi nào là ở trong tay hắn không a?

“Cũng không có môn phái nào, là tùy tiện luyện thôi, trước đây người đánh ta, sau ta lại đánh người, như vậy mà thôi.”, Tần Vọng Thiên dửng dưng nói.

“Giống ta.”, Phùng Ngộ Thủy có chút vui vẻ nói: “Thế nhưng công phu của Tần đại ca tốt hơn ta! Ngươi so với ta có thiên phú hơn.”

Nhạc Tại Vân quay đầu lại nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Niên kỉ hắn cùng bọn ta không hơn kém nhiều lắm,, nói không chừng còn nhỏ hơn ta, ngươi vì cái gì gọi hắn đại ca mà không gọi ta!”

Phùng Ngộ Thủy trừng Nhạc Tại Vân: “Ai võ công tốt hơn là đại ca! Dáng vẻ của ngươi, nhìn thế nào cũng là tiểu đệ!”

“Ngươi… “, Nhạc Tại Vân hầm hừ chỉ hắn: “Ngươi đừng đắc ý, hai ta thử mấy chiêu!”

“Ai… quên đi quên đi!”, Mộc Lăng bắt đầu hòa giải, vỗ vỗ Nhạc Tại Vân nói: “Ngươi muốn đánh nhau thì lên lôi đài đánh, ngày hôm nay ngươi còn một trận rất lớn phải đánh a.”

Nhạc Tại Vân quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình, Nhạc Tại Đình cười nhạt.

“Được rồi, khi nào mới bắt đầu luận võ?”, Tần Vọng Thiên hỏi Nhạc Tại Vân.

“Một canh giờ nữa.”, Nhạc Tại Vân nói: “Tất cả mọi người cùng đến tiền viện chờ đi thôi.”. Nói xong, cùng Mộc Lăng chào cáo biệt, cùng Nhạc Tại Đình đến tiền viện, làm xong những việc chuẩn bị cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng mang theo Phùng Ngộ Thủy và Tần Vọng Thiên, thu thập một chút đồ vật, đi đến tiền viện, vừa được vài bước, Mộc Lăng đột nhiên hỏi Tần Vọng Thiên: “Ngươi xác định… Nhạc Tại Đình hắn không nhớ rõ dáng vẻ của ngươi nữa chứ?”

“Nhờ phúc của ngươi”, Tần Vọng Thiên cười nói: “Ta đã hoàn toàn thay đổi rồi, hơn nữa cũng đã lớn như vậy, làm sao còn nhìn ra được hình dạng khi còn bé.”

“Ân”, Mộc Lăng gật đầu, vẫn không quên dặn: “Cái kia… ngươi phải đề phòng Nhạc Tại Đình một chút a.”

Tần Vọng Thiên nhướng mày nhìn Mộc Lăng hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Ngươi lo cho ta?”

Mộc Lăng trên mặt hơi có chút xấu hổ: “Không có a, con mắt nào của ngươi thấy ta lo cho ngươi a?”

“Hai mắt ta đều thấy.”, Tần Vọng Thiên kề sát lại cười nói với Mộc Lăng: “Dù sao chúng ta cũng đã làm chuyện kia rồi, ngươi lo lắng cho ta là là đương nhiên thôi.”

Mộc Lăng trừng mắt, nhe răng chuẩn bị cắn người, Phùng Ngộ Thủy bên cạnh đột nhiên nói: “Mộc Lăng, Hoàng Hoàng thật sự rất giỏi.”

Mộc Lăng liếc một cái, có chút không giải thích được nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Cái gì a?”

“Lễ mừng năm mới năm ngoái, Hoàng Hoàng đã nói ngươi năm nay sẽ gặp gỡ ý trung nhân”. Phùng Ngộ Thủy nói: “Cho nên Tư Đồ mới đem ngươi đá ra cửa.”

“Gì?”, Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Sao ta lại không biết?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì Hoàng Hoàng nói ý trung nhân của ngươi cũng chính là khắc tinh của ngươi, cho nên Bang chủ liền hoan hoan hỉ hỉ mà đem ngươi đá đi”. Phùng Ngộ Thủy thành thật nói: “Hắn nói muốn vì dân trừ hại”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Ba người tới tiền viện, thấy lôi đài đã được dựng, bên dưới rất nhiều giang hồ quần hùng, Mộc Lăng bọn họ đi đến, thu hút không ít chú ý. Mọi ánh nhìn chính là nhằm vào Phùng Ngộ Thủy, tân hậu duệ của Hắc Vân bảo, tuổi còn trẻ công phu đã cao, võ lâm nhân sĩ tại Nhạc gia trại đã sớm biết, đều vươn dài cổ nhìn, đều tán thán, tuổi quả thật còn rất trẻ a.

Mộc Lăng cả đường đi đều đen mặt, Tần Vọng Thiên ở bên cạnh thì từ sau khi nghe Phùng Ngộ Thủy nói xong, lại càng thêm đắc ý dào dạt, nói mình chính là thiên mệnh ái nhân của Mộc Lăng. Mộc Lăng vừa đi vừa nghiến răng, tâm nói, Tiểu Hoàng từ sau lần đến Tiên Nhân đảo cùng Ân Tịch Ly học đoán mệnh, liền sắp thành bán tiên thật, nói cái gì trúng cái đó, còn có tên Tư Đồ chết tiệt kia, Mộc Lăng cắn răng, sau này đêm nào ta cũng trù cho ngươi bị Tiểu Hoàng phản công!

Ba người được an bài ở vị trí gần lôi đài nhất, Mộc Lăng ngồi giữa, Phùng Ngộ Thủy và Tần Vọng Thiên mỗi người ngồi một bên, người ở đó ai cũng thấy được Phùng Ngộ Thủy tựa hồ rất kính trọng Mộc Lăng, đều hoài nghi thân phận thật của Mộc Lăng.

Mộc Lăng cũng lười tính toán, vốn dĩ Phùng Ngộ Thủy đã rất thẳng tính, khó mà bắt hắn giả vờ diễn kịch, hơn nữa, lộ rồi thì đã sao?!

Sau đó, là màn thao thao bất tuyệt của mấy lão nhân thay mặt Nhạc gia trại cảm tạ các vị giang hồ quần hùng đã bỏ công, Mộc Lăng ngáp một cái, có chút buồn chán, hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy hai bên cạnh lôi đài có hai căn lều bạt cho người nghỉ ngơi, Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Tại Đình

https://thuviensach.vn

đều ngồi bên trong. Mộc Lăng lưu tâm quan sát sắc mặt hai người một chút, Nhạc Tại Vân thần sắc không khác ngày thường lắm, chỉ là hơi có chút khẩn trương, Nhạc Tại Đình lại là vẻ mặt nghiêm túc, tựa hồ là có tâm sự gì đó, lâu lâu lại liếc mắt nhìn ra ngoài lều, nhìn đến các võ lâm nhân sĩ.

Mộc Lăng cảm thấy Nhạc Tại Đình có chút kì quái, nhưng cũng không nói được là chỗ nào có chuyện, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận lưu ý hắn. Lúc này, lời cảm tạ của các trưởng lão đã kết thúc, kế tiếp, chính là đại hội luận võ cử hành để tranh đoạt địa vị trại chủ Nhạc gia trại.

Nhạc Tại Vân cùg Nhạc Tại Đình song song đứng về hai phía lôi đài, trên tay cầm binh khí mình quen dùng, hai người đều là cầm kiếm.

Ba tiếng chuông vang lên, luận võ chính thức bắt đầu.

Giang hồ quần hùng đều nghiêm mặt ngồi thẳng nhìn, trên đài Nhạc Tại Vân cùng Nhạc Tại Đình đã đánh tới.

Mộc Lăng sờ cằm, hai người vừa giao thủ, hắn gật đầu, công phu hai người hình như không chênh lệch lắm, xem ra rất đáng xem a.

Bởi vì là tranh đoạt chủ vị Nhạc gia trại, nên hai người đều dùng công phu của Nhạc gia trại, Nhạc Gia Kiếm. Kỳ thực luận võ công, Nhạc gia trại là môn phái theo chế độ lưu truyền, sư phụ nhận đệ tử, một người dạy một người, cho nên có luyện tới luyện lui bao nhiêu thì cũng chỉ có chút bản lĩnh như thế. Hắc Vân bảo lại thuộc dạng mở cửa đón người. Lão đại, lão nhị là thiên hạ đệ nhất và thiên hạ đệ nhị, lại có một đám huynh đệ lợi hại làm phó bang chủ, tự nhiên là sẽ có rất nhiều cao thủ võ lâm đến tìm nơi nương tựa, bởi vậy so thực lực, Nhạc gia trại thật sự là không thể đánh đồng với Hắc Vân bảo.

Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên, còn có Phùng Ngộ Thủy, đều là cao thủ trong các cao thủ, nhìn hai người kia so chiêu, cũng chẳng thấy có gì thú vị, Phùng Ngộ Thủy bất mãn lắc đầu nói: “Không phải Nhạc gia trại là đại

https://thuviensach.vn

bang phái thiên hạ đệ tam, sao mà trại chủ đời kế tiếp lại vô dụng như vậy, xem tư chất bọn họ, thì có luyện cả trăm năm cũng đánh không lại Bang chủ."

Tính cách Phùng Ngộ Thủy vốn là không kiêng dè, thanh âm khi nói không lớn nhưng cũng không phải nhỏ, bọn họ ngồi ở hàng đầu tiên, võ lâm nhân sĩ phía sau nghe không được, nhưng Nhạc Tại Đình cùng Nhạc Tại Vân luận võ trên đài đều nghe được. Nhạc Tại Đình không biểu hiện gì, Nhạc Tại Vân thì lại phát hỏa, tâm ý vốn chỉ là muốn thử sức, cùng Nhạc Tại Đình so chiêu, thế nhưng bị làm tức giận, hắn dùng hết mười phần công lực, toàn lực công kích Nhạc Tại Đình, muốn kết thúc sớm.

Nhạc Tại Vân đã xuất toàn lực, thế nhưng Nhạc Tại Đình lại không có chút hoang mang, khóe miệng khẽ nhếch, mang theo ý cười.

"Không tốt rồi.", Mộc Lăng hơi chau mày, chỉ thấy Nhạc Tại Vân sau khi công kích một trận, phát hiện Nhạc Tại Đình căn bản không có chút rối loạn, vẫn ung dung chống đỡ, hơn nữa trên mặt còn mang theo ý cười, Nhạc Tại Vân nhất thời có chút hoảng loạn.

"Nhạc Tại Đình tâm cơ rất nặng a.", Mộc Lăng khẽ lắc đầu: "Tiểu Vân Vân sắp nguy rồi."

"Ai bảo hắn thiếu kiên nhẫn.", Tần Vọng Thiên nhíu mày, trầm giọng nói: "Khi luận võ quan trọng là biết mình biết ta, kỵ nhất là nóng vội, hắn nóng nảy, võ công dù tốt cũng phải thua!"

Mộc Lăng liếc mắt nhìn hắn, nhăn mặt nhăn mũi: "Nghiêm khắc quá đi."

Tần Vọng Thiên lại chăm chú nhìn lôi đài, Mộc Lăng cũng quay đầu lại, chỉ thấy Nhạc Tại Đình sơ hở một chút, Nhạc Tại Vân lập tức tấn công, đột nhiên, Nhạc Tại Đình hơi nghiêng thần tránh đi, vọt đến bên phải Nhạc Tại Vân. Lúc này, Nhạc Tại Vân muốn thu chiêu cũng không còn kịp nữa,

https://thuviensach.vn

lộ ra một chỗ sơ hở lớn. Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu… Đây là muốn giúp cũng không giúp được, nếu là Nhạc Tại Đình dùng loại tà công nào đó, vậy còn có thể thượng đài hỗ trợ, thế nhưng Nhạc Tại Đình chỉ dùng công phu thật sự đánh bại Nhạc Tại Vân, vậy làm sao giúp?

Ngay lúc này, Phùng Ngộ Thủy đột nhiên "Di" một tiếng, Mộc Lăng vừa quay đầu lại liền thấy Nhạc Tại Đình xuất chiêu đánh về phía hông dưới Nhạc Tại Vân, có vẻ chỉ là một chưởng nhẹ, thế nhưng trong mắt Nhạc Tại Đình, lại hiện ra một tia sát ý.

Ngay trong nháy mắt lúc chưởng của hắn sắp đánh đến Nhạc Tại Vân, Mộc Lăng thấy được, lòng bàn tay hắn đột nhiên biến đen.

Mộc Lăng chau mày, nhẹ nhàng nhặt lên một viên sỏi… Chưởng của Nhạc Tại Đình vừa đánh vào Nhạc Tại Vân, song song liền cảm thấy cổ tay đau đớn, cảm giác như bị vật gì đâm trúng.

Lập tức thu tay về, Nhạc Tại Đình không giải thích được ngẩng đầu, chỉ thấy Mộc Lăng bên dưới đài lạnh lùng nhìn hắn một cái, Tần Vọng Thiên ở bên cạnh cũng không nói gì, Phùng Ngộ Thủy nhưng lại nói một câu: "Huynh đệ ruột thịt còn muốn giết sao? Tiểu nhân đê tiện."

Nhạc Tại Đình thấy đã không còn khả năng giết được Nhạc Tại Vân, không thể làm gì hơn là thu chiêu đứng về một bên. Lúc này, sắc mặt Nhạc Tại Vân đã trắng bệch, hông dưới vừa bị đánh trúng không hiểu vì sao vừa nóng vừa đau, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không để bản thân ngã xuống.

"Tranh tài kết thúc!", một trưởng lão công bố kết quả: "Lần luận võ này, Nhạc Tại Đình thắng, hiện tại ta tuyên bố, trại chủ Nhạc gia trại tiếp theo là Nhị công tử, Nhạc Tại Đình."

https://thuviensach.vn

“Rào rào…”, quần hùng dưới đài đều bắt đầu vỗ tay, Nhạc Tại Đình trên mặt cũng không lộ ra bao nhiêu vui mừng, chỉ là chắp tay hướng đến mọi người dưới đài hành lễ.

Nhạc Tại Vân lúc này không còn hơi sức tranh giành, toàn thân khó chịu, hông dưới cực kì đau đớn, vừa định xuống đài, lại bị Nhạc Tại Đình giữ lại, thân thiết hỏi: “Tại Vân, không có việc gì chứ? Ca ca hạ thủ không biết phân biệt nặng nhẹ, ngươi đừng để trong lòng.”

Nhạc Tại Vân hiện tại chỉ có thể dựa vào một hơi thở cường chống cho mình không ngã xuống, nhưng hắn cùng người giang hồ ở đó cũng chỉ thấy Nhạc Tại Đình nhẹ nhàng đánh mình một chưởng, cũng không thấy có gì khác lạ, chỉ có thể lắc đầu, muốn nhanh xuống đài, tìm một chỗ ngồi điều tức một chút.

Nhưng Nhạc Tại Đình dường như là cố ý không muốn để hắn đi, giữ lấy cánh tay hắn hỏi: “Có chỗ nào khó chịu không, ta tìm đại phu cho ngươi, ngươi nghìn vạn lần đừng giận ta a.”

Nhạc Tại Vân chỉ cảm thấy trong ngực cuồn cuộn, cổ họng từng trận vị tanh, khó nhịn đến cực điểm, cảm thấy mình đã sắp phun ra một búng máu, đột nhiên nghe có người hô to một tiếng: “Nha! Cương thi a!”

“Cái gì? Cương thi?”, hiện tại người trong Lạc Hà thành đối với hai chữ “cương thi” đều vô cùng mẫn cảm, đều đứng lên nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy người vừa la lên chính là Mộc Lăng, hắn giơ tay chỉ về phía một cánh thiên môn[cửa hông]: “Ta mới thấy cương thi nhảy ngang qua đó!”

“Mau! Mau đi bắt cương thi!”, có mấy người giang hồ đứng lên, chạy đến hướng thiên môn, hiện trường rối loạn, quần hùng đều chạy đi bắt cương thi. Mộc Lăng ba bước thành hai nhảy lên lôi đài, kéo qua Nhạc Tại

https://thuviensach.vn

Vân trong tay Nhạc Tại Đình, nói với Nhạc Tại Đình: “Nhạc đại trại chủ a, mau thống lĩnh quần hùng đi bắt ruồi… ách, không phải, bắt cương thi a!”

Nhạc Tại Đình nheo nheo mắt, nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng kéo Nhạc Tại Vân chạy xuống đài, trong miệng nói thầm: “Ai nha, Tiểu Vân Vân a, sao lại đáng thương như thế a.”

Lúc này Nhạc Tại Vân đã duy trì không được nữa, thân thể bất tri bất gác ngã xuống, phun ra một búng máu. Mộc Lăng gọi Phùng Ngộ Thủy, bảo hắn ở dưới đài đón, Mộc Lăng đỡ Nhạc Tại Vân đến mép đài, thả người xuống, Phùng Ngộ Thủy vươn tay đón lấy bế Nhạc Tại Vân xuống, vừa nhìn, chỉ thấy Nhạc Tại Vân sắc mặt trắng xanh, hô hấp yếu ớt, bên miệng đều là máu.

Phùng Ngộ Thủy nhíu mày, ngực buồn bực, sao lại bị thương nặng như vậy? Khi nãy chỉ là trúng một chưởng nhẹ thôi mà.

Tần Vọng Thiên đứng dưới đài, ngưỡng mặt nhìn Mộc Lăng cứu Nhạc Tại Vân xuống, hơi có chút lo lắng, lực chú ý toàn bộ đặt trên người Nhạc Tại Vân.

Nhạc Tại Đình đứng trên đài, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, đường nhìn vẫn đều ở trên người Mộc Lăng, ngực ảo não ——— vốn đã có cơ hội giải quyết Nhạc Tại Vân, một chưởng lúc nãy nếu như thực đánh trúng, Nhạc Tại Vân sẽ không có phản ứng ngay, mà là phải ba ngày sau, nội lực mới mất hết mà chết, chiêu này có thể nói là thần không biết quỷ không hay, thế nhưng lại bị Mộc Lăng phá hư. Một chưởng đó đánh chệch, cho nên nội lực Nhạc Tại Vân mới sản sinh phản lực, trong nháy mắt tạo thành trọng thương, tuy rằng bị thương nặng, nhưng Nhạc Tại Đình biết rõ, với năng lực của Mộc Lăng, nhất định sẽ chữa khỏi. Nghĩ nghĩ, đường nhìn lướt qua Mộc Lăng, rơi xuống trên người Tần Vọng Thiên… Tỉ mỉ nhìn một lần, Nhạc Tại Đình đột nhiên cảm thấy da đầu tê rần, cả người cứng còng tại chỗ không thể động đậy. Dáng người Tần Vọng Thiên rất cao, cho

https://thuviensach.vn

nên trước đây chỉ có thể nhìn thẳng, thế nhưng hôm nay đứng từ trên đài nhìn xuống… Khuôn mặt đó, thần tình đó, sao mà giống… Tuy rằng trưởng thành rất nhiều, da cũng đen rất nhiều… Đen? Nhạc Tại Đình hơi cau mày, nhìn xuống bàn tay của Tần Vọng Thiên… Màu da ở tay hắn và ở mặt có chút khác… Không biết nói thế nào, rất không tự nhiên.

Phùng Ngộ Thủy thấy thần sắc Mộc Lăng, biết sự tình nghiêm trọng, bởi vậy liền ôm Nhạc Tại Vân lập tức chạy về biệt viện, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên cũng đi theo, Nhạc Tại Đình vẫn như cũ đứng tại chỗ, có chút suy nghĩ.

Ôm Nhạc Tại Vân vào trong viện, Mộc Lăng khẩn trương bảo Phùng Ngộ Thủy thả người lên giường: “Ra cửa trông coi, người nào cũng không cho tiến đến.”, Mộc Lăng phân phó Phùng Ngộ Thủy.

Phùng Ngộ Thủy gật đầu, xoay người ra cửa, để Tần Vọng Thiên đi vào rồi thì đóng cửa, đứng yên ở đó không nhúc nhích.

“Hắn thế nào?”, Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

“Tiện nhân Nhạc Tại Đình con mẹ nó quá ác độc rồi.”, Mộc Lăng cau mày lắc đầu: “Sớm biết vậy trước khi bọn họ so chiêu cho hắn ăn bã đậu, mẹ ôi, đối phó với tiểu nhân căn bản là không được làm quân tử!” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng cởi áo Nhạc Tại Vân, liền thấy ở hông dưới Nhạc Tại Vân có một dấu chưởng ấn đen đậm.

Tần Vọng Thiên dù đã có lường trước, nhưng vẫn không nhịn được lắc đầu: “Nhạc Tại Đình quả nhiên có liên hệ với Đoan Mộc Viêm.”

“Lần này không giống như vậy.”, Mộc Lăng mở hòm thuốc lấy toàn bộ ngân châm ra, vừa thi châm cho Nhạc Tại Vân vừa nói: “Chưởng này so với thủ đoạn của Đoan Mộc Viêm lợi hại hơn, chưởng pháp của Đoan Mộc Viêm đều là dừng ở bên ngoài, mục đích là muốn hút hết nội lực người kia, nhưng một chưởng này của Nhạc Tại Đình, là để đem chưởng độc thúc vào

https://thuviensach.vn

cơ thể Nhạc Tại Vân, khiến cho nội tạng hắn chậm rãi bị ăn mòn, chưởng này nếu thực sự đánh trúng, kết thúc luận võ Nhạc Tại Vân cũng sẽ không có việc gì, nhưng trong vòng ba ngày, nội lực sẽ tiêu thất mà chết."

Tần Vọng Thiên lắc đầu: "Dù là không phải ruột thịt thì cũng đã làm huynh đệ nhiều năm như vậy, sao lại xuống tay độc ác như thế?"

".Cho nên mới nói hắn là tiện nhân.", Mộc Lăng vẻ mặt không vui: "Chờ ta cứu Tiểu Vân Vân rồi sẽ tự tay làm thịt hắn."

Tần Vọng Thiên cười, lắc đầu: "Đừng nói ngươi tự tay làm thịt hắn, ta thấy Nhạc Nam Phong cũng sẽ không để yên."

"Thế sao.", Mộc Lăng bĩu môi, lấy ra một cây đao nhỏ, giơ tay, cắt xuống phần chưởng ấn trên người Nhạc Tại Vân.

Nhạc Tại Vân dù đã hôn mê nhưng vẫn đau đến đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

"Làm cái gì vậy?", Tần Vọng Thiên không giải thích được

"Chưởng ấn này là độc, độc tố tồn bên trong sẽ chậm rãi ăn mòn cơ thể hắn, nhất định phải cắt xuống.", Mộc Lăng chân mày không nhăn một chút cắt xuống một khối da thịt, nói: "Nhạc Tại Vân lần này bị thương rất nặng a, cũng may mà gặp được ta, nếu không hắn đã thực sự chết chắc rồi, ai, duyên phận nha."

Tần Vọng Thiên có chút dở khóc dở cười ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, đừng nghe hắn nói giỡn, vẻ mặt là cực kì chăm chú, trên trán đều là mồ hôi. Tần Vọng Thiên vội nhúng ướt một cái khăn sạch, nhẹ nhàng giúp Mộc Lăng lau đi, sau đó ở một bên nhìn.

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến ồn ào, nghe giọng thì là ba vị trại chủ của Nhạc gia trại đang lớn tiếng nói: "Các ngươi đem Vân thiếu gia đi đâu,

https://thuviensach.vn

mau thả hắn ra!”

Tần Vọng Thiên cau mày, Mộc Lăng thản nhiên nói: “Không cần lo lắng, Thủy Thủy ở bên ngoài, ngoại trừ bản lĩnh như Tư Đồ, ai cũng đừng mong tiến đến.”

Quả nhiên, không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, thế nhưng chỉ chốc lát đã ngừng. Chỉ trong một chốc lát dó, Phùng Ngộ Thủy đã cùng ba trại chủ đánh một trận, khi đi Tứ Nương đã dặn hắn, không được tùy tiện đánh nhau với người khác, đặc biệt là người của Nhạc gia trại, chỉ cần người ta không khi dễ ngươi, đều phải nhẫn nại một chút, tốt nhất là nói đạo lý, biến chiến tranh thành tơ lụa. Phùng Ngộ Thủy là rất nghe lời Vân Tứ Nương, vì vậy chỉ cùng ba vị trại chủi đánh vài chiêu, cũng không dùng đến công phu thật. Lúc này Mộc Lăng phân phó hắn không cho ai tiến vào, Phùng Ngộ Thủy đương nhiên là nghiêm túc phòng thủ rồi, mấy trại chủ đó làm sao là đối thủ của hắn a, mấy chiêu đã bị đánh ngã, bị điểm huyệt nói vứt qua một bên, không cho nói chuyện.

Từ buổi trưa bắt đầu, mãi cho đến chạng vạng, Mộc Lăng vẫn chăm chú tỉ mỉ giúp Nhạc Tại Vân thanh lý độc trong cơ thể, Tần Vọng Thiên ở một bên nhìn, mà trong biệt viện, đã có hơn mười người có ý đồ tới gần, đều bị Phùng Ngộ Thủy điểm huyệt nói vứt qua một bên, ngay cả con mèo nhỏ đến tìm Mộc Lăng chơi cũng bị trói lại vứt chung một chỗ.

Đến lúc trời tối đen, mới đem độc tố trong cơ thể Nhạc Tại Vân toàn bộ thanh trừ, Mộc Lăng thở ra một hơi, bôi thuốc cho Nhạc Tại Vân, băng bó, đắp chăn lên cho hắn, để hắn yên tĩnh ngủ.

Ra khỏi phòng, Mộc Lăng nhìn đống người trong Nhạc gia trại nằm đầy đất, bất đắc dĩ lắc đầu, múc một thùng nước giếng, nói với Phùng Ngộ Thủy: “Thả hết đi.”

Phùng Ngộ Thủy gật đầu, giả khai huyệt đạo mọi người.

https://thuviensach.vn

Mọi người có thể cử động lại rồi thì việc đầu tiên là nhảy dựng lên, chạy ào vào trong phòng nhìn Nhạc Tại Vân, chỉ thấy hắn có vẻ đang hấp hối.

“Lâm Bách Tuế, ngươi làm gì Tam thiếu gia nhà chúng ta?”, Tung Bách Vạn rống vào Mộc Lăng: “Lúc hắn cùng Nhị thiếu gia so chiêu rõ ràng bị thương rất nhẹ, thế nhưng vào phòng ngươi rồi liền biến thành bị thương nặng?”

“Rống cái gì? Hắn là Tam thiếu gia Nhạc gia, không phải Tam thiếu gia nhà các ngươi.”, Mộc Lăng vốc nước rửa tay, chậm rãi nói: “Sáng mai chờ Nhạc Tại Vân tỉnh các ngươi tự hỏi hắn đi, hiện tại hắn phải nghỉ ngơi, đều về đi.” Nói xong, đổ nước, lại múc một thùng khác rửa mặt.

“Không được… “, Tung Bách Vạn tựa hồ còn có ý kiến, vừa bước tới một cái, đột nhiên thấy Mộc Lăng quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn một cái. Tung Bách Vạn cũng không biết vì sao, toàn thân lạnh băng, Mạnh Khải Thái ở phía sau kéo hắn một cái, thấp giọng nói: “Trở về đi, sáng mai chờ Tam thiếu gia tỉnh rồi đến.”

Nói xong, lôi kéo Tung Bách Vạn ra khỏi biệt viện.

“Ngươi kéo ta làm gì?”, Tung Bách Vạn trừng Mạnh Khải Thái: “Không phải Nhị thiếu gia đã phân phó rồi sao, bảo chúng ta nhất định phải mang Tam thiếu gia đến đó.”

“Ai… ‘, Mạnh Khải Thái giơ tay vỗ vào gáy Tung Bách Vạn: “Nói ngươi ngốc thật không sai… “

“Cái gì a?”, Tung Bách Vạn không giải thích được.

“Ngươi không phát hiện khi nãy là ai thủ vệ sao?”, Mạnh Khải Thái lắc đầu: “Ngươi thật tin Lâm Bách Tuế kia là tên bán thuốc bình thường

https://thuviensach.vn

sao? Phùng Ngộ Thủy là lão tứ của Hắc Vân bảo… Ngươi xem hắn trước mặt Lâm Bách Tuế, có bao nhiêu nghe lời?!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Đợi tới khi Nhạc Tại Vân tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày hôm sau.

Mơ mơ màng màng mở mắt, Nhạc Tại Vân cảm giác cả thân thể trên dưới ngay đến xương cũng đau, muốn nói, thế nhưng không thể điều khiển thân thể, chỉ có thể hơi hé miệng, nhưng không phát ra được âm thanh.

Còn đang mê hoặc không biết mình đã chết chưa, thì cảm giác có một giọt nước thanh điềm hơi lạnh chảy vào miệng mình, chậm rãi tiến nhập cổ họng khô nóng đã có chút đau đớn, khiến hắn trong nháy mắt cảm thấy thư thái rất nhiều, trên người cũng khôi phục được một chút khí lực, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau đó, tai đã có thể nghe được thanh âm xung quanh, hai mắt cũng dần khôi phục, có thể thấy rõ thứ trước mặt, một bóng người đang ghé vào bên cạnh, tay cầm một cái muỗng nhỏ uy nước vào miệng mình… thân ảnh rất nhỏ, mặc áo khoác cũng nhỏ, trên đầu búi hai búi tóc…

“Linh Đang…”, thanh âm phát ra khàn đến làm chính Nhạc Tại Vân cũng cảm thấy đáng sợ, Linh Đang kinh hỉ kêu lớn: “Vân ca ca, Vân ca ca tỉnh rồi!”

Nhạc Thu Linh gục trên bàn nghỉ ngơi giật mình tỉnh giấc, vội vàng chạy tới: “Tam ca, ngươi thấy thế nào rồi?”

Nhạc Tại Vân không giải thích được lắc lắc đầu, cảm thấy thần trí dần dần thanh tỉnh, sau đó trước mắt xuất hiện đầu tiên là hình ảnh mình bại dưới tay Nhạc Tại Đình trong lần luận võ, cảm thấy một trận khó chịu,

https://thuviensach.vn

Nhạc gia trại cứ như vậy bị Nhạc Tại Đình kia đoạt đi rồi, hắn có lỗi với cha, cũng có lỗi với hai muội muội… Bản thân thực sự là vô dụng, lúc đó sao lại vội vàng hấp tấp, nếu hảo hảo điềm tĩnh một chút thì tốt rồi, bất quá nói sao thì, cũng chỉ trách mình học nghệ không tinh.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy trước mắt có nhân ảnh lung lay, là Phùng Ngộ Thủy, giơ tay sờ trán Nhạc Tại Vân, nói: “Đã hết sốt, uống dược đi.”

Vừa nói, vừa từ bên cạnh bàn cầm lên một chén dược nhỏ, đưa cho Nhạc Thu Linh, nói: “Ta dìu hắn ngồi dậy, ngươi uy hắn.”

“Ân.” Nhạc Thu Linh lau nước mắt, nhận lấy chén, Phùng Ngộ Thủy ngồi bên cạnh Nhạc Tại Vân, hai tay đỡ lấy vai hắn, nói: “Lâm Bách Tuế nói với ta, ngươi bị cắt đi một khối thịt lớn, hơn nữa độc cũng đã xâm nhập toàn thân, tuy là đã thanh trừ rồi, nhưng vẫn cực kì đau, ngươi phải gắng chịu.”

“Ân.” Nhạc Tại Vân gật đầu, Phùng Ngộ Thủy nắm lấy hai vai hắn, kéo người hắn dậy.

uy rằng Phùng Ngộ Thủy đã nói trước, thế nhưng đau đớn kịch liệt kéo tới trong nháy mắt khiến cho Nhạc Tại Vân sắc mặt trắng nhợt, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Mộc Lăng trước khi ra ngoài đã nói với Phùng Ngộ Thủy, Nhạc Tại Vân vừa tỉnh, phải lập tức cho hắn uống dược, tuyệt đối không được để lỡ. Thấy Nhạc Tại Vân giống như lại sắp ngất đi, Phùng Ngộ Thủy vươn tay đặt trên lưng hắn, truyền nội lực sang, để hắn hòa hoãn lại một chút, miệng nói: “Chịu đựng, nếu ngất đi ngươi liền không sống được nữa, ngươi cam tâm a?”

Nhạc Tại Vân sửng sốt, cắn răng nhịn xuống, trong đầu chỉ có một ý niệm ——— ta không cam lòng, ta muốn giành lại Nhạc gia trại! Còn phải bảo vệ hai muội muội.

https://thuviensach.vn

Nhạc Thu Linh nhanh chóng đưa muỗng dược đến bên môi Nhạc Tại Vân, Nhạc Tại Vân uống xong dược trong muỗng, lại dừng lại một chút.

Nhìn nhìn chén dược một chút.

Nhạc Thu Linh gật đầu, buông muỗng xuống, bưng chén chậm rãi uy Nhạc Tại Vân. Nhạc Tại Vân một hơi uống cạn, uống hết thì cảm thấy tâm phế dễ chịu hơn nhiều, đau đớn trên người cũng giảm bớt phần nào.

Người thanh tỉnh được một chút, lại có chút mờ mịt nhìn chén dược.

“Dược này la do Lâm tiên sinh chạy vào thành mua dược liệu, nấu từ tối qua đến tận sáng nay.”, Nhạc Thu Linh khẽ nói với Nhạc Tại Vân.

Nhạc Tại Vân xoay mặt nhìn xung quanh, không phát hiện bóng dáng của Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên.

“Bọn họ đi hái thuốc rồi.”, Phùng Ngộ Thủy nói: “Có mấy vị thuốc cần dùng tươi, hiệu thuốc không có bán.”

Nhạc Tại Vân gật đầu, quay sang nhìn Nhạc Thu Linh hỏi: “Nhạc gia trại thế nào rồi?”

Thần sắc Nhạc Thu Linh có chút ảm đạm, thấp giọng nói: “Ba ngày nữa là điển lễ kế thừa của Nhị ca rồi, hiện tại mọi người đều đang chuẩn bị.”

Nhạc Tại Vân nhàn nhạt gật đầu, Phùng Ngộ Thủy thấy hắn đã uống dược, đỡ hắn nằm xuống, để hắn nghỉ thêm một lúc, xoay người chuẩn bị ra ngoài.

“Chờ một chút.”, Nhạc Tại Vân đột nhiên gọi Phùng Ngộ Thủy lại, hỏi: “Lâm đại ca… hắn rốt cuộc là ai?”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy quay đầu lại nhìn Nhạc Tại Vân: “Hắn là Lâm Bách Tuế.”

Nhạc Tại Vân lắc đầu, nhẹ thở dài, nói: “Ta dù ngốc hơn nữa cũng nhìn ra hắn không đơn giản… Ngươi đối với hắn còn tôn kính như vậy, lại là người của Hắc Vân bảo… hắn rốt cuộc là ai?”

Phùng Ngộ Thủy mặt không biểu tình: “Hắn bảo ta nói hắn là Lâm Bách Tuế.”

Cả Nhạc Thu Linh cũng có chút dở khóc dở cười, lắc đầu, nói với Nhạc Tại Vân: “Tam ca, ta vốn cũng không muốn giấu ngươi, nhưng mà bọn họ không cho ta nói, Lâm tiên sinh là Mộc Lăng Mộc thần y.”

Nhạc Tại Vân kỳ thực từ lúc Phùng Ngộ Thủy tới đã có chút hoài nghi rồi, thế nhưng cũng không nghĩ nhiều, hiện tại nghĩ đến, đúng là, trên đời này ngoại trừ Mộc Lăng, còn ai có năng lực lớn như vậy? Mình vẫn xem hắn là văn nhược thư sinh tay trói gà không chặt, thật sự là chết người đi được.

Phùng Ngộ Thủy liếc mắt nhìn Nhạc Thu Linh, nói: “Không phải là ta nói đó.” Nói xong, tiếp tục ra cửa bảo hộ, trước khi Mộc Lăng xuất môn đã phân phó hắn rồi, ngoại trừ Nhạc gia tỷ muội chăm sóc Nhạc Tại Vân, ai cũng không cho tiến đến. Phùng Ngộ Thủy ôm phá kiếm, ngồi ở bậc thang trước cửa, vừa ăn điểm tâm Mộc Lăng mua cho hắn, vừa chơi với con mèo nhỏ tên Tiểu Hổ.

Ở nơi khác, sườn núi Lạc Hà Sơn, Mộc Lăng lưng đeo một cái sọt nhỏ, tay cầm một cành cây, vừa đi vừa vạch cỏ tìm thảo dược.

Tần Vọng Thiên đi theo phía sau, vừa đi vừa nói: “Nhạc Tại Vân không biết thế nào rồi.”

https://thuviensach.vn

“Yên tâm đi.”, Mộc Lăng khoát tay: “Tuổi trẻ thể tráng, thụ thương cũng rất mau khỏi.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, đi lên vài bước, lại bị Mộc Lăng đuổi xuống phía sau, không cho hắn đi bên cạnh hay phía trước, sợ hắn giẫm trúng thảo dược.

“Ngươi trước đây vẫn một mình lên núi hái thuốc a?”, Tần Vọng Thiên hỏi.

“Ân.”, Mộc Lăng nhún nhún vai: “Nếu như loại nào quá khó hái, chẳng hạn như trên vách núi, thì gọi Tư Đồ đến, để hắn đi chịu chết.”

“A…”, Tần Vọng Thiên không nhịn được cười: “Ngươi và hắn không phải hảo huynh đệ sao, sao lại hành hạ người khác như thế a?”

“May là nhờ có ta hành hạ.”, Mộc Lăng vỗ ngực: “Năm đó nếu ta không lôi hắn lên núi đào thần dược, có thể gặp được Hoàng Bán Tiên sao? Ta là người mai mối cho Tư Đồ, hạnh phúc nửa đời sau của hắn đều là nhờ ta thành toàn.”

Tần Vọng Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Uy, đã trễ rồi, nếu không nhanh trời sẽ tối đen đó.”

“Không tìm được a.”, Mộc Lăng bĩu môi, tâm nói ngươi nghĩ ta muốn ở chỗ này uy sâu sao a: “Loại Địa Tham này rất khó tìm… A! Có.” Mộc Lăng hoan hoan hỉ hỉ ngồi xổm xuống, vạch bụi cỏ ra, tìm được một gốc hoa nhỏ màu đỏ.

“Đây là Địa Tham a?”, Tần Vọng Thiên tiến qua.

“Ân.”, Mộc Lăng lấy ra một cái xẻng nhỏ cẩn thận đào lên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói… Nhạc Nam Phong vì sao không đi xem luận võ?”, Tần Vọng Thiên hỏi: “Hắn hẳn phải là rất quan tâm mới đúng a, dù sao Nhạc Tại Vân và Nhạc Tại Đình phần thắng là mỗi người một nửa, hắn lại như thế chắp tay mang tâm huyết cả đời giao cho Nhạc Tại Đình, không đau lòng?”

“A…”, Mộc Lăng dùng cành cây gãi gãi lưng, thong thả nói: “Ta nói cho ngươi a, ngươi cùng Nhạc Tại Vân hắn là được hưởng phúc của mẫu thân, bản tính cũng không tệ, mới không chịu quả báo của Nhạc Nam Phong a, Nhạc Tại Đình nếu là một tiểu tiện nhân, hắn là một đại tiện nhân không hơn không kém. Hắn nếu như thật thương Nhạc Tại Vân a, đã sớm dạy hắn Tam tuyệt thần đao rồi, cũng sẽ không để hắn mạo hiểm cùng Nhạc Tại Đình luận võ, ta thấy a, hắn là lợi dụng Nhạc Tại Vân, có phải không a?”

Tần Vọng Thiên có chút không giải thích được nhìn Mộc Lăng, ở đây chỉ có hai người bọn họ: “Lớn tiếng như vậy làm gì, tai sắp bị chấn điếc.”

Mộc Lăng trợn mắt nhìn trời, tay chỉ hướng rừng cây cách đó không xa.

Tần Vọng Thiên xoay mặt nhìn qua, liền sửng sốt, chỉ thấy xa xa trong rừng cây, có một người đang đứng, Tần Vọng Thiên nhíu mày, hắn võ công không kém, đừng nói người đứng cách đó không xa, dù là xa vài dặm, hắn đều có thể cảm giác được, càng kì quái chính là, người này hầu như không có khí tức, có thể nói, tử khí nặng nề, Tần Vọng Thiên nhíu mày, đây là người chết hay người sống a?

Nhìn kỹ mặt người nọ, Tần Vọng Thiên hít một hơi, đó là một lão nhân đã râu tóc trắng xóa, da mặt hơi xanh, gầy đến độ sắp chỉ còn xương, thế nhưng từ dáng vẻ vẫn có thể nhận ra là Nhạc Nam Phong, chỉ là so với mấy ngày trước nhìn thấy, chỉ vài ngày hắn hình như đã già đi mười năm.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng, trong nhãn thần có nhàn nhạt nghi vấn. Mộc Lăng chỉ là hơi nhếch miệng, cũng không nói gì.

Nhạc Nam Phong giống hệt như một xác chết nhìn chăm chăm Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên hồi lâu, dùng thanh âm khô khốc khàn khàn nói với Mộc Lăng: "Ngươi là thần y Mộc Lăng?"

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, nhìn Nhạc Nam Phong nói: "Nhạc lão trại chủ, hay là thôi đi, bệnh của ngươi đã không thể trị nữa rồi."

Nhạc Nam Phong nheo mắt: "Ngươi cũng không trị được?"

Mộc Lăng nhún vai: "Nếu như ngươi còn muốn sống, biện pháp duy nhất là phế đi toàn bộ công phu, nếu không, ngươi sống thêm một ngày đêm, tà công sẽ phản phệ thân thể của ngươi thêm một ngày đêm, sống thêm một ngày, sẽ già một năm, không bao lâu nữa, ngươi sẽ chết."

"Thế nhưng rõ ràng ngươi trị được cho Thu Linh.", Nhạc Nam Phong nhìn Mộc Lăng: "Diêm Vương Địch, không phải là người chết cũng có thể cứu sống sao?"

Mộc Lăng nhìn chăm chăm Nhạc Nam Phong một lúc lâu, lắc đầu: "Quả nhiên là ngươi… "

"Độc trên người Nhạc Thu Linh là do ngươi hạ sao?", Tần Vọng Thiên không thể tin được nhìn Nhạc Nam Phong: "Vì cái gì ngươi lại hại chính thân sinh nữ nhi của mình?"

Nhạc Nam Phong khoát tay chặn lại, nói: "Là súc sinh Nhạc Tại Đình kia hạ Thi cổ ta trước."

Mộc Lăng gật đầu: "Ngươi vốn là cùng đường, sau đó nghe Nhạc Tại Vân nói chuyện của ta, cho nên cố ý hạ độc Thu Linh, xem ta có thể trị được không, đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Sự thực chứng minh ngươi có thể.”, Nhạc Nam Phong nói.

“A…”, Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Nhạc Nam Phong, ngươi thật đúng là cặn bã đến tận xương, ngươi không nghĩ tới khả năng ta không cứu được Nhạc Thu Linh, hay có lẽ ta căn bản không muốn cứu, nói vậy không phải ngươi vô duyên vô cớ hại chết nữ nhi?”

“Nếu ta không giải được hết thi độc trong cơ thể, chỉ vài ngày là sẽ chết rồi.” Nhạc Nam Phong trừng lớn hai mắt nhìn Mộc Lăng: “Nếu ta đã chết, Nhạc Tại Đình sẽ trở thành chủ nhân chân chính của Nhạc gia trại, đến lúc đó, Tại Vân Thu Linh ai cũng đừng mong sống.”

“Ta thấy không hẳn như vậy.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Xem bản chất của các ngươi, để toàn toàn mạng sống của mình, hại chếtai cũng không đáng kể.”

“Ngươi có thể cứu Thu Linh, vì sao không thể cứu ta?”, Nhạc Nam Phong kích động nói: “Ta cùng nàng trúng cùng một loại độc!”

Mộc Lăng lắc đầu: “Không giống nhau, Nhạc Thu Linh trúng Thi cổ, thế nhưng nàng ta không luyện Thập tuyệt nội lực.”

“Có liên quan tới Thập tuyệt?”, Nhạc Nam Phong mở to hai mắt.

“Thập tuyệt là nghịch thiên mà đi, chết trước sinh sau, ngươi lại trúng độc trên thi thể mới chết, ngươi xem không phải là ba ba phối với đậu xanh, vừa vặn hòa hảo sao? Đừng nói là ta, Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào cứu ngươi” Mộc Lăng bĩu môi: “Ngươi nếu như còn có chút lương tri, thì phế toàn bộ công phu đi, khôi phục nguyên dạng rồi thì ở trước mặt giang hồ quần hùng vạch mặt Nhạc Tại Đình, vậy mới là thật sự vì con cái của ngươi.”

“Không thể được!”, Nhạc Nam Phong kích động dị thường: “Ta chết cũng sẽ không phế võ công, ta khổ tâm dốc sức nhiều năm như vậy, thật vất

https://thuviensach.vn

vả mới có được một thân cái thế thần công, mắt thấy đã có thể xưng bá võ lâm rồi, ta không tin ngươi trị không được cho ta… Ta biết rồi.” Nhạc Nam Phong đột nhiên âm sâm cười, chỉ vào Mộc Lăng: “Ngươi là người của Hắc Vân bảo… Ngươi sợ ta đoạt vị trí thiên hạ đệ nhất của Tư Đồ, cho nên mới không chịu cứu ta.”

“Ngươi thôi đi!”, Mộc Lăng lắc đầu: “Đừng tự dát vàng lên mặt nữa, khoan nói ngươi còn chưa luyện thành Thập tuyệt nội lực, dù ngươi luyện thành rồi thì thế nào? Mấy chục năm trước Hạc Lai Tịch cũng sớm luyện thành rồi, thế nhưng hắn đánh cũng không lại Tư Đồ, chỉ bằng ngươi mà mong thiên hạ đệ nhất sao.”

“Vậy thì thế nào?!”, Nhạc Nam Phong giống như phát cuồng: “Có Thập tuyệt nội lực làm cơ sở, võ công nào ta lại không học được, một ngày nào đó sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất.”

Mộc Lăng lắc đầu, xoay mặt nói với Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng a, ngươi nhớ kĩ nha, loại người mỗi ngày nằm mơ đều muốn làm thiên hạ đệ nhất, đã được định trước là cả đời chỉ có thể làm thiên hạ đệ nhất lúc nằm mơ, thiên hạ đệ nhất chân chính a, trong mắt hắn thiên hạ đệ nhất không đáng mấy đồng tiền, không tin đi hỏi, trong mắt Tư Đồ, thiên hạ đệ nhất còn không đáng giá bằng con chó nhỏ được nuôi trong Hắc Vân bảo.”

Sắc mặt Nhạc Nam Phong khó coi tới cực điểm, giương bàn tay khô kiệt, trên mặt lộ sát khí: “Ngươi không trị, thì phải nhặt xác hắn!” Nói xong đã xông đến Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên trên mặt cũng lộ ra sát ý.

Mộc Lăng giương mắt nhìn, tâm nói oa, phụ tử tương tàn a, vội vã ngăn cản Tần Vọng Thiên, nói với Nhạc Nam Phong: “Chờ một chút đã, ta nói với ngươi một chuyện.”

Tần Vọng Thiên chau mày, lôi Mộc Lăng một cái, Mộc Lăng phất tay ngăn: “Đại nhân nói chuyện, tiểu hài nhi đừng xen mồm.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nghiến răng.

“Ngươi nhìn xem hắn quen mắt không?”, Mộc Lăng chỉa chỉa Tần Vọng Thiên bảo Nhạc Nam Phong nhìn: “Hắn họ Tần.”

Nhạc Nam Phong sửng sốt, nhíu mày suy nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tần Vọng Thiên: “Tần… ngươi họ Tần?”

Mộc Lăng phủi phủi đất trên tay, cười cười nói với Nhạc Nam Phong: “Ngươi nếu muốn giết người hả giận, phải đi tìm người khác, năm đó một nhà Mộ Dung Liệt, đều là bị Nhạc Tại Đình giết chết, ngọc bội cũng bị hắn đoạt đi.”

Nhạc Nam Phong mở to hai mắt, ban đầu hắn cho rằng Nhạc Tại Đình là Tần Kỳ cùng nam nhân khác sinh, sau lại cho rằng Nhạc Tại Đình là nhặt được ngọc bội mạo danh thế thân… không ngờ tới hắn lại chính là hung thủ giết chết một nhà hảo hữu.

Lại nghĩ đến Nhạc Tại Đình trăm phương nghìn kế muốn đẩy hắn vào chỗ chết, Nhạc Nam Phong hai tròng mắt đều đỏ, hét lớn một tiếng: “Súc sinh a, ta muốn mạng của ngươi!” Nói xong xoay người lao đi như điên.

Mộc Lăng vội vàng xoay người vạch bụi cỏ đào đào, nhổ lên cây ịa Tham thật vất vả mới tìm được, bỏ vào sọt, kéo Tần Vọng Thiên chạy trở về.

“Làm gì?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

“Oa… tiện nhân đại quyết chiến a.”, Mộc Lăng vẻ mặt hưng phấn: “Kịch hay kinh thiên động địa quỷ khốc thần sầu như thế, còn không mau đi xem?!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Nhạc Nam Phong lao ra khỏi rừng cây rồi thì không còn thấy bóng dáng, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên chạy đến cửa trại Nhạc gia trại, cũng không nghe thấy bên trong có dấu hiệu đánh đánh giết giết nào…

"Mất hứng!", Mộc Lăng bĩu môi: "Nhạc Nam Phong này đúng là rùa đen rút đầu!"

"Hắn muốn tìm Nhạc Tại Đình báo thù cũng phải chờ đến đêm, giữa ban ngày lao ra thì làm gì được?", Tần Vọng Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị cùng Mộc Lăng quay về biệt viện xem thương thế Nhạc Tại Vân. Hai người vừa bước qua khỏi đại môn, chợt nghe từ bên trong truyền đến tiếng chuông rung trời.

"Bắt đầu rồi sao?!", Mộc Lăng chấn hưng tinh thần, lôi kéo Tần Vọng Thiên chạy ào vào trong.

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười theo sát Mộc Lăng, theo dòng người chạy đến sau núi, tới nơi rồi thì chỉ thấy một đám người đang tụ tập lại.

"Chuyện gì vậy?", Mộc Lăng túm một gia đinh lại hỏi.

"Ai nha… Trại chủ Hành Sơn Mạc Hành bị đánh chết rồi, chết rất thảm a."

"Thiết…", Mộc Lăng bĩu môi, hắn còn tưởng rằng Nhạc Tại Đình bị đánh chết rồi, chết rất thảm, không ngờ là Mạc Hành, chậc, hiện tại trong

https://thuviensach.vn

Nhạc gia trại, hai trại chủ ủng hộ Nhạc Tại Vân đều chết rồi, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai làm.

Tần Vọng Thiên lại không đi, hướng người gia tướng kia hỏi: "Đây không phải bên trong Nhạc gia trại sao? Sao lại có người trong Nhạc gia trại ám sát phó trại chủ?"

Người gia tướng kia nhìn quanh một chút, đi đến gần nhỏ giọng nói: "Cái kia… ta nói cho các ngươi, rất nhiều người chúng ta thấy, là cương thi lão trại chủ quấy phá a."

"Cái gì?", Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng hai miệng một lời, ngực nghĩ, Nhạc Nam Phong là thật điên rồi hay mắt không tốt a, không phải là đến tìm Nhạc Tại Đình báo thù sao, thế nào rồi lại đem Mạc Hành làm thịt.

"Lão trại chủ như vậy, thật quá kinh khủng rồi.", người gia tướng kia khoát khoát tay, tắc tắc hai tiếng, xoay người đi.

"Đây là chuyện gì?", Tần Vọng Thiên không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhíu mày, dường như là nghĩ đến điều gì.

Tần Vọng Thiên rất ít khi thấy Mộc Lăng có loại biểu tình này, tựa hồ là gặp tình huống nghiêm trọng, vừa định giơ tay vỗ vỗ hắn, không ngờ Mộc Lăng đột nhiên vươn tay, ôm lấy cánh tay Tần Vọng Thiên kéo vào trong rừng.

"Này…", Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng dáng vẻ hung thần ác sát, vịn vai mình hỏi: "Ngươi đột nhiên sao lại kéo ta vào, không phải là thèm muốn mĩ sắc của ta, muốn làm chuyện bất hảo chứ?"

"A phi!", Mộc Lăng nổi hỏa: "Ngươi bớt học ta nói bậy đi!"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên thiếu chút nữa cười phụt, Mộc Lăng còn tự mình biết mình thế sao, vừa nghĩ, vừa cởi áo Mộc Lăng: "Ngươi làm sao biết ta thèm muốn mỹ sắc của ngươi, muốn làm chuyện bất hảo với ngươi?"

Mộc Lăng "chát" một tiếng đập rớt tay Tần Vọng Thiên, cắn răng: "Không được nhúc nhích, nghe ta nói!"

"Làm sao vậy?", Tần Vọng Thiên thấy vẻ mặt Mộc Lăng rất nghiêm túc, biết tình huống đại khái không ổn rồi, thu tay về, nghe Mộc Lăng nói.

"Nhạc Nam Phong không chỉ là trúng Thi cổ, hơn nữa trong Thi cổ còn pha thêm máu của Nhạc Tại Đình." Mộc Lăng nói.

"Vậy thì thế nào?", Tần Vọng Thiên không giải thích được: "Pha thêm máu độc tính sẽ tăng thêm sao?"

"Không phải là để tăng độc tính.", Mộc Lăng lắc đầu: "Nhạc Nam Phong đã không còn cách nào giết Nhạc Tại Đình nữa rồi!"

"Vì sao?"

"Bởi vì trong cổ trùng hòa máu của ai, người trúng độc phải nghe lệnh kẻ đó.", Mộc Lăng nói, "Nhất là Thi cổ."

"Nói vậy, là Nhạc Tại Đình bảo Nhạc Nam Phong giết Mạc Hành?", Tần Vọng Thiên nhíu mày: "Hắn từ sớm vẫn chờ Nhạc Nam Phong đến tìm hắn?"

Mộc Lăng gật đầu, nói: "Có điều Thi cổ cũng không phải loại cổ trùng chuyên dùng để khống chế người, cho nên chỉ bị thao túng trong một khoảng thời gian ngắn."

"Nói cách khác, sau này Nhạc Nam Phong không thể đến gần Nhạc Tại Đình nữa rồi?", Tần Vọng Thiên lắc đầu: "Hiện tại thật đúng là lộng

https://thuviensach.vn

xảo thành chân rồi.”

Mộc Lăng nhăn mặt: “Có ý gì a?”

Tần Vọng Thiên cười: “Ngươi không phải là thần y sao? Hơn nữa còn là Nhị đương gia của Hắc Vân bảo, là nhân vật lợi hại biết bao nhiêu a, sao cả chút chuyện như thế cũng không nghĩ ra?”

Mộc Lăng nheo mắt, phát hỏa: “Tiểu hài tử chết tiệt, ta cũng không phải tiện nhân, làm sao biết tiện nhân nghĩ cái gì a?!”

Tần Vọng Thiên cũng không cãi lại, chỉ là nhướng nhướng mày, bĩu môi một cái, vẻ mặt khinh khỉnh.

Biểu tình như thế so với cãi lại còn đáng giận hơn, Mộc Lăng nổi giận rồi, nhào tới ——— cắn chết ngươi!

Hai người ở trong rừng náo loạn một trận, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện: “Trại chủ, làm sao bây giờ a? Lão trại chủ thực sự trở thành cương thi rồi.”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau ———- là Nhạc lão nhị! Hai người chạy ra khỏi rừng cây, quả nhiên thấy Nhạc Tại Đình vãng đoàn người đi ra, vừa rồi hỏi hắn chính là Tung Bách Vạn.

“Việc này không được phép nói ra ngoài.”, Nhạc Tại Đình phân phó thủ hạ: “Tất cả mọi người đi lục soát, nếu tìm thấy lão trại chủ, không nên hành động thiếu suy nghĩ, lập tức báo cho ta biết!”

“Vâng!”, bọn thuộc hạ đều tán đi.

Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng cũng định đi, lại nghe Nhạc Tại Đình nói: “Lâm tiên sinh, xin dừng bước!”

Mộc Lăng quay người lại, nhìn Nhạc Tại Đình.

https://thuviensach.vn

“Tại Vân thương thế thế nào rồi?”, Nhạc Tại Đình đi tới, vờ thân thiết hỏi.

Mộc Lăng cũng lười khách sáo với hắn, nếu không phải do không có chứng cứ, không có cách nào một đao bổ đôi hắn, Mộc Lăng đã sớm làm thịt thằng nhóc con này rồi, lười biếng nói: “Không chết được.”, nói xong thì lôi kéo Tần Vọng Thiên chạy đi.

Lại nghe Nhạc Tại Đình nói với theo: “Nghe nói, lúc Lâm tiên sinh chữa bệnh cho Nhạc Tại Vân không cho bất kì ai nhìn.”

Mộc Lăng lắc đầu, cười hì hì nói: “Ai nói thế?”

“Không phải sao?”, Nhạc Tại Đình giật mình: “Thế nhưng, Tung trại chủ nói với ta, bọn họ đều bị Phùng phó trại chủ đuổi về.”

Mộc Lăng gật đầu nói: “Không sai a.”

Nhạc Tại Đình bất đắc dĩ cười cười nói: “Ta biết lần này là do ta đã hạ thủ hơi nặng tay, hơn nữa Tại Vân tuổi còn trẻ da mặt cũng mỏng… Nhất định là không cam lòng, có điều không cho người khác nhìn, như vậy tựa hồ có chút kì lạ a.”

Khóe miệng Mộc Lăng giật giật mấy cái, tâm nói, ngươi một tiện nhân a, không phải người khác da mặt mỏng mà là ngươi da mặt dày a, xem khả năng của ngươi, có thể lên sân khấu diễn tuồng được rồi. Suy nghĩ một chút, nháy mắy mấy cái nói: “Ai nói không cho người khác nhìn, cho nhìn a.”

Nhạc Tại Đình bị Mộc Lăng làm cho hồ đồ, nói: “Thế nhưng… khi nãy ta đã nói, Tung trại chủ bọn họ đều bị đuổi ra.”

“Đúng vậy.”, Mộc Lăng gật a gật: “Là bởi vì chỉ cho người nhìn, nên các ngươi đều bị đuổi ra a.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình khẽ nhíu mày, Mộc Lăng nói vòng vo rốt cuộc để mắng mình không phải người, nhưng bị Mộc Lăng mắng cũng không phải lần đầu tiên nữa rồi, người này vốn dĩ độc miệng.

“Lâm tiên sinh… có phải đã hiểu lầm ta gì đó rồi không?”, Nhạc Tại Đình hỏi Mộc Lăng: “Sẽ không vì ta đả thương Nhạc Tại Vân nên giận ta chứ?”

Mộc Lăng da gà nổi đầy người, liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó kéo kéo Tần Vọng Thiên nói: “Vọng Vọng, đi mau đi mau, nếu không sẽ ăn không nổi cơm tối nữa.”, nói xong lôi hắn chạy.

Nhạc Tại Đình đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người rời đi, lạnh lùng cười.

“Trại chủ.”, Mạnh Khải Thái vẫn đứng phía sau đi tới bên cạnh Nhạc Tại Đình, có chút bất mãn nói: “Lâm Bách Tuế rõ ràng là được người mời về, mỗi ngày đều hảo hảo chiêu đãi, thế nhưng thái độ lại kiêu ngạo, ngài lên làm trại chủ, hắn một chút cũng không vui vẻ, trái lại còn đủ mọi cách cùng ngươi đối địch… Khi nói chuyện cũng vậy, câu nào cũng là đâm chọc, cái gì gọi là khéo léo uyển chuyển cũng không biết.”

“A…”, Nhạc Tại Đình hơi lắc đầu, nói: “Người quá cường hãn, là chưa bao giờ phải khéo léo uyển chuyển.”

“A?”, Mạnh Khải Thái không hiểu, sờ đầu.

“Bởi vì hắn không cần lấy lòng bất kì kẻ nào, người khác cũng sẽ không dám xem thường hắn. Kẻ được nhiều người thích, không cần phải đi lấy lòng người khác, vì hắn không thiếu người thích…” Nói xong, hỏi Mạnh Khải Thái đang vẫn còn như đang lọt vào sương mù: “Chuyện ta bảo ngươi làm thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

“Nga, đều làm tốt rồi.”, Mạnh Khải Thái đáp lời, “Đúng rồi trại chủ, có không ít người cầu thân, rất nhiều chưởng môn danh môn chính phái, đều sai người đưa đến bức họa cùng danh thiếp của cô nương nhà mình, ngài cũng không còn nhỏ nữa, có muốn chọn một người không?”

Nhạc Tại Đình hơi sửng sốt, sau đó cười cười, hỏi: “Thật không?”

“Đúng vậy.”, Mạnh Khải Thái cười ha hả: “Trại chủ tuổi trẻ đầy triển vọng, tướng mạo lại hảo, trên đường không ít cô nương mong vào được cửa nhà ngươi đâu.”

Nhạc Tại Đình gật đầu, cũng không nói lời nào.

“Trại chủ thích người như thế nào?”, Mạnh Khải Thái hỏi.

Nhạc Tại Đình nhìn hắn một cái, cười nhạt, nói: “Muốn loại chán ghét ta.”

“A?”, Mạnh Khải Thái sửng sốt, không giải thích được nhìn Nhạc Tại Đình: “Chán ghét?”

Nhạc Tại Đình gật đầu, nói với Mạnh Khải Thái: “Ta thích loại người ngay cả nhìn cũng lười liếc mắt nhìn ta, cao cao tại thượng, xem ta như bụi bặm.”

“Ách… “, Mạnh Khải Thái gãi đầu, cười: “Trại chủ, ngài nói giỡn với ta sao? Nam nhân ai lại không thích nữ nhân dễ bảo a?”

Nhạc Tại Đình khoát tay một cái, cười nhạt: “Nữ nhân dễ bảo, coi trọng chính là địa vị, quyền thế của ngươi… Hiện tại ta ở địa vị này, bọn tình nguyện làm cẩu cho ta, đến khi ta thất thế, bọn họ trái lại sẽ xem ta như cẩu, nói cách khác, thích người như thế, còn không bằng tự thích chính mình.”

https://thuviensach.vn

Mạnh Khải Thái nghe Nhạc Tại Đình nói mà giật mình, mờ mịt gật đầu: “Thì ra là thế a.”

“Lúc ngươi đắc thế nhất, kẻ nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn ngươi, biểu thị hắn so với ngươi cường rất nhiều.” Nhạc Tại Đình nhẹ nhàng sửa tay áo một chút: “Bắt người như vậy trở nên dễ bảo, mới là thú vị.” Nói xong xoay người đi.

“Tiện nhân chết tiệt, còn dám giở giọng đó.” Mộc Lăng vừa đi vừa đạp kiến, có vẻ phi thường khó chịu.

“Đừng tức giận nữa.” Tần Vọng Thiên kéo hắn: “Ngươi đã nói hắn là tiện nhân rồi, còn tức giận với hắn làm gì, mau nghĩ biện pháp đi, nếu như để Nhạc Tại Đình bắt được Nhạc Nam Phong, nói không chừng Nhạc Nam Phong sẽ thành cương thi thật.”

“Đúng vậy.” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi: “Nhạc Tại Đình nói phát hiện Nhạc Nam Phong trước hết phải báo cho hắn, ngươi nghĩ a, chỉ cần Nhạc Tại Đình ở gần Nhạc Nam Phong, Nhạc Nam Phong hắn không thể bình thường được, đến lúc đó hắn giết người lung tung, muốn nói hắn không phải cương cũng khó.”

“Ngươi không có cách nào trị a?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Không có biện pháp.” Mộc Lăng suy nghĩ một chút: “Trừ khi hắn đem toàn bộ nội lực phế bỏ, không thì không có cách nào giúp hắn giải thi độc a.”

Hai người hết đường xoay xở, chầm chậm đi về tới biệt viện, chỉ thấy Phùng Ngộ Thủy ngồi trên bậc thang, trong tay ôm một con mèo nhỏ, đang ngủ gật.

“Thủy Thủy!” Mộc Lăng lủi qua, nhéo má Phùng Ngộ Thủy: “Bảo ngươi trông cửa lại lười biếng!”

https://thuviensach.vn

“Ta không có!” Phùng Ngộ Thủy vội vã xua tay, nói: “Ta không để bất kì kẻ nào đi vào!”

“Nhạc Tại Vân uống dược chưa?”, Mộc Lăng cười hì hì thả má Phùng Ngộ Thủy ra, vươn dài cổ nhìn vào bên trong.

“Rồi.”, Phùng Ngộ Thủy sờ sờ hai má bị kéo đỏ, nói: “Nhưng vết thương vẫn không bớt.”

Mộc Lăng lắc đầu: “Ai… oa nhi đáng thương, ta đi xem hắn.” Nói xong, vào trong phòng.

Tần Vọng Thiênà không cùng Mộc Lăng đi vào, mà ngồi xuống bên cạnh Phùng Ngộ Thủy, hỏi: “Ngày hôm nay có người trong Nhạc gia trại đến không?”

Phùng Ngộ Thủy lắc đầu: “Không có.”

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, nói với hắn: “Ngươi đã ăn chưa? Đi hoạt động một chút đi, ta thay ngươi canh cửa.”

Phùng Ngộ Thủy túm lấy đuôi mèo con không cho nó chạy, lắc đầu nói: “Đừng lo, ta không đói bụng.”

“Ai…” hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe sau lưng có người thở dài, hai người cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Lăng chẳng biết từ lúc đã ngồi xổm phía sau.

“Ngươi bước đi không phát ra thanh âm a?”, Tần Vọng Thiên trừng Mộc Lăng một cái, lại nhìn bên trong, hỏi: “Nhạc Tại Vân thế nào rồi?”

Mộc Lăng hai tay chống hai má lắc lắc: “Chưa gượng dậy nổi.”

Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy liếc mắt nhìn nhau, nghĩ cũng là chuyện bình thường: “Vậy thương thế của hắn ra sao rồi?” Tần Vọng

https://thuviensach.vn

Thiên hỏi.

“Từ từ chuyển biến tốt đẹp.”, Mộc Lăng vẫn chống hai má, gật gật.

“Hắn còn chưa ăn gì.”, Phùng Ngộ Thủy nói: “Một ngày đêm rồi.”

Mộc Lăng chui vào giữa hai người chen chen chen, chiếm được một khoảng trống, ngồi xuống nói: “Ai… Tình huống không ổn a.”

“Ngươi đừng nói thành ngữ bốn chữ nữa.”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: “Bây giờ trận tiện nhân quyết đấu đã bị ngâm nước nóng rồi, Nhạc Tại Vân cũng nửa sống nửa chết, ba ngày sau Nhạc Tại Đình đã kế nhiệm rồi… Làm sao bây giờ?”

Phùng Ngộ Thủy nghe xong,đ xoay mặt nhìn hai người: “Nhạc Tại Đình kia có vấn đề gì sao?”

Mộc Lăng vươn một tay choàng vai Phùng Ngộ Thủy, nói: “Thủy Thủy a, ta nói cho ngươi a, Nhạc Tại Đình là cực phẩm trong nhân loại, cực phẩm trong cực phẩm, hắn quả thực đê tiện đến trước nay chưa từng thấy sau này cũng sẽ không hề có, phản bội bằng hữu, giết người phóng hỏa, khi sư diệt tổ cộng thêm sát huynh giết cha, quả thực là cặn bã trong cặn bã của cặn bã!”

Phùng Ngộ Thủy hai mắt trừng to, hồi lâu mới nói: “Đê tiện như thế?”

Mộc Lăng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Hảo, ta đi giết hắn.”, Phùng Ngộ Thủy cầm kiếm đứng lên.

“Chờ một chút!”, Mộc Lăng túm áo hắn lại, chỉa chỉa mặt đất: “Ngồi xuống.”

Phùng Ngộ Thủy ngoan ngoãn ngồi xuống, không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đừng xằng bậy a.”, Mộc Lăng vỗ gáy Phùng Ngộ Thủy một cái: “Ngươi hiện tại là phó bang chủ của Hắc Vân bảo, nếu như ngươi không có chứng cứ mà đi làm thịt trại chủ tương lai của Nhạc gia trại, đến lúc đó Nhạc gia trại cùng Hắc Vân bảo không đánh không được a, tuy rằng chúng ta không sợ, nhưng người giang hồ sẽ nói chúng ta không có đạo lí, chuyện có hại như vậy không thể làm.”

“Vậy làm sao bây giờ?”, Phùng Ngộ Thủy hỏi.

“Ân…”, Mộc Lăng chống hai má suy nghĩ một chút, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, lại nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Không thể làm thịt hắn, không có nghĩa là không thể giáo huấn hắn, đúng không a?”

Phùng Ngộ Thủy cùng Tần Vọng Thiên gật đầu.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút :”Hiện tại thời gian gấp rút, không thể để Nhạc Tại Đình dễ dàng lên làm trại chủ như vậy… Phải kéo dài vài ngày, tốt nhất là chờ thân thể Nhạc Tại Vân phục hồi, đến lúc đó mới có tuồng hay, đúng không?”

“Ngươi lại có quỷ ý gì rồi?”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

“Ân hừ hừ hừ…”, Mộc Lăng cười tủm tỉm sờ sờ cằm, thần thần bí bí nói: “Là có một hảo chủ ý!”

Mộc Lăng có hảo chủ ý, tự nhìn tự cười một mình, chuẩn bị một đống thảo dược lớn, một mình trốn trong phòng không biết lăn qua lăn lại làm cái gì. Tần Vọng Thiên hiếu kì đi vào xem, bị Mộc Lăng đuổi ra.

Rốt cuộc, sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Lăng vừa ngáp vừa đi ra, trong tay cầm một bình dược nhỏ.

“Đây là cái gì?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng hắc hắc hắc cười, nói: “Có cái này, ta sẽ khiến Nhạc Tại Đình triệt để trở thành trò cười cho thiên hạ!”, nói xong che miệng cười hì hì.

Tần Vọng Thiên lắc đầu.

Mộc Lăng thong thả đi đến cạnh giếng nước, mở bình, đổ hết bột trắng trong bình vào nước.

“Này!”, Tần Vọng Thiên cả kinh, xông đến nhìn Mộc Lăng: “Sao ngươi lại đổ vào giếng nước, nó thông đến giếng của toàn thành a?”

“Hạ độc mà.”, Mộc Lăng cười tủm tỉm.

“Ngươi không phải muốn hạ độc Nhạc Tại Đình sao, sao lại hạ vào giếng nước mọi người cùng dùng?”, Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười: “Nước này làm sao uống được nữa a?”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, kéo lên một thùng nước, nói: “Giếng thông đến toàn thành sao, vậy Nhạc Tại Đình chỉ cần uống nước, thì nhất định sẽ trúng độc! Quả thực là kế sách hạ độc tối cao minh mà.”

“Vậy người khác uống nước thì sao?”, Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười.

“Ha hả a…”, Mộc Lăng thần thần bí bí cười, hai tay vốc một vốc nước uống mấy ngụm: “Độc này là đặc biệt chuẩn bị cho Nhạc Tại Đình, chỉ có hắn sẽ trúng độc! Đối với người khác vô hại.”

“Lợi hại như thế?”, Tần Vọng Thiên tựa hồ có chút không tin, Mộc Lăng bĩu môi, đắc ý: “Nếu không làm sao gọi là thần y? Chờ xem, sẽ chỉ có tiểu tiện nhân trúng độc.” Nói xong, đổ thùng nước còn lại vào giếng. Đang định cùng Tần Vọng Thiên xuất môn đi ăn, đột nhiên… bụng Mộc Lăng “ùng ục” một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Nha…”, Mộc Lăng ôm bụng, xoay người xông về hướng nhà xí.

Tần Vọng Thiên nhíu mày lắc đầu, nhìn giếng nước… lẩm bẩm: “Chắc không sao đâu…”

…

_____

Cái kiểu ngồi xổm hai tay chống hai má của Mộc Mộc và cái cách em ấy chen chen vào giữa Vọng Vọng với Thủy Thủy, iêu chết mất thôi T-T

Nhạc Nam Phong lao ra khỏi rừng cây rồi thì không còn thấy bóng dáng, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên chạy đến cửa trại Nhạc gia trại, cũng không nghe thấy bên trong có dấu hiệu đánh đánh giết giết nào…

“Mất hứng!”, Mộc Lăng bĩu môi: “Nhạc Nam Phong này đúng là rùa đen rút đầu!”

“Hắn muốn tìm Nhạc Tại Đình báo thù cũng phải chờ đến đêm, giữa ban ngày lao ra thì làm gì được?”, Tần Vọng Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị cùng Mộc Lăng quay về biệt viện xem thương thế Nhạc Tại Vân. Hai người vừa bước qua khỏi đại môn, chợt nghe từ bên trong truyền đến tiếng chuông rung trời.

“Bắt đầu rồi sao?!”, Mộc Lăng chấn hưng tinh thần, lôi kéo Tần Vọng Thiên chạy ào vào trong.

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười theo sát Mộc Lăng, theo dòng người chạy đến sau núi, tới nơi rồi thì chỉ thấy một đám người đang tụ tập lại.

“Chuyện gì vậy?”, Mộc Lăng túm một gia đinh lại hỏi.

“Ai nha… Trại chủ Hành Sơn Mạc Hành bị đánh chết rồi, chết rất thảm a.”

https://thuviensach.vn

“Thiết…”, Mộc Lăng bĩu môi, hắn còn tưởng rằng Nhạc Tại Đình bị đánh chết rồi, chết rất thảm, không ngờ là Mạc Hành, chậc, hiện tại trong Nhạc gia trại, hai trại chủ ủng hộ Nhạc Tại Vân đều chết rồi, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai làm.

Tần Vọng Thiên lại không đi, hướng người gia tướng kia hỏi: “Đây không phải bên trong Nhạc gia trại sao? Sao lại có người trong Nhạc gia trại ám sát phó trại chủ?”

Người gia tướng kia nhìn quanh một chút, đi đến gần nhỏ giọng nói: “Cái kia… ta nói cho các ngươi, rất nhiều người chúng ta thấy, là cương thi lão trại chủ quấy phá a.”

“Cái gì?”, Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng hai miệng một lời, ngực nghĩ, Nhạc Nam Phong là thật điên rồi hay mắt không tốt a, không phải là đến tìm Nhạc Tại Đình báo thù sao, thế nào rồi lại đem Mạc Hành làm thịt.

“Lão trại chủ như vậy, thật quá kinh khủng rồi.”, người gia tướng kia khoát khoát tay, tắc tắc hai tiếng, xoay người đi.

“Đây là chuyện gì?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhíu mày, dường như là nghĩ đến điều gì.

Tần Vọng Thiên rất ít khi thấy Mộc Lăng có loại biểu tình này, tựa hồ là gặp tình huống nghiêm trọng, vừa định giơ tay vỗ vỗ hắn, không ngờ Mộc Lăng đột nhiên vươn tay, ôm lấy cánh tay Tần Vọng Thiên kéo vào trong rừng.

“Này…”, Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng dáng vẻ hung thần ác sát, vịn vai mình hỏi: “Ngươi đột nhiên sao lại kéo ta vào, không phải là thèm muốn mĩ sắc của ta, muốn làm chuyện bất hảo chứ?”

https://thuviensach.vn

“A phi!”, Mộc Lăng nổi hỏa: “Ngươi bớt học ta nói bậy đi!”

Tần Vọng Thiên thiếu chút nữa cười phụt, Mộc Lăng còn tự mình biết mình thế sao, vừa nghĩ, vừa cởi áo Mộc Lăng: “Ngươi làm sao biết ta thèm muốn mỹ sắc của ngươi, muốn làm chuyện bất hảo với ngươi?”

Mộc Lăng “chát” một tiếng đập rớt tay Tần Vọng Thiên, cắn răng: “Không được nhúc nhích, nghe ta nói!”

“Làm sao vậy?”, Tần Vọng Thiên thấy vẻ mặt Mộc Lăng rất nghiêm túc, biết tình huống đại khái không ổn rồi, thu tay về, nghe Mộc Lăng nói.

“Nhạc Nam Phong không chỉ là trúng Thi cổ, hơn nữa trong Thi cổ còn pha thêm máu của Nhạc Tại Đình.” Mộc Lăng nói.

“Vậy thì thế nào?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được: “Pha thêm huyết, độc tính sẽ tăng thêm sao?”

“Không phải là để tăng độc tính.”, Mộc Lăng lắc đầu: “Nhạc Nam Phong đã không còn cách nào giết Nhạc Tại Đình nữa rồi!”

“Vì sao?”

“Bởi vì trong cổ trùng hòa máu của ai, người trúng độc phải nghe lệnh kẻ đó.”, Mộc Lăng nói, “Nhất là thi cổ.”

“Nói vậy, là Nhạc Tại Đình bảo Nhạc Nam Phong giết Mạc Hành?”, Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Hắn từ sớm vẫn chờ Nhạc Nam Phong đến tìm hắn?”

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Có điều Thi cổ cũng không phải loại cổ trùng chuyên dùng để khống chế người, cho nên chỉ có tỏng một khoảng thời gian ngắn bị thao túng.”

https://thuviensach.vn

“Nói cách khác, sau này Nhạc Nam Phong không thể đến gần Nhạc Tại Đình nữa rồi?”, Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Hiện tại thật đúng là lộng xảo thành chân rồi.”

Mộc Lăng nhăn mặt: “Có ý gì a?”

Tần Vọng Thiên cười: “Ngươi không phải là thần y sao? Hơn nữa còn là Nhị đương gia của Hắc Vân bảo, là nhân vật lợi hại biết bao nhiêu a, sao cả chút chuyện như thế cũng không nghĩ ra?”

Mộc Lăng nheo mắt, phát hỏa: “Tiểu hài tử chết tiệt, ta cũng không phải tiện nhân, làm sao biết tiện nhân nghĩ cái gì a?!”

Tần Vọng Thiên cũng không cãi lại, chỉ là nhướng nhướng mày, bĩu môi một cái, vẻ mặt khinh khỉnh.

Biểu tình như thế so với cãi lại còn đáng giận hơn, Mộc Lăng nổi giận rồi, nhào tới ——— cắn chết ngươi!

Hai người ở trong rừng náo loạn một trận, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện: “Trại chủ, làm sao bây giờ a? Lão trại chủ thực sự trở thành cương thi rồi.”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau ———- là Nhạc lão nhị! Hai người chạy ra khỏi rừng cây, quả nhiên thấy Nhạc Tại Đình vãng đoàn người đi ra, vừa rồi hỏi hắn chính là Tung Bách Vạn.

“Việc này không được phép nói ra ngoài.”, Nhạc Tại Đình phân phó thủ hạ: “Tất cả mọi người đi lục soát, nếu tìm thấy lão trại chủ, không nên hành động thiếu suy nghĩ, lập tức báo cho ta biết!”

“Vâng!”, bọn thuộc hạ đều tán đi.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng cũng định đi, lại nghe Nhạc Tại Đình nói: “Lâm tiên sinh, xin dừng bước!”

Mộc Lăng quay người lại, nhìn Nhạc Tại Đình.

“Tại Vân thương thế thế nào rồi?”, Nhạc Tại Đình đi tới, vờ thân thiết hỏi.

Mộc Lăng cũng lười khách sáo với hắn, nếu không phải do không có chứng cứ, không có cách nào một đao bổ đôi hắn, Mộc Lăng đã sớm làm thịt thằng nhóc con này rồi, lười biếng nói: “Không chết được.”, nói xong thì lôi kéo Tần Vọng Thiên chạy đi.

Lại nghe Nhạc Tại Đình nói với theo: “Nghe nói, lúc Lâm tiên sinh chữa bệnh cho Nhạc Tại Vân không cho bất kì ai nhìn.”

Mộc Lăng lắc đầu, cười hì hì nói: “Ai nói thế?”

“Không phải sao?”, Nhạc Tại Đình giật mình: “Thế nhưng, Tung trại chủ nói với ta, bọn họ đều bị Phùng phó trại chủ đuổi về.”

Mộc Lăng gật đầu nói: “Không sai a.”

Nhạc Tại Đình bất đắc dĩ cười cười nói: “Ta biết lần này là do ta đã hạ thủ hơi nặng tay, hơn nữa Tại Vân tuổi còn trẻ da mặt cũng mỏng… Nhất định là không cam lòng, có điều không cho người khác nhìn, như vậy tựa hồ có chút kì lạ a.”

Khóe miệng Mộc Lăng giật giật mấy cái, tâm nói, ngươi một tiện nhân a, không phải người khác da mặt mỏng mà là ngươi da mặt dày a, xem khả năng của ngươi, có thể lên sân khấu diễn tuồng được rồi. Suy nghĩ một chút, nháy mắy mấy cái nói: “Ai nói không cho người khác nhìn, cho nhìn a.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình bị Mộc Lăng làm cho hồ đồ, nói: “Thế nhưng… khi nãy ta đã nói, Tung trại chủ bọn họ đều bị đuổi ra.”

“Đúng vậy.”, Mộc Lăng gật a gật: “Là bởi vì chỉ cho người nhìn, nên các ngươi đều bị đuổi ra a.”

Nhạc Tại Đình khẽ nhíu mày, Mộc Lăng nói vòng vo rốt cuộc để mắng mình không phải người, nhưng bị Mộc Lăng mắng cũng không phải lần đầu tiên nữa rồi, người này vốn dĩ độc miệng.

“Lâm tiên sinh… có phải đã hiểu lầm ta gì đó rồi không?”, Nhạc Tại Đình hỏi Mộc Lăng: “Sẽ không vì ta đả thương Nhạc Tại Vân nên giận ta chứ?”

Mộc Lăng da gà nổi đầy, liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó kéo kéo Tần Vọng Thiên nói: “Vọng Vọng, đi mau đi mau, nếu không sẽ ăn không nổi cơm tối nữa.”, nói xong lôi hắn chạy.

Nhạc Tại Đình đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người rời đi, lạnh lùng cười.

“Trại chủ.”, Mạnh Khải Thái vẫn đứng phía sau đi tới bên cạnh Nhạc Tại Đình, có chút bất mãn nói: “Lâm Bách Tuế rõ ràng là được người mời về, mỗi ngày đều hảo hảo chiêu đãi, thế nhưng thái độ lại kiêu ngạo, ngài lên làm trại chủ, hắn một chút cũng không vui vẻ, trái lại còn đủ mọi cách cùng ngươi đối địch… Khi nói chuyện cũng vậy, câu nào cũng là đâm chọc, cái gì gọi là khéo léo uyển chuyển cũng không biết.”

“A…”, Nhạc Tại Đình hơi lắc đầu, nói: “Người quá cường hãn, là chưa bao giờ phải khéo léo uyển chuyển.”

“A?”, Mạnh Khải Thái không hiểu, sờ đầu.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì hắn không cần lấy lòng bất kì kẻ nào, người khác cũng sẽ không dám xem thường hắn. Kẻ được nhiều người thích, không cần phải đi lấy lòng người khác, vì hắn không thiếu người thích…” Nói xong, hỏi Mạnh Khải Thái đang vẫn còn như đang lọt vào sương mù: “Chuyện ta bảo ngươi làm thế nào rồi?”

“Nga, đều làm tốt rồi.”, Mạnh Khải Thái đáp lời, “Đúng rồi trại chủ, có không ít người cầu thân, rất nhiều chưởng môn danh môn chính phái, đều sai người đưa đến bức họa cùng danh thiếp của cô nương nhà mình, ngài cũng không còn nhỏ nữa, có muốn chọn một người không?”

Nhạc Tại Đình hơi sửng sốt, sau đó cười cười, hỏi: “Thật không?”

“Đúng vậy.”, Mạnh Khải Thái cười ha hả: “Trại chủ tuổi trẻ đầy triển vọng, tướng mạo lại hảo, trên đường không ít cô nương mong vào được cửa nhà ngươi đâu.”

Nhạc Tại Đình gật đầu, cũng không nói lời nào.

“Trại chủ thích người như thế nào?”, Mạnh Khải Thái hỏi.

Nhạc Tại Đình nhìn hắn một cái, cười nhạt, nói: “Muốn loại chán ghét ta.”

“A?”, Mạnh Khải Thái sửng sốt, không giải thích được nhìn Nhạc Tại Đình: “Chán ghét?”

Nhạc Tại Đình gật đầu, nói với Mạnh Khải Thái: “Ta thích loại người ngay cả nhìn cũng lười liếc mắt nhìn ta, cao cao tại thượng, xem ta như bụi bặm.”

“Ách… “, Mạnh Khải Thái gãi đầu, cười: “Trại chủ, ngài nói giỡn với ta sao? Nam nhân ai lại không thích nữ nhân dễ bảo a?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình khoát tay một cái, cười nhạt: “Nữ nhân dễ bảo, coi trọng chính là địa vị, quyền thế của ngươi… Hiện tại ta ở địa vị này, bọn tình nguyện làm cẩu cho ta, đến khi ta thất thế, bọn họ trái lại sẽ xem ta như cẩu, nói cách khác, thích người như thế, còn không bằng tự thích chính mình.”

Mạnh Khải Thái nghe Nhạc Tại Đình nói mà giật mình, mờ mịt gật đầu: “Thì ra là thế a.”

“Lúc ngươi đắc thế nhất, kẻ nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn ngươi, biểu thị hắn so với ngươi cường rất nhiều.” Nhạc Tại Đình nhẹ nhàng sửa tay áo một chút: “Bắt người như vậy trở nên dễ bảo, mới là thú vị.” Nói xong xoay người đi.

“Tiện nhân chết tiệt, còn dám giở giọng đó.” Mộc Lăng vừa đi vừa đạp kiến, có vẻ phi thường khó chịu.

“Đừng tức giận nữa.” Tần Vọng Thiên kéo hắn: “Ngươi đã nói hắn là tiện nhân rồi, còn tức giận với hắn làm gì, mau nghĩ biện pháp đi, nếu như để Nhạc Tại Đình bắt được Nhạc Nam Phong, nói không chừng Nhạc Nam Phong sẽ thành cương thi thật.”

“Đúng vậy.” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi: “Nhạc Tại Đình nói phát hiện Nhạc Nam Phong trước hết phải báo cho hắn, ngươi nghĩ a, chỉ cần Nhạc Tại Đình ở gần Nhạc Nam Phong, Nhạc Nam Phong hắn không thể bình thường được, đến lúc đó hắn giết người lung tung, muốn nói hắn không phải cương thì cũng khó.”

“Ngươi không có cách nào trị a?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Không có biện pháp.” Mộc Lăng suy nghĩ một chút: “Trừ khi hắn đem toàn bộ nội lực phế bỏ, không thì không có cách nào giúp hắn giải thi độc a.”

https://thuviensach.vn

Hai người hết đường xoay xở, chầm chậm đi về tới biệt viện, chỉ thấy Phùng Ngộ Thủy ngồi trên bậc thang, trong tay ôm một con mèo nhỏ, đang ngủ gật.

"Thủy Thủy!" Mộc Lăng lủi qua, nhéo má Phùng Ngộ Thủy: "Bảo ngươi trông cửa lại lười biếng!"

"Ta không có!" Phùng Ngộ Thủy vội vã xua tay, nói: "Ta không để bất kì kẻ nào đi vào!"

"Nhạc Tại Vân uống dược chưa?", Mộc Lăng cười hì hì thả má Phùng Ngộ Thủy ra, vươn dài cổ nhìn vào bên trong.

"Rồi.", Phùng Ngộ Thủy sờ sờ hai má bị kéo đỏ, nói: "Nhưng vết thương vẫn không bớt."

Mộc Lăng lắc đầu: "Ai… oa nhi đáng thương, ta đi xem hắn." Nói xong, vào trong phòng.

Tần Vọng Thiên cũng không cùng Mộc Lăng đi vào, mà ngồi xuống bên cạnh Phùng Ngộ Thủy, hỏi: "Ngày hôm nay có người trong Nhạc gia trại đến không?"

Phùng Ngộ Thủy lắc đầu: "Không có."

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, nói với hắn: "Ngươi đã ăn chưa? Đi hoạt động một chút đi, ta thay ngươi canh cửa."

Phùng Ngộ Thủy túm lấy đuôi mèo con không cho nó chạy, lắc đầu nói: "Đừng lo, ta không đói bụng."

"Ai…" hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe sau lưng có người thở dài, hai người cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Lăng chẳng biết từ lúc đã ngồi xổm phía sau.

https://thuviensach.vn

“Ngươi bước đi không phát ra thanh âm a?”, Tần Vọng Thiên trừng Mộc Lăng một cái, lại nhìn bên trong, hỏi: “Nhạc Tại Vân thế nào rồi?”

Mộc Lăng hai tay chống hai má lắc lắc: “Chưa gượng dậy nổi.”

Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy liếc mắt nhìn nhau, nghĩ cũng là chuyện bình thường: “Vậy thương thế của hắn ra sao rồi?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Từ từ chuyển biến tốt đẹp.”, Mộc Lăng vẫn chống hai má, gật gật.

“Hắn còn chưa ăn gì.”, Phùng Ngộ Thủy nói: “Một ngày đêm rồi.”

Mộc Lăng chui vào giữa hai người chen chen chen, chiếm được một khoảng trống, ngồi xuống nói: “Ai… Tình huống không ổn a.”

“Ngươi đừng nói thành ngữ bốn chữ nữa.”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: “Bây giờ trận tiện nhân quyết đấu đã bị ngâm nước nóng rồi, Nhạc Tại Vân cũng nửa sống nửa chết, ba ngày sau Nhạc Tại Đình đã kế nhiệm rồi… Làm sao bây giờ?”

Phùng Ngộ Thủy nghe xong,đ xoay mặt nhìn hai người: “Nhạc Tại Đình kia có vấn đề gì sao?”

Mộc Lăng vươn một tay choàng vai Phùng Ngộ Thủy, nói: “Thủy Thủy a, ta nói cho ngươi a, Nhạc Tại Đình là cực phẩm trong nhân loại, cực phẩm trong cực phẩm, hắn quả thực đê tiện đến trước nay chưa từng thấy sau này cũng sẽ không hề có, phản bội bằng hữu, giết người phóng hỏa, khi sư diệt tổ cộng thêm sát huynh giết cha, quả thực là cặn bã trong cặn bã của cặn bã!”

Phùng Ngộ Thủy hai mắt trừng to, hồi lâu mới nói: “Đê tiện như thế?”

Mộc Lăng gật đầu: “Đúng vậy.”

https://thuviensach.vn

“Hảo, ta đi giết hắn.”, Phùng Ngộ Thủy cầm kiếm đứng lên.

“Chờ một chút!”, Mộc Lăng túm áo hắn lại, chỉa chỉa mặt đất: “Ngồi xuống.”

Phùng Ngộ Thủy ngoan ngoãn ngồi xuống, không giải thích được nhìn Mộc Lăng.

“Ngươi đừng xằng bậy a.”, Mộc Lăng vỗ gáy Phùng Ngộ Thủy một cái: “Ngươi hiện tại là phó bang chủ của Hắc Vân bảo, nếu như ngươi không có chứng cứ mà đi làm thịt trại chủ tương lai của Nhạc gia trại, đến lúc đó Nhạc gia trại cùng Hắc Vân bảo không đánh không được a, tuy rằng chúng ta không sợ, nhưng người giang hồ sẽ nói chúng ta không có đạo lí, chuyện có hại như vậy không thể làm.”

“Vậy làm sao bây giờ?”, Phùng Ngộ Thủy hỏi.

“Ân…”, Mộc Lăng chống hai má suy nghĩ một chút, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, lại nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Không thể làm thịt hắn, không có nghĩa là không thể giáo huấn hắn, đúng không a?”

Phùng Ngộ Thủy cùng Tần Vọng Thiên gật đầu.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút :”Hiện tại thời gian gấp rút, không thể để Nhạc Tại Đình dễ dàng lên làm trại chủ như vậy… Phải kéo dài vài ngày, tốt nhất là chờ thân thể Nhạc Tại Vân phục hồi, đến lúc đó mới có tuồng hay, đúng không?”

“Ngươi lại có quỷ ý gì rồi?”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

“Ân hừ hừ hừ…”, Mộc Lăng cười tủm tỉm sờ sờ cằm, thần thần bí bí nói: “Là có một hảo chủ ý!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng có hảo chủ ý, tự nhìn tự cười một mình, chuẩn bị một đống thảo dược lớn, một mình trốn trong phòng không biết lăn qua lăn lại làm cái gì. Tần Vọng Thiên hiếu kì đi vào xem, bị Mộc Lăng đuổi ra.

Rốt cuộc, sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Lăng vừa ngáp vừa đi ra, trong tay cầm một bình dược nhỏ.

“Đây là cái gì?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được.

Mộc Lăng hắc hắc hắc cười, nói: “Có cái này, ta sẽ khiến Nhạc Tại Đình triệt để trở thành trò cười cho thiên hạ!”, nói xong che miệng cười hì hì.

Tần Vọng Thiên lắc đầu.

Mộc Lăng thong thả đi đến cạnh giếng nước, mở bình, đổ hết bột trắng trong bình vào nước.

“Này!”, Tần Vọng Thiên cả kinh, xông đến nhìn Mộc Lăng: “Sao ngươi lại đổ vào giếng nước, nó thông đến giếng của toàn thành a?”

“Hạ độc mà.”, Mộc Lăng cười tủm tỉm.

“Ngươi không phải muốn hạ độc Nhạc Tại Đình sao, sao lại hạ vào giếng nước mọi người cùng dùng?”, Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười: “Nước này làm sao uống được nữa a?”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, kéo lên một thùng nước, nói: “Giếng thông đến toàn thành sao, Nhạc Tại Đình chỉ cần uống nước, thì nhất định sẽ trúng độc! Quả thực là kế sách hạ độc tối cao minh mà.”

“Vậy người khác uống nước thì sao?”, Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười.

https://thuviensach.vn

“Ha hả a…”, Mộc Lăng thần thần bí bí cười, hai tay vốc một vốc nước uống mấy ngụm: “Độc này là đặc biệt chuẩn bị cho Nhạc Tại Đình, chỉ có hắn sẽ trúng độc! Đối với người khác vô hại.”

“Lợi hại như thế?”, Tần Vọng Thiên tựa hồ có chút không tin, Mộc Lăng bĩu môi, đắc ý: “Nếu không làm sao gọi là thần y? Chờ xem, sẽ chỉ có tiểu tiện nhân trúng độc.” Nói xong, đổ thùng nước còn lại vào giếng. Đang định cùng Tần Vọng Thiên xuất môn đi ăn, đột nhiên… bụng Mộc Lăng “ùng ục” một tiếng.

“Nha…”, Mộc Lăng ôm bụng, xoay người xông về hướng nhà xí.

Tần Vọng Thiên nhíu mày lắc đầu, nhìn giếng nước… lẩm bẩm: “Chắc không sao đâu…”

…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Nửa canh giờ sau, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên xuất môn đi ăn.

“Tiêu chảy là vì uống n kước lạnh, không phải vì dược có vấn đề!”, Mộc Lăng nhấn mạnh lần thứ ba với Tần Vọng Thiên: “Ngươi không được cười!”

Tần Vọng Thiên cố nhịn cười, hỏi Mộc Lăng: “Uống dược kia rồi rốt cuộc sẽ bị cái gì?”

Mộc Lăng cười gian: “Ân hừ hừ, rất khủng khiếp a.”

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng thần thần bí bí, cũng không hỏi thêm, bình thản đợi sự tình phát triển.

Đêm đó, Nhạc gia trại náo nhiệt phi thường, Nhạc Tại Đình đãi rượu chúc mừng, võ lâm quần hùng đều tới, thú vị hơn nữa là, võ lâm quần hùng đều đem khuê nữ tới. Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nhập tọa, nhìn xung quanh, đúng là trang điểm lộng lẫy, rực rỡ gấm hoa a.

“Ai, đáng tiếc a.”, Mộc Lăng chậc chậc hai tiếng.

“Sao lại đáng tiếc?”, Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

“Nhiều nha đầu như vậy, Hắc Vân bảo chúng ta còn rất nhiều tiểu tử có tiền đồ, lúc rảnh rỗi phải nói Tư Đồ cũng làm một cái đại hội tương thân, khả năng của đám tiểu tử đó vượt xa tiểu tiện nhân này.” Mộc Lăng bất mãn nói thầm.

https://thuviensach.vn

Lúc này, đoàn người có chút hỗn loạn, bởi vì Nhạc Tại Đình đã chậm rãi bước ra, chỉ thấy hắn một thân gấm bào bạch sắc, đầu buột ngân quang, bộ dáng anh tuấn tiêu sái, nhiều cô nương xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn.

Bàn bên cạnh Mộc Lăng là chưởng môn Hồng Liên môn cùng khuê nữ của hắn, nữ hài nhi chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, hình dáng thanh tú, mặt tròn tròn, mắt rất to, một thân hồng y, từ xa xa liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình, liền lập tức đỏ mặt cúi đầu, cha nàng Hồng Vạn Kỳ liền kéo nàng: “Tiểu Liên, mau ngẩng đầu a, không ngẩng đầu Nhạc chưởng môn không nhìn thấy ngươi!”

Mộc Lăng đang uống rượu, thiếu chút nữa phun ra, tâm nói, ngươi muốn đem nữ nhi của ngươi giao cho tiểu tiện nhân sao, vậy còn khác gì đem khuê nữ đẩy xuốngố lửa?

Tần Vọng Thiên lại không có biểu tình gì, hắn hiện tại tương đối hiếu kì loại dược thần kì kia của Mộc Lăng sẽ có tác dụng gì.

Sau đó, yến hội chính thức bắt đầu, Nhạc Tại Đình lên đài, nói vài câu, đều là mấy lời khách sáo đơn giản. Mộc Lăng từ bên dưới nhìn, Nhạc Tại Đình này có lẽ chút trắc trở hắn chịu lúc trước cũng có tác dụng, mặc dù hiện tại là tiền đồ xán lạn, nhưng hắn cũng không có vẻ vênh váo đắc ý, coi như là hiếm thấy rồi.

Nhạc Tại Đình tuy rằng trên mặt bất động thanh sắc, trong ngực lại liên tục cười nhạt, ngẫm lại chỉ vài ngày trước, khi hắn vừa bại dưới tay Mặc Kỳ Lân, đám người phía dưới có ai thèm liếc mắt nhìn hắn một cái? Ai cũng cười nhạo hắn, đều nói Nhạc Tại Vân mới là trại chủ tiếp theo… Lúc đó Nhạc Tại Vân cao cao tại thượng, còn hắn lại là bị giẫm nát dưới chân, tất cả đều nghĩ hắn đã không còn gì. Vậy mà chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, lại đổi thành hắn cao cao tại thượng, tất cả đều nói hắn tiền đồ vô

https://thuviensach.vn

lượng… Nên nói là nhân sinh như hí hay nói thế sự vô thường cho hảo đây?

Vừa nghĩ ngợi, ánh mắt Nhạc Tại Đình vừa quét một vòng, chỉ thấy mọi người ai cũng ngưỡng mặt nhìn hắn, duy độc chỉ có ở một bàn phía đông, hai người không giống như vậy. Ngồi ở đó chính là Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng, Mộc Lăng cúi đầu ăn thức ăn trên bàn, dường như rất hứng thú với món ngó sen nấu mật ong, Tần Vọng Thiên chỉ là ngồi bên cạnh, lẳng lặng nhìn Mộc Lăng ăn ăn uống uống.

Nhạc Tại Đình vẫn nhìn chằm chằm bàn của Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng đến phát ngốc, Hồng Vạn Kỳ không biết rõ nguyên do, còn tưởng rằng là Nhạc Tại Đình nhìn khuê nữ nhà hắn đến ngây người, vui mừng hỉ hả, tâm nói, nếu có thể cùng Nhạc Tại Đình phối hôn ước, vậy có thể phát đạt rồi.

Mà đám võ lâm nhân sĩ ngồi ở nơi khác đều rất không phục, có mấy cô nương liếc mắt nhìn Hồng Hiểu Liên, cảm thấy nàng cũng chỉ bình thường, đều ghen tị bĩu môi.

Mộc Lăng lại không phát hiện nhiều thứ như vậy, chỉ chuyên tâm nghiên cứu món ngó sen mật ong trước mắt, không biết nấu thế nào, vị ngon như vậy, đáng tiếc quá ít rồi.

Nhạc Tại Đình nói thêm vài câu thì mời mọi người tùy ý, sau đó là hàng dài không dứt các quần hùng kính rượu Nhạc Tại Đình, Nhạc Tại Đình nhất nhất đáp lễ.

Mộc Lăng cúi đầu chuyên tâm ăn, Tần Vọng Thiên gọi hạ nhân bên cạnh mang lên thêm một ít ngó sen, sau đó ghé sát đến hỏi Mộc Lăng: “Còn chưa có phản ứng a?”

Mộc Lăng bĩu môi, cười hì hì: “Sắp rồi, sắp rồi!”

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, Hồng Vạn Kỳ ngồi đối diện hai người cũng đã nóng lòng, muốn lôi kéo nữ nhi đến kính Nhạc Tại Đình chén rượu. Nhưng Hồng Hiểu Liên rất ngượng ngùng, nũng nịu không chịu đi, ngay lúc ấy, lại thấy Nhạc Tại Đình đi tới.

Hồng Vạn Kỳ có chút phát ngốc, giang hồ quần hùng cũng có chút phát ngốc, Mộc Lăng vẫn tiếp tục ăn. Nhạc Tại Đình đi thẳng đến bàn của Hồng Vạn Kỳ, nói với Hồng Vạn Kỳ còn đang ngạc nhiên: “Hồng chưởng môn, ta kính ngươi một chén.”

“Nga… không dám không dám.”, Hồng Vạn Kỳ vội vã đứng lên đáp lễ Nhạc Tại Đình, ngoài miệng nói: “Phải là ta kính Nhạc trại chủ mới đúng, ha ha ha… “

Nhạc Tại Đình uống xong một chén rượu, ngồi xuống ngay bên cạnh Mộc Lăng, cũng là bên cạnh Hồng Hiểu Liên, cười nói: “Không ngại ta ngồi ở đây chứ?”

“Không ngại không ngại.”, Hồng Vạn Kỳ vội vàng rót rượu cho Nhạc Tại Đình, cười nói: “Nhạc trại chủ tuổi trẻ tiền đồ đầy hứa hẹn, thật sự là hiếm có.”

“Quá khen.”, Nhạc Tại Đình cười đáp lễ, xoay mặt nhìn Mộc Lăng còn đang chuyên tâm ăn ngó sen, cười nói: “Lâm huynh, thức ăn vừa miệng chứ?”

“Ân.”, Mộc Lăng gật đầu: “Ngó sen mật ong ăn ngon.”

“Ha ha… thích ăn thì bảo trù phòng mang lên thêm một ít.”, Nhạc Tại Đình nâng chén, cười nói với Tần Vọng Thiên: “Nào, Tần huynh, chúng ta uống một chén.”

Tần Vọng Thiên nhìn thoáng qua hắn một cái, nâng chén rượu, Nhạc Tại Đình đưa chén của mình đến, nhẹ nhàng chạm cốc một cái, ngửa đầu,

https://thuviensach.vn

một hơi uống cạn chén rượu. Tần Vọng Thiên thật ra rất không muốn cùng hắn uống rượu, chỉ nhấp nhẹ một ngụm, vừa uống xong, Mộc Lăng gắp một miếng ngó sen đưa sang: “Vọng Vọng, ăn một miếng.”

Tần Vọng Thiên tuy rằng không rõ vì sao Mộc Lăng đột nhiên bảo hắn ăn, nhưng bản năng vẫn là mở miệng ăn vào.

Nhạc Tại Đình mỉm cười nhìn một chút, hỏi Tần Vọng Thiên: “Tần huynh là người địa phương nào a?”

Tần Vọng Thiên hơi sửng sốt, chợt nghe Mộc Lăng nói: “Nhạc trại chủ, ngươi hỏi lầm người rồi.”

“Hỏi lầm người?”, Nhạc Tại Đình khó hiểu nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng giương mắt nhìn tiểu nha đầu của Hồng Liên môn một cái, nói: “Ngươi nên hỏi là người ta ở nơi nào, bao nhiêu tuổi mới đúng a… Vọng Vọng nhà ta đã có người trong lòng rồi, ngươi hỏi cũng không được gì đâu.”

“Ha ha… “, Hồng Vạn Kỳ ngồi bên cạnh cười, vội vàng nói với Nhạc Tại Đình: “Tiểu Liên năm nay vừa tròn mười tám, sinh ở Giang Nam.”

Nhạc Tại Đình cười cười: “Vậy sao.”

Mộc Lăng hướng Tần Vọng Thiên nháy mắt mấy cái, ý như là nói ——— chú ý, sắp bắt đầu rồi.

Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn, cũng không thấy Nhạc Tại Đình có chỗ nào bất thường, Hồng Vạn Kỳ ở bên cạnh càng không ngừng nhỏ to với Nhạc Tại Đình, đại phần đều là tâng bốc nữ nhi, ban đầu Nhạc Tại Đình còn nhẫn nại nghe, sau đó đã không còn chút hứng thú, muốn đứng lên, nhưng vừa khẽ động… lại cảm thấy không ổn.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên chú ý thấy sắc mặt Nhạc Tại Đình đột nhiên trắng xanh, sau đó trên trán toát mồ hôi hột, tựa hồ có gì đó không khỏe.

Mộc Lăng ăn hết hai tô ngó sen mật ong, cảm thấy ăn ngọt quá nhiều rồi, cho nên cần phải ăn đồ mặn điều chỉnh khẩu vị một chút, bắt đầu ăn thịt sườn.

Hồng Vạn Kỳ vốn cho rằng Nhạc Tại Đình ngồi một lát sẽ đi, không ngờ hắn vẫn ngồi yên tại chỗ bất động, nghĩ rằng hắn thật sự là có ý với nữ nhi nhà mình rồi, liền giả vờ đứng lên đi, để Hồng Hiểu Liên cùng Nhạc Tại Đình trò chuyện.

Hồng Hiểu Liên xấu hổ liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình, cúi đầu tiếp tục cắn đũa.

Mộc Lăng cảm thấy rất thú vị, nhìn mấy cô nương còn lại, đều nghiến răng cả rồi, liền cười nói: “Nhạc trại chủ, ngươi bên trọng bên khinh như vậy không được a, cũng phải kính chén rượu cùng mấy cô nương khác chứ!”

Nhạc Tại Đình sắc mặt xấu xí, vẫn không chịu đứng lên, không biết bị cái gì.

Lúc này, Hồng Vạn Kỳ cũng đã trở về, thấy khuê nữ nhà mình vẫn ngồi cách Nhạc Tại Đình rất xa, âm thầm mắng ngu ngốc, cơ hội tốt như vậy không biết nắm chặt. Đi tới bên cạnh nói: “Tiểu Liên, mau rót rượu cho Nhạc trại chủ đi.”

Hồng Hiểu Liên gật đầu, đứng lên rót rượu cho Nhạc Tại Đình, ngay lúc đó, đột nhiên nàng bị cha đẩy nhẹ một cái.

“Ai da…”, Hồng Hiểu Liên không đứng vững, ngã về phía trước, vừa vặn rơi vào trong lòng Nhạc Tại Đình.

https://thuviensach.vn

Lần này động tĩnh không nhỏ, người ở bàn khác cũng thấy, nữ tử có hảo cảm với Nhạc Tại Đình đều thầm nghĩ Hồng Hiểu Liên không biết xấu hổ, đang nghiến răng, đột nhiên nghe Hồng Hiểu Liên hét một tiếng "Nha a…", vùng mạnh ra, bởi vì động tác quá mạnh, đụng vào bàn bên, Mộc Lăng nhẹ nhàng đạp một cái, làm cả bàn "rầm" một tiếng, ngã đầy ra đất.

Mọi người đều nhìn sang, đều thắc mắc không biết chuyện gì, nhìn kỹ, đều hít vào một hơi sâu… Chỉ thấy Nhạc Tại Đình ngồi tại chỗ, Hồng Hiểu Liên tránh về một bên, vẻ mặt kinh hãi nhìn thắt lưng Nhạc Tại Đình…

Mọi người theo ánh mắt của Hồng Hiểu Liên nhìn qua, chỉ thấy bên dưới thắt lưng Nhạc Tại Đình, vị trí ngại ngùng, cao cao dựng lên thành một cái lều nho nhỏ.

"A… ", không ít cô nương đỏ mặt mắng: "Chết không biết xấu hổ."

Mấy võ lâm nhân sĩ cũng rất xấu hổ, có người cười thầm: "Mẹ nó, hóa ra Nhạc Tại Đình này chưa thấy qua nữ nhân, giữa ban ngày động dục, cứng thành như vậy, thực sự là hảo hăng hái."

Nhạc Tại Đình cực kì xấu hổ, thế nhưng vị trí này muốn che cũng che không được.

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái với Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên chân mày nhăn lại một chỗ, có chút dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng, tâm nói, chiêu này của ngươi cũng thật thương tổn a.

Nhạc Tại Đình xấu hổ đứng lên, nhưng chỗ kia vẫn thẳng tắp, đội y phục lên rõ cao, nhiều người đều không nhịn được cười, Tung Bách Vạn sửng sốt hồi lâu, vội vã giúp Nhạc Tại Đình che chắn, để hắn đi xuống phía dưới.

Mộc Lăng nhìn Nhạc Tại Đình chạy trối chết, che miệng cười khục khục, nháy mắt mấy cái với Tần Vọng Thiên.

https://thuviensach.vn

“Sẽ duy trì như vậy bao lâu?”, Tần Vọng Thiên ghé sát bên tai Mộc Lăng hỏi.

“Hắc hắc”, Mộc Lăng cười to: “Trên dưới một tháng.”

Tần Vọng Thiên mở to hai mắt hỏi, hỏi: “Hắn có khi nào chết không a? Nếu cứ như vậy chết thì quả thật khó nhìn.”

“Không thể nào.”, Mộc Lăng nhìn trời chớp mắt mấy cái, cười hì hì: “Có điều nửa năm sau sẽ bất cử.”

“A…”, Tần Vọng Thiên hít một hơi, hướng Mộc Lăng dựng lên ngón tay cái.

Yến hội ở tiền viện lập tức loạn thành một đoàn, mọi đều nhịn không được cười to, Mộc Lăng thấy thức ăn bàn đều bị đổ hết rồi, liền cầm lấy bình rượu của bàn bên cạnh, lôi kéo Tần Vọng Thiên xuất môn đi nơi khác uống tiếp.

Nhạc Tại Đình thật vất vả chạy đến được hậu viện, mặt đã giận đến trắng bệch, một mình vào phòng, vừa vén y phục lên nhìn… Nhạc Tại Đình cũng là đầy mặt bất đắc dĩ, lúc này, chợt nghe Tung Bách Vạn từ ngoài cửa hỏi: “Cái kia… Trại chủ, có muốn tìm mấy cô nương đến giúp ngươi hạ hỏa không a?”

“Cút!”, Nhạc Tại Đình rống lớn một tiếng, người ngoài cửa vội vàng chạy sạch. Nhạc Tại Đình bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi vào bên giường tự giải quyết vấn đề. ‘Giải quyết’ một trận, đột nhiên nghĩ đến gương mặt Mộc Lăng, sau đó toàn thân nóng như có lửa, nhưng lăn qua lăn lại một hồi lâu vẫn không tiết ra được, mà chỗ đó hết lần này tới lần khác không chịu hạ xuống, hắn tức giận đến ném hết chăn cùng gối đầu, nằm dài trên giường, buồn bực ngủ, chỉ mong ngày mai có thể khá hơn một chút.

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha…”, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên chạy ra khỏi Nhạc gia trại, hai người cười đến ngửa tới ngửa lui.

“Thật là thỏa giận.”, Tần Vọng Thiên cười nói.

“Lợi hại đúng không?”, Mộc Lăng đắc ý, “Hừ, Nhạc Tại Đình kia, chờ một tháng sau mới có thể kế thừa trại chủ vị, đến lúc đó a, kế hoạch của hắn đã muộn rồi, bệnh của Nhạc Tại Vân cũng tốt rồi.”

“Lần này tại trước mặt giang hồ quần hùng xấu mặt như thế, Nhạc Tại Đình sắp tới chắc chắn không dám tác quái nữa.”, Tần Vọng Thiên nói: “Nhưng mà, ta sợ hắn gây bất lợi cho Nhạc Tại Vân, huống chi, trong Nhạc gia trại hiện giờ, đã không còn một người nào của Tại Vân.”

“Ân.”, Mộc Lăng gật đầu: “Vậy chúng ta dọn ra khỏi Nhạc gia trại đi.”

“Dọn ra khỏi Nhạc gia trại, vậy sẽ ở đâu?”, Tần Vọng Thiên hỏi: “Khách điếm sao? Ta sợ nhiều người hỗn tạp, bất lợi cho bệnh của Nhạc Tại Vân.”

“Ở trong Hắc Vân tiễn trang[ngân hàng bây giờ á] đi.” Mộc Lăng cười cười: “Nơi đó là của Hắc Vân bảo, thoải mái lại an toàn.” Nói xong, đi tới trước hai bước, chỉ vào mấy đống rơm: “Tới đó uống rượu.”

“Sao lại lên đống rơm uống rượu?”, Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng đã thả người nhảy lên đống rơm, cũng theo lên.

“Ta trước đây vẫn thích uống rượu ở nơi như thế này, tìm một đống rơm cao, một vò rượu, cùng sao sáng đầy trời uống.” Mộc Lăng cùng lấy bình rượu uống một ngụm, quay sang Tần Vọng Thiên nói: “Vọng Vọng, Nhạc Tại Đình hình như phát hiện thân phận của ngươi rồi.”

“Ân.”, Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày: “Sao ngươi biết?”

https://thuviensach.vn

“Lúc hắn mời ngươi uống rượu, đã hạ dược rồi.”, Mộc Lăng không nặng không nhẹ nói.

“Cái gì?”, Tần Vọng Thiên chán ghét: “Không phải là thứ dược độc ác gì đó như của Nhạc Nam Phong chứ…”

“Yên tâm đi.”, Mộc Lăng cười cười: “Sau đó không phải ta đã cho ngươi ăn một cái ngó sen rồi sao, giải dược đã có trên đó rồi, muốn hạ độc trước mặt ta, Nhạc Tại Đình vẫn còn non lắm.”

“Nhạc Tại Đình tâm cơ thâm trầm, còn sống trên đời ắt sẽ là hậu hoạn.”, Tần Vọng Thiên cười nói: “Vừa lúc trong khoảng thời gian này chúng ta nỗ lực thu thập chứng cứ làm ác của hắn, đến lúc đó truyền tin.”

“Ân.”, Mộc Lăng gật đầu, ngã xuống trên đống rơm: “Thật thoải mái nha…”

Tần Vọng Thiên ngồi bên cạnh uống rượu, xoay mặt, thấy Mộc Lăng đã nằm, liền để bình rượu xuống, đè lên người Mộc Lăng.

“Muốn làm gì?”, Mộc Lăng trợn mắt, nhìn Tần Vọng Thiên đang nằm úp lên người hắn: “Đi xuống, nặng chết.”

“Ngươi vẫn rất thương ta.”, Tần Vọng Thiên đột nhiên cười nói: “Khi nãy câu Vọng Vọng nhà ta kia… nói ra rất thuận miệng a.”

“Ngươi bớt tự mình đa tình, ta nói chính là tiểu cẩu tên Uông Uông nhà ta.”, Mộc Lăng vươn người một cái, chuẩn bị nhảy xuống về nhà ngủ, bị Tần Vọng Thiên nắm lại: “Hôn một chút đã rồi đi?”

Mộc Lăng liếc một cái, nhưng là không cự tuyệt, bị Tần Vọng Thiên đè lại, áp sát tới, tại bên môi hôn một cái.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Ngày hôm sau, Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy, mang theo Nhạc Tại Vân vẫn đang bị thương nặng ly khai Nhạc gia trại, chuyển đến Hắc Vân tiễn trang, buổi chiều, từ trong Nhạc gia trại truyền ra tin tức, điển lễ kế thừa vốn định cử hành vào ngày mai dời đến tháng sau.

Hắc Vân tiễn trang rất lớn, phía trước là tiễn trang, phía sau là trang viên có hơn mười gian phòng, trang chủ họ Tô, tên là Tô Trường Phong, là một đà chủ của Hắc Vân bảo, nguyên quán ở Lạc Hà thành, nên được phân đến đây quản lý tiễn trang. Lúc Mộc Lăng cùng Phùng Ngộ Thủy đến, Tô Trường Phong hoảng hồn thiếu chút nữa ngã đập mặt xuống đất, vội vã an bài nơi ở cho hai người.

“Lão Tô a.”, Mộc Lăng vỗ vai hắn: “Ngươi cứ làm chuyện của ngươi, không cần để ý đến bọn ta, ngoài ra, tìm vài huynh đệ giúp ta tra xét chút chuyện.”

“Vâng, sẽ theo phân phó của Nhị đương gia.”, Tô Trường Phong cung kính trả lời.

Mộc Lăng ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, Tô Trường Phong liền dẫn người đi, Mộc Lăng vẫn như trước mang theo Tần Vọng Thiên bận rộn đi tới đi lui, tiện thể lên núi hái thuốc cho Nhạc Tại Vân.

Chiều hôm đó, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên ra ngoài ăn, nhàn nhã đi bộ về, muốn đến gian phòng của Nhạc Tại Vân xem thử thương thế của hắn, vừa tới cửa, đã thấy Nhạc Tại Vân run run lay lay đứng ở đó.

https://thuviensach.vn

“Uy!”, Mộc Lăng chỉ Nhạc Tại Vân: “Tiểu quỷ, ai cho ngươi đứng dậy?”

Nhạc Tại Vân vốn đứng không vững, bị Mộc Lăng rống một tiếng lại càng hoảng hốt, thiếu chút nữa ngã ngửa vào trong phòng, may mà Phùng Ngộ Thủy đứng bên cạnh vươn tay đỡ hắn.

“Mau khiêng vào trong!”, Mộc Lăng nổi giận đùng đùng hét, Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy vội vàng khiêng người vào phòng.

“Ngươi lăn qua lăn lại cái gì?”, Mộc Lăng trừng Nhạc Tại Vân một cái, xong lại quay đầu trừng Phùng Ngộ Thủy: “Sao ngươi không trông chừng hắn?”

Phùng Ngộ Thủy chớp mắt mấy cái: “Ngươi nói không cho ai vào, không có nói không cho hắn ra.”

Mộc Lăng tức giận đến thở dốc, vươn tay kéo tai Phùng Ngộ Thủy: “Tiểu tử ngốc! Còn dám cãi lại.”

Phùng Ngộ Thủy bị Mộc Lăng nhéo cho kêu ai ai, Nhạc Tại Vân có chút áy náy, liền kéo Mộc Lăng nói: “Lâm… đại ca, ngươi đừng trách hắn nữa, không liên quan tới hắn.”

Mộc Lăng buông tay, Phùng Ngộ Thủy trốn sang một bên xoa tai.

Mộc Lăng kéo cái ghế đến ngồi xuống cạnh Nhạc Tại Vân, hỏi: “Ngươi muốn dậy làm gì?”

Nhạc Tại Vân giương mắt nhìn Mộc Lăng một lát, nói: “Luyện công.”

“Hả?”, Mộc Lăng nghiêng nghiêng đầu, ngoáy ngoáy tai: “Ngươi ngay cả đứng cũng không vững, làm sao luyện công a?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân không nói, ngồi trên giường đờ ra, Mộc Lăng biết hắn trong lòng giận, dù sao cũng chỉ là tâm tính tiểu hài tử, lớn như vậy rồi có lẽ đây là đả kích đầu tiên của hắn.

“Đừng tức giận nữa.”, Mộc Lăng vỗ vỗ hắn, nói: “Chuyện này không trách ngươi, là bởi vì Nhạc Tại Đình luyện mấy thứ tà công loạn thất bát tao.”

“Tà công?”, Nhạc Tại Vân không hiểu ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng quay sang nhìn Tần Vọng Thiên cùng Phùng Ngộ Thủy, nói: “Ai, ta cũng không gạt ngươi, ta không phải là Lâm Bách Tuế gì đó, ta là Mộc Lăng, có điều ta không phải cố ý muốn gạt người, nhưng mà nói ra thì sẽ rất phiền phức, đúng không?”

Nhạc Tại Vân nhìn Mộc Lăng một chút, gật đầu, không nói gì.

“Ân, ta đến Nhạc gia trại chỉ là tình cờ.”, Mộc Lăng nói với Nhạc Tại Vân: “Không có mục đích gì, nhưng sau đó phát hiện Nhạc Tại Đình có chuyện, cho nên nhân tiện lưu lại nghiên cứu một chút.”

“Khi nãy ngươi nói, Nhạc Tại Đình luyện tà công, là có chuyện gì a?”, Nhạc Tại Vân ngẩng mặt nhìn Mộc Lăng.

Sau đó, Mộc Lăng đem chuyện Nhạc Tại Đình hợp tác cùng Đoan Mộc Viêm, luyện tà công trong thời gian ngắn nâng cao nội lực đại thể nói qua một lần với Nhạc Tại Vân, có điều đã lượt qua vài đoạn chuyện của Tần Vọng Thiên cùng Tam tuyệt.

Nhạc Tại Vân nghe xong bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu: “Thì ra là có chuyện như vậy a, khó trách công phu của hắn trong mấy ngày đột nhiên tăng tiến như vậy.”

“Đúng vậy.”, Mộc Lăng gật đầu, vỗ vỗ vai hắn: “Cho nên ngươi cũng không cần bởi vì bại dưới tay hắn mà khổ sở.”

https://thuviensach.vn

“Ta đây phải làm thế nào mới có thể giành lại Nhạc gia trại…”, Nhạc Tại Vân tựa hồ có chút nghĩ không thông, Mộc Lăng nói: “Quan trọng nhất là mau mau khỏe lại, điển lễ kế thừa của Nhạc Tại Đình đã dời lại tháng sau rồi.”

“Thật sao?”, Nhạc Tại Vân thất kinh.

“Đúng vậy!”, Mộc Lăng gật đầu: “Cho nên, trong vòng một tháng ngươi phải dưỡng hảo thân thể, sau đó chúng ta thu thập chứng cứ, hiện tại người có thể nói chuyện của Nhạc gia trại chỉ có ngươi, tìm được chứng cứ phạm tội của Nhạc Tại Đình là ngươi có thể lấy lại Nhạc gia trại, ngươi không hảo hảo dưỡng bệnh, đến lúc đó thân thể suy sụp, còn gục sớm hơn cả Nhạc Tại Đình, vậy phải làm sao?”

Nhạc Tại Vân suy nghĩ một chút, nghiêm túc gật đầu với Mộc Lăng, nói: “Ân, Lâm… Mộc đại ca, ta đã biết.”

Mộc Lăng thỏa mãn gật đầu, xoay sang Phùng Ngộ Thủy đang đứng nép một bên, ngoắc ngoắc ngón tay. Phùng Ngộ Thủy chần chừ một chút, che tai đi qua.

Mộc Lăng nhìn hắn một hồi, nheo mắt nói: “Một tháng này, ngươi phụ trách cả ngày đi theo Nhạc Tại Vân, phải bảo đảm hắn uống dược, ăn, ngủ, còn có an toàn, có nghe hay không?”

Phùng Ngộ Thủy cau mũi, bất quá vẫn gật đầu: “Đã biết.”

Mộc Lăng thỏa mãn, xoay người chỉ thấy Tần Vọng Thiên đứng dựa vào khung cửa nhìn mình, có chút không tự nhiên, nhưng vẫn sải bước đi ra, nói: “Đi, Vọng Vọng, chúng ta đi tìm đầu mối.”

Tần Vọng Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng, kéo kéo hắn, ý bảo hắn chờ một chút, quay đầu lại vẫy vẫy tay với Phùng Ngộ Thủy.

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy luôn luôn bội phục người có bản lĩnh, liền ngoan ngoãn tránh qua một bên.

Tần Vọng Thiên quay về phía bức tường huýt sáo một cái, không bao lâu thì có bốn người trèo vào, chạy đến cạnh chỗ Tần Vọng Thiên: “Lão đại!”

Mộc Lăng thấy bốn người này liền sửng sốt, nhớ tới khi mới gặp Tần Vọng Thiên, bên người hắn vẫn mang theo bốn người tiểu đệ. Có điều bốn tiểu đệ này thật… Mộc Lăng nhìn tướng mạo bốn người, che miệng cười, bọn họ một người mập lùn, một người cao gầy, một người mắt xếch, một người mặt rỗ, thực sự là mỗi người một vẻ.

Tần Vọng Thiên gật đầu với bọn họ, hỏi: “Sự tình thế nào rồi?”

“Đều làm tốt rồi.”, bốn thủ hạ cung kính đáp lời Tần Vọng Thiên: “Các huynh đệ đều tốt, người yên tâm.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, chỉ vào Mộc Lăng, nói : “Gọi đại tẩu!”

“Phụt…”, Nhạc Tại Vân phun dược đang uống ra, ho khan liên tục, Phùng Ngộ Thủy thì trưng ra biểu tình ——— “Nga~ thì ra ngươi mới là đại tẩu” nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng giận đến méo mặt, bốn tên kia còn rất có chí khí xoay người cung kính vái chào Mộc Lăng một cái, đồng thanh gọi: “Đại tẩu!”

“A…”, Mộc Lăng hít một hơi, nhấc chân đá: “Mụ nội nó cái ngươi gọi ai!”, vung nắm đấm đuổi đánh: “Đánh chết các ngươi!”

Bốn người bị Mộc Lăng đuổi chạy khắp sân, cuối cùng trốn sau lưng Tần Vọng Thiên: “Đại ca, đại tẩu thật dữ quá!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi còn dám gọi!”, Mộc Lăng rống lên một tiếng chuẩn bị nhào tới liều mạng, bị Tần Vọng Thiên ôm lại, Mộc Lăng vung tay đánh, Tần Vọng Thiên đã sớm bị đánh thành quen rồi, cũng không nói gì, ôm Mộc Lăng không tha. Mộc Lăng nghĩ không thể đánh chết hắn thì cũng phải đánh cho tàn phế, về phần vì sao không thể đánh chết hắn cũng không biết, dù sao thì cũng không muốn đánh chết hắn, tàn phế là được… Nói chung Mộc Lăng vừa tức vừa không biết làm sao, túm Tần Vọng Thiên há mồm cắn, nhân tiện giơ chân đá.

Bốn thủ hạ liếc mắt nhìn nhau lẩm bẩm: “Oa, đại ca và đại tẩu quan hệ không tồi a, không phải nói đánh là thương mắng là yêu, yêu thương liền giơ chân đá, chưa hết giận chưa hết duyên sao… ”

Bàn chân đang cố sức giẫm đạp chân Tần Vọng Thiên của Mộc Lăng cứng đơ giữa không trung không nhúc nhích.

“Đây là bốn thủ hạ của ta, Giáp Ất Bính Đinh.”, Tần Vọng Thiên nói với Mộc Lăng: “Còn nhớ chứ?”

Mộc Lăng liếc Tần Vọng Thiên một cái, lại nhìn bốn người thủ hạ, bĩu môi: “Các ngươi là bốn huynh đệ? Sao không giống nhau chút nào a?”

“Không phải, tên của chúng ta là lão đại đặt.”, Giáp cười hì hì trả lời.

Khóe miệng Mộc Lăng giật giật, nhìn Tần Vọng Thiên: “Ngu ngốc mới đặt tên như thế!”

“Có gì không tốt a?”, Tần Vọng Thiên nháy mắt mấy cái: “Thực dụng lại dễ nhớ!”

Mộc Lăng muốn mắng hắn mấy câu, bất quá đột nhiên nhớ tới Tư Đồ trước đây cũng vì không nhớ được tên thủ hạ mà yêu cầu toàn bảo đổi tên tập thể thành Nhất Nhị Tam Tứ, Giáp Ất Bính Đinh so ra đỡ hơn nhiều…

https://thuviensach.vn

“Ngươi có bốn thủ hạ?”, Mộc Lăng nhìn bốn người một chút, xem ra, hình dạng nhìn không được tốt lắm, công phu thật ra không tồi.

“Không phải a.”, Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Còn có mười hai người Thiên can địa chi, còn lại gọi là Nhất, Nhị, Tam Tứ… “

“Khụ khụ…”,Nhạc Tại Vân uống được nửa chén dược, đều ho ra hết.

Mộc Lăng thở dốc ——— trình độ ngu ngốc so với Tư Đồ thật không phân biệt được trên dưới!

“Đúng rồi… đại tẩu là nam sao?”, Giáp hỏi Ất.

“Ngươi còn dám gọi!”, Mộc Lăng hỏa lớn: “Ai dám gọi sẽ hạ độc cho câm!”

“Oa thật dữ nha.”, Bính gật đầu với Đinh: “Nếu vậy a, là nam thì không được gọi tẩu, phải gọi là phu mới đúng a!”

Mọi người gật đầu, suy nghĩ một hồi, vỗ đầu: “Đúng vậy, đại phu!”

“Khụ khụ…” Nhạc Tại Vân dược đã ho hết, giờ chỉ ho khan, bụng dưới vốn có thương, cười một hồi, động đến vết thương, đau đến độ ngồi không vững, rên hừ hừ!

Phùng Ngộ Thủy đứng kế bên chỉ vào Mộc Lăng nói: “Không sai, hắn là đại phu, chuyên chữa bệnh!”

“Nga…”, bốn người lại đồng loạt hành lễ với Mộc Lăng, đổi giọng, gọi : “Đại phu!”

Mộc Lăng nghĩ nếu còn tiếp tục nói thêm nữa có khả năng sẽ tức thổ huyết, một cước đá văng Tần Vọng Thiên còn dán dính trên người mình, vỗ vỗ mông xoay người đi.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhịn cười, nói với Giáp Ất Bính Đinh: “Bốn người các ngươi canh giữ ở đây, nghe lời hắn phân phó.”, vừa nói vừa chỉ chỉ Phùng Ngộ Thủy.

“Vâng!”, bốn thủ hạ ngoan ngoãn gật đầu, thấy Tần Vọng Thiên chạy đuổi theo Mộc Lăng, Giáp Ất Bính Đinh ở phía sau phất tay: “Đại ca đại phu đi mạnh khỏe!”

Mộc Lăng bịt tai chạy ra đại môn…

Thấy hai người đi, Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, quay đầu lại nhìn Phùng Ngộ Thủy. Phùng Ngộ Thủy sờ cằm, xoay mặt nhìn Nhạc Tại Vân: “Ngươi uống dược xong rồi chưa?”

“Ân.”, Nhạc Tại Vân gật đầu.

“Vậy có đói bụng không?”, Phùng Ngộ Thủy liếc hắn một cái: “Mấy ngày nay ngươi chưa có hảo hảo ăn cái gì đúng không? Biện pháp chữa thương tốt nhất là ăn!”

Nhạc Tại Vân nhìn cánh tay mình, mấy ngày lăn qua lăn lại, đúng thật là gầy đi không ít, đầu cũng xoay mòng mòng, liền hướng Phùng Ngộ Thủy gật đầu: “Ân, muốn ăn!”

Phùng Ngộ Thủy cầm tấm ngân phiến đưa cho Giáp Ất Bính Đinh, nói: “Muốn ăn!”

Bốn người xoay mặt nhìn nhau, xoay người ra cửa, không bao lâu, mỗi người cầm theo mấy hộp thực hạp trở về, chất đầy cả giường. Phùng Ngộ Thủy ngồi xuống bên cạnh, nhét một cái đùi gà vào miệng Nhạc Tại Vân.

Nhạc Tại Vân cắn mấy cái, có chút ăn không vào, đầy đầu đều là mấy chuyện loạn thất bát tao.

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy nhìn dáng vẻ của hắn, có chút bất mãn bĩu môi, cầm một cái đùi gà khác cắn một cái: “Thật vô dụng, ăn như đàn bà.”

Nhạc Tại Vân chau mày, liếc mắt trừng Phùng Ngộ Thủy: “Ngươi nói ai giống đàn bà?”

Phùng Ngộ Thủy lại cắn một cái, đùi gà chỉ còn xương, nhướng nhướng mày với Nhạc Tại Vân: “Thấy chưa? Đây mới là cách nam nhân ăn, nam tử hán, đấu chí bất đấu khí, không vượt qua được khó khăn là cách hành xử của nha đầu!”

Nhạc Tại Vân phát hỏa, cũng hai ngụm cạp hết một cái đùi gà, bị nghẹn hai mắt trợn trắng [=.=], quay lại trừng: “Ai nha đầu! Ta cũng làm được!”

Phùng Ngộ Thủy gắp xíu mại, Nhạc Tại Vân cũng gắp, Phùng Ngộ Thủy gặm chân giò, Nhạc Tại Vân cũng gặm chân giò. Sau đó, hai người sơn hô hải cật, như bão quét hết một bàn thức ăn, không chừa lại món nào, ăn xong nằm ngửa trên giường than ăn no, bụng căng phồng, thoải mái thở một hơi… ăn hảo no a.

Giáp Ất Bính Đinh ngoài cửa lo lắng, liếc mắt nhìn nhau: “Từng thấy người tự sát, chưa từng thấy người liều mạng ăn cho no chết…”

Bên ngoài, Mộc Lăng hầm hừ chạy ra Hắc Vân tiễn trang, chưa được hai bước đã bị Tần Vọng Thiên đuổi tới.

Tần Vọng Thiên cảm thấy hình dạng Mộc Lăng tức giận thật rất khả ái, liền đi tới lấy vai cọ cọ hắn: “Sao vậy? Tức giận rồi? Các tiểu đệ cũng là bởi vì thích ngươi.”

Mộc Lăng liếc một cái, không nói gì, tiếp tục đi tới.

“Chúng ta đi đâu?”, Tần Vọng Thiên hỏi: “Không đi Nhạc gia trại?”

https://thuviensach.vn

“Không đi.”, Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Nhạc Tại Đình đã như vậy, muốn lăn hắn cũng lăn không được, chúng ta tạm thời không cần để ý tới hắn.”

“Vậy tìm đầu mối ở đâu?”, Tần Vọng Thiên hiếu kì.

“Tìm Đoan Mộc Viêm trước.”, Mộc Lăng lạnh lùng cười: “Hiện tại chỉ có tiểu tử này có thể gây sóng gió, tìm hắn làm thịt trước.”

“Ngươi biết hắn ở đâu không?”, Tần Vọng Thiên phấn chấn.

“Không biết a.”, Mộc Lăng hiên ngang trả lời: “Vì sao ta phải biết?”

Tần Vọng Thiên nhụt chí: “Vậy sao ngươi còn bày ra bộ dáng đã định liệu trước mọi sự như thế.”

“Đó là…”, Mộc Lăng vừa đi vừa nhìn xung quanh: “Dù sao thì cũng chắc chắn tiểu tử này đang ở trong Lạc Hà thành, hơn nữa… nhất định ở trên Lạc Hà Sơn.”

“Sao lại khẳng định như vậy?”, Tần Vọng Thiên hỏi.

“Nhạc Tại Đình mắc bệnh đó, phỏng chừng ngày thứ hai là đã hoảng hốt, hắn có thể tìm ai trị? Tìm Giang Nam tam đại danh y?”, Mộc Lăng khinh khỉnh nhìn trời: “Ngoại trừ Thạch Văn Thái, hai người kia có cái rắm dùng được a, Thích Văn thái độ chính trực, Nhạc Tại Đình khẳng định không để hắn thấy, ngươi nói hắn sẽ tìm ai?”

“Đoan Mộc Viêm…”, Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, hiểu ra: “Nga… Khó trách sao mấy ngày nay ngươi bảo Tô trang chủ mua nhiều dược liệu như vậy, dường như là đã mua hết dược liệu trị bệnh cho Nhạc Tại Đình, Đoan Mộc Viêm không có biện pháp, chỉ có thể lên núi hái thuốc cho Nhạc Tại Đình.”

https://thuviensach.vn

“Hừ hừ hừ.”, Mộc Lăng nhe răng cười cười: “Những nơi nhiều người hắn không thể đến, đến chỗ ít người rồi, ngũ mã phân thi, hủy thi diệt tích!”

Dứt lời, hai người đi đến Lạc Hà Sơn, đang đi, đột nhiên một tràng tiếng pháo.

“Làm cái gì vậy?”, Mộc Lăng từ xa xa thấy trước một tòa tửu lâu lớn đốt pháo, mọi người đứng xung quanh nhìn, trên lầu có vài người đứng, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, mấy người đó đều là của Nhạc gia trại, bọn họ nhận ra y phục. Mấy người đó trong tay ai cũng cầm một tờ bố cáo đỏ thắm, cao giọng đọc: “Nhân dịp thiên hạ quần hùng tụ họp tại Lạc Hà thành, Nhạc gia trại Tứ tiểu thư Nhạc Thu Linh, vào ba ngày sau, sẽ cử hành luận võ chọn rể tại Nhạc gia trại!”

“Cái gì?”, Mộc Lăng nghe xong sửng sốt, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, chỉ thấy hắn cau mày thật sâu, lắc đầu: “Tình trạng hiện tại của Nhạc gia trại, thương thế của Nhạc Tại Vân còn chưa khỏi, Nhạc Thu Linh làm sao có tâm tư thảnh thơi như vậy?”

“Còn phải hỏi sao?!”, Mộc Lăng nổi giận đùng đùng một cước đá văng khối đá to bên đường: “Chắc chắn là tiểu tiện nhân Nhạc Tại Đình kia giở trò rồi.”

“Bây giờ làm sao?”, Tần Vọng Thiên hỏi: “Vạn nhất là Nhạc Tại Đình ép buộc Nhạc Thu Linh… “

“Ai, trước tiên khoan động tới Đoan Mộc Viêm kia đã.”, Mộc Lăng kéo Tần Vọng Thiên chạy đến Nhạc gia trại: “Chúng ta đi xem Nhạc cô nương trước, không nói được thì cứu ra, gả chồng là chuyện cả đời, người Nhạc Tại Đình tìm được chắc chắn cùng loại cặn bã với hắn, không thể để Nhạc cô nương gả cho thứ đó! Nàng muốn tìm phu quân, ta làm mai là được rồi, tìm một trăm người tốt cho nàng chọn!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên chạy theo Mộc Lăng: “Vậy chuyện hạ dược, vạn nhất Đoan Mộc Viêm hái được giải dược rồi…”

“Ai… yên tâm, ta sớm đoán được hắn sẽ giở trò!”, Mộc Lăng đắc ý: “Trên núi ta đã rải thuốc bột rồi, Nhạc Tại Đình không dùng còn tốt, nếu như dùng… chậc chậc, vậy sẽ có trò hay xem.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hai người tới Nhạc gia trại, thấy trước có cửa rất nhiều người vây quanh, đều cố đưa danh thiếp vào bên trong, trước cửa Nhạc gia trại đặt mấy cái bàn, bọn nô bộc bận rộn ghi tên làm danh sách, những người này đều là tham gia luận võ chọn rể ba ngày sau.

Mộc Lăng nhíu mày nhìn một lát, lôi kéo Tần Vọng Thiên leo tường vào, chạy thẳng đến phòng Nhạc Thu Linh.

“Nhạc cô nương!”, Mộc Lăng thấy Nhạc Thu Linh một mình ngồi trong phòng rơi lệ, kéo Tần Vọng Thiên cùng đi vào.

“Mộc tiên sinh.”, Nhạc Thu Linh vội vàng đứng dậy, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên thấy dáng vẻ nàng đều cảm thấy thật thương tâm.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”, Mộc Lăng hỏi.

Nhạc Thu Linh lắc đầu, nói: “Ta không biết, sáng sớm ngày hôm nay mới có người đến nói cho ta biết, bảo ta chuẩn bị cho tốt, chọn hỉ phục, luận võ chọn rể xong sẽ lập tức bái đường thành thân.”

“Cái gì?”, Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn: “Không ai thương lượng trước với ngươi sao?”

Nhạc Thu Linh lắc đầu: “Không có.”

Mộc Lăng chau mày, nói với Nhạc Thu Linh: “Đi, đừng ở chỗ này nữa, đi nơi khác ẩn náu, chờ sự tình giải quyết rồi về.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Thu Linh ngân ngấn nước mắt lắc đầu: “Ta không thể đi được.”

“Vì sao?”, Tần Vọng Thiên không giải thích được.

Mộc Lăng cũng sửng sốt, sau đó nhìn xung quanh, hỏi Nhạc Thu Linh: “Linh Đang đâu?”

Nhạc Thu Linh lắc đầu: “Sáng sớm bị người mang đi rồi, nói là ta phải chuẩn bị thành thân, để Linh Đang đi nơi khác ở hai ngày.”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, không cần hỏi, Nhạc Tại Đình đã mang Linh Đang đi làm con tin rồi, như vậy thì dù không ai canh gác, Nhạc Thu Linh cũng không dám bỏ trốn.

Mộc Lăng nhíu mày lắc đầu, thất sách a, sớm biết thế này lúc đó đã mang luôn Nhạc Thu Linh và Nhạc Linh Đang đi rồi, thật sự không ngờ Nhạc Tại Đình lại cặn bã tới độ này.

“Mộc tiên sinh, ngươi mau nghĩ biện pháp cứu Linh Đang đi.”, Nhạc Thu Linh cầu xin Mộc Lăng: “Ta sợ nàng chịu ủy khuất.”

“Linh Đang ở đâu ngươi biết không?”, Mộc Lăng hỏi.

Nhạc Thu Linh lắc đầu: “Không biết.”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói với Nhạc Thu Linh: “Ngươi cũng đừng quá lo lắng, bình tĩnh ở đây chờ, chúng ta tìm được Linh Đang rồi sẽ đến cứu ngươi.”

Nhạc Thu Linh gật đầu, Mộc Lăng thấy nàng vẫn lo lắng, cười cười với nàng nói: “Ngươi đừng lo lắng, Nhạc Tại Đình dù điên, cũng sẽ không vô duyên vô cớ thương tổn Linh Đang, mặt khác, ngươi đừng quan tâm tới cái luận võ chọn rể gì đó hắn tổ chức, loại nào ta cũng có biện pháp phá cho

https://thuviensach.vn

hư, sẽ không bắt ngươi chịu ủy khuất.”, nói xong thì lôi kéo Tần Vọng Thiên rời đi.

Hai người ra cửa, liếc mắt nhìn nhau cùng thở dài, biết đi đâu tìm Nhạc Linh Đang?

“Rốt cuộc thì Nhạc Tại Đình muốn thế nào?”, Tần Vọng Thiên lắc đầu: “Là muốn dùng muội muội để mượn hơi môn phái giang hồ, hay là có ý đồ khác?”

Mộc Lăng nhún nhún vai: “Nhạc Tại Đình nhất định là muốn dùng mấy chiêu thức bàng môn tả đạo ngăn cản chúng ta, không để chúng ta có tâm tư đối phó hắn.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, hỏi Mộc Lăng: “Vậy làm sao bây giờ? Trước tiên là cứu Linh Đang, hay phá hoại luận võ chọn rể?”

Mộc Lăng sờ cằm: “Nếu Nhạc Tại Đình đã bắt Linh Đang đi, nhất định sẽ giấu ở nơi chúng ta không thể tìm ra, hơn nữa cứ như vậy tìm kiếm, chúng ta bị động hắn chủ động… cũng không phải biện pháp.”

“Ân.”, Tần Vọng Thiên gật đầu, vươn tay sờ sờ cằm Mộc Lăng: “Trở về còn muốn a.”

Mộc Lăng mất một lát mới nhớ tới vừa mới bị Tần Vọng Thiên chiếm tiện nghi… Đột nhiên quẫn quại, thầm mắng chính mình, Mộc Lăng nha, ngươi sa ngã rồi, làm sao mà tiểu lưu manh ăn đậu hủ ngươi ngươi một chút phản ứng cũng không thấy?

Hai người về tới Hắc Vân tiễn trang, đương nhiên là không dám nói việc này cho Nhạc Tại Vân, không chừng hắn sẽ sốt ruột chết luôn a, vì vậy vào phòng đóng cửa, ở bên trong thương nghị.

https://thuviensach.vn

“Không bằng đêm nay chúng ta đến Nhạc gia trại đi?”, Tần Vọng Thiên đề nghị: “Do thám một chút, xem thử có tìm được Nhạc Linh Đang không, dù là tìm không được, cũng có thể nhìn thử Nhạc Tại Đình rốt cuộc có mục đích gì.”

“Ân…”, Mộc Lăng gật đầu, nhưng chân mày vẫn nhíu lại.

“Làm sao vậy?”, Tần Vọng Thiên rót chén nước cho hắn: “Có vấn đề gì?”

“Có chút lo lắng.”, Mộc Lăng thành thật nói: “Ta sợ Nhạc Tại Đình là cố ý muốn dụ chúng ta đến Nhạc gia trại.”

“Cũng có thể.”, Tần Vọng Thiên gật đầu: “Ngươi quyết định đi, có đi hay không đều được.”

“Ân… Đi xem đi.”, Mộc Lăng suy nghĩ một chút, buông chén trà: “Nhân tiện đi xem Nhạc Tại Đình rốt cuộc có ý gì.” Sau đó, hai người vẫn như thườngệ tới tới lui lui làm này làm kia, đến tối, đều thay y phục dạ hành, chạy tới Nhạc gia trại.

Trong Nhạc gia trại vẫn náo nhiệt như trước, mấy ngày nay người trong trại phỏng chừng là bị lăn qua lăn lại sắp chết, một hồi đãi tiệc, một hồi lại muốn luận võ chọn rể.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi tới sân bên ngoài phòng Nhạc Tại Đình, chỉ thấy bên trong còn sáng đèn xem ra Nhạc Tại Đình lại… cũng đúng, hắn như vậy có thể đi đâu.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên lén lút nhảy lên mái, nhẹ nhàng bóc ra một mảnh ngói, nhìn nhìn phía dưới. Phía dưới có người, đang ở bên cạnh bàn bận rộn gì đó, từ trên giường truyền đến thanh âm của Nhạc Tại Đình: “Sao càng lúc càng lớn, dược của ngươi có dùng được không a?”

https://thuviensach.vn

Người đang bận rộn kia, chính là Đoan Mộc Viêm, Đoan Mộc Viêm cũng rất buồn bực, lắc đầu: “Kì lạ a… Dược là ta tự tay hái, theo lý mà nói sẽ không sai.”

“Ngươi thật vô dụng!”, Nhạc Tại Đình cắn răng: “Mộc Lăng kia cũng quá ác tâm rồi, hạ ta loại dược này, vậy mà thật không biết hắn làm thế nào hạ độc…”

“Hắn rất lợi hại.”, Đoan Mộc Viêm bĩu môi: “Nếu như thật chọc giận hắn, cẩn thận hắn độc chết ngươi.”

“A…”, Nhạc Tại Đình khinh thường cười cười: “Ta mạng lớn, không chết được!”

“Còn phải như vậy bao lâu?”, Nhạc Tại Đình cau mày hỏi Đoan Mộc Viêm: “Sau này có thể có vấn đề gì không?”

“Sẽ không… đại khái khoảng một tháng dược hiệu sẽ hết.”, Đoan Mộc Viêm nói: “Ngươi nhịn một chút đi.”

“Vậy… kế hoạch của chúng ta? Trốn trong phòng như vầy cái gì cũng làm không được a!”, Nhạc Tại Đình tức giận, đá vào đầu giường, có vẻ rất khó chịu.

“Nhị công tử, ngươi đều an bài rồi chứ?”, Đoan Mộc Viêm hỏi Nhạc Tại Đình: “Ngươi đã đáp ứng cho ta làm con rể Nhạc gia trại, tương lai giúp ta làm thiên hạ đệ nhất thần y, đừng quên.”

“Không phải đã chiêu cáo thiên hạ ba ngày sau luận võ chọn rể rồi sao, ngươi cứ làm theo an bài như trước không phải được rồi sao?”, Nhạc Tại Đình nhìn hắn một cái: “Đến lúc đó ngươi cùng Thu Linh bái đường thành thân, vị trí Nhị đương gia Nhạc gia trại cũng là của ngươi.”

https://thuviensach.vn

“Hắc hắc… “, Đoan Mộc Viêm có vẻ rất cao hứng, thu thập đồ, nói: “Ta đi trước.”

“Khoan…”, Nhạc Tại Đình vẫy tay ngăn Đoan Mộc Viêm, không giải thích được hỏi: “Sao lại ngứa?”

“Ngứa?”, Đoan Mộc Viêm sửng sốt, nói: “Cái kia… thật ra không có biện pháp, ngươi nhịn nhịn a…”

“Nhịn?”, Nhạc Tại Đình giận dữ: “Cái này làm sao nhịn a?”

“Ngươi không được gãi a, nếu bị thương thì nửa đời sau sẽ phế đi luôn, đến lúc đó võ công tốt mấy cũng vô dụng.” Đoan Mộc Viêm vừa nói, vừa nhấc một phiến đá trên mặt đất lên: “Ta đi trước, hai ngày sau trở lại.” Nói xong thì mang theo phiến đá đi.

Đoan Mộc Viêm vừa đi, Nhạc Tại Đình lăn lộn trên giường, nơi xấu hổ kia ngứa ngáy khó chịu, thế nhưng lại không thể gãi, mùi vị này, còn không bằng cho hắn hai đao, ở trên giường hận đến nghiến răng, hai tay nắm chặt chăn chịu đựng, tâm nói, Mộc Lăng, ngươi chờ!

Mộc Lăng thì ở trên mái nhà bày ra biểu tình vô tội, liếc nhìn Tần Vọng Thiên một cái, hai người song song nhảy xuống bên ngoài.

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng khom người quỳ rạp trên mặt đất, tay gõ gõ mấy cái, lẳng lặng nghe một hồi, ngẩng đầu lên cười, nói với Tần Vọng Thiên: “Thì ra địa đạo này cùng đại đạo ở bãi tha ma thông với nhau.”

Tần Vọng Thiên hiểu ra: “Thảo nào Đoan Mộc Viêm lần nào cũng xuất quỷ nhập thần, Nhạc Tại Đình cũng có thể nháy mắt không còn hình bóng, thì ra là đi từ địa đạo a.”

https://thuviensach.vn

“Đi!”, Mộc Lăng lôi Tần Vọng Thiên một cái: “Chúng ta đuổi theo tiểu tử đó.”

Tần Vọng Thiên vừa cùng Mộc Lăng chạy đến sau núi vừa nói: “Không ngờ Nhạc Tại Đình lại muốn cho Đoan Mộc Viêm làm trượng phu của Nhạc Thu Linh, thực sự là cặn bã.”

Mộc Lăng cũng lắc đầu: “Dứt khoát a, lần này chúng ta tìm được hắn, sau đó trực tiếp đem đi làm thịt, dĩ tuyệt hậu hoạn!”

Tần Vọng Thiên cũng gật đầu, cảm thấy rất khả thi.

Hai người đi tới bãi tha ma sau núi chờ, không bao lâu, đã thấy Đoan Mộc Viêm vội vàng từ địa đạo đi ra, tay cầm một cái hòm thuốc nhỏ. Vừa định chạy vào rừng, đột nhiên cảm giác có người vỗ vai hắn một cái, phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ: “Đoan Mộc Viêm.”

Đoan Mộc Viêm vừa nghe sắc mặt liền tái nhợt, chậm rãi quay mặt lại, chỉ thấy Mộc Lăng cũng Tần Vọng Thiên đứng sau lưng, mỉm cười nhìn hắn.

“Các ngươi…”, Đoan Mộc Viêm vội vàng ôm chặt hòm thuốc giật lui mấy bước, lảo đảo té ngã, tựa hồ là bị kinh hách rất lớn.

Mộc Lăng hơi sửng sốt, cảm giác có chút bất thường, sao lại sợ thành cái dạng này?

“Các ngươi muốn gì?”, Đoan Mộc Viêm cảnh giác nhìn Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên.

“Còn có thể thế nào?”, Mộc Lăng lườm: “Nhà ngươi tâm thuật bất chính, ỷ vào một thân y thuật hành hung làm ác, hôm nay gia gia thay trời hành đạo, làm thịt ngươi!” Nói xong giơ tayvỗ xuống một chưởng, Đoan

https://thuviensach.vn

Mộc Viêm vội vã giơ hòm thuốc che lại, hô lớn: “Chờ một chút! Các ngươi muốn thế nào mới bỏ qua cho ta một mạng?”

Mộc Lăng có chút nhịn không được, nói: “Ai nha, ít nói nhảm, đến đây nạp mạng đi.” Nói xong, chưởng đã sắp bổ xuống, nhưng trong một khắc, ngay khi đã sắp đánh đến, đột nhiên chú ý tới sắc mặt Đoan Mộc Viêm, nháy mắt hiện lên một tia tiếu ý giảo hoạt.

Mộc Lăng khựng lại, chỉ thấy tay Đoan Mộc Viêm đè vào một mảnh nhô lên trên hòm thuốc, trong nháy mắt, hơn mười đạo quang mang bắn ra… là ám khí.

Vừa may trước đó Mộc Lăng đã có chuẩn bị, nghiêng thân tránh. Nhưng cùng lúc đó, Đoan Mộc Viêm vươn tay xuống, đè mạnh vào một khối đá trên mặt đất, “ầm” một tiếng, dưới nền đất đột nhiên có gì đó bùng lên. một cổ khói đặc bốc cao.

Mộc Lăng lập tức xoay người, phi thân ôm lấy vai Tần Vọng Thiên đang bế khí, phóng người lên.

Đoan Mộc Viêm thừa cơ xoay người bỏ chạy, Mộc Lăng bắn ra một viên dược hoàn, trúng vào vai Đoan Mộc Viêm.

“Phụt…” Đoan Mộc Viêm phun ra một búng máu, thiếu chút nữa té ngã, vội vàng bám lấy một thân cây. Mộc Lăng muốn bắn một viên dược hoàn vào ngực hắn, đột nhiên Tần Vọng Thiên ôm choàng lấy hắn, xoay người một cái, trong nháy mắt, chỉ thấy Đoan Mộc Viêm kéo một sợi dây thừng bên cạnh thân cây, một loạt nỏ đã treo sẵn trên cây đồng loạt bắn ra, Mộc Lăng chau mày, giữ lấy Tần Vọng Thiên. Trong tình cảnh không nơi trợ lực, Tần Vọng Thiên vọt người nhảy lên cao, tránh được loạn tiễn, rơi xuống bên cạnh bãi tha ma. Lúc này, Đoan Mộc Viêm đã chạy không còn thấy bóng rồi, Mộc Lăng cũng không rảnh nhìn hắn, quay đầu lại, chỉ thấy Tần Vọng Thiên cau mày, sắc mặt trắng xanh.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vươn tay vỗ nhẹ trước ngực hắn mấy cái, Tần Vọng Thiên liền phun ra một búng máu, vạt áo một mảnh đỏ rực.

“Ai cho ngươi can dự vào?”, Mộc Lăng hung hăng trừng hắn: “Vài cây nỏ ta không đối phó được sao?”

Tần Vọng Thiên dựa vào một thân cây thở dốc, có chút bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng kéo tay hắn bắt mạch, trừng mắt: “Gân mạch chạy ngược chiều, ngươi điên a!”

Tần Vọng Thiên có chút vô tội, thở hổn hển một lúc lâu, kéo tay áo lau máu trên miệng, nhìn Mộc Lăng cười: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất ngươi không lưu ý, bị thương thì sao?”

Mộc Lăng không cãi được, khi nãy ở giữa không trung, hai người hoàn toàn không có trợ lực, muốn thay đổi tư thế cần nội lực rất cao, nội lực Tần Vọng Thiên vốn dĩ không đủ, nhưng thấy tình huống nguy hiểm, mới liều mạng vận công từ giữa không trung nhảy lên… mới khiến cho gân mạch đi ngược chiều. Nguyên do gây ra cũng chính là Thất tuyệt, Thất tuyệt có khả năng ở thời điểm ngươi muốn, không tiếc hủy hoại thân thể mà sinh ra nội lực cực mạnh, hữu dụng nhất thời, nhưng sau đó là hậu hoạn khôn cùng.

“Đáng tiếc để Đoan Mộc Viêm trốn thoát rồi.”, Tần Vọng Thiên thở gáp mấy lượt: “Xem ra là bọn chúng đã sớm có chuẩn bị.”

“Thất tuyệt của ngươi…”, Mộc Lăng đột nhiên nhìn chằm chằm Tần Vọng Thiên, lẩm bẩm :”Nếu có thể luyện đến tầng thứ bảy thì tốt rồi, như vậy không chỉ không chết, thương thế tích lũy trước nay cũng khỏi hẳn, nói không chừng mặt cũng sẽ khôi phục.”

https://thuviensach.vn

“Luyện Thất tuyệt làm sao dễ như vậy?”, Tần Vọng Thiên cười cười: “Một năm trước ta đã luyện đến Lục tuyệt rồi, còn một tầng cuối cùng, làm sao cũng luyện không xong.”

“Ân…” Mộc Lăng vuốt cằm suy nghĩ một lát, lôi kéo Tần Vọng Thiên, vội vàng chạy về Hắc Vân tiễn trang.

Hai người lặng lẽ chạy về trong viện, vào phòng đóng cửa, Mộc Lăng chỉ giường, quay sang Tần Vọng Thiên nói: “Đến đó!”

Tần Vọng Thiên vừa mừng vừa sợ: “Ngươi muốn cùng ta làm a?”

“Làm cái đầu ngươi a!”, Mộc Lăng hung hăng trừng: “Ngồi xuống, ngươi nghĩ gân mạch ngược chiều là đùa giỡn a?”

Tần Vọng Thiên thở dài, nói: “Ta ngủ một đêm thì tốt rồi.”

Mộc Lăng túm áo hắn, quẳng lên giường.[tiến lên Mộc Mộc, lưu manh hắn luôn đi XD]

“Ngươi hảo thô lỗ a.”, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, giả đáng thương.

“Đừng nhúc nhích!”, Mộc Lăng ấn Tần Vọng Thiên ngồi trên giường, kéo tay hắn bắt mạch.

Tần Vọng Thiên xoay mặt, chỉ thấy Mộc Lăng xếp bằng ngồi bên cạnh, cúi đầu bắt mạch cho hắn, song song tựa hồ có chút suy nghĩ.

“Ngươi suy nghĩ tới gì?”, Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi.

“Ân… Ngươi bình thường nếu như gân mạch người chiều, đã sớm thổ huyết mà chết rồi, vì sao ngươi chỉ phun ra một búng máu, không có phản ứng khác?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhún vai: “Có lẽ là vì luyện Thất tuyệt, trước đây ta ngẫu nhiên vận công không đúng sẽ dẫn đến kinh mạch ngược chiều, bất quá mỗi làn như vậy thổ huyết xong, ngày hôm sau gân mạch lại bình thường.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, ngồi sau lưng Tần Vọng Thiên nói: “Hiện tại gân mạch ngươi đi ngược, thử vận Thất tuyệt nội lực điều tức, giống như khi gân mạch thông thuận, luyện công thử xem.”

“A?” Tần Vọng Thiên sửng sốt, quay đầu lại nhìn Mộc Lăng: “Gân mạch ngược chiều mà luyện công, sẽ tẩu hảo nhập ma.”

“Có ta ở đây, sợ cái gì?”, Mộc Lăng duỗi hai tay đặt lên lưng Tần Vọng Thiên: “Nếu có vấn đề, ta liền cường áp gân mạch của ngươi về thuận chiều ngươi thử xem!”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một lát, nói không chừng đây cũng là một biện pháp, trước đây mình luyện đến tầng cuối cùng thì bị khựng lại, cắn răng một cái, dựa theo phương pháp của Mộc Lăng, vận công điều tức.

Chưa hết một nén nhang, Tần Vọng Thiên cảm giác huyết khí toàn thân dâng lên, cả người phát nhiệt, Mộc Lăng thấy đỉnh đầu Tần Vọng Thiên bốc khói trắng, chân mày nhíu chặt, có vẻ rất khó chịu, tâm nói hay là có vấn đề gì rồi?! Định ngăn hắn, nhưng hai tay vừa chạm vào lưng Tần Vọng Thiên, liền cảm giác một luồng nội lực rất mạnh đánh tới, hai tay đau xót lên, Mộc Lăng chau mày, bị đánh văng ra. Sau đó, chỉ thấy thân thể Tần Vọng Thiên đột nhiên rung lên, mở mắt ra, đứng bật dậy.

“Có thể cử động rồi?”, Mộc Lăng cũng mở to hai mắt, công phu này đúng thật là tà môn a?

Chỉ thấy Tần Vọng Thiên ôm ngực, tựa vào tường: “Thật là khó chịu…”

https://thuviensach.vn

“Khó chịu chỗ nào?”, Mộc Lăng tâm nói hay là gặp chuyện không may rồi, tùy tiện thử mọt chút không ngờ không khống chế được nữa, vừa định đi qua, đã thấy Tần Vọng Thiên đột nhiên đánh một chưởng vào tường, Mộc Lăng cảm thấy được phòng rung rung, mở to hai mắt, không phải chứ?

Tần Vọng Thiên đánh ra một chưởng, cảm giác chướng đau trên người trong nháy mắt không còn, ngược lại toàn thân sảng khoái, tinh thần gấp trăm lần, nội lực dường như là mạnh gấp đôi trước đây, đang thắc mắc, liền thấy Mộc Lăng chạy vội xuống giường, túm lấy hắn, đá văng cửa sổ bay ra ngoài.

Hai người vọt ra sân, chợt nghe “ầm” một tiếng, quay đầu lại… trên tường phòng xuất hiện vết nứt dày đặc, sau đó, toàn bộ sụp xuống.

Hai người đều choáng váng, Phùng Ngộ Thủy nghe thấy cũng vọt ra, có chút không giải thích được nhìn bọn họ.

Mộc Lăng nhìn nhìn xung quanh, thấy Tần Vọng Thiên ngẩn người nhìn tay mình, xoay mặt nhìn hắn: “Thực sự được a…”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, sau đó rất đau xót ôm lấy một thân cây bên cạnh đập đầu: “Làm sao lại có loại sự tình này, ta chỉ là tùy tiện nói một chút…” Đập một hồi, Mộc Lăng chỉ vào Tần Vọng Thiên, xoay mặt nói với Tô Trường Phong đang tái xanh nói: “Lão Tô, phòng là hắn làm sập, ngươi bắt hắn đền tiền, không liên quan đến ta!”

Tần Vọng Thiên chó ngáp phải ruồi tìm được cách luyện công rồi, gần đây vẫn mê mẩn đem gân mạch của mình nghịch tới nghịch lui luyện công, cuối cùng càng luyện càng loạn, một hồi thuận một hồi nghịch[không điên mất thật là hay], mà nội lực dĩ nhiên là tăng nghìn dặm…

Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên trong vòng ba ngày nội lực tăng gần gấp ba, vậy sau này… còn tiếp tục như vậy công phu của tiểu hài tử sẽ còn

https://thuviensach.vn

cao hơn cả hắn.

Mà Tần Vọng Thiên thì lại càng thêm "yêu thương" Mộc Lăng, thường xuyên túm lấy hôn một cái, tán thán: "Hiền thê!"

Mộc Lăng tức giận giậm chân bịch bịch.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Ba ngày sau, luận võ chọn rể của Nhạc Thu Linh chính thức bắt đầu, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên mấy ngày nay tìm khắp Nhạc gia trại, cũng không một lần thấy Tiểu Linh Đang, thực sự là không biết Nhạc Tại Đình đã đem người giấu nơi nào.

"Dù sao thì hôm đó Đoan Mộc Viêm bị ta đả thương rồi, tuy rằng không chết, cũng phải mất nửa cái mạng, hắn là không khôi phục nhanh như vậy." Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên thay y phục chuẩn bị đến hội trường luận võ chọn rể, mục đích của hai người hôm nay chỉ có một ——— phá hoại! Ai quản hắn là thi văn hay thi võ, nói chung phá cho hư là được.

Mộc Lăng nghĩ đây là việc rất tiêu hao thể lực, bởi vậy trước tiên chạy đi ăn một trận, còn mua một đống đồ ăn vặt lớn, vừa ăn vừa đi về Nhạc gia trại, tính toán, nên dùng chiêu gì quấy rối thì hảo? Tốt nhất là phương pháp nào đó giải quyết một lần, vĩnh vô hậu hoạn.

Hai người đi tới bên ngoài hội trường chọn rể, ngẩng đầu vừa nhìn đã thấy bên trong người ra vào tấp nập, có người tới tham gia tỷ thí, nhưng phần nhiều là đến xem náo nhiệt.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nhìn phải nhìn trái, nhìn sao cũng không thấy đường chen vào, tìm một cây đại thụ leo lên, nhìn vào bên trong, ở giữa có một cái đài cao rất rộng, bên trên có cọc hoa mai, thứ chuyên dùng để luận võ, sau đài là một tòa lầu nhỏ, toàn bộ đều được phủ màn, một nữ tử hồng y ngồi bên trong, cách sa mạn nhìn không rõ tướng mạo, nhưng vẫn nhận ra được đó là một nữ tử trẻ tuổi thướt tha yêu kiều.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều người xem náo nhiệt đều vươn dài cổ, muốn nhìn thử xem rốt cuộc Nhạc Thu Linh là bộ dáng gì, bàn luận rất sôi nổi.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu, kỳ thực Nhạc Thu Linh nói xinh đẹp cũng không đúng, tối đa là thanh tú thông thường thôi, cũng không phải tướng mạo khuynh quốc khuynh thành gì, cũng không khả ái đến khiến người khác chú ý, làn da so với nữ tử hơi tối một chút, tính cách sang sảng tâm địa thiện lương, là một nữ tử có nét đẹp nội tâm. Nói thật ra, nữ tử như vậy tuyệt đối không thích hợp luận võ chọn rể, mà là phải ở chung lâu dài, mới có thể phát hiện điểm khả ái của nàng, nếu chỉ là loại phàm phu tục tử chú trọng bề ngoài, hay chỉ là vì muốn quyền thế của Nhạc gia trại… tuyệt đối sẽ không đối xử tử tế Nhạc Thu Linh. Nhưng Nhạc Linh Đang, tuy rằng tuổi nhỏ, đã nhìn ra sẽ là một mỹ nhân, sau này lớn lên, chắc chắn không thua ai.

“Đại… “, Mộc Lăng đột nhiên xoa xoa cằm suy nghĩ, tựa hồ nghĩ ra chủ ý gì đó.

“Uy.” Tần Vọng Thiên cọ a cọ hắn: “Nghĩ ra cái gì rồi?”

Mộc Lăng ngưỡng mặt nhìn Tần Vọng Thiên, nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải… đột nhiên cười toeTần Vọng Thiên bị Mộc Lăng cười cho sợ run, bỗng nhiên thấy sau lưng gió lạnh thổi qua, Mộc Lăng chắc chắn lại nghĩ ra kế hoạch độc địa nào rồi.

“Uy.” Mộc Lăng vỗ vỗ Tần Vọng Thiên nói: “Cho mượn bốn thủ hạ của ngươi dùng một lát.”

“Dùng làm gì?” Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng: “Ngươi muốn đem bọn họ đi thử dược a.”

“Ai… ta thấy mấy tiểu tử đó đều rất cơ linh, mượn bọn họ tới giúp một chút!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng thần thần bí bí đem hai bao đồ ăn lớn nhét hết vào trong lòng Tần Vọng Thiên, xoay người nhảy xuống, chạy về. Trên đường, hắn ghé vào Yên Thúy lâu, chạy vào phòng Nhạc Tứ Nương dạo một vòng, bê một đống đồ lớn ra, vào biệt viện của Hắc Vân tiễn trang rống: "Giáp Ất Bính Đinh!"

Bốn tùy tùng đang ngủ gật trong sân, nghe Mộc Lăng gọi, liền vui vẻ theo hắn vào phòng.

"Cởi y phục!", Mộc Lăng không nói hai lời, rống một tiếng.

= 口 =… Giáp Ất Bính Đinh ngây ngẩn, Tần Vọng Thiên cũng theo đi vào, bốn thủ hạ lập tức túm lấy Tần Vọng Thiên: "Lão đại, đại phu muốn làm gì?!"

Tần Vọng Thiên cũng dở khóc cười nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng liếc một cái: "Ai bảo các ngươi cởi hết? Cởi áo ngoài, thay mấy cái này!" Nói xong đem áo váy thảy lên bàn, bốn bộ đều là váy dài đỏ rực…

Giáp Ất Bính Đinh loạt xoạt nuốt nước bọt, nhìn mấy bộ y phục, lại quay lại vẻ mặt cầu xin nhìn Tần Vọng Thiên. Tần Vọng Thiên thở dài, nói: "Nghe theo đi."

"Lão đại…", Giáp Ất Bính Đinh cùng nhào tới ôm chân Tần Vọng Thiên gào khóc: "Đại ca a, chúng ta tốt xấu gì cũng là danh chấn thiên hạ, mã tặc thủ hạ của Bán Diện Tu La a! Làm sao có thể bắt chước đàn bà mặc váy a, đại ca!"

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ nhìn Mộc Lăng, như là hỏi, ngươi nói làm sao bây giờ.

Mộc Lăng thả một hộp đồ trang điểm lên bàn, quay lại phía Giáp Ất Bính Đinh rống một tiếng: "Còn không mau đi thay!"

https://thuviensach.vn

Giáp Ất Bính Đinh sửng sốt, tán thán, không hổ là Nhị đương gia Hắc Vân bảo, có khí thế nha, bốn người bĩu môi, ngoan ngoãn cầm y phục, trả lời một tiếng "Vâng", xoay người ra cửa, đi thay váy.

Một lát sau, bốn người mặc váy đi vào, Tần Vọng Thiên nhìn thoáng qua một cái lập tức cau mày, lắc đầu, bốn người này so với nam nhân đã là xấu xí rồi, bây giờ mặc váy, quả thực là nhân thần phẫn nộ, nhẹ nhàng lắm mới có thể miễn cưỡng coi là quá khó nhìn.

Mộc Lăng có vẻ rất thỏa mãn, gật đầu: "Ân, cởi quần ra, để lộ lông chân ra."

"Phụt…", Tần Vọng Thiên phun ra hết một miệng nước trà đang uống, bắt đầu lo lắng suy nghĩ xem mình nên tiếp tục ở trong phòng hay ra ngoài chờ.

Giáp Ất Bính Đinh nghe theo, quần cởi ra thật sự là quá kinh khủng, tám cái chân, vừa đen vừa to chưa nói, còn phủ kín lông đen, vừa thô vừa cứng. Mộc Lăng vừa nhìn liền gật đầu: "Ân, thật tốt quá!"

Tần Vọng Thiên ngồi bên cạnh lắc đầu: "Thật ác độc quá mới đúng."

"Cần chính là như thế!", Mộc Lăng đắc ý: "Càng ác độc càng tốt." Sau đó lại gọi bốn người đi sang, cầm đống phấn son lên, giơ tay bôi bôi quẹt quẹt qua một lượt. Sau cùng quay sang nhìn Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên vừa nhìn, thiếu chút nữa nôn ra hết thức ăn ngày hôm qua, nhìn Mộc Lăng: "Ngươi muốn làm gì, giữa ban ngày thế này ra ngoài, dọa biết bao nhiêu người a?!"

"Ha hả a…", Mộc Lăng nháy mắt mấy cái: "Sơn nhân tự có diệu kế!", nói xong, Mộc Lăng lấy ra bút mực, trên giấy xoạt xoạt viết một đống chữ, cười trộm vài tiếng nhét vào trong lòng, mang theo mọi người xuất môn, chạy về hội trường.

https://thuviensach.vn

Bởi vì tạo hình của Giáp Ất Bính Đinh thật sự là quá kinh khủng, cho nên khẳng định không thể nghênh ngang đi ngoài đường, Mộc Lăng mang theo mấy người đi đường vòng, chạy đến hội trường, chưa được mấy bước, Mộc Lăng bỗng đứng lại.

"Sao không đi nữa?" Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng đứng yên tại chỗ suy nghĩ một chút, đột nhiên kéo Giáp qua, ném vào một cái ngõ nhỏ phía trước.

Trong ngõ có một hỏa kế đang quét rác, là người của tiệm cơm bên cạnh, nghe "bạch" một tiếng có người từ trên trời rơi xuống, hoảng hồn. Giáp quỳ rạp trên mặt đất, cho nên không nhìn thấy mặt, chỉ thấy một cái váy. Hỏa kế vội vàng tiến lên hỏi: "Cô nương, không có việc gì chứ?"

Giáp xoa xoa cằm bị ngã đau, ngẩng mặt lên, liếc mắt nhìn hỏa kế kia, tâm nói, ngươi gọi ai là cô nương?

Hỏa kế thấy tướng mạo Giáp, đột nhiên ngây ngẩn.[nhất kiến chung tình????]

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên híp mắt ngồi xổm trên mái quan sát, chỉ thất mặt hảo kế kia từ bình thường dần dần biến trắng, sau đó lại biến xanh, cuối cùng biến đen. Sau đó, chợt nghe hỏa kế kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết tới tê tâm liệt phế, ném chổi chạy, vừa chạy vừa la: "Quỷ a! Có quỷ a!"

Giáp bộ dáng điềm đạm đáng yêu quỳ rạp trên mặt đất, tâm linh đã chịu một đả kích nghiêm trọng, Mộc Lăng thì ngồi trên mái nhà tán thán "Nga… Hiệu quả thật là tốt ngoài sức tưởng tượng nha!"

Sau đó, Mộc Lăng mang theo mọi người, đi tới bên ngoài hội trường, lén chạy vào trong Nhạc gia trại, sau đó lại len lén từ phía sau đi vào tiểu lầu của Nhạc Thu Linh.

https://thuviensach.vn

“Nhạc cô nương!”, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên trốn phía sau bình phong, vẫy vẫy tay với Nhạc Thu Linh.

Nhạc Thu Linh vội vàng chạy tới: “Mộc tiên sinh…” Nói còn chưa dứt lời, liền thấy Giáp Ất Bính Đinh đứng phía sau, sợ đến thiếu chút nữa la lớn. Mộc Lăng “hư” một tiếng, kéo nàng trốn ra sau bình phong, kéo Giáp qua, nhét vào tay hắn một tờ giấy, nói: “Học thuộc mấy câu trong đó, nhớ luôn mấy động tác lúc nói, mành vừa kéo lên, các ngươi lập tức dựa theo cái này làm, phải lớn tiếng nói, trung khí mười phần, biết chưa!”

“Được!” Giáp gật đầu, cầm tờ giấy vừa học vừa đi tới phía Nhạc Thu Linh phải đứng.

Lúc này, người đến luận võ chọn rể đã không ít, người chủ trì chọn rể chính là Tung Bách Vạn. Hắn cầm chiêng, gõ một cái, khiến mọi người an tĩnh lại, sau đó bắt đầu tuyên bố các hạng mục luận võ chọn rể.

Dưới đài không ít giang hồ hào kiệt là mộ danh mà đến, cùng lúc bọn họ muốn leo lên chức vị cao trong Nhạc gia trại, mặt khác lại nghe nói Nhạc Thu Linh lớn lên không tồi, muốn đến xem, cho nên ở dưới đài ồn ào, nói muốn Nhạc tiểu thư lộ mặt, bọn họ muốn nhìn.

Tung Bách Vạn đương nhiên biết Nhạc Thu Linh rất không vừa lòng với này luận võ này, vừa định qua loa vài câu, không ngờ từ trong lầu truyền đến một thanh âm, là Nhạc Thu Linh, Mộc Lăng dùng nội lực nhẹ nhàng giúp Nhạc Thu Linh đem thanh âm truyền ra, nghe rất phiêu đãng nhẹ nhàng. Nhạc Thu Linh nói: “Tung trại chủ, vô phương, để bọn họ kéo mành lên đi.”

Tung Bách Vạn sửng sốt, trong lòng cảm thấy kì quái, nhưng Nhạc Thu Linh tự nguyện như vậy là hay nhất rồi, liền lệnh thủ hạ hai bên kéo mành ra.

https://thuviensach.vn

Giang hồ quần hùng đều rất hắng hái: “Nhạc cô nương không hổ là xuất thân võ lâm thế gia, thật phóng khoáng a.”

“Hảo a, nghe thanh âm khẳng định không tồi a!”

Mọi người nhón chân vươn dài cổ, cả đám mở to hai mắt nhìn, mành chậm rãi mở…

Mành chậm rãi được kéo lên, mọi người hít một hơi, đều bản năng bước lùi một bước. Tung Bách Vạn trong lòng đắc ý, tâm nói tiểu thư nhà mình tuy rằng không xem là khuynh quốc khuynh thành, nhưng để dám giang hồ quần hùng không kiến thức này xem cũng là choáng váng… mặt đều tái xanh rồi.

Còn đang đắc ý, bất thình lình nghe thấy từ trên lầu truyền xuống tiếng hét hào khí mười phần: “Nha a~ Nha!” Tung Bách Vạn quay đầu lại, sửng sốt.

Giáp vốn là vóc người mập lùn, mặt lớn, râu đen đầy cằm, đi tới trước hai bước, đạp lên vi lan[cái lan can á], cẳng chân lộ ra khỏi váy dày đặc lông chân, trong ngực nhét hai cái bánh bao một bên cao một bên thấp, trên tóc cắm đầy hoa hồng, mặt bôi ít nhất mấy cân phấn, lông mi không có, mắt tô xanh lục, má hồng cái kia hồng a… Miệng mở lớn, đỏ như bồn máu, cổ so với chân người bình thường còn to hơn, hai tay chống trên cái eo gấu, rống lớn: “Các vị giang hồ anh hùng! Tiểu nữ năm nay vừa tròn mười tám, giỏi thêu thùa, biết giặt quần áo biết nấu cơm, còn có thể cưỡi ngựa đánh giặc, các ngươi người nào muốn kết hôn với ta?! Đến đây đến đây đến đây, mau tới cùng tiểu thư ta bái đường thành thân nha a a a a a!”

Trong nháy mắt, hội trường vốn ồn ào lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người vẫn duy trì biểu tình = 口 =, tư thế ngưỡng mặt, cứng đơ tại chỗ, đầu óc trống rỗng, sau đó…

https://thuviensach.vn

“Xoảng” một tiếng, chiêng đồng trong tay Tung Bách Vạn rơi xuống đất, giang hồ quần hùng bị thanh âm làm giật mình tỉnh lại, sau khi cùng hít sâu một hơi, xoay người giống như điên rồi liều mạng chạy ra bên ngoài, miệng la: “Nương a! Quỷ a!”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên sau bình phong sửng sốt trong chốc lát, sau đó che miệng phá lên cười, cả Nhạc Thu Linh cũng cười đến gập lưng không đứng dậy nổi, miệng không ngừng gọi: “Trời ạ…”

Mộc Lăng gọi Ất Bính Đinh đến, thì thầm với bọn họ vài câu, ba người gật đầu.

Dưới lầu, đoàn người chạy như thủy triều rút, Tung Bách Vạn gấp đến độ nhảy dựng, vẫy tay rống to hơn: “Chờ một chút a, sai rồi! Không phải a!” Vừa nói vừa bảo thủ hạ lên trên xem thử.

Lúc này, chợt nghe Giáp rống càng to hơn: “Các ngươi đừng đi, ta còn có ba tỷ muội, các nàng so với ta còn đẹp hơn a!”

Còn có gần>p nửa đám người chưa kịp chạy, đều nơm nớp lo sợ quay đầu lại, lúc này, Ất Bính Đinh cũng chạy ra, bốn người đứng một loạt, một người so với một người càng xấu hơn.

Chỉ thấy bốn người hai tay nhấc váy, bước lên một bước, lộ ra cẳng chân lông đen bóng, đồng loạt ngưỡng mặt nhìn về phía hoàng hôn, khí phái hào hùng giơ tay làm tư thế giương cung bắn đại điêu, cùng nhau hét: “Chúng ta là xinh đẹp như hoa, Nhạc gia tứ tỷ muội!”

“Ọe…”, từ trong đám người truyền đến tiếng nôn đồng loạt, giang hồ quần hùng đều ôm đầu trốn như chuột chũi, trong miệng la: “Quỷ a, yêu quái a!”

Lúc này, Tung Bách Vạn cùng thủ hạ cũng đều xông lên lầu, Mộc Lăng thấp giọng nói với Nhạc Thu Linh: “Nhạc cô nương, đắc tội rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Thu Linh gật đầu, Mộc Lăng điểm huyệt nàng, sau đó cùng Tần Vọng Thiên nhảy lên mái.

“Tứ tiểu thư!” Tung Bách vạn xông lên lầu, chỉ thấy Nhạc Thu Linh dựa vào bình phong, bị điểm huyệt.

“Tung trại chủ, mau cứu ta a.” Nhạc Thu Linh làm ra bộ dáng vừa chịu kinh hách, ngưỡng mặt nhìn Tung Bách Vạn: “Những người đó.”

“Tứ tiểu thư đừng sợ!” Tung Bách Vạn giả khai huyệt đạo cho Nhạc Thu Linh, mang theo thủ hạ xông tới trước đài, chỉ thấy bốn yêu tinh còn đứng đó gối tay sau đầu làm dáng[nguyên bản là 搔首弄姿, các nàng đi google search hình xem đi, chú ý phụ mẫu sau lưng, ta vẫn còn bị ám ảnh ;____ ;]. Tung Bách Vạn cầm đao chỉ bốn người: “Các ngươi là ai?!”

Giáp Ất Bính Đinh nhìn lướt qua, nghĩ vậy là đã được rồi, cùng nhau xoay người, đồng loạt ngoắt bốn cái mông to về phía Tung Bách Vạn một cái, đồng loạt nói: “Chúng ta là Nhạc gia tứ tỷ muội!” Nói xong, đạp rào chắn trên đài, phi thân xuống lầu, chạy ào vào đám người còn đang chạy tán loạn, túm lấy mấy người giang hồ quần hùng: “Ngươi thú ta đi? Chúng ta thành thân, tướng công đừng chạy a! Chờ ta một chút!” Dọa cho đám quần hùng kia kinh hãi, gào khóc thảm thiết chạy, không đến nửa nén nhang, toàn bộ hội trường luận võ chọn rể rỗng tuếch, một người cũng không còn, đều kinh hoàng chạy.

Giáp Ất Bính Đinh quả thật công phu hạng nhất, người trong Nhạc gia trại ngây ngẩy nửa ngày, hai mắt mở trừng trừng nhìn người chạy.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên cũng thừa loạn chạy đi, về biệt viện, ngồi bệt xuống bắt đầu cười ha hả. Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy ở cửa phòng có chút ngốc, không rõ hai người gặp chuyện gì vui như thế. Không bao lâu, Giáp Ất Bính Đinh cũng leo tường vào, cả đám đều mồ hôi

https://thuviensach.vn

đầy đầu, phấn chảy xuống, biến thành mấy đường vân, hoa trên đầu cũng cong vẹo, ngồi trong sân thở dốc.

Phùng Ngộ Thủy choáng váng, há to miệng nhìn chằm chằm Giáp Ất Bính Đinh đang thở dốc, Giáp ngẩng đầu, thấy biểu tình Phùng Ngộ Thủy rất vui, cũng có thể là vì khi nãy diễn đến nghiện, liền đứng lên, lắc lư lắc lư đi qua, quẳng cho Phùng Ngộ Thủy một cái mị ảnh, nói: “Tiểu Phùng, từng thấy nữ nhân chưa? Nữ nhân đều như thế này!”

“A!” Phùng Ngộ Thủy hít một hơi, sửng sốt một lúc mới xoay người chạy ào vào phòng.

“Ngươi làm sao vậy?” Nhạc Tại Vân nhìn Phùng Ngộ Thủy đang chằm chằm nhìn mình, khó hiểu hỏi.

Phùng Ngộ Thủy nhìn chằm chằm Nhạc Tại Vân một lúc lâu, cuối cùng cũng thành công dùng mặt Nhạc Tại Vân che khuất gương mặt kinh khủng khi nãy, thở phào nhẹ nhõm, ngực thầm nghĩ, nếu nữ nhân đều như vậy, ta thà lấy nam nhân!

Cũng có thể là thị giác chịu đả kích quá lớn, Phùng Ngộ Thủy đột nhiên cảm thấy, Nhạc Tại Vân sao lại dễ nhìn như vậy a? Cảnh ngộ gặp phải lúc này, khiến Phùng Ngộ Thủy từ nay về sau đối với hai chữ “nữ nhân” chịu một ám ảnh nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Ngày hôm sau, toàn bộ Lạc Hà thành đều được truyền bá rồi, tin Nhạc Thu Linh lớn lên xấu như quỷ dạ xoa, nhan sắc còn thua cả Chung Vô Diệm a, tuyệt đối không thể cưới, mà trận luận võ chọn rể được chuẩn bị từ trước, cũng đành phải hủy bỏ.

"Như vậy tốt thì có tốt, nhưng mà Nhạc cô nương sau này có khi nào không tìm được chồng không a?" Tần Vọng Thiên có chút lo lắng hỏi.

Mộc Lăng bĩu môi: "Sợ cái gì, việc hôn nhân của nàng cứ giao cho ta, ta bảo chứng tìm cho nàng một người biết săn sóc lại hiểu chuyện, yêu thương nàng cả đời, cả đời hưởng phúc, một chút khổ cũng không phải chịu!"

Có người cười thì cũng có người khóc, Mộc Lăng bọn họ thống khoái, Nhạc Tại Đình thì lại nén giận không ít, hảo hảo luận võ chọn rể bị phá hỏng, còn làm trò cười cho thiên hạ. Hắn hiện tại cả ngày không thể ra khỏi phòng, nhìn chỗ xấu hổ của mình bấm đốt ngón tay tính ngày, Đoan Mộc Viêm thấy hắn đứng ngồi không yên thì nói: "Nhị công tử, ngươi đừng có gấp a."

"Làm sao không gấp được?!" Nhạc Tại Đình vẻ mặt đầy oán khí: "Còn tiếp tục như vậy không được, công phu hiện tại mới luyện được phân nửa, còn đang dang dở…"

"Buổi tối ngươi có thể ra ngoài mà.", Đoan Mộc Viêm hời hợt nói: "Ai nhìn thấy giết là được rồi không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình không nói gì, Đoan Mộc Viêm ho khan hai tiếng, nhíu mày: “Tên Mộc Lăng này, thực sự là lợi hại, còn may hắn bắn hạt thứ hai không trúng, nếu không ta có khi đã thực sự mất mạng.”

“Mộc Lăng bọn họ chắc chắn đã chú ý đến chúng ta rồi.” Nhạc Tại Đình nhíu mày: “Nhưng cũng không cần quá lo lắng, hiện tại Linh Đang còn đang ở trong tay chúng ta, bọn họ hẳn là không dám làm bậy, vốn định thừa dịp luận võ chọn rể, cho bọn họ chút việc bận rộn, không gây rối kế hoạch của ta, không nghĩ tới đơn giản như vậy đã bị phá hỏng, Mộc Lăng thực sự là không thể xem thường.”

“Muốn bọn họ bận rộn có gì khó.” Đoan Mộc Viêm cười cười: “Tùy tiện hạ độc vài tên thủ hạ của Nhạc Tại Vân, hay làm ra vài trận ôn dịch, Mộc Lăng dụng tâm Bồ Tát, đương nhiên không còn thời gian quản chuyện của ngươi nữa.”

Nhạc Tại Đình liếc nhìn Đoan Mộc Viêm, cười nhạt: “Ngươi không thể nghĩ ra chủ ý quang minh chính đại sao, ngươi đừng quên ngươi cũng là thần y trị bệnh cứu người.”

“A…” Đoan Mộc Viêm bĩu môi, không ngờ đụng tới vết thương, kêu một tiếng, thì thào tự nói: “Lại nói, Tần Vọng Thiên rốt cuộc là thân phận thế nào a, chưa từng nghe nói qua có nhân vật như thế a, hơn nữa võ công của hắn tốt như vậy, trên giang hồ chắc chắn sẽ có lai lịch lớn… Sao lại không có danh tiếng a?”

Nhạc Tại Đình nghe Đoan Mộc Viêm nói, cũng không nói gì, chỉ hỏi: “Nhạc Tại Vân thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào?” Đoan Mộc Viêm nhún vai: “Có Mộc Lăng bên cạnh, đương nhiên là qua một ngày lại khỏe thêm một ngày…” Thấy Nhạc Tại Đình nhíu mày, liền cười: “Không cần lo lắng, hắn dù là hoàn toàn khỏe mạnh, cũng đánh không lại ngươi, chờ mấy ngày nữa lão quỷ Nhạc

https://thuviensach.vn

Nam Phong kia cũng chết, không còn ai có thể giành Nhạc gia trại với ngươi."

Nhạc Tại Đình gật đầu, nói: "Chuyện khác trước tiên mặc kệ, chúng ta đêm nay bắt đầu hành sự, tìm cá lớn hạ thủ, ngươi đi chuẩn bị đi."

"Hảo." Đoan Mộc Viêm đứng lên, hỏi: "Nhiều chưởng môn danh môn chính phái như vậy, ngươi tìm ai trước?"

Nhạc Tại Đình hơi chần chờ, lúc này, có hạ nhân báo lên, nói chưởng môn Hồng Liên môn Hồng Vạn Kỳ mang theo nữ nhi tới. Nhạc Tại Đình nhếch miệng cười cười: "Có tên này tự đến dâng rồi."

Đoan Mộc Viêm gật đầu, xoay người rời đi.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên thành công phá hư luận võ chọn rể, mấy ngày nay chạy khắp thành, vì sao? Đương nhiên là tìm Nhạc Linh Đang bị Nhạc Tại Đình giấu đi rồi, hai người cơ hồ đã lật ngược cả Lạc Hà thành, thế nhưng vẫn không thấy hình bóng Nhạc Linh Đang.

"Nhạc Tại Đình tên tiểu tử đó." Mộc Lăng hận đến nghiến răng: "Không biết hắn đem Linh Đang giấu đến chỗ nào rồi."

"Hắn coi như là túm lấy một ân nhân cứu mạng, hắn là sẽ không thương tổn Linh Đang." Tần Vọng Thiên thản nhiên nói: "Có Linh Đang trên tay hắn, chúng ta không thể trực tiếp giết hắn, hắn đang kéo dài thời gian."

"Ai…" Mộc Lăng cảm thấy bực bội, hắn bực bội thì sẽ đói, vì vậy lôi kéo Tần Vọng Thiên, đi vào nơi thường đến nhất, Bách Tiên Cư.

Mới vừa vào cửa, Mộc Lăng nhìn thấy hai người cực kì gây ảnh hưởng tới khẩu vị của bọn họ ——— Giang Nam tam đại danh y Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa.

https://thuviensach.vn

Hai người thấy Mộc Lăng, sắc mặt khẽ biến, cúi đầu tiếp tục ăn, không hề lên tiếng.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên tìm bàn cách xa bọn họ nhất ngồi xuống, gọi món ăn.

“Hai người này sao vẫn còn trong Lạc Hà thành?” Tần Vọng Thiên nhỏ giọng hỏi Mộc Lăng.

“Ta làm sao biết a, có lẽ người ta thích náo nhiệt, đừng quan tâm đến bọn họ.” Mộc Lăng vừa nói vừa gắp đồ ăn, trời đất bao la, ăn là lớn nhất. Đang ăn, phát hiện có người tới bên cạnh bàn, Mộc Lăng rất không tình nguyện ngẩng đầu nhìn thoáng qua một cái, phát hiện Vương Ngọc Phù.

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, miệng gặm chân gà tâm nói nếu ngươi dám gây phiền toái ảnh hưởng chuyện ăn uống của ta, lão tử lấy mông gà nhét vào miệng ngươi.

“Lâm tiên sinh.” Vương Ngọc Phù cung kính hành lễ với Mộc Lăng.

“Khụ khụ… ” Mộc Lăng suýt nữa nuốt luôn cái chân gà, vội vàng nhổ ra vỗ ngực ho, nguy hiểm thật a nguy hiểm thật. Tần Vọng Thiên cũng giật mình mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Vương Ngọc Phù đứng bên cạnh, người này trước nay nhìn không vừa mắt Mộc Lăng, ngày hôm nay sao lại khách khí như vậy?

Thấy Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình, Vương Ngọc Phù có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “Hai huynh đệ chúng ta trước đây có nhiều việc đắc tội, Lâm tiên sinh đại nhân hữu đại lượng, đừng để trong lòng.”

Quỷ nhập vào người rồi ——— ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Mộc Lăng, nếu không thì là ăn phải thứ dơ bẩn gì đó rồi? Nếu không nữa thì trúng tà rồi.

https://thuviensach.vn

“Đâu có đâu có.” Mộc Lăng đầy bụng hồ nghi, nhưng vẫn cười hì hì gật đầu, ý bảo mình không để trong lòng, vốn dĩ là như vậy, người gây hại cũng không phải hắn, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Ách… ” Vương Ngọc Phù bộ dáng lộ vẻ muốn nói lại thôi.

Mộc Lăng phun xương gà ra, vung đũa gắp lỗ tai heo, nhóp nhép nhóp nhép nhai, hỏi hai người: “Hai ngươi rốt cuộc có chuyện gì?”

Vương Ngọc Phù quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Hoa phía sau, hạ giọng nói: “Lâm tiên sinh sau khi cơm nước xong, có thể đi theo chúng ta một chuyến không?”

“Đi chỗ nào?” Mộc Lăng hỏi.

“Không dối gạt tiên sinh, Thạch Văn Thái, Thạch lão đột nhiên nhiễm quái bệnh.” Vương Ngọc Phù nói: “Hai ta đã trị mấy ngày rồi, nhưng vẫn không có tiến triển gì.”

“Chúng ta dù sao cũng là Giang Nam Tam đại thần y.” Triệu Hoa có chút xấu hổ nói: “Trải qua mấy chuyện này, thanh danh của chúng ta đã bị ảnh hưởng rất lớn, nếu như hiện tại bản thân bị bệnh cũng trị không hết, vậy sau này còn mặt mũi đâu sống tiếp nữa.”

Mộc Lăng gật đầu: “Ra thế!”

“Bây giờ có thể cứu Thạch lão chỉ có Lâm tiên sinh.” Vương Ngọc Phù nói: “Lâm tiên sinh xin hãy vì Thạch lão chưa từng làm chuyện có lỗi với ngươi, cứu hắn một mạng.”

Mộc Lăng nghe xong, hỏi: “Thạch lão mắc quái bệnh gì a?”

“Là ngủ không tỉnh.” Triệu Hoa trả lời.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Mộc Lăng giật giật: “Các ngươi xác định hắn còn thở, không phải là đã dứt thọ rồi chứ?”

Sắc mặt hai người thay đổi xấu hổ nhìn Mộc Lăng, tâm nói chúng ta dù gì cũng là thần y, ngươi nghĩ chúng ta người chết người sống cũng không phân biệt được sao.

“Chỉ đùa một chút, đừng cho là thật a.” Mộc Lăng khoát khoát tay, hỏi: “Tìm được bệnh căn chưa?”

Hai người đều lắc đầu: “Mạch rất bình thường, tất cả bình thường, nhưng vẫn không tỉnh, chúng ta cũng không có cách nào.”

“Như vậy a.” Mộc Lăng gật đầu: “Được rồi, ta ăn xong đi với các ngươi một chuyến.”

Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa sắc mặt lộ vẻ vui mừng, Tần Vọng Thiên lại cau mày nhìn Mộc Lăng, dùng nhãn thần hỏi ——- không sao chứ?

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái với hắn, ý bảo hắn đừng lo, tiếp tục ăn, thấy hai người còn đứng bên cạnh thì hỏi: “Hai ngươi còn có việc gì, hay muốn ăn cùng?”

“Ách, đều không phải…” Vương Ngọc Phù lắc đầu, nói với Mộc Lăng: “Nhưng mà, có thể mời Lâm tiên sinh một mình đi cùng chúng ta không?”

Mộc Lăng hơi sửng sốt, không giải thích được: “Vì sao?”

“Thạch lão ngụ trong Hồi Xuân Đường hắn mở, hiện tại đang ở Hồi Xuân Các, Thạch lão tính tình kì lạ, Hồi Xuân Các chỉ có đại phu mới được vào.” Vương Ngọc Phù thấp giọng nói: “Có thể để vị Tần huynh này chờ bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cảm thấy buồn cười, gật đầu: “Được, không vấn đề gì.”

Nghe Mộc Lăng đáp ứng rồi, hai người trên mặt trà đày vui mừng, có thể nói là nhẹ nhõm, thở phào một cái, quay lại bàn của mình.

Mộc Lăng chỉ cười không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Bọn họ có chuyện.” Tần Vọng Thiên nói khẽ với Mộc Lăng: “Ngươi thực sự muốn đi? Ta sợ có bẫy rập.”

Mộc Lăng khoát tay: “Đi xem trong hồ lô có cái gì, không cần lo lắng.”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: “Ta chờ ngay tại cửa, ngươi phải cẩn thận.”

Mộc Lăng gật gật đầu, tiếp tục ăn, tâm nói tên tiểu hài tử chết tiệt này, xem ta như tiểu nương tử rồi phải không?!

Ăn cơm xong, bốn người đi đến Hồi Xuân Các ở Bắc thành, Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa tựa hồ là rất sốt ruột, Mộc Lăng thì lại một hồi xem xiếc bên đường, một hồi đùa đùa tiểu cẩu, không thì mua đồ ăn vặt, cùng Tần Vọng Thiên vừa đi vừa đùa giỡn.

Thật vất vả đến được trước cửa Hồi Xuân Đường, Mộc Lăng ngửa mặt nhìn một cái, đây là hiệu thuốc lớn nhất Lạc Hà thành, chỉ là đại môn đóng kín, chỉ mở một cánh cửa bên nho nhỏ.

Vào cửa, Vương Ngọc Phù cảnh giác đóng cửa lại, dẫn hai người đi theo một hành lang dài, vào nội các của Hồi Xuân Đường.

Mộc Lăng vừa đi vừa nhìn, Hồi Xuân Đường này rất sâu, xem ra bên trong có sự mờ ám, Thạch Văn Thái là một đại phu, trên đời này phàm là đại phu, mặc kệ là có bản lĩnh hay không, trên cơ bản đều là kẻ nghèo hàn,

https://thuviensach.vn

cho nên Mộc Lăng khẳng định, Hồi Xuân Đường này tuyệt đối không phải của Thạch Văn Thái. Hành lang dài cong qua cong lại, thật vất vả đi tới một tòa lầu các nho nhỏ, ngửa mặt nhìn một chút, chỉ thấy một tấm biển cũng nho nhỏ, viết ——— Hồi Xuân Các.

Mộc Lăng nhướng mày, nơi này không giống chỗ ở của một lão đầu, giống chỗ ở của một cô nương hơn.

“Lâm tiên sinh mời.” Vương Ngọc Phù đưa tay đẩy cửa Hồi Xuân Các, dẫn Mộc Lăng đi vào, Triệu Hoa cũng theo vào, Tần Vọng Thiên ở cửa chờ, nhíu mày khoanh tay, ngực có chút lo lắng, thế nhưng Mộc Lăng đã dặn hắn không được theo vào, hắn cũng không có cách.

Mộc Lăng theo Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa lên lầu, đến một gian phòng, đi vào nhìn thử một chút, chỉ thấy trên giường trống trơn, làm gì có Thạch Văn Thái a? Mộc Lăng không giải thích được quay đầu lại nhìn Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa: “Người đâu?”

“Ha hả…” Trên mặt hai người lộ ra một tia hung ác, chăm chăm nhìn Mộc Lăng một lát, từ bên hông lấy ra hai thanh đao ngắn.

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, tâm nói không phải chứ, hai người này thật sự không có mắt sao?

“Lâm Bách Tuế.” Vương Ngọc Phù cầm đao lạnh mắt nhìn Mộc Lăng: “Ngươi hại hai huynh đệ chúng ta mất hết thể diện, ngày hôm nay chúng ta tính sổ với ngươi!”

Mộc Lăng cảm thấy hình dạng bọn họ rất thú vị, suy nghĩ một chút thì giả vờ sợ hãi nói: “Các ngươi không nên xằng bậy a, Vọng Vọng còn ở dưới lầu, ta bảo hắn đánh các ngươi.” người

“A… Cho nên mới cho ngươi vào Hồi Xuân Các, nơi này giữa hai vách tường còn có một khoảng trống, mặc cho ngươi la bao lớn, bên ngoài

https://thuviensach.vn

đều nghe không được. Mặt khác, còn có đường ngầm, chúng ta giết ngươi, sau đó theo đường ngầm đào tẩu, Tần Vọng Thiên kia căn bản không có cách nào bắt được chúng ta!"

Mộc Lăng hơi mất hứng, bất quá hai thần y này đùa rất vui, Mộc Lăng quyết định giữ lại chậm rãi đùa bọn hắn, cho nên giả vờ rất sợ rất sợ, trốn vào trong giường, dùng màn ngăn lại: "Vọng Vọng cứu mạng a…"

Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa thấy dáng vẻ Mộc Lăng sợ hãi thì vui vẻ, cầm đao đến gần, Mộc Lăng oạch một cái bỏ chạy đến phía sau bọn họ, hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút cổ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục đuổi theo Mộc Lăng. Vì vậy, Mộc Lăng chạy quanh phòng, hai người đuổi theo, chưa được mấy vòng đã mệt đến thở dốc rồi. Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa chỉ là hai thư sinh, làm sao chịu nổi Mộc Lăng lăn qua lăn lại, không bao lâu đã mệt nằm sấp tại chỗ, Mộc Lăng vẫn là bộ dáng thương cảm điềm đạm đáng yêu nằm màn giường nói: "Ai nha, đừng đuổi theo ta nha, ta sợ a."

Hai người ngưỡng mặt nhìn Mộc Lăng, ném đao, hướng về phía cửa hô to: "Như vậy được rồi chứ?"

Mộc Lăng nhìn cửa một cái, cười nói: "Bọn họ hỏi ngươi kìa, như vậy được chưa?"

Một lát sau, chợt nghe từ ngoài cửa truyền đến tiếng cười, nghe thanh âm là một thiếu nữ: "Để Mộc tiên sinh chê cười."

Mộc Lăng tìm ghế ngồi xuống, bắt chéo chân, chỉ thấy từ cửa một thiếu nữ mặc y phục đỏ thướt tha đi vào, Mộc Lăng nhìn một cái, quen mắt a… là Cổ bà lần trước hại chết Tiễn Hoa.

"Tiểu nữ Âu Dương Ngọc, gặp qua Mộc Lăng, Mộc thần y." Nàng kia cười mỉm nhún chào Mộc Lăng một cái, yểu điệu nói: "Từ lâu đã nghe uy danh của Mộc thần y, hôm nay nhìn thấy, tiểu nữ tam sinh hữu hạnh."

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhếch miệng cười cười: “Họ Âu Dương… ta còn thắc mắc ai có bản lĩnh lớn như vậy, thì ra là Độc nương tử Âu Dương Ngọc tiếng tăm lừng lẫy a, thất kính thất kính.”

Âu Dương Ngọc che miệng cười một tiếng: “Mộc thần y quá khen.”

Thấy hai người hàn huyên, Vương Ngọc Phù ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Âu Dương Ngọc: “Chuyện ngươi muốn chúng ta làm chúng ta đã làm rồi, có thể đưa giải dược cho chúng ta rồi chứ?”

Âu Dương Ngọc hì hì cười hai tiếng, vung tay ném hai viên dược hoàn xuống đất, Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa vội vã nhặt lên, vừa định bỏ vào miệng, chợt nghe Mộc Lăng lạnh lùng nói: “Đừng ăn.”

Hai người sửng sốt, ngưng tay, xoay mặt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng đổi chân gác, gãi gãi cái chân nhỏ, nói: “Hai ngươi nhìn cổ tay của mình xem.”

Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa liếc mắt nhìn nhau, nhìn cổ tay, chỉ thấy trên cổ tay không biết từ bao giờ xuất hiện một đường chỉ đỏ, đường chỉ bao một vòng quanh cổ tay, duy độc tại vị trí gân mạch chính giữa, bị ngắt quãng một khoảng nhỏ.

“Nguyệt… Nguyệt lão hồng… ” Hai người mở to mắt nhìn chằm chằm Âu Dương Ngọc: “Ngươi hạ lúc nào….”

Âu Dương Ngọc lạnh lùng cười một tiếng, lắc đầu chỉ chỉ một vòng nhang đang tỏa khói trên bàn: “Các ngươi vừa tiến vào đã trúng độc, vận động kịch liệt càng thúc đẩy độc tính lan tràn, đến lúc hai đầu chỉ hồng đụng vào nhau, các ngươi cũng nhất định phải chết.”

“Chúng ta không oán không thù với ngươi, ngươi vì sao lại làm vậy?” Triệu Hoa hung tợn nhìn Âu Dương Ngọc.

https://thuviensach.vn

“Không ác độc như vậy, ta làm sao có thể thử ra vị này có phải là thần y Mộc Lăng hay không.” Âu Dương Ngọc cười cười, quay sang Mộc Lăng nói: “Tiểu nữ thực sự là bội phục sát đất rồi, Lâm tiên sinh không những không trúng độc, còn dừng lại ngay trước lúc bọn họ chết, thực sự là quá lợi hại.”

Mộc Lăng không phản ứng nàng, mà là cúi đầu nhìn Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa, lắc đầu, hai tên hồ đồ này.

Tần Vọng Thiên đang chờ dưới lầu, đột nhiên nghe thấy trên lầu có tiếng mở cửa sổ, sau đó, Mộc Lăng ló đầu ra, khoát khoát tay với hắn: “Vọng Vọng, đứng xa một chút.”

Tần Vọng Thiên không giải thích được lui lại mấy bước, chỉ thấy Mộc Lăng vung tay, ném ra hai người, chính là Vương Ngọc Phù cùng Triệu Hoa, hai người chân bị cột lại, lộn ngược giữa không trung, máu dồn về não, khó chịu đến muốn chết, nhưng nhìn chỉ hồng trên cổ tay, đã dần dần nhạt màu đi, mới thở phào một cái.

“Cứ treo như thế một canh giờ là giải được độc rồi.” Mộc Lăng phủi phủi tay, quay đầu lại liếc mắt nhìn Âu Dương Ngọc, nói: “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Âu Dương Ngọc cười nhẹ, nói với Mộc Lăng: “Ta muốn cùng Mộc thần y làm một cái giao dịch.”

“Giao dịch gì?” Mộc Lăng cảm thấy rất hứng thú hỏi.

“Ngươi giúp ta giải độc trên người.” Âu Dương Ngọc cười nói: “Ta cho ngươi biết Đoan Mộc Viêm đang ở đâu.”

“Hai ngươi không phải đi cùng đường sao?” Mộc Lăng tựa hồ có chút giật mình.

https://thuviensach.vn

“Vốn vậy.” Âu Dương Ngọc lắc đầu: “Bất quá người nam nhân quá không tiền đồ rồi, ta đã chán ghét rồi, chỉ muốn thoát khỏi hắn.”

Mộc Lăng nhướng mày gật đầu: “Thì ra là thế… Nhưng mà, ta không có hứng thú với chuyện Đoan Mộc Viêm đang ở đâu.”

Âu Dương Ngọc sửng sốt: “Ngươi không muốn bắt hắn sao? Hắn gần đây lại muốn hại người rồi.”

Mộc Lăng bật cười: “Hắn vẫn luôn hại người, nói chung điều kiện này chưa đủ, ngươi muốn ta trị bệnh cho ngươi, còn muốn mượn tay ta giết Đoan Mộc Viêm, nên có chút thù lao xứng đáng.”

Âu Dương Ngọc có chút dở khóc dở cười, Mộc Lăng là đang mặc cả với nàng, bất đắc dĩ hỏi: “Ngươi muốn thế nào? Muốn ta lấy thân báo đáp sao?”

Mộc Lăng cười gượng hai tiếng: “Miễn đi, ta muốn hai thứ.”

“Hai thứ gì?” Âu Dương Ngọc hỏi.

“Thứ nhất, ngươi là Độc nương tử, ta muốn đồ gia truyền của ngươi, Thiên niên cổ vương.” Mộc Lăng nghiêm túc định giá.

“A…” Âu Dương Ngọc lắc đầu: “Ta chỉ có chút vốn riêng như vậy, Mộc thần y đây không phải là khoét tim ta rồi sao?”

“Cho hay không tùy ngươi.” Mộc Lăng ngoát ngoáy tai, dáng vẻ như địa chủ.

“Hảo.” Âu Dương Ngọc gật đầu, từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, giao cho Mộc Lăng: “Cổ vương ở bên trong.”

Mộc Lăng cầm lên ngửi ngửi, thỏa mãn cất vào.

https://thuviensach.vn

“Thứ còn lại là gì?” Âu Dương Ngọc hỏi.

“Ta muốn phương thức.” Mộc Lăng cười.

“Phương thức gì?” Âu Dương Ngọc sửng sốt.

“Ngươi nằm gai nếm mật theo Đoan Mộc Viêm lâu như vậy, còn không phải vì phương thức hút nội lực người khác năm đó Đoan Mộc Liệt lưu lại sao?” Mộc Lăng bình thản nói: “Ngươi đã ly khai hắn, chứng tỏ ngươi đã thu vào tay rồi, đúng không?”

“Ngươi…” Âu Dương Ngọc cười khổ lắc đầu: “Đều nói luận võ đừng tìm Tư Đồ, đấu trí đừng tìm Mộc Lăng, quả nhiên không sai!”

Mộc Lăng khoát khoát tay: “Mấy thứ này đều là vật ngoài thân, sinh mệnh mới là đáng giá nhất, ngươi có giao hay không a?”

Âu Dương Ngọc suy nghĩ một lúc lâu, cắn răng một cái, gật đầu: “Thành giao!”

Mộc Lăng thành công chèn ép Âu Dương Ngọc, vẻ mặt tươi cười vẫy tay với nàng: “Đến đây, ta bắt mạch cho ngươi.”

Âu Dương Ngọc đi tới, đặt tay lên bàn. Mộc Lăng đưa tay, vươn ba ngón tay đè lên huyệt đạo của nàng, ngưng thần bắt mạch.

“Ân…” Mộc Lăng hơi nhíu mày.

Âu Dương Ngọc căng thẳng: “Ngươi có cách trị không?”

Mộc Lăng thở dài, gật đầu: “Trị là có thể trị, có điều phải tốn chút công phu, ngươi trúng chính là Thiên Trúc Lan, độc tố đã xâm nhập gân mạch, còn may ngươi nội lực không kém, có điều phải có tâm pháp khẩu quyết trừ độc.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi thật có thể trị?!” Âu Dương Ngọc chấn động, nhìn Mộc Lăng: “Trên đời này, đã thật lâu không xuất hiện nam nhân khiến ta bội phục như vậy rồi.”

Mộc Lăng bĩu môi: “Bớt vuốt mông ngựa, đi lấy giấy bút đến đây, ta viết cho ngươi mấy câu tâm pháp khẩu quyết, ngươi trong vòng ba ngày luyện theo khẩu quyết này, cấm thực, ba ngày sau đến Hắc Vân tiễn trang tìm ta, ta thi châm trừ độc cho ngươi” nói xong, giơ tay: “Đưa phương thức đây.”

Âu Dương Ngọc thấy Mộc Lăng cứng mềm đều không ăn, không thể làm gì khác hơn là giao cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng mở ra nhìn lướt qua, nhíu mày, lắc đầu cất đi, ngẩng đầu nhìn Ân Dương Ngọc: “Ngươi đã luyện qua chưa?”

Âu Dương Ngọc thành thật lắc đầu: “Ta dự định thanh trừ hết Thiên Trúc Lan rồi sau đó bắt đầu tu luyện.”

Mộc Lăng thở dài, nghiêm túc nói với nàng: “Trong nữ tử trên giang hồ, ngươi cũng đã là một người có năng lực rồi, ta khuyên ngươi một câu, đừng luyện thứ này.”

Âu Dương Ngọc tựa hồ có chút không cam lòng, nhìn Mộc Lăng: “Vì sao?”

“Còn có thể vì sao?” Mộc Lăng cười nhạt: “Thứ này hại người hại mình, vạn vật tuần hoàn là thiên lý, nghịch thiên mà đi là sai trái. Làm chuyện sai trái, chắc chắn sẽ gặp kết quả không lành, ngươi cũng không ngốc, ta chỉ là nhắc nhở ngươi một chút, nữ hài tử, sao phải lăn qua lăn lại ở nơi gió tanh mưa máu? Tìm một người thương, hảo hảo sống, có người thương yêu, cũng không uổng một lần sống trên đời.”

https://thuviensach.vn

Âu Dương Ngọc lộ ra thần tình dở khóc dở cười, Mộc Lăng đang giảng đạo lý với nàng a.

“Ngươi có nghe hay không tùy ngươi.” Mộc Lăng đứng lên, hỏi: “Đoan Mộc Viêm đang ở đâu?”

Âu Dương Ngọc suy nghĩ một chút, cười: “Ta đã đưa ngươi hai thứ rồi, cái thứ ba, chờ ngươi trị khỏi cho ta, bằng không ta lỗ vốn rồi.”

Mộc Lăng gật đầu, rời đi, đi tới cửa, quay đầu lại: “Đừng làm nhiều việc ác, nói cách khác, một ngày nào đó học được rồi, nhưng lại mang một thân tội lỗi không cách nào chuộc được, không đáng!” Nói xong, bình thản đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tần Vọng Thiên ở dưới lầu đợi gần nửa canh giờ, đã bắt đầu không nhịn được nữa, đang muốn xông vào, liền thấy Mộc Lăng đẩy cửa đi ra.

"Thế nào?" Tần Vọng Thiên đi tới hỏi Mộc Lăng: "Lâu như vậy?"

"Hừ hừ." Mộc Lăng đắc ý cười cười: "Hôm nay làm một cái giao dịch không tồi." Nói xong, nghênh ngang vung vẩy tay đi ra ngoài, Tần Vọng Thiên vội vàng đuổi theo.

Trên đường về, Mộc Lăng tựa hồ rất sốt ruột, cũng không nhìn đông nhìn tây như trước nữa, chỉ là vội vã chạy về.

"Uy." Tần Vọng Thiên chạy theo cạnh hắn: "Ngươi làm sao vậy? Vội vã đi nhà xí a?"

"A phi." Mộc Lăng lườm Tần Vọng Thiên: "Ta là vì tốt cho ngươi."

"Tốt cho ta?" Tần Vọng Thiên càng thêm không hiểu, theo Mộc Lăng vào Hắc Vân tiễn trang, Mộc Lăng phân phó hạ nhân đun hai bồn nước nóng đem vào phòng mình.

Không bao lâu, đã thấy hạ nhân bưng hai mộc bồn tiến vào, bên trong đầy nước nóng. Mộc Lăng bảo mấy người hạ nhân ra ngoài, đóng cửa lại, quay sang bảo Tần Vọng Thiên: "Vọng Vọng, lại đây, cởi y phục."

Tần Vọng Thiên cười: "Sao lại bảo ta cởi y phục?"

Mộc Lăng liếc hắn một cái: "Ta trị bệnh cho ngươi."

https://thuviensach.vn

“Trị bệnh gì?” Tần Vọng Thiên chớp mắt mấy cái: “Thất tuyệt ta cũng sắp luyện thành rồi, không có việc gì.”

“Là vết thương trên người ngươi.” Mộc Lăng nhướng mày: “Trị hết sẹo trên mặt ngươi, xem ngươi nguyên bản là hình dạng gì, đỡ cho ngươi không có việc gì làm thì đi gọi lão tử là lang băm.”

“Ngươi có biện pháp trị rồi?” Tần Vọng Thiên thất kinh.

Mộc Lăng từ trong lòng lấy ra hộp nhỏ kia, vẫy vẫy tay gọi Tần Vọng Thiên: “Linh đan trị bỏng, tuyệt đối không để lại sẹo, còn có thể khiến da của ngươi mềm mại trơn mịn.”

Tần Vọng Thiên không nhịn được khóe miệng giật giật mấy cái, hỏi: “Thực sự?”

Mộc Lăng liếc một cái: “Mau cởi y phục.”

Tần Vọng Thiên cởi thắt lưng, trong miệng nói thầm: “Nếu ngươi có thể ở nơi khác giục ta cởi y phục thì tốt rồi.” Nói rồi ghé sát vào Mộc Lăng: “Nói thí dụ như ở trên giường.”

Mộc Lăng vươn tay, nắm lấy điểm nhỏ nổi lên trên ngực Tần Vọng Thiên, kéo…

“Tê…” Tần Vọng Thiên vội vã đẩy tay Mộc Lăng ra, thấy hắn cười đến giảo giảo hoạt hoạt, nghiến răng: “Ngươi cẩn thận dẫn lửa thiêu thân! Nói cho ngươi biết, chờ ta luyện được công phu mạnh hơn ngươi rồi, chuyện đầu tiên làm là cường bạo ngươi!”

Mộc Lăng có chút căng thẳng, tiểu hài tử chết tiệt nếu luyện thành Thất tuyệt rồi thì sẽ thật sự mạnh hơn hắn a…

https://thuviensach.vn

“Thế nào, sợ rồi?” Tần Vọng Thiên ghé sát: “Yên tâm, ta sẽ rất ôn nhu, tận lực cho ngươi tình ta nguyện.” Nói xong, vươn tay vỗ mông Mộc Lăng một cái.

“Nha a!” Mộc Lăng dội qu một chậu nước, Tần Vọng Thiên bị tạt cho lạnh thấu xương, ngoan ngoãn bưng bồn không ra ngoài múc nước. Lăn qua lăn lại hồi lâu, cuối cùng cũng lột được áo Tần Vọng Thiên, bắt hắn nằm ngoan ngoãn trên giường.

Mộc Lăng kéo hai băng ghế đến bên cạnh giường, đặt mộc bồn lên băng ghế, tay nhúng vào trong một bồn nước, không bao lâu, nước trong bồn liền nóng sôi, còn tỏa ra hơi nước. Tần Vọng Thiên nhíu mày, nội lực của Mộc Lăng thật đúng là không tầm thường. Đun nóng nước rồi, Mộc Lăng lấy ra hộp nhỏ đựng Thiên niên cổ vương, cẩn thận mở ra.

Tần Vọng Thiên hiếu kì liếc nhìn, chỉ thấy bên trong chiếc hộp kim sắc, một con sâu đen bóng đang bò bò, từng đoạn từng đoạn mập phì, trên lưng có lấm tấm hoa văn cũng màu đen… Hình dạng có chút dọa người, hắn từ trước tới nay chưa từng thấy qua.

“Đây là cái gì?” Tần Vọng Thiên nhíu mày.

“Độc trung chi độc, Thiên niên cổ vương.” Mộc Lăng có chút hưng phấn trả lời, nói, nâng hộp lên một chút, hất Cổ Vương kia vào trong bồn nước nóng.

“Chít…” Cổ vương rơi vào nước nóng liền phát ra một tiếng kêu cực kì cổ quái, sau đó liên tục giãy dụa. Nước nóng trong bồn bị nó quấy cho văng tung tóe, Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy Cổ vương vốn đen thuần dần dần trở thành đỏ, mà nước xung quanh lại dần biến đen, càng ngày lại càng đen đến giống như màu mực. Nhìn lại Cổ vương lúc này, đã trở thành giống như sắt nung đỏ, trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy nội tạng bên trong.

https://thuviensach.vn

“Thật kinh tởm.” Tần Vọng Thiên lắc đầu, nhíu mày nhìn.

“Kinh tởm?” Mộc Lăng đắc ý: “Đây chính là bảo bối!” Nói xong, cầm đũa, gắp lên Cổ vương đã bị nóng đến choáng váng, bỏ vào bồn nước lạnh bên cạnh, nhúng nhúng nhúng giống như đang làm món thịt nhúng dấm.

Cổ vương mềm nhũn, bị Mộc Lăng giặt sạch sẽ.

“Đây là cái gì chứ?” Tần Vọng Thiên không giải thích được.

“Cổ vương này gặp nguy hiểm mới phóng độc, bỏ nó vào nước nóng, nó sẽ phóng hết độc trong thân thể ra, muốn sản sinh lại độc trong người cần thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, hiện tại nó là một con sâu lớn không độc”, nói, lắc lắc con sâu mập ù hỏi Tần Vọng Thiên: “Muốn ăn không? Rất bổ đó!”

Khóe miệng Tần Vọng Thiên giật đến sắp rút gân, lắc đầu: “Hay là thôi đi.”

Mộc Lăng cười tủm tỉm, bỏ Cổ vương vào lòng bàn tay, chắp tay lại, vận dụng nội lực…

Tần Vọng Thiên trong nháy mắt cảm giác khí lạnh ập tới, thái dương Mộc Lăng hiện ra một tầng mồ hôi… Sau một lát, Mộc Lăng hít sâu một hơi, buông tay ra. Nhìn vào, chỉ thấy hai bàn tay Mộc Lăng đã toát ra hàn khí, trên tay có băng, Cổ vương thì đã bị đóng thành một khối băng nhỏ.

“Hô…” Mộc Lăng thở ra một hơi thật dài, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu có Tư Đồ ở đây thì tốt rồi, sai bảo hắn đông lạnh, chiêu này thật phí nội lực.”

Tần Vọng Thiên âm thầm tán thán, nam tử nội lực đều là thuần dương, thuần dương luyện đến cực hạn mới có thể đổi, nói cách khác, muốn làm

https://thuviensach.vn

nóng thứ gì đó rất dễ, thế nhưng muốn làm lạnh hay kết băng, ắt cần nội lực cảnh giới tối cao, Mộc Lăng thực sự là không đơn giản.

Đông Cổ vương kia thành khối băng nhỏ rồi, ngồi vào bên giường, cầm một cái cối, một cái chày nhỏ, nhẹ nhàng trộn dược.

"Nghiền nát rồi?" Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng.

"Ân." Mộc Lăng gật đầu: "Muốn làm thành dược phấn."

"Cổ vương đâu? Chết rồi?" Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi.

"Ít lại cái đầu là được." Mộc Lăng nói, dùng đũa gắp từ trong cái cối nhỏ ra một viên cầu, mở hộp, hớt lấy một ít hắc thủy trong bồn nước nóng ban nãy, sau đó bỏ viên cầu, cũng chính là đầu Cổ vương vào, đóng hộp, tìm khối vải lau sạch sẽ, cất kỹ.

"Nó sẽ sống lại?" Tần Vọng Thiên giật mình.

"Ân." Mộc Lăng gật đầu: "Nhưng mà có lẽ phải đợi đến một năm, mới lớn được như vậy."

"Đây là thần vật hay là yêu vật a." Tần Vọng Thiên lẩm bẩm: "Quá kinh khủng rồi."

Mộc Lăng giã cho Cổ vương thành bột phấn, dùng chày trộn trộn, cảm thấy được rồi, mới lấy từ trong hòm thuốc ra thuốc cao chuyên dùng trị bỏng Bạch ngọc bạc hà, đây là Mộc Lăng tự điều chế ra. Rót hết thuốc cao vào cối, sau đó cẩn thận tỉ mỉ trộn đều, làm xong rồi, Mộc Lăng cởi giày bò lên giường, ngồi khóa trên người Tần Vọng Thiên.

"Làm gì?" Tần Vọng Thiên ngửa mặt nhìn Mộc Lăng.

"Bôi dược cho ngươi a." Mộc Lăng lườm một cái: "Nếu không ngươi nghĩ là làm gì?"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhăn mặt: “Ngươi đổi tư thế khác, ngồi như vậy ta sẽ có phản ứng.”

Mộc Lăng sửng sốt, mặt đỏ bừng, hung hăng trừng Tần Vọng Thiên: “Ngươi suốt ngày suy nghĩ chuyện gì a?! Lúc này còn có tâm tư nghĩ bậy, mạng quan trọng hay chuyện đó quan trọng a?!”

Tần Vọng Thiên trừng lại Mộc Lăng: “Cả hai quan trọng như nhau! Nếu ngươi chịu cho ta làm, mạng ta cho ngươi cũng được!”

“Tiểu hài tử chết tiệt! Đồ lưu manh!” Mộc Lăng đưa tay, nhéo một cái trước ngực Tần Vọng Thiên.

“A…” Tần Vọng Thiên hít một hơi, cắn răng nhìn chằm chằm Mộc Lăng: “Ngươi còn nháo, ta có phản ứng cho ngươi xem, có tin không, đã cứng lên rồi!”

“Câm miệng!” Mộc Lăng nhe răng: “Ngươi dám cứng lên lão tử thiến ngươi!”

Tần Vọng Thiên muốn cãi lại, thế nhưng phát hiện Mộc Lăng đang ngồi trên người mình, nếu như hắn phát cuồng, khoát tay một cái mình sẽ thật sự bị phế, đành phải im miệng không lên tiếng.

Mộc Lăng thấy hắn ngoan ngoãn rồi, mới nhớ tới chính sự, trừng Tần Vọng Thiên: “Ngươi không được nhúc nhích nga!”

“Ân.” Tần Vọng Thiên gật đầu.

Mộc Lăng quét lên một khối thuốc cao hỗn hợp Cổ vương cùng Bạch ngọc bạc hà, bôi lên cổ Tần Vọng Thiên, từ từ bôi dần lên trên. Tần Vọng Thiên bất giác run lên một cái, thuốc cao cực lạnh, bôi trên người cảm giác thật quái dị, hắn còn có thể nhận ra, bên trong thuốc cao lạnh như băng, ngón tay của Mộc Lăng, ấm áp.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng tỉ mỉ lần theo vết bỏng trên người Tần Vọng Thiên, từng chút từng chút bôi đều, cẩn thận từ cổ, đến mặt, lấp hết cả vết bỏng chiếm gần nửa khuôn mặt, đều tỉ mỉ quét thuốc cao lên, sau đó nhẹ nhàng xoa, để dược thấm sâu vào bên trong.

Tần Vọng Thiên ngưỡng mặt, cao lạnh, làm hắn không tự chủ được có chút buồn ngủ, trước mắt là gương mặt Mộc Lăng, một đôi mắt trong vắt chuyên chú nhìn mình, an tĩnh mà ôn nhu. Tần Vọng Thiên nhìn một lúc lâu, đột nhiên thấp giọng nói: “Mộc Lăng, ta muốn hôn ngươi.”

Mộc Lăng hơi sửng sốt, nói: “Hiện tại không cho phép ngươi nhúc nhích.”

“Vậy có thể không nhúc nhích thì được hôn sao?” Tần Vọng Thiên cười tủm tỉm, hỏi: “Hôn một chút được không?”

Mộc Lăng liếc một cái, nhìn nhìn, tu bổ lại mấy chỗ chưa bôi đến, thấy mặt toàn bộ đã xong, thỏa mãn gật đầu, bắt đầu hạ xuống, cổ, vai, xương vai, ngực, bụng… khố…

Tần Vọng Thiên có cắn răng cũng nhịn không được, Mộc Lăng đụng trúng một chỗ nóng hổi, nghiến răng: “Tiểu hài tử chết tiệt, như vậy mà cũng có phản ứng, ngươi là hầu tử a?!”

“Toàn thân ta ngươi đều sờ qua, ta không có phản ứng mới là không bình thường!” Tần Vọng Thiên bực bội liếc Mộc Lăng: “Yêu nghiệt! Yêu tinh câu dẫn người khác!”

“Ngươi nói cái gì?!” Mộc Lăng bôi xong chỗ dược cuối cùng, Tần Vọng Thiên nói thầm: “Trên đùi vẫn còn, sao không trị?”

Mộc Lăng bĩu môi: “Ngươi nghĩ ngươi là nha đầu sao, muốn toàn thân trắng trắng mềm mềm để gả đi sao?! Một đại lão gia trên đùi có mấy vết sẹo có là gì?”

https://thuviensach.vn

“Lang băm…” Tần Vọng Thiên nhỏ giọng nói thầm.

Mộc Lăng hí mắt, hắc hắc cười hai tiếng: “Chờ đến sáng mai đi, ngươi sẽ biết cái gì là thần y!” Nói xong, xoay người xuống giường nói: “Ngươi ngoan ngoãn ngủ đi, sáng mai thì tốt rồi.”

“Ai!” Tần Vọng Thiên vội vã gọi Mộc Lăng lại: “Ngươi đừng a, ta làm sao bây giờ?”

Mộc Lăng không giải thích được quay đầu nhìn hắn: “Làm sao bây giờ cái gì? Nằm đó, đến giờ cơm ta mang thức ăn đến cho ngươi, ngủ một giấc không phải trời đã sáng sao.”

“Không phải a!” Tần Vọng Thiên sốt ruột: “Nơi đó!” Nói xong nhìn thoáng qua vị trí xấu hổ đang có phản ứng.

Mộc Lăng bĩu môi: “Tự mình giải quyết!”

“Ta không thể động đậy!” Tần Vọng Thiên được một tấc lại muốn tiến một thước: “Ta mặc kệ a, khó chịu ta sẽ lộn xộn, nếu làm cao rớt xuống, mai sẹo không hết, ngươi chính là lang băm!”

“Ngươi…” Mộc Lăng bĩu môi cào a cào khung cửa, nghiến răng nghiến lợi mắng Tần Vọng Thiên tiểu hài tử chết tiệt.

Tới lúc trời chạng vạng, Phùng Ngộ Thủy thấy Mộc Lăng mặt đỏ tới mang tai từ trong phòng Tần Vọng Thiên lao ra, kéo nước giếng rửa tay, rửa hết một thùng lại kéo một thùng.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sáng ngày hôm sau, mọi người chợt nghe thấy từ trong phòng Tần Vọng Thiên, truyền ra tiếng hét thảm thiết của Mộc Lăng.

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân đã có khả năng xuống giường đều thất kinh, tuy rằng Mộc Lăng ngày thường là nhất kinh nhất sạ[hết hồn là sẽ hét], bất quá hét thảm thiết như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên nghe, Giáp Ất Bính Đinh cũng đều từ trong phòng vọt ra.

Mọi người cẩn thận đi tới trước cửa phòng Tần Vọng Thiên, đẩy cửa vào, chỉ thấy Mộc Lăng ngây ngốc đứng bên giường, Tần Vọng Thiên thì ngồi trên giường xoa tai.à

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân liếc nhìn Tần Vọng Thiên, nhịn không được hít vào một hơi, bước nhanh vào, đứng bên giường nhìn kĩ mặt Tần Vọng Thiên, đều cả kinh không nói ra lời.

“Lão… lão đại…” Giáp Ất Bính Đinh cũng há to miệng nói không được câu.

Tần Vọng Thiên chỉ cảm thấy thuốc cao dính dính ướt ướt trên người đã không còn, vị trí bị bỏng trước đây cảm giác vừa khô vừa căng, nhưng lại thoải mái chưa từng có, chỉ là biểu tình mọi người có chút đáng sợ, nhất là Mộc Lăng, giống hệt như gặp quỷ. Tần Vọng Thiên nhướn mày, tâm nói hay là đem ta chữa cho hủy dung rồi, tuy rằng vốn dĩ cũng đã là hủy dung.

“Giáp!” Tần Vọng Thiên kêu thủ hạ đang đứng ngốc một bên: “Lấy gương lại đây cho ta.”

https://thuviensach.vn

Giáp phản ứng lại, vội vàng chạy đến ngăn tủ lấy một tấm gương đồng, giơ lên trước mặt Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên nhận gương nhìn, cũng ngây ngẩn cả người.

Sau đó, Giáp Ất Bính Đinh hồi tỉnh lại nhào tới nằm úp sấp bên giường, ôm chân Tần Vọng Thiên sống chết cọ: "Lão đại, ngươi hảo suất[đẹp giai] a, chúng ta chết cũng theo ngươi!"

Tần Vọng Thiên nhìn vào gương, nghĩ rằng cũng không giống trước đây nữa, mặc dù hắn cũng không rõ ràng trước đây mình là bộ dáng gì, nhưng khẳng định là âm dương kiểm, hiện tại da mặt là đều đặn không ngờ, hình dạng sao… cũng rất thuận mắt, lại nhìn mọi người, cần phải khiếp sợ thành cái dạng này sao?

Tần Vọng Thiên thấy không có gì, nhưng với người khác, phần cải biến này là quá sức chịu đựng. Kỳ thực vết bỏng của Tần Vọng Thiên cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là một nửa mặt màu sắc có phần khác biệt, bởi vậy thoạt nhìn không được tự nhiên, hai nửa mất cân đối, khiến tầm mắt người nhìn luôn bị nửa bên bỏng hấp dẫn, hơn nữa Mộc Lăng cho hắn dùng một ít thuốc cao, màu da đen đi một ít, làm hai bên bớt khác biệt, nhưng nhìn vẫn không được tự nhiên. Nói chung những người lần đầu thấy Tần Vọng Thiên, sẽ không nghĩ tới người nọ là đẹp hay xấu, mà là nghĩ người này lớn lên diện mạo không tự nhiên, tựa hồ nguyên bản không phải là thế này.

Hiện tại hai bên đối xứng, mọi người mới phát hiện, Tần Vọng Thiên thật sự là rất dễ nhìn, không thể nói là thanh tú hay anh tuấn, mà là một loại khí chất bá đạo. Ngũ quan phân minh đều mang theo bá khí, khiến cho ấn tượng đầu tiên là cảm thấy bức người, đích thật là có thể dùng một chữ suất để hình dung.

https://thuviensach.vn

Giáp Ất Bính Đinh vốn đã cảm thấy lão đại nhà mình vừa suất vừa rất có khí thế, hôm nay vừa nhìn, lập tức hoàn toàn thuần phục, ôm chân hắn thề sống thề chết. Nhạc Tại Vân vốn có chút hảo cảm không biết nguyên do với Tần Vọng Thiên, dù sao cũng là cùng huyết mạch, chỉ cảm thấy thân thiết, hôm nay được thấy gương mặt thật của hắn, anh vũ suất khí, còn mang theo chút bá đạo, cũng là mừng rỡ phi thường, chỉ có nhân vật như vậy, mới xứng đôi với Mộc Lăng.

Đầu Phùng Ngộ Thủy thì tương đối đơn giản hơn một chút, hắn chỉ đơn thuần cảm thấy Tần Vọng Thiên như thế này rất thuận mắt, đẹp hơn trước đây, còn đẹp hơn rất nhiều, cho nên nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nhưng mà, kinh hãi nhất chính là Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên như thế này thật sự có chút ngoài dự đoán, Mộc Lăng vốn nghĩ Tần Vọng Thiên chẳng có bao nhiêu dễ nhìn, được rồi, đúng là hắn nghĩ hài tử này lớn lên không tồi, trên mặt có sẹo thật đúng là lãng phí, ai biết được trị hết sẹo rồi lại suất thành như vậy? Sáng nay vừa nhìn thấy, Mộc Lăng chịu đả kích không nhỏ, mới có thể khiến hắn hét lớn như vậy, còn có chút hối hận, không chữa khỏi thì tốt rồi, như vậy nhìn không tự nhiên chút nào.

Tần Vọng Thiên tỉ mỉ kiểm tra một chút, tán thán: “Thiên niên cổ vương này thật đúng là lợi hại a, mới một đêm mà thôi.”

Mộc Lăng bĩu môi, thấy mọi người còn đang há to miệng nhìn, liền rống to: “Nhìn cái gì? Có cái gì đẹp a? Đi làm chuyện nên làm đi!”

Từ đó, Tần Vọng Thiên càng dụng tâm luyện công, nhưng công phu đến chỗ mấu chốt tầng thứ bảy lại gặp trở ngại.

Mộc Lăng cũng cảm thấy bực bội, theo lý mà nói, nội lực đã đến cảnh giới kia rồi, sao lại không thể tiếp tục? Nghịch gân mạch>

“Đừng nóng vội, ngươi liều chết luyện như thế cũng không phải biện pháp, đi ra ngoài dạo chơi chút đi, thoải mái đầu óc, nói không chừng sẽ

https://thuviensach.vn

thông ra gì đó?" Mộc Lăng lôi kéo Tần Vọng Thiên xuất môn, ngoài miệng an ủi, ngực lại không ngừng vỗ tay: "Tốt nhất là luyện không được! Để tiểu hài tử chết tiệt này luyện đến cùng rồi phải luyện lại!"

Hai người ra phố, Lạc Hà thành rốt cuộc cũng bình yên rồi, chính là cái người ta gọi là thập thiên nhất quá tràng[mười ngày một tuồng diễn], có một số việc, khi phát sinh là rất khó lường, thế nhưng khi trôi qua rồi, cũng rất nhanh phai nhạt.

Cũng giống như chuyện Nhạc gia trại luận võ, hôm trước còn có người cảm thấy đáng tiếc cho Nhạc Tại Vân, qua một ngày, mọi người đều đã quên mất, trà dư tửu lậu đã thay một chủ đề hoàn toàn mới.

Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng đi vào tửu hậu, hai người khiến cho không ít người chú ý, Tần Vọng Thiên trước đây âm dương kiểm khiến người chú ý, hiện tại mặt đã chữa khỏi, cũng vẫn khiến người chú ý như cũ.

Hai người ngồi xuống gọi món ăn, Tần Vọng Thiên vẫn không yên lòng, Mộc Lăng chọc chọc cơm trong bát, nhìn hắn: "Ngươi làm gì mà gấp như vậy? Luyện công phu không thể nóng lòng, ngươi cũng không phải không biết!"

Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng, nói: "Nói là nói như vậy, thế nhưng còn kém một chút, một chút này luyện qua rồi, là có thể đạt được cảnh giới khác, cảm giác như bị kẹt trước cửa động, tiến bất tiến xuất bất xuất, khó chịu."

Mộc Lăng gắp đồ ăn vào bát hắn: "Nhanh ăn cơm đi, ăn xong rồi tính tiếp."

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là động đũa ăn, ăn mà như không biết mùi vị ra sao.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng lắc đầu, hỏi: “Ngươi muốn luyện thành đến vậy làm gì? Công phu của ngươi đã tốt rồi.”

Tần Vọng Thiên liếc Mộc Lăng: “Thế này vẫn chưa so được với ngươi, đánh không lại ngươi ta làm sao áp ngươi a?!”

Mộc Lăng bị nghẹn thịt viên, tiểu hài tử chết tiệt luyện công phu là vì cái này?

Đang ăn, đột nhiên nghe dưới lầu một trận xôn xao, hai người ngồi sát cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, thấy một đại đội nhân mã đi qua, xem qua đều là trang phục quan sai có số.

Dẫn đầu là một người mặc nhuyễn giáp đỏ sậm, tay cầm đại đao, cưỡi một con ngựa to đỏ thẫm, phía trước có quan sai của huyện nha mở đường, nhìn có vẻ là một đại quan, uy phong lẫm lẫm.

Tần Vọng Thiên nhìn thoáng một cái, vội vàng rụt đầu về, nhíu mày.

Mộc Lăng vươn dài cổ ra nhìn hồi lâu, trên người cũng có nhiều người đứng xem náo nhiệt, cười hỏi: “Người kia là ai a?”

Tần Vọng Thiên ăn nhanh hơn, nói với Mộc Lăng: “Nhanh ăn đi, ăn xong rồi nhanh đi về.”

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên tựa hồ có chút cổ quái, kề sát qua hỏi: “Hắn là ai vậy a? Ngươi quen a?”

“Tổng binh Mạc Bắc đóng ở biên quan Lương Quảng Đức.” Tần Vọng Thiên hạ giọng nói: “Trước nay vẫn đối đầu với ta.”

Mộc Lăng nhướng mày, hỏi: “Nói vậy, hắn cũng nhận ra ngươi?”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Ngươi thấy hắn thiếu mất nửa vành tai không? Chính là ta chém rớt, người này hận ta tận xương.”

https://thuviensach.vn

“Nga…” Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn Tần Vọng Thiên: “Nhưng hiện tại không phải ngươi không còn là âm dương kiểm rồi sao, nói không chừng hắn nhận không ra ngươi nữa.”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nhe răng với Mộc Lăng một cái: “Cái này cũng không chắc, ta nghĩ dù ta hóa thành tro, hắn cũng nhận được ta.”

Mộc Lăng gật đầu, vội vàng nhét thức ăn vào miệng: “Vậy nguy rồi, ăn xong về nhà trước đi, thời điểm này đừng ra ngoài nữa.”

Danh tiếng của mã tặc, so với sơn tặc tội phạm còn xấu xa hơn, Mộc Lăng biết rõ nếu như để người khác biết thân phận thật của Tần Vọng Thiên, sợ rằng võ lâm nhân sĩ toàn Lạc Hà thành đều xem hắn là kẻ địch, vẫn là tránh được thì nên tránh.

“Kỳ quái.” Tần Vọng Thiên vừa ăn cơm vừa lẩm bẩm: “Lương Quảng Đức này vẫn luôn ở Mạc bắc, sao vô duyên vô cớ lại đến Lạc Hà thành?”

Vẫn đang ăn, có mấy người xem náo nhiệt từ dưới lầu đi lên, có người tò mò hỏi: “Ngươi kia là ai a? Đại quan từ đâu tới?”

“Là Bình bắc tướng quân Lương Quảng Đức.” Một người vào góp chuyện không biết là nghe thế nào, lại nghe lầm chức quan của người ta, có lẽ với dân chúng ở đây, võ tướng trên cơ bản đều là tướng quân.

“Đại tướng quân đến Lạc Hà thành làm gì?”

“Nghe nói là thủ lĩnh mã tặc, Tu La Môn Bán diện Tu La xuất hiện ở đây, hắn có việc đến vùng phụ cận, nghe vậy thì đến đây.”

“Bán diện Tu La? Nghe nói qua rồi a, nghe nói là giết người không chớp mắt, là một tên chuyên làm chuyện xấu đốt nhà giết người cướp của a!”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, mã tặc a! Chậc chậc.”

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, Mộc Lăng cầm đũa chọc chọc cánh tay Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, có người hắc[nói xấu, đâm chọt sau lưng] ngươi!”

Tần Vọng Thiên bật cười, hỏi: “Cái gì mà hắc không hắc?” t

“Bọn họ nói ngươi giết người không chớp mắt, còn nói ngươi chuyên làm chuyện xấu đốt nhà cướp của.” Mộc Lăng chớp mắt mấy cái: “Ngươi không phải chuyên cướp quan lại, không thương tổn dân chúng sao? Hơn nữa, bọn họ không nhận ra ngươi, nói lại cứ như thật, một truyền mười mười truyền trăm, không phải bị hắc sao.”

Tần Vọng Thiên cười cười: “Vậy thì thế nào? Người sợ nổi danh heo sợ mập, khi thành danh, ai không muốn đạp ngươi ngã ngựa. Ngươi xem Tư Đồ cùng ngươi, khi Hắc Vân bảo vừa nổi danh, có bao nhiêu người hắc các ngươi, nói Tư Đồ hình như cũng là hai câu này, giết người không chớp mắt, nói ngươi là yêu y, không có việc thì gièm pha… lại xem hiện tại, đệ nhất thiên hạ, ai cũng kính nể các ngươi.”

“Ra vậy.” Mộc Lăng sờ cằm: “Có điều người khác hắc Hắc Vân bảo đều có mục đích, giống như Nhạc Tại Đình, bên ngoài là chính nhân quân tử, bên dưới lớp da là tên tiểu nhân đê tiện… A, ngươi đoán chuyện này có liên quan đến hắn không?”

“Khó nói.” Tần Vọng Thiên nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: “Không phải ngươi nói hắn có khả năng nhìn ra thân phận ta rồi sao, hắn làm không ít chuyện hổ thẹn với lương tâm, nằm mơ cũng sợ có người tìm hắn, hơn nữa ta lại ở cùng chỗ với ngươi. Tất nhiên là phải tìm biện pháp… Khoan nói, tìm Lương Quảng Đức đến đúng là một biện pháp.”

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Bất quá ngươi nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, đám giang hồ quần hùng kia mà biết thân phận của ngươi rồi, sẽ công kích

https://thuviensach.vn

ngươi.”

Tần Vọng Thiên cười cười, khoát tay: “Kéo đến đi, một đám ô hợp, kẻ có năng lực, đều có việc của mình, ai rảnh rỗi tới đây gây phiền, ta đây không lo, chỉ là chuyện này có chút phiền, nếu lộ rồi ta ở Lạc hà thành khó mà hành động, có thể tránh thì cứ tránh.”

“Ân.” Mộc Lăng thỏa mãn gật đầu, vươn tay vỗ vai Tần Vọng Thiên: “Hảo khí phách, đại trượng phu không chấp nhặt với tiểu nhân, có phong độ đại tướng!”

Tần Vọng Thiên nắm lấy bàn tay Mộc Lăng đang định rút về, nói: “Cả thiên hạ đối nghịch ta cũng không sao, ta chỉ cần ngươi thích ta là được.”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy Mộc Lăng sửng sốt hồi lâu, đột nhiên bịt tai la thảm một tiếng, đứng lên bỏ chạy.

Tần Vọng Thiên thở dài lắc đầu, lấy bạc thả lên bàn, đuổi theo Mộc Lăng.

Trở lại biệt viện của Hắc Vân tiễn trang, Mộc Lăng vẫn còn chưa tự nhiên lại được, trong đầu toàn là câu nói của Tần Vọng Thiên “Ta chỉ cần ngươi thích ta là được” Đầu óc rối loạn, trước mắt còn liên tục hiện lên nhãn thần nghiêm túc chân thành của Tần Vọng Thiên. Không thể nhịn được nữa, Mộc Lăng nắm hai chiếc đũa kẹp lấy ngón tay giữa của mình, nhất định là trúng tà rồi!

Vừa qua khỏi buổi trưa, ngoài cửa Hắc Vân tiễn trang truyền đến một trận xôn xao, không bao lâu thì có một hạ nhân chạy vào, nói với Mộc Lăng: “Nhị đương gia, ngoài cửa có quan sai, một mực nói chúng ta chứa chấp khâm phạm triều đình, ,muốn vào lục soát.”

Mộc Lăng chau mày, liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên — nhanh như vậy?!

https://thuviensach.vn

“Tô lão bản ở bên ngoài thu xếp.” Hạ nhân nói khẽ với Mộc Lăng: “Dưới ván giường trong phòng của Nhạc công tử có mật đạo, thông tới mật thất.” Nói xong thì xoay người đi ra.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, lôi kéo Tần Vọng Thiên vào phòng Nhạc Tại Vân.

Nhạc Tại Vân đang ngồi trên giường uống dược, Mộc Lăng kéo Tần Vọng Thiên hùng hổ xông vào, nhấc ván giường lên nhìn, chỉ mật thất tối đa chỉ giấu được bốn người, Tần Vọng Thiên gọi Giáp Ất Bính Đinh đi xuống, hạ ván giường xuống, để Nhạc Tại Vân nằm lên.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Phùng Ngộ Thủy không giải thích được.

Mộc Lăng nhìn xung quanh một chút, kéo Tần Vọng Thiên qua, giấu vào sau bình phong ở đầu giường Nhạc Tại Vân, nói: “Đừng đi ra.” Nói xong lôi Phùng Ngộ Thủy còn đang phát ngốc một cái: “Có người xông vào, là cừu gia của Vọng Vọng.”

“Cái gì?” Phùng Ngộ Thủy nhíu mày: “Võ công Tần đại ca tốt như vậy, sợ cái gì?” Nói xong, liếc mắt nhìn Mộc Lăng, tâm nói không phải còn có ngươi sao, người nọ còn lợi hại hơn ngươi à?

“Vọng Vọng lộ mặt rồi thì không cách nào tiếp tục ở đây được nữa.” Mộc Lăng nói: “Hắn còn có việc phải làm, cho nên không thể để người khác thấy.”

Phùng Ngộ Thủy là người thật thà, chỉ có thể tiếp thu những chuyện đơn giản nhất, nghe Mộc Lăng nói, liền tự động lý giải thành — Tần Vọng Thiên có phiền phức nhưng lại không thể ra mặt, cho nên chỉ có thể tránh né, như vậy kẻ làm huynh đệ, đương nhiên là phải giúp hắn ngăn trở. Mặt khác, vẫn là Phùng Ngộ Thủy phụ trách an toàn của Hắc Vân Bảo, tuy rằng nơi này là Hắc Vân tiễn trang, nhưng dầu gì cũng là địa phận của Hắc Vân

https://thuviensach.vn

Bảo, tên chán sống nào nói xông vào là xông a, tuyệt đối không tha cho hắn!

Lúc này, bên ngoài đã không ngăn được nữa, Tô Trường Phong bị đẩy vào trong, sau đó rất nhiều quan sai tràn vào, giơ đao kiếm, Phùng Ngộ Thủy tiến lên một bước một cước đạp tên binh sĩ muốn đẩy Tô Trường Phong ra ngoài, lạnh lùng nói: “Địa phận của Hắc Vân Bảo cũng dám xông loạn? Ăn tim hùm mật gấu rồi?”

Mộc Lăng nhịn không được vỗ tay: “Thủy Thủy học vấn có tiến bộ a, vừa mới nói một thành ngữ!”

Hắc Vân Bảo ba chữ có tác dụng không nhỏ, binh sĩ đều có chút do dự, thối lui về hai bên. Lúc này, chỉ thấy Lương Quảng Đức tiến đến, trong tay cầm đại đao, không coi ai ra gì quan sát Phùng Ngộ Thủy một lượt, lại liếc sang Mộc Lăng, hỏi: “Ai là đương gia?”

Tô Trường Phong mặt nhăn nhíu, đi lên vài bước, nói với Lương Quảng Đức: “Tiễn trang này là sinh ý của Hắc Vân Bảo, vị này là Nhị đương gia của chúng ta.” Nói, tay chỉ chỉ Mộc Lăng.

“A?” Lương Quảng Đức nhăn mặt, nhìn Mộc Lăng một chút, khinh thường: “Ta không phải người giang hồ, nhưng có nghe nói Hắc Vân Bảo là bang phái đệ nhất thiên hạ, công phu rất cao, Nhị đương gia sao lại là một thư sinh?

Mộc Lăng nhìn hắn một chút, ngài cười nhưng trong không cười, chỉ nói một câu: “Thủy Thủy, đánh ra!”

Phùng Ngộ Thủy gật đầu một cái, không nói hai lời, đưa tay bổ một chưởng vào mặt Lương Quảng Đức, Lương Quảng Đức sửng sốt, vội vàng che mặt, muốn tránh chưởng của Phùng Ngộ Thủy, nhưng chẳng qua đây chỉ là hư chiêu, Phùng Ngộ Thủy nhấc chân đạp một cước vào bụng Lương Quảng Đức, đá hắn bay ra xa mấy trượng, văng ra khỏi đại môn.

https://thuviensach.vn

Lương Quảng Đức ngã mạnh xuống giữa đường lớn, đầu váng mắt hoa, thiếu chút nữa hụt hơi, ngồi dưới đất hổn hển nửa ngày mới bình ổn lại. Hắn là một tướng sĩ, vẫn luôn ở trong quân doanh, hầu như không giao thiệp với người giang hồ, đối với những môn phái giang hồ cũng không hiểu biết nhiều. Hắn làm võ quan, đi đến đâu cũng có người nhường hắn ba phần, ngày hôm nay thật là có chút không thể ngờ.

Nói đến Lương Quảng Đức này, cùng Tần Vọng Thiên đích thật là có chút thù hận. Vốn dĩ hắn ở Mạc Bắc rất tốt, bỗng dưng lại xuất hiện một Bán diện Tu La, chuyên cướp quan gia gì đó. Ngươi làm mã tặc, nếu là cướp bách tính, quan phủ còn có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng Bán diện Tu La lại một mực cướp quan lại, bởi vậy cấp trên buộc hắn phải bắt người, nhưng Bán diện Tu La trong đại mạc giống như một con sói hoang, mang theo một đám thủ hạ là một bầy sói, làm sao dễ bắt như vậy a. Hắn thất thủ vài lần, lỗ tai còn bị chém rớt một nửa, đồng liêu lại hết lần này tới lần khác hạch tội hắn, nói hắn một tên mã tặc cũng bắt không được, không xứng đáng làm tổng binh.

Lương Quảng Đức bị ép tới cùng đường, dụng hết sức muốn bắt cho được Bán diện Tu La, nhưng người này đột nhiên lại mai danh ẩn tích, tìm thế nào cũng không thấy. Cấp trên cho hắn thời gian ba tháng, nếu như còn không bắt được, liền cách chức hắn. Còn đang không có manh mối, đột nhiên nhận được một bức thư nặc danh, nói Bán diện Tu La xuất hiện ở Lạc Hà Thành, vừa lúc giang hồ quần hùng tụ tập tại Hắc Vân tiễn trang, có thể một lưới diệt sạch. Lương Quảng Đức nghĩ đó là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp, liền hùng hổ xông tới. Hắn đã liên lạc với người giang hồ, nhưng vì sốt ruột, lại tự tin mình mang theo rất nhiều binh mã, không ngờ vừa vào cửa, đã bị người ta một cước đạp ra ngoài.

Mộc Lăng lắc đầu, đi ra ngoài, chỉ thấy không biết từ đâu kéo tới rất nhiều người giang hồ, có vẻ như đến xem náo nhiệt, thế nhưng đều cầm đao

https://thuviensach.vn

kiếm, có người hỏi: “Nghe nói Hắc Vân Bảo chứa chấp ác tặc bán diện Tu La, thế nhưng là thật?”

“Đúng vậy, mã tặc gây hại một phương, ai cũng có thể giết.”

Mộc Lăng lắc đầu, gần đây nhân tâm bất cổ[lòng người không còn như xưa], đều nói ác nhân còn có ba phần thiện cơ mà, đám người này đều là nghe tên đoán người, vừa nghe là mã tặc, liền cùng nhau công kích, tự phong là trừ gian diệt ác, cố tình quên người ta không thương tổn bách tính, lúc nạn đói còn cướp quan giúp dân, Tần Vọng Thiên nói một điểm cũng không sai, đều là đám ô hợp. Lạnh lùng cười, nói: “Ai dám xông vào địa phận của Hắc Vân Bảo, mặc kệ ngươi là phan diện thang diện hay tạc tương diện[mì xào, mì nước, mì tương, nhưng 'diện' cũng có nghĩa là khuôn mặt], Hắc Vân Bảo Mộc Lăng ở đây, dám xông vào, giết!”

Giang hồ quần hùng đều sửng sốt, chăm chăm nhìn Mộc Lăng hồi lâu, đều hít vào một hơi —— Lâm Bách Tuế này, thực sự là Mộc Lăng!

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tên tuổi Hắc Vân Bảo Mộc Lăng, đối với mệnh quan triều đình như Lương Quảng Đức tuy rằng không có nhiều lực ảnh hưởng, thế nhưng đối với giang hồ quần hùng mà nói, hiệu quả là không thể nghi ngờ.

"Mộc… ngươi thật là Mộc Lăng?" Có vài người không dám tin hỏi một câu.

Mộc Lăng từ trong ngực lấy ra lệnh bài của Hắc Vân Bảo, giơ cao trước mặt mọi người, cười nhạt: "Tự tiện xông vào Hắc Vân Bảo, ương tổn huynh đệ Hắc Vân Bảo, có kết quả gì, trong lòng các ngươi đều biết."

Giang hồ quần hùng cũng không ngốc, ai dám đi lên cứng chọi cứng a, có vài người nói: "Mộc đương gia, ngươi không chừng là hiểu lầm rồi, chúng ta cũng không phải tự tiện xông vào Hắc Vân Bảo, mà là muốn truy nã mã tặc Bán diện Tu La."

Mộc Lăng khẽ cau mày: "Cái gì Bán diện Tu La?"

"Chúng ta nghe nói tùy tùng của ngươi Tần Vọng Thiên, là mã tặc Bán diện Tu La." Có vài người lớn gan la lên: "Vị Lương tướng quân này là đại tướng chuyên tróc mã tặc, không bằng ngươi gọi tùy tùng của ngươi ra, cho hắn nhìn. Nếu Tần Vọng Thiên đó không phải Bán diện Tu La, chúng ta sẽ bồi tội với hắn, nếu như phải, tên mã tặc Mạc Bắc đó giết người không chớp mắt, tội nghiệt đầy trời, Hắc Vân Bảo tuy rằng thế lực hùng hậu, cũng không có lý do bao che thứ bại hoại như vậy chứ?"

"Đúng! Để Tần Vọng Thiên ra đây!"

https://thuviensach.vn

Cả đám người giang hồ đều ồn ào lên.

Mộc Lăng nhìn qua một lượt, khi nào lại đem những người này để vào mắt, mỉm cười, nói: “Giang hồ quần hùng từ khi nào đã thành nô tài của quan phủ rồi?”

Đám người giang hồ đều có chút xấu hổ, liếc mắt nhìn Lương Quảng Đức, kỳ thực trong lòng mọi người biết rõ cái gọi là vô lợi bất khởi tảo[không có lợi thì không dậy sớm], không có lợi ích, ta lại vô duyên xô cớ chạy tới đây đối nghịch với Hắc Vân Bảo a.

Lần này bọn họ đến, hoàn toàn là bởi vì lợi ích Lương Quảng Đức cho, mà Lương Quảng Đức đến, lại là vì lợi ích Nhạc Tại Đình cho, cùng với một nửa vì thù hận với Bán diện Tu La.

“Không bằng như vầy đi.” Mộc Lăng cười cười, nói với mọi người: “Cho các ngươi thấy Tần Vọng Thiên đương nhiên có thể, nhưng chỉ bằng lời nói một phía của Lương Quảng Đức, ai biết hắn là cố ý vu oan hay thành tâm hãm hại? Dù sao cũng phải có một biện pháp giải quyết mới được, thế nào mới có thể chứng minh Tần Vọng Thiên là Bán diện Tu La.”

“Chuyện này không khó!” Lương Quảng Đức vung tay, trịch thượng nói: “Bán diện Tu La cố danh tư nghĩa[tên như ý nghĩa], là một tên âm dương kiểm, chỉ cần để hắn đi ra, chúng ta nhìn một cái sẽ minh bạch ngay!”

Mộc Lăng nghe xong, gật đầu nói: “Như vậy nói cách khác, chỉ cần Tần Vọng Thiên không phải âm dương kiểm, khẳng định không phải Bán diện Tu La rồi, đúng không?”

“Đó là đương nhiên!” Lương Quảng Đức vỗ ngực: “Nếu hắn không phải âm dương kiểm, Lương Quảng Đức ta dập đầu nhận sai với ngươi!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhàn nhạt cười, lại nhìn giang hồ quần hùng nói: “Lương Quảng Đức hắn không phải người giang hồ, nếu như đúng, thì hắn làm quan bắt mã tặc, ta không tính toán với hắn. Nếu sai, hắn dập đầu nhận sai, cũng có công đạo. Có điều, các ngươi thì là người giang hồ, quy tắc của Hắc Vân Bảo hẳng các ngươi biết, ta cho các ngươi một cơ hội, không muốn tiếp tục chuyện này, nói lời tạ tội với Tô chưởng quỹ, đứng xa một chút. Nếu muốn tiếp tục…” Nói đến đây, Mộc Lăng cầm lấy thanh đao từ trong tay một hạ nhân đứng cạnh, ném xuống đất: “Tính tình ta tốt hơn Tư Đồ, không cần đầu của các ngươi, nhưng mà… muốn cánh tay phải của các ngươi!” Nói xong, nhướng mày một cái: “Các ngươi tự chọn đi.”

Giang hồ quần hùng đều hít một hơi sâu, điều kiện Mộc Lăng ra cũng thật nặng tay. Một ít đã trật tự rút lui rồi, có vài người cậy gan hỏi: “Vậy nếu như Tần Vọng Thiên thật sự là Bán diện Tu La thì sao?”

“Cái này đơn giản.” Mộc Lăng cười: “Có qua có lại, nếu như hắn không phải, các ngươi để lại một cánh tay phải, nếu phải, ta chém hắn ngay trước mặt các ngươi.”

Giang hồ quần hùng hai mặt nhìn nhau, chợt nghe Mộc Lăng nói tiếp: “Đừng kì kèo nữa, ta đếm tới ba, muốn tiếp tục thì lưu lại, còn không thì tạ tội với Tô chưởng quỹ, sau đó cút ra xa chút.”

Nói xong, Mộc Lăng bắt đầu đếm, mời đếm tới hai, chỉ thấy giang hồ quần hùng đồng loạt quay sang phía Tô Trường Phong nói một câu “Đắc tội”. Sau đó đều chạy ra xa đứng, không một ai lưu.

Mộc Lăng cười nhạt trong lòng, xoay mặt nhìn Lương Quảng Đức, thấy sắc mặt hắn trắng xanh, cười cười: “Lương Quảng Đức, ngươi mở to hai mắt ra thấy rõ rồi chứ!” Nói xong, nói với Phùng Ngộ Thủy: “Gọi Vọng Vọng ra đây.”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy thu đao, xoay người đi vào, chỉ chốc lát sau, đã mang theo Tần Vọng Thiên đi ra.

Tần Vọng Thiên đứng lên phía trước, giang hồ quần hùng đều hít một hơi, tâm nói may mà khi nãy không lưu lại, Tần Vọng Thiên này trắng hơn trước đây, nhưng rõ ràng không phải âm dương kiểm gì đó, có thể thấy được trước đây là hắn hóa trang.

Tần Vọng Thiên có chút mờ mịt nhìn mọi người một chút, lại nhìn Mộc Lăng. Mộc Lăng tâm nói tên tiểu bại hoại này, thật là lanh lợi, liền đưa tay sờ lên mặt Tần Vọng Thiên, giương năm ngón tay cho mọi người thấy, nói: “Các vị, đây đúng là không hóa trang!” Nói xong, hỏi Lương Quảng Đức: “Lương Quảng Đức, ngươi nói thử xem, hắn chỗ nào là âm dương kiểm?”

Lương Quảng Đức cũng ngây ngẩn cả người, khi nãy Tần Vọng Thiên đi tới, hắn vừa nhìn thoáng qua một cái liền nhận ra người này là Bán diện Tu La, nhưng khi Tần Vọng Thiên đi tới gần, hắn nhìn kỹ, hình như có chút không đúng, chủ yếu chính là ——— vì sao không còn là âm dương kiểm nữa? Trong lúc nhất thời không có cách nào thừa nhận, liền chần chừ.

Hắn chần chừ, giang hồ quần hùng đều kinh ngạc, cả thấy mình đã bị Lương Quảng Đức lừa gạt rồi, Tần Vọng Thiên này không phải âm dương kiểm, khẳng định không phải là Bán diện Tu La rồi a!

Gió chiều nào theo chiều gió đã là kỹ năng cần thiết của giang hồ quần hùng, vừa nhìn thấy Tần Vọng Thiên không phải âm dương kiểm, liền lập tức lật mặt, chỉ trích Lương Quảng Đức ăn nói bừa bãi oan uổng người tốt, khiến Lương Quảng Đức nghẹn họng không nói được lời nào, hắn cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mộc Lăng còn một mực không buông tha, híp mắt nhìn Lương Quảng Đức, cười nhạt: “Lương tướng quân, dập đầu nhận sai đi!”

https://thuviensach.vn

Lương Quảng Đức nghiến răng, mặt đỏ bừng, đứng cũng không được dập đầu cũng không xong, do dự hồi lâu, chợt nghe giang hồ quần hùng ồn ào,nói hắn phải bồi tội. Đám người giang hồ này đương nhiên là có chủ ý riêng, muốn đem Lương Quảng Đức nộp cho Mộc Lăng bồi tội, người ta hết giận rồi, sẽ không nhớ tới chuyện của mình nữa.

Lương Quảng Đức cùng đường, mặt đỏ tới mang tai, nhưng hắn đường đường là một tổng binh biên quan, cũng không thể lật lọng, nói ra sẽ bị chê cười bao nhiêu, không thể làm gì hơn là quỳ xuống, dập đầu với Mộc Lăng: “Đã đắc tội rồi.”

Vừa định đứng lên, Mộc Lăng vội vàng tránh ra, khoát tay: “Lương tướng quân, ngươi lạy nhầm người, ngươi tạ tội với ta làm gì, người ngươi vu oan là Vọng Vọng, phải tạ tội với hắn mới phải a!”

Lương Quảng Đức hận đến răng đều ngứa rồi, Mộc Lăng quả thật rất xấu xa, sao không nói sớm a?! Khi mình vừa quỳ xuống đã có thể nhắc rồi, sao phải chờ hắn khấu đầu xong mới nói, đây không phải cố tình chiếm tiện nghi mình sao.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là cắn răng, dập đầu một cái với Tần Vọng Thiên, sau đó đứng lên, căm hận xoay người đi.

Mộc Lăng đắc ý cười cười, quét mắt nhìn đám giang hồ quần hùng, đám người giang hồ cũng vội vàng chán chường bỏ đi.

Đuổi được đám người đó đi rồi, Mộc Lăng khẽ nhíu mày, cùng Tần Vọng Thiên quay vào trong tiễn trang.

“Lão đại.” Giáp Ất Bính Đinh từ mật thất chui ra, lo lắng hỏi: “Lương Quảng Đức đi rồi?”

Tần Vọng Thiên gật đầu, thấy Mộc Lăng cau mày, liền hỏi: “Ngươi khi nãy cũng thật liều mạng, nếu Lương Quảng Đức một câu nói nhận ra ta,

https://thuviensach.vn

ngươi liền chém ta thật a?”

Mộc Lăng đảo mắt một vòng: “Ta chỉ nói chém ngươi, cũng đâu nói chém chết ngươi, cũng chưa nói lấy cái gì chém ngươi! Một đao chém không trúng, cũng gọi là chém ngươi, lấy dưa chuột chém ngươi, cũng là chém!” Nói xong, lắc lư lắc lư bỏ đi.

Tất cả mọi người không nói được gì, chỉ phải tăng mạnh đề phòng, lại qua hai ngày, vẫn bình an vô sự, thế nhưng Mộc Lăng lại nhớ tới một quái sự.

“Ngươi làm sao vậy?” Cứ đứng ngồi không yên?” Tần Vọng Thiên luyện công xong, đầu đầy mồ hôi đi đến trong viện múc nước rửa mặt, thấy Mộc Lăng cau mày đi tới đi lui liền hỏi.

“Âu Dương Ngọc.” Mộc Lăng nói: “Ta gặp nàng ta cũng mấy ngày rồi, mấy hôm trước, ta trị độc cho nàng, sao bây giờ vẫn chưa đến…” Nghĩ tới đây, Mộc Lăng đột nhiên biến sắc, nắm lấy tay Tần Vọng Thiên bắt mạch.

“Ngươi làm gì vậy?” Tần Vọng Thiên bị hắn làm giật mình, chỉ thấy Mộc Lăng nắm chặt lấy tay hắn, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nói: “Nguy rồi! Có chuyện rồi! Có chuyện rồi!” Vừa nói vừa kéo Tần Vọng Thiên chạy vào nhà.

“Xảy ra chuyện gì?” Tần Vọng Thiên không hiểu.

“Ngươi đừng luyện công nữa!” Mộc Lăng hung hăng hắn, lấy từ trong ngực ra một bộ ngân châm.

Tần Vọng Thiên không giải thích được: “Vì sao?”

“Ngươi ngồi xuống trước, từ từ nói cho ngươi!” Mộc Lăng vừa nói vừa thi châm cho Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên cả kinh, tâm nói đang

https://thuviensach.vn

tốt lành sao lại châm cho mình, theo bản năng tránh qua một bên.

Hắn thoáng dùng vài phần nội lực, đột nhiên cảm thấy trong ngực có gì chặn lại, trong nháy mắt thở không ra khí, muốn vận nội lực lần nữa, ngực lại đau đớn.

“Vọng Vọng!” Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên sắc mặt trắng bệch hai mắt đầy tơ máu, vội vã vỗ vào đại huyệt sau lưng hắn: “Ngươi đừng vận công a!”

Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng vỗ hai cái, mở miệng, phun ra một ngụm máu đen lớn, ho khan ngã xuống một bên, ngực đau đớn khó nhịn.

Mộc Lăng chau mày, kéo Tần Vọng Thiên nằm lên giường, thi châm cắm vào các đại huyệt quan trọng của hắn. Thanh âm từ trong phòng truyền ra, đưa tới Phùng Ngộ Thủy.

“Làm sao vậy?” Phùng Ngộ Thủy thấy Tần Vọng Thiên đột nhiên nôn ra máu, vội vàng chạy vào.

“Nhanh!” Mộc Lăng chỉ Phùng Ngộ Thủy: “Dùng nội lực bảo vệ gân mạch cho hắn!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Phùng Ngộ Thủy vội vàng nhảy tới trên giường, dùng nội lực đè lại hậu tâm Tần Vọng Thiên, ổn định gân mạch hắn, liền cảm nhận được chân khí trong cơ thể Tần Vọng Thiên đảo loạn, cả kinh: "Tẩu hỏa nhập ma?!"

Mộc Lăng vừa thi châm cho Tần Vọng Thiên, vừa cắn môi: "Đều tại ta khinh suất."

Lúc này, Giáp Ất Bính Đinh cùng Nhạc Tại Vân cũng đã đi vào, kinh ngạc nhìn ba người trên giường, không ai dám tới gần, lo lắng nhìn.

Qua khoảng hai canh giờ, sắc mặt Tần Vọng Thiên rốt cuộc tốt lên được một chút, Mộc Lăng ngừng tay, đứng lên, ý bảo Phùng Ngộ Thủy có thể nghỉ rồi.

Phùng Ngộ Thủy cũng mệt đến choáng váng, lau mồ hôi đứng lên, hỏi Mộc Lăng: "Tại sao lại như vậy?"

Mộc Lăng khẽ thở dài, nói: "Ngày đó Âu Dương Ngọc cùng hai tên danh y kia đến muốn gạt ta, kì thực mục đích không đơn giản là ta, mà là muốn hại Vọng Vọng."

"Cái gì?" Nhạc Tại Vân cũng đi tới.

"Sao bây giờ ta mới nhớ đến, lúc đó trong viện có không ít hoa, chỉ cần vẩy lên hoa chút Nghịch long hương, chỉ cần một chút, là có thể khiến Vọng Vọng trúng độc rồi."

https://thuviensach.vn

“Nghịch long hương?” Mọi người không giải thích được: “Là thứ gì a?”

“Nghịch long hương là một loại nội độc, đối với người bình thường căn bản vô hại, thế nhưng đối với người gân mạch ngược chiều luyện Thất tuyệt như Vọng Vọng là kịch độc, nếu như trong vòng ba ngày sau khi trúng độc, vẫn nghịch chiều gân mạch luyện công, sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì võ công toàn bộ phế, nặng thì mất mạng… ” Mộc Lăng hất tay lật đổ cả bàn: “Âu Dương Ngọc nhất định là đã thương lượng với Đoan Mộc Viêm, hạ độc Vọng Vọng được rồi sẽ đưa giải dược độc trên người nàng ta, cho nên nàng ta mới không tới. Hai ngày trước Lương Quảng Đức đột nhiên xuất hiện cũng chỉ là vì muốn xác định một việc.”

“Một việc?” Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy liếc mắt sang nhìn nhau, hai người đều thẳng tính, nghĩ không được là chuyện gì xảy ra. Giáp Ất Bính Đinh cũng vỗ đùi, Giáp nghiến răng mà nói: “Hắn là muốn xác định lão đại đã dùng Cổ vương trị mặt chưa, nếu đã trị, thì chứng minh lão đại đích xác đã trúng độc.”

“Không sai.” Mộc Lăng nhíu mày: “Cổ vương phóng độc rồi tuy rằng không độc, nhưng dù sao cũng là độc vương, trong thân nếu là không độc thì còn may, nếu là có, sẽ càng khiến độc tính tăng gấp bội, nếu như ta phát hiện Vọng Vọng trúng độc rồi, trong vòng ba ngày tuyệt đối sẽ không để hắn dùng Cổ vương.”

“Thế nhưng, bọn họ làm sao biết lão đại nghịch chiều gân mạch luyện công?!” Giáp Ất Bính Đinh xoay quanh tại chỗ: “Nham hiểm, sao lại nham hiểm như thế a!”

“Nhất định là ngày đó bị Đoan Mộc Viêm đánh lén, Vọng Vọng nghịch chiều gân mạch thúc đẩy nội lực bị hắn nhận được.” Mộc Lăng lắc đầu: “Tên gia hỏa này thật nham hiểm, tâm cơ còn nặng như vậy, hơn nữa còn một Nhạc Tại Đình… ta sao lại sơ sẩy như vậy.”

https://thuviensach.vn

Thấy Mộc Lăng vẻ mặt đầy lo lắng, Phùng Ngộ Thủy hỏi: “Mộc đại ca, minh thương dịch đóa ám tiến nan phòng[đao kiếm chém thẳng dễ tránh, tên bắn lén khó phòng], trước tiên đừng tự trách nữa, nghĩ xem có thể chữa được không?”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Ta thật ra có một biện pháp, bất quá… Phải mất ba ngày ba đêm, trong khoảng thời gian này không thể để cho bất kì kẻ nào tới quấy rầy.”

“Được!” Phùng Ngộ Thủy nói: “Mấy ngày này ta sẽ phòng thủ tại cửa, ai cũng không cho phép tiến vào!”

Mộc Lăng hơi gật đầu, nói: “Ba ngày này sợ là Nhạc Tại Đình sẽ gọi người xông vào, chỉ cần trụ được ba ngày, là ta có thể cứu được Vọng Vọng về!”

“Người yên tâm đi!” Giáp Ất Bính Đinh vỗ ngực: “Chúng ta chết cũng sẽ trụ hết ba ngày ba đêm!”

Nhạc Tại Vân cũng nói: “Yên tâm đi Mộc đại ca, ta dù gì cũng là Tam thiếu gia Nhạc gia trại, nếu là người của Nhạc gia trại đến, ta nhất định sẽ ngăn cản bọn họ!”

Mộc Lăng gật đầu: “Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức bắt đầu!”

“Hảo…” Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân mang theo Giáp Ất Bính Đinh đi ra ngoài, đóng cửa phòng canh giữ, hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, biến cố tới có chút đột ngột, không thể làm gì khác hơn là lo lắng chờ bên ngoài.

Mộc Lăng thấy mọi người đã đi, cởi ngoại bào, vén tay áo lên, cầm hòm thuốc, dùng dao nhỏ rạch một đường trên cổ tay, để máu nhỏ vào một chén trà, đỡ Tần Vọng Thiê uống.

https://thuviensach.vn

Uống xong, hắn đặt chén trà qua một bên, bò lên giường, lấy ra bộ châm đã lâu không dùng đến.

Giơ châm, Mộc Lăng chăm chú nhìn Tần Vọng Thiên một hồi, lắc đầu, tay sờ vào mặt hắn: “Ta thật không biết có phải đời trước nợ ngươi không, đời này cả mệnh cũng đền cho ngươi… Ngươi phải chịu đựng, không thể chết được, có biết hay không.” Nói xong, thi châm.

Tần Vọng Thiên chỉ cảm thấy ý thức mông lung, trước mắt đen kịt toàn thân vô lực, giống như đang nằm mơ, chỉ là trong cảnh hỗn độn đó, cảm giác có một thanh âm quen thuộc truyền vào tai, không khỏi nghi hoặc… Thanh âm của Mộc Lăng, thì ra cũng có thể ôn nhu như thế.

Từ sau khi đóng cửa phòng, bên trong một chút tiếng động cũng không có, Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy, còn có Giáp Ất Bính Đinh canh gác ngoài cửa, không biết làm gì chỉ có thể lo lắng.

Trời tối rồi lại sáng, bên trong ngoại trừ đèn vẫn sáng thì một chút biến hóa cũng không có, chỉ chớp mắt, một ngày trôi qua.

“Có cần mang chút điểm tâm đến cho bọn họ không?” Nhạc Tại Vân hỏi Phùng Ngộ Thủy: “Mộc đại ca thích ăn như vậy, hắn có đói bụng không?”

Phùng Ngộ Thủy lắc đầu, nói: “Hắn nói trong vòng ba ngày tuyệt đối không được vào.”

“Sốt ruột chết đi được.” Nhạc Tại Vân ngồi xuống bậc thang, lúc này, Giáp Ất Bính Đinh ra ngoài thu thập tin tức đã trở về, chạy ào vào sân, hạ thấp giọng nói: “Có chuyện rồi.”

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân chỉ sợ nghe phải hai chữ “có chuyện”, xoay mặt nhìn Giáp Ất Bính Đinh: “Xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Tối hôm qua, chưởng môn các danh môn chính phái không hiểu sao chết rất nhiều.” Giáp vẻ mặt lo lắng nói: “Đều đồn đãi là Bán diện Tu La làm, còn nói Bán diện Tu La là lão đại.”

“Không phải đã chứng minh Tần đại ca không phải Bán diện Tu La rồi sao?” Phùng Ngộ Thủy nhíu mày: “Bọn họ cứ không ngừng làm phiền như thế rốt cuộc là muốn thế nào!”

“Hiện tại đầu đường cuốii ngõ đều nói đại ca là Bán diện Tu La. Không biết là vì mục đích gì, ngay cả mặt của đại ca, bọn họ đều nói có thần y Mộc Lăng, đương nhiên là có thể trị khỏi.”

Ất có chút bất mãn nói: “Trong khi trước kia đã chết rất nhiều người mà không rõ nguyên nhân, hơn nữa đại ca lại đột nhiên xuất hiện ở đây, cho nên tất cả mọi người đều hoài nghi.”

Nhạc Tại Vân cũng nhíu mày gật đầu: “Đúng vậy, khi Mộc đại ca và Tần đại ca tới, tựa hồ cũng bắt đầu xảy ra chuyện… Bây giờ thời cơ lại vừa hảo… Hơn nữa bọn họ còn đang bận chữa thương, lại không thể nói rõ, đúng là càng nói càng thật.”

“Tên Lương Quảng Đức kia mang theo binh mã lục soát cả thành tìm Bán diện Tu La.” Bính lắc đầu nói: “Cũng sắp lục soát đến đây, có điều ta thấy bọn hắn lục soát chỉ là ngụy trang, mục tiêu thật sự là chỗ này.”

“Người nào?!” Đang nói, chợt nghe Phùng Ngộ Thủy ngẩng đầu hô một tiếng, mọi người ngửa mặt, chỉ thấy bóng người chợt lóe qua.

Phùng Ngộ Thủy phi thân lên, lập tức sửng sốt, chỉ thấy một người mặc hắc y đứng trên mái phòng, cách hắn không xa. Người nọ đưa lưng về phía hắn, không nói gì, Phùng Ngộ Thủy chỉ thấy được bóng lưng thanh tao gầy gầy của hắn, tóc đen dài trong gió nhẹ nhàng phiêu đãng.

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy cau mày, võ công người này cao hơn hắn, khi nãy hắn cố tình để lộ khí tức để mình phát hiện.

“Ngươi là ai?” Phùng Ngộ Thủy đặt tay lên phá đao bên người, cảnh giác nhìn người nọ.

Người nọ chậm rãi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Phùng Ngộ Thủy, tựa hồ là đang quan sát. Phùng Ngộ Thủy tỉ mỉ nhìn một chút, người nọ tuổi còn rất trẻ, hắn không nhận ra là ai, gương mặt thanh tú, cảm giác thanh khiết nhưng lạnh lùng, trên mặt không có biểu tình gì.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Phùng Ngộ Thủy cảm giác được công phu người nọ rất cao, trong đầu nghĩ phải đối địch thế nào, mới có thể ngăn trở không cho hắn vào phòng.

Người nọ nhìn dáng vẻ căng thẳng của Phùng Ngộ Thủy, hơi gật đầu, mở miệng: “Đừng lo lắng, ta là bằng hữu của Mộc Lăng.”

Phùng Ngộ Thủy sửng sốt, tâm cũng thả lỏng, cảm giác người trước mắt sẽ không nói dối.

“Cái này ngươi nhận lấy.” Người nọ nói, đưa tay ném vật gì đó cho Phùng Ngộ Thủy.

Phùng Ngộ Thủy giơ tay đón lấy, tiếp được đưa đến trước mặt nhìn, là một khối lệnh bài ánh vàng rực rỡ, bên trên khắc hình tường vân đằng long[rồng vờn mây], chính giữa có một chữ “Thịnh”[晟]. Phùng Ngộ Thủy thật ra không đọc được nhiều chữ lắm.

Chữ “Thịnh” này, vượt ra khỏi khả năng của hắn, một chữ nhật[日] một chữ thành[成], ghép lại một chỗ đọc là gì, hắn nhìn không hiểu. Nhìn chằm chằm ngọc bội một hồi, vẻ mặt không hiểu ngẩng lên nhìn người nọ: “Đây là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Người nọ dường như hơi kinh hãi, sau đó thì nhẹ nhàng cười một chút, nói: “Nếu có quan binh tìm các ngươi gây phiền phức, đưa lệnh bài này cho bọn họ nhìn, ngươi bảo cút, bọn họ sẽ cút rất xa, quan lại địa phương hoàng thân quốc thích, thấy lệnh bài này đều sẽ nghe lời các ngươi… Sau đó, nhớ kĩ đưa cho Mộc Lăng.” Nói xong, xoay người nhảy xuống, không còn thấy bóng.

Lúc Phùng Ngộ Thủy hiểu ra, đã không còn người kia đâu, hiện tại ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn là… khi vừa thấy người nọ, cảm giác chỉ là thanh tú thường gặp, thế nhưng vừa cười lên, thật là đẹp a.

Gãi gãi đầu, cầm ngọc bội nhảy xuống.

Nhạc Tại Vân ở bên dưới chờ sốt ruột, vừa lo lắng cho an nguy của Phùng Ngộ Thủy, vừa lo là kế điệu hổ ly sơn, thấy hắn hoàn hảo không tổn hao gì trở về, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, đi đến hỏi: “Không có việc gì chứ?”

“Không, gặp một quái nhân.” Phùng Ngộ Thủy đưa lệnh bài ra cho Nhạc Tại Vân xem.

Vừa nhận lệnh bài nhìn một cái, Nhạc Tại Vân cùng Giáp Ất Bính Đinh đều hít vào một hơi, mở to hai mắt nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Thứ này ai đưa cho ngươi a?”

Phùng Ngộ Thủy suy nghĩ một chút nói: “Một người trẻ tuổi rất đẹp mắt, võ công cũng tốt.” Thấy ai cũng như hóa đá, liền hỏi: “Lệnh bài kia là sao vậy?”

“Ngươi không biết chữ “Thịnh” này có ý nghĩa gì a?” Nhạc Tại Vân giật mình nhìn Phùng Ngộ Thủy: “Lệnh bài này là của Hoàng đế đương triều! Đừng nói chỉ một Lương Quảng Đức, họ dù là Tuần phủ Thái úy, thấy cái này đều phải quỳ.”

https://thuviensach.vn

“Thực sao?” Phùng Ngộ Thủy sờ sờ đầu: “Lẽ nào người ta vừa gặp là hoàng đế? Hoàng đế công phu tốt vậy sao?”

“Người nọ bộ dáng thế nào?” Giáp hỏi: “Sao hắn lại cho ngươi khối lệnh bài này?”

“Hắn nói hắn là bằng hữu của Mộc Lăng.” Phùng Ngộ Thủy nói: “Ân, bộ dáng sao, ban đầu cũng không mấy ấn tượng, bất quá càng nhìn càng đẹp.”

Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mơ hồ đoán ra người nọ là ai, nhưng cũng không biểu tình gì, nói với Phùng Ngộ Thủy: “Xem ra là chúng ta có cao nhân tương trợ, nếu như có thể tránh xung đột với quan phủ thì tốt quá rồi.”

Phùng Ngộ Thủy gật đầu, cất lệnh bài, tiếp tục ngồi trước cửa đợi, ngày dần dần tối. Giáp Ất Bính Đinh thay phiên nghỉ ngơi, Nhạc Tại Vân muốn thay cho Phùng Ngộ Thủy, hắn gác đêm, để Phùng Ngộ Thủy nghỉ ngơi một chút nhưng bị cự tuyệt. Phùng Ngộ Thủy nói: “Thân thể ngươi vẫn chưa khỏi hẳn, ngoan ngoãn đi ngủ, ta canh là được, dù sao khi còn ở Hắc Vân Bảo cũng phụ trách thủ vệ, đã quen rồi, đừng lo.”

Nhạc Tại Vân không lay chuyển được Phùng Ngộ Thủy, nhưng hắn cũng là một người kiên cường, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên có ân với hắn, không có hai người họ, mình đã sớm chết rồi, nếu không phải vì giúp Nhạc gia trại, hai người cũng sẽ không bị người hại, an vị trước cửa, cùng Phùng Ngộ Thủy canh gác.

…

Không nói đến người bên ngoài sốt ruột thế nào, trong phòng, Mộc Lăng vẫn hết sức chăm chú thi châm cho Tần Vọng Thiên. Tần Vọng Thiên rất không chịu thua kém, không biết dạo qua trước cửa Quỷ môn quan bao

https://thuviensach.vn

nhiêu lần, cuối cùng vẫn qua được, Mộc Lăng vừa thi châm cho hắn vừa không ngừng thúc nội lực qua cho, ổn định tâm mạch cho hắn.

Mộc Lăng thi châm cho Tần Vọng Thiên, chính là Phi Vân thập nhị châm đã thất truyền từ lâu. Bộ châm pháp này cực kì hao tổn nội lực, cho nên gọi là Phi Vân thập nhị châm, kì thực mỗi lần thi châm, là một lần dùng nội lực thúc đẩy chân khí trong người đối phương, đẩy độc tố trong cơ thể ra, cứ như vậy làm mười hai lần, mới có thể hoàn toàn thanh trừ độc tố trong cơ thể người trúng độc, có điều người thi châm phải có nội lực đủ cao, dù vậy, cũng sẽ hao tổn hơn phân nửa nội lực, cũng tổn hại thân thể tương đương như vậy. Mộc Lăng thi châm, đến lần thứ ba, liền mơ hồ cảm thấy hông dưới sinh đau, khẽ cắn môi, chịu đựng tiếp tục.

Mà trong lúc đó, biến hóa chân khí trong cơ thể Tần Vọng Thiên cũng cho Mộc Lăng chút kinh hỉ, mạch của Tần Vọng Thiên rất kì quái, mặc dù có tình trạng hỗn loạn của tẩu hỏa nhập ma, nhưng là vẫn có một quy luật nhất định, hơn nữa khi mạnh khi yếu, cảm giác như có một luồng nội lực rất lớn đang phá kén ra.

Mộc Lăng vừa trị liệu vừa nghĩ, thảo nào thế nhân không ai luyện đến được tầng thứ bảy, thì ra là có chuyện thế này. Hắn nảy ra một ý nghĩ lớn gan, nói không chừng lần này đối với Tần Vọng Thiên, là vì họa được phúc.

Đến đêm ngày thứ hai, bọn người Phùng Ngộ Thủy càng lúc càng nóng lòng, bởi vì chỉ cần qua mấy canh giờ nữa, Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng có thể ra ngoài rồi, thế nhưng hiện tại, tình thế trong Lạc Hà thành cũng càng ngày càng hỗn loạn.

Giáp Ất Bính Đinh càng không ngừng ra ngoài thu thập tin tức, nói chưởng môn các đại phái đã chết rất nhiều, hiện tại võ lâm nhân sĩ đều tụ tập trong Nhạc gia trại, nói muốn tìm Bán diện Tu La đòi công đạo.

https://thuviensach.vn

“Không biết Mộc đại ca bọn họ thế nào rồi.” Nhạc Tại Vân đứng lê lại ngồi xuống, đang lo lắng, liền thấy Tô Trường Phong vội vàng chạy vào nói: “Khó lường rồi, không chỉ người giang hồ, còn có rất nhiều nhân mã triều đình đang đến đây.”

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân đều chau mày, Phùng Ngộ Thủy nói với Tô Trường Phong: “Chưởng quỹ, ngươi cùng bọn tiểu nhị tránh đi một chút, đỡ phải làm các ngươi thụ thương.”

“Không được!” Tô Trường Phong đem hết đám đao kiếm lâu năm không dùng đến ra, vỗ ngực nói: “Mộc đương gia là người của Hắc Vân Bảo, ta chịu không ít ân huệ của Hắc Vân Bảo a, làm sao có thể bỏ mặc Mộc đương gia, đừng nói là một Tô Trường Phong ta, dù là phải mất mạng toàn gia, ta cũng không tiếc. Các huynh đệ cũng đều nghĩ như vậy, ai dám đụng đến người của Hắc Vân Bảo, chúng ta liều mạng với người đó.”

Vừa nói xong, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, còn nghe tiếng la: “Quan binh tra án, mau mở cửa.”

Nhạc Tại Vân chau mày, nhìn Giáp Ất Bính Đinh: “Các ngươi đừng ra, bọn họ nhận ra các ngươi, đi ra chẳng khác nào nói cho bọn hắn biết Tần đại ca là Bán diện Tu La.”

Giáp Ất Bính Đinh gấp đến đứng không yên, Giáp đột nhiên vỗ đầu nói: “Giáp Ất Bính Đinh là mã tặc, Nhạc gia tứ tỷ muội thì không phải a! Đi các huynh đệ! Đi hóa trang!” Nói xong, bốn người chạy vội vào phòng, đi mặc váy.

“Đi ra sân ngoài nói.” Nhạc Tại Vân trong thời khắc mấu chốt, đầu óc linh hoạt hơn Phùng Ngộ Thủy, nói với Phùng Ngộ Thủy: “Nói chuyện phải trái ta đi là được, ta là người của Nhạc gia trại, bọn họ không dám đả thương ta, ngươi tử thủ trước cửa, Giáp Ất Bính Đinh vây quanh phòng, chết cũng không được để ai vào!”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy nhìn chăm chú vào ánh mắt Nhạc Tại Vân tựa hồ là có chút hoảng hốt, gật đầu, đưa lệnh bài cho Nhạc Tại Vân, nói: “Nếu như lần này cứu được Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên, xem như ta nợ ngươi một lần.”

Nhạc Tại Vân cười cười, nhận lấy lệnh bài, nói: “Đây là tự ngươi nói, sau này không được lật lọng!” Nói xong, quay sang Tô Trường Phong: “Đốt đuốc! Chúng ta ra sân ngoài nói chuyện.”

“Được!” Tô Trường Phong ưỡn ngực, theo Nhạc Tại Vân ra ngoài, ra lệnh cho thủ hạ mở đại môn.

Thủ hạ mở cửa ra, chỉ thấy đầu tiên là Lương Quảng Đức mang theo rất nhiều quan binh tiếng đến, miệng ồn ào: “Gọi Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên ra đây, có chỉ thị Tuần phủ đại nhân tự tay phê, tróc nã Tần Vọng Thiên trở về thẩm vấn!”

Đi tới cửa viện, chỉ thấy Nhạc Tại Vân đang đứng, Lương Quảng Đức bĩu môi, nói: “Thế nào a, Nhạc gia tam công tử, Nhạc gia trại ngươi là chí sĩ chính nghĩa, sao lại có thể bao che thứ mã tặc giết người không chớp mắt này? Mau ngoan ngoãn giao người ra đây!”

Nhạc Tại Vân cũng không nói gì, nhìn hắn hồi lâu, lúc này, không ít người giang hồ ngoài cửa cũng bước lên, đều kêu la: “Hắc Vân Bảo các ngươi cho chúng ta một cái công đạo, rốt cuộc Tần Vọng Thiên có phải là Bán diện Tu La không a? Còn có, chưởng môn của chúng ta có phải đã bị hắn giết không!”

Mắt thấy đám người nhiệt huyết bừng bừng, tiếng hô rung trời, Nhạc Tại Vân sợ quấy rầy đến Mộc Lăng, liền nói: “Đừng ồn ào nữa!”

Giang hồ quần hùng hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ vì sao Nhạc Tại Vân lại ở nơi này, ngay khi đó, chỉ thấy Nhạc Tại Vân lấy từ trong ngực

https://thuviensach.vn

ra một khối lệnh bài, giơ ra cho Lương Quảng Đức nhìn, nói: “Lương đại nhân, ngươi nhìn cái này, nhận ra không?!”

Lương Quảng Đức nhếch miệng, dáng vẻ không coi ai ra gì, trên tay cầm chỉ thị được Tuần phủ đại nhân đích thân phê, nghe Nhạc Tại Vân nói, chỉ là liếc mắt nhìn thứ trong tay hắn một cái. Một cái nhìn này, khiến Lương Quảng Đức cảm giác dưới chân soạt một tiếng, sau đó tê dại lan đến tận đỉnh đầu, chân đã có chút mềm nhũn, đi đến nhìn kĩ lại, hít một hơi.

Nhạc Tại Vân cười nhạt một tiếng, hỏi: “Lương Quảng Đức, ngươi không quỳ sao?”

“Ách… Quỳ, quỳ!” Hai chân Lương Quảng Đức mềm nhũn, “Bịch” một tiếng quỳ xuống, còn quay lại tướng sĩ phía sau, rống: “Đều mù a! Quỳ xuống! Mau quỳ xuống!” Sau đó, mấy nghìn tinh binh đều quỳ xuống, theo Lương Quảng Đức dập đầu ba cái, sơn hô vạn tuế.

Nhạc Tại Vân hất cằm một cái, nói: “Lương Quảng Đức, ta lệnh cho ngươi dẫn tinh binh tử thủ ở Hắc Vân tiễn trang, những người không liên quan toàn bộ đuổi ra, lưu lại một, ta giết cả nhà ngươi tịch thu tài sản!”

Lương Quảng Đức không ngừng kêu khổ, tâm nói Nhạc Tại Vân này từ khi nào đã thành quý nhân, làm sao ngay cả khối kim bài độc nhất của Hoàng đế cũng có thể thu vào tay a?!

Nhưng bất đắc dĩ, thấy kim bài không khác nào thấy Hoàng đế, Lương Quảng Đức dù là ăn gan hùm mật gấu cũng không dám cãi lời, vội vàng mang quân sĩ đứng lên, nói: “Đến a, toàn bộ người giang hồ đều đuổi ra, tử thủ Hắc Vân tiễn trang, ai cũng không được phép vào!”

Đám người giang hồ phía sau đều ngây ngẩn, hai mặt nhìn nhau, nhìn quân binh đang vây quanh Hắc Vân tiễn trang, không nắm bắt được tình huống, không phải lúc trước đã thương lượng rồi sao, sao bỗng nhiên lại phản chiến.

https://thuviensach.vn

Song phương bắt đầu khẩu chiến, sau đó đám người giang hồ bất mãn còn đánh vào quan binh.

Lương Quảng Đức chỉ có thể dẫn đầu quan binh đánh với người giang hồ, quân lính dù sao cũng chỉ được huấn luyện để chiến tranh, làm sao đánh thắng được người giang hồ a, Nhạc Tại Vân chính là nghĩ có thể trì hoãn bao nhiêu thì cứ trì hoãn, hiện tại quan trọng nhất là kéo dài thời gian! Liền nói với Lương Quảng Đức: “Lương Quảng Đức, dám để một người vào, ô sa của ngươi không giữ được, tính mệnh cũng không đảm bảo!”

Lương Quảng Đức đã sắp khóc, tâm nói mình cứ hảo hảo ở biên quan thật tốt a, chạy tới nơi này chịu phiền phức làm gì a. Không thể làm gì khác hơn là mang theo tướng sĩ liều mạng ngăn cản, bên ngoài trong nháy mắt đã đánh đến náo nhiệt.

Bên ngoài rối loạn, Mộc Lăng trong phòng đương nhiên là nghe thấy, hắn căn bản đã bất chấp, bởi vì đây là thời điểm trọng yếu nhất.

Mộc Lăng phát hiện Tần Vọng Thiên đã mấy lần tuyệt khí, thế nhưng trì hoãn một hồi, lại sống đến hiện tại, hơn nữa mỗi lần như vậy, độc tố trong cơ thể hắn sẽ thanh trừ một ít, mà quan trọng nhất, là nội lực của hắn sẽ mạnh hơn gần gấp đôi. Thế nhưng, thời gian mỗi lần Tần Vọng Thiên chết đi rồi tỉnh lại càng lúc càng dài.

Bây giờ là lần thứ tư, Tần Vọng Thiên đã không còn thở, Mộc Lăng liều mạng dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của hắn, mà Tần Vọng Thiên tựa hồ cũng đang tự chiến đấu với bản thân, song song khi tranh khí trong cơ thể náo loạn, đột nhiên ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu đen, khôi phục hô hấp, bắt đầu chậm rãi thở dốc.

Mộc Lăng bắt mạch cho hắn, một trận mừng rỡ, độc đã sắp thanh trừ hoàn toàn rồi, mà lúc này Mộc Lăng cũng đã minh bạch, cái gọi là Thất

https://thuviensach.vn

tuyệt, chính là phải bảy lần tuyệt khí rồi sống lại, mới có thể luyện tới cảnh giới cao nhất.

“Vọng Vọng.” Mộc Lăng nắm lấy tay Tần Vọng Thiên, thi châm cho hắn, nói: “Ngươi kiên trì một lúc nữa, còn có ba lần!”

Tần Vọng Thiên lúc này ý thức mơ hồ, chỉ là bản năng nắm chặt tay Mộc Lăng, miệng nói mê bao nhiêu lần cũng chỉ không ngừng lặp lại một chữ — Lăng. . .

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Quan binh cùng đám người giang hồ đánh cho hỗn loạn, giằng co hồi lâu trước đại môn, Nhạc Tại Vân cau mày nhìn vào bên trong. Mắt thấy quan binh đã sắp chống đỡ không được, Nhạc Tại Vân suy nghĩ xem biện pháp gì mới có thể tiếp tục kéo dài thời gian thêm nữa, lúc này, đột nhiên thấy bốn bóng người mặc váy hoa rơi xuống trước mặt hắn, tay cầm đao, rống to: “Chúng tiểu nhân, Nhạc gia tứ tỷ muội ở đây, ai dám gây rối!”

Đám người giang hồ vừa thấy bốn người nọ mặt mũi đã nhăn lại một chỗ, từ sau lần luận võ chọ rể bọn họ đều bị ám ảnh, không dám tùy tiện đi luận võ chọn rể nữa, lúc đó cũng may là bọn họ thấy được mặt tân nương, bằng không luận võ thành công rồi lấy về một người như thế, thật không biết phải chạy đi đâu khóc. Giáp Ất Bính Đinh cầm đao tiến lên ngăn trở đám võ lâm nhân sĩ đã phá tan quan binh, vừa đánh vừa quay đầu về hướng Nhạc Tại Vân nói: “Nhạc thiếu gia, đi vào tránh một chút, ở đây giao cho chúng ta!”

Nhạc Tại Vân biết bốn huynh đệ kia là sợ hắn bị thương, dù sao thì hiện tại một phần nội lực hắn cũng không dùng được, ngoại trừ phải ngăn người, hắn còn không thể để mình bị thương, nếu không chẳng khác nào gây thêm phiền phức cho Mộc Lăng. Nghĩ xong, Nhạc Tại Vân không thể làm gì hơn là quay về trong viện… Chỉ thấy Phùng Ngộ Thủy đang đứng trên mái phòng, lo lắng nhìn ra bên ngoài.

“Thế nào?” Thấy Nhạc Tại Vân quay lại, Phùng Ngộ Thủy hỏi.

https://thuviensach.vn

“Giáp Ất Bính Đinh chặn, tạm thời chắc là không có vấn đề.” Nhạc Tại Vân nhìn vào trong phòng, chỉ thấy đèn vẫn sáng. Lúc này, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng động lớn, sau đó truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Tróc nã Bán diện Tu La Tần Vọng Thiên! Lấy lại danh dự của Nhạc gia trại!”

Đang nói chuyện, thì có một đám người từ tường ngoài xông vào, là hai trại chủ của Nhạc gia trại, còn có mấy người của Vĩnh gia trại.

“Tung trại chủ, các ngươi…” Nhạc Tại Vân nhíu mày, thầm nghĩ đám quan binh này thật sự là vô dụng, đông như vậy mà không chống đỡ được mấy người.

“Tam thiếu gia!” Tung Bách Vạn bĩu môi, nói: “Ngươi vậy mà lại cấu kết với mã tặc Mạc Bắc, quả thực khiến Nhạc gia trại không còn mặt mũi! Hôm nay ta nhận lệnh của trại chủ, đến bắt ngươi trở về chịu gia pháp, còn phải bắt được mã tặc Mạc Bắc, xử tội tại chỗ!”

Nhạc Tại Vân nghe như thế thì chau mày, cười nhạt: “Tung Bách Vạn, ngươi phản rồi, từ bao giờ đến phiên ngươi nói chuyện với ta, cha ta chết rồi thì ngươi không để ta vào mắt sao, ngươi làm gia thần như vậy, nói ra không sợ bị người đời chê cười sao?!”

Tung Bách Vạn biến sắc, nhưng vẫn vung tay lên nói: “Lên cho ta! Tróc nã Nhạc Tại Vân, tróc nã Bán diện Tu La!”

Nhạc Tại Vân chau mày, Phùng Ngộ Thủy lên chắn phía trước hắn, rút kiếm chặn lại đám người của Nhạc gia trại xông qua cửa. Phùng Ngộ Thủy lúc này cũng không còn khách khí, một người lên thì chém một người, qua mấy chiêu, tất cả đều bị khí thế như quỷ thần của hắn trấn áp, hai mặt nhìn nhau không dám đến gần. Nhạc Tại Vân ở phía sau không ngừng âm thầm khen ngợi, ngay lúc đó, đột nhiên từ bên trên truyền đến một tiếng cười nhạt: “Tân phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, quả nhiên là danh bất hư

https://thuviensach.vn

truyền, bất quá… chỉ có một mình ngươi, có thể làm được gì?!" Nói đến đây, liền có bốn lão nhân nhảy xuống. Mỗi người trên tay đều cầm đao kiếm, đầu đầy tóc bạc, vẻ mặt hung ác, Phùng Ngộ Thủy chau mày, chợt nghe Nhạc Tại Vân ở phía sau hô nhỏ một tiếng: "Ma Sơn tứ quỷ!"

"Ha ha ha…" Bốn lão đầu nhìn Nhạc Tại Vân cười lạnh: "Tiểu oa nhi còn có chút kiến thức a!"

Nhạc Tại Vân nói khẽ với Phùng Ngộ Thủy: "Cẩn thận, bốn lão quỷ này rất lợi hại!"

Phùng Ngộ Thủy nheo mắt, hắn tuy rằng không biết nhiều lắm, thế nhưng Ma Sơn tứ quỷ cũng đã từng nghe nói qua, bốn người này là bại hoại nổi danh trên chốn giang hồ, chuyên trộm tuyệt học của người khác sau đó giết sạch cả nhà.

"Tung Bách Vạn!" Nhạc Tại Vân giận dữ không kềm được nói: "Nhạc gia trại ta lúc nào lại giao tế với thứ bại hoại giang hồ này, các ngươi như vậy không sợ làm cha ta thất vọng sao?!"

Tung Bách Vạn cũng không có biện pháp, không biết Nhạc Tại Đình từ đâu mời tới Ma Sơn tứ quỷ này, Nhạc Tại Vân có lẽ còn chưa biết, Nhạc Tại Đình đã để Ma Sơn tứ quỷ vào Nhạc gia trại, tiếp nhận chức vụ của Tiễn Hoa, hiện tại bốn người này cũng đã là phó trại chủ nhạc gia trại, ngoài ra vẫn còn mấy đại ma đầu trứ danh trên giang hồ.

"Ha ha ha… " Lúc này, chợt nghe từ bên trên mái phòng vọng xuống tiếng người nào đó cười nhạt: "Không chỉ là Ma Sơn tứ quỷ, còn có mấy người chúng ta đây."

Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy ngẩng đầu, chỉ thấy bên trên có sáu bảy người đứng, niên kỉ có lớn có nhỏ, giống nhau chính là vẻ mặt tà khí, đều là các ma đầu trứ danh giang hồ. Nhạc Tại Vân có chút không dám tin nhìn Tung Bách Vạn, chợt nghe một nữ nhân lẳng lơ cười nói: "Đây là

https://thuviensach.vn

oa oa[búp bê =.=] nhà ai a, sao lại khôi ngô như vậy a, làm đệ đệ kết nghĩa của tỷ tỷ đi.”

Nhạc Tại Vân nhịn không được nhíu mày, nữ nhân này nếu hắn đoán không sai, là Hoa nương nương xú danh vang xa, chuyên tập kích nam nhân trẻ tuổi tuấn mỹ trong võ lâm, Khổng Tam Trân, người này thủ đoạn độc ác, thế nhưng võ nghệ cực cao… Những người này đều là tà môn ma đạo người người phỉ nhổ, ngày hôm nay đều vào Nhạc gia trại, đáng tiếc cho danh tiếng mấy chục năm của Nhạc gia trại, đều bị hủy trong tay Nhạc Tại Đình.

Phùng Ngộ Thủy lại không có động tĩnh gì, chỉ là cầm đao chắn phía trước, lạnh lùng nói: “Xông vào địa phận của Hắc Vân Bảo, chết!”

“A…” Ma Sơn tứ quỷ cười cười: “Tiểu oa nhi nói khoác không biết ngượng, hôm nay ta cho ngươi biết lợi hại của lão nhân gia!” Nói xong, bốn người liền cùng công kích về phía Phùng Ngộ Thủy.

Phùng Ngộ Thủy giơ đao chống đỡ, mấy chiêu công phu Tư Đồ gần đây dạy hắn đều dùng tới, vừa giao thủ đã dọa bốn tên lão đầu. Cả bọn hai mặt nhìn nhau, tâm nói người này tuổi còn trẻ võ công sao lại cao cường như vậy?!

Đám ngườitrên mái thấy Phùng Ngộ Thủy khó đối phó, liền nhảy vào viện, cùng tứ quỷ quần chiến Phùng Ngộ Thủy.

Nhạc Tại Vân lo lắng lại không giúp được gì, chỉ có thể nói: “Các ngươi cũng dám sưng là tiền bối giang hồ sao? Nhiều người như vậy đánh một người?!”

Ma Sơn tứ quỷ điềm nhiên trả lời: “Ngươi cũng đã nói chúng ta là võ lâm bại hoại rồi, bại hoại làm sao nghe ngươi nói đạo lý được?!” Nói xong, nhắc nhở Tung Bách Vạn đang đứng một bên: “Tung trại chủ, ngươi đứng

https://thuviensach.vn

nhìn làm gì? Mau tróc nã Nhạc Tại Vân a, rồi vào phòng nhìn thử xem Tần Vọng Thiên có trong đó không!"

Tung Bách Vạn như vừa tỉnh mộng, vội vàng dẫn theo thủ hạ xông vào bên trong, Nhạc Tại Vân hạ quyết tâm, dù mất mạng cũng không thể để Tung Bách Vạn xông vào, rút kiếm ra muốn đánh tới, không ngờ Phùng Ngộ Thủy một cước đá văng một tên ma đầu, từ trong đám người giết mà ra, giơ tay chém xuống… Chợt nghe Tung Bách Vạn kêu thảm một tiếng, cánh tay bị Phùng Ngộ Thủy chém đứt, đám ma đầu cũng đều bị thương, nhìn lại Phùng Ngộ Thủy, trên người cũng đã có không ít nơi chảy máu. Nhạc Tại Vân nhìn có chút lo lắng, Phùng Ngộ Thủy kéo hắn đến phía sau: "Mộc Lăng thật vất vả mới cứu sống ngươi, đừng gây thêm phiền cho hắn nữa!"

Nhạc Tại Vân có lẽ cả đời lần đầu tiên mới cảm thấy mình vô dụng như vậy, cắn răng đứng sau Phùng Ngộ Thủy.

Phùng Ngộ Thủy bên ngoài đánh đến khó phân thắng bại, bên trong Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên cũng là sống chết trước mắt. Phương pháp Mộc Lăng túng quá hóa liều dùng đến chết trước sinh sau tựa hồ là có hiệu quả không nhỏ.

Mắt thấy Tần Vọng Thiên đã qua được năm tầng, tầng thứ sáu đã ở ngay trước mắt rồi, Mộc Lăng lại định dùng nội lực thúc đẩy chân khí trong người hắn, lại đột nhiên cảm thấy ngực một trận đau đớn, hé miệng phun ra một búng máu.

Mộc Lăng trong lòng biết không tốt, vén vạt áo nhìn hông dưới một chút, chỉ thấy khối hắc ấn nguyên bản chỉ lớn bằng lòng bàn tay đã lan rộng gần gấp ba.

Có chút bi thương cười cười, Mộc Lăng cúi đầu nhìn Tần Vọng Thiên còn đang mơ mơ màng màng, lắc đầu: "Không trị tốt cho ngươi, nói không

https://thuviensach.vn

chừng lại bị nói là lang băm, có phải ? Ta không muốn làm lang băm.” Nói xong, vận công điều tức một lúc, tập hợp nội lực, tập trung tinh thần, cắn răng chịu đựng đau đớn giúp Tần Vọng Thiên thúc đẩy chân khí trong cơ thể, giúp hắn vượt qua cửa ải thứ sáu…

Tiếng đao kiếm bên ngoài hết thảy đều truyền đến trong tai Mộc Lăng, hắn biết Nhạc Tại Đình mời rất nhiều người đến hỗ trợ, tâm tư đám người giang hồ này cũng khác nhau, một phần là bị mê hoặc, muốn báo thù cho chưởng môn, cùng lúc cũng muốn nịnh bợ Nhạc Tại Đình, mặt khác, kỳ thực cũng là Hắc Vân bảo thụ đại chiêu phong[cây to chắn gió], rất nhiều người muốn nhân cơ hội này làm suy yếu thực lực của Hắc Vân Bảo.

Hơn nữa hiện tại hắn có chút lo lắng Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân, hai tiểu hài tử đều thẳng tính, nếu cứ lấy một chọi mười, chết cũng sẽ không nhượng bộ, đừng xảy ra chuyện gì a.

Đang nghĩ ngợi, Mộc Lăng đột nhiên nhấc mắt, cảm giác được một luồng khí tức quen thuộc cuồn cuộn bốc lên, một trận mừng rỡ. Mộc Lăng thở dài một hơi, đưa tay nâng Tần Vọng Thiên đã dần có chút ý thức dậy, ghé vào tai hắn nói: “Vọng Vọng, không có việc gì nữa, tập trung tinh lực, chỉ còn một cửa cuối cùng! Cố lên, đã sắp luyện thành Thất tuyệt rồi!”

Tần Vọng Thiên trong cơn mơ hồ, vẫn là hơi gật đầu một cái, cau mày, đầu đầy mồ hôi, nhìn ra được hắn là đang liều mạng đấu tranh.

Mộc Lăng đến chút nội lực cuối cùng cũng đã dùng đến rồi, hiện tại hắn chỉ có thể bảo vệ gân mạch Tần Vọng Thiên, những thứ khác, đều phải do hắn tự vượt qua, qua được thì sống, không được thì chết…

…

Bên ngoài, Phùng Ngộ Thủy đẫm máu mà chiến, không chút nhượng bộ, ma đầu ở đó đều chấn kinh không nhẹ, ai cũng không ngờ tới thanh niên này lại lợi hại như vậy, thế nhưng cũng có thể thấy, Phùng Ngộ Thủy

https://thuviensach.vn

đã dần dần chống đỡ không nổi nữa. Mặt khác còn có nhiều người giang hồ đã chạy đến, muốn trước sau giáp kích, chính lúc này, đột nhiên có một nhân ảnh rơi xuống bên cạnh Phùng Ngộ Thủy, đưa tay túm lấy áo Phùng Ngộ Thủy, trở tay một cái, ném hắn đến chỗ Nhạc Tại Vân. Nhạc Tại Vân vội vàng vươn tay ra đỡ, vừa cúi đầu nhìn, lúc này Phùng Ngộ Thủy đã toàn thân thụ thương, nhưng hai mắt vẫn tỉnh táo, nhìn chằm chằm người đang thay chỗnghênh tiếp đám đại ma đầu, nói: “Chính là hắn… Hắn cho ta lệnh bài…”

“Ngươi bây giờ đừng nói gì hết.” Nhạc Tại Vân cũng không hiểu rõ tình trạng lắm, chỉ là nghĩ hình dạng Phùng Ngộ Thủy huyết tinh đầy người thật quá kinh khủng.

Ngươi nọ thay thế Phùng Ngộ Thủy nghênh chiến mọi người, công phu của hắn hiển nhiên là cao hơn Phùng Ngộ Thủy, hơn nữa ra chiêu cũng rất thẳng tay, đám ma đầu giật nảy mình, vội vàng nhảy ra khỏi vòng chiến. Giương mắt nhìn kĩ, chỉ thấy đó là một hắc y nhân tuổi còn trẻ, đều hai mặt nhìn nhau, Ma Sơn tứ quỷ hỏi: “Người trẻ tuổi, ngươi là ai, sao lại đến đây tranh lợi?”

Người nọ không trả lời, chỉ là đứng tại chỗ quét mắt nhìn qua một lượt, lạnh lùng nói: “Địa phận của Hắc Vân Bảo không phải nơi có thể tùy tiện vào, người của Hắc Vân Bảo cũng không phải có thể tùy tiện gây tổn thương, ngày hôm nay các ngươi làm những gì với Hắc Vân Bảo, ngày mai Hắc Vân Bảo sẽ trả lại các ngươi gấp mười, tự bản thân các ngươi cũng đã hiểu rõ.”

Đám ma đầu bị người trước mắt làm cho kinh sợ, liếc mắt nhìn nhau, đều đoán không ra thân phận của hắn, thế nhưng người này võ công thật tốt, cách nói, nghe như là người của Hắc Vân Bảo.

“A… Người trẻ tuổi bớt ngông cuồng đi.” Ma Sơn tứ quỷ bĩu môi, cười lạnh nói: “Ngươi dù lợi hại hơn nữa cũng chỉ có một mình không phải

https://thuviensach.vn

sao? Đối chọi với chúng ta nhiều người như vậy, có thể làm gì?"

"Ai nha…" Đang khi nói chuyện, mọi người chỉ thấy từ ngoài viện đột nhiên có bốn người bay vào. Bốn người này nói là bay vào, thật ra phải nói là bị ném vào, té đập mông xuống đất xong, bốn người đau đến kêu "ai ai", xoa cái mông kêu lên: "Nương a, thật là lợi hại a."

"Giáp Ất Bính Đinh…" Nhạc Tại Vân không giải thích được nhìn bọn hắn, tâm nói hay là lại có cao thủ ma đầu nào đến rồi.

Mà lúc này, hắc y nhân đang giằng co cùng đám ma đầu kia cũng sửng sốt một chút, lui về phía sau một bước, đứng vào bên cạnh bọn Phùng Ngộ Thủy, không hề lên tiếng.M

Cả đám ma đầu đều không hiểu ra sao, đột nhiên cảm giác được có dị dạng, bên ngoài mới khi nãy vẫn còn tiếng hò hét rung trời cùng âm thanh binh khí giao chiến, sao chỉ trong chốc lát đã an tĩnh đến một chút thanh âm cũng không còn?

Đang buồn bực, đột nhiên nghe từ bên trên truyền đến tiếng cười nhạt, lộ ra một tia tàn bạo, thanh âm chậm rãi: "Ai dám khi dễ người của Hắc Vân Bảo?"

Chúng ma đầu đều cả kinh, quay đầu lại, chỉ thấy bóng đen chợt lóe, một người dùng tốc độ cực nhanh từ trên tường viện biến mất, còn đang suy nghĩ, liền cảm giác có một tia sát ý lạnh băng xuất hiện phía sau, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy trước mặt bọn họ, hạ xuống không phải một mà là hai người.

Hai người xuất hiện khiến chúng ma đầu đều phải hít vào một hơi, hai người đều mặc hắc y, ưng mâu chuẩn mục[chuẩn là chim cắt, mâu và mục đều là mắt], một thân khí phách, người kia thì thanh tú tuấn nhã, thoạt nhìn là một thiếu niên văn nhã.

https://thuviensach.vn

“Bang chủ…” Phùng Ngộ Thủy vừa mừng vừa sợ kêu một tiếng, những người khác cũng sửng sốt, đều há to miệng nói không ra lời, là Hắc Vân Bảo bảo chủ Tư Đồ sao… Thấy được người thật rồi, đám ma đầu đều lạnh cả người, cảm giác mình cách ngày chết không xa nữa rồi.

Người tới, chính là Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng, bởi vì Tiểu Hoàng tính ra những ngày này Mộc Lăng có nạn, bởi vậy hai người trước tiên đến Nam Hải, xong việc thì vội vàng chạy đến Lạc Hà Thành.

Tiểu Hoàng hoàn toàn không để ý đến đám người giang hồ kia, mà là vội vã chạy đến bên cạnh Phùng Ngộ Thủy, giúp hắn bắt mạch.

“Hoàng tiên sinh… ” Phùng Ngộ Thủy có chút lo lắng nói: “Mộc Lăng hắn…”

“Đừng lo lắng.” Tiểu Hoàng lấy băng vải cùng Kim Sang Dược trong bao hành lý ra giúp Phùng Ngộ Thủy xử lý vết thương, ngẩng đầu, hướng về phía hắc y nhân đứng sau Tư Đồ gọi: “Tương Thanh, lại giúp một chút.”

Hắc y nhân kia, chính là Tương Thanh, hắn cũng là nhận được thư của Tiểu Hoàng gửi đến, nói Mộc Lăng gặp nạn, liền đến hỗ trợ. Nghe Tiểu Hoàng gọi hắn, Tương Thanh liền chạy đến bên cạnh, giúp Tiểu Hoàng nâng Phùng Ngộ Thủy dậy. Nhạc Tại Vân cả kinh nói không ra lời, trước mắt đều là ai a, đang đối địch là Tư Đồ, cho lệnh bài là Tương Thanh, mà thiếu niên giống như trích tiên[tiên giáng trần, tiên mắc đọa] trước mắt đây chính là Hoàng Bán Tiên trong truyền thuyết.

Tiểu Hoàng cùng Tương Thanh giúp Phùng Ngộ Thủy xử lý vết thương, đám người giang hồ thấy Tư Đồ xuất hiện, cũng biết sự tình nghiêm trọng, bọn họ cơ bản vẫn biết tự lượng sức mình. Chỉ là vì trước đó Nhạc Tại Đình nói cho bọn họ, rằng Mộc Lăng đang trị thương cho Tần Vọng Thiên, không có cách nào phản kháng, có thể dễ dàng giết Tần Vọng

https://thuviensach.vn

Thiên. Chúng ma đầu là cho rằng có lợi nên mới đến, không ai nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện Tư Đồ.

Tư Đồ thấy trên mặt ai cũng có vẻ sợ hãi, cười lạnh một tiếng, tay áo run lên, Hắc Kim Hầu rơi xuống trong tay: "Đừng tưởng rằng cứ thế quên đi, các ngươi ngày hôm nay một người cũng sống không được!"

Vừa nói đến đây, dám người giang hồ đã biết việc lớn không tốt, vội vàng chạy tứ tán, trèo qua tường chạy, Tư Đồ nhún người nhảy lên, xoay người liền xuất hiện trước mặt bọn họ, vung tay đánh ra một chưởng, đánh cho cả đám người văng lại trong viện. Đúng lúc này, đột nhiên từ trong phòng truyền ra một tiếng vang lớn, một luồng nội lực rất mạnh đánh ra.

Tư Đồ sửng sốt, vội vàng phi thân tới chắn bên người bọn Tiểu Hoàng, vận nội lực ngăn luồng kình phong quỷ dị kia lại, mà chúng giang hồ quần hùng cùng ma đầu, đều bị trận nội lực đó đánh trúng, miệng phun máu, té ngã đầy đất.

Luồng nội lực bắn ra từ trong phòng mang theo một loại tà khí, Tư Đồ chau mày, có chút giống nội lực của Hạc Lai Tịch khi luyện thành Thập tuyệt trước đây, thế nhưng không tà đến mức này, bởi vì nội lực của Hạc Lai Tịch là đi đường tắt, cũng không phải là Thập tuyệt thuần túy. Không khác lắm so với bộ bí kíp võ thuật của Thất tuyệt lão nhân, bất quá nội lực trong đó thua xa cái này… Mộc Lăng ở bên trong làm cái quỷ gì?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên, cửa phòng "rầm" một tiếng mở tung, từ trong phòng một người chậm rãi đi ra, tóc xõa rối, hai mắt đỏ bừng, cả con ngươi cũng là đỏ, là Tần Vọng Thiên, hắn lúc này hoàn toàn không có dấu hiện thụ thương nào, chỉ là biểu tình có chút đáng sợ. Trên tay ôm một người, cẩn thận dùng chăn bao lại, thoạt nhìn cực kì gầy yếu, tựa vào khủy tay hắn nhắm mắt lại, sắc mặt rất trắng, là Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

“Mộc Lăng…” Tiểu Hoàng muốn chạy đến nhìn, lại bị Tư Đồ ngăn lại, chỉ thấy Tần Vọng Thiên chậm rãi quay đầu, nhìn bọn Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ, mờ mịt hỏi: “Các ngươi ai biết y thuật? Mộc Lăng làm sao vậy?”

“Ta biết y thuật.” Tiểu Hoàng nói: “Ngươi mau để Mộc Lăng xuống, hắn xem ra không tốt.”

“Đại ca!” Giáp Ất Bính Đinh cũng cảm thấy tình trạng Tần Vọng Thiên có chút quái lạ, liền la lớn: “Mau để Hoàng tiên sinh xem đại phu đi.”

Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng một lúc lâu, nói: “Nếu không có nhiều người ồn ào như vậy, Mộc Lăng có phải sẽ không cần khổ cực như vậy không? Hắn vừa mới nôn ra rất nhiều máu.”

Tiểu Hoàng nghe xong có chút khổ sở, nói: “Mau để ta xem Mộc Lăng.” Nói, Tư Đồ đã vươn tay qua đón. Tần Vọng Thiên có chút không muốn thả Mộc Lăng lên tay Tư Đồ, thấy Tư Đồ ôm Mộc Lăng cùng Tiểu Hoàng vào phòng, mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn đám người trong viện, mặt không biểu tình hỏi: “Ai cho các ngươi tới? Mộc Lăng chữa bệnh cho ta, các ngươi ở bên ngoài ồn ào như vậy, là có ý gì? Muốn ta và hắn tẩu hỏa nhập ma? Hay muốn nhân cơ hội giết chúng ta? Chúng ta chưa từng hại các ngươi, các ngươi sao phải đuổi tận giết tuyệt?”

Đám ma đầu cũng không phải nhát gan, thế nhưng hôm nay không biết vì sao, Tần Vọng Thiên nhàn nhạt nói mấy câu, lại cảm thấy đáng sợ dị thường? Quỷ dị nhất là, cả người hắn phát ra nội lực quái dị, cùng với khí tức có chút yêu dị.

Tâm tình Tần Vọng Thiên tựa hồ là rất bình lặng, chỉ là khí thế bức người, đột nhiên hắn nở nụ cười, nói: “Có phải là Nhạc Tại Đình bảo các ngươi tới không? Trước nay những thứ hắn cướp đi đều là trân quý nhất của ta, các ngươi là đồng lõa của hắn sao? Vừa lúc!” Tiếng nói vừa dứt,

https://thuviensach.vn

mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng người lóe lên, cùng lúc đó nghe được một trận tiếng kêu la thảm thiết. Mọi người đảo mắt, chỉ thấy trên cổ của hai trong Ma Sơn tứ quỷ xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu tươi bắn ra, khung cảnh cực kì kinh khủng.

"Ai muốn tuyệt thế võ công chứ?" Tần Vọng Thiên cười đến lộ vẻ sầu thảm: "Ta căn bản là không quan tâm!" Nói, trở tay nắm lấy một gã nhân sĩ giang hồ muốn đánh lén, đưa tay nắm lấy đầu hắn kéo một cái, đầu người nọ liền toàn bộ bị dứt xuống.

Cả đám người giang hồ đều sợ choáng váng, đều muốn đào tẩu.

Tần Vọng Thiên cười nhạt: "Muốn chạy… Ai cũng không được đi, đều để mạng lại cho ta!" Nói xong liền lao ra, suốt một đường gặp người giang hồ là giết, đi đến hướng Nhạc gia trại.

"Đại ca." Giáp Ất Bính Đinh thấy dáng vẻ của Tần Vọng Thiên, muốn đuổi theo, lại bị Tương Thanh ngăn lại: "Hiện tại đừng tới gần hắn, để hắn phát tiết một chút đi." Nói, quay đầu lại nhìn tình trạng trong phòng: "Các ngươi đi cùng hắn, có lẽ hắn muốn đến Nhạc gia trại tìm Nhạc Tại Đình, nếu như có Nhạc Tại Đình ở đó, người này tâm thuật bất chính, công phu tà dị, giết cũng đáng."

"Nhạc Tại Đình đó rất gian xảo." Giáp nhịn không được nói: "Nhiều người như vậy bán mạng cho hắn, chính hắn có khi đã sớm chạy mất dạng."

"Nếu như không tìm được Nhạc Tại Đình, Tần đại ca có khi nào sẽ lạm sát người vô tội không a?" Nhạc Tại Vân lo lắng.

Các ngươi đi theo." Tương Thanh nói với Giáp Ất Bính Đinh: "Nếu hắn không tìm được Nhạc Tại Đình, bắt đầu đả thương người vô tội, thì nói với hắn 'Mộc Lăng tỉnh, muốn gặp hắn' " Tương Thanh thở dài: "Hắn là có

https://thuviensach.vn

thể ngăn hắn lại.” Nói xong, cùng Nhạc Tại Vân đỡ Phùng Ngộ Thủy, đi vào trong phòng.

Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, phi thân đuổi theo Tần Vọng Thiên đã giống như phát điên liên tục tàn sát người giang hồ.

Tần Vọng Thiên một đường chạy đến Nhạc gia trại,ao vừa đi vừa giết, trong đầu ngập đầy hình ảnh khi vừa tỉnh lại, Mộc Lăng miệng nôn ra máu ngã xuống bên cạnh hắn, trong ngực từng trận từng trận đau đớn. Trước đây mẫu thân bệnh chết, Chu Phóng phản bội, cả nhà Mộ Dung Liệt chết thảm, những tưởng bao nhiêu đau đớn đều đã trải qua, nhưng cũng không đau như lúc này, hắn hận Nhạc Tại Đình, nhưng trước đây vì Mộc Lăng mà giảm bớt, hiện tại lại bởi vì Mộc Lăng mà một lần nữa bừng lên, hắn chưa từng hận như bây giờ, trong đầu chợt hiện lên gương mặt Mộc Lăng, tâm lại đau đến tột cùng, cừu hận bao trùm lấy hắn, hắn muốn tự tay xé nát Nhạc Tại Đình.

…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tiểu Hoàng sau khi giúp Mộc Lăng bắt mạch rồi thì trước tiên để Tư Đồ truyền một phần nội lực sang cho Mộc Lăng, giúp hắn bảo vệ tâm mạch, lại cho hắn ăn một viên dược, dược này là Tiểu Hoàng cùng Ân Tịch Ly trăm phương nghìn kế đặc chế cho Mộc Lăng, không biết có hiệu quả không. Mộc Lăng không biết, từ khi hắn rời khỏi Hắc Vân Bảo, Hắc Vân Bảo vì chữa bệnh cho hắn, biện pháp nào cũng từng thử qua, một khắc cũng chưa được nhàn rỗi.

Tư Đồ sau khi truyền nội lực cho Mộc Lăng, nhíu mày: "Sao lại thế này, nội lực chỉ còn có hai phần."

"Cái gì?" Tiểu Hoàng kinh hãi, vươn tay nhẹ nhàng vén vạt áo Mộc Lăng lên, chỉ thấy khối ấn kí đã lan rất rộng rồi, cau mày nói: "Khó lường rồi Tư Đồ, phải mau giúp Mộc Lăng chữa bệnh, bằng không, ta chỉ sợ hắn không qua được nửa năm nữa."

"Nửa năm…" Tư Đồb lắc đầu: "Không phải là ít nhất còn gắng gượng được một năm sao, đầu gỗ này làm sao lại đến như vậy… Để cứu người cả mệnh cũng không cần nữa sao."

Cẩn thận ôm Mộc Lăng đặt lên giường, Tư Đồ giúp hắn đắp chăn, để Tiểu Hoàng lại trong phòng chăm sóc hắn, mình thì cùng Nhạc Tại Vân, Tương Thanh đi ra ngoài.

Nhạc Tại Vân đem chuyện ở Lạc Hà Thành đại thể kể cho Tư Đồ một lần, Tư Đồ cau mày nghe xong, lắc đầu, nói: "Hiện tại cấp bách là tìm giải

https://thuviensach.vn

dược cho Mộc Lăng, Nhạc gia trại gây rối đúng là đáng giận, nhưng chúng ta sợ rằng không đủ thời gian."

Nhạc Tại Vân nghe xong, gật đầu nói: "Tư Đồ bang chủ, lần này Mộc đại ca bọn họ hoàn toàn là vì giúp Nhạc gia trại, mới trở thành như vậy, mạng của ta cũng là Mộc đại ca cứu, hiện tại ta muốn tận lực góp chút sức mọn, giúp Mộc đại ca tìm giải dược, chỉ cần có thể cứu mạng hắn, chuyện gì cũng có thể hoãn lại."

Tư Đồ liếc mắt nhìn Nhạc Tại Vân, gật đầu: "Hảo."

Tần Vọng Thiên một đường đến Nhạc gia trại, đám ma đầu đến trợ trận đều bị hắn diệt sạch, hiện tại chỉ là xông thẳng vào Nhạc gia trại, nhưng đến đâu cũng không tìm được bóng Nhạc Tại Đình.

Kỳ thực Nhạc Tại Đình nghe nói kế hoạch đánh lén Mộc Lăng có biến, Tư Đồ đột nhiên xuất hiện, đã cảm giác sự tình không ổn, liền cùng Đoan Mộc Viêm trốn vào mật đạo đã chuẩn bị sẵn từ trước, tạm thời không xuất đầu.

Tần Vọng Thiên tìm hết một vòng Nhạc gia trại, chỗ nào cũng không thấy Nhạc Tại Đình, cảm giác không cam lòng cùng oán khí từng chút từng chút tăng lên, thế nhưng bất đắc dĩ không có cách phát tiết, càng nghĩ càng giận, ngay khi hắn muốn đem lửa giận trút lên những người khác trong Nhạc gia trại, chợt nghe Giáp Ất Bính Đinh ở phía sau hô lớn một tiếng nói: "Lão đại… Mộc Lăng tỉnh rồi!"

Một câu nói này, Tần Vọng Thiên lập tức khựng lại, ngây ngốc đứng tại chỗ một lúc lâu, quay đầu lại nhìn Giáp Ất Bính Đinh: "Mộc Lăng tỉnh?"

"Đúng vậy!" Giáp lập tức gật đầu: "𝓌Hắc Vân tiễn trang! Ngươi còn ở chỗ này làm gì? Mau trở về xem hắn!"

https://thuviensach.vn

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy bóng người chợt lóe, Tần Vọng Thiên đã như chớp chạy về Hắc Vân tiễn trang.

Giáp Ất Bính Đinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn nhau, vội vã đuổi theo Tần Vọng Thiên trở về.

Trong Hắc Vân tiễn trang, Tô Trường Phong đang phân phó hạ nhân quét tước, đầy đất là thi thể và máu người, Tần Vọng Thiên tựa hồ có chút không tin những thứ này đều là do mình làm, Tô Trường Phong thấy dáng vẻ hắn mờ mịt, liền nói: "Đây có một nửa là quan binh cùng người giang hồ tự giết lẫn nhau, không cần để ý, dù sao cũng đều là lũ quỷ chết tiệt!"

Tần Vọng Thiên cúi đầu, đi đến hậu viện, Tư Đồ cùng Tương Thanh đang đứng ở cửa viện, hai người thấy hắn trở về, đều cảm thấy rất hứng thú quan sát, muốn hảo hảo nhìn xem người Mộc Lăng vì muốn cứu mà đến tính mạng cũng đem ra cược là dạng người gì. Nhìn kỹ, Tư Đồ liền vui vẻ, rất hòa nhã nói với Tần Vọng Thiên: "Mộc Lăng ở bên trong, hắn tạm thời không có chuyện gì, không cần lo lắng."

Nói, giúp Tần Vọng Thiên mở cửa, để hắn đi vào.

Tần Vọng Thiên vào phòng, chỉ thấy Tiểu Hoàng ngồi bên cạnh, còn Mộc Lăng yên tĩnh nằm trên giường, liền chậm rãi đi tới. Ngồi xuống bên giường, Tiểu Hoàng đưa khăn trong tay cho hắn, nói: "Hắn vừa uống dược, sẽ bị phát nhiệt, có thể sẽ đổ mồ hôi, ngươi giúp hắn lau, đừng để hắn đá chăn."

Tần Vọng Thiên gật đầu, vươn tay nhận khăn, hỏi Tiểu Hoàng: "Hắn thế nào?"

Tiểu Hoàng nhìn hắn một chút, nói: "Dược này là ta cùng người khác phối, chí ít có thể bảo trụ tính mệnh Mộc Lăng trong ba tháng, nhưng sẽ không vượt quá nửa năm, phải tìm được giải dược cho hắn."

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên sửng sốt, ngẩng mặt lên: “Dược… Là ba vị kì dược Mộc Lăng nói?”

“Đúng!” Tiểu Hoàng gật đầu,nói: “Lần này ta cùng Tư Đồ đi Nam Hải, chính là vì muốn tìm Ngưu Hoàng của Đà phong ngưu, chúng ta đã tìm được ít đầu mối, lần này vội trở về, là vì biết Mộc Lăng có phiền phức, chúng ta sẽ lại lập tức lên đường tìm dược.”

“Các ngươi có đầu mối Ngưu Hoàng rồi?” Tần Vọng Thiên cực kì vui mừng.

“Còn có hai vị.” Tiểu Hoàng gật đầu, nói: “Hiện tại quan trọng nhất là thời gian cấp bách, Ngưu Hoàng ta và Tư Đồ có thể giải quyết, nhưng ít nhất cũng phải tốn một tháng. Mà Xạ Hương, thì các ngươi phải tự mình giải quyết rồi.”

“Xạ Hương có thể tìm ở đâu?” Tần Vọng Thiên hỏi dồn: “Có đầu mối gì không?”

Tiểu Hoàng gật đầu, nói: “Xạ Hương tốt cơ bản đều ở phía bắc, trong Cư cổ chí có ghi chép, trong núi Trường Bạch Sơn có loại này. Có rất nhiều tiều phu đốn củi gặp qua, nhưng chưa từng bắt được…. Chúng ta phái rất nhiều huynh đệ Hắc Vân Bảo đi thăm dò, cơ bản đã điều tra rõ, ở ngay tại thiên trì [hồ lớn] cùng phụ cận Trường Bạch Sơn.

“Chúng ta lập tức đi!”Tần Vọng Thiên nói: “Đi Trường thiên trì Bạch Sơn!”

Tiểu Hoàng gật đầu, nói: “Ngươi mang theo Mộc Lăng cùng đi, phải lấy được Xạ Hương trong vòng hai tháng, sau đó, chuyển hướng đến Tây bắc, chúng ta hợp lại ở đó… Đến Thiên niên tuyết sơn ở Cực bắc, tìm Thần hươu… Thần hươu khả ngộ bất khả cầu, thế nhưng ta đã giúp Mộc Lăng bốc một quẻ, Mộc Lăng sẽ trường mệnh bách tuế, chỉ là có một kiếp nạn mà thôi, trước đây khi đến Thần Tiên Đảo, cha cũng đã đoán mệnh cho

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng, nói phải đến phía bắc, chuyến này gian nan nhưng nếu vượt qua được thì sẽ là khổ tận cam lai.”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Ta hiểu được… vậy, Mộc Lăng ngày mai có thể tỉnh không? Hiện tại hắn… “

Tiểu Hoàng lắc đầu, nói: “Hắn tỉnh lại là không thành vấn đề, trong vòng ba tháng thân thể cũng sẽ không có dị tượng gì, chỉ là hắn tổn hao rất nhiều nội lực, hiện tại nội lực chỉ còn lại khoảng hai phần, ngươi phải hảo hảo chăm sóc hắn.” hắn

Tần Vọng Thiên nhướng mày, nghĩ đến tám phần nội lực của Mộc Lăng không biết đi đâu, lại nghĩ đến nội lực của mình đột nhiên tăng gần gấp mười… Thất tuyệt luyện thành rồi sao… Là dùng tám phần nội lực của Mộc Lăng đổi về…

Tiểu hoàng thấy vẻ mặt hắn ưu sầu, liền đứng lên, vỗ vai Tần Vọng Thiên nói: “Yên tâm đi, Mộc Lăng có phúc tướng, ngươi cũng có phúc… Hai ngươi nửa đời trước đều phải trải qua đau khổ, tuổi già chắc chắn sẽ phúc trạch kéo dài, gần nhau đến già…”

Tần Vọng Thiên ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng cười cười với hắn, nói: “Ta đi ra, ngươi ở lại với hắn đi, Mộc Lăng không thích người khác ủ rũ, đi rửa mặt chải đầu một chút.” Nói xong thì xoay người đi ra.

Cửa phòng đóng, trong phòng chỉ còn lại Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng, vươn tay nắm lấy tay Mộc Lăng, lẳng lặng nhìn gương mặt Mộc Lăng, bình thường vừa ầm ĩ càn quấy vừa tức chết người… hôm nay lại an tĩnh như vậy.

Khẽ nhíu mày, Tần Vọng Thiên vươn muốn lau đi vệt máu bên khóe môi Mộc Lăng, thế nhưng vết máu đã khô rồi. Tiến gần đến, Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng liếm, liếm sạch vết máu kia.

https://thuviensach.vn

Ngơ ngác nhìn khóe môi Mộc Lăng vẫn còn vết ẩm ướt, Tần Vọng Thiên đột nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi, dựa vào phần gối còn lại của Mộc Lăng. Nắm chặt bàn tay hắn, thấp giọng nói: “Ngươi còn nhớ không, ta đã từng nói với ngươi… Ta nhất định sẽ giúp ngươi khỏe mạnh, ngươi cũng chữa hết bệnh của ta, trước nay đều là ngươi chăm sóc ta, hôm nay chúng ta đổi lại.”

Lại nhìn nửa mặt nghiêng của Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên nghĩ, nếu như hắn còn tỉnh, nhất định sẽ lại giậm chân nghiến răng lý sự, còn có thể đắc ý nói hắn là thần y: “Chỉ còn lại hai phần nội lực… Vậy ngươi sau này hắn là đánh không lại ta rồi, xem ngươi còn hung hăng được nữa không.” Thở dài một hơi, Tần Vọng Thiên chậm rãi nhắm mắt lại nói: “Từ hôm nay trở đi, để ta che chở cho ngươi.”

Ngoài cửa, Tiểu Hoàng kéo nước rửa tay, Tương Thanh cũng đã lâu không gặp, hai người đứng bên cạnh giếng ôn chuyện, xoay mặt, chỉ thấy Tư Đồ đứng một bên cười không ngừng.

Tiểu Hoàng có chút không giải thích được, hỏi: “Tư Đồ, Mộc Lăng đã bệnh thành như vậy rồi, ngươi còn cười a?”

Tư Đồ khoát tay: “Ai, lần này tính cái gì, đầu gỗ đó trước đây thời điểm bệnh nặng nhất đã từng tuyệt khí, cuối cùng cũng sống lại rồi, mạng hắn so với gián còn dai hơn, yên tâm. Hơn nữa, không phải nhạc phụ đại nhân đã nói rồi sao, hắn sẽ trường mệnh bách tuế.”

Tương Thanh cùng Tiểu Hoàng liếc nhìn nhau, đều có chút vô lực.

“Vậy ngươi làm gì lại vui vẻ như vậy?” Tiểu Hoàng không giải thích được hỏi Tư Đồ.

“Hắc hắc.” Tư Đồ có chút không khống chế được ngửa mặt lên trời cười, hỏi Tiểu Hoàng: “Tần Vọng Thiên đó, chính là ái nhân của Mộc Lăng, đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Ân.” Tiểu Hoàng gật đầu: “Hắn và Mộc Lăng rất xứng đôi, tính cách cũng rất tốt.”

“Bang chủ?” Tương Thanh không giải thích được nhìn cái mặt đang biểu thị ‘ta đang vui nha’ của Tư Đồ: “Ngươi làm gì vui vẻ như vậy?”

“Ân?” Tư Đồ nhìn hai người, nói: “Các ngươi không phát hiện sao? Tần Vọng Thiên kia cao hơn Mộc Lăng a!”

Tương Thanh cùng Tiểu Hoàng đều sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, mờ mịt nhìn Tư Đồ.

“Ai… Tần Vọng Thiên kia nhìn sao cũng không giống người nằm dưới a, hơn nữa thối đầu gỗ hiện nay nội lực không bằng người ta.” Tư Đồ ác độc cười nói: “Ác nhân tự có ác nhân trị a, nghĩ đến hắn cả đời này đều sẽ bị áp xuống phía dưới, ta liền vui vẻ a.”

Tư Đồ vẻ mặt vui vẻ, Tiểu Hoàng cùng Tương Thanh dở khóc dở cười. Tiểu Hoàng lườm Tư Đồ một cái, xoay người về phòng.đ

“Ai? Tiên Tiên?” Tư Đồ vội vàng đuổi theo: “Lần này thật sự là quá chuẩn, nhạc phụ đại nhân là thần tiên nha, hiện tại ngươi cũng là tiểu thần tiên!”

Mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, Tương Thanh một mình đứng trong sân, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cúi đầu, nhìn thấy ảnh phản chiếu trong giếng, trầm mặc một lúc, cũng xoay người trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người sau khi rời giường đều vội vàng chạy đến phòng Mộc Lăng, muốn xem hắn thế nào rồi. Vào phòng, mọi người liền sửng sốt, Tần Vọng Thiên nửa dựa vào giường, một chút cũng không dám nhúc nhích, nửa người đều đã tê rần. Mà Mộc Lăng, thì lại là hai tay ôm tay hắn, một chân gác trên người hắn, ngủ ngáy rất ngoan, khóe miệng còn một chuỗi nước bọt.

https://thuviensach.vn

Thấy có người vào, Tần Vọng Thiên lập tức phân phó Giáp Ất Bính Đinh: “Đến Bách Tiên Cư mua hoành thánh da cá và bánh bao gạch cua Mộc Lăng thích nhất, có vẻ sắp tỉnh!”

“Hảo!” Giáp Ất Bính Đinh vui vẻ chạy đi, bốn người đều rất hiểu chuyện, Tư Đồ, Hoàng Bán Tiên, Tương Thanh cùng Phùng Ngộ Thủy nói cách khác chính là nhà mẹ của đại phu bọn họ, nhất định phải hảo hảo hầu hạ. Vì vậy liền mua một hộp thức ăn lớn trở về. Để lên bàn trong phòng Mộc Lăng, Phùng Ngộ Thủy đã có thể đi lại rồi, hắn sớm đã đói bụng liền ngồi xuống cạnh bàn ăn bánh bao.

“Tình trạng bên ngoài thế nào?” Tư Đồ hỏi Giáp Ất Bính Đinh.

“Đám người giang hồ đều nghị luận rất sôi nổi, có điều may là bọn quan binh một người cũng không dám lên tiếng.” Nói, Giáp đưa một khối lệnh bài cho Tương Thanh nói: “Ta đã dựa theo phân phó của ngài, quan viên trong Lạc Hà thành đều đã nói qua, ai cũng không được nói bậy, cũng không được nói ra.”

Tương Thanh nhận lệnh bài, giao cho Tần Vọng Thiên nói: “Thân phận của ngươi đặc biệt, dọc đường đi có lẽ cần dùng, mang theo bên người.”

Tần Vọng Thiên nói lời cảm tạ nhận lấy Tư Đồ bĩu môi: “Lệnh bài của tiểu quỷ chết tiệt kia vậy mà còn có ích hơn lệnh bài của Hắc Vân Bảo.”

Tiểu Hoàng ở bên cạnh túm hắn một cái, lườm, Tư Đồ bĩu bĩu môi, thấy Mộc Lăng còn đang ngủ, liền cầm lấy một cái bánh bao, bẻ đôi, cầm nửa cái bánh bao đang bốc hơi nghi ngút quơ qua quơ lại trước mũi Mộc Lăng: “Này, nếu không dậy thì sẽ không được ăn đâu!”

Quả nhiên, chỉ mới hai cái, Mộc Lăng liền rất không chịu thua kém giật giật mũi, lông mi rung rung, dường như là sắp tỉnh.

https://thuviensach.vn

“Lăng!” Tần Vọng Thiên vừa mừng vừa sợ, mọi người cũng đều tụ lại, Mộc Lăng mơ mơ màng màng ngửi được cái gì thơm quá a, mấy ngày nay hắn cùng tiểu hài tử chết tiệt kia đã ba ngày không ăn gì, thật đói a… Sau đó dần dần thanh tỉnh.

Phản ứng đầu tiên của Mộc Lăng là, Tần Vọng Thiên đã khỏe chưa? Há mồm liền hỏi: “Ân… Vọng Vọng, thân thể thế nào rồi? Nội lực nữa?”

“Ta không sao rồi.” Tần Vọng Thiên vội vàng đưa tay qua. Mộc Lăng còn tiếc ngủ nhắm mắt, vẫn nắm lấy tay giúp hắn bắt mạch, một lát sau, gật đầu: “Không có việc gì nữa, Thập tuyệt cũng thành rồi! Ân, Vọng Vọng lấy cái bánh bao cho ta, thật đói a… ”

Người xung quanh cũng nhịn không được bật cười, lúc này, có một bàn tay nho nhỏ trắng nõn, cầm một cái bánh bao cũng trắng nõn đưa tới bên miệng Mộc Lăng, nói: “Ăn đi.”

“Ân.” Mộc Lăng a ô một ngụm cắn bánh bao, vừa nhai vừa nói: “Nương a, chết đói lão tử rồi, ngô…” Nhai một lúc lâu, mới phát hiện có chút không đúng, trong phòng hình như có rất nhiều người?

Sau đó nhìn lại, Tần Vọng Thiên một tay cầm tay mình, tay kia bị mình cầm bắt mạch, vậy cái tay đưa bánh bao cho mình là của ai a? Nhấc mí mắt lên nhìn, liền thấy Tiểu Hoàng cầm bánh bao, ngồi bên giường mỉm cười nhìn hắn, Mộc Lăng ngậm bánh bao ngây người… Ngẩng mặt lên, liền thấy bên giường chi chít đứng một hàng người.

Tư Đồ đã lâu không gặp nhếch miệng tán thán nói: “Ngươi sống thật bản năng a!”

Sau một lát, hạ nhân bên ngoài nghe từ trong phòng truyền ra tiếng hét thảm thiết của Mộc Lăng, chim chóc kinh hoàng bay loạn xạ…

https://thuviensach.vn

“Các ngươi sao lại tới?” Mộc Lăng khoanh chân ngồi trên giường gặm bánh bao, mắt nhìn Tiểu Hoàng, Tư Đồ cùng Tương Thanh đột nhiên xuất hiện.

Tiểu Hoàng ngồi xuống bên cạnh Mộc Lăng, đem tình trạng đại thể cùng vấn đề cấp bách cần giải quyết trước mắt nói qua một lần, Mộc Lăng dẫu môi, không nói lời nào, tiếp tục gặm bánh bao.

“Chúng ta lập tức đi Trường Bạch Sơn nga?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

“Chúng ta cũng đi!” Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy cũng nói.

Mộc Lăng ngẩng đầu nhìn mấy người, cuối cùng đường nhìn rơi xuống trên người Tần Vọng Thiên, bĩu môi nhỏ giọng nói thầm một câu: “Vậy chuyện của Nhạc gia trại…”

“Ta có thể chờ.” Tần Vọng Thiên nghiêm túc nói: “Trước tiên phải trị hết bệnh cho ngươi đã.” Ngữ điệu khi nói làm tất cả mọi người run lên một cái, Mộc Lăng cầm một cái bánh bao nhai a nhai, thấy mọi người đều nhìn hắn, chớp mắt mấy cái: “Nhìn cái gì a? Ta không có ý kiến.”

“Vậy là ngươi tán thành rồi?” Tư Đồ hỏi.

“Ân…” Mộc Lăng tiếp tục nhét bánh bao, gật nhẹ đầu, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, việc này không nên chậm trễ, đều chuẩn bị ngày mai sẽ khởi hành.

Mộc Lăng ăn xong bánh bao rồi liền xuống giường.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 54

"Ngươi có muốn nghỉ một lúc không…" Tần Vọng Thiên đi theo phía sau hắn sợ đến hết hồn, "Ngươi thoáng cái mất hết tám phần nội lực, thân thể chịu được không?"

Mộc Lăng chạy tới dược phòng, xua Tần Vọng Thiên ra ngoài, nói: "Từ trước đến nay chỉ có ta chiếm tiện nghi người khác, chưa từng bị người chiếm tiện nghi, lần này lỗ lớn, thù này không báo ta không làm quân tử nữa!" Nói xong, đóng cửa một mình bận rộn.

Thẳng đến nửa đêm, mới lảo lảo đảo đảo về phòng, vừa hét: "Chết đói", vừa nằm úp sấp trên giường bắt Tần Vọng Thiên đấm lưng.

"Ngươi lăn qua lăn lại làm gì vậy?" Tần Vọng Thiên xoa vai cho Mộc Lăng.

"Hừ hừ hừ." Mộc Lăng nằm úp trên giường cười trộm, đắc ý nói: "Lần này không để cho bọn Nhạc Tại Đình biết lợi hại không được."

Một đêm trôi qua không có gì, sáng sớm ngày hôm sau, Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng cáo biệt mọi người, trước tiên khởi hành đi Nam Hải, tìm Ngưu Hoàng của Đà phong ngưu[trâu có bướu lạc đà]. Trước khi đi, Tư Đồ kéo Tần Vọng Thiên qua một bên, ngay trước mặt Mộc Lăng, đưa cho hắn một cái bọc nhỏ.

Tần Vọng Thiên vừa mở ra nhìn lập tức sửng sốt, bên trong là từng xấp từng xấp ngân phiếu dày. Tần Vọng Thiên cũng không tính là nghèo, nhưng có lẽ cả đời này cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, có chút

https://thuviensach.vn

không ải thích được ngẩng mặt nhìn Tư Đồ. Tư Đồ giơ tay vỗ vỗ vai hắn, xúc động nói: “Đây là của hồi môn của Mộc Lăng, sau này hắn phải giao cho ngươi rồi, ngươi nhất định phải xem trọng hắn, không được tùy tiện thả ra ngoài gây tai họa cho nhân gian a…”

“Tư Đồ!” Mộc Lăng không đợi Tư Đồ nói hết lời đã giơ chân, nhảy dựng lên cầm bánh bao thịt định đập hắn, Tư Đồ cười lớn ôm Tiểu Hoàng lên ngựa, giơ roi giục ngựa đi về phía nam. Mộc Lăng còn đang đuổi theo phía sau, Tiểu Hoàng nhô đầu ra phất tay với Mộc Lăng: “Mộc Lăng, ngươi phải bảo trọng thân thể nha, hai tháng sau chúng ta tái kiến ở Tuyết sơn…”

Mộc Lăng vừa vẫy tay cáo biệt với Tiểu Hoàng, vừa giậm chân, rống: “Tư Đồ, ngươi đừng để ta thấy ngươi lần nữa! Lần sau, lão tử hạ độc cho ngươi câm luôn!”

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, Tương Thanh cũng dắt ngựa đến, chắp tay một cái với Mộc Lăng, nói: “Ta tới Tuyết sơn ở cực bắc trước, điều tra tung tích của Thần Hươu.”

“Ngươi cũng muốn đi a?” Mộc Lăng có chút vẻ mất mát, thật vất vả mới thấy mặt, nhanh như vậy đều đi hết, ngẫm lại vẫn còn chưa cùng Tiểu Hoàng ôn chuyện nữa.

Tương Thanh thấy trên vẻ mặt Mộc Lăng có nhàn nhạt không muốn, liền cười cười, nói: “Còn nhiều thời gian mà, ngươi trị hết bệnh rồi, còn sợ không đủ thời gian tụ họp sao.” Nói xong, cùng Tần Vọng Thiên nói lời cáo từ, dẫn ngựa rời đi. Chợt nghe Mộc Lăng rống: “Tiểu Thanh, ngươi phải giữ chủ động a, đừng để cho tên sói con Ngao Thịnh kia khi dễ a!”

Tương Thanh hơi sửng sốt, lập tức gật đầu, cùng Mộc Lăng nói câu bảo trọng, sau đó cũng xoay người lên ngựa, giơ roi hướng đến tây bắc.

Mộc Lăng khe khẽ thở dài, đứng tại chỗ một hồi, thở dài quay người lại, chỉ thấy Tần Vọng Thiên đứng sau lưng hắn.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cũng trở về thu dọn…” Mộc Lăng nói còn chưa dứt lời, đã bị Tần Vọng Thiên kéo lại, ôm vào trong lòng.

“Làm gì đó!” Mộc Lăng đạp chân hắn một cái.

Tần Vọng Thiên không nói lời nào, chỉ là dùng sức ôm lấy Mộc Lăng cọ a cọ.

“Ta cảnh cáo ngươi nga.” Mộc Lăng uy hiếp Tần Vọng Thiên: “Dù ta chỉ còn hai phần nội lực, nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, ta còn có độc dược, nếu ngươi dám làm bậy, ta bỏ độc cho ngươi cả đời bất cử!”

Tần Vọng Thiên có chút giật mình mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, một lúc lâu mới nói: “Ta làm sao xằng bậy được, ta là thật tâm thích ngươi, nói cường bạo cũng là vì giận, ta sẽ đợi đến lúc chúng ta ngươi tình ta nguyện mới làm…”

Tần Vọng Thiên còn chưa nói xong, Mộc Lăng đã thảm thiết kêu một tiếng, che tai chạy, vừa chạy vừa la: “Ta cái gì cũng chưa từng nghe! Cái gì cũng chưa từng nghe!”

Tần Vọng Thiên có chút ủ rũ thở dài, vội vàng đuổi theo.

Trở về Hắc Vân tiễn trang, Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân đã chuẩn bị xong mã xa, dù Mộc Lăng không chịu, nói muốn cưỡi Tiểu Hắc đi, nhưng vẫn là bị Tần Vọng Thiên cưỡng chế nhét vào mã xa, Tần Vọng Thiên đi vào: “Cùng đi”, Giáp đánh xe, những người khác kị mã, cùng nhau giơ roi khởi hành.

Vừa ra khỏi cửa thành, Mộc Lăng đột nhiên hô một tiếng: “Chờ một chút!”

Giáp dừng lại xuống xe, tất cả mọi người quay đầu lại khó hiểu nhìn, chỉ thấy Mộc Lăng từ mã xa đi ra, đùng đùng đùng chạy tới bên cạnh một

https://thuviensach.vn

con sông nhỏ. Từ trong lòng lấy ra một bọc giấy vàng, Mộc Lăng trước tiên cho tay vào trong sông xem thử hướng dòng nước, sau đó thõa mãn gật đầu, mở bọc giấy ra, bên trong là thuốc bột trắng, rắc hết vào sông.

"Lăng, làm gì vậy?" Tần Vọng Thiên không giải thích được đi tới gần.

Mộc Lăng nhịn không được tay run một chút, quay đầu lại liếc Tần Vọng Thiên: "Ngươi cứ gọi đầu gỗ hay Mộc Lăng như trước được không? Nghe 'Lng' ta sợ."

"Như vậy sao được, quan hệ của chúng ta không còn như trước nữa rồi. "Tần Vọng Thiên chăm chú nói: "Ngay cả của hồi môn Tư Đồ cũng đưa cho ta rồi…"

"Đi chết đi a!" Mộc Lăng nói xong, đạp Tần Vọng Thiên một cước, cầm vạt áo đứng lên, quay vào trong mã xa, nói với Giáp: "Đi thôi, khởi hành đi Trường Bạch Sơn, lão tử muốn ăn đồ ăn phương bắc!"

Ngay trước khi mã xa lăn bánh, Tần Vọng Thiên chui lại vào trong, có chút hiếu kì hỏi: "Khi nãy ngươi cho dược gì vào nước? Hay là thứ dược giống lần trước?"

Mộc Lăng cười cười, đắc ý nói: "Dược hạ lần trước, nhất định tiểu tử Đoan Mộc Viêm kia sẽ phái người đến vùng phụ cận tìm giải dược, dược hôm nay là loại mới, hơn nữa, ngoài đối phó Nhạc Tại Đình, còn tặng chút lễ vật cho Âu Dương Ngọc, dám đùa ta, hừ hừ! Tiểu nha đầu vặt vãnh, xem ngươi dám ra đường không!"

Ngày hôm sau, Nhạc Tại Đình sau khi thật vất vả tìm được giải dược, trị hết chứng bệnh xấu hổ chuẩn bị xuất môn, đột nhiên cảm giác toàn thân không khỏe, vừa nhìn, liền phát hiện toàn thân phát ban, ngứa ngáy khó nhịn.

https://thuviensach.vn

So với Nhạc Tại Đình, Âu Dương Ngọc thảm hại hơn, một đêm trước lúc đi ngủ còn hảo hảo, khi tỉnh lại, bụng lại to lên, thoạt nhìn giống hệt như đã mang thai bảy tám tháng.

Âu Dương Ngọc sợ hãi, thật không muốn sống nữa, không bệnh không đau, bụng lại đột nhiên lớn như đang mang thai biết phải làm sao a… Âu Dương Ngọc trốn trong nhà không dám xuất môn gặp người nữa, Đoan Mộc Viêm cũng không có biện pháp, lần này xem ra Mộc Lăng là tức giận thật sự, một chút manh mối cũng không biết được là dược gì, cũng không biết phải trị thế nào, chỉ có thể bảo hai người đợi.

…

Tạm thời gác lại chuyện của Nhạc gia trại không đề cập tới, chỉ nói về bọn Mộc Lăng, mã xa cứ một đường đi tới, vì thời gian cấp bách, cho nên mọi người đi liên tục không nghỉ. Cả một đường Tần Vọng Thiên đã đem Mộc Lăng cưng chiều đến độ lên trời rồi, ngay cả đi nhà xí hắn cũng ở bên ngoài chờ, ăn sợ nghẹn uống nước sợ sặc, sáng đi sợ ngã tối ngủ sợ lạnh, giữ chặt bên người một tấc cũng không rời, đồng thời còn thường xuyên cọ cọ mấy cái ăn đậu hủ.

Ngày hôm đó, đoàn người đến vùng phụ cận Đại Hắc Sơn Thành ở phía bắc, khí trời cũng dần lạnh hơn, Tần Vọng Thiên mua một cái áo choàng lông chồn thật dày đem bọc Mộc Lăng lại.

“Lão đại.” Ất đi dò đường trở về, nói: “Còn cách một ngọn núi mới đến Đại Hắc Sơn Thành, nhưng trời đã sắp tối rồi, ở đằng trước có một ngôi miếu cũ, có cần ở đây nghỉ lại một đêm, sáng mai tiếp tục vào thành không? Buổi tối đường núi rất khó đi.”

Tần Vọng Thiên liếc nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng nhún vai, ý bảo hắn không có ý kiến.

“Vậy nghỉ lại một đêm đi.” Tần Vọng Thiên nói.

https://thuviensach.vn

Buổi tối gió núi thổi mạnh, ngôi miếu đã cũ, tường bốn phía đều có gió lùa, Giáp Ất Bính Đinh nghĩ thế này còn không ấm áp bằng trong mã xa, liền dắt cả ngựa lẫn mã xa vào miếu.

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân chạy ra ngoài bắt thú rừng, bọn họ cũng đều biết Mộc Lăng thích ăn, gần đây đã hai ngày ăn lương khô rồi, vừa vặn hôm nay còn sớm, đi bắt con hoẵng hay thú rừng gì đó, cho hắn đổi khẩu vị.

Mộc Lăng bọc áo lông chồn ngồi bên mép mã xa chống cằm phát ngốc, đã chạy suốt mười ngày rồi, tất cả mọi người đều lòng như lửa đốt, nhưng lại không thể đi quá nhanh, tránh cho Mộc Lăng mệt, còn phải giả ra bộ dáng rất vui vẻ, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng Mộc Lăng. Mộc Lăng dám khẳng định, đám tiểu tử này đối với phụ thân mình cũng chưa từng hiếu thuận được như vậy.

Còn đang ngồi phát ngốc, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, nghĩ là bọn Phùng Ngộ Thủy trở về, mọi người ngẩng đầu nhìn liền nhận ra là không phải, là bốn đại hán cường tráng. Mấy người đại hán đều có vẻ đã hơn ba mươi tuổi, bên ngoài y phục mặc một bộ áo da thú cộc tay, trên vai đeo cung tên, một người khiêng một con thú đã bị bắn chết, là một con hoẵng, ngoài ra còn một bao thỏ rừng và gà rừng lớn… xem ra là thợ săn người địa phương.

Mấy người đi vào ngôi miếu cũ, thấy Mộc Lăng đang nhóm lửa chờ người bên trong, liền sửng sốt.

Giáp Ất Bính Đinh thấy họ là người địa phương, liền cười cười, nói: “Các vị đại ca, mượn chỗ tránh gió một chút.”

Mấy người thợ săn liếc mắt nhìn nhau, cũng cười nói với Giáp Ất Bính Đinh: “Vị đại ca này quá khách khí rồi, ngôi miếu này là chỗ cho người qua đường tránh gió đêm, xin cứ tự nhiên xin cứ tự nhiên, ha ha.”

https://thuviensach.vn

“Các vị muốn đi Đại Hắc Sơn Thành a?” Mấy người thợ săn tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, hỏi.

“Đúng vậy.” Giáp cười hì hì nói: “Thiếu gia nhà chúng ta bị bệnh, lần này chúng ta đi là để tìm dược cho hắn.”

Mấy người thợ săn có chút giật mình nhìn Mộc Lăng một chút, đều gật đầu: “Là người phía nam sao? Phương bắc rất lạnh a, cẩn thận bị cóng.”

Mộc Lăng bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Người lớn ai lại bị cóng a, trong tên lão tử còn có một chữ ‘Lăng’ còn sợ bị cóng a…”

Mấy người thợ săn không nghe thấy, nhưng Tần Vọng Thiên nghe thấy được, hỏi: “Có sợ lạnh hay không liên quan gì tới trong tên có chữ ‘Lăng’ a?”

Mộc Lăng đảo mắt một cái: “Băng lăng[băng tuyết, tảng băng] cũng có một chữ lăng!”

Tần Vọng Thiên có chút bất đắc dĩ, thấy vẻ Mộc Lăng xụ xuống, tựa hồ có chút mất hứng, đoán là hắn đói bụng, liền gọi Bính đến thì thầm hai câu.

Bính gật đầu, đi đến chỗ mấy người thợ săn kia, móc ra mấy lượng bạc cho bọn hắn, nói: “Vị đại ca này, chúng ta mua một con gà rừng được không a?”

Người thợ săn sửng sốt, lập tức cười lớn nói: “Các người là người cùng khác sao, bấy nhiêu bạc đủ mua cả con hoẵng.”, vừa nói vừa kéo con hoẵng ra: “Các ngươi nhiều người như vậy ăn một con hoẵng vừa hảo, ta giúp các ngươi lột da, thêm một con gà rừng cùng một con thỏ rừng xem như tặng các ngươi.” Nói xong, đưa gà và thỏ rừng cho bính, sau đó thì giúp lột da hoẵng.

https://thuviensach.vn

Bính cực kì vui vẻ cầm thịt rừng trở về, Tần Vọng Thiên xoay mặt, đã thấy hai mắt Mộc Lăng đều cười híp lại, cười nói: “Nướng lên ăn, rồi uống vài chén rượu.”

Mộc Lăng gật đầu a gật đầu, Tần Vọng Thiên tự mình xuống xe, dựng giá gỗ, nướng thịt rừng cho Mộc Lăng.

“Vị tiểu ca này mắc bệnh gì a?” Mấy người thợ săn cũng dựng một cái giá nướng, vừa làm vừa hỏi bọn Mộc Lăng: “Lên phía bắc tìm dược, muốn tìm Nhân Tham hay Lộc Nhung a?”

“Chúng ta muốn tìm Xạ Hương.” Giáp thấy các thợ săn có vẻ như rất quen thuộc vùng này, liền hỏi: “Huynh đài biết chỗ nào có thể lấy được xạ hương không?”

“Nga?” Một người thợ săn cau mày ngẩng mặt nói: “Cái này thì khó rồi.”

“Khó?” Tần Vọng Thiên vừa nghe đã thấy lo, hiện tại bọn họ sợ nhất là có biến cố gì đó xảy ra, bởi vì thời gian còn lại của Mộc Lăng thật sự là không nhiều, liền hỏi: “Sao lại khó?”

Một người thợ săn nhìn Tần Vọng Thiên một chút, cười nói: “Các ngươi không thấy chúng ta săn được đều là hoẵng với thỏ sao? Xạ Hương ở vùng này cơ bản đã không còn, muốn tìm, phải đi sâu vào trong Trường Bạch Sơn.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, tâm thoáng nhẹ nhõm, vốn dĩ bọn họ cũng là muốn đi vào Trường Bạch Sơn tìm.

“Mặt khác a… Trên Trường Bạch Sơn có một Bạch Đầu Sơn Trang(= = kì thực ta rất muốn viết là Vạn Mai Sơn Trang…).” Người thợ săn kia nói tiếp: “Trang chủ gần như đã bắt hết Xạ Hương trên núi về nuôi trong sơn trang.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Giáp cau mày hỏi: “Như vậy cũng được a?”

“Nghe nói trong tay hắn có một con Xạ Vương, đám Xạ Hương kia đều rất nghe lời Xạ Vương, đều chạy vào trong sân nhà hắn.” Người thợ săn nói: “Chúng ta cũng chỉ là nghe nói, Trường Bạch Sơn gần đây không yên ổn, luôn có sơn phỉ, phần lớn thợ săn đều không dám vào núi săn thú nữa. Chủ nhân Bạch Đầu Sơn Trang kia cũng không biết là có địa vị gì, nói chung nghe nói trong núi đã không còn Xạ Hương nữa, đều bị hắn nuôi trong đại viện, hằng năm đều có gia nhân trong nhà hắn mang Xạ Hương ra ngoài bán, giá cả còn cao hơn vàng a.”

Giáp Ất Bính Đinh nghe xong, đều quay lại nhìn Tần Vọng Thiên. Tần Vọng Thiên cũng nhẹ thở dài, không biết nên vui hay buồn, đây nói không chừng cũng là chuyện tốt… ít nhất… coi như là đã có đầu mối rồi, không cần phải đi loạn trên núi, không tốt là… lại có thêm một tầng phiền phức khác.

Nghĩ tới đây, Tần Vọng Thiên quay đầu lại, chỉ muốn nhìn một chút xem Mộc Lăng đang có biểu tình gì, chắc sẽ phải lo lắng. Thế nhưng quay đầu lại, chỉ thấy hai mắt Mộc Lăng long lanh lấp lánh chăm chăm nhìn con thỏ nướng trên tay hắn, chùi nước bọt hỏi: “Vọng Vọng, thỏ nướng sắp thành màu vàng óng rồi, ăn được chưa?”

Tần Vọng Thiên triệt để không nói nên lời, lắc đầu, thấy thỏ đã nướng chín, liền bẻ một cái chân thỏ, lấy ra một khối muối ăn thường mang theo bên người, quét qua một lượt trên cái đùi thỏ nướng vàng rượm, đưa qua cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười đến hai mắt đều híp, đưa tới bên miệng cắn một cái, chép chép miệng, khen một tiếng mỹ vị! Cởi áo choàng, Mộc Lăng bắt đầu thoải mái ăn, vừa ăn vừa tán thán: “Ân, thịt thật chắc a! Không hổ là thịt rừng a, thơm a!”

https://thuviensach.vn

Đang khi nói chuyện, gà rừng cũng nướng chín, Tần Vọng Thiên lại bẻ một cái đùi gà đưa qua, Mộc Lăng một tay cầm đùi gà, một tay cầm chân thỏ, ăn đến cực kì vui sướng a.

Đang ăn, Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân vội vàng từ bên ngoài chạy vào, thấy trong miếu náo nhiệt như thế, hai người liền sửng sốt.

“Đến đây, hai ngươi cũng ăn chút đi!” Giáp cắt thịt hoẵng muốn đưa sang cho Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy, hai người lại xua tay, chạy đến bên cạnh Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng, thấp giọng thì thầm vài câu.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên vừa nghe, đều cau mày…

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân vốn dĩ muốn lên núi bắt thú rừng, thế nhưng hai người một chút kinh nghiệm săn thú cũng không có, hơn nữa không quen địa hình, hai người sợ đi lạc, cho nên chỉ tìm ở vùng gần đó, lúc đang bắt một con thỏ rừng, đột nhiên nghe trên núi có tiếng ồn ào. Trong nơi rừng sâu núi thẳm còn có người, làm hai người đều cảm thấy kì quái, liền trốn sau rừng cây nhìn, chỉ thấy một đám người giang hồ cầm đao kiếm, một người dẫn đầu hỏi: “Đã tìm được chưa?”

“Trên núi và dưới chân núi đều lục soát kĩ, không có a.” Thủ hạ trả lời.

“Chỉ là một đứa nha đầu, còn có thể trốn được bao nhiêu ngày? Thiếu chủ đã hạ lệnh, nhất định phải bắt được nó, đã biết chưa!”

“Vâng!” Đám thuộc hạ lại phân tán ra đi tìm.

Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân cùng liếc mắt nhìn nhau, ban đầu ha người nghĩ đây chỉ là tư oán này nọ, cũng không để tâm nhiều, vừa muốn đi, lại nghe một tên thủ hạ hỏi thủ lĩnh: “Đại ca, muốn tìm Xạ Vương, trực tiếp đến Bạch Đầu Sơn Trang không được sao, sao phải đi bắt nha đầu kia?”

https://thuviensach.vn

“Ai, ai biết a.” Tên dẫn đầu bất đắc dĩ nói: “Thiếu chủ chỉ nói, muốn Xạ Vương cho ra Xạ Hương, không có nha đầu kia không được.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân liếc mắt nhìn nhau, hiện tại bọn họ vô cùng mẫn cảm với hai chữ Xạ Vương, tối nằm mơ cũng toàn thấy Xạ Hương, vị Thiếu chủ thần bí mấy người kia nhắc đến, không biết đang có chủ ý gì.

Hai người lại tìm một hồi, cũng không phát hiện tung tích cô nương nào, liền chạy về ngôi miếu hoang kể chuyện này lại cho mọi người.

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, hỏi Mộc Lăng: "Rất nhiều người biết đến Xạ Vương sao? Còn có người khác muốn?"

Mộc Lăng miệng nhai thịt thỏ nói: "Cũng không kì quái a, Xạ Hương của Xạ Vương là cực phẩm, là thần dược, dù là không muốn dược, cũng là muốn tiền, đã nói nó là vô giá."

"Vậy bọn hắn bắt một nha đầu làm gì?" Tần Vọng Thiên hỏi.

"Nha đầu mà bọn họ nói có thể là Thải hương nhân[người lấy Xạ Hương]." Mộc Lăng thấp giọng nói: "Xạ Hương kỳ thực là hùng xạ tiết ra, khô kết thành hình. Các ngươi xem con hoẵng của mấy người thợ săn đi, kỳ thực nó cũng là xạ, chỉ có điều là mẫu xạ, không thể tiết ra Xạ Hương."

"Nga…" Tần Vọng Thiên nhiều năm ở Mạc Bắc, lần đầu thấy loại này, liền nhớ kĩ hình dáng, để sau này nhìn thấy còn nhận ra được.

Thải hương nhân là được lưu truyền nhiều đời, bọn họ biết điều phối một loại hương liệu, có thể khiến hùng xạ tiết ra rất nhiều Xạ Hương, bình

https://thuviensach.vn

thường chỉ cần một thải hương nhân, một con hùng xạ, trong vòng ba ngày là có Xạ Hương.

“Như vậy a.” Mấy người đều gật đầu, Phùng Ngộ Thủy hỏi: “Vậy chỉ cần biết cách điều chế loại hương liệu kia, không phải ai cũng có thể làm Thải hương nhân rồi sao?”

Mộc Lăng cười cười, tâm nói tiểu ngốc tử này còn có thể nghĩ ra được như vậy, sau đó lắc đầu nói: “Không phải chỉ đơn giản như vậy,còn có rất nhiều thứ khác, nói chung là một nghề rất thần bí, trên đời này có duy nhất một Thải hương nhân tên Vương Nhất Công, đã qua đời mấy năm trước, Xạ Hương tốt nhất là do Xạ Vương tự nhiên tiết ra, mới không gây tổn hại tới xạ. Hắn lại vì danh lợi, nhiều năm cưỡng chế lấy Xạ Hương, thế cho nên rất nhiều hùng xạ chết oan chết uổng, vì hậu thế, hắn không truyền lại tài nghệ của hắn cho đời sau, cho nên theo lý mà nói, tài nghệ này đã thất truyền rồi a.”

“Vậy cô nương mà bọn hắn nói, chẳng lẽ thực sự có khả năng này?” Nhạc Tại Vân hỏi.

Mộc Lăng cau mày, nói: “Thu đông hằng năm, là hai mùa hùng xạ tiết Xạ Hương, thời điểm hiện tại, hầu như trên con hùng xạ nào cũng có hương… Sao lại cần thải hương, trừ phi…”

“Cái gì?”, mọi người nhìn Mộc Lăng.

“Trừ phi Xạ Vương đã không còn tiết Xạ Hương nữa.” Mộc Lăng thản nhiên nói: “Cần phải thải hương.”

“Không tiết Xạ Hương?” Tim Tần Vọng Thiên đã sắp nhảy ra khỏi cổ họng, không giải thích được hỏi: “Vì sao không tiết Xạ Hương?”

“Đến tuổi rồi.” Mộc Lăng cười cười: “Đến khi sắp chết, đương nhiên không tiết Xạ Hương được nữa.”

https://thuviensach.vn

Nghe xong Mộc Lăng nói, mọi người ai cũng có chút lo lắng, chính lúc này, đột nhiên có một con chó nhỏ chạy đến. Cả thân lông đen, xem ra là đã trưởng thành, chỉ là hình thể không lớn, có vẻ như nó ngửi thấy mùi hương mà vào. Bọn người Mộc Lăng ở bên trong ngôi miếu, mấy người thợ săn ở phía ngoài, tiểu hắc cẩu chạy đến bên cạnh mấy người thợ săn, bọn họ ném cho nó một khúc xương, thế nhưng nó không muốn, hai mắt nhìn chằm chằm một cái chân thỏ đang nướng, tựa hồ muốn ăn thịt.

Mấy người thợ săn vui vẻ, đưa tay đẩy nó, cười mắng: “Chó ngốc, chó phải ăn xương, người mới ăn thịt, có biết không.”

Tiểu hắc cẩu hoảng sợ, chạy trốn ra cửa, quay lại liếc mắt nhìn chỗ thịt nướng, rồi lại quay đầu đi ra, lúc này, lại nghe phía sau có người “chậc chậc” hai tiếng.

Tiểu hắc cẩu quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Lăng tay cầm một cái chân thỏ nướng bóng nhẫy câu dẫn nó, suy nghĩ một chút, liền bạo gan chạy tới.

Mộc Lăng đưa chân thỏ tới trước mặt tiểu hắc cẩu, tiểu hắc cẩu đưa mũi tới ngửi a ngửi, Mộc Lăng lại xé xuống một miếng thịt, nhét vào miệng nó, sau đó lại đưa cái chân thỏ ra.

Tiểu hắc cẩu nhìn động tác của Mộc Lăng, liền đi tới vài bước, ngoạm lấy cái chân thỏ, cũng không ăn, chỉ là ngoạm lấy, lắc lắc đuôi với Mộc Lăng, sau đó xoay người chạy.

“Hắc hắc, tiểu ca ngươi thật tốt bụng a.” Một người thợ săn cười nói với Mộc Lăng: “Con chó đó chúng ta đã gặp nhiều lần, lần nào cũng đòi ăn, hơn nữa không chịu ăn xương, chỉ muốn ăn ngon, rất khôn.”

“Con chó đó trước giờ vẫn ở đây sao?” Mộc Lăng hỏi.

“Ân, khoảng nửa tháng nay mới xuất hiện.” Người thợ săn trả lời: “Trước đây chưa thấy qua.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, ăn hết miếng thịt thỏ trong tay, phủi phủi tay, kéo tay áo Tần Vọng Thiên laum miệng, nói: “Vọng Vọng, ta ăn no rồi, đi ra ngoài tiêu thực.” Nói xong, đứng lên đi ra ngoài.

“Ai!” Tần Vọng Thiên kinh hãi, cầm áo khoác đuổi theo: “Lăng! Mặc áo choàng vào, bên ngoài rất lạnh a!”

Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau, Giáp và Ất cũng đuổi theo, những người còn lại tiếp tục ăn.

Mộc Lăng đi ra cửa miếu, đi hết hai vòng tròn nhỏ, sau đó huýt một tiếng, tiểu hắc cẩu từ trong miếu chạy ra, đứng bên cạnh Mộc Lăng, Mộc Lăng vỗ vỗ cổ nó, chỉ chỉ xuống mặt đất bảo nó ngửi. Tiểu hắc cẩu cúi xuống ngửi ngửi, sau đó chậm rãi đi tới trước.

Mộc Lăng muốn đuổi theo, bị Tần Vọng Thiên kéo ôm lại.

“Muốn làm gì!” Mộc Lăng trừng: “Ta đuổi theo tiểu hắc!”

Tần Vọng Thiên nhìn hắn một lúc, lắc đầu, phủ áo choàng, kéo tay Mộc Lăng, nói: “Cẩn thận cảm lạnh.”

Mặt Mộc Lăng nóng rần lên, Tần Vọng Thiên kéo tay hắn, đuổi theo tiểu hắc, Mộc Lăng vừa đi vừa nói thầm: “Tiểu hài tử chết tiệt! Giả đại nhân cái gì.”

Tiếc hắc ngửi mùi, đi đến phía trước, chầm chậm đi vào rừng cây, lại đi tới một đoạn, chợt nghe phía trước truyền đến một trận xôn xao, có người hét lớn: “Bắt lấy nó, đừng để nó chạy!”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên thấy được từ rừng cây phía trước có ánh đuốc, không bao lâu, chỉ thấy một bóng đen nhỏ gầy chạy tới, động tác cực kì linh hoạt, thoạt nhìn không hề giống người, mà giống như một tiểu hầu tử.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhướng mày cười: “Viên Tí Công, thứ này đã thất truyền không biết bao lâu rồi?”

Người nọ vừa chạy vừa gặm cái chân thỏ trong tay, bên cạnh còn có một con hắc cẩu chạy theo. Mộc Lăng vừa nhìn lập tức vui vẻ, quả nhiên tiểu cẩu đến vì muốn tìm thức ăn.

“Uông uông!” Tiểu hắc cẩu vừa thấy Mộc Lăng, lập tức vẫy đuôi chạy tới, người cùng chạy với nó sửng sốt, xoay mặt liếc mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên cũng thấy rõ ràng, đó là một tiểu khất cái mặc y phục đã rách nát, dường như là một niên thiếu.

“Tiểu hắc! Chạy mau a!” Thiếu niên kia gọi tiểu hắc cẩu, tiểu hắc cẩu vẫy đuôi, ‘uông uông’ hai tiếng với hắn, ngồi xuống bên cạnh Mộc Lăng.

Tuy rằng thân hình giống như một thiếu niên, nhưng nghe thanh âm, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên có thể nhận ra đó là một cô nương, Mộc Lăng cười cười, đột nhiên nói: “Vương Thập Nhị!”

Tiểu nha đầu kia ngây ngẩn cả người, mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, một lúc lâu mới nói: “Sao ngươi biết tên ta?”

Mộc Lăng không trả lời nàng, chỉ là ngồi xổm xuống, vuốt vuốt Tiểu Hắc.

Lúc này, người đuổi theo phía sau cũng sắp tới, tiểu nha đầu tên Vương Thập Nhị kia không trốn kịp nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh Mộc Lăng, hỏi: “Ngươi tên gì, có biết cha ta không?”

Mộc Lăng nhướng mày: “Ta là Mộc Lăng, không biết cha ngươi.”

“A…” Vương Thập Nhị vui vẻ: “Ngươi chính là thần y Mộc Lăng kia a, ngươi không biết cha ta, làm sao biết tên ta? Từ khi ta sinh ra vẫn đều ở trong núi, chưa từng quen biết với ai.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng hơi đắc ý bĩu môi nói: “Cha ngươi không phải tên là Vương Nhất Công sao, Nhất Công[一工] hợp lại thành chữ Vương[王], hắn là thải hương vương, cho nên rất đắc ý chữ Vương này, ngươi hoặc tên là Vương Thập Nhị[十二], hoặc tên là Vương Nhất Thổ[一土] hay Vương Kiền Nhất[干一]… Ở đâu lại có chuyện đặt tên cho khuê nữ tên này? Đương nhiên phải gọi là Vương Thập Nhị.”

“Ha ha, thú vị thú vị.” Vương Thập Nhị vui vẻ: “Ngươi thật thông minh, nhưng mà ta không thích tên này, ngươi biết vì sao không?”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Ân, không hay lắm, nghe giống như Vong Sự Nhi.”

“Đúng rồi đúng rồi!” Vương Thập Nhị vui vẻ, sau đó ngồi xổm xuống, vuốt lông tiểu hắc cẩu, nói: “Ta tự sửa lại tên cho mình, ngươi đoán thử xem có đúng hay không.”

Mộc Lăng nhướng mày: “Ta đoán đúng thì sao?”

“Nếu ngươi đoán đúng, ta sẽ bái ngươi làm sư, nếu ngươi đoán sai, ngươi phải giúp ta đuổi đám người kia đi, thế nào?” Vương Thập Nhị cười hì hì nói.

“Tiểu nha đầu nhà ngươi cũng thật thông minh a.” Mộc Lăng gật đầu.

“Uy!” Lúc này, người phía sau đã đuổi tới, nhìn bọn người Tần Vọng Thiên đột nhiên xuất hiện, cảm thấy có chút kì quái, rống: “Uy! Ta khuyên các ngươi bớt lo chuyện người, để nha đầu kia lại!”

“Đoán mau đoán mau!” Tiểu nha đầu túm tay áo Mộc Lăng giục.

“Ngươi a, ngươi muốn tên là Vương Vương[王王 - đọc là wángwáng], như vậy, không chỉ có chữ Vương, còn có thể giống nó.” Nói xong đưa tay sờ sờ đầu tiểu hắc cẩu: “Tên Uông Uông[汪汪 - đọc là wāngwāng].”

https://thuviensach.vn

“Ha ha!” Vương Thập Nhị mừng rỡ cười to: “Đoán đúng rồi đoán đúng rồi, sư phụ tài cao, đồ nhi dập đầu!” Vừa nói vừa quỳ xuống dập đầu với Mộc Lăng.

Mộc Lăng khoát tay: “Ai, không cần, ta không thu đồ đệ.” Sau đó vỗ vỗ Tần Vọng Thiên đang đứng bên cạnh nói: “Ba người các ngươi xem như một nhà, hắn tên Vọng Vọng[望望 - đọc là wàngwàng].”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng, lúc này, truy binh ở phía đối diện đã có chút căm tức rồi, nói: “Các ngươi nói xong chưa, giao người ra đây!”

“Rống cái gì?!” Giáp Ất tiến lên, hỏi tên dẫn đầu: “Các ngươi từ đâu tới a? Báo gia môn ra đây, sao lại đuổi theo một tiểu cô nương.”

“Đây là chuyện của Dược Vương Trang chúng ta, không cần ngươi hỏi nhiều, không muốn chết thì bớt can thiệp!” Tên dẫn đầu trả lời.

“Dược Vương Trang?” Mộc Lăng hơi sửng sốt, gật đầu: “Thì ra là thủ hạ của Dược Vương Khương Lão Mưu a.”

Vương Thập Nhị trốn phía sau Mộc Lăng, lè lưỡi với đám truy binh nói: “Mau cút về nói cho Khương Lão Mưu kia, nói bản cô nương bây giờ đã có thiên hạ đệ nhất thần y cùng Hắc Vân Bảo làm chỗ dựa, bảo hắn đừng mong bắt được ta nữa!”

Đám thuộc hạ hai bên xoay mặt nhìn nhau, sau đó thì vẻ mặt giật mình nhìn chằm chằm Mộc Lăng: “Ngươi là thần y đệ nhất thiên hạ?”

Mộc Lăng cười không nói gì, ngoáy ngoáy tai một chút, nói với Tần Vọng Thiên: “Quên đi Vọng Vọng, không thú vị, chúng ta trở về đi.” Nói xong, xoay người trở về.

https://thuviensach.vn

“Không được đi!” Đám truy binh vội vàng đuổi theo, Tần Vọng Thiên quay lại khoát tay với Giáp Ất đang muốn đi lên ngăn cản, bước lên một bước, đánh ra một chưởng, chưởng lực cực mạnh hất văng cả đám truy binh về phía sau, cây cối trong rừng lung lay dữ dội. Giáp Ất đều giật mình nhìn Tần Vọng Thiên, công phu lão đại của bọn họ ngày càng tốt rồi.

Nhìn đám truy binh người ngã ngựa đổ, Tần Vọng Thiên khoát tay: “Đều cút đi.”

Mộc Lăng nhìn đám truy binh chật vật chạy trốn, nghĩ một chưởng vừa nãy của Tần Vọng Thiên quả thật xuất thần, đừng nói, thiên phú của tiểu hài tử chết tiệt này tuyệt đối không thua Tư Đồ a.

“Uy!” Đuổi được truy binh rồi, Tần Vọng Thiên quay đầu lại nhìn nha đầu kia, nói: “Chuyện ngươi bái sư phụ, ta chấp nhận cho ngươi, từ nay về sau, ngươi là đồ đệ của hắn, hắn là sư phụ ngươi!”

“Uy, sao lại thay ta quyết định a?!” Mộc Lăng trừng mắt, Vương Thập Nhị cũng không giải thích được ngưỡng mặt nhìn Tần Vọng Thiên: “Đúng rồi, sao ngươi có thể thay hắn quyết định a?”

Tần Vọng Thiên cười, kéo Mộc Lăng lại, ôm thắt lưng hắn, nói: “Ta là nam nhân của hắn!”

Vương Thập Nhị ngây ngẩn cả người, Giáp Ất thì hít mạnh một hơi, xoay mặt, quả nhiên thấy sắc mặt Mộc Lăng tái xanh, nhảy dựng lên nhào tới cắn: “Tần Vọng Thiên, tên lưu manh không biết xấu hổ nhà ngươi, tiểu hài tử chết tiệt!”

Vai Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng cắn, hắn đời nào lại để tâm cái này a, Mộc Lăng chịu cắn hắn hắn vui còn không kịp a, vòng tay ôm thắt lưng Mộc Lăng, nâng chân hắn lên, ôm hết Mộc Lăng vào lòng, nói với Vương Thập Nhị: “Từ nay về sau , hắn là sư phụ ngươi, ta là sư phụ phu của ngươi, đã biết chưa?”

https://thuviensach.vn

Vương Thập Nhị cuối cùng cũng đã tỉnh hồn lại, cười ha ha vỗ tay: “Ta đã có sư phụ rồi, thật sự là quá thú vị!”

Tần Vọng Thiên gói Mộc Lăng còn đang giãy dụa vào trong lòng, cúi đầu hỏi Vương Thập Nhị: “Nha đầu, ngươi là Thải hương nhân sao? Ta muốn tìm Xạ Hương của Xạ Vương, để cứu mạng sư phụ ngươi, ngươi có thể giúp được không?”

Vương Thập Nhị chớp mắt mấy cái, nhìn chằm chằm Tần Vọng Thiên một hồi, nói: “Cha ta nói, bảo ta không được vì tiền tài mà giúp người khác lấy Xạ Hương…”

Giáp Ất đứng một bên có chút sốt ruột, lại nghe Vương Thập Nhị nói: “Trừ phi là ta tự nguyện.” Nhìn Mộc Lăng một chút, Vương Thập Nhị ôm lấy tiểu hắc cẩu nói: “Giúp sư phụ lấy Xạ Hương, đương nhiên là ta tự nguyện rồi!”

Giáp Ất nghe xong đều vui vẻ, Tần Vọng Thiên bế gọn Mộc Lăng vẫn đang cự nự vào trong lòng, ghì lại hôn một cái: “Lăng, đây là lão thiên phù hộ, ngươi nói có đúng không? Chúng ta nhất định phải tìm được giải dược!”

Mộc Lăng ôm cánh tay hầm hừ hầm hừ được Tần Vọng Thiên bế về, lườm một cái, chợt nghe tiểu hài tử chết tiệt kề sát vào tai hắn thấp giọng nói: “Chờ đến lúc đem ngươi trị hết bệnh rồi, ta liền trực tiếp làm ngươi.”

Mộc Lăng nghiến răng, há mồm, cắn chết ngươi!

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Mang theo Vương Thập Nhị về ngôi miếu hoang, Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân đều có chút giật mình, đang yên lành sao đột nhiên lại thu một đồ đệ?

Mộc Lăng sau khi trở về thì ngáp nói hắn mệt, chui vào mã xa ngủ, Tần Vọng Thiên cũng theo vào.

"Theo vào làm gì!" Mộc Lăng lấy áo lông gói mình lại, hung hăng trừng Tần Vọng Thiên.

"Lăng, sao ngươi cứ trừng ta a?" Tần Vọng Thiên có chút buồn bực hỏi: "Ta thích ngươi như vậy."

"Không được nói như vậy!" Mộc Lăng túm lấy gối đầu trong xe đập qua.

"Sao ngươi vẫn hay xấu hổ như vậy?" Tần Vọng Thiên bất mãn: "Là đại nhân rồi, vậy sau này lúc chúng ta làm thì biết thế nào bây giờ…"

"Ai cần ngươi lo." Mộc Lăng chui chui vào trong mã xa. Tần Vọng Thiên thấy tóc mai hắn nhẹ nhàng lay động, liền dựa vào hỏi: "Thế nào, có gió luồn a?"

Mộc Lăng đảo mắt lườm một cái, Tần Vọng Thiên nhận ra gió luồn vào từ kẽ hở trên mã xa, lạnh buốt, liền giúp Mộc Lăng ngăn gió, hỏi: "Còn bị thổi trúng không?"

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng không nói gì, Tần Vọng Thiên lại kéo hắn qua ôm lại, cợt nhả nói: “Như vậy sẽ không lạnh.”

Hai má ngứa ngứa, Mộc Lăng vươn tay gãi gãi, Tần Vọng Thiên lại kéo qua hung hăng hôn một cái, Mộc Lăng bị hôn thì trừng người, Tần Vọng Thiên cười hì hì nói: “Thích ngươi!”; Mộc Lăng thẹn quá thành giận đánh qua một quyền, Tần Vọng Thiên nghiêng mặt qua cho Mộc Lăng, nói “Cố sức đánh”… Mộc Lăng triệt để chiến bại, hận đến nghiến răng, nhỏ giọng nói thầm: “Bị một tiểu hài tử chết tiệt cưỡi lên đầu, coi như chết rồi.”

Tần Vọng Thiên nghe được, lại nghiêm chỉnh nói: “Nếu ngươi chết, ta đây cũng không báo thù nữa, sau đó chúng ta cùng chết đi, xuống dưới đó rồi, ta dẫn ngươi đi gặp nương của ta, nàng chắc chắn sẽ thích ngươi.”

Mộc Lăng lại run lên một chút, chui vào trong chăn: “Đồ lưu manh…”, vừa nói vừa kéo áo choàng che đi hai gò má đỏ rực.

Tần Vọng Thiên nhìn đến chảy nước bọt, ôm Mộc Lăng cọ a cọ: “Khi nào ngươi mới khỏe lại, khỏe rồi lập tức để ta làm nha, ta đợi không được nữa rồi!”

Mộc Lăng nghiến răng nhìn hắn, tâm nói chờ ta khỏe rồi chuyện đầu tiên là hạ độc cho ngươi bất cứ!

“Đúng rồi.” Mộc Lăng đột nhiên nhỏ giọng nói: “Sao ngươi lại thay ta thu Vương Thập Nhị kia làm đồ đệ a? Nha đầu kia lai lịch không rõ ràng.”

Tần Vọng Thiên cười cười, nói: “Lai lịch không rõ ràng cũng không lo, chỉ cần có thể lấy được Xạ Hương, cái gì cũng được.”

Mộc Lăng nhíu mày nhìn hắn một chút, nói: “Nó rõ ràng là muốn lợi dụng chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Ta biết, nhưng cũng đừng lo, cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần có thể lấy được Xạ Hương.”

“Tên ngốc.” Mộc Lăng nghiêng đầu: “Ta muốn ngủ.”

Tần Vọng Thiên cười: “Ngủ đi.” Nói xong, điều chỉnh tư thế thoải mái một chút, ôm lấy Mộc Lăng, dỗ hắn ngủ.

Một đêm trôi qua, sáng ngày hôm sau đoàn người lại tiếp tục lên đường, chỉ là có thêm một nha đầu mười mấy tuổi cùng một tiểu cẩu, náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đến trưa, cuối cùng cũng vào được Đại Hắc Sơn Thành, căn cứ vào tính tình của Mộc Lăng, đương nhiên là trước tiên phải đi tìm tửu lâu tốt nhất ăn một bữa rồi.

Giao mã xa cho tiểu nhị, bọn người Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng vào tửu lâu lớn nhất trong Đại Hắc Sơn Thành, đồ ăn phương Bắc quả thật rất ngon, phân lượng cũng đủ, món nào cũng là một đĩa to, ăn đến vô cùng khí khái.

Nguyện vọng lớn nhất đời Mộc Lăng là ăn hết thức ăn của ngũ hồ tứ hải, thấy mỹ thực đương nhiên là mặt mày rạng rỡ.

Mấy người ngồi xuống ăn, tiểu nha đầu Vương Thập Nhị cũng vừa ăn vừa nhìn đông ngó tây.

“Nha đầu, làm sao vậy?” Giáp gắp cho nàng một cái đùi gà: “Mau ăn cơm a, ăn xong rồi tha hồ chạy chơi.”

Vương Thập Nhị ngậm đùi gà, nhưng vẫn là lo lắng nhìn xung quanh. Nhạc Tại Vân nhìn theo đường nhìn của nó, cũng nhìn xung quanh, chỉ thấy rất nhiều người giang hồ, có điều kì quái nhất là, mỗi bàn đều có một người mặc trang phục văn nhân, trong tay còn cầm theo một cái rương nhỏ,

https://thuviensach.vn

mấy cái rương đó so với cái của Mộc Lăng không khác mấy, xem ra là hòm thuốc.

"Đó đều là lang trung sao?" Nhạc Tại Vân hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhín được chút thời gian ngước mặt lên, liếc mắt nhìn một cái, gật đầu: "Ân, đúng vậy."

"Sao lại có nhiều lang trung tụ tập tới như vậy?" Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi.

"Đều là đến Bạch Đầu Sơn Trang đó." Vương Thập Nhị thấp giọng nói.

"Làm sao ngươi biết?" Mộc Lăng cười hỏi Vương Thập Nhị: "Không phải ngươi nói ngươi từ nhỏ lớn lên trong núi sao, cũng biết được không ít chuyện a."

Vương Thập Nhị sửng sốt một lúc, liếc mắt nhìn Mộc Lăng, nhỏ giọng nói thầm: "Lão hồ ly."

Mộc Lăng tiếp tục ăn, Tần Vọng Thiên cười nói: "Sao lại gọi sư phụ là lão hồ ly?"

Vương Thập Nhị cắn đũa nói: "Hắn đâu có nhận ta làm đồ đệ."

"Ngươi cũng còn thông minh." Mộc Lăng vừa gặm thịt sườn vừa nói: "Ngươi hao tổn tâm cơ tìm gặp chúng ta, còn muốn bái ta làm thầy, rốt cuộc là có mục đích gì a."

Vương Thập Nhị nghe xong liếc mắt trừng Mộc Lăng, nói: "Ta không có gạt người như vậy nga, ta thực sự là Thải hương nhân, cũng chỉ có ta mới có thể cứu mạng ngươi, ngươi thu được ta làm đồ đệ a, là phúc khí của ngươi."

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cười cười nói: “Gần đây sao nhiều phúc khí từ trên trời rớt xuống vậy? Nói đi, ngươi có điều kiện gì?”

Vương Thập Nhị quay sang, nhìn quanh một chút, hạ giọng nói với Mộc Lăng: “Các ngươi có biết những lang trung và người giang hồ này lên Bạch Đầu Sơn Trang làm gì không?”

Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân liếc mắt nhìn nhau, hỏi: “Đều là đi tìm Xạ Hương sao?”

Vương Thập Nhị lắc đầu, nói: “Ngươi nghĩ là nhiều người cần Xạ Hương như vậy a? Xạ Hương của Xạ Vương, đối với người cần dùng là chí bảo, đối với người không cần có thể nói là thuốc độc, các ngươi chưa từng nghe nói qua hư bất thụ bổ[cơ thể hư nhược không chịu thu nạp chất bổ]sao.”

“Vậy bọn hắn vì cái gì chứ?” Tần Vọng Thiên hỏi

“Trang chủ của Bạch Đầu Sơn Trang là một người rất thần bí, hắn bắt hết xạ trong chu vi Trường Bạch Sơn, như vậy Xạ Hương sẽ càng ngày càng ít, mặt khác bởi vì Xạ Hương là một vị thuốc tốt không thể thiếu, cho nên có rất nhiều lang trung đại phu này nọ lên vùng này hỏi thăm, sau đó thì cứ một đại phu tới, hắn bắt một người.”

“A?” Phùng Ngộ Thủy khó hiểu hỏi: “Bắt đại phu làm gì chứ?”

Vương Thập Nhị thở dài, nói: “Biết Bạch Đầu Sơn Trang vì sao gọi là Bạch Đầu Sơn Trang không?”

“Không phải vì thiên trì Bạch Đầu sao?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Không phải, ý là đầu bạc đến già.” Vương Thập Nhị vừa ăn vừa giải thích: “Ta chỉ nghe nói a, vị trang chủ đó có một ái nhân, mắc quái bệnh ngủ mãi không tỉnh, hắn muốn chữa khỏi cho người kia, thế nhưng cầu y

https://thuviensach.vn

khắp nơi không có kết quả, cho nên xây dựng ở đây một Bạch Đầu Sơn Trang."

Mộc Lăng nhíu mày nhìn ngó một chút: "Chưa nghe nói qua a."

"Đúng vậy." Phùng Ngộ Thủy hỏi: "Mộc Lăng là thiên hạ đệ nhất thần y, nếu như thật là muốn trị bệnh, có thể đến Hắc Vân Bảo tìm hắn a."

Vương Thập Nhị nhún vai nói: "Ta cũng là nghe nói mà thôi a, các ngươi sao lại làm như cái gì ta cũng biết vậy, con người cổ quái như vậy nghĩ gì trong đầu, ta làm sao đoán được a?"

Mộc Lăng cũng ăn no rồi, nhận lấy chén canh Tần Vọng Thiên múc cho hắn, chậm rãi uống, hỏi: "Vậy còn ngươi? Nhiệt tình như thế, ngươi muốn cái gì?"

"Ta không phải nhiệt tình, ta chỉ là muốn tìm bảo bối của ta về mà thôi!" Vương Thập Nhị oán hận nói.

"Bảo bối?" Mọi người đều nhìn nó: "Bảo bối gì?"

"Không lừa gạt các ngươi, con Xạ Vương đó là của ta." Vương Thập Nhị nói một câu chấn động.

"Của ngươi?" Mọi người đều giật mình không nhẹ: "Thật hay giả?"

"Nếu ta lừa các ngươi tên của ta rụng mất bốn." Vương Thập Nhị cắn răng.

Mộc Lăng nhịn cười nói: "Vậy ngươi nói xem, là chuyện gì xảy ra."

Vương Thập Nhị bĩu môi nói: "Trước đây ta thật sự là ở trong núi với cha, Xạ Vương đó là khi bé ta gặp được, lần đó nó mắc bẫy thợ săn địa phương bị thương, ta cứu mạng nó, sau đó thì trở thành hảo bằng hữu."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều có chút giật mình nhìn nó: “Vậy sao lại ở trong Bạch Đầu Sơn Trang.”

“Đã nói là bị tên quái trang chủ kia bắt đi!” Vương Thập Nhị hung dữ nói: “Tên xấu xa đó võ công rất tốt, bắt Xạ Vương đi rồi, mấy con xạ khác cũng dễ dàng bị hắn bắt được…”

“Ngươi muốn cứu Xạ Vương về sao?” Mộc Lăng hỏi: “Con Xạ Vương đó không phải đã không còn tiết Xạ Hương được rồi sao? Là vì sắp chết già, hay vì nguyên nhân khác?”

“Nó không già, nó vừa mới trưởng thành.” Vương Thập Nhị trả lời: “Chỉ là nó cũng biết mình đang bị giam cầm, không được đi đâu, cho nên không tiết Xạ Hương nữa.”

“Nga…” Mộc Lăng gật đầu nói: “Ngươi là muốn đưa ta đến Bạch Đầu Sơn Trang chữa bệnh cho tình nhân của tên trang chủ kia, sau đó là có thể cứu Xạ Vương của ngươi về rồi, có đúng không?”

Vương Thập Nhị thành thật gật đầu: “Đúng vậy! Ta đi tìm quái trang chủ kia, hắn nói chỉ cần ai có thể chữa khỏi cho ái nhân của hắn, hắn sẽ đem Xạ Vương tặng cho người đó… Ta sợ người khác giành trước mất!”

“Vậy người của Dược Vương Trang muốn bắt ngươi làm gì?” Nhạc Tại Vân hỏi: “Bọn họ cũng muốn Xạ Hương Vương a?”

Vương Thập Nhị lắc đầu: “Thiếu chủ Hạ Phàm của Dược Vương Trang hình như từ lần trước xem qua ái nhân của tên trang chủ kia rồi, nói muốn cứu tỉnh hắn phải dùng Xạ Hương của Xạ Vương làm thuốc, cho nên muốn bắt ta đi dẫn hương.”

Mộc Lăng sờ cằm: “Hạ Phàm a…”

https://thuviensach.vn

“Quái trang chủ đó rất có năng lực, dường như có thể cho Hạ Phàm thứ gì đó mà hắn cực kì muốn, cho nên Hạ Phàm tìm đủ cách muốn bắt ta.” Vương Thập Nhị nhăn mặt nhăn mũi: “May mà bản tiểu thư cơ linh!”

“Thì ra là thế a.” Tần Vọng Thiên gật đầu, hỏi: “Nói cách khác, chỉ cần chúng ta giúp ngươi đoạt Xạ Vương lại, mặc kệ dùng phương pháp gì, ngươi đều chịu giúp chúng ta lấy Xạ Hương, có phải không?”

“Ân!”Vương Thập Nhị gật đầu nói: “Lần đầu tiên ta gặp được người còn thông minh hơn ta.” Nói, nhìn Mộc Lăng một chút: “Ta là thật tâm muốn bái ngươi làm sư, chỉ cần có thể giúp ta cứu được Xạ Vương về, ta nhất dịnh sẽ lấy Xạ Hương cho ngươi… Có điều…” Nói đến đây, Vương Thập Nhị lại do dự một chút, tựa hồ có chút lưỡng lự.

“Có điều cái gì?” Mộc Lăng hỏi.

“Có điều… Ân.” Vương Thập Nhị nhìn Mộc Lăng: “Nếu có thể, ngươi cứu tình nhân của quái trang chủ kia được không?”

Mộc Lăng nhướng mày: “Vì sao? Hắn bắt Xạ Vương của ngươi, không phải ngươi rất hận hắn sao?”

Vương Thập Nhị bĩu môi nói: “Đúng vậy hắn rất đáng ghét, hắn còn từng đánh ta… Bất quá a, ta rất ít thấy có nam nhân chung tình như hắn… người có tình thành thân thuộc không phải là mỹ sự sao, nếu cứu được thì cứu, có thể thành toàn mỹ sự của người ta, ngươi cũng không tổn thất gì, có gì phải lo?!”

Mộc Lăng nhìn chằm chằm nó một hồi, mờ ám cười cười.

“Làm gì vậy?” Vương Thập Nhị trừng Mộc Lăng.

“Tiểu nha đầu.” Mộc Lăng nói: “Ta muốn trị hết bệnh của ta trước, sau đó sẽ thu ngươi làm đồ đệ, dạy y thuật cho ngươi, không vì cái gì, chỉ vì

https://thuviensach.vn

chút dụng tâm này của ngươi, ngươi phải nhớ kĩ, làm đại phu nhất định phải là kẻ có dụng tâm tốt nhất trên đời, nếu không vĩnh viễn làm không được thần y!”

Vương Thập Nhị mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng một lúc lâu, thấy hắn lại bắt đầu ăn điểm tâm, khiến tay đầu mặt đều dính đường phấn [hảo đáng iêu XD].

Vương Thập Nhị dụi mắt, sao lại cảm thấy Mộc Lăng khi nãy và Mộc Lăng bây giờ hoàn toàn không giống nhau? Hảo tuấn tú a.

“Nhanh ăn cơm đi.” Nhạc Tại Vân gắp thức ăn cho Vương Thập Nhị, thấy nó lại nghĩ đến Linh Đang, hiện tại không biết thế nào rồi, mong là Nhạc Tại Đình có chút nhân tính, đừng thương tổn Linh Đang.

“Vậy… Chuyện Bạch Đầu Sơn Trang?” Vương Thập Nhị hỏi Tần Vọng Thiên.

“Chúng ta đương nhiên phải đi.” Tần Vọng Thiên nói: “Xạ Hương nhất định phải lấy được, hơn nữa càng nhanh càng tốt!”

Vương Thập Nhị thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ăn.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi lại một chút, sau đó liền khởi hành đi Trường Bạch Sơn, Mộc Lăng thấy mọi người gấp gáp như vậy, liền nói: “Cũng không gấp, nghỉ một đêm rồi đi tiếp.”

Mọi người quay đầu lại trừng hắn, trăm miệng một lời: “Ai nói không vội?!”

Vương Thập Nhị khanh khách cười,nói với mọi người: “Ở chân núi Trường Bạch Sơn có một cái khách điếm tên Tây Phong, bây giờ khởi hành, lúc trời tối vừa kịp đến đó, nghỉ lại đó vừa hảo!”

https://thuviensach.vn

Mọi người đồng ý, Mộc Lăng hiện tại hoàn toàn không có quyền lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, bị Tần Vọng Thiên đem nhét vào trong mã xa.

Ngồi trong xe ngựa chống cằm, Mộc Lăng ngốc đờ ra.

“Nghĩ cái gì vậy?” Tần Vọng Thiên hỏi hắn.

“Ân… Trang chủ Bạch Đầu Sơn Trang kia..” Mộc Lăng nghiêng đầu nghĩ: “Còn có người của Dược Vương Trang, xem ra lần này rất phiền phức a.”

Tần Vọng Thiên nghe đến đó, khẽ thở dài, hỏi: “Người của Dược Vương Trang có phải dụng độc rất lợi hại không?”

“Ân.” Mộc Lăng gật đầu: “Trang chủ Dược Vương Trang Hạ Mạc Nhai vốn là Cổ sư vùng Xuyên Điền[Tứ Xuyên và Vân Nam], giỏi nhất là dùng độc.”

“Lăng, có biện pháp gì có thể giúp ta không trúng độc không?” Tần Vọng Thiên nhíu mày nhìn Mộc Lăng: “Ta sợ ta không cẩn thận trúng độc rồi lại liên lụy người phải trị cho ta…”

“Ai nha, ngươi sẽ không trúng độc nữa đâu.” Mộc Lăng khoát khoát tay, hời hợt nói.

“Vì sao?” Tần Vọng Thiên khó hiểu.

“Máu của ta là bách độc bất xâm, ngươi uống rồi…” Nói được phân nửa, Mộc Lăng muốn nuốt lại cũng không kịp nữa rồi, xoay mặt, chỉ thấy Tần Vọng Thiên vẻ mặt âm trầm nhìn mình.

“Làm gì vậy.” Mộc Lăng chui chui vào trong xe: “Đừng nhìn người ta như vậy có được không.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên lao tới ôm Mộc Lăng: “Ngươi vậy mà lại cho ta uống máu của ngươi!”

“Cái đó dùng tốt mà.” Mộc Lăng vội vàng vươn tay đẩy hắn: “Bình thường ta dùng như dược, ngươi không cần ngạc nhiên như vậy.”

“Còn có ai từng dùng qua?!” Tần Vọng Thiên đột nhiên cau mày, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Còn có ai?!”

Mộc Lăng thấy hắn nghiêm túc, bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Chỉ có sư phụ ta thôi… Còn có ngươi.”

Tần Vọng Thiên chằm chằm nhìn Mộc Lăng, hỏi: “Sư phụ ngươi sao lại đối xử với ngươi như vậy, bắt ngươi nghĩ ra loại biện pháp này, còn muốn uống máu của ngươi?!”

Mộc Lăng đảo mắt một cái: “Hắn là sư phụ ta a, nhất nhật vi sư chung thân vi phụ[một ngày làm thầy cả đời làm cha] ngươi chưa từng nghe qua a?!”

“Không phải như vậy!” Tần Vọng Thiên trừng Mộc Lăng: “Với tính tình của ngươi, trừ phi ngươi tự nguyện, nếu không ai cũng không ép ngươi làm loại chuyện sai trái này được, nói đi, vì sao?!”

“Không biết, không nhớ rõ nữa!” Mộc Lăng xoay người, trùm chăn ngủ.

“Trả lời xong rồi ngủ!” Tần Vọng Thiên nhào đến ôm Mộc Lăng, gác cằm lên cổ hắn: “Nói cho ta biết! Ta là tướng công của ngươi.”

“Cút nha!” Mộc Lăng nhấc chân đá, bị Tần Vọng Thiên nắm cổ chân, sờ sờ chân hắn.

“Nha!” Mộc Lăng đạp: “Đồ lưu manh, tiểu hài tử chết tiệt!”

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi nói a!” Tần Vọng Thiên ôm ấy thắt lưng Mộc Lăng quyết chết không buông.

Mộc Lăng giận: “Ngươi thật sự là lưu manh vô lại a?! Bao nhiêu tuổi rồi? Có biết nói đạo lý không a?!”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, hùng hồn trả lời: “Không biết!”

Mộc Lăng hết đường, bị Tần Vọng Thiên nháo cho choáng váng, cuối cùng nhịn không được nữa, chụp lấy gối đầu đập hắn: “Ngươi cút ngay, lúc đó ta và Tư Đồ đều là tiểu hài tử, công phu cũng chưa học thành, nếu Hạc Lai Tịch chết, chúng ta nếu không chết, cũng là lần thứ hai lưu lạc sống nhờ người khác, làm sao có thể để hắn chết a!”

Vừa mới dứt lời, Tần Vọng Thiên lại ôm lấy Mộc Lăng hôn, vẻ mặt yêu thương xót xa nói: “Lăng, mệnh ngươi thật khổ.”

“Đi chết đi!” Mộc Lăng lại bị hắn làm cho bật cười: “Ngươi mới là mệnh khổ, ai thảm được như ngươi! Không cha không nương, bị người phản bội còn bị sét đánh hủy dung!”

Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng cọ a cọ: “Ân, hai ta đều mệnh khổ, cho nên chính là thiên mệnh một đôi, nửa đời trước mệnh khổ, tuổi già nhất định sẽ đa phúc!”

Lại đi một lát, sắc trời dần tối, trên bầu trời mờ tối tuyết trắng nhẹ nhàng rơi xuống, hoa tuyết từ nhỏ dần thành lớn, rất nhanh đã là tuyết bay đầy trời.

Mộc Lăng vén màn xe lên nhìn, có chút hoài niệm nói: “Đã lâu không thấy tuyết lớn như vậy rồi a.”

“Lão đại, phía trước là Trường Bạch Sơn rồi, chân núi có một khách điếm rất lớn.” Giáp đi tới cạnh mã xa hỏi: “Chúng ta nghỉ lại đây một đêm,

https://thuviensach.vn

sáng mai lên núi sao?”

Tần Vọng Thiên gật đầu, đem Mộc Lăng đang bám vào cửa sổ xem phong cảnh kéo lại, dùng áo choàng gói chặt.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tới khách điếm, liền thấy đại môn mở rộng, một tấm chăn bông dày được treo làm rèm cửa. Đoàn người của Mộc Lăng xuống xe rồi cũng không ai ra đón, Giáp hô một tiếng: “Tiểu nhị đâu? Có chỗ buộc ngựa không a?!”Giọng Giáp rất lớn, quả nhiên từ bên trong truyền ra tiếng nói “Tới đây tới đây!”, sau đó rèm cửa được nhấc lên, một tiểu nhị đen đen mập mập vội vã chạy ra, nhận dây cương Giáp đưa cho hắn, cười hì hì nói: “Đại gia, bên trong ồn ào không nghe thấy các ngài đến, mời vào trong!” Vừa nói, vừa quay vào trong hô lớn: “Lão bản nương a, có khách đến!” Nói xong, lại cười hì hì dắt ngựa vào chuồng.Giáp Ất vén màn cửa, đoàn người đi vào khách điếm. Trong khách điếm đốt lò sưởi, lại có mành vải dày che gió lạnh bên trong, toàn bộ khách điếm đều rất ấm áp.

“Ô!” Mấy người bọn họ vừa vào khách điếm, liền có một nữ nhân xinh đẹp mặc hắc y tiến lên đón: “Các vị ở trọ a? Không khéo rồi, chỉ còn lại có ba gian phòng.”

Tần Vọng Thiên nhìn nhân số một chút, gật đầu nói: “Ba phòng cũng vừa đủ.”

“Ha hả…” Lão bản nương phân phó: “Lão Tứ, chuẩn bị phòng cho khách!”

Mộc Lăng đảo mắt nhìn một vòng, khách điếm đã có không ít người, tổng cộng bốn bàn. Một bàn có vẻ như là thương nhân buôn bán, một bàn là mấy người đạo sĩ, còn có một bàn rất nhiều người ngồi, trong đó còn có mấy người có chút quen mắt.

https://thuviensach.vn

Những người đó vừa thấy Vương Thập Nhị đi theo bên người Mộc Lăng, liền ồn ào, bọn người Mộc Lăng cũng nhận ra, chính là đám người đuổi bắt Vương Thập Nhị hôm trước. Mà bọn họ rõ ràng là mặc trang phục gia tướng, ngồi cùng bàn còn có hai người trẻ tuổi và một lão giả, ăn mặc đều rất đẹp đẽ danh giá. Lão giả kia vóc người cao gầy, da tay ngăm đen, cằm có vài ba sợi râu dài, mắt tam giác, lộ ra vài phần giảo hoạt. Ngồi chỗ chủ tọa bên cạnh hắn là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ đường đường, lộ ra vài phần ngạo mạn, mắt phượng môi mỏng, thoạt nhìn có chút lãnh khốc. Người thanh niên ngồi bên cạnh người này tuổi tác có vẻ trẻ hơn, xem dáng người, là một cô nương giả nam trang.

Mộc Lăng quét mắt nhìn bọn họ một cái, cũng không để ý nữa, chỉ là hỏi lão bản: “Lão bản nương, ở đây có gì ăn ngon không? Đói bụng sắp cong người rồi.”

“Có!” Lão bản nương nhiệt tình giúp bọn họ lau khô một cái bàn: “Chúng ta nơi này có thịt dê, thịt hươu muối, còn có thỏ rừng và gà rừng… Khách quan muốn gọi thứ gì a?”

Mộc Lăng nghe thấy hai mắt tỏa sáng nói: “Đều là món dân dã a!”

“Đương nhiên rồi.” Lão bản nương cười hì hì nói: “Đều là đặc sản của Trường Bạch Sơn, ở nơi khác tuyệt đối không có, rượu cũng là Thiêu Đao Tử loại tốt nhất, thời điểm băng thiên tuyết địa như bây giờ uống rất hợp!”

“Vậy các món dân dã đều dọn lên một phần, thêm một bình rượu ngon!” Mộc Lăng hăng hái gọi món.

Lão bản nương bị hắn chọc cho bật cười, cười đáp ứng: “Trù phòng, nghe thấy không! Các món dân dã đều dọn lên một phần, một bình hảo tửu!”

“Hảo!” Từ trù phòng truyền đến thanh âm lanh lảnh.

https://thuviensach.vn

Bọn người Mộc Lăng đều ngồi xuống, lão bản nương bưng đến một ấm trà cùng bát trà, vừa châm trà vừa hỏi: “Các vị khách quan là muốn lên núi a, hay chỉ đi ngang qua?”

“Nga, lên núi.” Giáp trả lời.

Lão bản nương lắc đầu: “Vậy thì phải chờ tuyết ngừng, nếu không không thể đi được.”

“Theo kinh nghiệm của lão bản nương, tuyết khi nào mới dừng a?” Nhạc Tại Vân hỏi.

“Cái này không chắc a.” Lão bản nương cười hì hì nói: “Tuyết ở đây rơi rất thất thường, có thể tối nay sẽ ngừng, có khi sáng mai, cũng có khả năng đến hậu thiên[ngày mốt]… Nói chung sẽ không quá ba ngày.”

Tần Vọng Thiên sau khi nghe xong phản ứng đầu tiên là thầm tính ngày, Mộc Lăng nhìn bọn họ thì nghĩ đi chơi rất vui.

Lúc này, chỉ thấy mấy đại hán ở bàn bên cạnh, cũng chính là đám người tối hôm trước đuổi bắt Vương Thập Nhị bị Tần Vọng Thiên đánh chạy nhìn chằm chằm vào Vương Thập Nhị.

“Nhìn cái gì!” Vương Thập Nhị nhăn mặt với bọn họ: “Không biết xấu hổ, nhìn chằm chằm tiểu cô nương nhà người ta!”

“Ngươi…” Tên đại hán dẫn đầu tức giận đến nỗi mũi sắp lệch qua một bên, quay đầu nói với thanh niên mắt phượng: “Thiếu trang chủ, tối hôm trước chính là bọn họ!”

Người thanh niên kia gật đầu, cũng không nói gì, chỉ là bưng chén rượu lên uống một ngụm. Bàn của Mộc Lăng ngoại trừ Mộc Lăng, ai cũng cũng hiếu kì liếc mắt, xem Thiếu trang chủ Dược Vương Trang trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng lại bắt đầu nhìn đông nhìn tây, không bao lâu, một con dê nướng được đưa lên, bóng nhẫy, bên ngoài vàng rượm bên trong chín mền, cái kia hương a.

"Oa…" Nước bọt Mộc Lăng đã sắp chảy ra rồi, hạnh phúc dạt dào vươn vuốt xé một ảnh thịt dê nhét vào miệng, "Ân!"

"Thơm quá a." Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân cũng tán thán, rất nhanh, những món khác cũng được đưa lên, Mộc Lăng một tay thịt gà một tay thịt dê, ăn đến thiên môn địa ám.

Khách nhân mấy bàn bên cạnh cùng lão bản nương đều há to miệng không tin nổi nhìn Mộc Lăng, ngực buồn bực sao một người văn nhã như thế, lại ăn hùng hổ như vậy, còn có a, thân thể gầy như thế, mấy thứ ăn vào đều chạy đi đâu hết rồi?

Còn đang hạnh phúc ăn, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào xôn xao, sau đó rèm cửa nhấc lên, có mấy người mặc áo chòang, toàn thân đều là tuyết đi vào, cởi áo choàng, phủi tuyết trên người, một người oán giận: "Nương a, hạ tuyết lớn như vậy."

"Lão bản, một bình rượu ngon, một con dê béo." Nói xong, ba người kia đi tới bàn giữa bàn của Mộc Lăng và mấy người Dược Vương Trang ngồi xuống, lớn tiếng hét to.

Bọn Mộc Lăng đảo mắt quan sát, chỉ thấy là ba người, hai nam một nữ, hai nam nhân đều có vẻ thô kệch, râu quai nón, không thấy rõ tướng mạo, chỉ là trong tay cầm đao nói rõ bọn họ đều là người luyện võ. Nữ nhân kia một thân hồng y, trang điểm xinh đẹp, vẻ mặt có chút phong trần.

Mộc Lăng chỉ nhìn thoáng qua rồi cũng không để ý, chỉ là ăn một hồi, thấy hơi no, liền rót một chén trà đặc tiêu thực, nhân tiện giải dầu mỡ. Đang tính toán đi lên lầu ngủ một giấc, đột nhiên cảm giác Vương Thập Nhị bên cạnh tựa hồ có chút căng thẳng, cúi đầu. Khẽ nhíu mày, Mộc Lăng ngẩng

https://thuviensach.vn

đầu nhìn Tần Vọng Thiên, liếc mắt sang Vương Thập Nhị, như là hỏi: ‘Tiểu hài nhi này làm sao vậy?”

Tần Vọng Thiên cũng cảm thấy nàng kì lạ, lúc này, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm của nữ tử: “Ô! Đây không phải tiểu sư muội sao?”

Thân thể Vương Thập Nhị cứng đờ, có chút căng thẳng quay đầu nhìn thoáng qua, thấy người nói chuyện là hồng y nữ tử khi nãy.

“A… Chúng ta còn đang lo không tìm được ngươi.” Một đại hán cười nói: “Trùng hợp như thế, ngươi cũng đến Trường Bạch Sơn a?”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều có chút buồn bực, lúc này, chợt nghe mấy người gia tướng của Dược Vương Trang cười nhạt một tiếng nói: “Trên đường đi nhặt được tiểu cẩu đem về nuôi cũng không có gì, có điều trước tiên phải nhìn cho rõ, xem nó có phải sói không.”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày, tiếp tục uống trà, gặm thêm một cái đùi gà.

Nhạc Tại Vân nhìn lướt qua ba người vừa vào, xem nhân phẩm, tuyệt đối không phải là danh môn chính phái gì, liền hỏi Vương Thập Nhị: “Thập Nhị, ai vậy a? Sư huynh sư tỷ của ngươi?”

Vương Thập Nhị nuốt nước bọt một cái, lắc đầu.

“Ai, không thừa nhận a.” Hồng y nữ tử kia cười nhạt một tiếng, nói: “Chúng ta là đồ đệ của Điền Nam Độc vương, nó là quan môn đồ đệ[đồ đệ không công khai] của sư phụ.”

Mọi người đang ngồi nghe đến mấy chữ Điền Nam Độc vương, đều nhịn không được chau mày, Mộc Lăng nhướn mày nhìn Vương Thập Nhị: “Có lai lịch như vậy a.”

https://thuviensach.vn

“Ai mà không biết người trong Điền Nam Độc Vương Môn đều là bại hoại.” Sắc mặt Vương Thập Nhị thoạt đỏ thoạt trắng, trừng Mộc Lăng: “Ngươi khen ta hay mắng ta vậy?!”

Mộc Lăng hắc hắc cười, tiếp tục gặm chân gà.

“Nói vậy, các ngươi đều là người của Điền Nam Độc vương?” Giáp nhìn ba người kia.

“Không dám, ta là Hồng Cô Yến Bắc.” Nàng kia đưa tay chỉa chỉa hai người bên cạnh: “Đây là Đại sư huynh Độc Vương Môn chúng ta, Ngô Hưng, đây là Nhị sư huynh Ngô Phi.”

“Ân, Mộc Lăng gật đầu: “Điền Nam Độc vương họ Ngô tên Yến, cho nên nam tử nhập môn đều sửa thành họ Ngô, nữ tử sửa thành họ Yến.”

“Không sai.” Hồng cô nương gật đầu: “Vị này xem ra cũng là người giang hồ, nếu đã là người giang hồ, nên biết quy tắc của Độc Vương Môn[hú hồn], Vương Thập Nhị là tội nhân của Độc Vương Môn, ai dám thu lưu, là đối nghịch với Độc Vương Môn.”

Phùng Ngộ Thủy không biết nhiều việc giang hồ lắm, liền hỏi Mộc Lăng: “Độc Vương Môn có địa vị gì, có gì đáng chú ý sao?”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Thủy Thủy a, Độc Vương Môn này là nơi bán bún xào với mì xào.”

“Khụ khụ…” Mấy người khách khác nhịn không được phun hết trà trong miệng, Vương Thập Nhị cũng nhịn không được. Ban đầu Độc vương Ngô Yến trước khi nổi danh cuộc sống rất túng quẫn, từ nhỏ hắn giúp việc ở cửa hàng điểm tâm, sở trường là làm bún xào và mì xào. Sau này hắn nổi danh rồi, vẫn không quên được, liền ra lệnh cho người trong môn mỗi ngày ít nhất phải ăn một bữa bún xào hoặc mì xào. Cái quy định hoang đường này đã khiến Độc Vương Môn bị không ít người giang hồ cười nhạo.

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thủy là một tên đầu gỗ, đương nhiên là tin thật, liền gật đầu, nhìn Vương Thập Nhị: “Nga, trước đây ngươi theo sư phụ bán bún xào học nghề a, vậy ngươi có biết làm không? Ta thích bún xào thịt băm với cải trắng, ăn rất ngon!”

“Tiểu sư muội, ngươi tìm được chỗ dựa, hình như không đem Độc Vương Môn chúng ta để vào mắt nữa rồi a.” Hồng cô nương nhướng mày, lạnh lùng nhìn Vương Thập Nhị: “Không biết là có địa vị gì a?”

Vương Thập Nhị không nói gì, Thiếu trang chủ Dược Vương Trang lại nói: “Ta nghe nói, trước đây không lâu Độc vương trúng kì độc… Sẽ không là, các ngươi vội tới tìm hắn xin thuốc chứ?”

Lời vừa nói ra, chỉ thấy ba đồ đệ kia biến sắc, liếc trừng Vương Thập Nhị: “Cũng bởi vì con nha đầu này, dám ám toán sư phụ!”

“Ngươi hạ độc Độc vương kia sao?” Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn Vương Thập Nhị, vỗ vỗ vai nó: “Tiểu nha đầu có tiền đồ a! Người như hắn nên hạ độc!”

Vương Thập Nhị có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Mộc Lăng, bĩu môi nói: “Độc vương cũng không có gì giỏi, chỉ là biết chút độc dược, sau đó tự đặt cho mình là Độc vương gì đó, so với cao thủ biết dùng dược thực sự kém xa.”

“Xú nha đầu!” Ngô Hưng đứng lên, lúc này, lão bản nương bưng dê nướng lên tới, đặt lên bàn ba người, nói: “Ai, khách quan a, đừng nóng đừng nóng, giữa thiên hoang sơn dã lạnh lẽo nóng nảy có gì thú vị đâu a, đến, ăn!”

Mấy người Độc Vương Môn liếc mắt nhìn nhau, hỏi Mộc Lăng: “Các ngươi rốt cuộc là ai? Sao lại can thiệp vào chuyện của Dược Vương Môn chúng ta?!”

https://thuviensach.vn

“A…” Không đợi bọn họ trả lời, chợt nghe người của Dược Vương Trang nói: “Nếu người muốn giải độc chữa bệnh, không bằng tìm hắn, so với lên Bạch Đầu Sơn Trang còn tốt hơn, đây chính là thần y Mộc Lăng danh chấn thiên hạ a.”

“Cái gì?” Ba người kia giật mình nhìn Mộc Lăng, sau đó nhìn Vương Thập Nhị: “Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, thì ra đã tìm được chỗ dựa lớn như vậy, thảo nào dám khi sư diệt tổ.”

Thấy dù sao cũng đã lộ rồi, Vương Thập Nhị cũng không lo lắng như trước, quay đầu làm một cái mặt quỷ với ba người kia, nói: “Mộc Lăng là sư phụ ta, Hắc Vân Bảo là chỗ dựa của ta, đám người Độc Vương Môn các ngươi tốt nhất tránh xa ta một chút, nếu không coi chừng chết thế nào cũng không biết!”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Mộc Lăng lạnh lùng nhìn lướt qua, nói: “Ngươi là đồ đệ của ta, không có nghĩa là người của Hắc Vân Bảo, muốn vào Hắc Vân Bảo phải do Tư Đồ định đoạt! Ngươi còn dám lấy chuyện này ra nói, ta sẽ đá ngươi ra khỏi sư môn.”

Vương Thập Nhị mặt đỏ lên, ngoan ngoãn thành thật nói: “Vâng… Sư phụ.”

Ba người Độc Vương Môn hận đến nghiến răng, nhưng bất đắc dĩ tên tuổi Hắc Vân Bảo quá lớn, bọn họ không dám đắc tội, chỉ có thể nén giận, cúi đầu tiếp tục ăn.

Mộc Lăng nhìn Vương Thập Nhị: “Sao ngươi lại hạ độc Ngô Yến?”

Vương Thập Nhị suy nghĩ một chút, hạ giọng nói: “Ta… ta muốn Độ Tiên Thảo của hắn.”

Mộc Lăng mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Vương Thập Nhị hỏi: “Tiểu nha đầu nhà ngươi muốn loại dược đó làm gì a?!”

https://thuviensach.vn

Mấy người còn lại đều chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Mộc Lăng: “Độ Tiên Thảo là thứ gì vậy?”

Mộc Lăng nghẹn, vội vã uống trà, nói: “Không có gì.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ làm sao mà lại không có gì được, tiếp tục nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cũng không để ý tới mọi người, vươn tay tới trước mặt Vương Thập Nhị: “Đưa ta!”[bé cưng đang trấn lột nhi đồng]

Vương Thập Nhị nhăn mặt nhăn mũi, lấy ra một hộp gỗ nhỏ điêu khắc tinh xảo, đưa cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhận lấy, nhét vào trong lòng, hỏi: “Ngươi vẫn chưa nói, muốn thứ này làm gì?”

“Muốn lấy Xạ Hương, trước hết phải dẫn xạ động dục.” Vương Thập Nhị dẫu dẫu môi nói: “Xạ Vương đã rất lâu không động dục rồi. Độ Tiên Thảo chỉ có trong Độc Vương Môn, cho nên ta trà trộn vào đó, lén trộm thứ này, Độc vương đó nhân phẩm không được tốt lắm, còn không chịu coi ai ra gì, cho nên lấy phương thuốc cha ta lưu lại, hạ độc hắn.”

Mọi người nghe xong đều hiểu rõ, thì ra Độ Tiên Thảo là loại dược này a, thảo nào Mộc Lăng khẩn trương như thế.

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, chăm chú nhìn Vương Thập Nhị: “Ngươi rốt cuộc là muốn xạ của ngươi, hay đã chuẩn bị tốt để lấy Xạ Hương a? Ngay cả thứ dược khó có được như Độ Tiên Thảo cũng thu được vào tay rồi… Thành thật mà nói đi, rốt cuộc ngươi bái ta làm sư có mục đích gì!”

Vương Thập Nhị thầm mắng xui xẻo, gặp ai không gặp lại gặp sư huynh sư tỷ không vừa mắt này, thật vất vả lừa Mộc Lăng tin tưởng lại bị lộ

https://thuviensach.vn

rồi, cắn môi nói: “Được rồi, ta đã nói với ngươi… Tất cả đều là ta tính toán, lúc các ngươi chưa đến Đại Hắc Sơn Thành đã đi theo các ngươi, mục đích của ta chỉ có một, là cứu tình nhân của quái thúc thúc trong Bạch Đầu Sơn Trang.”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Ngươi cùng hắn có quan hệ gì? Liều mạng như thế?!”

Vương Thập Nhị bĩu nĩu môi, nói: “Hắn đã cứu mạng ta.”

“Vậy ngươi nói thẳng không phải được rồi sao?” Nhạc Tại Vân khó hiểu hỏi: “Mục đích của chúng ta cũng là lấy Xạ Hương, một đổi một, cũng sẽ không cự tuyệt, sao lại bày ra nhiều trò như vậy?”

“Cái kia… Quái thúc thúc nói như vậy tương đối xấu hổ, dù sao tất cả mọi người là người quen, cầu các ngươi, hắn cũng không muốn bị các ngươi chê cười, cũng không muốn nợ nhân tình của Hắc Vân Bảo các ngươi.”

“Ha?” Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, một lúc lâu mới hỏi: “Người quen? Người này chẳng lẽ ta quen biết?!”

Sau khi cơm nước xong, để tránh gặp phiền phức, Mộc Lăng bọn họ về phòng nghỉ ngơi trước, Vương Thập Nhị giống tiểu bám đuôi muốn theo Mộc Lăng vào phòng, có điều tránh cho nó gây trở ngại, cho nên bị Tần Vọng Thiên đuổi ra, cuối cùng chỉ có thể ở cùng một phòng với Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân. Dù sao đều là tiểu hài tử xấu xa, ở cùng một chỗ đi, đương nhiên là Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân chen chúc trên một cái giường, Vương Thập Nhị một cái giường. Giáp Ất Bính Đinh thì nhồi nhét vào trong gian phòng thứ ba.

Mộc Lăng vào phòng rồi thì cởi giày leo lên giường ngồi xếp bằng, hai tay chống cằm bắt đầu đờ ra.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên ngồi vào bên giường, choàng tay giúp Mộc Lăng cởi áo choàng xuống, hỏi: “Thế nào? Còn chưa nhớ được là ai?”

“Ân…” Mộc Lăng hơi ngưỡng mặt nghĩ a nghĩ: “Ta không có bằng hữu như vậy a, hơn nữa, nếu thực sự là bằng hữu, đã sớm mở miệng gọi cứu người rồi, dù sao bệnh chính là ái nhân của hắn. Nếu không phải bằng hữu… chẳng lẽ là địch nhân? Nhưng mà ta cũng coi như là người gặp người thích, hắn là không có cừu địch.”

Tần Vọng Thiên bị hắn chọc cho bật cười, kéo lại hôn má: “Đúng vậy, ngươi là người gặp người thích!”

Mộc Lăng giáng một tát qua, bị Tần Vọng Thiên nắm tay thuận thế đè ngã trên giường.

Hai người còn đang lăn qua lăn lại, Giáp gõ cửa tiến vào, thấy hai người đều nằm úp sấp trên giường, liền nói: “Đại ca, các ngươi tiếp tục, ta bảo chưởng quỹ nấu chút nước nóng, đổ vào bồn cho các ngươi, các ngươi làm xong vừa lúc tắm rửa…”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị cái gối đầu Mộc Lăng phóng ra đáp trúng.

“Ai nha…” Giáp ngã ngửa, nước nóng hắt xuống chân Ất, Ất bị nóng nhảy lung tung lên.

“Đại phu, sao lại đánh ta a?” Giáp ủy khuất xoa xoa cái mặt bị đập đau.

Mộc Lăng tức giận thở gấp, một cước đá văng Tần Vọng Thiên còn đang dán dính trên người mình, quay sang Giáp rống: “Làm cái đầu của ngươi a! Bớt học lão tử nói bậy!”

Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, giật mình hỏi Tần Vọng Thiên: “Lão đại, các ngươi còn chưa viên phòng a?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng sắp bị mấy tên kia làm cho tức chết rồi, Tần Vọng Thiên bên cạnh lại nghiêm mặt nói: “Còn chưa có a.”

Trên mặt Giáp Ất Bính Đinh lộ ra biểu tình phức tạp, đều không nói, vào phòng dựng bình phong, đổ nước nóng vào bồn gỗ. Xong việc thì ra cửa, trước khi đóng cửa Đinh quay lại nói với Mộc Lăng: “Đại phu… Không bằng ngươi cho đại ca làm đi, chịu đựng không tốt cho cơ thể…”

“Cút nha” Mộc Lăng túm lấy bao quần áo phi tới, Đinh vội vàng đóng cửa chạy.

Mộc Lăng tức giận thở hổn hển một hồi, xoay mặt, thấy Tần Vọng Thiên trưng ra vẻ mặt chết không biết xấu hổ, có chút bất lực, liền đứng lên nói: “Ta tắm, ngươi không được theo.”

“Ân? Sao vậy, cùng tắm đi.” Tần Vọng Thiên đuổi theo, thấy phía trong bình phong có hai bồn gỗ, có chút thất vọng nói: “Sao lại tới hai cái bồn a, để một cái lớn là đủ rồi!”

Mộc Lăng lườm một cái, vươn tay thử nước, thấy vừa ấm, liền cởi áo khoác chuẩn bị tắm, quả nhiên Tần Vọng Thiên cảm thấy cực kì hứng thú đứng một bên nhìn. Mộc Lăng đẩy hắn: “Ngươi nhìn cái gì, ta tắm xong rồi ngươi tắm!”

Tần Vọng Thiên cười hì hì cũng không phản ứng Mộc Lăng, mà bắt đầu cởi y phục, thuần thục cởi sạch sẽ, Mộc Lăng nhìn thấy khóe miệng giật giật, hung hăng mắng: “Thối tha không biết xấu hổ!”

“Có gì phải xấu hổ?!” Tần Vọng Thiên ngửa mặt đảo mắt một cái, vui tươi hớn hở nói: “Không phải là tắm sao, còn tắm riêng hai bồn mà, mau tắm đi, đại trượng phu đừng ngượng ngượng nghịu nghịu.”

Mộc Lăng cắn răng, tiểu hài tử chết tiệt này, lẽ phải ngụy biện gì hắn cũng nói được, tức chết. Không có biện pháp, đành phải cởi y phục, nhưng

https://thuviensach.vn

suy nghĩ một chút, Mộc Lăng đi ra ngoài, đóng kín cửa phòng rồi lại đi trở vào, kéo bình phong qua chắn giữa hai bồn nước.

"A?!" Tần Vọng Thiên quýnh quáng: "Lăng, ngươi thật keo kiệt."

Mộc Lăng thoải mái cởi y phục: "Đồ lưu manh, xem ngươi còn đắc ý được không, hừ hừ."

Cởi sạch sẽ ra rồi, Mộc Lăng nhảy vào bồn nước, một ngày đêm này sắp làm hắn đông lạnh chết rồi, không biết vì nội lực giảm sút hay bệnh càng lúc càng nguy cấp, Mộc Lăng thấy mình càng ngày càng sợ lạnh. Cúi đầu nhìn một chút, hơi nhíu mày, ấn kí dưới hông đã lan ra, vừa thoáng qua giống như một đóa hoa hắc sắc. Đến khi cánh hoa rơi xuống, có lẽ mình cũng không sống được nữa, Mộc Lăng cúi đầu nhìn chằm chằm mặt nước phát ngốc, đột nhiên nghe từ bên kia bình phong Tần Vọng Thiên trầm trầm nói: "Ngươi đừng suy nghĩ lung tung a, thời gian vẫn còn, chúng ta nhất định sẽ tìm được giải dược."

Mộc Lăng hơi sửng sốt, có chút ủ rũ bắt đầu vốc nước tắm, tâm nói tiểu hài tử chết tiệt này làm sao lại nghe được trong đầu hắn đang nghĩ gì.

Tắm một hồi, chợt nghe Tần Vọng Thiên hỏi: "Lăng Lăng, có muốn ta chà lưng cho ngươi không."

"Không cần." Mộc Lăng lười biếng dựa trên thành bồn, trong phòng vốn ấm áp, hơn nữa còn ngâm nước nóng, xông cho hắn mềm nhũn ra, có chút buồn ngủ. Bên ngoài là gió Tây Bắc gào thét, nghe rất đáng sợ.

Trong tiếng gió thổi, Mộc Lăng đột nhiên nghe được một ít thanh âm từ trên mái truyền đến, một tiếng "tách" nhỏ, là tiếng ngói bị giẫm vỡ.

Mộc Lăng chau mày, chợt nghe bên phía bên k bình phong có tiếng nước, Tần Vọng Thiên trần trụi chạy sang chỗ Mộc Lăng, nói: "Có người trên mái!"

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên để mông trần đứng trước mặt mình, cả kinh hít một hơi, vừa muốn mở miệng mắng người, không ngờ Tần Vọng Thiên phù phù hai tiếng liền nhảy vào bồn, ôm hắn nói: “Bên ngoài lạnh lắm a.”

“Ngươi cho ta… Ân” Mộc Lăng lại muốn mắng người, Tần Vọng Thiên bịt miệng, nói: “Đừng lên tiếng.” Nói thì vểnh tai nghe động tĩnh trên mái nhà, một cái bồn gỗ cũng không rộng, Mộc Lăng vốn gầy, nhưng Tần Vọng Thiên rất cường tráng, hai đại nhân chen trong một cái bồn, đã đem nước trong bồn ép đến gần tràn, hơn nữa thân thể còn bị ép kề sát.

Mộc Lăng muốn giãy dụa, có điều hoàn toàn phản tác dụng, hai người cọ tới cọ lui, Tần Vọng Thiên lập tức không ngoài dự liệu, có phản ứng, Mộc Lăng nghiến răng: “Tiểu hài tử chết tiệt, tiểu sắc lang!”

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng nghiến răng trừng hắn, liền kéo lại hôn, Mộc Lăng giãy dụa, lại khiến phản ứng phía dưới lớn hơn nữa, hơn nữa khéo không khéo, không chỉ đối phương, cả Mộc Lăng cũng có phản ứng rồi, hận đến nghiến răng chửi bậy.

Tiếng bước chân trên mái đến phía trên hai người thì dừng lại, sau đó có tiếng bóc ngói truyền đến, Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, ôm lấy Mộc Lăng nhún người nhảy lên một cái, liền mang theo Mộc Lăng cũng đang ướt ướt trơn trơn như mình nhảy lên giường. Tần Vọng Thiên nhanh tay kéo một mảnh khăn giúp Mộc Lăng lau lau, trực tiếp nhét vào trong chăn, mình thì tìm áo khoác vào.

Mộc Lăng mặt đỏ hồng gói trong chăn, khi nãy Tần Vọng Thiên lau không biết có phải là cố ý trêu chọc hắn không, hiện tại có phản ứng rồi, hảo mất mặt a.[hảo đáng iêu a]

Bực bội trốn trong chăn, trong lòng Mộc Lăng còn không ngừng thầm mắng, không biết là tên không muốn sống nào ở bên ngoài lăn qua lăn lại,

https://thuviensach.vn

khiến cho lão tử thiếu chút nữa thất thân.

Tần Vọng Thiên buông màn giường xuống, nhìn xuyên qua khe hở, chỉ thấy trên mái phòng chỗ mái ngói bị bóc ra có một cây lau thò vào, thổi vào bên trong một luồng khói trắng.

Mộc Lăng cũng nhìn thấy, mặt nhăn nhíu nói với Tần Vọng Thiên: "Đúng vậy, là khói mê."

"Khói mê?" Tần Vọng Thiên vô ý thức liền ngưng thở nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hắn dựa trên giường nhìn mình, hai người đối diện, Mộc Lăng cười meo meo: "Sao thế, sợ hít phải khói mê sao?"

Tần Vọng Thiên hỏi: "Có nặng lắm không a?"

Mộc Lăng đắc ý cười cười, nói: "Ngươi nghìn vạn lần đừng hôn mê a." Nói xong, lại hạ mắt nhìn thân thể Tần Vọng Thiên còn đang có chút phản ứng, nói: "Nếu ngươi cứ như vậy hôn mê, ta sẽ đem ngươi đi hoạn!"

Tần Vọng Thiên cả kinh, nói: "Ta là tướng công của ngươi, ngươi sao lại tàn nhẫn như vậy a, hoạn ta rồi hạnh phúc nữa đời sau của ngươi lấy ai gánh vác a?!"

Mộc Lăng nheo mắt: "Tiểu hài tử chết tiệt nhà ngươi, xem thử ngươi có thể ngưng thở bao lâu!"

Tần Vọng Thiên vui vẻ: "Gần đây nội lực ta mạnh thêm, ngưng thở sao, nửa canh giờ không có vấn đề, đến lúc đó dược gì cũng đều tan hết rồi."

Mộc Lăng nhìn vẻ mặt đắc ý của hắn liền tức giận đến nghiến răng, suy nghĩ một chút, ý xấu nổi lên, liền đá chăn, vươn một chân ra, quả nhiên, hai mắt Tần Vọng Thiên trong nháy mắt bị chân Mộc Lăng hấp dẫn, rất không chịu thua kém còn nuốt nước bọt.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vui vẻ, cười hì hì nâng chân lên, vươn tới đặt trên vai Tần Vọng Thiên, dùng đầu ngón chân cọ a cọ vành tai Tần Vọng Thiên.

Quả nhiên, Tần Vọng Thiên hít một hơi.

Hít vào một hơi này rồi Tần Vọng Thiên lập tức hối hận, hắn ngửi được một mùi ngọt ngọt trong không khí, là mùi của khói mê.

Mộc Lăng cũng vui vẻ rồi, chờ Tần Vọng Thiên mau ngất mau ngất đi.

Tần Vọng Thiên lại lao tới.

“Nha!” Cổ chân Mộc Lăng bị bắt được, người còn chưa mặc quần áo, chỉ cách một lớp chắn, sống chết đẩy: “Ngươi muốn làm gì! Sắp hôn mê còn không chịu ngoan ngoãn.”

“Dù sao cũng sắp hôn mê!” Tần Vọng Thiên cường bạo lột chăn xuống, lao đến hung hăng hôn lên cổ Mộc Lăng: “Hôn mê rồi sẽ bị ngươi hoạn mất, vậy không bằng nhân lúc chưa mê làm chết ngươi!” Vừa nói, vừa theo cổ một đường liếm xuống, hôn đến vai, lại đến xương vai.

Mộc Lăng nghĩ, ngươi cứ hôn đi, hôn mấy cái nữa là ngươi ngất, đến lúc đó xem ta chỉnh ngươi thế nào, nhưng kì quái chính là, Tần Vọng Thiên hôn một đường, đã sắp hôn đến cái bụng nhỏ, nhưng còn chưa ngất. Mộc Lăng kinh hãi: “Sao ngươi không ngất?!”

Tần Vọng Thiên cũng buồn bực, vừa hôn vừa nói: “Ta làm sao biết a?!”

Mộc Lăng nắm hai tai hắn kéo đến trước mặt, nói: “Hít sâu!”

Tần Vọng Thiên rất nghe lời, thực sự hít sâu một hơi, sau đó Mộc Lăng mở to hai mắt chờ, Tần Vọng Thiên thấy dáng vẻ của hắn quả thật

https://thuviensach.vn

cực kì khả ái, liền lại lao đến hôn, xốc chăn lên, chui vào cọ a cọ, tay vươn xuống bên dưới sờ loạn.

"A!" Mộc Lăng quýnh quáng: "Tiểu hài tử chết tiệt, sao ngươi lại không ngất!"

Tần Vọng Thiên đột nhiên nghĩ đến: "Không phải lần trước ngươi đã cho ta uống máu ngươi rồi sao, nếu bách độc bất xâm, vậy chút mê dược càng không đáng nói tới!"

Mộc Lăng cũng nghĩ tới, bùng nổ, càng nghĩ càng không phục, há mồm cắn tai Tần Vọng Thiên.

"Ách…" Xem ra tai Tần Vọng Thiên là cực kì mẫn cảm, bị cắn một cái lập tức bùng phát, rống lên một tiếng đè Mộc Lăng xuống, từ bụng nhỏ hôn, giống như con chó con, cầm lấy cổ chân Mộc Lăng, liếm loạn một trận, sau đó cắn.

"Nha!" Mộc Lăng sợ hãi, tâm nói, Tiểu hài tử chết tiệt này có khi nào là ghi hận khi nãy ta đòi hoạn hắn, nên muốn hoạn ta trước không…

"Ngươi làm gì vậy?!" Mộc Lăng túm chăn che mình lại, hung hăng trừng.

"Ngô…" Tần Vọng Thiên khàn giọng: "Cả người ngươi đều là bảo vật!"

"A phi!" Mộc Lăng nhấc chân muốn đá, nhưng cổ chân lại bị bắt được không thể động đậy, chỉ có thể mắng người: "Cả người cái đầu của ngươi, ngươi cho ta là heo… A, không được cử động…"

Tần Vọng Thiên ngậm vào bắt đầu liếm liếm lộng lộng, rất nhanh đã khiến Mộc Lăng không mắng nổi nữa, cắn răng chịu đựng, tiểu hài tử chết tiệt chiếm tiện nghi hắn, còn có, công phu cũng không tệ lắm…

https://thuviensach.vn

“Lăng… Cái kia của ngươi hẳn là công dụng còn hơn cả máu, thực sự là thần dược!” Tần Vọng Thiên miệng còn nói bậy, Mộc Lăng túm chăn che mặt, mắng: “Câm miệng, muốn làm thì hảo hảo làm đi, còn nói mấy cái không sạch sẽ làm gì… Nha!”

Tần Vọng Thiên nỗ lực hồi lâu, hai người đều đem chuyện trên mái có người quên sạch, rốt cuộc, Mộc Lăng chịu đựng không nổi nữa.

…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Mộc Lăng nằm trên giường yếu ớt thở dốc, Tần Vọng Thiên cúi xuống, hôn lên môi hắn, Mộc Lăng cảm giác có thứ gì đó chảy vào miệng, trơn trơn ướt ướt, còn có chút tanh… Chờ đến lúc hắn hiểu được là cái gì, thì đã nuốt vào bụng rồi.

"A!" Mộc Lăng quát to một tiếng, túm lấy Tần Vọng Thiên muốn liều mạng với hắn, lại thấy Tần Vọng Thiên ôm lấy hắn nghiêm túc nói: "Cái này so với máu còn quý hơn, dù sao thì hiện tại ngươi cũng rất yếu, vậy tự ăn mình bồi bổ đi, đừng lãng phí."

Thấy Mộc Lăng mặt mũi trắng bệch, Tần Vọng Thiên lại nói: "Ngươi ăn thử một chút xem có tác dụng gì không, nếu hữu dụng, sau này ngày nào ta cũng giúp ngươi làm ra ăn, đúng rồi, cái đó ta cũng có, không biết của ta có dùng được gì không, ngươi có muốn không, nếu muốn thì lại nếm thử của ta…"

"Ta đánh chết ngươi!" Mộc Lăng xoay người ngồi lên người Tần Vọng Thiên, chụp lấy gối đầu liều mạng đập xuống, Tần Vọng Thiên không chống cự, hạnh phúc dạt dào để cho Mộc Lăng đánh, chỉ là hai tay nhẹ kéo thắt lưng hắn, ngốc a a nói: "Lăng, lúc ngươi phát hỏa cũng rất khả ái!"

Mộc Lăng cùng đường, đập đầu vào tường la hét: "Để ta chết đi, để ta chết đi, lưu manh chết tiệt, đồ lưu manh!"

Giáp và Ất vì muốn bảo vệ an toàn cho Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng mà canh ở cửa, nghe được động tĩnh bên trong, liếc mắt nhìn nhau: "Nguy

https://thuviensach.vn

rồi, đại ca đã cường bạo rồi, xem ra thật sự làm rồi a!”

“Đúng vậy”, Ất cũng nói: “Ta đi trù phòng bảo đầu bếp nấu canh áp huyết hay trư huyết gì đó cho đại phu, bồi bổ một chút!” Nói xong thì chạy.

Giáp phía sau nói vọng theo: “Đừng quên cho thêm Lộc Tiên này nọ!”

Thanh âm hai người nói không nhỏ, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên bên trong đều nghe rõ, Tần Vọng Thiên chớp mắt một cái hỏi Mộc Lăng: “Lộc Tiên hữu dụng sao?”

Mộc Lăng lao đến bóp cổ hắn: “Lưu manh chết tiệt, ngươi trả trong trắng lại cho ta, lão tử liều mạng với ngươi!”

Còn đang nháo cho trời long đất lở, đột nhiên nghe cách đó không xa truyền đến tiếng vang lớn, tựa hồ có người chạy ra khỏi phòng. Sau đó lại truyền đến tiếng đánh nhau.

“Chuyện gì vậy?” Tần Vọng Thiên mặc y phục, nhìn lên mái phòng: “Không đúng, sao thổi khói mê rồi lại không có động tĩnh gì? Ta còn tưởng sẽ có người nhảy xuống.”

Mộc Lăng bĩu môi, tâm nói động tĩnh ngươi nháo ra lớn như vậy, ai dám xuống a.

Lúc này, Giáp đẩy cửa đi vào, phía sau là Nhạc Tại Vân: “Tần đại ca, Mộc đại ca… Có người thổi khói mê, Phùng Ngộ Thủy đang đánh với hắn…” Nói còn chưa dứt lời, Nhạc Tại Vân bỗng ngây ngẩn cả người, chỉ thấy Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng đều đang nằm, quần áo xộc xệch, từ cổ đến tận vai Mộc Lăng đều là hôn ngân hồng hồng, Nhạc Tại Vân tuy rằng niên kỉ không lớn, nhưng cái gì cần biết thì đều biết.

“Là ai a? Thấy rõ không?” Mộc Lăng cũng không chú ý tới biểu tình kì dị của Nhạc Tại Vân, truy vấn.

https://thuviensach.vn

“Ân…” Nhạc Tại Vân ngây ngô gật đầu, nói: “Có thấy… là lão bản nương của tửu lâu!” Nói xong, liền chạy như đào tẩu.

“Tiểu tử đó làm sao vậy?” Mộc Lăng không giải thích được nhìn Tần Vọng Thiên: “Ăn trúng thứ dơ bẩn gì rồi!”

Tần Vọng Thiên có chút bất đắc dĩ dùng y phục bao lấy nửa thân lộ ra bên ngoài của Mộc Lăng, Mộc Lăng sửng sốt, một lúc sau mới hiểu được, đỏ mặt túm chăn bao mình lại, nhỏ giọng mắng: “Lưu manh chết tiệt!”

Sau đó, tiếng đánh nhau từ trong phòng chạy ra đến ngoài sân, cuối cùng đánh thức hết mọi người trong tửu lâu,s kỳ thực cũng chỉ có mấy người bọn Mộc Lăng và người của Dược Vương Trang cùng Độc Vương Môn không có việc gì, còn lại đều mê man hết rồi.

Mọi người đi xuống lầu, chỉ thấy chưởng quỹ của khách điếm, gã tiểu tử dẫn ngựa, một người đầu bếp cùng một tiểu nhị, bốn người cùng đánh Phùng Ngộ Thủy.

Mộc Lăng cũng mặc y phục đi ra, hô một tiếng với Phùng Ngộ Thủy: “Thủy Thủy a, đừng đánh nữa.”

Phùng Ngộ Thủy lập tức xả chiêu nhảy khỏi vòng chiến, nhìn bốn người trong khách điếm. Lão bản nương đã mệt đến thở dốc, không khỏi tán thán: “Hảo công phu…”

“Sao các ngươi lại hạ mê dược?” Thiếu trang chủ Hạ Phàm Dược Vương Trang hỏi bốn người.

“Đừng hiểu lầm.” Lão bản nương khoát khoát tay, thở hổn hển nói: “Khách điếm này kỳ thực là của Bạch Đầu Sơn Trang, chúng ta cũng là nghe lệnh trang chủ, bởi vì trước đây đại phu lên núi gạt người rất nhiều, cho nên trang chủ mới dựng một trạm kiểm soát ở chỗ này. Nếu như trúng

https://thuviensach.vn

mê dược của ta, thì trói lại mang đi xa một chút, nếu không bị mê, thì trực tiếp theo mật đạo đưa lên Bạch Đầu Sơn Trang.”

“Mật đạo?” Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Các vị, mời đến đây.” Lão bản nương dẫn mọi người đi đến một gian sài phòng[phòng chứa củi], đẩy một bó củi làm lộ ra cửa địa đạo, nói: “Từ đây có thể trực tiếp đi đến Bạch Đầu Sơn Trang, rất gần.”

Mọi người vào địa đạo, liền nhận ra địa đạo này một nửa là tự nhiên nửa là do người kiến tạo, bên trong có sẵn mã xa của bọn họ.

“Nếu như đi từ bên ngoài lên, mã xa căn bản không có cách lên núi, muốn tới được đỉnh núi… ít nhất phải vài ngày, còn dễ lạc đường.” Lão bản nương nói: “Nếu đi bằng đường này thì đến sáng là có thể đến nơi, các ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi, chúng ta đánh xe cho các ngươi, trang chủ đang chờ trên núi.”,

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều lên xe.

Một đường đi rất thuận lợi, Mộc Lăng bị lăn qua lăn lại giờ rất mệt mỏi, tựa vào người Tần Vọng Thiên mơ mơ màng màng ngủ đến hừng đông ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, chỉ thấy trời đã sáng rõ, vén màn xe lên nhìn một chút, thấy đã ra khỏi địa đạo, lên đến đỉnh núi. Bên ngoài là một sơn trang, mã xa dừng trước một trang viên rất lớn, trên đại môn trang viên treo một tấm biển, viết “Bạch Đầu Sơn Trang.”

“Đại ca, tới rồi.” Giáp nói với Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên gật đầu, lôi kéo Mộc Lăng xuống xe.

Mọi người vừa xuống xe, đã thấy từ trong đại môn Bạch Đầu Sơn Trang có một người đi ra.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng thấy có chút quen mắt, đưa tay dụi dụi một chút, nhìn kỹ, hít một hơi ——— đúng thật là người quen nha!

Mộc Lăng thấy ai rồi?

Người từ đại môn đi ra niên kỉ cũng không lớn, một thân bạch y, vóc người cao gầy, suất a… Nhìn xa cũng thấy khoan thai nhìn gần cũng thấy khoan thai, nói chung nhìn thế nào cũng thấy khoan thai.

Thấy Mộc Lăng há to miệng đứng trước mã xa tiến thoái lưỡng nan, Tần Vọng Thiên từ phía sau đi tới hỏi: “Lăng, làm sao vậy?”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, vẻ mặt khó chịu nói: “Tiếu Lạc Vũ.”

Người từ Bạch Đầu Sơn Trang đi ra, chính là Trại chủ Thất Tinh Thủy trại Tiếu Lạc Vũ.

Hắn đi tới trước đại môn, quét mắt một vòng nhìn mọi người, cuối cùng đường nhìn rơi xuống trên người Mộc Lăng, hai người nhìn nhau một hồi, Tiếu Lạc Vũ nhếch môi cười cười, điệu bộ giống như đang nói ——-chờ chính là ngươi! Cuối cùng cũng tự mình dâng đến cửa rồi.

Mộc Lăng nuốt nước bọt, hắn không thích nhất là giao tiếp với người như Tiếu Lạc Vũ, vừa nhìn đã biết ngay là hồ ly!

Ba sư huynh muội Độc Vương Môn đều có chút không hiểu, hỏi: “Trang chủ của Bạch Đầu Sơn Trang lại là Tiếu Lạc Vũ, vậy những người đã đến trước đây, hạ sơn rồi không hề nói qua?!”

Tiếu Lạc Vũ nghe bọn họ nói thì mỉm cười, thản nhiên nói: “Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì những người trước đây… không có ai sống sót hạ sơn.”

“A…” Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, mở to hai mắt nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

“Phàm là kẻ lên núi nhưng không trị hết bệnh, chỉ có hai lựa chọn, tự sát, hoặc bị ta giết chết. Tiếu Lạc Vũ nhún nhún vai: “Cho nên ta luôn cảnh cáo trước, kẻ nào sợ, có thể lập tức hạ sơn.”

Tiếu Lạc Vũ vừa nói xong, Mộc Lăng liền xoay người muốn bò lên mã xa, vừa bò vừa kéo Tần Vọng Thiên nói: “Vọng Vọng, chúng ta đi thôi, rất sợ đó…”

Mặt Tiếu Lạc Vũ đổi sắc, may mà Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên túm lại, hung hăng trừng —— Xạ Hương Vương!

Mộc Lăng bĩu môi, tâm nói, đáng ghét, khẳng định chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức, Tiếu Lạc Vũ là một con hồ ly nam.

Đợi qua một lát, Tiếu Lạc Vũ thấy nhân mã ba phía đều không có ý muốn đi, liền nói: “Đương nhiên, có qua cũng có lại, nếu các ngươi cứu được người, ta có thể đáp ứng một yêu cầu các ngươi nói ra, bất luận là gì, hiện tại có thể nói.” Nói xong, nhìn Tần Vọng Thiên: “Các ngươi muốn cái gì?”

Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Mộc Lăng, nói: “Muốn Xạ Hương của Xạ Vương.”

Tiếu Lạc Vũ gật đầu: “Có thể.”

Lại nhìn Hạ Phàm.

Hạ Phàm chăm chăm nhìn Tiếu Lạc Vũ một lát, nói: “Trước đây ta đã nói với quản gia của ngươi rồi, điều kiện ngươi cũng biết rồi.”

Tiếu Lạc Vũ cũng gật đầu: “Có thể.”

“Còn các ngươi?” Sau cùng Tiếu Lạc Vũ nhìn người của Độc Vương Môn.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta muốn Thất Tinh thủy trại nghe lệnh Độc Vương Môn.” Hồng Cô cười nói.

Tiếu Lạc Vũ nhướng mày, gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Sau đó cũng không nói thêm lời vô ích, đưa tay: “Các vị, mời vào bên trong.” Nói xong quay người, dẫn mọi người vào trong sơn trang.

Mộc Lăng bộ dạng uể oải theo phía sau, Tần Vọng Thiên hỏi hắn: “Đây là Tiếu Lạc Vũ sao?”

“Ân…” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, nhìn Tần Vọng Thiên: “Sao ngươi lại đáp ứng, lỡ như không cứu được người thì sao?”

Tần Vọng Thiên cười cười: “Vậy cũng chẳng có gì, tối đa ngươi bị người ta nói là lang băm, sau đó ta cùng hắn đánh một trận, đánh thắng thì đoạt Xạ Vương đi, dù sao ta cũng là mã tặc, đánh không thắng hai ta liền hợp táng bên cạnh Bạch Đầu thiên trì, cũng coi như cùng nhau đầu bạc đến già, cuối cùng cũng dứt được tâm sự, đúng không?!”

Mộc Lăng lườm, nghiến răng: “Ngươi cứ mơ đi, ai muốn hợp tán cùng mộ với ngươi.”

Tiếu Lạc Vũ đi phía trước đột nhiên quay đầy lại liếc mắt nhìn hai người, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý. Mộc Lăng run lên, cảm thấy sau lưng lạnh toát, ngực thầm nghĩ, vẻ mặt tên này sao lại gian xảo như vậy?!

Nói Bạch Đầu Sơn Trang là một trang viên xa hoa, không bằng nói chỉ là một viện lạc bên ngoài là tường vây một vòng thật lỮ. Mọi người đi qua đại môn đưa mắt nhìn bốn phía, ngoại trừ vài gian phòng ở phía trước, bốn phía đều là đồng tuyết trắng xóa, nhánh cây ở cánh rừng cũng trĩu đầy tuyết.

https://thuviensach.vn

Tiếu Lạc Vũ thật chậm rãi đi phía trước, Mộc Lăng đi theo phía sau, đột nhiên cảm thấy có chút kì quái, Tiếu Lạc Vũ này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi? Đừng nhìn hình dáng hắn có vẻ còn trẻ tuổi, nhưng nhìn bóng lưng, không hiểu sao lại cảm giác được một tầng tang thương?

Rất nhanh, mọi người đến tiểu viện, bên trong trồng vài cành bạch mai, bốn gian phòng, tường trắng ngói đen, trên mái ngói đen phủ một tầng tuyết, bên mái hiên là băng phủ xuống, thoạt nhìn cảm thấy rất nao lòng.

Tiếu Lạc Vũ dừng lại bên cạnh một thạch bàn trong sân, nói với mọi người: “Mời ngồi.”

Mọi người tìm chỗ ngồi xuống, có một quản gia mang theo mấy hạ nhân lên dâng trà, Mộc Lăng lướt mắt nhìn, liền sửng sốt: “A!”

Quản gia ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, cũng có chút giật mình, người này chính là Văn Xương Minh đã thất tung từ khi Ngao Thịnh lên ngôi.

Tiểu tử này tuy rằng đã giết không ít người, thế nhưng hắn nhiều lần cứu mạng Tiểu Hoàng, cho nên Mộc Lăng cũng không có cảm giác chán ghét.

Văn Xương Minh dâng trà xong, hỏi Mộc Lăng: “Cái kia, Hoàng tiên sinh bọn họ hiện tại vẫn khỏe chứ?”

Mộc Lăng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Bọn họ rất tốt.”

Văn Xương Minh cười cười, thu khay lui xuống.

Mộc Lăng vuốt cằm nhìn bóng lưng Văn Xương Minh đi xa, người này, lần đầu tiên hắn nhìn thấy, cảm giác là ——— tâm cao hơn trời, mệnh bạc hơn giấy…

https://thuviensach.vn

Hôm nay có thể thanh thanh thản thản ở chỗ này làm một tiểu tử dâng trà, khiến Mộc Lăng có chút cảm khái. Văn Xương Minh này tuy xuất thân bần hàn, học không thành, trước hai mươi tuổi ăn nhờ ở đậu đại ca cũng không có gì lạ, thế nhưng sau đó lại trải quaóng to gió lớn: sát hại cả nhà đại ca cùng tẩu tử, đi theo Tề Diệc xuất chinh suýt bị giết, theo Thụy Vương làm xằng làm bậy sau đó lại đích tay giết Thụy Vương, sau cùng làm cận thần của Hoàng thượng, cứu mạng Tiểu Hoàng, giết Thái tử Thần Quý, sau đó lại tự tay mai táng cho hai nam nhân khó lường Tiên đế cùng Tề Diệc… Nháy mắt, tất cả cũng chỉ xảy ra trong vỏn vẹn ba năm.

Hôm nay mọi chuyện đã kết thúc, Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ có thể có được kết thúc tốt đẹp, mà Văn Xương Minh cũng có thể nói là tẩy tẫn duyên hoa[rửa sạch phấn hoa, phủi sạch bụi trần =.=], nhưng chưa từng có người nào nghĩ hắn sẽ có một kết thúc tốt, có lẽ chính hắn cũng chưa từng mong có thể được chết già… Là Lão thiên có mắt, hay tạo hóa trêu ngươi?

Tần Vọng Thiên rất ít khi thấy Mộc Lăng lộ ra loại vẻ mặt này, nhàn nhạt một chút thương cảm, liền nhẹ nhàng vỗ vào vai hắn, thấp giọng hỏi: “Có lạnh không?”

Mộc Lăng đột nhiên sửng sốt, quay đầu lại, chỉ thấy Tần Vọng Thiên đang mỉm cười nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới trước đây mình đã từng hỏi Tiểu Hoàng, vì sao hắn lại coi trọng Tư Đồ như vậy? Nhìn thế nào cũng thấy hắn là bị Tư Đồ bức.

Tiểu Hoàng quay lại nói với hắn, đều không phải, nếu so sánh, hắn từ rất sớm đã thích Tư Đồ.

Mộc Lăng lúc đó há to miệng hỏi Tiểu Hoàng vì sao, Tiểu Hoàng chỉ cười trả lời: “Bởi vì một ngày trời mưa, lúc Tư Đồ còn chưa phát giác ra hắn bị lạnh, đã hỏi trước ta có lạnh không.”

https://thuviensach.vn

Nghe Tiểu Hoàng nói xong, Mộc Lăng vẫn cảm thấy khó hiểu, cho đến vừa nãy trong một khắc khi Tần Vọng Thiên hỏi hắn, mới đột nhiên minh bạch, một câu "Có lạnh không?" này, bao hàm rất nhiều thứ, dù khó hiểu, cũng khiến lòng người cảm động.

Mộc Lăng cười cười với Tần Vọng Thiên, lắc đầu.

Tần Vọng Thiên cũng ngây dại, bình thường khi hắn ân cần hỏi han Mộc Lăng, Mộc Lăng nếu không liếc mắt trừng hắn, thì là nói sang chuyện khác, tuy rằng biết người nọ là cảm thấy không được tự nhiên, không quen được người khác quan tâm, nhưng ngực vẫn có chút mất mát, hôm nay Mộc Lăng lại nhìn hắn cười, khiến hắn đột nhiên cảm thấy an tâm… cũng không nói rõ được là vì sao.

Mộc Lăng thu hồi tâm thần, ngẩng đầu, chỉ thấy Tiếu Lạc Vũ đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn hắn, không hiểu sao lại cảm giác có chút ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Tiếu Lạc Vũ chỉ vào một gian phòng cửa đang đóng chặt, nói: “Người các ngươi phải trị ở bên trong, hắn thích an tĩnh, cho nên chỉ có người chẩn bệnh có thể vào, từng người một vào, có thể xem mạch, vọng văn vấn thiết[bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y; nhìn, nghe, hỏi, sờ. gọi là "tứ chẩn"] đều được, thế nhưng không được làm ồn ào quấy nhiễu hắn.”

Mộc Lăng hơi chút giật mình, trước kia hắn nghĩ Tiếu Lạc Vũ là kẻ nhiều tâm cơ, dù chính dù tà thì việc hắn làm đều có mục đích, đặc biệt những việc hắn làm trong chuyện của Tiểu Hoàng, khiến Mộc Lăng nghĩ lần này hơn phân nửa là hắn có âm mưu hại người gì đó. Thế nhưng nghe mấy câu Tiếu Lạc Vũ vừa nói… chẳng lẽ là hắn thật muốn tìm người trị cho tình nhân?

“Ai vào trước?” Tiếu Lạc Vũ hỏi.

“Ta vào trước đi.” Người đầu tiên đứng lên là Hồng cô của Độc Vương Môn.

Tiếu Lạc Vũ gật đầu, cùng nàng mở cửa, vào phòng.

Thời gian đại khái còn chưa uống xong chén trà nhỏ, Hồng cô đã đi ra, sắc mặt cũng không dễ nhìn, hai sư huynh của nàng hỏi tình trạng thế nào, nàng cũng không nói gì, vẻ mặt tâm sự nặng nề mà ngồi xuống.

Người thứ hai đi vào là Hạ Phàm, có người nói không lâu trước đây Hạ Phàm đi đến giữa sườn núi, vừa lúc gặp được Văn Hưng Thịnh hạ sơn mua hàng, Văn Hưng Thịnh nói đại khái cho hắn biết tình hình chứng bệnh

https://thuviensach.vn

của tình nhân Tiếu Lạc Vũ, cho nên hắn trở lại chuẩn bị một chút, cũng muốn bắt Vương Thập Nhị, lấy Xạ Hương. Thời gian hắn vào trong lâu hơn Hồng cô kia một chút, nhưng khi đi ra, cũng là sắc mặt xanh xám, ngồi xuống cắn răng khẽ nhíu mày.

Nhìn biểu tình hai người họ, Mộc Lăng có chút ngạc nhiên đứng lên, chẳng lẽ là rất khó trị? Nếu không thì sao mặt ai cũng như ăn trúng con ruồi vậy?

“Mộc tiên sinh.” Tiếu Lạc Vũ nói với Mộc Lăng: “Tới lượt ngươi… Một mình ngươi vào, hay hai người?”

Mộc Lăng mỉm cười, lôi Tần Vọng Thiên một cái, nói:”Hai người.”

Tiếu Lạc Vũ gật đầu, dẫn hai người vào phòng, Mộc Lăng thầm nghĩ, Tiếu Lạc Vũ này thật không đơn giản, liếc mắt một cái liền nhận ra hắn hiện tại nội lực thiếu hụt, lúc trị bệnh có thể phải cần Tần Vọng Thiên hỗ trợ.

Cửa bị đẩy ra, mấy người đi vào trong phòng, Tiếu Lạc Vũ đóng cửa phòng, chỉ chỉ chiếc giường cách đó không xa được phủ màn thật dày, nói: “Là ở đó.”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi tới bên giường, Tần Vọng Thiên vươn tay, nhẹ nhàng vén màn giường.

Mộc Lăng cúi đầu, chỉ thấy trên giường có một người an tĩnh nằm đó, vừa nhìn thoáng qua, lập tức hiểu rõ lý do biểu tình của hai người kia lúc đi ra, bởi vì nằm trên giường đích thật là một người, chỉ là không phải người sống cũng không phải người chết, mà là một pho tượng người đá dùng bạch ngọc khắc thành.

Tần Vọng Thiên chau mày, quay đầu lại nhìn Tiếu Lạc Vũ: “Đây là ý gì?”

https://thuviensach.vn

Tiếu Lạc Vũ còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy Mộc Lăng đưa tay nhẹ nhàng ngăn Tần Vọng Thiên lại, cười nói: “Đây chỉ là xác ngoài thôi.”

“Xác ngoài?” Tần Vọng Thiên không giải thích được mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng lắc đầu, nói với Tiếu Lạc Vũ: “Vị tình nhân này của ngươi, tính tình rất dữ dội a.”

Tiếu Lạc Vũ nhè nhẹ gật đầu, nói: “Hắn rất ngang bướng.” Tuy rằng khi nói rất bình ổn, thế nhưng Tần Vọng Thiên nhìn ra được, ngón tay Tiếu Lạc Vũ hơi run lên, trong mắt là một tia sáng không thể che giấu, một lúc lâu mới nói: “Ta biết, trên đời này chỉ có ngươi cứu được hắn.”

Tần Vọng Thiên không hiểu, nhỏ giọng hỏi Mộc Lăng: “Lăng, ý của ngươi là, đó là một người sống?”

Mộc Lăng gật đầu, hỏi Tiếu Lạc Vũ: “Rốt cuộc ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiếu Lạc Vũ sửng sốt, nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng sờ sờ cằm, nói: “Thất Tinh Thủy trại là không chút lai lịch đột nhiên xuất hiện trên giang hồ, trại thì dựng trên nước, bình thường bất hiện sơn bất lộ thủy[hành tung mờ ám], hành động cũng âm thầm. Mặt khác, ngươi dường như có chút xích mích với triều đình, nhưng lại không sâu, như thế xem ra, ngươi hắn là không phải hai mươi, mà hắn thì…” Mộc Lăng chỉ chỉ vào ngọc nhân kia: “Ta nghĩ tới một người.”

Tiếu Lạc Vũ đột nhiên bật cười, lắc đầu, thở dài nói: “Biết vì sao ta cứ thích trêu chọc Tiểu Hoàng không?”

Mộc Lăng sửng sốt, nhìn Tiếu Lạc Vũ.

“Ta cùng Ân Tịch Ly có chút qua lại.” Tiếu Lạc Vũ chậm rãi đi tới bên giường, nhẹ nhàng sờ vào mặt của ngọc nhân kia nói: “Đều là hắn bướng

https://thuviensach.vn

bỉnh, nói thích hình dạng khi ta trẻ tuổi, lại khiến cho ta vĩnh viễn chỉ có một bộ mặt này."

Tần Vọng Thiên tỉ mỉ nhìn một chút gương mặt của Tiếu Lạc Vũ, cũng có chút kinh ngạc, dáng vẻ của hắn tuyệt đối không đến ba mươi, thế nhưng phụ thân Ân Tịch Ly của Tiểu Hoàng hắn là đã sắp bốn mươi rồi…

"Ngươi có thể đoán được hắn là ai sao?" Tiếu Lạc Vũ hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng gật đầu, nói: "Tầng ngọc thạch này là xác ngoài, thật ra cũng không phải ngọc thạch, mà là một tầng dược sáp."

"Dược sáp?" Tần Vọng Thiên có chút không giải thích được.

"Tầng vỏ này có thể bảo đảm giữ cho thân thể người bên trong hoàn toàn nguyên vẹn, không bị bất kì thương tổn gì, vô luận bao nhiêu năm, cũng không chết." Mộc Lăng nói: "Bên trong lớp dược sáp này, chính là Dược Vương thật sự, Hạ Vũ."

Tần Vọng Thiên nhìn Tiếu Lạc Vũ, chỉ thấy trên mặt hắn xuất hiện thần tình mừng như điên, mà Mộc Lăng thì quay lại chỉ chỉ vào hắn: "Ngươi, là Hải Vương năm đó, Tiêu Lạc… Thảo nào lại sửa tên thành Tiếu Lạc Vũ."

Tần Vọng Thiên sửng sốt, Hải Vương Tiêu Lạc, hắn từng nghe nói qua tên này, người này vốn dĩ chỉ là một hải tặc, công phu vô cùng tốt hơn nữa tính tình cực kì tàn nhẫn, từng hại chết không ít người, xưng vương xưng bá ở vùng Đông Hải, bởi vậy mọi người đều gọi hắn là Hải Vương Tiêu Lạc. Khi đó hải tặc vùng duyên hải hoành hành ngang ngược, thủy vận cùng sinh hoạt của người dân vùng duyên hải bị ảnh hưởng rất lớn, Hoàng đế phái rất nhiều danh tướng cũng không thể bình hải tặc. Sau đó, Ân Tịch Ly nghĩ ra một kế sách, không biết dùng phương pháp gì, khiến cho Tiêu Lạc quy thuận triều đình, đồng thời tiếp nhận sắc phong Hải Vương Tiêu Lạc, mang theo thủy binh của triều đình diệt hải tặc, không

https://thuviensach.vn

đến hai năm, hải tặc toàn bộ đã bị diệt sạch, chỉ là… vài năm sau đó Tiêu Lạc mai danh ẩn tích, không thấy tung tích. Cũng khó trách hắn có quan hệ với Hoàng đế, thì ra là có nguyên do như thế.

“Ngươi có thể cứu tỉnh hắn không?” Tiếu Lạc Vũ hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng vươn tay, nắm lấy cổ tay người đá kia bắt mạch, suy nghĩ một chút, gật đầu: “Có thể.”

Vẻ vui mừng hiện lên trong mắt Tiếu Lạc Vũ chân thực đến mức Tần Vọng Thiên có chút kinh ngạc, lại nghe Mộc Lăng nói: “Cứu hắn là có thể, ta dám cam đoan khiến hắn sống lại, có điều thù lao không ít đâu!”

Tiếu Lạc Vũ sửng sốt, Tần Vọng Thiên đứng bên cạnh Mộc Lăng kéo tay áo hắn, thấp giọng nói: “Người ta cũng coi như là tình thâm tựa biển, ngươi còn vơ vét tài sản của hắn?”

Mộc Lăng khoát tay, liếc mắt trừng hắn: “Không được rồi, quá tiện nghi cho hắn rồi, hơn nữa người bên trong dược sáp này còn giận hắn mà, không lấy chút máu hắn, người ta làm sao nguôi giận a!”

Tiếu Lạc Vũ đột nhiên phá lên cười, gật đầu: “Làm sao ngươi biết hắn giận ta?”

Mộc Lăng hơi nhướng mày, nói: “Dược sáp này là thần kỹ, chỉ có Dược Vương Hạ Vũ ngày trước biết, làm chuyện này ngoài chính hắn ra thì còn ai. Hơn nữa hắn dùng dược sáp, ngoài muốn bảo vệ an toàn của mình, còn có chút tâm tư.”

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Dùng dược sáp này, trừ phi nắm chắc mười phần là có thể được cứu tỉnh, nói cách khác, ba ngày sau khi bó dược sáp ra, người chắc chắn phải

https://thuviensach.vn

chết.” Nói xong Mộc Lăng thở dài lại nói: “Hắn là không muốn cho ngươi gặp mặt, cho người canh giữ bên thạch nhân này nhớ hắn cả đời.”

Tiếu Lạc Vũ có chút vô lực thở dài, một lát sau, buồn bã nói: “Đúng vậy, là ta đáng kiếp.”

Tần Vọng Thiên không khỏi nhíu mày, lắc đầu nhìn Tiếu Lạc Vũ: “Ngươi làm bao nhiêu chuyện thiếu đạo đức mà hắn lại hận ngươi thành như vậy a?”

Mộc Lăng nhìn thấy thần tình Tiếu Lạc Vũ có chút áy náy ngoài ý muốn, liền vươn tay vỗ vỗ Tần Vọng Thiên: “Ai, quên đi, người ta cũng đã một bó tuổi to rồi, biết rồi thì cũng có thay đổi được gì đâu.”

Tiếu Lạc Vũ dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng, nói: “Ngươi nói đi, ngoại trừ muốn Xạ Hương ngươi còn muốn thứ gì? Ta đều đáp ứng ngươi.”

Mộc Lăng mỉm cười, với tay kéo Tần Vọng Thiên qua, rất không khách khí định giá với Tiếu Lạc Vũ: “Ta muốn ngươi truyền năm phần nội lực cho hắn.”

Lời vừa nói ra, Tần Vọng Thiên lẫn Tiếu Lạc Vũ đều ngây ngẩn cả người.

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng, thấp giọng nói: “Lăng, sao ngươi còn vô lại hơn cả ta?”

“Cút!” Mộc Lăng trừng hắn, che miệng thì thầm thì thầm bên tai Tần Vọng Thiên: “Tiểu tử này cũng đã bốn mươi rồi, nội lực không phải cao hơn Tư Đồ, nhưng tuyệt đối thuần hậu hơn hắn a, lấy không của hắn năm phần, ngươi xem như thêm được hai mươi năm, hừ hừ, đến lúc đó luyện thành đệ nhất thiên hạ, tức chết Tư Đồ!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên không nói gì, Mộc Lăng còn đang ghi hận chuyện Tư Đồ đưa sính lễ a.

“Hảo.” Tiếu Lạc Vũ một chút cũng không do dự, gật đầu với Mộc Lăng, hỏi: “Truyền ngay bây giờ sao?”

“Không cần gấp gáp.” Mộc Lăng khoát khoát tay, nói: “Hải Vương Tiêu Lạc lời nói gói vàng, ta đương nhiên là tin.” Nói xong, rất khí thế vung tay với Tiếu Lạc Vũ: “Lấy giấy bút cho ta, ta viết đơn thuốc cho ngươi!”

Tiếu Lạc Vũ gật đầu, vội vàng lấy giấy bút cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng mở giấy nhận bút, xoạt xoạt xoạt viết mấy chữ, đưa cho Tiếu Lạc Vũ, nói: “Dùng phương thuốc này, bảo đảm trong vòng một canh giờ hắn sẽ tỉnh!”

Tiếu Lạc Vũ vẻ mặt không thể tin được nhận giấy, cúi đầu nhìn lướt qua, triệt để ngây người…

Tiếu Lạc Vũ nhìn phương thuốc Mộc Lăng viết cho trên tay hắn, cả người đều ngây ngẩn, ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng, một lúc lâu mới hỏi: “Ngươi… nói đùa sao?”

Mộc Lăng nhướng mày: “Ai nói đùa với ngươi? Ngươi làm thử xem, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ, không linh cho ngươi chém ta!”

Vẻ mặt mờ mịt cộng thêm biểu tình không thể tin nổi của Tiếu Lạc Vũ khiến Tần Vọng Thiên cũng hiếu kì lên, hắn cầm lấy phương thuốc trong tay Tiếu Lạc Vũ nhìn thử, chỉ thấy bên trên có bốn chữ lớn: “Một lần hành phòng.”

“Khụ khụ…” Tần Vọng Thiên trả phương thuốc lại cho Tiếu Lạc Vũ, quay mặt lại nhìn Mộc Lăng, nhỏ giọng hỏi: “Lăng… thật hay giả?”

https://thuviensach.vn

“Chậc…” Mộc Lăng lườm một cái: “Đương nhiên là thật!” Nói xong, túm Tần Vọng Thiên một cái, nói với Tiếu Lạc Vũ: “Ngươi mau làm đi, một canh giờ thôi, làm xong thật sự sẽ tỉnh lại! Đều không phải đùa giỡn ngươi, chúng ta giúp ngươi ổn định đám người ngoài cửa, ân ân.”

Cùng Tần Vọng Thiên ra khỏi phòng, Mộc Lăng còn hảo tâm giúp Tiếu Lạc Vũ đóng cửa lại, sau đó che miệng cười trộm đi ra.

Tiếu Lạc Vũ ở trong phòng cầm phương thuốc đờ ra, quay đầu lại nhìn ngọc nhân trên giường… Do dự hết nửa ngày, đi tới, tìm đến khe hở tịch phong[là cái mép nối] trên vị trí tai của người đá, do dự một chút, nhẹ nhàng bóc ra…

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng nhàn nhàn nhã nhã đi ra ngoài, liền bước lên hai bước đuổi theo hỏi: “Lăng, thực sự không sao a? Biện pháp đó dùng được sao?”

“Đó là đương nhiên.” Mộc Lăng dào dạt đắc ý nói: “Bất quá Hạ Vũ kia đúng thật là độc ác.”

“Lăng.” Tần Vọng Thiên túm lấy Mộc Lăng: “Không đâu, như vậy là đại bổ đó, có khi nào đối với bệnh của ngươi cũng hữu dụng không, nói không chừng chúng ta làm xong ngươi liền khỏe lại? Ta đi mượn Tiếu Lạc Vũ một gian phòng, chúng ta cũng thử xem… A… ” (beta: ai nha~ Vọng ka, anh bỉ chừa chỗ cho em với..mất mặt mất mặt quá… =..= anh là hiền lành thật hay giả đây a~~~)

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Mộc Lăng hung hăng đạp một cước.

Mọi người ngoài cửa thấy hai người Mộc Lăng yên lặng đi vào, không lâu sau lại cãi nhau ầm ĩ mà ra, đều rất không hiểu. Nhạc Tại Vân mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, nhỏ giọng hỏi: “Mộc đại ca, thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái với hắn, ý bảo ——- không vấn đề, sau đó kéo kéo Văn Xương Minh đang bắt đầu kéo nước: “Tiểu Văn Văn nha, đi nấu một thùng nước nóng, lát nữa trang chủ nhà ngươi hắn là cần đến.”

“… Nga.” Văn Xương Minh sửng sốt một chút, nhưng vẫn gật đầu, xoay người đi nấu nước.

Người của Dược Vương Trang cùng Độc Vương Môn nghi hoặc nhìn Mộc Lăng, nói thật, Mộc Lăng này cùng hình tượng thần y trong truyền thuyết khác quá xa, sao lại có cảm giác điên điên khùng khùng a?

Sau đó, mọi người cùng chờ bên ngoài, đại khái qua khoảng một canh giờ, đại môn đột nhiên mở ra, Tiếu Lạc Vũ lảo đảo chạy ra, vừa chạy vừa hô lớn: “Xương Minh! Nước nóng!”

“Trang chủ! Đã nấu xong rồi!” Văn Xương Minh nghe Mộc Lăng nói xong đã gọi hạ nhân chuẩn bị nước nóng, Tiếu Lạc Vũ nhận lấy bồn nước nóng lập tức xoay người đi vào trong, sau đó cửa lại đóng lại.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng cười tủm tỉm.

Lại một lát sau, Tiếu Lạc Vũ đi ra, trên mặt mang theo tiếu ý nhàn nhạt, vành mắt còn có chút hồng, Tần Vọng Thiên cúi đầu nói với Mộc Lăng: “Không biết hắn dùng phương pháp gì trẻ mãi không già, ngươi xem hắn làm rất lâu, Lăng, hay chúng ta đi hỏi thăm.”

Phùng Ngộ Thủy bên cạnh nghe được, ghé đến hỏi: “Cái gì lâu vậy a?”

Tần Vọng Thiên muốn giải thích một chút với hắn, bị Mộc Lăng véo tai kéo về: “Tiểu hài tử chết tiệt, mất mặt chết đi được, không biết xấu hổ!”

“Hôm nay đa tạ các vị.” Tiếu Lạc Vũ thi lễ, nói: “Người của Độc Vương Môn cùng Dược Vương Trang có thể trở về, Mộc tiên sinh đã cứu tỉnh người rồi.”

Người của Độc Vương Môn và Dược Vương Trang nghe xong đều sửng sốt, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có chút không dám tin nhìn về phía Mộc Lăng, ngực nói, Mộc Lăng này thật làtiên a, ngay cả người đá cũng có thể cứu sống?

Tiếu Lạc Vũ phân phó mấy người chủ khách điếm đã đưa bọn họ lên núi, theo đường cũ đưa bọn họ trở lại.

https://thuviensach.vn

“Ai có thể chứng minh?!” Ngô Hưng của Độc Vương Môn lớn tiếng nói: “Ai biết có phải các ngươi tìm về một giả nhân ở đâu đó không, có bản lĩnh bảo người nọ đi ra, chúng ta nhìn!”

Vừa mới dứt lời, liền thấy sắc mặt Tiếu Lạc Vũ phát lạnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngô Hưng, Hồng Cô bên cạnh Ngô Hưng vội vàng kéo hắn, liếc mắt trừng hắn.

Hạ Phàm thì lại không mất tinh thần như thế, chỉ quay sang Tiếu Lạc Vũ thi lễ, nói: “Ta đây cũng yên tâm rồi, cáo từ.” Nói xong, cũng không cần lão bản nương dẫn đường, dẫn theo gia nhân hạ sơn.

Ba người của Độc Vương Môn đây đó nhìn nhau một chút, cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là căm giận theo sát lão bản nương rời đi.

Mộc Lăng gãi gãi đầu, Tần Vọng Thiên thì sốt ruột, nói với Tiếu Lạc Vũ: “Tiếu trại chủ, Xạ Vương đâu?”

Tiếu Lạc Vũ chỉ cánh rừng lớn sau gian phòng, nói: “Ở phía sau núi.”

Tần Vọng Thiên dẫn theo mọi người đến sau gian phòng, chỉ thấy một mảng đất tuyết trắng xóa, xa xa có rừng cây.

Vương Thập Nhị nói với Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng: “Các ngươi đừng nóng vội, ta có thể gọi nó đến.” Dứt lời, từ trong túi nhỏ bên hông lấy ra vài nhánh cây cỏ, dùng đá xếp thành một cái đài nhỏ trên đất, để mấy nhánh cỏ kì lạ kia lên, Vương Thập Nhị lấy hỏa tập ra, phóng lửa đốt.

Sau đó, liền có một luồng khói xanh bốc lên, mờ mờ ảo ảo bay lên, phiên tán dưới màn trời…

“Phải chờ một lát.” Vương Thập Nhị nhìn về phía xa xa, nói: “Nơi này quá lớn rồi, nhưng nó ngửi thấy chắc chắn sẽ chạy tới.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhẫn nại lẳng lặng chờ, lúc này, từ trong phòng, Tiếu Lạc Vũ chậm rãi đi tới, trong lòng còn ôm một người. Người nọ được bọc trong áo choàng lông cừu thật dày, tóc đen tuyền, rất dài, từ xa nhìn đến chỉ thấy được hắn mở to hai mắt, có thể thấy được là thật sự đã tỉnh.

Tần Vọng Thiên có chút ngạc nhiên, Mộc Lăng túm hắn một cái: "Đi, chúng ta đi chiêm ngưỡng một chút xem hình dáng Dược Vương thế nào."

Tiếu Lạc Vũ thấy Mộc Lăng kéo Tần Vọng Thiên chạy tới, thì nói với người trong lòng: "Chính là hắn."

Người nọ giương mắt, nhìn nhìn Mộc Lăng đang chạy tới gần, Mộc Lăng cũng đang nhìn hắn, trong lòng Tiếu Lạc Vũ là một thiếu niên cực mỹ, thoạt nhìn có vẻ trẻ tuổi hơn Tiếu Lạc Vũ, tối đa mười mấy tuổi.

Tần Vọng Thiên nhỏ giọng nói với Mộc Lăng: "Tiếu Lạc Vũ này cũng coi như là trâu già ăn cỏ non, khanh khanh ta ta a."

Mộc Lăng đảo mắt một cái, cười: "Lúc ta bắt mạch phát hiện, hắn đã năm mươi rồi, ngươi cũng đừng quên, hắn là đại bá phụ của Hạ Phàm."

"A…" Tần Vọng Thiên hít một hơi khí lạnh, tâm nói như vậy nhất định phải hỏi xem hai lão nhân này làm thế nào trú nhan[giữ gìn nhan sắc], nhưng mà nghĩ kĩ lại cảm thấy không mấy hứng thú, vẫn là cùng nhau đầu bạc đến già tương đối hạnh phúc.

Hạ Vũ trong lòng Tiếu Lạc Vũ ngoại trừ sắc mặt còn chút tái, đã không có việc gì nữa, có điều, khi hắn thấy Mộc Lăng cũng không có cái gì là cảm kích, cũng không nói lời cảm tạ, mà là hung hăng liếc mắt trừng Mộc Lăng.

Mộc Lăng cũng không mất hứng, chỉ là giảo hoạt cười cười.

https://thuviensach.vn

Tiếu Lạc Vũ ôm Hạ Vũ, hỏi Mộc Lăng: “Vì sao… như vậy hắn sẽ tỉnh?”

Lời vừa hỏi xong, chợt nghe Hạ Vũ trong lòng hung hăng mắng một câu: “Ngu ngốc muốn chết.”

Tiếu Lạc Vũ càng thêm không hiểu, giương mắt nhìn Mộc Lăng.

“Nga… Trước khi hắn tịch phong[là cái hành động chui vào dược sáp đó =.=] đã hạ giải dược vào cơ thể ngươi rồi.” Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Bản thân ngươi chính là giải dược rồi, máu của ngươi a, nước bọt, cái gì đó a… đều có công hiệu giải độc.”

“Nga…” Tần Vọng Thiên bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, ngẫm lại lại thấy không đúng, liền hỏi: “Vậy… không phải là uống chút máu hay hôn vài cái cũng được rồi sao, sao lại phải…” Nói còn chưa dứt lời, liền thấy Hạ Vũ hung hăng trừng hắn, vội vàng câm miệng không nói nữa.

Mộc Lăng thấy Hạ Vũ trừng Tần Vọng Thiên thì cười tủm tỉm nói: “Phương pháp đó là bảo đảm nhất không phải sao… Hắc hắc.”

Hạ Vũ cắn răng nửa ngày, hung hăng mắng một câu: “Tiểu hài tử chết tiệt, các ngươi chờ.”

Tiếu Lạc Vũ lại là phi thường thỏa mãn, ôm Hạ Vũ nói: “Những năm ngươi ngủ, đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta từ từ kể cho ngươi nghe.”

Hạ Vũ lườm: “Ai muốn nghe, ngươi cút!”

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau —— tính tình thật không hiền nga.

Tiếu Lạc Vũ không giận lại cười: “Cút xa tới đâu ta cũng muốn mang ngươi theo a.”

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ cũng không phản ứng hắn, xoay mặt nhìn bốn phía, đột nhiên hít hít mũi, hỏi: “Mùi gì đó?”

“Đang dẫn Xạ Vương.” Tần Vọng Thiên nói với hắn.

“Xạ Vương?” Hạ Vũ suy nghĩ một chút, quan sát Mộc Lăng một lát, lạnh lùng nói một câu: “Bệnh nguy kịch, mệnh không còn bao lâu nữa.”

“Ngươi nói cái gì!” Chân mày Tần Vọng Thiên dựng lên, bị Mộc Lăng kéo: “Người ta cũng không có nói sai, xin bớt giận.”

“Đưa tay cho ta.” Hạ Vũ liếc mắt nhìn Mộc Lăng: “Ta bắt mạch cho ngươi.”

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một lát, liền đưa tay sang, Hạ Vũ vì đã lâu không hoạt động thân thể, còn chưa linh hoạt, mất một lúc lâu mới bắt được mạch Mộc Lăng, lẳng lặng một hồi, nói: “Xạ Hương, Ngưu Hoàng, Linh Dương Giác, ba loại thần dược một cũng không thể thiếu.”

Mộc Lăng gật đầu, tán thán: “Chuyện này cũng biết, thần y a.”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, Mộc Lăng đây là đang đổi biện pháp để tự khen bản thân.

Mọi người lại đợi một hồi, Tiếu Lạc Vũ sợ Hạ Vũ lạnh, liền ôm hắn vào phòng, lúc này, trời lại bắt đầu đổ tuyết, thấy đã qua buổi trưa, nhưng vẫn chưa thấy bóng Xạ Vương, mọi người đều có chút lo lắng.

“Sao còn chưa tới?” Nhạc Tại Vân đã hết kiên nhẫn, hỏi Vương Thập Nhị.

Vương Thập Nhị cũng có chút hoang mang lắc đầu, nói: “Cái này… Ta cũng không biết a.”

https://thuviensach.vn

Đang sốt ruột, chợt nghe ở tiền viện có người la lớn: “Trang chủ! Trang chủ không tốt rồi!”

Bọn người Mộc Lăng liếc mắt nhìn nhau, chạy tới tiền viện, chỉ thấy Văn Xương Minh lảo đảo chạy vào, nói với Tiếu Lạc Vũ đang đi ra: “Ta vừa xuống núi, liền thấy bọn người lão bản nương trong đường hầm đều bị thương, bọn họ nói… là người của Độc Vương Môn đả thương bọn họ, sau đó đã quay ngược lên rồi.”

“Cái gì?” Tiếu Lạc Vũ chau mày: “Bọn họ đi đâu?”

“Lão bản nương nói, bọn họ đi đến sau núi, hình như nói là muốn đi bắt Xạ Vương.”

Văn Xương Minh vừa nói xong, Tần Vọng Thiên liền chau mày, xoay người phóng đến sau núi.

“Vọng Vọng!” Mộc Lăng thấy tròng mắt Tần Vọng Thiên đã đỏ rực, cũng sốt ruột đuổi theo, Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy cũng chạy đi.

Tiếu Lạc Vũ ở phía sau nhìn một chút, cũng có chút lo lắng, chợt nghe Hạ Vũ ở trong phòng nói: “Lạc, mang ta đi xem.”

Tiếu Lạc Vũ ngây ngẩn cả người, xông đến nhìn Hạ Vũ: “Vũ, ngươi chịu gọi tên ta rồi… Không giận ta nữa?”

Hạ Vũ khe khẽ thở dài: “Ngươi ngu ngốc… Ta đã sớm không giận ngươi nữa rồi… Ngươi nghĩ ta điếc sao, mỗi ngày đều lải nhải bên tai ta, cũng không biết đến hôn ta một chút, phí công đợi nhiều năm như vậy, ngu xuẩn!”

Tiếu Lạc Vũ cũng có chút vô lực: “Ta làm sao dám mở tịch phong a.”

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ nhìn hắn một lát, nói: “Bế ta qua đó, ta rất thích Mộc Lăng, nếu chết thì thật đáng tiếc.”

“Ân.” Tiếu Lạc Vũ ôm hắn lên, đi tới cửa, suy nghĩ một chút lại nói: “Đúng rồi… Hài tử của Tịch Ly đã lớn lắm rồi, hai mươi tuổi rồi, hiện tại sống rất khá, Tịch Ly cùng Viên Liệt cũng ở cùng một chỗ, Viên Lạc và Tề Diệc đều đã chết rồi, hiện tại Viên Thịnh là Hoàng đế.”

Hạ Vũ nhàn nhạt cười: “Vậy sao… Như vậy là hay nhất.”

…

Tần Vọng Thiên chạy đến sau núi, nhảy lên trên một cành cây phóng mắt nhìn ra xa, thế nhưng lúc này tuyết đã rất lớn, khắp trời một mảnh trắng xóa, căn bản không cách nào nhìn rõ được.

Còn đang lo lắng, chỉ thấy tiểu cẩu thường được gọi là Tiểu Hắc đứng dưới tàng cây sủa, Tần Vọng Thiên cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Hắc vẫy vẫy đuôi với hắn, hướng vào rừng chạy, Tần Vọng Thiên vội vàng đuổi theo.

Mộc Lăng cũng đã đuổi tới, Nhạc Tại Vân ở phía sau kéo hắn: “Mộc đại ca, để Tần đại ca đuổi theo đi, ngươi đừng chạy quá nhanh! Sẽ không có việc gì đâu!”

Phùng Ngộ Thủy xông tới, nói: “Ta cũng đi!”

“Ai nha…” Mộc Lăng phủi tay của Nhạc Tại Vân xuống, nói: “Sống chết có số, ta là sợ tiểu hài tử đó tức giận.” Nói xong tiếp tục đuổi theo.

Tiểu Hắc chạy rất nhanh, Tần Vọng Thiên cũng từ táng cây nhảy vọt theo, chạy đến một chỗ sâu trong núi, đột nhiên thấy phía trước có bóng người di động, thân ảnh hồng sắc của người đứng giữa khiến Tần Vọng Thiên vừa liếc mắt đã nhận ra, là Hồng Cô.

https://thuviensach.vn

“Đứng lại!” Tần Vọng Thiên rống một tiếng phi thân chắn trước mặt bọn họ, thấy trên lưng Ngô Hưng vác một con vật rất lớn… trước đây Mộc Lăng đã từng dạy hắn ——— đó là xạ.

Ba người thấy Tần Vọng Thiên liền biến sắc, biết tình huống không ổn, Hồng Cô hô một tiếng: “Tản ra!” Ba người trong nháy mắt chạy ra ba hướng, con xạ kia thì bị ném xuống.

Tần Vọng Thiên nhìn qua thấy trên mắt cùng cổ con xạ kia tuôn ra máu… trong một khắc đầu óc trống rỗng, cảm giác căm hận lớn lao không chỗ phát tiết. Rống to một tiếng, phi thân chụp lấy Ngô Hưng đang liều mình chạy về hướng đông, vung tay ném một cái, vừa vặn rơi trúng Ngô Phi, hai người đụng ngã vào một chỗ, kêu thảm một tiếng, vừa rơi xuống đất đã thấy Tần Vọng Thiên lao đến, đưa tay bổ một chưởng vào đầu Ngô Hưng, trong nháy mắt máu tươi bắn ra bốn phía, Ngô Phi nhìn thấy hét to một tiếng, nhưng còn chưa kịp phản kháng, cũng bị một chưởng vỗ nát đầu.

Hồng Cô sợ hãi chạy không nhìn đường, vừa vặn đụng trúng Phùng Ngộ Thủy chạy tới, mấy chiêu đã bị đánh ngã, nhìn mũi kiếm Phùng Ngộ Thủy chỉ vào trước mắt mình, nàng cả kinh kêu to, nói: “Không trách ta a, là Nhạc Tại Đình… Là Nhạc Tại Đình của Nhạc gia trại bảo chúng ta làm như vậy…”

“Vô liêm sỉ!” Phùng Ngộ Thủy cũng phát hỏa, một đao chém xuống.

Lúc Mộc Lăng đuổi tới, là thấy Phùng Ngộ Thủy một đao chém chết Hồng Cô, Mộc Lăng chau mày, chạy lên trước, liền thấy cách sau Phùng Ngộ Thủy không xa, Tần Vọng Thiên ngây ngốc đứng bên cạnh xác Xạ Vương.

“Vọng Vọng…” Mộc Lăng đi tới bên cạnh Tần Vọng Thiên, đưa tay kéo kéo tay áo hắn.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên chuyển mắt, nhìn Mộc Lăng, một lúc lâu mới nói: “Có phải nó chết rồi không? Chết rồi còn có Xạ Hương không?”

Mộc Lăng nhìn dáng vẻ của hắn ngực liền một trận ê ẩm, lắc đầu nói: “Ngươi đừng khổ sở nữa, sẽ có biện pháp khác.”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, ôm lấy Mộc Lăng: “Ta không cam lòng… Ngươi nói xem sao ta lại vô dụng như thế!”

Mộc Lăng cũng thở dài, nghĩ thầm ——— ai, thiên muốn lão tử vong a.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Phùng Ngộ Thủy cùng Nhạc Tại Vân đứng bên cạnh đều cảm thấy thật khó chịu được, ngay khi đó, Vương Thập Nhị từ phía sau thở hổn hển chạy tới, "Ai nha" một tiếng liền xông đến, nhìn qua con xạ đã chết, thở phào một cái, nói: "Làm ta sợ muốn chết… Mọi người đừng khổ sở nữa, nó không phải Xạ Vương."

Chỉ một câu nói đó, mọi người trong lòng còn đang chật vật khó chịu nháy mắt một cái đều mở to hai mắt nhìn chằm chằm Vương Thập Nhị.

"Ngươi nói thật?" Tần Vọng Thiên vừa mừng vừa sợ.

"Nó không phải!" Vương Thập Nhị chỉ vào đầu Xạ Vương nói: "Xạ Vương thật sự sau đầu có một mảng lông hình chữ vương, hơn nữa cũng lớn hơn con xạ này rất nhiều!"

"Vậy Xạ Vương thật sự đâu?" Tần Vọng Thiên hỏi: "Ngươi đốt thêm thử xem, xem nó có đến không?!"

"Nga!" Vương Thập Nhị lại lấy thảo dược trong túi ra, chuẩn bị đốt lên, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm: "Ngươi đốt như vậy nó sẽ không đến."

Mọi người quay đầu lại, liền thấy Tiếu Lạc Vũ đã ôm Hạ Vũ đi tới sau bọn họ.

"Cho ta xem." Hạ Vũ giơ tay, muốn xem thảo dược, Vương Thập Nhị bỏ nhúm cỏ vào tay hắn.

https://thuviensach.vn

“Thảo dược bị khô, mùi thay đổi!” Hạ Vũ lắc đầu, nói: “Công phu của ngươi học được cũng không được bao nhiêu a, khiến Vương Nhất Công mất mặt rồi!”

Mặt Vương Thập Nhị đỏ lên, nhỏ giọng nói thầm: “Cha ta đã chết từ sớm, ta có thể học được như vậy đã không tồi rồi.”

Đem thảo dược chà lên tuyết cho ướt.” Hạ Vũ nói: “Như vậy rồi đốt, khói lớn, mùi cũng khác.”

Vương Thập Nhị nghe xong, liền thực sự làm theo phương pháp Hạ Vũ dạy, thấm ướt thảo dược, đốt lên… Quả nhiên khói lớn hơn rất nhiều, mùi khói cũng thơm hơn khi nãy.

Không bao lâu, mọi người đột nhiên nghe được từ sâu trong rừng truyền đến tiếng kêu rất trầm, sau đó có tiếng chân, một con xạ đực cực lớn chạy ra. Nó gần như là to gấp đôi con xạ đã chết.

Trên đầu một cặp sừng uy vũ, sau đầu còn có vằn, nhìn thoáng qua rất giống chữ vương.

“Xạ Vương!” Vương Thập Nhị vui vẻ chạy tới, Xạ Vương đương nhiên là biết nó, chạy đến vài bước, miệng thở khì khì dùng cổ cọ Vương Thập Nhị.

Mộc Lăng đi lên vài bước, nghiêng đầu nhìn một chút, ngồi xổm xuống nhìn nhìn bụng Xạ Vương, lại đưa tay sờ một cái, cười nói: “Không cần dẫn hương, con xạ này có Xạ Hương.”

“Nương a!” Giáp Ất Bính Đinh ngồi phệt xuống đất: “Khi nãy tóc đều trắng hết, bây giờ lại đen rồi.”

Tiểu Lạc Vũ nói: “Ở đây tuyết lớn, đem Xạ Vương vào trong sơn trang rồi lấy hương.”

https://thuviensach.vn

Mọi người đáp ứng một tiếng, vô cùng cao hứng mà dẫn Xạ Vương về sơn trang.

Mộc Lăng cũng cười hì hì muốn đi theo, không đề phòng bị Tần Vọng Thiên ở phía sau lôi một cái, kéo vào trong lòng ôm lại cúi đầu hung hăng hôn.

“Nha a!” Mộc Lăng kêu thảm một tiếng, nhéo tai Tần Vọng Thiên kéo ra: “Tiểu hài tử, giữa ban ngày mà ngươi làm gì vậy?!”

“Lăng!” Vành mắt Tần Vọng Thiên hồng hồng, vẻ mặt đầy tiếu ý, ôm Mộc Lăng nói: “Tốt quá rồi!”

Quá trình lấy Xạ Hương có chút thú vị, Tần Vọng Thiên cùng Giáp Ất Bính Đinh cộng thêm Vương Thập Nhị ở trong sân lăn qua lăn lại một đêm mới đem Xạ Vương cường tráng áp chế được.

Hạ Vũ đã có thể đi lại rồi, Tiếu Lạc Vũ đi theo không ngừng hỏi nóng hỏi lạnh, tuy là Hạ Vũ cũng không mấy vui vẻ với hắn, thế nhưng trên mặt Tiếu Lạc Vũ vẫn đeo theo vẻ vui mừng không cách gì giấu được.

Mộc Lăng không khỏi cảm thấy hiếu kì, không biết rốt cuộc là Hạ Vũ giận cái gì, giận từng ấy năm rồi mà vẫn chưa nguôi sao? Hỏi Tiếu Lạc Vũ, hắn chỉ là cười một cái, nhàn nhạt nói một câu: “Đều là ta đáng đời, sinh thời còn có thể cùng hắn đến bạc đầu, đã là trời ban rồi.”

Mộc Lăng đầy một bụng hiếu kì, nhưng là hỏi không ra được nguyên cớ, chỉ có thể ngồi trong sân nhìn bọn người Tần Vọng Thiên ngốc a a mà lấy Xạ Hương. Hạ Vũ nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải đều thấy Mộc Lăng thuận mắt, tính tình cũng hợp, liền ngoắc ngoắc hắn.

“Làm gì?” Mộc Lăng sợ hắn còn ghi hận chuyện mình lừa gạt Tiếu Lạc Vũ chuyện phương thuốc, muốn ăn miếng trả miếng, nên lập tức tràn đầy cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ lại thấy hăng hái, hình dạng Mộc Lăng dựng lông phòng thủ đúng thật là thú vị, liền nói: “Có thứ tốt muốn cho ngươi, sao, sợ rồi sao? Thật vô dụng!”

Ha nha… Chân mày Mộc Lăng cũng sắp dựng đứng luôn rồi, tâm nói lão tử sợ ai?! Đứng dậy đi tới chỗ Hạ Vũ, ngồi xuống bên cạnh hắn, trừng mắt: “Cho ta cái gì?”

“Cái này.” Hạ Vũ lấy từ trong lòng ra một quyển sách đưa cho Mộc Lăng, bìa bên ngoài là giấy lụa trắng, thoạt nhìn có chút cũ kỹ.

“Đây là cái gì a?” Mộc Lăng đưa tay nhận sách, cầm qua nhìn thoáng qua bìa sách, liền thấy bên trên giấy lụa trắng là ba chữ lớn —— Dược Vương Phổ.

“A…” Mộc Lăng hít một hơi, Hạ Vũ bên cạnh thấy hình dạng Mộc Lăng ngốc a a giương miệng không ngậm lại được thì cười đến lăn khắp giường: “Thật thú vị thật thú vị.”

Mộc Lăng ngậm miệng lại, lật vài trang ra xem, bên trong là chi chít ghi chép về công dụng của các loại dược liệu quý, cùng với những chứng bệnh cực kì hiếm thấy.

” Đây là Vũ hành y bao nhiêu năm tích lũy được.” Tiếu Lạc Vũ nhìn Mộc Lăng: “Ngươi chắc là từng nghe nói qua rồi chứ?”

“Ân.” Mộc Lăng gật gật đầu, Dược Vương Phổ là cực phẩm của sách y, là vật mà người học y nào cũng muốn sở hữu, cuốn sách này ghi chép lại tâm huyết cả đời của Dược Vương Hạ Vũ.

“Hạ Phàm chính là muốn có quyển sách này.” Tiếu Lạc Vũ nói.

“Nga… Khó trách.” Mộc Lăng nghĩ nghĩ, hỏi: “Sao Hạ Phàm lại biết Hạ Vũ ở nơi này?” Lời vừa nói ra, liền bị Hạ Vũ trừng một cái: “Gọi sư

https://thuviensach.vn

phụ!”

Mộc Lăng nhướng mày: “Ta không muốn, người ta nghĩ ta bái một tiểu hài nhi làm sư phụ! Chết cũng không muốn, nói ra sẽ bị người đời chê cười!”

“Tiểu hài tử chết tiệt khi sư diệt tổ!” Hạ Vũ nổi giận rồi, nhào đến nhéo má Mộc Lăng, Mộc Lăng vội vàng trốn.

“Sao ngươi lại nhéo ta?” Mộc Lăng thấy Hạ Vũ mới đây còn tốt đẹp, sao bỗng dưng lại phát cơn, giương mắt nhìn Tiếu Lạc Vũ, lại nghe hắn trầm trầm nói: “Không phải là ta nói cho Hạ gia.”

Hạ Vũ phát ngốc, động tác dừng lại, chui về trong chăn, vẻ mặt mất hứng.

Ngươi nói chuyện Hạ Vũ ở Trường Bạch Sơn a?” Mộc Lăng nhìn Tiếu Lạc Vũ: “Vậy Hạ Phàm đó làm sao biết được?”

“Ngọc thân của Vũ là ta cướp ra từ trong tay Hạ gia…” Tiếu Lạc Vũ nói đến đây, Mộc Lăng liền thấy thân thể Hạ Vũ cứng đờ, dùng chăn gói mình lại. Tiếu Lạc Vũ lại tiếp tục nói: “Khi đó Hạ Phàm còn nhỏ, có lẽ là cha nó nói cho nó biết, ta nói với cha nó, ta muốn cùng Vũ đầu bạc đến già, bất kể hắn sống hay chết.”

Hạ Vũ cầm lấy gối đầu ném qua, hoàn hảo đập vào mặt Tiếu Lạc Vũ, Tiếu Lạc Vũ cầm gối xuống sờ sỡ mũi, nhìn Hạ Vũ.

“Đều đã một bó tuổi rồi, không biết xấu hổ.” Hạ Vũ trùm đầu chuyển thân nằm lại: “Ta buồn ngủ rồi.”

Mộc Lăng thò đầu qua liếc mắt một cái, thấy hai má Hạ Vũ hồng hồng khóe miệng lại mang ý cười, liền quay đầu làm một biểu cảm “hắn đang cười’ với Tiếu Lạc Vũ, Tiếu Lạc Vũ mới thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi cho ta cái này không sao chứ?” Mộc Lăng hỏi Hạ Vũ: “Không cho người nhà Hạ gia a?”

“Tiểu tử đó không có thiên phú.” Hạ Vũ chôn trong chăn nói: “Hạ gia chỉ có một mình ta là thiên tài.”

“Nga.” Mộc Lăng gật gật đầu, đem Dược Vương Phổ cất vào trong lòng: “Vậy nó là của ta rồi.” Nói xong, nhảy xuống giường nhàn nhàn nhã nhã chuẩn bị đi, lại nghe Hạ Vũ phía sau nói: “Sau này ngươi đi đâu, nhớ phải nói sư phụ là Dược Vương Hạ Vũ!”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Bằng cái gì?”

Hạ Vũ nheo mắt: “Tiểu hài tử chết tiệt, ngươi dám không nói câu này, ta liền dạy Tần tiểu tử dùng Độ Tiên Thảo.”

Mộc Lăng cứng đờ, đứng ở bậc cửa phát ngốc hồi lâu, quay đầu lại liếc Hạ Vũ một cái, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Vậy ta phải chịu thiệt thòi rồi, ngươi cho ta lễ vật gặp mặt đi.”

“Phụt… Ha ha ha.” Hạ Vũ trùm chăn vừa cười vừa đấm giường: “Hảo hảo! Theo ta! Trực tiếp nhận ta làm cha nuôi đi!”

“A phi!” Mộc Lăng giận đến mũi cũng muốn méo, tâm nói ai muốn nhận một tiểu hài nhi làm cha nuôi, con bà nó.

“Cái này cho ngươi.” Hạ Vũ vung tay ném thứ gì đó cho Mộc Lăng, Mộc Lăng đưa tay đón, đưa đến trước mắt nhìn, là một viên đá tròn vo, hắc sắc, phản chiếu ra ánh xanh thẫm.

“Thần Nông Dược Ngọc?!” Mộc Lăng kinh hãi kêu một tiếng, dược ngọc không khó thấy, tự nhiên hay nhân tạo đều có, nhưng đây là Thần Nông Dược Ngọc thực sự, có thể giải bách độc chưa nói, ngậm trong miệng còn có thể kéo dài sinh mệnh.

https://thuviensach.vn

“Có chút kiến thức a.” Hạ Vũ cười hì hì: “Đây xem như là lễ vật nhập môn, sau này ngươi ra ngoài phải báo sư môn.”

Mộc Lăng đem ngọc cất kĩ, cười híp mắt cảm thấy mình quá lời rồi, nói: “Không vấn đề! Sư phụ.”

Đợi cho Mộc Lăng đi rồi, Tiếu Lạc Vũ khó hiểu nhìn Hạ Vũ: “Vũ, sao lại đem hết bảo bối tặng cho người ta, chỉ vì nhận một đồ đệ.”

“Ngốc.” Hạ Vũ liếc Tiếu Lạc Vũ một cái: “Dù là ta tự tay dạy cũng chưa chắc dạy ra được một đồ đệ như Mộc Lăng, hiện tại bỗng không được một đứa, oai phong biết bao nhiêu!” Nói rồi lại chui chui vào chăn, vứt ra một câu: “Ta buồn ngủ rồi.”

Tiếu Lạc Vũ đi ra đóng cửa lại, thổi tắt đèn, dè dè dặt dặt nằm xuống cạnh hạ Vũ, hỏi: “Ta ngủ cùng giường với ngươi được không?”

Hạ Vũ không nói gì, nhưng cũng không đuổi hắn, Tiếu Lạc Vũ tâm viên ý mãn mà ôm Hạ Vũ ngủ.

Bên ngoài, Mộc Lăng đi đến tro sân, thì thấy Xạ Vương bị Giáp Ất Bính Đinh đè lật ngửa, cực kì đáng thương mà để cho người xâu xé, Tần Vọng Thiên sốt ruột ở bên cạnh nhìn, miệng nói: “Dùng sức một chút a, còn chưa ra sao?”

“Sắp ra rồi sắp ra rồi.” Vương Thập Nhị tay chân luống cuống mà lấy Xạ Hương, Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy hiếu kì đứng một bên nhìn, Mộc Lăng lắc đầu, thấy Xạ Vương này thật không giống như đang bị lấy xạ, mà là giống như đang sinh hài tử.

Đang định quay về, chợt nghe Tần Vọng Thiên đột nhiên la lớn: “Ra rồi! Lấy được rồi!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng quay đầu lại, liền thấy Tần Vọng Thiên tay cầm một mảnh Xạ Hương lớn đen tuyền xông đến: “Lăng! Lấy được rồi!”

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên đang chạy về phía mình, biểu tình có chút kích động, vội vàng muốn lui lại một bước, nhưng vẫn bị Tần Vọng Thiên đang mừng rỡ như điên kéo qua, ôm lên xoay xoay xoay.

Mộc Lăng bị hắn xoay cho choáng a choáng…

Tối đó, Tiếu Lạc Vũ thật sự truyền năm phần nội lực cho Tần Vọng Thiên, Mộc Lăng mệt đi ngủ trước, Hạ Vũ thấy Tiếu Lạc Vũ bị chút tổn thất, đợi cho hắn truyền nội lực xong liền gọi Tần Vọng Thiên đến, ghé vào tai hắn thấp giọng nói mấy câu.

Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Hạ Vũ, hỏi: “Vậy… Lăng có giận không?”

Hạ Vũ đảo mắt một cái: “Ta là sư phụ hắn, ta đã đồng ý rồi, hắn lại không cha không mẹ, nên mọi chuyện đều do ta quyết định! Tính tình hắn kỳ quặc, ngươi không đi đường ngang ngõ tắt, cả đời này cũng đừng mong ăn được hắn.”

Tần Vọng Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý, liền gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Tiễn Tần Vọng Thiên đi rồi, Tiếu Lạc Vũ hỏi Hạ Vũ: “Ngươi dạy Tần Vọng Thiên cái gì a?”

Hạ Vũ nheo nheo mắt: “Biện pháp cho nước chảy thành sông, ha hả.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộc Lăng ngủ đến khoan khoan khoái khoái hạnh phúc thức dậy, đã thấy Tần Vọng Thiên đang luyện công trong sân, thu được năm phần nội lực của Tiếu Lạc Vũ rồi, quả thật khác xa ngày trước, nội công hiện tại của Tần Vọng Thiên đã lên đến cực điểm rồi, chỉ tiếc công phu còn chưa cao. Mộc Lăng cho hắn một quyển sách, hời hợt nói một câu: "Đây là bí tịch võ công của Hạc Lai Tịch, cầm luyện đi, tức chết lão đầu kia!"

Tần Vọng Thiên cầm bí tịch, ngày đêm ngoan ngoãn chăm chỉ luyện công.

Ăn xong điểm tâm, mọi người cáo từ hạ sơn, trước khi đi, Mộc Lăng nói với hai người Tiếu Hạ: "Ân Tịch Ly và Viên Liệt ở Tiên Nhân Đảo, Tiểu Hoàng và Tư Đồ ở Hắc Vân Bảo, đều sống rất vui vẻ thoải mái, nếu rãnh rỗi thì đến chơi đi, đừng phát ngốc ở nơi băng tuyết thế này nữa."

Tiếu Lạc Vũ cười cười, gật đầu với Mộc Lăng, bảo Văn Xương Minh tiễn bọn họ theo đường cũ xuống núi.

Dưới chân núi, mã xa đã được chuẩn bị sẵn, lương khô cùng túi nước cũng dư dả, mọi người lên mã xa, thúc roi giục ngựa chạy về hướng tây bắc.

Tuyết Sơn ở cực bắc theo lý thì từ đây phải đi mất một tháng mới đến nơi, nhưng bọn người Tần Vọng Thiên sốt ruột chạy, chưa đến nửa tháng, đoàn người đã đến vùng phụ cận thành Mang Nhai.

https://thuviensach.vn

Tiểu nha đầu Vương Thập Nhị cùng Tiểu Hắc cũng đi theo Mộc Lăng, Hạ Vũ đã đáp ứng với nó là sau khi trị khỏi thương thế cho Xạ Vương, sẽ thả nó về rừng, để nó tự do sinh sống, cho nên tâm nguyện của Vương Thập Nhị cũng đã thành rồi.

Mặt khác, tiểu nha đầu thấy Tần Vọng Thiên đối với Mộc Lăng một lòng cuồng dại, hai người tình thâm ý trọng hẳn là sẽ có kết quả tốt, cho nên muốn đi theo giúp đỡ, hơn nữa, nó cũng muốn chờ đến khi Mộc Lăng khỏe lại, liền theo hắn hảo hảo học y thuật.

Suốt đường đi Tần Vọng Thiên đều rất chuyên tâm học công phu của Hạc Lai Tịch, còn không thì là ngồi trong mã xa ôm Mộc Lăng cọ tới cọ lui, hắn vốn là võ học kì tài thiên tư hơn người, lại được năm phần nội lực của Tiếu Lạc Vũ tương trợ, cùng với Thất tuyệt thần công đang tăng tiến từng ngày, công phu hiện tại quả thật là tiến triển cực nhanh, cả người đều thay da đổi thịt.

Tuy rằng đã tận lực chạy gấp, nhưng thời gian từng chút một trôi qua, thân thể Mộc Lăng cũng ngày một suy yếu dần, tuy rằng hắn lúc nào cũng hi hi ha ha, nhưng đại đa số thời gian đều là tựa trong xe, xem Dược Vương Phổ, sau đó bất tri bất giác ngủ mất, một lần ngủ lại rất lâu. Tần Vọng Thiên mỗi ngày đều ôm hắn kinh hồn táng đảm, thật sự rất sợ Mộc Lăng ngủ một giấc sẽ mãi mãi không tỉnh lại.

Thức ăn Mộc Lăng ăn mỗi ngày cũng càng lúc càng ít, sắc mặt càng lúc càng trắng, người vốn dĩ đã sợ lạnh, thời tiết lại càng gần Tây Bắc càng lạnh. Tần Vọng Thiên cả ngày ôm lấy Mộc Lăng đã gói kín trong áo lông cừu trốn trong xe, bản thân nóng đến đổ mồ hôi cả người nhưng Mộc Lăng vẫn lạnh, tim Tần Vọng Thiên, cũng cứ như vậy mà lạnh dần theo thân thể Mộc Lăng.

Vương Thập Nhị nảy ra một ý, bảo Tần Vọng Thiên khoét một lỗ nhỏ trên khối Thần Nông Dược Ngọc, xỏ dây qua đeo lên cổ Mộc Lăng. Dược

https://thuviensach.vn

Ngọc quả nhiên là thần vật, đeo được hai ngày thì Mộc Lăng cảm giác có tinh thần hơn một chút, cũng ăn được nhiều hơn, mọi người mới thoáng yên tâm, càng thúc ngựa chạy nhanh.

Lúc đến ngoài thành Mang Nhai, trời đã tối đen, xa xa một vầng trăng tròn treo trên đỉnh Tuyết Sơn chót vót trong mây, bão cát gào thét trên bãi cỏ khô, tạo thành phong cảnh đặc biệt chỉ có ở đại mạc.

“Đến Mang Nhai rồi sao?” Tần Vọng Thiên hỏi Giáp đang đánh xe, vì Tu La Môn ở trong đại mạc cách đó không xa, nên bọn họ rất quen thuộc với nơi này.

“Đến rồi.” Giáp gật đầu.

“Ta nghe nói Mang Nhai là một trấn lớn ở Mạc Bắc a, sao lại hoang vắng như thế?” Nhạc Tại Vân hỏi.

“Có phải vì tối rồi, nên mọi người sợ lạnh trốn vào trong nhà không ai ra ngoài không?” Vương Thập Nhị hỏi.

Tần Vọng Thiên lại cau mày lắc đầu: “Không đúng, lạnh thì sao lại cả một ngọn đèn cũng không thắp?”

Mọi người nghe nói mới nhận ra, phóng mắt nhìn ra xa, cũng đều nhìn ra có tà môn ——- sao Mang Nhai Thành này lại giống hệt như hoang, đã hơn nửa đêm mà một ánh đèn cũng không thắp, còn mơ hồ có một luồng tử khí.

“Muốn đến Tuyết Sơn nhất định phải qua thành Mang Nhai.” Tần Vọng Thiên bỏ màn xe xuống, phân phó: “Tiếp tục chạy đi!”

Mọi người đề cao cảnh giác, tiếp tục đi tới.

https://thuviensach.vn

Qua khỏi cửa thành, chỉ thấy gió thổi lá khô xào xạt trên mặt đất, nhà cửa hai bên đường đều lụp xụp rách rưới, trên đường là một lớp cỏ khô dày, có mấy căn nhà còn không đóng cửa, phiến cửa gỗ theo gió kẽo kẹt kẽo kẹt ——— cảm thấy có chút quỷ dị.

“Sao lại như thế này?” Mộc Lăng vén màn xe lên nhìn.

“Là vì có chiến sự khiến dân chúng đều chạy hết, hay là có dịch bệnh?” Tần Vọng Thiên không hiểu.

“Thành này có vẻ đã bỏ hoang một thời gian rồi, nếu là vì chiến sự, sao trên đường đi một chút tin tức chúng ta cũng không nghe nói?” Mộc Lăng khẽ nhíu mày: “Nói là dịch bệnh, cũng không giống lắm…”

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng hơi nhíu mày, liền hỏi: “Đã nhìn ra chỗ không đúng rồi sao?”

Mộc Lăng khẽ cười một tiếng: “Trong thành này có người, chỉ là đều trốn đi cả rồi thôi.”

“Trốn đi?” Vẻ mặt Tần Vọng Thiên hiện rõ chữ không hiểu: “Vì sao người cả thành đều trốn đi, còn làm ra tình cảnh như người đã chạy sạch?”

Mộc Lăng lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên ho lên.

“Lăng?” Tần Vọng Thiên vội vã lấy túi nước ra cho hắn uống: “Sao bỗng dưng lại ho?”

Mộc Lăng cầm lấy túi nước uống một ngụm nói: “Không có gì, chỉ là ở Tây Bắc lạnh, bão cát cũng lớn, cho nên có chút không quen.”

Tần Vọng Thiên ôm chặt hắn vào, nói: “Không quản được nhiều thứ như vậy nữa, mặc kệ là chết sạch hay trốn sạch, cứ tiếp tục chạy!” Nói xong, phân phó Giáp lập tức đi tiếp, cái gì cũng mặc kệ!

https://thuviensach.vn

Giáp gật đầu, giơ roi thúc ngựa chạy tới, mắt thấy đã sắp ra khỏi thành Mang Nhai, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng trống từ trên núi phía xa chậm rãi vang qua. Mọi người ngẩng đầu, liền thấy trên sườn núi ngoài thành, ánh đuốc lập lòe xếp thành một hàng dài, chậm rãi đi xuống chân núi, giống hệt như một con hỏa long.

Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, đều nhíu mày, nguy rồi!

Bọn người Mộc Lăng đều vươn dài cổ ra nhìn xem người đến là ai, ngay lúc đó, một căn nhà bên đường đột nhiên mở cửa, một thiếu niên thò đầu ra, thiếu niên kia quay đầu thấp giọng gọi bọn họ: “Này! Này!”

Bọn người Mộc Lăng quay đầu lại, liền thấy một thiếu niên ăn mặc rách rưới, có vẻ giống một tiểu khất cái.

“Người nơi khác?” Thiếu niên kia hạ giọng hỏi.

Tần Vọng Thiên đi tới ngoài mã xa gật đầu, liền thấy thiếu niên kia nhíu mày, mở rộng cửa nói: “Mau vào, mau a! Không muốn sống nữa sao!”

Giáp Ất Bính Đinh nhìn Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên gật đầu, mặc kệ thứ phía trước là gì, tránh được thì cứ tránh, lúc này bọn họ không có thời gian để lãng phí.

Sau đó, mọi người dắt luôn cả mã xa vào trong, thiếu niên vội vàng đóng cửa, cẩn thận cài then, quay về phía mọi người: “Hư.”

Mọi người vào trong nhìn một lượt, bên trong nhà gần như là trống không rồi, không bàn không giường, trên mặt đất chỉ có một cái nồi hỏng, thiếu niên gọi bọn họ vào xem ra đã mười ba mười bốn tuổi, gầy gầy gò gò.

Mà ở phía sau hắn, chui rúc trong góc tường là hơn mười tiểu hài tử, chen chúc với nhau giống như một đàn chuột nhỏ, ăn mặc cũng rất rách rưới, có nam hài cũng có nữ hài.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vén màn xe lên nhìn một chút, nhíu mày: “Đây là chuyện gì?”

Thiếu niên kia thấp giọng nói: “Các ngươi là người nơi khác a, nguy hiểm thật a, đó đều là thủ hạ của Thự Vương

“Quỷ Vương[guǐwáng] ?” Mộc Lăng nhíu mày: “Người nào a?”

Thiếu niên thở dài, nói: “Gần đây Mạc Bắc có dịch bệnh, người trong nhiều thôn trang đều gặp nạn, sau đó những người không chết muốn chạy vào thành, nhưng người trong thành lại sợ bọn họ mang mầm bệnh, cho nên không cho bọn họ vào. Bọn họ không còn cách nào, cũng chỉ có thể chạy lên Ma Vương Sơn, bỗng dưng có một Ma Vương không biết từ đâu tới, rất lợi hại, hắn tập hợp người trong thành lập một Ma Vương Môn. Bọn họ đều hận người trong thành không chịu thu lưu bọn họ, cho nên mỗi tối vào thành chém giết bắt người, cứ bắt được mười người lại làm yêu pháp, khiến người bị bắt cam tâm tình nguyện làm thủ hạ của Ma Vương, gần đây trời chưa tối đã xuất hiện, khiến cho người trong thành Mang Nhai không ai dám ra ngoài.”

“Nga.” Tần Vọng Thiên gật đầu: “Khó trách các ngươi đều trốn đi, chuyện này quan phủ mặc kệ sao?”

“A… Quan phủ? Bản thân quan phủ cũng sợ muốn chết, ai dám quản a?” Thiếu niên lắc đầu: “Thành Mang Nhai gần nhất với Ma Vương Sơn, đương nhiên người gặp nạn cũng nhiều nhất, cho nên trên cơ bản đã bị cướp sạch trơn rồi, nhưng bọn họ cứ vài ngày vẫn lại đến bắt người.”

Mộc Lăng cười nói: “Nói cách khác, kì thực bốn phía đều là người, đúng không?”

Thiếu niên gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Vậy mà ngươi dám đi ra gọi chúng ta a?” Nhạc Tại Vân nhìn thiếu niên kia cười: “Vạn nhất bị phát hiện thì sao?”

Thiếu niên bĩu môi, nói: “Đám đại nhân kia không chút hữu dụng, chỉ biết trốn đi, nếu theo lời ta nói a, tập hợp hết người trong thành Mang Nhai, liều mạng với bọn hắn! Thà rằng chết trận, cũng sẽ khiến lão nhân hài nhi không phải nơm nớp lo sợ như vậy, mỗi ngày đều phập phồng lo sợ.”

Mọi người đều giật mình nhìn hài tử kia, Phùng Ngộ Thủy gật đầu: “Hảo tiểu hài tử, có chí khí! Có muốn vào Hắc Vân Bảo không?”

Mộc Lăng thiếu chút nữa cười ra tiếng, Phùng Ngộ Thủy này đúng thật là tận lực vì Tư Đồ mà, thấy nhân tài liền lôi kéo vào Hắc Vân Bảo.

Thiếu niên nghiêng đầu, hỏi: “Hắc Vân Bảo ở đâu a?”

“Ở Thục Trung.” Mộc Lăng ghé vào trên cửa sổ xe nhìn hắn: “Phía nam.”

Thiếu niên lắc đầu, quay đầu lại nhìn lướt qua tiểu hài nhi kia, nói: “Không được, ta đi rồi không còn ai chiếu cố những đệ đệ muội muội này nữa.”

“Đều là huynh đệ tỷ muội của ngươi?” Nhạc Tại Vân có chút hoảng hồn.

“Chúng ta đều được ca ca nhặt về.” Một tiểu cô nương niên kỉ có vẻ khá lớn nói: “Cha mẹ của chúng ta đều bị Quỷ Vương bắt đi rồi.”

Phùng Ngộ Thủy cảm thấy có chút đáng tiếc, liền thấy đứa bé kia vỗ ngực nói: “Không có việc gì, đại ca ca, ta cũng đã mười ba rồi, qua ba năm nữa, mười sáu tuổi là đã trưởng thành rồi, đến lúc đó, ta cũng giống như Bán diện Tu La, làm một mã tặc, cướp của đám tham quan này, làm đại anh hùng!”

https://thuviensach.vn

“Ha ha!” Giáp bị hắn chọc cười, vỗ tay nói: “Hảo tiểu tử, có tiền đồ!”

“Hư!” Đám tiểu hài nhi kia đều đồng loạt quay sang hắn “Hư” một tiếng, bảo hắn đừng lên tiếng, hơn nữa cùng lúc đó, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân “rầm rập”, Tần Vọng Thiên đi tới bên cửa sổ, nhìn theo khe cửa ra bên ngoài, liền thấy rất nhiều người từ đằng xa đi tới. Cả đoàn người đều mặc y phục gắn bờm, tay cầm đèn cầy sáp ong, thảo nào từ xa nhìn cứ như một con hỏa long.

Những người đó hình dạng quỷ dị, tóc đều buộc thẳng cao sau đầu, hai mắt vô thần, trong miệng nhỏ giọng niệm gì đó, cầm nến chậm rãi đi tới trước.

Mộc Lăng cũng đi đến gần nhìn, nghiêng đầu nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra lý do.

“Đây là Bạch vô thường.” Thiếu niên đi tới, nhỏ tiếng nói với bọn Mộc Lăng: “Bạch vô thường thì cầm nến chiếu sáng, còn có Hắc vô thường mang theo đao kiếm bắt người!”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy rất thú vị.

Lúc này, đột nhiên nghe Vương Thập Nhị ở phía sau thấp giọng hỏi: “Tiểu nha đầu, khóc cái gì a?”

Mọi người quay đầu lại, liền thấy trong đám hài tử kia, có vài tiểu cô nương không lên tiếng mà chảy nước mắt.

Mặt thiếu niên kia nhăn nhíu, nói với bọn Mộc Lăng: “Phụ mẫu bọn họ đa số đều có trong đoàn Bạch vô thường.”

Vương Thập Nhị ôm lấy một tiểu nha đầu, nhét vào miệng nó một viên kẹo đường, còn cho mỗi tiểu hài nhi vài viên, nói: “Ngoan, đều nín

https://thuviensach.vn

đi.”

Tiểu hài nhi dù sao cũng là tiểu hài nhi, hơn nữa bọn nó đều đã lâu không được ăn kẹo, đừng nói kẹo đường, ngay cả cơm cũng là bữa có bữa không, lập tức nín khóc, tập trung ăn kẹo đường.

Lúc này, Hắc Bạch vô thường đã đi đến trước cửa sổ, mọi người đều trốn đi, im hơi lặng tiếng.

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng hơi nhíu mày, dường như là rất không vui, liền ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Lăng, chờ chúng ta xong việc rồi, ta sẽ mang theo thủ hạ nhổ sạch Quỷ Vương Môn này, thuận tiện cứu người… Nhưng mà hiện tại chúng ta không có thời gian, ta đợi không được.”

Mộc Lăng cúi đầu, nhẹ nhàng gật gật, không nói gì.

“A…” Đột nhiên từ căn nhà phía đối diện truyền tới mấy tiếng la thảm thiết. Mọi người hơi sửng sốt, tiến đến cửa sổ nhìn, liền thấy hai tên Hắc vô thường đang kéo hai nam nhân từ nhà đối diện ra, thê tử cả bọn họ ở phía sau vừa khóc vừa la, hai nam nhân kia cũng không ngừng giãy dụa.

Sau đó, một tên Bạch vô thường mặc áo choàng lông trắng, trên đầu còn buộc một sợi dây lông trắng đi tới, trên tay cầm một cái bình sứ màu trắng kì lạ đi tới. Hắn đổ một ít nước từ trong bình ra, vẫy lên trán nam nhân đang giãy dụa kia, rất nhanh, liền thấy nam nhân kia ngừng vùng vẫy, cũng trở thành ngây ngô hai mắt vô thần, ngơ ngác bị đưa vào trong đoàn Bạch vô thường.

Mộc Lăng khẽ nhíu mày, nhìn cái bình sứ kia, dường như đang suy tính gì đó.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 63

"A! Ta không muốn!" Nam nhân kia cả kinh lớn tiếng kêu lên, nói với Bạch vô thường đang cầm bình sứ đi đến: "Các ngươi mau thả ta, ta cho các ngươi biết, ở đây còn có người, vừa mới đến, là người vùng khác, có mã xa có tiền!"

Tần Vọng Thiên chau mày, sắc mặt rất không đẹp.

Thiếu niên bên cạnh cũng thấp giọng nói: "Nương a, thứ bại hoại!" Nói xong, liền tỏ ý bảo mọi người chạy cùng hắn, bị Tần Vọng Thiên kéo lại. Tần Vọng Thiên khoát tay với thiếu niên, nói: "Dẫn đám hài tử trốn trước đi."

Thiếu niên sửng sốt, Tần Vọng Thiên đưa mắt nhìn Giáp Ất Bính Đinh một cái, Giáp Ất Bính Đinh lập tức chạy đến, ôm mười mấy tiểu hài nhi chạy vào một chỗ tương đối bí mật phía sau tường.

Thiếu niên kia có chút lo lắng, chạy tới sau mép tường, vươn dài cổ nhìn ra bên ngoài.

Khi đó, Hắc vô thường đã đi hướng sang bên này, "Rầm" một tiếng đá cửa, quả nhiên thấy mọi người trong phòng, có mã xa cũng có người.

Có vài tên Hắc vô thường muốn tiến đến, liền bị Nhạc Tại Vân đứng cạnh cửa một cước đạp ra ngoài. Phùng Ngộ Thủy cũng xông ra, hai người bọn họ đối chiến với một đám Hắc vô thường. Đám Hắc vô thường này mọi khi đối phó với thôn dân tay không tấc sắt thì còn có chút bản lĩnh, thế nhưng làm gì đủ tư cách đối phó với Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy a,

https://thuviensach.vn

không bao lâu đã bị đánh cho tan tác. Lúc này, đột nhiên thấy Bạch vô thường cầm bình sứ khoát tay, miệng lầm bầm niệm một chuỗi chú ngữ gì đó, đoàn Bạch vô thường cầm nến liền đồng loạt xông đến chỗ Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy.

Hai người đều có chút khó xử, những người này đều là thôn dân vô tội, chỉ là không biết vì sao lại mất trí, không thể làm thịt a. Mộc Lăng nhỏ giọng nói bên tai Tần Vọng Thiên: “Đám thôn dân này đều bị thôi miên rồi.”

“Thôi miên?” Tần Vọng Thiên có chút kinh hãi.

“Cái này thật ra rất dễ làm!” Mộc Lăng chọc chọc cánh tay Tần Vọng Thiên: “Dập tắt hết nến trong tay bọn họ là được rồi, nhân tiện đập vỡ cái bình sứ luôn.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng gật đầu, đẩy đẩy Tần Vọng Thiên: “Nhanh đi, sẵn tiện thử xem công phu thế nào rồi!”

Tần Vọng Thiên lập tức phi thân ra khỏi gian nhà, che trước mặt Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy, đưa tay, vận nội lực đánh ra một chưởng, nội lực ngưng tụ thành khí quang lam sắc, bung mạnh ra bốn phía, như có một luồng gió lạnh thổi qua, lực đạo hơn người, Mộc Lăng gật đầu, Tần Vọng Thiên hiện tại đã là cao thủ thực sự rồi, là cao thủ có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

Tần Vọng Thiên đánh ra một chưởng, chưởng phong từ bạch y nhân đứng đầu thổi mạnh đến bạch y nhân sau cùng, nhìn lại, liền thấy nến trong chớp mắt đều bị thổi tắt, bốn phía lập tức tối đen, chỉ còn ánh trăng chiếu trên bạch y như tuyết.

https://thuviensach.vn

Nến vừa tắt, những người đang lẩm bẩm niệm chú đều dừng lại, tất cả đều có chút mờ mịt ngơ ngác, nhưng hai mắt đã không còn vô thần như trước. Tần Vọng Thiên chú ý thấy được, trong con ngươi những người đó, hoàn toàn không có hình ảnh phản chiếu, lập tức hiểu được vì sao Mộc Lăng nhận ra những người này đã bị thôi miên, quả thực, những người bị thôi miên được kể lại là trong con ngươi hoàn toàn không có hình ảnh phản chiếu, chỉ là một mảnh đen tuyền không đáy.

Bạch vô thường kia vừa thấy tình huống không ổn, liền định gọi những người đó lại cùng hắn đi, không ngờ thân ảnh Tần Vọng Thiên nhoáng lên, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, một cước đá bay bình sứ trong tay hắn, xoay người nhảy lên, khi rơi xuống đồng thời vung tay hất bình sứ đập vào tường.

“Xoảng” một tiếng, bình sứ kia trong nháy mắt vỡ tan, nước văng ướt một khoảng đất.

Cùng lúc đó, cả đoàn Bạch vô thường ngây ngây ngô ngô đột nhiên thanh tỉnh, tất cả đều không ngừng ho khan, vừa nôn ra từng ngụm nước lớn, vừa hỏi: “Chuyện gì vậy a, đây là đâu?”

Bạch vô thường đi đầu cùng một đoàn Hắc vô thường thấy tình huống không ổn, xoay người bỏ chạy, Mộc Lăng hô lớn một tiếng: “Vân Vân Thủy Thủy, mau bắt bọn họ!”

Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân lập tức xông lên bắt người, Giáp Ất Bính Đinh ở phía sau cười trộm nói: “Câu vừa nãy của đại phu thật giống ‘Vân Vân Thủy Thủy mau đi tiếp khách.’ “

Mấy người còn đang nói giỡn, thình lình Mộc Lăng nhấc chân đạp tới: “Bốn người các ngươi cũng đi!”

Chỉ chốc lát sau, cả đám Hắc vô thường cùng một tên Bạch vô thường đều bị bắt lại, dùng đai lưng trói chặt, ném vào trong phòng.

https://thuviensach.vn

“Quỷ Vương là ai a?” Mộc Lăng cười hì hì hỏi bọn hắn, cùng lúc nói với đám tiểu hài nhi phía sau: “Có thể đến gặp phụ mẫu các ngươi rồi!”

Cả bọn hài tử vui mừng chạy ra, vừa nhìn thấy cha nương của mình, liền nhào đến, đoàn Bạch vô thường đều đã tỉnh lại, cởi y phục bạch y trên người xuống, ôm lấy hài tử nhà mình vừa hôn vừa khóc, mà bách tính thành Mang Nhai ẩn nấp bốn phía cũng lao tới, đoàn tụ thân nhân, đối với bọn người Tần Vọng Thiên đều là đội ân đội đức.

“Quỷ Vương ở đâu?” Mộc Lăng đạp tên Bạch vô thường kia một cước: “Hỏi ngươi đó, không trả lời ta thôi miên ngươi.”

Bạch vô thường kia sợ hãi, ngẩng mặt lên nói: “Hắn… Ở trong Miếu Quỷ Vương trên Quỷ Vương Sơn.”

Mộc Lăng gật đầu, vẩy vẩy tay áo chạy tới cửa, nhảy lên mã xa, nói với các bách tính thành Mang Nhai: “Các hương thân, có biết là do người của Thự Vương hại các ngươi không?”

Mọi người đều gật đầu.

Mộc Lăng chỉ vào vài thôn dân vóc dáng tương đối khôi ngô, nói: “Các ngươi là đại trượng phu sao? Cả nhà đều bị người khác bắt đi còn đứng đây phát ngốc?! Mau trở lại lấy công cụ, chúng ta xông vào Quỷ Vương Môn, làm thịt Quỷ Vương hại dân hại nước, thả người bị bắt ra, sau đó đòi lại tài sản các ngươi bị cướp?! Nếu không trừ được Quỷ Vương đó, các ngươi ai cũng đừng mong được an cư lạc nghiệp nữa!”

Bách tính thành Mang Nhai đều bị kích động, trước kia là bởi vì bọn họ không có người dẫn đầu, bây giờ đã có người giúp đỡ rồi, ai cũng nói muốn liều mạng với Quỷ Vương Môn.

Lại nghe Mộc Lăng nói: “Các hương thân đừng sợ, biết người khi nãy cứu các ngươi là ai không!” Nói xong chỉ tay vào Tần Vọng Thiên: “Hắn

https://thuviensach.vn

chính là Tu La Môn, đại hiệp chuyên cướp người giàu chia cho người nghèo, bênh vực kẻ yếu, Bán diện Tu La Tần Vọng Thiên!”

Danh tiếng Bán diện Tu La vốn dĩ là vang dội ở Mạc Bắc, thế nhưng bị người của quan phủ mê hoặc, mọi người đều nghĩ hắn là mã tặc giết người không chớp mắt, không ngờ hôm nay gặp được, không chỉ có tướng mạo anh tuấn, hơn nữa còn là một người tốt gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ.

Mộc Lăng nói quá thành nghiện, thần khí oai phong nói: “Các ngươi chịu khổ gặp nạn, quan phủ từng giúp đỡ các ngươi lúc nào? Những thứ quan phủ nói đều là lừa người! Tu La Môn là danh môn chính phái, vì đánh chết mấy tên cẩu quan, liền bị quy chụp thành mã tặc!”

“Thì ra là như thế!” Mọi người đều châu đầu bàn tán.

Mộc Lăng lại nói tiếp: “Hôm nay, Tu La Môn vì mọi người đánh bại Quỷ Vương, bảo hộ thành Mang Nhai, không cần tiền không cần lợi, mọi người sau này có nghe người khác nói bậy về Tu La Môn, nói Tần Vọng Thiên là Ma Vương giết người, thỉnh nói một lời công đạo, Tu La Môn không phải mã tặc, đều là đại hiệp.”

Mộc Lăng nói xong, Giáp Ất Bính Đinh đứng dưới mã xa đều đã cười đến đau ruột, nói với Tần Vọng Thiên: “Đại ca, đại phu đã tắm sạch sẽ cho ngươi rồi, như vậy tốt rồi, từ xú danh vang xa trở thành lưu danh ngàn đời rồi!”

Tần Vọng Thiên thì lại nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn Mộc Lăng nhảy từ mã xa xuống, bộ dáng nói đến thỏa chí, mà bách tính phía sau đều là quay mình về nhà lấy công cụ, cái cào cái cuốc tấm thớt đều đem tới.

Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng, nói: “Lăng, ngươi nháo cái gì? Chúng ta phải đến Cực Bắc Tuyết Sơn cầu dược!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Cầu dược thì có tốn bao nhiêu thời gian? Tối đa mất một đêm, chúng ta đi Tuyết Sơn cũng phải qua Ma Vương Sơn, vừa tiện đường.”

“Đúng vậy.” Nhạc Tại Vân thấy sắc mặt Tần Vọng Thiên âm trầm, cũng đi tới khuyên: “Tần đại ca, chỉ cần Nhạc Tại Đình vịn vào tiếng xấu mã tặc của các ngươi, Tu La Môn sau này sẽ rất khó chuyển mình, đây là cơ hội tốt khó có được, cứu người một thành, một truyền mười mười truyền trăm, danh tiếng Tu La Môn có thể vang xa, sau này tìm Nhạc Tại Đình báo thù cũng dễ dàng hơn rất nhiều, Mộc đại ca là muốn tốt cho ngươi.”

Tần Vọng Thiên tâm nói ta đương nhiên biết hắn tốt với ta, thế nhưng… Bất đắc dĩ, Tần Vọng Thiên nhíu mày nhìn Mộc Lăng một lát, kéo hắn đi tới trước, dẫn theo người trong thành lên núi.

Mộc Lăng thấy sắc mặt Tần Vọng Thiên không tốt, nhỏ giọng nói thầm: “Sao vậy chứ, cứu một mạng người cũng là tích công đức, đối với bản thân cũng có lợi… Chúng ta đi Tuyết Sơn tìm Thần Hươu, thứ cần dựa vào không phải là vận khí cùng Bồ Tát phù hộ sao…”

Còn chưa nói xong, Tần Vọng Thiên đã choàng tay bế hắn lên: “Nói xong rồi chưa? Còn nói nữa ta làm chết ngươi!”

Mộc Lăng trừng mắt: “Tiểu hài tử chết tiệt, ngươi phản rồi!”

Tần Vọng Thiên nghiến răng hồi lâu, lại nuốt giận, ôm Mộc Lăng đi tới, nhỏ giọng nói: “Ngu ngốc nhà ngươi, nghĩ nhiều cho ta như vậy làm gì, nếu thật không có cách nào cứu được ngươi, ta đương nhiên cũng sẽ đi cùng ngươi, còn sau này cái gì nữa a, phá hư tiếng xấu làm cái gì.”

Khóe môi Mộc Lăng nhẹ cười, đắc ý: “Lão tử là các nhân tự có thiên tướng, sẽ sống đến chín mươi chín tuổi, đương nhiên phải nghĩ cho sau này rồi!”

https://thuviensach.vn

Đêm hôm đó, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng dẫn theo bách tính thành Mang Nhai đang khí thế bừng bừng lên Ma Vương Sơn, tìm Quỷ Vương tính sổ. Đoàn bách tính kia lúc xuống núi thì ngây ngây ngốc ngốc, lúc lên núi lại hô đánh hô giết, đã nói con thỏ bị bức còn cắn người, càng không cần nói tới bách tính bị giày vò tới cửa nát nhà tan. Cả đoàn hùng hùng hổ hổ lên núi, thủ hạ Quỷ Vương vừa thấy một đám người kéo nhau lên, ban đầu còn kì lạ tại sao nến đều tắt, không ngờ tới đoàn bách tính này đều đã thanh tỉnh trở lại báo thù, vội vàng chạy về báo cho Quỷ Vương. Mà cùng lúc đó, đại môn Quỷ Vương miếu bị người đá bay, mọi người cùng xông vào, đi phía trước đương nhiên là bọn người của Tần Vọng Thiên.

Vào trong ngôi miếu, Bạch vô thường bị bắt làm dẫn đường chỉ vào đại điện nói: “Quỷ Vương ở ngay bên trong, hắn chưa từng lấy mặt thật gặp người.”

Đang nói, chợt thấy đèn bên trong đột nhiên sáng, một cái bóng người rất lớn xuất hiện trên cửa, bóng người đó vung hai tay, móng tay sắc nhọn, thoạt nhìn rất dữ tợn đáng sợ, còn có một thanh âm trầm thấp âm u truyền đến: “Qua khỏi cửa xuống địa ngục.”

Bách tính đều hơi lui lại, lo lắng bất an nhìn Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng.

“Đây là thứ gì?” Nhạc Tại Vân nhìn chằm chằm bóng người trên cửa, Phùng Ngộ Thủy đứng bên cạnh ngốc a a hỏi: “Người cao lớn như vậy? Chẳng là thật sự là Diêm Vương Gia.”

“Đạp đổ đi.” Khóe miệng Mộc Lăng nhếch lên một chút, muốn nhào vào, lập tức bị Tần Vọng Thiên túm lại, nói: “Đi vào cái nơi xui xẻo đó làm cái gì, ta đi!” Nói xong, vung tay phẩy một cái, một trận gió lớn thổi qua, “Rầm” một tiếng, đại môn bị đạp đổ, trong phòng đèn dầu thắp sáng rực.

https://thuviensach.vn

Mọi người vừa đưa mắt nhìn vào trong lập tức liền trợn tròn, trong gian phòng to nơi nơi đều là vàng bạc châu báu, danh hoạ tranh chữ, nhưng nào có bóng dáng Quỷ Vương a, chỉ có một tên lùn ngồi chồm hổm trên băng ghế, hắn khoác áo choàng, trong tay cầm mấy chiếc đũa, còn đang khoa chân múa tay, mà phía sau hắn đốt mấy ngọn đèn sáng rực, cái bóng quỷ khi nãy mọi người thấy, kì thực chỉ là cái bóng được phóng đại mà thôi.

Người thấy đại môn đột nhiên mở tung lập tức kinh hãi, ngốc a a nhìn ra ngoài, mọi người cũng nhìn vào bên trong, hai bên giương mắt nhìn nhau, liền thấy rõ người nọ là một người lùn, lưng còng, tướng mạo xấu xí.

“A!” Mộc Lăng chỉ vào hắn: “Tam thốn lão yêu!”

Người nọ cũng nhìn thấy Mộc Lăng, hai người dường như có quen biết nhau, tên lùn bị gọi là Tam thốn lão yêu la “Nương a!” một tiếng, nhảy xuống muốn lao qua cửa sổ đào tẩu, Mộc Lăng giậm chân nói với Tần Vọng Thiên: “Bắt lão yêu tinh đó lại!”

Tần Vọng Thiên vươn tay chụp lấy một sợi dây trên tay thôn dân đứng cạnh, vung ra, vút một cái liền tròng vào người Tam thốn lão yêu đang liều mạng chạy trốn, trói chặt hắn lại kéo về, ném xuống trước mặt Mộc Lăng.

“Lão quỷ chết tiệt, thì ra là ngươi!” Mộc Lăng chỉ vào Tam thốn lão yêu nói: “Ta đã nói mà, bây giờ còn có ai dùng mấy chiêu thức tà môn ma đạo này.”

Lão đầu kia liên tục xin tha: “Mộc gia gia, tha mạng a, ngươi đừng chấp nhặt với người thiếu hiểu biết như lão đầu a!”

Mộc Lăng nhướng mày, hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Ai nha… Ta dạo chơi khắp nơi tình cờ đến đây, gặp lúc rảnh rỗi, liền lừa mấy tên thôn dân bị dịch bệnh, nhân tiện thôi miên vài tên, khiến mọi

https://thuviensach.vn

người bọn họ nghe theo lệnh ta, ta nghĩ ở đây núi cao Hoàng đế xa, ta làm Bá vương cũng không có gì sai, không phải sống cuộc đời khắp nơi phiêu bạt, tuổi tác của ta cũng lớn rồi, hảo hảo an dưỡng tuổi già a."

Mộc Lăng nghĩ dáng vẻ của hắn thật thú vị, hỏi: "Nói xong rồi chưa?"

"Nói xong rồi." Tam thốn lão yêu gật đầu, liền thấy Mộc Lăng vẫy tay với thôn dân phía sau nói: "Chính là do hắn giở trò quỷ! Đánh hắn!"

Đoàn thôn dân cũng đã sớm giận đến hít thở không thông, lại nghĩ đến mình thế mà lại bị lão già này đùa giỡn, ào ào kéo tay áo vào đánh lão yêu cùng đám thuộc hạ lão yêu trong miếu, đem đám người đó đánh cho chạy trối chết.

Lăn qua lăn lại tới nửa đêm, mọi người bắt đầu trật tự tiến lên thu hồi lại tài sản của mình, thấy sự tình đã ổn thỏa, Tần Vọng Thiên sợ ở lại lâu sẽ lại sinh thêm chuyện, liền túm lấy Mộc Lăng cáo từ bọn họ lên đường.

"Không thể đi a!" Vương viên ngoại, một người rất được bách tính thành Mang Nhai quý trọng, vội vàng kéo Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng: "Ít nhất ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng đi, để chúng ta hảo hảo biểu đạt lòng biết ơn."

"Ăn?" Mộc Lăng vừa nghe lập tức hăng hái, Tần Vọng Thiên bắt lại nhét vào mã xa, quay về phía bách tính chắp tay, nói: "Tấm lòng các vị chúng ta đã nhận được rồi, chúng ta còn phải lên đường."

"Vậy hãy nhận chút lễ vật đi, nếu không chúng ta không yên lòng a." Mấy người bách tính đứng bên ngoài nghe thấy bọn họ phải đi, đều xúm lại, người chen người, có mấy người đánh rớt đồ vật ôm trong tay.

"Lạch cạch" một tiếng, một cuộn tranh rơi xuống đất, dây buộc tuột ra, bức tranh cũng trải ra, vừa vặn rơi trúng bên chân Tần Vọng Thiên.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên vừa cúi đầu nhìn, liền thấy trên tranh là tuyết sơn mênh mông, gần đó là một con linh dương lớn uy phong lẫm liệt, trên đầu là cặp sừng hươu tỏa kim quang lóa mắt.

Tim Tần Vọng Thiên lập tức đập điên cuồng, ngồi xổm xuống nhặt bức họa kia lên, chăm chăm nhìn một hồi lâu, hỏi: "Của ai?! Cái này của ai?"

Mộc Lăng bên trong mã xa nghe thấy trong giọng nói Tần Vọng Thiên mang theo căng thẳng cùng kinh hỉ, liền ló đầu ra nhìn, thấy hình dáng hắn cầm bức họa vẻ mặt mừng như điên, liền hiểu được không ít.

"Là của ta." Một người có vẻ thư sinh đi tới, nói với Tần Vọng Thiên: "Tranh này là của ta."

"Ngươi vẽ sao?" Tần Vọng Thiên giật mình hỏi: "Vậy… Ngươi từng thấy qua thứ này rồi?"

Thư sinh cười cười, lắc đầu, nói: "Đây chỉ là truyền thuyết của Tuyết Sơn mà thôi."

"Truyền thuyết?" Tần Vọng Thiên có chút thất vọng, nhưng vẫn là hỏi: "Truyền thuyết gì?"

"Trên Tuyết Sơn ở cực bắc." Thư sinh giải thích cho Tần Vọng Thiên: "Có một con Thần Hươu, nó xuất hiện vào lúc mặt trời mọc, khi mặt trời chiếu vào sừng nó, sẽ phát ra tia sáng kim sắc, có người nói ai thấy được nó, sẽ được phúc trạch lâu dài."

"Xuất hiện lúc mặt trời mọc?" Tần Vọng Thiên hỏi.

"Đúng." Thư sinh cười cười, nói: "Khi ta còn bé, thường nghe gia gia nhắc tới chuyện này, lúc đó hắn đến Tuyết Sơn tìm Tuyết Liên, thiên tân vạn khổ mới lên đến sườn núi, lúc đó mặt trời vừa mọc, hắn cảm thấy chói

https://thuviensach.vn

mắt, vừa xoay mặt, liền thấy được Thần Hươu. Lúc đó ta còn chưa sinh ra, cha nương ta thành thân nhiều năm vẫn chưa có nhi tử, gia gia liền cầu thần linh phù hộ cho một tôn tử, không ngờ trở về chưa được bao lâu, mẫu thân ta liền mang thai."

"Lúc đi hái Tuyết Liên thấy sao?" Mộc Lăng cười nói: "Đây cũng là một manh mối nga."

Tần Vọng Thiên quay đầu lại, liền thấy Mộc Lăng cười với hắn, hơi chút đắc ý nói: "Đã nói là cát nhân có thiên tướng mà."

"Còn có đầu mối gì khác về Thần Hươu không?" Tần Vọng Thiên hỏi.

"Ân công, các ngươi muốn tìm Thần Hươu Tuyết Sơn sao?" Vương viên ngoại hỏi.

Tần Vọng Thiên gật đầu.

"Trước đây có nghe Tiểu Trùng Tử nói nó từng gặp qua." Có mấy người thôn dân nhanh miệng nói.

"Tiểu Trùng Tử?" Tần Vọng Thiên vừa mừng vừa sợ: "Ai là Tiểu Trùng Tử?"

Đám thôn dân gọi lớn: "Tiểu Trùng Tử, mau tới đây, ân công tìm ngươi." Gọi được vài tiếng, liền thấy một thiếu niên chạy đến, Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng nhìn qua, chính là thiếu niên gọi bọn họ vào nhà tránh lúc vừa vào thành.

"Ngươi tên Tiểu Trùng Tử a?" Mộc Lăng vui vẻ: "Sao lại đặt tên như thế?"

"Cái đó là gọi sai thôi." Tiểu Trùng Tử nói: "Ta họ Mân, tên Mân Tiếu Thiên [闽笑天], có mấy người không biết chữ Mân, cho nên gọi sai thành

https://thuviensach.vn

Tiểu Trùng Tử[小虫子].”

Tần Vọng Thiên kéo nó qua hỏi: “Ngươi nhìn thấy ở đâu?”

Tiểu Trùng Tử nghĩ nghĩ một chút, nói: “Là chuyện nửa năm trước rồi, khi đó ta ở dưới chân núi, thấy trên vách núi đối diện có một con hươu lớn, trên đầu sừng ánh vàng rực rỡ, chỉ có điều chỉ thoáng cái đã không thấy nữa.

“Thấy ở đâu ngươi còn nhớ rõ không?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Nhớ kỹ a.” Tiểu Trùng Tử gật đầu: “Nơi đó mùa xuân năm nào ta cũng đến, có ôn tuyền còn có đàn chim rừng, ta bắt chim rừng vào đó nướng chín ăn.”

“Dẫn chúng ta đi!” Tần Vọng Thiên túm lấy cánh tay Tiểu Trùng Tử.

“Ách…” Tiểu Trùng Tử gật đầu: “Đi thì được, nhưng mà… ta nói một điều kiện được không?”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Ngươi nói đi.”

“Ân… Nếu tìm thấy Thần Hươu, ngươi thu ta làm đồ đệ được không?” Tiểu Trùng Tử hỏi: “Khi nãy người kia nói ngươi chính là Tần Vọng Thiên sao? Công phu của ngươi thật tốt a, ta muốn học!”

“Không thành vấn đề.” Tần Vọng Thiên khoát tay: “Chỉ cần giúp ta tìm được Thần Hươu, bảo ta bái ngươi làm sư cũng được.” Vừa mới dứt lời, Mộc Lăng phía sau liền đập vào gáy hắn một chưởng, nói: “Ngươi mê sảng cái gì đó!”

Tần Vọng Thiên xoa xoa đầu, nói với mọi người: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Sau khi từ biệt bách tính thành Mang Nhai, mọi người cùng chạy đến Tuyết Sơn, lúc này, bách tính thành Mang Nhai đã đem việc này truyền khắp Mạc Bắc, tên tuổi của Tần Vọng Thiên, cũng đã từ tên ma đầu giết người không chớp mắt trong quá khứ biến thành đại anh hùng, chẳng mấy chốc, người đến Tu La Môn muốn nhờ giúp đỡ cũng tăng lên không ít, nhưng đây là chuyện về sau, tạm thời khoan nói tới.

Nói về mã xa của bọn Mộc Lăng đi được hai ngày, rốt cuộc, Tuyết Sơn cao vót trong mây cũng đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Bốn phía đã không còn thôn làng, chỉ có một vùng tuyết trắng, cùng cánh rừng phủ đầy tuyết.

“Mùa xuân ở đây sẽ có người.” Tiểu Trùng Tử nói với mọi người: “Sẽ có người săn hồ ly, hái Tuyết Liên đến, nhưng mùa đông thì rất ít người tới.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, mọi người tiếp tục đi, đang đi, chợt nghe tiểu hắc cẩu bên cạnh Vương Thập Nhị quay về hướng sườn núi sủa lên. Mọi người ngẩng đầu, liền thấy một bóng người di động từ trên núi xuống, động tác cực nhanh.

“Tiểu Thanh!” Mộc Lăng ghé trên cửa sổ xe vẫy tay, người từ trên núi xuống, chính là Tương Thanh.

“Thế nào rồi?” Chuyện đầu tiên Tương Thanh làm sau khi chạy xuống là hỏi Tần Vọng Thiên: “Tìm được Xạ Hương chưa?” Tần Vọng Thiên gật

https://thuviensach.vn

đầu, vỗ vỗ lên Xạ Hương được cất cẩn thận trong ngực như bảo bối: “Còn thiếu Ngưu Hoàng và Linh Dương Giác, ngươi có manh mối gì không?”

Tương Thanh nhíu mày lắc đầu nói: “Ta đã ở đây gần nửa tháng, không hề thấy Thần Hươu, hơn nữa vùng này động vật cực ít, sườn núi phủ băng cũng rất dốc, cho nên ta muốn đến khe núi đối diện xem thử.

“Cái ôn tuyền kia là ở trong khe núi.” Tiểu Trùng Tử nói: “Lúc ta đi bắt chim trong khe núi từng nhìn thấy Thần Hươu.”

Tương Thanh nghe xong suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Chuyện này đúng là rất có khả năng, vùng vách núi hiện tại đã rất dốc rồi, khắp nơi đều là băng.”

“Bang chủ đã tới chưa?” Phùng Ngộ Thủy hỏi.

Tương Thanh lắc đầu, nói: “C chưa thấy, có điều đếm ngày cũng sắp đến rồi, mấy ngày nay ta đều chờ ở giao lộ, hắn là không để lỡ bọn họ đâu.”

Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, chúng ta để vài người ở lại đây chờ, những người khác vào khe núi trước…”

“Hình như không cần nga.” Mộc Lăng không đợi Tần Vọng Thiên nói xong, đã vươn tay chỉ về hướng giao lộ.

Mọi người quay đầu nhìn, liền thấy một hắc mã đang phi đến, trên ngựa là một người mặc hắc y tay áo đón gió phất phới, phía trước còn có một người, được bọc trong áo da cừu dày, cả khuôn mặt cũng bị che mất.

“Là bọn Tiểu Hoàng!” Mộc Lăng giơ tay vẫy vẫy: “Hoàng Hoàng!”

Rất nhanh, ngựa đã chạy đến trước mặt mọi người, người ngồi trên ngựa quả nhiên là Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã bị hắn dùng áo da cừu gói kín.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ thấy Mộc Lăng tuy rằng người có gầy chút, sắc mặt cũng trắng chút, thế nhưng vẫn hoạt bát hỉ hả, liền vui vẻ nói: “Đều nói tai họa lưu ngàn năm, quả nhiên không sai a.”

“A phi!” Mộc Lăng tặng hắn một cái lườm, mà lúc này, Tiểu Hoàng trong lòng Tư Đồ nhúc nhích, ngọ ngoạy hồi lâu mới chui được cái đầu ra khỏi áo lông cừu, thở gấp nói: “Tư Đồ, ngộp chết.”

Tư Đồ kinh hãi, vội vàng bới áo lông cừu ra. Tiểu Hoàng thật vất vả mới chui ra được, Tư Đồ ôm hắn xuống ngựa.

“Mộc Lăng!” Tiểu Hoàng bước nhanh đến bên cạnh xe, lấy từ trong lòng ra một hộp gấm tinh xảo, nói: “Tìm được Ngưu Hoàng rồi, Xạ Hương có chưa?”

Tần Vọng Thiên đưa qua một hộp gấm, nói: “Xạ Hương ở trong đó! Thật tốt quá, đã có hai thứ rồi, chỉ còn thiếu một vị Linh Dương Giác cuối cùng.”

Mọi người đều cảm thấy tinh thần phấn chấn.

“Nếu mọi người đều đến đủ rồi, chúng ta lập tức vào khe núi qua đêm đi.” Tương Thanh nói.

Vì vậy, mọi người lại lên ngựa, Tiểu Hoàng và Mộc Lăng cùng ngồi trong xe ngựa, hai người tí tí tách tách vừa nói vừa cười, Tần Vọng Thiên và Tư Đồ dẫn đoàn người, tăng tốc đi.

Vòng qua sườn núi, trước mắt quả thật xuất hiện một khe núi, có lẽ vì địa thế tốt, không bị gió lùa lại có ôn tuyền, cho nên vùng này giống như một ốc đảo giữa trời băng đất tuyết, có cây có cỏ, mọi người xuống ngựa, liền thấy một dòng ôn tuyền đang ùng ục bốc hơi, hơi nước phiêu đãng mờ mờ ảo ảo, làm nền cho ốc đảo giữa vùng băng tuyết, tựa như tiên cảnh.

https://thuviensach.vn

Bởi vì bốn phía ấm áp, cho nên Mộc Lăng cũng khỏe hơn một chút, nói đói bụng.

"Đói bụng rồi?" Tư Đồ lấy một cái bao lớn từ trên lưng ngựa xuống, ném cho Tần Vọng Thiên, nói: "Làm cho tên cật hóa đó ăn đi."

Tần Vọng Thiên mở bao ra nhìn, là hai khối thịt bò được gói kĩ, đã được ướp cẩn thận, còn dùng lá cây gói chặt lại, vì thời tiết rất lạnh, nên được bảo quản rất tốt.

"Đây là thịt bò gì a?" Tần Vọng Thiên lật qua lật lại nhìn một lát, chợt nghe Tư Đồ nói: "Thần Ngưu."

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Tư Đồ, Mộc Lăng phát ngốc một lúc lâu, run rẩy chỉ vào mặt Tư Đồ: "Ngươi làm thịt Đà Phong Ngưu?"

Tư Đồ trừng lại: "Không làm thịt làm sao lấy Ngưu Hoàng a?"

Khóe miệng Mộc Lăng giật a giật: "Thần vật ngươi cũng dám làm thịt, coi chừng gặp báo ứng."

Tư Đồ bĩu môi, cười xấu xa: "Thịt Thần Ngưu rất là ngon, không muốn ăn a?"

Mộc Lăng mếu mếu mếu, rất không chịu thua kém nhìn Tần Vọng Thiên, nói: "Như vậy, Vọng Vọng, làm giống như thịt lạc đà…"

Đêm đó, Tần Vọng Thiên làm thịt Thần Ngưu, mọi người đốt lửa, ngồi bên bờ ôn tuyền ăn tối, chuẩn bị chờ đến sáng mai mặt trời mọc đi nhìn xem Thần Hươu có đến không.

"Không thể cứ ngồi chờ nó đến." Tư Đồ nói với Tần Vọng Thiên: "Tự chúng ta đi tìm."

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên gật đầu, nói: “Sáng sớm mai, chúng ta đợi đến khi mặt trời mọc, nếu Thần Hươu không xuất hiện, chúng ta tự đi tìm.”

Tư Đồ phân phó Tương Thanh: “Ngươi ở lại, phụ trách chiếu cố Tiên Tiên và Mộc Lăng…” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Mộc Lăng lườm một cái: “Ta cần người chiếu cố?!”

Tư Đồ nhìn Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên có chút vô lực nói với Tương Thanh: “Vậy làm phiền Tương phó bang chủ ở lại, để Lăng chiếu cố ngươi.”

“Khụ Khụ…” Tương Thanh đang uống nước bị sặc không nhẹ, gật đầu nói được, Mộc Lăng ôm chăn trùm trên người giận đến nghiến răng, tâm nói: “Tần Vọng Thiên, các ngươi, chờ lão tử khỏi bệnh, tiêu diệt ngươi!”

“Ta đi cùng Tần Vọng Thiên, từ hai vách núi đi lên trên tìm.” Tư Đồ bắt đầu phân công mọi người: “Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân cùng đến phía bắc tìm, Bính Đinh cũng đến phía bắc, Giáp Ất ở lại đợi lệnh, nếu thấy Thần Hươu, lập tức đốt pháo hiệu liên hệ với mọi người!”

Mọi người gật đầu, màn đêm buông xuống, mọi người vội vã đi mấy ngày đường ai nấy đều sắp mệt chết, tụ tập lại một chỗ nghỉ ngơi. Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử dù sao cũng là tiểu hài tử, không bao lâu đã nằm xuống một chỗ ôm Tiểu Hắc ngủ, Giáp Ất Bính Đinh cũng bắt đầu ngáy ngủ. Tương Thanh tinh thần tốt nhất, cho nên phụ trách gác đêm, Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân hai người vốn dĩ cũng muốn cùng Tương Thanh gác đêm, nhưng đến hơn nửa đêm, mí mắt híp lại, cũng nghiêng đầu ngủ gục.ọ

Tư Đồ vẫn như trước dùng áo da cừu bọc Tiểu Hoàng lại, tựa trên núi đá cạnh đống lửa nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên ở bên trong xe ngựa, Mộc Lăng kì thực chính là người ít mệt nhất, hắn cả đường đi vẫn ngồi trong xe ngựa, có thể muốn ngủ là ngủ, thế nhưng hắn đếm thay cho Tần Vọng Thiên, tiểu hài tử chết tiệt mấy ngày nay chưa đêm nào ngủ hơn hai canh giờ, hiện tại trời đã tối, thế nhưng tiểu hài tử chết tiệt vẫn mở to mắt, nhìn chằm chằm vách núi đối diện qua cửa sổ xe.

Mộc Lăng lắc đầu, vươn tai nhéo má hắn: "Đừng nhìn nữa, nhìn nữa tròng mắt của ngươi sẽ rớt ra luôn, sáng mai mới thấy được."

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: "Nhưng lỡ như buổi tối nó ra ngoài đi dạo thì sao?"

Mộc Lăng bị hắn chọc đến cười nói: "Ngủ một chút đi, Tương Thanh ở bên ngoài, trời sáng sẽ gọi ngươi dậy."

Tần Vọng Thiên ôm choàng lấy Mộc Lăng cọ cọ: "Ngủ không được, lúc ngủ nằm mơ không phải thấy Thần Hươu cũng là thấy ngươi…"

Ngực Mộc Lăng khẽ run, hung hăng trừng một cái, miệng nói thầm: "Đồ lưu manh." Tay kéo cổ tay Tần Vọng Thiên, bắt mạch cho hắn, gật đầu: "Ân, nội lực tinh tiến không ít a."

Tần Vọng Thiên vươn tay qua, đặt trên mạch môn của mình, cảm nhận được mạch đập bình ổn mà mạnh mẽ, khí tức sung mãn… Vô ý thức nắm lấy cổ tay Mộc Lăng, một lúc lâu mới cảm nhận được dưới làn da hơi mỏng mạch đập yếu ớt lại vô lực. Trong lòng đau xót, Tần Vọng Thiên ôm đầu Mộc Lăng vào ngực, thấp giọng nói: "Nhất định sẽ tìm được, đợi khi tìm được Thần Hươu lấy Dương Giác rồi, ta lại làm thịt dê cho ngươi ăn."

"Cút!" Mộc Lăng liếc mắt: "Còn dám nói bậy."

Tần Vọng Thiên chăm chú nhìn Mộc Lăng một lúc lâu, nhấc tay nhẹ nhàng nâng cằm Mộc Lăng lên, hôn một cái. Mộc Lăng không nhúc nhích,

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười: “Sao lần này không phản kháng?”

Mộc Lăng nhướng mày: “Sao đại gia phải phản kháng?”

Vừa dứt lời, Tần Vọng Thiên lại nhẹ nhàng nâng đầu hắn, cúi đầu, say mê hôn xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người trợn tròn mắt nhìn mặt trời mọc lên từ đằng đông, mọi người chưa từng mong chờ được thấy cảnh mặt trời mọc như hôm nay, cũng chưa từng vì mặt trời mọc mà thất vọng như hôm nay… Bởi vì Thần Hươu trong truyền thuyết, không thấy xuất hiện.

Thấy vẻ thẫn thờ trên mặt mọi người, Mộc Lăng thật có chút khó chịu, ngay cả Tư Đồ cũng là nhăn mày, trong mắt một phần lo âu. Nhìn lại Tần Vọng Thiên bên cạnh, đầy mắt là lo lắng.

“Lăng… Không sao, vẫn còn thời gian.” Tần Vọng Thiên trong nháy mắt điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, chấn hưng tinh thần trên mặt mang vẻ cười, nói với Mộc Lăng: “Ở lại đây chờ xem, nếu thấy Thần Hươu, phóng pháo hiệu, chúng ta lên núi tìm.”

Mộc Lăng gật đầu, Tần Vọng Thiên nhảy xuống mã xa, đưa mắt ra hiệu với Tư Đồ, hai người thả người nhảy lên vách đá dốc đứng, Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy đến phía bắc tìm, Giáp Ất Bính Đinh đến phía nam, cả Vương Thập Nhị cùng Tiểu Trùng Tử cũng di xung quanh kiểm tra, Mộc Lăng ngồi cạnh mã xa, Tiểu Hoàng đứng cạnh hắn nói: “Đừng lo lắng, nhất định sẽ tìm được.”

Mộc Lăng ngước mắt nhìn Tiểu Hoàng một chút, cười lắc đầu, nói: “Là các ngươi đừng nóng vội mới đúng, các ngươi người nào so với ta cũng sốt ruột hơn a.”

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt, sau đó cười nói: “Bởi vì tất cả mọi người đều rất thích ngươi.”

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Mộc Lăng giật giật, vươn tay ôm Tiểu Hoàng.

“Ai nha…” Tiểu Hoàng bị kéo một cái lảo đảo, Mộc Lăng nhéo má Tiểu Hoàng cọ tới cọ lui: “Hoàng Hoàng, ngươi quả thật là khả ái a, dù sao thì hiện tại Tư Đồ cũng không có ở đây, để ta ăn chút đậu hủ đi!”

“A…” Tiểu Hoàng phủi tay Mộc Lăng ra, hung dữ nói: “Đi vào bên trong nghỉ ngơi cho ta, cần gì thì gọi ta!”

Mộc Lăng mếu… Tiểu Hoàng trở nên hung dữ quá đi.

Sau đó, Mộc Lăng bị cưỡng ép ngồi phát ngốc trong xe, Tiểu Hoàng dẫn theo Vương Thập Nhị cùng Tiểu Trùng Tử hai tiểu hài nhi đi nấu nước làm cơm, vội trước vội sau. Tiểu Hoàng không hổ là Tiểu Hoàng, tiểu hài tử tựa hồ trời sinh đều thích hắn, đi theo phía sau hắn chạy tới chạy lui. Mộc Lăng lẳng lặng ngồi nhìn, đột nhiên nghĩ như vậy thật tốt, cả một nhà tụ lại một chỗ, một gian nhà nhỏ, có hài tử có đại nhân, bận bận bịu bịu… Có những thứ đơn giản lại tốt đẹp, nhưng khó cầu, mặc kệ ngươi là thiên hạ đệ mấy… cũng vĩnh viễn không cướp được. Nghĩ nghĩ, liền ngây người ra, lúc này, cảm giác có con gì liếm tay mình, ướt ướt ấm ấm, vừa xoay mặt nhìn, Mộc Lăng bật cười. Là con ngựa Tiểu Hắc theo hắn suốt một đường.

“Tiểu Hắc a Tiểu Hắc.” Mộc Lăng vươn tay sờ sờ cổ Tiểu Hắc, Tiểu Hắc thoải mái cọ cọ Mộc Lăng, rất là thân thiết.” Mộc Lăng bỗng dưng nhớ lại, nếu ngày đó Tiểu Hắc chọn đi đường vòng vào Lạc Hà Thành, mà không đi quan đạo, như vậy hắn sẽ không gặp Tần Vọng Thiên… Nghĩ nghĩ, Mộc Lăng liền vỗ Tiểu Hắc một chút, nói: “Đều tại ngươi.”

Tiểu Hắc thở phì phì vài tiếng, tiếp tục cọ.

Thời gian từng chút trôi qua, cảm giác ngồi chờ đợi thật là không dễ chịu, Mộc Lăng ngủ gật không biết bao nhiều giấc, trời rốt cuộc cũng tối, mọi người ra ngoài tìm Thần Hươu cũng lần lượt trở về. Mộc Lăng và Tiểu Hoàng vừa nhìn, đã thấy trên người ai cũng kết tầng tuyết dày, y phục đều

https://thuviensach.vn

ướt đẫm, tóc cũng kết băng, mọi người sau khi trở về đầu tiên là hỏi đây hỏi đó xem đã tìm thấy chưa, hỏi xong, đều uể oải, ngày đầu tiên vậy mà một chút thu hoạch cũng không có. Nhìn dáng vẻ Tần Vọng Thiên tựa hồ còn muốn tiếp tục tìm, nhưng bị Nhạc Tại Vân kéo lại, Tiểu Hoàng cũng nói: "Ăn tối trước rồi nói sau!"

Mấy người đi tới ôn tuyền, hảo hảo tắm một trận, thay y phục sạch, Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử đều cực kì hiểu chuyện, ngoan ngoãn ăn cơm tối, giúp đỡ mấy người đại nhân giặt y phục.

Lúc ăn cơm mọi người trải bản đồ đại hình toàn bộ Tuyết Sơn ra, khoanh vòng những nơi đã tìm hôm nay, ngày mai đến nơi khác tìm.

Mấy ngày sau đó, mọi người ngày nào cũng đi khắp vùng núi tuyết tìm, nhưng vẫn hoàn toàn không thấy, lo lắng ban đầu, dần dần đã biến thành nôn nóng, lồng ngực mọi người đều như có thứ gì đè nặng, không tìm được nơi phát tiết, cực kì khó chịu. Mà càng đáng lo là, thân thể Mộc Lăng bắt đầu suy yếu, chỉ vài ngày ngắn ngủi, đã gầy mất một vòng thịt lớn, càng ngày càng uể oải mệt mỏi, tuy rằng tính tình vẫn như trước, nhưng mọi người nhìn ra được, thời gian của hắn không còn nhiều nữa.

Tần Vọng Thiên sốt ruột đến nổi miệng thổi ra bong bóng, tìm một ngày trở về, buổi tối chờ Mộc Lăng ngủ say, hắn lại tiếp tục ra ngoài tìm, thế nhưng mênh mông băng tuyết, không hề thấy bóng Thần Hươu, ngay cả một dấu chân cũng không tìm được.

Mộc Lăng tuy rằng có lúc ý thức mơ hồ, thế nhưng biết rõ chuyện Tần Vọng Thiên mỗi đêm ra ngoài, trước lúc hừng đông trở về ăn điểm tâm, sau đó lại làm như không có việc gì cùng Tư Đồ tiếp tục đi tìm… Tâm trạng cực kì khổ sở, bởi vậy mỗi đêm lúc ngủ Mộc Lăng đều ôm chặt lấy Tần Vọng Thiên, không cho hắn nhúc nhích, Tần Vọng Thiên đương nhiên cũng chỉ có thể ngoan ngoan ngoãn ngoãn nằm ngủ, nhưng vẫn thường là trợn tròn mắt đến hừng đông, trời vừa có một tia sáng lập tức ngồi dậy nhìn

https://thuviensach.vn

chăm chăm ngoài cửa sổ xe, đợi đến khi sáng bừng, nhưng trước sau vẫn không thấy được bóng Thần Hươu.

Cứ như vậy, nửa tháng trôi qua, đối với mọi người mà nói, mỗi một ngày đều là chịu dày vò mà qua. Tình trạng hiện tại của Mộc Lăng thực sự không tốt, mỗi ngày đều hôn mê quá nửa, chỉ tỉnh táo được một lát.

Tiểu Hoàng mỗi khi bắt mạch cho Mộc Lăng xong đều len lén trốn ra mã xa lau nước mắt… Cuối cùng, Tiểu Hoàng nói với mọi người, chỉ còn ba ngày, nếu trong vòng ba ngày không tìm được Linh Dương Giác… Mộc Lăng thực sự không sống được.

Tần Vọng Thiên và Tư Đồ hiện tại ban đêm cũng không quay lại, cả ngày cả đêm đều chạy khắp nơi tìm kiếm, lòng ai cũng như lửa đốt, nhưng vẫn không hề thấy Thần Hươu.

Sáng sớm hôm đó, Mộc Lăng đột nhiên tỉnh lại, tinh thần rất tốt, nói muốn ăn. Tiểu Hoàng mang đồ ăn tới cho hắn, nhìn dáng vẻ Mộc Lăng ăn, âm thầm kinh hãi… Là hồi quang phản chiếu sao?

Lúc này, con ngựa Tiểu Hắc đứng bên ngoài nhìn chằm chằm vào trong cửa sổ xe đột nhiên phì phì hai tiếng, Mộc Lăng nhìn Tiểu Hắc một lát, đột nhiên nói: “Ta muốn cưỡi ngựa.”

“A?” Tiểu Hoàng kinh ngạc, nói: “Ngươi không thể cử động nhiều a, hiện tại rất suy yếu.”

Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Đừng lo, ta cảm thấy rất tốt.” Nói xong, liền đứng dậy ra khỏi mã xa, Tiểu Hắc thấy Mộc Lăng đi ra, liền vẫy đuôi đi tới, Mộc Lăng xoay người lên ngựa, Tiểu Hắc chậm rãi đi tới.

Tiểu Hoàng lo lắng đứng bên cạnh nhìn, ban đầu Tiểu Hắc đi rất chậm, Mộc Lăng cầm dây cương, dường như là xuất thần. Đột nhiên, chợt

https://thuviensach.vn

nghe Tiểu Hắc ngửa đầu hí dài một tiếng, sải chân chạy ra khỏi khe núi, chạy băng băng về phía xa.

“A! Mộc Lăng!” Tiểu Hoàng sốt ruột, đuổi theo hô to, thế nhưng Tiểu Hắc giống như phát cuồng, chạy không ngừng về phía trước, Vương Thập Nhị cũng nhìn thấy, vội vàng lấy pháo hiệu Tần Vọng Thiên đưa cho nó ra, phóng lên, Tiểu Trùng Tử cuống chân chạy theo, Tiểu Hoàng cũng dắt một con ngựa, chạy đuổi theo hướng Mộc Lăng đi.

Bọn Tư Đồ đang tìm kiếm trên băng nguyên, đột nhiên nghe có tiếng huýt, vừa ngẩng đầu nhìn, thấy là một quả pháo hiệu. Khi Tư Đồ và Tần Vọng Thiên nhìn thấy pháo hiệu, trong đầu chạy qua một loạt ý nghĩ —— ban đầu là một trận mừng rỡ, tìm được Thần Hươu rồi?! Sau đó đầu óc lại trống rỗng, pháo hiệu phát ra từ khe núi… Có khi nào là Mộc Lăng không ổn?!

Nhưng trong đầu nghĩ là một chuyện, hai người chạy như bay trở lại, tới khe núi, liền thấy không ai, Vương Thập Nhị đứng tại chỗ cuống quýt không yên, tay chỉ phía trước nói: “Khó lường rồi, Tiểu Hắc chở Mộc Lăng chạy đi, Hoàng tiểu tiên sinh và Tiểu Trùng Tử đuổi theo…”

Nói còn chưa dứt lời, đã thấy Tư Đồ và Tần Vọng Thiên giống như tên bắn xông ra ngoài, điên cuồng đuổi theo dấu móng ngựa trên đất, rất nhanh sau đó, Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân cũng tới, mọi người cùng đuổi theo.

Tư Đồ nhìn thấy Tiểu Hoàng đầu tiên, thấy hắn ngồi trên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, ngã trái ngã phải nhưng vẫn thúc ngựa chạy đến phía trước. Tiểu Hoàng vốn không biết cưỡi ngựa, Tư Đồ nhìn thấy kinh hãi cực độ, thả người nhảy tới, ôm Tiểu Hoàng giúp hắn giữ dây cương, thấy trên tay hắn vì ghìm cương mà rách đến xuất huyết, không khỏi nhíu mày.

https://thuviensach.vn

“Tư Đồ! Khi nãy Mộc Lăng nói muốn cưỡi ngựa, Tiểu Hắc không biết sao lại…” Tiểu Hoàng sốt ruột: “Hôm nay tinh thần Mộc Lăng tốt đến có chút bất thường.”

Tư Đồ gật đầu, vung roi thúc ngựa đuổi theo, lúc này Tần Vọng Thiên đã nhảy đến phía trước, hắn thấy được Tiểu Hắc và Mộc Lăng chạy phía trước, hướng Tiểu Hắc chạy đến, là một hẻm núi. Tần Vọng Thiên biết, cách không xa phía trước là một vực núi, bên dưới là dòng nước chảy rất siết, cực kì nguy hiểm. Thế nhưng Tiểu Hắc cũng không rơi xuống vực, mà là đột nhiên rẽ ngang, vòng qua phía băng nguyên, sải chân, chạy lên núi.

Lúc này, bầu trời lửng lơ hạ tuyết, Tần Vọng Thiên từ xa nhìn Tiểu Hắc một con hắc mã chạy giữa trời tuyết trắng, trên ngựa Mộc Lăng mặc áo lông, tay áo đón gió bay lượn, thứ đầu tiên Tần Vọng Thiên nghĩ đến là, có lạnh không? Lại chạy nhanh vài bước, rốt cuộc khi đến đỉnh núi, đuổi kịp Tiểu Hắc, bay nhanh lên lưng ngựa, Tần Vọng Thiên vội vàng ôm lấy Mộc Lăng kiểm tra, thấy mặt hắn bị lạnh đến đỏ bừng, nhưng người vẫn thanh tỉnh, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Lăng.” Tần Vọng Thiên muốn kéo cương Tiểu Hắc, nhưng Mộc Lăng nắm tay hắn, thản nhiên nói: “Để nó chạy thỏa thích đi… Dường như nó muốn đưa ta đến nơi nào đó…”

Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng gật đầu, choàng tay ôm Mộc Lăng, để hắn tựa trước ngực mình, tay cầm dây cương Tiểu Hắc, để mặc cho ngựa thỏa ý rong ruổi. Khi đó trong lòng hai người chỉ có một ý nghĩ… Cho dù có đi đến chân trời góc bể cũng chẳng sao, chỉ cần đi cùng nhau là được.

Tuyết càng lúc càng lớn, khắp trời tuyết trắng bị gió cuốn đi, như trải thảm mà hạ xuống, có chút tùy ý. Mọi người chịu áp lực đã lâu cũng tùy ý phi nước đại trong trời tuyết, phát tiết u sầu đè nặng trong lòng.

Tiểu Hoàng kinh hãi, hỏi: “Sao Tần Vọng Thiên lại không dừng?”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ lắc đầu, thấp giọng nói: “Không biết… Nhưng mà, ta cũng không muốn dừng.”

Tiểu Hắc chạy qua băng nguyên, lao nhanh xuống, vòng qua băng động, chạy đến nơi sâu nhất trong Tuyết Sơn, chạy qua mấy đỉnh núi, cuối cùng, sau khi nhảy lên sườn núi cao nhất thì dừng lại, nhấc hai chân trước, ngửa đầu hí dài một tiếng, thanh âm vang vọng vào sơn cốc, sau đó, trong sơn cốc vọng lên từng trận tiếng vang.

Tần Vọng Thiên cảm giác sảng khoái không gì sánh được, chính lúc này, đột nhiên nghe thấy từ phía xa, truyền đến một tiếng kêu khác… Thanh âm trầm thấp xa xôi, mang theo một phần tang thương cùng thâm trầm.

Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng nghe tiếng nhìn lại, liền thấy trên một sườn núi cách bọn họ không xa, có một con Linh dương bạch sắc cực lớn đang đứng, ngưỡng mặt, hướng về phía Tiểu Hắc kêu lên, như là đáp lại tiếng hí vừa nãy của nó… Mà Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng thì là triệt để ngây dại, trên đầu con Linh dương kia, là một cặp nhánh sừng lớn lóe sáng kim quang… Lúc này, khắp trời tuyết bay đột nhiên ngừng, mây mù tản ra, ánh sáng từ khe hở từ tầng mây chiếu xuống, hai nhánh sừng kim sắc, dưới ánh mặt trời chiếu ra quang mang rực rỡ… Đốt cháy mắt người.

“Ha ha ha!” Tư Đồ giục ngựa đuổi tới đột nhiên cười lớn: “Thiên ý, thiên ý! Đã nói tai họa lưu ngàn năm mà! Tần Vọng Thiên, ngươi còn chờ cái gì?!”

Vừa dứt lời, Tần Vọng Thiên lập tức thả người nhảy lên, thi triển khinh công lao đến đỉnh núi, Tư Đồ cũng nhảy lên, Giáp Ất Bính Đinh cũng đuổi tới, cùng Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy vây lấy Thần Hươu, trong đầu mọi người chỉ có một ý nghĩ… Lần này, chết cũng không để ngươi chạy!

https://thuviensach.vn

Thấy Tần Vọng Thiên xông về phía mình, Thần Hươu giật mình một cái, sau đó xoay người muốn chạy đi, thế nhưng động tác Tần Vọng Thiên rất nhanh, hơn nữa bây giờ hắn đã liều mạng rồi, thoáng cái đã rơi xuống trước mặt Thần Hươu, đưa tay nắm lấy sừng nó. Thần Hươu hí dài một tiếng, dường như cực kì ghét người khác chạm vào sừng nó, bắt đầu điên cuồng vừa nhảy vừa đá, nhưng Tần Vọng Thiên không hề buông tay, xoay người cưỡi lên lưng Thần Hươu, hai tay nắm chặt sừng nó, muốn bẻ xuống.

Thần Hươu nổi dã tính, liên tục vừa nhảy vừa đá, Tần Vọng Thiên vẫn không buông tha, Thần Hươu thấy hất không được hắn, liền quay sang tướng đá bên cạnh xông tới, liên tục dùng sừng mình xô vào đá, muốn đâm cho tay Tần Vọng Thiên rớt xuống, Tần Vọng Thiên cắn chặt răng chết cũng không buông, không bao lâu tay đã đẫm máu.

Tư Đồ nhảy xuống bên cạnh, vung Hắc Kim Hầu: "Súc sinh này, làm thịt ngươi!"

Lại nghe Tiểu Hoàng từ xa la lớn: "Tư Đồ, không được a! Linh Dương Giác nhất định phải gỡ xuống lúc còn sống a!"

Tư Đồ nhíu mày, cắn tay cuốn Hắc Kim Hầu vào trong tay áo, như vậy thật không dễ làm, không thể làm thịt con dê này, nhưng nó lại điên cuồng chống cự, tay Tần Vọng Thiên đã huyết nhục lẫn lộn.

Giáp Ất Bính Đinh đều canh chừng bên dưới, qua một lúc lâu, Thần Hươu dần mệt mỏi, thở hổn hển ngừng lại, quay đầu, nhìn Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên đối mặt với nó, thản nhiên nói: "Ta không tổn thương ngươi, ta chỉ muốn sừng của người, cứu mệnh người ta yêu. Nếu ngươi cho ta, ta đương nhiên sẽ thả ngươi đi, nếu không, ta sẽ đi cùng hắn, thế nhưng trước khi chết, nhất định phải đem ngươi chặt thành trăm mảnh."

Tư Đồ đứng bên cạnh nghe được liền kinh hãi, khi Tần Vọng Thiên nói, tỏa ra phong thái uy nghiêm, mơ hồ uy hiếp lòng người, đột nhiên nhớ

https://thuviensach.vn

lại lần đầu gặp hắn, tiểu hài nhi trên mặt một vết sẹo lớn mặc y phục rách nát chỉ vào Vọng Thiên Thụ hô lớn: “Từ hôm nay ta đổi tên là Tần Vọng Thiên, các ngươi, sớm muộn có một ngày, gia sẽ đoạt lại gốc cây này!”

Khi đó hắn quả thực không nhìn lầm, tiểu tử này, sớm muộn có một ngày sẽ vượt trội hơn người, trở thành một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Thần Hươu nghe Tần Vọng Thiên nói xong, dần dần yên ổn trở lại, sau đó, nó đột nhiên lắc đầu, nghiêng thân, nhẹ nhàng cọ cọ hai cái trên vách đá, “Rắc” một tiếng… Một bên sừng đột nhiên gãy ra… Rơi xuống. cũng

Tần Vọng Thiên vui mừng khôn xiết, cẩn thận cầm lên, kì thực hắn cũng không cần lại cầm tới, bởi vì nhánh sừng, đã sớm đông chặt vào tay hắn… Thần Hươu lại cọ xuống nhánh sừng bên kia, trên đầu giờ đã trơ trụi, quay lại nhìn Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên cầm hai nhánh sừng nhảy xuống khỏi người nó, nói một câu: “Đa tạ.”

Thần Hươu xoay người chạy đi, Tần Vọng Thiên quay đầu lại hít sâu một hơi, Tư Đồ bên cạnh cũng là vẻ mặt mừng rỡ, Giáp Ất Bính Đinh cùng Phùng Ngộ Thủy, Nhạc Tại Vân dưới chân núi đều reo hò lên.

Tần Vọng Thiên quay đầu lại, quay về phía Mộc Lăng còn đang ngồi trên ngựa phía sườn núi hô lớn: “Lăng! Đủ rồi! Dược đã đủ rồi!”

Mộc Lăng ngồi trên ngựa, cách một cái sơn cốc nhìn vẻ mặt mừng rỡ đến phát điên của Tần Vọng Thiên, nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó, mọi người chỉ thấy thân thể hắn nhẹ nghiêng một cái, từ trên lưng ngựa, ngã xuống…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tần Vọng Thiên đứng dưới khe núi nhìn Mộc Lăng nghiêng người ngã xuống, kinh hoảng hô to một tiếng, may mà Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử đứng bên cạnh theo bản năng lao tới làm đệm đỡ cho Mộc Lăng, hắn mới không ngã xuống tuyết lạnh.

"Mộc Lăng." Tiểu Hoàng vội vàng xuống ngựa chạy tới, lúc này, Tần Vọng Thiên đã lao đến, vòng tay ôm Mộc Lăng lên, Tiểu Hoàng bắt mạch cho Mộc Lăng, thấy vẻ mặt hoảng loạn của Tần Vọng Thiên, liền nói: "Bảo vệ tâm mạch hắn, đưa sừng hươu cho ta!"

Tư Đồ cũng đã tới, đặt một tay sau lưng Mộc Lăng, bảo vệ tâm mạch cho hắn, Tiểu Hoàng muốn đến lấy sừng hươu trên tay Tần Vọng Thiên, thế nhưng sừng hươu đã đông chặt vào tay hắn rồi, Tiểu Hoàng cũng không biết phải làm thế nào.

Tần Vọng Thiên đưa tay "Xoạt" một tiếng, xé xuống cả sừng hươu lẫn mảng da tay mình, đưa cho Tiểu Hoàng, lại lấy Xạ Hương và Ngưu Hoàng trong ngực ra.

Tiểu Hoàng nói: "Mau trở lại khe núi!"

Lúc này, Mộc Lăng đã thoáng tỉnh lại một chút, nhưng sắc mặt vẫn là trắng bệch, trên môi cùng trên trán đều có một ít bụi tuyết.

Tần Vọng Thiên ôm lấy Mộc Lăng, xoay người lên ngựa, Tiểu Hắc sải chân chạy trở về, Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng lên ngựa, những người khác cũng lên ngựa, thúc roi chạy về khe núi.

https://thuviensach.vn

Trở lại khe núi, Giáp Ất Bính Đinh vội vàng nhóm lửa, Tiểu Hoàng dựa theo phương thuốc trước đây Mộc Lăng viết cho hắn, chia dược đúng tỉ lệ, dùng nồi sắc, tất cả mọi người đều hai mắt trông mong nhìn chằm chằm nồi thuốc, mong cho nó mau mau hoàn thành.

Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng ngồi trong xe, Vương Thập Nhị chui vào trong, giúp Tần Vọng Thiên băng bó vết thương trên tay, thấy vết thương quá nặng, lại không nhịn được xoạt xoạt rơi nước mắt, Tiểu Trùng Tử ở bên cạnh vừa giúp nó cầm dược, vừa cầm khăn nhỏ lau nước mắt cho Vương Thập Nhị, mà bản thân nó vành mắt cũng hồng hồng.

Tần Vọng Thiên chăm chăm nhìn Mộc Lăng, thấp giọng nói: "Đừng khóc, không có gì phải khóc, hắn sẽ khỏe lại."

Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử gật đầu, tay Tần Vọng Thiên bị thương, Tư Đồ đứng phía sau, thỉnh thoảng lại dùng nội lực giúp Mộc Lăng bảo vệ tâm mạch, nhưng hơi thở Mộc Lăng vẫn càng lúc càng yếu.

Tần Vọng Thiên đột nhiên nhớ tới khối Dược ngọc Mộc Lăng đeo trên cổ, vội vàng lấy ra, nhẹ nhàng mở miệng Mộc Lăng ra, để hắn ngậm vào… Quả nhiên, không bao lâu, hơi thở của Mộc Lăng bình ổn lại, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt, thế nhưng tử sắc đã chậm rãi thối lui.

Tư Đồ bên cạnh cũng có chút sốt ruột, thỉnh thoảng lại ra ngoài nhìn Tiểu Hoàng, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm nồi dược hai mắt không chớp lấy một cái, qua một lát lại cầm muôi đảo nhẹ một vòng, nhãn thần kiên định.

Trái tim đập nhanh của Tư Đồ cũng dần dần bình ổn lại, cúi đầu nhìn Mộc Lăng đang nằm trong lòng Tần Vọng Thiên, hồi ức những ngày rất lâu trước đây hiện ra trước mắt. Hắn nhớ kĩ Hạc Lai Tịch đã từng nói, hắn Tư Đồ cái gì cũng không tốt, chỉ có mệnh tốt, Mộc Lăng cái gì cũng tốt, chỉ có mệnh không tốt. Người mệnh tốt chưa bao giờ phải quan tâm số mệnh thế

https://thuviensach.vn

nào, thế nhưng người mệnh không tốt, không tin số mệnh cũng không được… Bất quá lão thiên gia cũng có một giới hạn, người trên đời, thịnh hai mươi lăm năm, suy hai mươi lăm năm… Có người thịnh trước, có người suy trước, Mộc Lăng đời này hai mươi lăm năm trước có thể là suy đến chết rồi, nếu như còn có hai mươi lăm năm sau, nhất định sẽ là cực thịnh.

Nghĩ tới đây, Tư Đồ không hiểu sao lại muốn phun vào mặt Hạc Lai Tịch một ngụm , Mộc Lăng đã hai mươi sáu rồi!

Khi trời tối, Tiểu Hoàng nói một tiếng: “Dược được rồi!”

Mọi người đều phấn khởi, Tư Đồ cẩn thận đi ra ngoài, bưng nồi dược vào trong xe, Tiểu Hoàng múc dược ra một chén nhỏ, ý bảo Tần Vọng Thiên nâng Mộc Lăng dậy.

Tần Vọng Thiên nâng Mộc Lăng lên, Vương Thập Nhị cẩn thận lấy khối Dược ngọc trong miệng Mộc Lăng ra, Tiểu Hoàng cho Mộc Lăng uống dược. Có lẽ Mộc Lăng đời này đã uống dược nhiều lắm, mặc dù đang hôn mê, thế nhưng dược đưa đến miệng, đều sẽ ngoan ngoãn nuốt xuống.

Tần Vọng Thiên nhìn vào mắt, cũng không biết là nên vui mừng hay nên đau lòng. Rất nhanh, một chén dược đã thấy đáy, Tiểu Hoàng bảo Vương Thập Nhị ra ngoài lấy vào một chậu nước nóng, đem nồi dược ngâm vào nước nóng, nói: “Mỗi canh giờ uống một chén, đến sáng mai, sẽ nấu tiếp nồi thứ hai. Ngày mai cách hai canh giờ uống một chén, như vậy là xong, tối mai ngủ một đêm, sáng ngày thứ ba là có thể tỉnh.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, cúi đầu nhìn sắc mặt Mộc Lăng, tuy rằng không còn Dược ngọc, nhưng hô hấp của Mộc Lăng rõ ràng đã bình ổn hơn trước. Đêm đó, mọi người canh giữ bên ngoài xe ngựa, lẳng lặng chờ thời gian trôi qua, qua một canh giờ, lại cho Mộc Lăng uống dược, xen thử tình

https://thuviensach.vn

trạng của hắn, cho đến bình minh sáng hôm sau, trời còn chưa sáng Tiểu Hoàng đã chạy ra ngoài nấu tiếp nồi thuốc thứ hai.

Nhìn lại Mộc Lăng, sắc mặt đã không còn trắng bệch như trước, hô hấp cũng bình thường, ngoại trừ vẫn bất tỉnh, thật giống như đang ngủ. Tần Vọng Thiên vẫn ôm Mộc Lăng, để hắn dựa vào người mình, hai mắt vẫn chưa từng rời khỏi gương mặt Mộc Lăng, giúp hắn tính ngày, đã lâu chưa ăn gì rồi a, tên cật hóa này không biết sắp đói thành cái dạng gì nữa.

Tư Đồ thấy sắc mặt Mộc Lăng đã khá hơn, tâm tình cũng tốt lên, đứng ngoài mã xa nhìn viễn sơn, lẳng lặng chờ thời gian trôi qua.

Giáp Ất Bính Đinh lên núi bắt không ít thú rừng trở về, làm sạch sẽ sau đó ướp muối, chờ Mộc Lăng tỉnh lại là lập tức có thể nấu lên ăn. Cuối cùng thì ngày thứ hai cũng qua, Tiểu Hoàng cho Mộc Lăng uống xong bát dược cuối cùng, nói với Tần Vọng Thiên: “Được rồi.”

Tần Vọng Thiên nhìn mặt Mộc Lăng, trên mặt đã có vẻ hồng hào nhàn nhạt, đây là sắc mặt Mộc Lăng từ trước đến nay chưa từng có, mặt hắn trước đây, tái nhợt chưa bao giờ thấy vẻ hồng hào như thế này, đương nhiên… ngoại trừ lúc bị chọc phát giận và lúc bị chiếm tiện nghi.

“Mọi người nghỉ ngơi một chút đi.” Tư Đồ nói: “Gần đây mọi người đều mệt mỏi, hiện tại cũng chỉ có thể chờ đến sáng.”

Tương Thanh cùng Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân thay phiên trực đêm, những người khác đều đi nghỉ ngơi. Mọi người buông màn xe của Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên xuống, để hai người hảo hảo ngủ một đêm, khoảng thời gian này Tần Vọng Thiên hầu như không chợp mắt, nếu không nhờ nội lực hắn thâm hậu, là người bình thường thì đã sớm mệt chết.

Tần Vọng Thiên cũng cảm thấy tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc đã buông xuống, điều chỉnh tư thế một chút, ôm Mộc Lăng cùng nằm xuống,

https://thuviensach.vn

tựa trên gối đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Mộc Lăng, cảm giác một cơn buồn ngủ đánh ập tới.

Muốn bắt lấy tay Mộc Lăng, thế nhưng vừa cúi đầu nhìn, hai tay đều bị quấn chặt băng gạc, lúc này mới cảm thấy đau đớn, cực kì chân thực, trước đây cứ như là một giấc mộng, có chút không cam lòng đem tay Mộc Lăng đặt lên trên tay mình, Tần Vọng Thiên choàng người qua, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Mộc Lăng, tựa vào bên cổ hắn, nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ.

Vừa nhắm mắt lại, Tần Vọng Thiên lập tức mất cảm giác, nặng nề đi vào giấc ngủ, cũng không biết đã ngủ bao lâu, Tần Vọng Thiên bắt đầu mơ, trong mơ liên tục hiện ra hình ảnh những ngày còn bé đi trộm gỗ, còn có cảm giác bị sét đánh cháy… Cảm thấy chân khí trong cơ thể cuộn trào từng trận, rất nóng rất nóng, nóng đến như bị hỏa thiêu. Đang khó chịu, liền cảm giác có một bàn tay mát mẻ mà mềm mại nhẹ nhàng xoa trán hắn, tâm dần dần bình ổn, lại nghĩ tới trước đây sau khi bị sét đánh, khi Mộc Lăng bôi dược cho hắn cũng là loại cảm giác này, giữa lửa nóng có một tia mát mẻ quét qua, khiến hắn nhịn không được muốn đuổi theo cảm giác này, muốn nó có thể ở lại lâu một chút. Hắn liên tục nhắc nhở mình, phải mau mau tỉnh lại, trời sắp sáng, muốn nhìn xem Lăng đã tỉnh chưa, thế nhưng hai mắt rất nặng, bản thân cảm thấy như bị vùi vào bóng đêm, hơn nữa thân thể dường như là đang trái phải lắc lư… Mỗi lần giãy dụa muốn đứng lên, lại cảm giác có một bàn tay mát mẻ dễ chịu nhẹ nhàng xoa trán hắn, làm hắn dần bình tĩnh trở lại, lại an tâm ngủ.

Cứ như vậy ngủ thật lâ thật lâu, lâu đến mức hắn đã sắp mất hết kiên nhẫn, hắn muốn nhìn xem Lăng đã tỉnh chưa, liền liều mạng chạy vào trong bóng đêm, rốt cuộc, thấy được ánh sáng…

Tia sáng ngày càng rõ ràng, ý thức cũng dần khôi phục, cố sức mở mắt ra, ngồi mạnh dậy, chợt nghe bên cạnh truyền đến một thanh âm: “Nương a, hù chết lão tử rồi.”

https://thuviensach.vn

Thanh âm quen thuộc, mang theo chút đùa giỡn, trong trong thanh thanh, thanh âm hắn thích nhất.

Tần Vọng Thiên lắc lắc cái đầu còn đang choáng váng, vội vàng xoay mặt lại, liền thấy có một người đang đứng bên cạnh, cười hì hì nhìn hắn. Một thân bạch y, tóc buột sau ót, tròn tròn một búi, da trắng trắng mịn mịn, hình dáng thanh thú nhã nhặn, rõ ràng là mắt phượng, mắt lại tròn to, đuôi mắt khẽ cong, khóe mắt mỉm cười, đôi môi hơi mỏng, hồng nhuận chưa từng thấy qua… Còn có khóe miệng luôn dẫn theo vẻ tươi cười có chút giảo hoạt, vóc người cao cao gầy gầy, bàn tay thon dài đưa lên, sờ vào trán hắn, cảm giác hơi lạnh, thoải mái không nói nên lời.

“Ân, đã hết nóng rồi.” Người nọ một tay cầm khay, bên trên là một cái chén không, vẫn còn vương chút mùi dược, đắc ý dào dạt nói: “Nói cho ngươi biết, nếu không phải lão tử y thuật như thần, ngươi đã sớm sốt đến ngu người!”

Tần Vọng Thiên ngơ ngác nhìn người trước mắt, không nói được lời nào.

“Không phải là sốt ngu người thật rồi chứ?” Người nọ nghiêng đầu nhìn nhìn, đưa tay nhéo nhéo má Tần Vọng Thiên, chợt nghe Tần Vọng Thiên hô to một tiếng “Lăng!” Lập tức lao tới, từ trên giường trực tiếp lao lên người hắn, hai người cùng lăn trên mặt đất.

“Lăng! Ngươi tỉnh rồi, có phải ngươi khỏe rồi không?!” Tần Vọng Thiên kích động ôm Mộc Lăng vừa hôn vừa cọ, khay trên tay Mộc Lăng cũng quăng rớt, chính mình còn bị ngã ngửa ra đất mà, nhìn đại cẩu tử Tần Vọng Thiên nằm trên người đang sống chết liếm a liếm hai má mình, thở dài.

Lúc này, cửa mở ra , có người thò đầu vào nhìn, là Tiểu Hoàng: “A! Tần Vọng Thiên tỉnh!” Tiểu Hoàng hưng phấn quay ra bên ngoài hô to, sau

https://thuviensach.vn

đó tiếng bước chân mất trật tự vang lên, một đám người chen nhau mà vào, Giáp Ất Bính Đinh đi trước nhất, mọi người vừa khóc vừa la: "Đại ca! Ngươi tỉnh rồi, hù chết chúng ta rồi!"

Tần Vọng Thiên vừa ngẩng đầu nhìn lập tức sửng sốt, người chen vào trong phòng ngoại trừ Giáp Ất Bính Đinh, còn có một đoàn huynh đệ Tu La Môn… Lại ngẩng đầu nhìn bốn phía, mới phát hiện mình đây là đang ở gian phòng của mình trong Tu La Môn, có chút mờ mịt ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với khuôn mặt dở khóc dở cười của Mộc Lăng.

"Lăng!" Tần Vọng Thiên cũng không rảnh nghĩ việc khác, trước tiên phải nhào đến trên người Mộc Lăng hôn.

"A!" Mộc Lăng kinh hãi, huynh đệ bên ngoài đều ồn ào, sau lại bị Vương Thập Nhị cùng Tiểu Hoàng đuổi ra ngoài, sau khi mọi người rời đi, trong phòng còn lại Giáp Ất Bính Đinh, Tiểu Hoàng, Tư Đồ, Phùng Ngộ Thủy, Nhạc Tại Vân và Tương Thanh.

Mộc Lăng thật vất vả đẩy mặt của Tần Vọng Thiên ra, thế nhưng Tần Vọng Thiên vẫn ôm chặt hắn không buông, hăng hái hỏi: "Lăng, ngươi đã khỏe chưa? Được rồi chứ?"

"Mộc Lăng đã khỏe rồi." Tiểu Hoàng nói: "Nhưng vẫn phải cẩn thận tĩnh dưỡng một năm mới khỏi hẳn, đến lúc đó công phu cũng có thể khôi phục rồi."

"Thật sao?!" Tần Vọng Thiên vừa mừng vừa sợ: "Công phu cũng có thể khôi phục? Thật tốt quá!"

Mộc Lăng híp mắt nhìn hắn, trừng: "Đứng lên, nặng chết!"

Tần Vọng Thiên ngượng ngùng đứng lên, bị Mộc Lăng ấn về trên giường, cưỡng ép hắn nằm xuống, lôi cổ tay hắn lên bắt mạch.

https://thuviensach.vn

“Sao ta lại ở đây?” Một lúc lâu sau Tần Vọng Thiên mới từ trạng thái ngây ngốc tỉnh lại, hỏi mọi người.

“Sư phụ phu đêm hôm đó sau khi ngươi ngất xỉu thì bắt đầu phát sốt, ngày hôm sau sư phụ tỉnh lại, thấy tình trạng của ngươi nói sốt cao nghiêm trọng, phải uống dược hạ sốt mới được. Sau đó chúng ta trở về, đến thành trấn gần nhất mua dược cho ngươi, sư phụ phối dược trị bệnh cho ngươi, sau đó Giáp Ất Bính Đinh bảo trước tiên về Tu La Môn đã… Cứ như vậy, đã qua hơn mười ngày rồi, mấy ngày nay sư phụ mỗi ngày rót nước bón dược hầu hạ ngươi… A” Vương Thập Nhị líu ríu còn chưa xong, đã bị Mộc Lăng chụp gối đầu ném, cả giận nói: “Tiểu hài tử chết tiệt, ngươi phản sao, cái cần nói hắn nói cái không cần nói thì không được nói.”

Tần Vọng Thiên đưa tay nắm lấy tay Mộc Lăng, thấy băng gạc trên tay cũng đã được tháo xuống, để lại một tay đầy sẹo, nhưng một chút cũng không đau, cũng không có cảm giác không khỏe gì, không cần hỏi, nhất định là Mộc Lăng chữa trị cho hắn.

“Vậy bệnh của ngươi thì sao?” Tần Vọng Thiên hỏi: “Bệnh của ngươi đã khỏi rồi chứ?”

Mộc Lăng có chút không tự nhiên gật đầu, nói: “Ân, đã khỏi rồi…”

Nói xong, liền thấy mọi người trừng hắn, Mộc Lăng mếu, nhìn Tần Vọng Thiên, một lúc lâu mới nói: “… Đa tạ ngươi.”

Tần Vọng Thiên sửng sốt, liền thấy người xung quanh đều nháy mắt với hắn, Tần Vọng Thiên không biết, Giáp Ất Bính Đinh cùng với Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử mấy ngày đeo bên tai Mộc Lăng thêm mắm thêm muối rả rích nói Tần Vọng Thiên là một lòng cuồng dại với hắn thế nào, tìm sừng hươu thế nào chăm sóc cho hắn uống dược thế nào. Mộc Lăng nghe đến lỗ tai sắp đóng kén, tâm nói, còn cần các ngươi nói sao, ta cũng đâu phải không biết. Khi hắn tỉnh lại, thứ đầu tiên mắt thấy là bàn tay

https://thuviensach.vn

quấn băng trắng của Tần Vọng Thiên, còn có hắn sốt cao không dứt, nhịn không được mắng, tên ngốc này.

Tính cách không được bình thường là một chuyện, thế nhưng Mộc Lăng vẫn là lần này thật sự phải cảm tạ Tần Vọng Thiên, cũng không phải vì ân cứu mạng của hắn, mà vì một mảnh tình thâm của hắn.

Tần Vọng Thiên nghe được câu đa tạ kia của Mộc Lăng thật là cảm xúc trăm mối ngổn ngang, định hồn lại rồi lập tức nắm chặt tay Mộc Lăng, nói thẳng: "Lăng, ta muốn tạ lễ!"

"Muốn cái gì?" Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, tâm nói tiểu hài tử chết tiệt muốn bắt nạt ta.

Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng: "Ngươi lấy thân báo đáp đi, chúng ta thành thân!"

"Ha…" Tần Vọng Thiên vừa rống xong, Mộc Lăng mặt đỏ bừng, kéo gối đầu tới đập không nương tay. Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ đều liều mạng nhịn cười, thế nhưng đáng giận nhất là Giáp Ất Bính Đinh, lao ra tìm các huynh đệ Tu La Môn hô: "Các huynh đệ, đại ca sắp thành thân rồi! Sắp thành thân với đại phu rồi! Chuẩn bị làm tiệc vui a."

Đám người ngoài cửa lập tức bùng nổ, mọi người đều là mã tặc tính cách sang sảng, cả đám ồn ào hoan hô: "Làm tiệc vui! Làm tiệc vui!"

"Khụ khụ…" Tư Đồ ho một tiếng, tiến lên vỗ vỗ vai Tần Vọng Thiên, nói: "Thông gia, của hồi môn trước đây ta đã đưa rồi, sính lễ Hắc Vân Bảo không cần nữa, khi nào làm tiệc vui?"

"Nha a!" Mộc Lăng hét lớn một tiếng, dùng gối đầu đập người: "Đều cút hết cho lão tử!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ tâm tình vui vẻ cười ha ha, ôm Tiểu Hoàng đi ra ngoài, nói với Mộc Lăng: “Ta và Tiểu Hoàng đi, khi nào các ngươi thành thân, nhớ kĩ đến Hắc Vân Bảo uống rượu, các huynh đệ cũng muốn chúc mừng các ngươi a.”

Nói xong, tâm tình phấn chấn dắt Tiểu Hoàng đi.

Tiểu Hoàng trước khi đi còn quay lại vẫy tay với Mộc Lăng: “Mộc Lăng, bảo trọng nga, nhớ thường đến Hắc Vân Bảo thăm chúng ta.”

Tương Thanh cũng đi đến, nhét cho Mộc Lăng một bao tiền mừng cưới, nói: “Cái kia… Ta cũng đi.”

“Ngươi cũng tới chọc giận ta!” Mộc Lăng giận dữ, Tương Thanh cười đi ra, Giáp Ất Bính Đinh đều chạy đi chuẩn bị hôn sự, Vương Thập Nhị cùng Tiểu Trùng Tử vì muốn có tiền lì xì nên bị Mộc Lăng xua ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên.

Mộc Lăng đóng cửa, quay đầu lại, liền thấy Tần Vọng Thiên ngồi trên giường nhìn hắn.

Mộc Lăng lườm: “Nhìn cái gì?”

Nụ cười trên mặt Tần Vọng Thiên càng lúc càng rộng, dùng thanh âm nghẹt mũi hỏi: “Lăng, chúng ta sẽ không bao giờ phải tách ra nữa đúng không?”

Mộc Lăng không nói gì, híp mắt nhìn hắn, ngượng nghịu hừ một tiếng, nhưng cũng nhịn không được khẽ nhếch khóe môi.

Tần Vọng Thiên ngồi trên giường ngoắc hắn: “Đến đây, để ta nhìn một chút.”

Mộc Lăng do dự một lúc, sau đó vẫn đi về phía Tần Vọng Thiên…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Mấy ngày sau đó, Mộc Lăng giúp Tần Vọng Thiên hảo hảo điều trị, Tần Vọng Thiên da dày thịt béo trời sinh đất nở, khả năng khôi phục cũng không kém cẩu bao nhiêu.

Có điều mấy ngày này Tần Vọng Thiên giống như con vịt con đi theo vịt mẹ bám riết lấy Mộc Lăng không tha, Mộc Lăng đi tới đâu hắn theo tới đó, còn thường xuyên nắm tay một chút, bóp nhéo một cái, hoặc là canh thời cơ đến xông đến hôn một ngụm, luôn chọc cho Mộc Lăng nổi trận lôi đình, đuổi đánh hắn chạy khắp sân.

Tần Vọng Thiên cả ngày sốt ruột, thấy Mộc Lăng hai mắt liền xám ngắt, thế nhưng thân thể Mộc Lăng còn chưa khỏe hẳn, cần tĩnh dưỡng, hơn nữa người này tính cách kì quặc lại hay xấu hổ, bảo hắn làm là sẽ bị đánh, đến bây giờ mà hôn một cái Tần Vọng Thiên cũng phải như qua năm ải chém sáu tướng, nói đến chuyện thành thân sao, Mộc Lăng có thể kéo dài được bao nhiêu thì kéo hết bấy nhiêu, Tần Vọng Thiên sốt ruột đến muốn liều mạng luôn.

Một đoàn thủ hạ chờ ăn cưới cũng sốt ruột, Giáp Ất Bính Đinh nói: “Đại ca, trực tiếp dùng sức cường bạo đi, dù sao cũng là ngươi tình ta nguyện.” Nói xong bị Tần Vọng Thiên một cước đạp ra ngoài, hắn vất vả mới dỗ Mộc Lăng hay xấu hổ thành được như bay giờ, với tính tình của Mộc Lăng, dùng sức chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, muốn bắt sống, phải dùng một mảnh chân tâm đem hắn hòa cho tan ra như tuyết trắng gặp xuân.

https://thuviensach.vn

Ở nơi khác, không biết mấy ngày nay Mộc Lăng bận chuyện gì, không loay hoay với thảo dược thì hí hoáy với bàn tính, ngồi dính bên bàn tay cầm sổ sách, viết viết tính tính không biết đang nghiên cứu thứ gì.

"Mộc Mộc…" Tần Vọng Thiên áp sát qua, Mộc Lăng run một cái, lườm hắn một cái: "Sao lại đổi tên nữa rồi?"

"Không phải." Tần Vọng Thiên tay vỗ vỗ hông Mộc Lăng, miệng thì cười tủm tỉm nói: "Gọi Lăng lòng ta ngứa, giữ lại chờ lên giường gọi… A" Vừa mới dứt lời, lập tức thấy Mộc Lăng cầm nghiên mực đập tới.

Nghiên mực "Oanh" một tiếng nện xuống mặt đất, trên đất xuất hiện một cái hố to.

"Nghiên mực đó sao lại cứng đến vậy a?" Tần Vọng Thiên giật mình.

"Nói thừa, nó là sắt nung." Mộc Lăng nhàn nhạt nói như chẳng có gì, vẻ mặt Tần Vọng Thiên cực kì thê thảm: "Lăng Lăng, ngươi thật nỡ đập ta sao? Vạn nhất chết thì sao?"

"Hết chuyện." Mắt Mộc Lăng híp lại thành một đường ngang, khoát tay như đuổi ruồi: "Đi đi, đừng ở đây gây thêm phiền, ta bận."

"Bận cái gì vậy?" Tần Vọng Thiên hiếu kì kề sát qua nhìn, chỉ thấy Mộc Lăng đang tính sổ sách, tò mò: "Tính sổ sách làm gì?"

Mộc Lăng vươn một ngón tay ra gãi gãi bàn chân đang gác trên đầu gối, nói: "Ân, ta muốn thu mua hết mã tràng ở vùng này."

"A?" Tần Vọng Thiên giật mình: "Ngươi muốn nhiều mã tràng như vậy làm gì.

Mộc Lăng đảo mắt: "Ngươi thật muốn làm mã tặc cả đời a? Giết quan cứu dân cướp giàu cứu nghèo đều là loại chuyện phải âm thầm làm, ngươi

https://thuviensach.vn

cần tìm một sinh kế quang minh chính đại… Đúng rồi.” Nói đến đây, Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên một lát: “Ngươi dự định khi nào thì trở lại Nhạc gia trại tìm Nhạc Tại Đình báo thù a?”

Tần Vọng Thiên kéo ghế ngồi xuống nói: “Ta muốn chờ ngươi khỏe hẳn rồi mới đi.”

“A?” Mộc Lăng xoay mặt nhìn hắn: “Vậy phải mất đến một năm, ngươi điên rồi nga? Chờ lâu như vậy.”

Tần Vọng Thiên cười: “Mười năm ta cũng chờ, ta không muốn bắt ngươi mạo hiểm.”

Mặt Mộc Lăng hơi đỏ lên, sững người, Tần Vọng Thiên thừa cơ hôn trộm một cái, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, kì thật tai Mộc Lăng rất nhuyễn, chỉ cần nghe hắn nói lời yêu thương, sẽ sửng sốt, sau đó có bị hôn cũng sẽ quên đánh người.

Quả nhiên, Mộc Lăng có chút không được tự nhiên tiếp tục gẩy bàn tính, một lát sau lại hỏi: “Vậy Nhạc Tại Vân thì sao?”

Tần Vọng Thiên cười cười, nói: “Mấy ngày trước ta đã hỏi qua, hắn nói hiện tại công phu quá kém, muốn luyện tốt công phu trước, sau đó mới giành lại Nhạc gia trại, nếu không, dù là có đoạt lại được Nhạc gia trại, hắn cũng bảo hộ không được.”

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Nga, như vậy a… Nếu ngươi đã dự định như vậy, ta cũng có chút tính toán.”

“Tính toán cái gì?” Tần Vọng Thiên áp sát qua: “Nói nghe một chút.”

Mộc Lăng nói: “Ngươi không thể cứ làm mã tặc, Nhạc Tại Đình bây giờ là trại chủ Nhạc gia trại, xem như là danh môn chính phái, đến lúc đó chỉ cần hắn thuận miệng nói một câu nươi là mã tặc giết người hại dân, là

https://thuviensach.vn

có thể kéo được một đám quần hùng tự xưng là anh hùng hào kiệt muốn nổi danh đến sắp phát điên đến vây đánh ngươi, như vậy ngươi không thể chiếm được tiên cơ."

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: "Vậy… Ý của ngươi là?"

Mộc Lăng ngướng nhướng mày: "Chúng ta thu mua hết mã tràng vùng Mạc Bắc, sau đó tập trung tất cả lại, thành lập một mã tràng Tần thị. Ngựa ở Mạc Bắc thân to thể khỏe, có thể bán được giá tốt, huống chi ngươi đã thu hết những mã tràng khác, như vậy có thể làm một cái sinh ý độc quyền, thời này, không tiền không thế cái gì cũng làm không được. Chờ lập mã tràng rồi, ngươi lại đổi Tu La Môn thành Tu La Bảo, khuếch trương thế lực thay hình đổi dạng, thu phục các môn phái giang hồ ở Mạc Bắc, trở thành bá chủ Mạc Bắc, sau đó chúng ta phát triển về phía nam, nối liền với thế lực của Hắc Vân Bảo. Hơn nữa, vùng Giang Nam là địa bàn của Tiếu Lạc Vũ, Hạ Vũ là sư phụ ta, cũng là người một nhà. Đến lúc đó, đông tây nam bắc chúng ta đều chiếm rồi, chi còn Nhạc gia trại hắn ở giữa, sao phải lo hắn không chịu ngoan ngoãn ngồi một chỗ chờ bị đánh, đám giang hồ quần hùng cũng chẳng có ai có gan đến hỗ trợ."

Tần Vọng Thiên gật đầu, lại hỏi: "Vậy có khi nào hắn sẽ mở rộng thế lực về phía bắc không?"

Mộc Lăng cười cười, nói: "Không có ai ngu ngốc đến độ đến phía bắc mở rộng thế lực."

"Vì sao?" Tần Vọng Thiên hiếu kì.

Mộc Lăng ngáp một cái, nói: "Bởi vì Tiểu Thanh chạy nhảy ở phía Bắc, nên sói con tiểu hoàng đế chết tiệt kia vây chặt phía bắc, ai cũng không cho vào."

"Nói như vậy… Tương Thanh cùng Hoàng đế thật là…" Tần Vọng Thiên vuốt cằm: "Mấy ngày nay ở chung, nhưng thật là nhìn không ra a."

https://thuviensach.vn

“Ai.” Mộc Lăng đạp chân ghế hắn một cái: “Chuyện của đại nhân tiểu hài tử đừng nhiều chuyện.”

Tần Vọng Thiên nheo mắt, nhào đến ôm lấy Mộc Lăng: “Ngươi còn nói ta là tiểu hài tử, ta cho ngươi xem ai là đại nhân ai là tiểu hài tử.” Vừa nói vừa xoa tới xoa lui, hôn tới hôn lui.

Hiện tại Tần Vọng Thiên đã nắm được một quy luật nho nhỏ, cứ như vậy ôm hôn một cái Mộc Lăng đã không phản kháng quá mạnh mẽ nữa, hình như có thể chấp nhận được, thế nhưng nếu tiến thêm một bước sẽ nguy hiểm tính mạng, mình phải nghĩ biện pháp mới được.

“Được rồi.” Mộc Lăng đẩy Tần Vọng Thiên một cái: “Một lát nữa chúng ta xuất môn.”

“Xuất môn làm cái gì?” Tần Vọng Thiên có chút không muốn nhưng vẫn đứng lên, thuận tiện kéo Mộc Lăng lên luôn.

“Chúng ta đi xem mã tràng các nơi.” Mộc Lăng nói xong, mở cửa gọi Giáp Ất Bính Đinh tới, bảo bọn họ gọi tới một trăm huynh đệ thông minh nhanh trí một chút.

Giáp Ất Bính Đinh chớp mắt mấy cái: “Đại phu, Tu La Môn chúng ta cũng chỉ có một trăm huynh đệ, nhưng ai cũng đều thông minh nhanh trí.”

Mộc Lăng híp mắt, hung hăng trừng: “Sao lại ít người như vậy?!”

Tần Vọng Thiên có chút vô lực, nói với Mộc Lăng: “Dù sao gần đây người muốn làm mã tặc cũng không nhiều.”

Mộc Lăng bĩu môi, nói: “Vậy đi… Các ngươi tập hợp hết các huynh đệ, dựa theo lời ta nói mà làm!” Nói xong chạy kề sát bên tai Giáp Ất Bính Đinh thì thầm một chút. Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều gật đầu, xoay người đi làm việc.

https://thuviensach.vn

“Như vậy làm gì?” Tần Vọng Thiên nghe xong cũng có chút dở khóc dở cười: “Thủ đoạn độc địa như vậy.”

“Ha ha hả, không độc địa không được a.” Mộc Lăng cười hì hì nói: “Ta đã phái người của Hắc Vân Bảo giúp ta thăm dò tin tức rồi, xem tiểu tiện nhân Nhạc Tại Đình kia gần đây đang làm gì… Hơn nữa, lần chúng ta không thể bị động nữa, trước tiên phải làm cho đầu óc hắn choáng váng, không rảnh chọc phá chúng ta, chúng ta mới có thể phát dương quang đại!” Nói xong kéo Tần Vọng Thiên một cái: “Đi, Vọng Vọng, chúng ta đi xem mã tràng!”

Ra khỏi đại môn Tu La Môn, Mộc Lăng quay đầu lại nhìn một cái, lập tức nhụt chí, hắn đã quen nhìn đại môn nguy nga hùng vĩ của Hắc Vân Bảo, bây giờ Tu La Môn, quả thật là nhà nát cửa rách, dường như nhìn thấy được một chữ “Bần” cực lớn còn phát ra mùi nghèo nồng nặc.

Tần Vọng Thiên nhìn khóe miệng Mộc Lăng giật a giật, vẻ mặt ghét bỏ, cũng có chút ngượng ngùng, tâm nói, phải nỗ lực a, ai bảo Mộc Lăng là con nhà giàu làm chi, nhà mẹ đẻ thế lực hùng hậu, mình chỉ là một tiểu tử nghèo đòi kết duyên với người ta, còn không phải liều mạng a. Nghĩ tới đây, Tần Vọng Thiên vươn tay ôm Mộc Lăng nói: “Mộc Mộc, ngươi đừng vội, ta nhất định sẽ kiếm nhiều tiền, cho ngươi sung sướng cả đời, sẽ không để ngươi chịu khổ.”

Răng Mộc Lăng bị nghiến đến sắp mòn luôn, nhấc chân hung hăng giẫm Tần Vọng Thiên một cước, căm hận xoay người chạy đến hướng Tiểu Hắc đã ăn no đang đi dạo tiêu thực ngoài cửa.

Lại nói, từ sau khi Tiểu Hắc tìm được Thần Hươu, mọi người liền cảm thấy rất hứng thú với con hắc mã thoạt nhìn không có gì đặc sắc này. Tiểu Hoàng cũng bỏ vài ngày ra nghiên cứu Tiểu Hắc, hắn đưa tay sờ sờ bụng Tiểu Hắc, phát hiện trên bụng Tiểu Hắc có một vết chai cứng hình xoắc ốc,

https://thuviensach.vn

liền vạch tai Tiểu Hắc ra nhìn một chút, lại phát hiện trong tai Tiểu Hắc có một đám lông vừa cứng vừa dài mọc thành hình xoáy.

“Nha.” Tiểu Hoàng kinh hãi, kéo Tư Đồ nói: “Tiểu Hắc không phải ngựa a!”

Tư Đồ nghe thấy thú vị, cười: “Không phải ngựa thì là cái gì? La hay lừa?!”

Tiểu Hoàng liếc mắt trừng hắn, nghiêm túc nói: “Ta nhớ kĩ trước đây khi xem Mã Kinh đã từng thấy qua, nói bụng có vết chai cứng gọi là lặc hạ sinh lân[dưới bụng có vảy], trong tai có lông mọc thành hình xoáy là đầu thượng hữu giác[trên đầu có sừng]. Đầu thượng hữu giác lặc hạ sinh lân, đây không phải là ngựa, là kỳ lân! Là long chủng a!”

Mọi người hít mạnh một hơi, khóe miệng Tư Đồ giật giật, hồi lâu mới nói: “Vậy gọi mã mà là ủy khuất nó rồi, hẳn phải gọi là long mã.”

Tiểu Hắc vừa là đại môi mã[ngựa bà mai] của Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên, vừa là ân mã cứu mệnh Mộc Lăng, cho nên toàn bộ Hắc Vân bảo và Tu La Môn đều đem Tiểu Hắc đối đãi như thần mã.

Mộc Lăng càng xem nó như bảo bối, nhưng mà Tiểu Hắc vẫn ăn cỏ, đôi khi lại lăn lăn trên cỏ nhìn không ra được đến nửa phần kì lân, đương nhiên… Cũng không ai tin nó là kỳ lân thật.

“Tiểu Hắc!” Mộc Lăng lên ngựa rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ cổ nó, run dây cương, nói: “Đi!”

“Mộc Mộc, chờ ta!” Tần Vọng Thiên hạy đến, muốn lên ngựa, lại bị Mộc Lăng cản lại, hung hăng nói: “Không cho ngươi cưỡi ngựa!”

“Tại sao?” Tần Vọng Thiên cũng không phải muốn cưỡi ngựa, chủ yếu là lên ôm lấy Mộc Lăng, lúc ngựa chạy, còn có thể hôn trộm lên tóc

https://thuviensach.vn

hắn.

Mộc Lăng nhìn hai mắt Tần Vọng Thiên, mờ hồ có thể thấy bên trong viết hai chữ háo sắc thật to, tức giận muốn đá hắn, nhưng nghĩ nghĩ lại do dự, người ta vì mình mệnh cũng không màng, muốn sắc thì cho hắn sắc mấy cái đi.

“Một năm này không cho ngươi cưỡi ngựa!” Mộc Lăng nghiêm túc nói: “Nội tức của ngươi rất phù hợp với chân khí trong cơ thể, cho nên trong khoảng thời gian này ngươi phải không ngừng vận khí chạy, nhanh bằng con ngựa không có gì oai phong, then chốt là phải nhanh hơn ngựa!”

Tần Vọng Thiên nghe xong trước tiên hơi sửng sốt, sau đó ngoan ngoãn gật đầu.

“Đi!” Mộc Lăng nhấc chân đá nhẹ vào mông ngựa, nói: “Chúng ta đến mã tràng Vương thị lớn nhất Mạc Bắc trước, thu phục mã tràng Vương thị trước, xong rồi những thứ khác cũng dễ làm.” Tiếng nói rớt lại phía sau, Tiểu Hắc đã sải chân chạy ra ngoài, vùng Mạc Bắc nhiều bình nguyên, bãi cỏ hoang, cả một vùng bằng phẳng mênh mông không có vật cản, Tiểu Hắc có thể thỏa chí rong ruổi, nơi này so với mấy đường nhỏ quanh co ở phía nam và quan đạo nhỏ hẹp ngoằn ngoèo tốt hơn nhiều lắm.

Tần Vọng Thiên cố ý chờ Tiểu Hắc chạy xa, mới vận nội lực, chạy như bay đuổi theo.

Mộc Lăng thấy hắn đuổi tới, lại gõ gõ Tiểu Hắc vài cái, nói: “Tiểu Hắc, ngươi có bốn chân, đừng để hai cái đùi kia theo kịp!”

Tiểu Hắc dường như cũng hăng hái, phi nước đại như tên bắn khỏi cung, Tần Vọng Thiên ở phía sau theo sát không tha, lúc vừa bắt đầu cảm thấy hơi mệt chút, thế nhưng vận dụng nội lực điều tức, dựa vào khẩu quyết trong bí tịch võ công của Hạc Lai Tịch âm thầm vận công, không bao lâu sau đã cảm giác một chút cũng không mệt, sau đó càng chạy càng nhanh,

https://thuviensach.vn

dễ dàng chạy song song với Tiểu Hắc, còn có thể nói đùa với Mộc Lăng mấy câu.

Mộc Lăng âm thầm tán thán, Tần Vọng Thiên, kì tài!

Xa xa trên đỉnh Tu La Môn, Nhạc Tại Vân đang so chiêu cùng Phùng Ngộ Thủy, nhìn thấy cảnh tượng đó, hai người đều ngây ngẩn. Một lúc lâu, Phùng Ngộ Thủy mới hỏi: "Này, ngươi thấy có giống cảnh Mộc Lăng cưỡi ngựa, dẫn theo một chó săn lông đen chạy không."

Nhạc Tại Vân ban đầu không muốn cười, thế nhưng càng nhìn càng thấy giống, ôm bụng ngồi xổm xuống cười.

Hai người rong ruổi trên đại mạc khoảng hơn nửa canh giờ, cách không xa phía trước xuất hiện một tòa mã tràng lớn, bên trong có rất nhiều ngựa, Mộc Lăng kéo Tiểu Hắc, thong thả đi.

Tần Vọng Thiên cũng ngừng lại, Mộc Lăng thấy Tiểu Hắc mệt đến thở hổn hển liên tục vẫy đầu, thế nhưng trên trán Tần Vọng Thiên một giọt mồ hôi cũng không có, thỏa mãn gật đầu, vẫy tay với Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên nhảy người lên ngựa, chuyện đầu tiên làm là choàng tay ôm Mộc Lăng, trong tay truyền đến cảm giác nho gầy mà chân thực… Tần Vọng Thiên thở dài, hạnh phúc a!

Tiểu Hắc chở hai người chậm rãi đi về phía trước, Mộc Lăng ngồi trên lưng ngựa, chăm chú nhìn tình nhìn trong mã tràng.

Tần Vọng Thiên có chút hiếu kì, hỏi: "Mộc Mộc, nhìn cái gì?"

Mộc Lăng thấp giọng nói: "Người bình thường nếu sinh ý làm tốt, chắc chắn sẽ không chịu bán mã tràng, chúng ta lại không có nhiều tiền để uổng phí, cho nên chỉ có thể tìm biện pháp khác, người trong mã tràng này cũng không ít, không thể mua hết cả người lẫn ngựa."

https://thuviensach.vn

“Ý ngươi là, muốn thu phục?” Tần Vọng Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu: “Không sai, chúng ta có thể thu phục mã tràng của hắn, hắn vẫn làm tràng chủ của hắn, thế nhưng phải phụ thuộc vào chúng ta, quy thuận Tu La Môn.”

Mộc Lăng thỏa mã gật đầu, nói: “Khi chiêu binh mãi mã mở rộng địa bàn, phải tránh gây nhiều thù hằn, phải đánh vào tâm lý.”

“Cụ thể phải làm thế nào?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

“Muốn người khác thực sự phục ngươi, chỉ có một biện pháp.” Mộc Lăng cười cười, nói: “Thi ân bất cầu báo.”

Tần Vọng Thiên tỉ mỉ suy nghĩ một chút, gật đầu, nhìn Mộc Lăng: “Lần này, trước tiên chúng ta phải tìm được phiền phức của hắn, sau đó giúp hắn giải quyết, phải khiến hắn thật tâm đứng về phía chúng ta, đến lúc đó, chúng ta có ân với hắn, lại đặt ra điều kiện có lợi cho hắn, hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vẹn toàn đôi bên.”

Mộc Lăng cười, gật đầu nói: “Không sai, có điều… chúng ta phải xem thử nhân phẩm chủ nhân mã tràng này thế nào, nếu như là một tên gian thương giàu có bất nhân, trực tiếp làm thịt tương đối tiện… Diệt ác và làm thiện bản chất không khác nhau, đều sẽ được ca tụng.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, từ phía sau ôm lấy Mộc Lăng, tựa đầu lên vai hắn cọ cọ, thấp giọng nói: “Lăng, ngươi thực sự là rất tốt rất tốt, ta thật có phúc khí.”

Mộc Lăng lại sửng sốt một chút, Tần Vọng Thiên kinh nghiệm dày dặn tiếp tục thừa cơ hôn tới, hôn xong thì giục Tiểu Hắc: “Đi, Tiểu Hắc, chúng ta vào mã tràng Vương thị mua vài con ngựa, thuận tiện gặp thử vị chủ nhân kia.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Mộc Lăng vừa lườm Tần Vọng Thiên vừa liều mạng lau miệng, ngực mắng, bị tiểu hài tử chết tiệt nắm nhược điểm rồi!

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên bận rộn mở rộng thế lực, xa xa ở Lạc Hà Thành Nhạc Tại Đình lại đang buồn phiền không ngớt, bởi vì không biết từ đâu truyền ra vài tin đồn.

Tin thứ nhất nói hắn không phải nhi tử Nhạc gia thật sự, mà là mạo danh thế thân, còn có một nam tử tự xưng họ Mộ Dung, nói mình là hậu nhân của Mộ Dung Liệt, Nhạc gia trại Nhạc Tại Đình chính là hung thủ giết cả nhà hắn.

Một tin khác lại nói, hắn lên làm được trại chủ là vì dùng ám chiêu, không chỉ hại chết phụ thân, hoàn hại chết hai vị trại chủ, bắt cóc muội muội Nhạc Linh, bức Nhạc Tại Vân bại dưới tay hắn trong kì luận võ.

Mấy lời đồn này hư hư thực thực, trong mịt mờ lại mang theo vài phần chân thực, khiến rất nhiều người nghĩ có thể tin. Nhưng, thiếu đạo đức nhất là tin đồn cuối cùng… Có người nói, Nhạc Tại Đình hắn bất cử, là một thái giám không thể làm được gì.

Tiểu Hắc nhàn nhàn nhã nhã đi tới trước cửa mã tràng Vương thị, Mộc Lăng nhìn vào bên trong một chút, thấy có mấy người mã phu đang dẫn ngựa đi dạo, xa xa có một tòa đại viện, còn có mấy gian phòng lớn, cửa cắm một cây cờ lớn, viết mấy chữ lớn Vương thị mã tràng.

https://thuviensach.vn

“Vương thị mã tràng này xem ra cũng rất lợi hại a.” Tần Vọng Thiên nhìn mã tràng tán thán: “Ân, so với Tu La Môn mạnh hơn nhiều.”

Mộc Lăng quay đầu lại lườm một cái, hung hăng trừng, nói: “Ai còn sánh được với cái nghèo của Tu La Môn? Quả thực là vô cùng thê thảm!” Nói xong, lại cau mày lẩm bẩm: “Sao toàn là bổn mã?”

Tần Vọng Thiên kề sát vành tai Mộc Lăng hôn một cái: “Ngươi thật khả ái.”

“Tiểu lưu manh!” Mộc Lăng giơ tay muốn đánh, Tiểu Hắc dưới thân có chút bất đắc dĩ vẫy vẫy đuôi, lúc này, từ bên trong có một người trẻ tuổi mặc y phục hỏa kế chạy ra hỏi: “Hai vị đại gia, có chuyện gì sao?”

Mộc Lăng lườm Tần Vọng Thiên một cái, ý như là bảo hắn dựa theo những thứ đã thương lượng trước làm cho tốt, Tần Vọng Thiên gật nhẹ, nói với người kia: “Có người nói quý trang là mã tràng tốt nhất ở đây, chúng ta muốn chọn một đàn ngựa, đại khái khoảng một trăm con.”

“Nga… Hảo, mời vào trong.” Hỏa kế thấy là sinh ý lớn, vội vàng mở cửa, lùi vào trong, xoay người lên lưng một con ngựa vàng đốm trắng, dẫn theo hai người chạy vào.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên giục Tiểu Hắc mau đuổi theo, đi vào mã tràng.

Trong mã tràng, đều là những người xem ngựa lão luyện, mọi người vừa liếc mắt đã nhận ra Tiểu Hắc là lương câu thiên tái nan phùng, đều dừng tay quan sát.

“Đương gia!” Hỏa kế kia xuống ngựa, nói với một lão giả râu trắng đi từ trong phòng lớn ra: “Sinh ý tới rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nga?” Lão nhân kia ngẩng đầu nhìn, còn chưa thấy người, ánh mắt thoáng cái đã bị Tiểu Hắc hấp dẫn, vuốt râu tấm tắc tán thưởng: “Hảo mã a! Hảo mã!”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên cũng xuống ngựa, hành lễ với lão giả, nói: “Vị này chính là đương gia của mã tràng Vương thị sao?”

Lão nhân kia dời đường nhìn ra khỏi Tiểu Hắc, chắp tay một cái với Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên, nói: “Không dám không dám, lão hủ Vương Nhất Quý, nhị vị quý tính?”

“Ta họ Mộc, hắn họ Tần.” Mộc Lăng trả lời, nói: “Vương lão gia tử, có người nói quý trang là mã tràng lớn nhất vùng Mạc Bắc a.”

“Ai…” Vương lão đầu khoát tay, cười gượng hai tiếng lắc đầu nói: “Là hư danh người ngoài đồn đãi thôi, danh đại áp thân a[danh tiếng lớn thì người phải chịu nhiều áp lực].”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều đã nhìn ra ẩn tình, chẳng phải lão đầu nhi đang rất hài lòng sao. Mộc Lăng cười nói: “Chúng ta muốn chọn vài con ngựa, ngựa của mã tràng Vương thị đều ở đây sao?”

Nói xong Mộc Lăng vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, nói: “Tốt nhất là giống như con này.”

“Ha ha…” Vương lão đầu cười đến ngửa tới ngửa lui, liên tục xua tay, nói: “Vị Mộc công tử này thật là biết nói đùa.” Nói xong, vươn tay vỗ vỗ cổ Tiểu Hắc nói: “Con ngựa này gọi là Hắc Kỳ Lân, chính là thần câu còn khó tìm hơn cả Bạch Long Mã, đừng nói là mã tràng Vương thị ta đây, dù là tập trung hết ngựa trong thiên hạ, cũng không tìm nổi mười con giống nó, nói chi đến một trăm con.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đều thầm giật mình, tâm nói thì ra Tiểu Hắc lợi hại như thế a, Mộc Lăng cười thầm, Tiểu Hắc chính là do hắn dùng một trăm lượng bạc mua về a.

"Vậy có ngựa chân khỏe chạy được đường dài không?" Tần Vọng Thiên hỏi: "Chúng ta cần gấp một trăm con."

"Nga…" Vương lão đầu gật đầu, hỏi: "Muốn dùng để cưỡi hay thồ hàng?"

"Cưỡi." Mộc Lăng nói: "Không cần thồ hàng hóa, chở người chạy là được."

"Một trăm con…" Vương lão đầu có chút khó nghĩ, nói: "Trong mã tràng của ta, bổn mã chuyên thồ hàng tương đối nhiều, tuấn mã… Ta tập hợp lại cho ngài, cũng chỉ có thể khoảng năm mươi con, một trăm con, ta phải chuyển từ các mã tràng khác đến cho ngài."

"Vậy làm phiền lão gia tử rồi." Mộc Lăng cười nói: "Hảo mã, giá cả không thành vấn đề!"

"Hảo hảo." Vương lão đầu lập tức phân phó hạ nhân, nói: "Đi đến những mã tràng khác chọn năm mươi con tuấn mã về đây, phải tốt, sau đó chọn năm mươi con tuấn mã thượng đẳng từ mã tràng của chúng ta, đưa đến bãi săn, để một lát nữa hai vị đại gia chọn."

Bọn hỏa kế vội vàng chạy đi, không bao lâu thì bắt đầu bận rộn.

Vương lão đầu giơ tay mời Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đi vào bên trong, nói tập hợp ngựa ít nhất cũng mất vài canh giờ, không bằng đi vào ngồi một chút, uống chén trà.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên gật đầu, cười cùng lão đầu nhi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Khách phòng rất khí phái, tuy rằng cũng không phải xa hoa phú quý, nhưng cũng rất có phong thái, đặt vài tấm bình phong gỗ lim, vừa vặn vây thành môn diện[mặt tiền].

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên ngồi xuống, lão đầu gọi người dâng trà, uống vài ngụm, lão đầu có chút hiếu kì hỏi: “Ách, thứ cho ta nhiều lời hỏi một tiếng, hai vị muốn một trăm con tuấn mã, là để làm gì vậy?”

“Nga.” Mộc Lăng bưng chén trà cười cười nói: “Không dối gạt lão chưởng quỹ, một đám người học công phu chúng ta, muốn thành lập một môn phái ở đây, mấy nghìn huynh đệ, không có một trăm con ngựa không được a, cho nên muốn mua chút gia sản.”

“Nga…” Lão đầu nhướng mày, một bộ biểu tình kính trọng, hỏi: “Mấy nghìn người vậy chính là một bang phái lớn rồi, xin hỏi, là môn phái nào a?”

“Tên cụ thể còn chưa nghĩ ra.” Mộc Lăng cười cười, nói: “Vùng này hồ phỉ sơn tặc hoành hành, quan phủ lại cấu kết với thổ phỉ, chúng ta thấy bách tính nơi này cũng không sống được yên bình.”

Mộc Lăng nói, buông chén trà xuống, hỏi Vương lão đầu: “Vương lão gia tử, biết Hắc Vân Bảo không?”

“Làm sao không biết được a!” Lão gia tử vỗ đùi, nói: “Tai đã nghe đến sắp đóng kém, Hắc Vân Bảo là đại bang phái đệ nhất thiên hạ a!”

Mộc Lăng gật đầu: “Nhớ năm đó tại Thục Trung thổ phỉ hoành hành, hơn nữa ở phía nam các giáo phái tà ma lại lan rộng, cả Thục Trung chướng khí mù mịt, bách tính đều không có cách qua ngày.”

“Ân!” Lão đầu gật đầu liên tục: “Nghe nói qua, nghe nói qua!”

https://thuviensach.vn

“Sau đó Hắc Vân Bảo thành lập ở Thục Trung, diệt thổ phỉ gây rối cho bách tính, không tới nửa năm a, toàn Thục Trung đều trở nên sung túc, trật tự cũng rõ ràng, thương hộ bách tính đều có thể yên tâm.” Thấy dáng vẻ lão đầu như có điều suy nghĩ, Mộc Lăng nói: “Thông thường a, nếu nơi nào không có một danh môn đại phái như thế, nơi đó nhất định là phỉ khấu hoành hành, nếu quan phủ lại mềm yếu vô năng, vậy thì không còn cách nào sinh sống, cho nên chúng ta dự định thành lập một đại bang phái Mạc Bắc, nhắc nhở quan phủ, tiêu diệt thổ phỉ.”

“Nói thật đúng a!” Vương lão gia tử đã có chút kích động rồi: “Nói thật đúng, lưu phỉ vùng này a, quả thật là muốn mạng những người làm thương nhân như chúng ta!”

“Nga?” Mộc Lăng thấy có hi vọng rồi, liền hỏi: “Lão gia tử sao lại nói lời ấy a? Mã tràng vương thị các ngươi không phải là lớn nhất Mạc Bắc sao? Như vậy cũng có người khi dễ?”

“Sao lại không có a!” Lão gia tử căm hận đặt chén trà xuống, nói: “Hai vị công tử có điều không biết a, sỡ dĩ mở mã tràng ở phía bắc, là vì phương bắc nhiều ngựa hoang. Tuy rằng chúng ta cũng tự lai giống ngựa, nhưng như vậy sinh ra cơ bản đều là bổn mã, hảo mã, là phải đến đại thảo nguyên ở phương bắc bắt về, rồi sau đó thuần dưỡng.”

Mộc Lăng gật đầu, hỏi: “Mã tràng không phải đều là như vậy sao?”

“Ngựa của chúng ta, đều là bắt về từ thảo nguyên phía bắc, bất quá a, gần đây xuất hiện một thủ lĩnh hồ phỉ, Thảo Nguyên Hổ Phùng Cách Mã, dựng một trạm chắn trên con đường chính đến thảo nguyên phía bắc. Ta muốn đi phải đưa lộ phí, khi bắt ngựa, bọn họ lại nói ngựa đó là do bọn họ nuôi, bắt chúng ta phải mua về, chúng ta nói không muốn nữa, bọn họ lại nói ngựa đã bị chúng ta bắt rồi, không còn tốt nữa, không cho chúng ta thả lại.” Vương lão đầu thở ngắn than dài nói: “Chúng ta cũng báo quan, thế nhưng Phùng Cách Mã đó, biết võ hữu lực, công phu lại tốt, thủ hạ là một

https://thuviensach.vn

đoàn võ sĩ Mông Cổ, người của quan phủ ai cũng không dám đối nghịch với hắn a!”

“Nga…” Mộc Lăng gật đầu, hỏi: “Phùng Cách Mã đó là người Mông Cổ a?”

“Đúng vậy.” Lão đầu nhi nói: “Còn là đại hán lợi hại nhất, làm xằng làm bậy ở thảo nguyên, mấy người chủ mã tràng chúng ta còn từng thuê anh hùng giang hồ thu thập hắn, đáng tiếc đều đánh không được hắn. Hắn đánh tan hết đám người giang hồ đó, còn chọn ra vài người dùng băng vải quấn lại đem ra ngoài làm vật trang trí, thật là một kẻ ngang ngược!”

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Cho nên trong mã tràng mới không có hảo mã, chỉ còn lại bổn mã thôi sao?”

“Đúng vậy.” Vương lão đầu có chút bất lực nói: “Đến chỗ hắn bắt ngựa quá lao lực, chúng ta còn định đến nội địa tìm, thế nhưng ngựa không tốt. Muốn đến nơi khác tìm, trên quan đạo cũng rào chắn tầng tầng, quan phủ lấy tiền, đạo tặc lấy tiền…” Nói đến đây, lão đầu thở dài, nói: “Người khác thấy chúng ta oai oai phong phong, kỳ thực cũng không được yên ổn qua ngày a.”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu.

Đang khi nói chuyện, chợt nghe trên lầu truyền đến một tiếng hét thảm, thanh âm có chút ách, như là trong phòng kín truyền ra, là thanh âm nam nhân, dường như đang có bệnh gì đó.

Vương lão gia tử cau mày, lắc đầu.

“Chuyện gì vậy?” Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên hỏi lão đầu: “Ai hét thảm như vậy a?”

https://thuviensach.vn

Vương lão gia tử lắc đầu, nói: “Không có gì… Không có gì.” Lúc này, một gia nhân chạy vội từ trên lầu xuống, thì thầm vài câu với Vương lão gia tử, Vương lão đầu vội vàng đứng lên nói với Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên: “Nhị vị, ngồi nghỉ một chút, lão đầu có lỗi không tiếp được chốc lát.”

“Cứ tự nhiên cứ tự nhiên.” Mộc Lăng gật đầu, chờ lão đầu nhi kia cùng hạ nhân lên lầu, Mộc Lăng hỏi Tần Vọng Thiên: “Nghe được người hạ nhân kia vừa nói cái gì không?”

Tần Vọng Thiên gật đầu, nói: “Dường như hắn nói, thiếu gia không chịu uống dược.”

Mộc Lăng gật đầu: “Ta cũng nghe thấy được.” Nói xong đứng lên vỗ vỗ mông, quay về phía Tần Vọng Thiên ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Đi, chúng ta đi giúp vui.”

Tần Vọng Thiên từ khi vào cửa, hai mắt chưa từng rời khỏi Mộc Lăng, càng nhìn càng yêu, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt. Thấy Mộc Lăng ngoắc hắn, vội vàng đứng lên, hai người cùng lên lầu.

Lên lầu đi qua mấy góc rẽ, lại nghe thấy tiếng hét truyền đến, sau đó là thanh âm một nam nhân: “Ta không uống dược, cha, ngươi để ta chết đi, ta sống không bằng chết a!”

Mộc Lăng hiếu kì chạy sang, ló đầu nhìn vào trong, Tần Vọng Thiên đi theo phía sau, hắn cũng mặc kệ ai kêu thảm kêu tham gì, hiện tại hắn chỉ muốn ôm Mộc Lăng lại hôn mấy cái.

Mộc Lăng không còn ốm đau tuy rằng vẫn chưa khôi phục toàn bộ võ công, thế nhưng cả người đã có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, cười rộ lên càng thêm đẹp, mi tâm cũng không còn vẻ ưu tư âm trầm như trước, cả người không có việc gì cũng vẫn thích cười tủm tỉm, khiến hắn càng ngày càng động tâm trong ngực ngứa a ngứa.

https://thuviensach.vn

Trong phòng có một nam tử niên kỉ không lớn ngồi trên giường, khoảng hai mươi tuổi, chỉ là trên mặt đầy râu, thoạt nhìn rất tiều tụy, trên mặt đất có một chén dược lật úp, dược sái ướt một mảng đất.

Mộc Lăng ngử được mùi dược, khẽ nhíu mày… Đây là dược để liền xương… Chỉ là vị quá mạnh, gây tổn hại đến tính tình, hơn nữa nếu như là bệnh về gân cốt, uống dược không thể giải quyết được vấn đề, phải thoa từ ngoài da.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Vương lão đầu khuyên nam tử kia: "Trường Kỳ a, ngươi nghe lời, uống dược xong là tốt rồi."

"Cha, có ích lợi gì a, đã nửa năm mà một chút khởi sắc cũng không có." Vành mắt Vương Trường Kỳ hồng hồng, nói: "Ta thà rằng chết cũng không muốn làm phế nhân!"

Mộc Lăng nhìn dáng ngồi của thanh niên kia, ngực đã minh bạch tám chín phần, nửa thân dưới của người này bất tiện, là xương thắt lưng có chuyện.

Lúc này, hỏa kế đứng bên cạnh nhìn thấy Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên ở cửa, vươn tay nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Vương lão gia tử. Vương lão gia tử sửng sốt, xoay mặt nhìn ra cửa, thấy hai người Mộc Lăng đứng ở đó, đầu tiên là sửng sốt, còn chưa nói gì, đã nghe Vương Trường Kỳ rống lớn một tiếng: "Bảo bọn họ ra ngoài, cút đi!"

Vương lão gia tử vốn dĩ cũng có chút tức giận, nhà người khác sao bọn họ lại tùy tiện đi lung tung, thế nhưng vừa nghe Vương Trường Kỳ rống một tiếng, cũng có chút không nhịn được, dù sao người tới cũng là khách, vội vàng chắp tay nói: "Tiểu nhi tử tính tình cổ quái, để hai vị công tử chê cười, chúng ta ra bên ngoài tiếp tục nói đi."

Mộc Lăng đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, vuốt cằm nhìn Vương Trường Kì một lát, hỏi: "Lão gia tử, thương thế của hắn, có phải là do bị

https://thuviensach.vn

ngã không a?”

Bị một câu của Mộc Lăng nói trúng chỗ yếu, Vương Trường Kỳ kích động đứng lên: “Cút ngay, cút!”

Vương lão đầu cũng có chút rối loạn đang muốn cản người, lại nghe Mộc Lăng nói: “Ân… Nói không chừng ta có thể trị khỏi cho hắn.”

Lời vừa dứt, người trong phòng đều sửng sốt, Vương Trường Kì cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên có thêm vài phần mong đợi, Vương lão đầu càng mở to hai mắt, hắn bây giờ là có bệnh loạn cầu y, nếu ai có thể trị khỏi cho Vương Trường Kỳ, bắt hắn đập nồi bán đất táng gia bại sản hắn cũng làm.

“Ta có thể vào không?” Mộc Lăng hỏi: “Phải xem thương thế của hắn, mới có thể chữa trị.”

“Mau mời mau mời.” Vương lão đầu tự mình nhấc ghế đến dặt cạnh giường Vương Trường Kỳ, Mộc Lăng đi vào, Tần Vọng Thiên ở phía sau có chút lo lắng hỏi: “Lăng, ngươi không phải lại cần dùng cái gì cửu châm thập nhị châm chứ? Thân thể của ngươi…”

Mộc Lăng đảo mắt, nói: “Cái đó chỉ dùng để trừ độc, những thứ này là ngoại thương!”

Tần Vọng Thiên thở dài một hơi, theo Mộc Lăng đi tới cạnh giường Vương Trường Kỳ. Nói thật ra, nếu như trị bệnh cứu người không tổn thương đến thân thể, hắn rất thích hình dạng Mộc Lăng khi trị bệnh, khi đó Mộc Lăng vừa ôn nhu vừa chăm chú, hắn thích nhất.

Mộc Lăng bắt mạch cho Vương Trường Kỳ, một lát sau, thu tay về, nói với Vương lão đầu: “Có thể trị.”

https://thuviensach.vn

Lão đầu đã mừng sắp khóc, Vương Trường Kỳ cũng choáng váng, hỏa kế đứng bên cạnh lại tương đối cơ linh, liên tục thi lễ với Mộc Lăng: “Nếu tiên sinh có thể cứu thiếu gia, thực sự là phụ mẫu tái sinh Hoa Đà tại thế, tiên sinh, cần những dược gì, trị liệu thế nào a?!”

Mộc Lăng xoay mặt nhìn Vương lão đầu, nói: “Ta viết hai đơn thuốc, ngươi mua dược về. Đơn thứ nhất là dược cao, thoa vào sau thắt lưng hắn, cứ năm canh giờ đổi dược một lần.” Mộc Lăng vừa nói vừa đi đến cạnh bàn, cầm lấy giấy bút viết: “Đơn thứ hai, các ngươi dùng nước nấu, chín chén sắc thành một chén, sau đó đem cả nước lẫn bả dược đổ vào bồn nước nóng, để Vương công tử mỗi đêm ngâm một canh giờ, ngâm xong, tìm hai người giỏi xoa bóp đến, mỗi ngày xoa bóp thắt lưng và chân hắn, ba ngày sau, hắn sẽ có cảm giác, năm ngày sau có thể đi, mười ngày khôi phục nguyên trạng.”

Vương lão đầu hai tay cầm đơn thuốc run run, thiên ân vạn tạ Mộc Lăng. Mộc Lăng cười cười nói: “Đừng vội tạ ơn, chờ ít ngày nữa khỏe lại rồi nói sau.”

Ra khỏi phòng Vương Trường Kỳ, mọi người lại trở về ngồi trong khách phòng, Mộc Lăng muốn nghe tiếp chuyện về Phùng Cách Mã, ngay lúc đó, hỏa kế đến mã tràng khác dắt ngựa té chạy về, nói: “Lão gia, ngựa không dắt về được.”

Vương lão đầu thấy hỏa kế bị đánh cho mặt mũi sưng bầm, cũng kinh hãi, hỏi: “Vì sao?”

“Là thủ hạ của Phùng Cách Mã, dựng rào chắn giữa các mã tràng, nói dắt ngựa qua thì được, nhưng phải thu bạc.” Hỏa kế vẻ mặt thảm thương trả lời: “Ngựa của chúng ta bị hắn cướp đi rồi.”

“Buồn cười!” Vương lão đầu tức giận vỗ bàn trà đứng lên.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhìn Tần Vọng Thiên nháy mắt, cười tủm tỉm nói: “Vọng Vọng, lần này thật sự là đến rồi a, ngươi nói xem, có phải vượng vận của ta đến rồi không?”

Tần Vọng Thiên đá mày với hắn, cười nhẹ: “Không chỉ là vượng vận, là vượng phu vận!”

Mộc Lăng nhấc chân đá.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Vương lão đầu vội vã chạy theo hỏa kế ra cửa, Mộc Lăng cũng kích động chạy theo xem náo nhiệt, Tần Vọng Thiên chạy theo sau cùng, tay nắm cương Tiểu Hắc.

Lão đầu đi tới nơi dựng rào chắn trên quan đạo, đi đến nhìn thử, liền thấy có mấy đại hán người cao ngựa to tay giữ mấy người hỏa kế, hỏa kế đều bị trói chặt, đàn ngựa cũng bị buộc lại một chỗ.

“Các ngươi… Các ngươi còn biết vương pháp không?!” Vương lão đầu căm giận xông lên trước, nói lý lẽ với đại hán đi đầu kia.

Đại hán thấy Vương lão đầu đi tới, liền cười đáp: “Vương lão gia tử a, lời này của ngươi là thế nào, cái gì là không có vương pháp a, chúng ta chính là làm theo vương pháp a.”

“Vương pháp?” Vương lão đầu mở trừng hai mắt, nói: “Các ngươi chặn đường cướp bóc là vương pháp sao?!”

“Ai nha, cái này sai lầm lớn rồi a.” Đại hán bĩu môi, nói: ” Đàn ngựa này, đều là do các ngươi trộm từ thảo nguyên của chúng ta, chúng ta chỉ là thu hồi ngựa của chúng ta, đồng thời đòi chút tiền bồi thường vì các ngươi trộm ngựa, nói đến đâu cũng thấy có lý a! Một con ngựa bồi thường một trăm lượng bạc, ngài bắt năm mươi con ngựa, ta thu ngài năm nghìn lượng, nếu ngài không bồi, chúng ta có thể đến quan phủ! Đến lúc đó ngài một bó tuổi rồi còn bị kiện , vậy thì không hay lắm a!”

https://thuviensach.vn

Vương lão đầu tức giận đến mặt mũi trắng bệch, còn đang muốn tiếp tục nói lý, Mộc Lăng phía sau vỗ vỗ hắn, nói: “Vương chưởng quỷ, chuyện này ngài sai rồi a, làm người thì phải biết đạo lý, vị đại ca này nói đúng nha, trộm đồ của người khác, đương nhiên là phải bồi thường!”

“Ách…” Vương lão đầu có chút mờ mịt nhìn Mộc Lăng, còn chưa rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì, chợt nghe Mộc Lăng cười ha hả bước tới trước, nói: “Vị đại ca này xưng hô thế nào a?”

“Ta là Tang Cách.” Đại hán kia thấy bộ dạng cười tủm tỉm của Mộc Lăng, còn nghĩ hắn đứng về phía mình, cho nên rất là khách khí.

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Tang Cách a, khi nãy ngươi nói, bởi vì mấy con ngựa này vốn dĩ là ở thảo nguyên của các ngươi, bị mang đến đây bán, là do bị trộm, cho nên các ngươi chiếu theo quy củ phạt tiền, có phải không a? Không biết một con ngựa của các ngươi bao nhiêu tiền a?”

“Dễ tính.” Tang Cách vỗ ngực một cái, nói: “Trên thảo nguyên của chúng ta đều là hảo mã, một con một trăm lượng, cho nên trộm một phạt các ngươi một trăm lượng, không tính nhiều chứ?”

“Không nhiều không nhiều!” Mộc Lăng liên tục xua tay nói: “Một đền một! Công bằng! Cho nên mới nói huynh đệ trên thảo nguyên đều rất rộng lượng!”

Tang Cách dường như rất là vừa lòng, đắc ý ưỡn cao ngực, chợt nghe Mộc Lăng nói tiếp: “Nhưng mà a, đàn ngựa này dường như không phải trộm từ thảo nguyên của các ngươi, mà là đàn ngựa ngoan ngoãn tự mình chạy đến đây, hơn nữa đã gần một năm rồi.”

“Ta mặc kệ!” Tang Cách nhếch cái miệng rộng, nói: “Chúng vốn dĩ là của chúng ta, tới chỗ của các ngươi, mặc kệ là làm sao tới, cũng mặc kệ đã bao lâu! Đều tính là trộm! Đều phải bồi thường!”

https://thuviensach.vn

“Hảo!” Mộc Lăng gật đầu: “Ta nói với các ngươi nga, chỗ của các ngươi là một bồi một, phạt quá nhẹ, chúng ta ở đây là một bồi mười!”

Tang Cách hơi giật mình, tâm nói, đã sớm nghe nói người Hán không rộng lượng, thì ra là thật nga.

“Đến đây… Đàn ngựa phải trả năm nghìn lượng đúng không?” Mộc Lăng cười ha hả nói: “Sẽ bồi thường!”

Vương lão đầu tựa hồ có chút sốt ruột, Tần Vọng Thiên phía sau đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn, ý bảo hắn đừng nóng vội, cứ xem Mộc Lăng.

Vương lão đầu gật đầu, bước lùi về một bên.

Tang Cách thấy Mộc Lăng thay Vương lão đầu đáp ứng, mà lão đầu cũng không phản đối, liền cười vươn tay ra, nói: “Bồi tiền đi.”

Mộc Lăng cười cười với hắn, nói: “Trước tiên chờ một chút, tiền chúng ta bồi cho các ngươi, có thể khấu trừ vào tiền các ngươi bồi cho chúng ta, chúng ta trộm của các ngươi, các ngươi cũng trộm của chúng ta a.”

“A?” Tang Cách sửng sốt, khó hiểu hỏi: “Chúng ta trộm của các ngươi lúc nào?”

“Cái này nhiều a!” Mộc Lăng nhướng mày, nói: “Năm mươi con ngựa này, ở đây suốt một năm ăn hết bao nhiêu cỏ khô a?!”

Tang Cách há mồm, còn chưa kịp nói, đã nghe Mộc Lăng nói trước: “Chỗ chúng ta a, không như thảo nguyên của các ngươi khắp nơi đều là cỏ, ở đây cỏ rất quý, một con ngựa a, một ngày đêm ăn hết ít nhất một lượng bạc tiền cỏ khô, đậu tương, hồ la bặc[cà rốt] còn có nước, năm mươi con, là năm mươi lượng, một tháng ba mươi ngày, là một nghìn năm trăm lượng, một năm lại có mười hai tháng, tổng cộng là một vạn tám nghìn lượng, hơn

https://thuviensach.vn

nữa dựa theo quy cũ của người Hán chúng ta, một bồi mười, vậy là mười tám vạn lượng bạc. Mặt khác, ngựa của các ngươi, phân cho ra mỗi ngày cũng cần người thu dọn đúng không? Hoả kế đều phải trả tiền công nga, bọn họ dọn mấy thứ ngựa các ngươi thải ra, tắm, còn phải xoa bóp đóng móng! Vương đương gia đối xử rất tốt với hảo kế, mỗi người mười lăm lượng bạc một tháng, mười hai tháng là một trăm tám mươi lượng, mã tràng Vương thị có tổng cộng một trăm hoả kế, một năm là một vạn tám nghìn lượng, gấp mười là mười tám nghìn lượng. Cộng thêm tiền cỏ, là ba mươi sáu vạn lượng."

"Ách…" Tang Cách lại muốn mở miệng, Mộc Lăng lại ngắt lời hắn, nói: "Còn chưa tính xong, chuồng làm cho ngựa, đều dựng từ gỗ lim loại tốt nhất, một khúc một lượng, một con ngựa một trăm khúc. Như vậy một con ngựa bằng một trăm lượng. Vương chưởng quỹ là người cực kì yêu ngựa a, mỗi con đều có chuồng riêng, cho nên có năm mươi cái chuồng, cũng là năm trăm lượng, gấp mười lên là năm nghìn lượng. Chưa hết a, người dựng chuồng cũng phải thù lao chứ? Năm mươi chuồng ngựa, tổng cộng cũng là năm nghìn lượng a, như vậy là ba mươi bảy vạn lượng."

Sắc mặt Tang Cách đã bắt đầu phát xanh, đám tiểu tử dẫn ngựa đều che miệng cười, chợt nghe Mộc Lăng nói tiếp: "Bất quá a, những thứ này cũng chỉ là số lẻ, phần chính vẫn còn chưa tính… Ai, cái kia thực sự là không cách nào mở miệng a!" [láo toét, đáng cắn ;_____;]

Tang Cách và mấy đại hán người Mông Cổ liếc mắt nhìn nhau, cũng không rõ ràng lắm, nhìn Mộc Lăng, tâm nói, ba mươi bảy vạn lượng là số lẻ, vậy phần chính bao nhiêu a?!"

"Chậc chậc…" Mộc Lăng lắc đầu, nói: "Các ngươi cũng biết, thực sắc[thức ăn và... H] đều cần! Đám ngựa Mông Cổ này của các ngươi đều là ngựa đực, ăn no uống đủ rồi, thì liền muốn tìm chút việc vui vẻ làm đúng không?!"

https://thuviensach.vn

“A…” Mọi người hít sâu một hơi, chợt lại nghe Mộc Lăng hắc hắc cười tiếp tục nói: “Vương chưởng quỹ chính là ái mã như mạng a, mỗi lần chúng nó muốn, hắn liền đi tìm mấy con ngựa cái địa phương đến hầu hạ… Đám ngựa đực này một tháng ít nhất cũng phải phong hoa tuyết nguyệt như vậy hai lần, một năm là hai mươi bốn lần, năm mươi con ngựa cũng là một nghìn hai trăm lần rồi. Ngươi cũng biết, ngựa cái ở chỗ chúng ta đều là xinh đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương, muốn thân hình có thân hình, muốn tài nghệ có tài nghệ, tiếp một lượt khách tính ít cũng phải một trăm lượng bạc, cho nên một nghìn hai trăm lần là mười hai vạn lượng, gấp mười là một trăm hai mươi vạn lượng. Nói tóm lại, tiền tiền hậu hậu tả tả hữu hữu, đàn ngựa của các ngươi tổng cộng trộm của chúng ta một trăm năm mươi bảy vạn lượng bạc, cái này còn chưa tính đến tiền đất. Khấu trừ năm nghìn lượng kia, tổng cộng là một trăm năm mươi sáu vạn năm nghìn lượng, xoá bớt số lẻ coi như Vương chưởng quỹ mời các ngươi uống chén trà dạo kỹ viện, tổng cộng một tr mươi sáu vạn lượng bạc! Tính xong rồi chứ? Tiền để lại, ngựa dẫn đi!” Mộc Lăng tiêu tiêu sái sái vung tay một cái.

= 口 =… Chờ Mộc Lăng nói xong, cằm đám người Mông Cổ và đoàn người vây quanh xem náo nhiệt suýt nữa rơi xuống mặt đất, Mộc Lăng nói một chuỗi không vấp lần nào, hành văn liền mạch lưu loát, Tần Vọng Thiên tâm nói, ai nha, thì ra trước đây vì không khoẻ nên mỗi lần Mộc Lăng phát giận đều có chút kiêng dè a, đây mới là công phu thật a! Vương lão đầu càng bội phục sát đất.

Bách tính xung quanh xem náo nhiệt đều từng bị người Mông Cổ ức hiếp, cả đám người trầm trồ khen ngợi, Mộc Lăng tiếp tục không buông tha, đưa tay ra, hô: “Bồi tiền!”

Tang Cách vốn là người thô lỗ, nói lý lẽ làm sao qua nổi Mộc Lăng a, vừa nghe Mộc Lăng tính hết một chuỗi số, hắn bây giờ vẫn còn chưa kịp hiểu hết, vung tay lên, nói: “Bớt nói bậy, ngựa là các ngươi tự trộm, các ngươi tự cho ăn!”

https://thuviensach.vn

“Ai!” Mộc Lăng giơ một ngón tay chỉ vào hắn, nói: “Khi nãy ngươi vừa nói, chỉ cần là thứ của chúng ta, đến chỗ của các ngươi, mặc kệ làm sao tới, mặc kệ bao lâu! Đều tính là trộm! Đều phải bồi!”

“Ta…” Tang Cách cứng miệng, hiện tại mới hiểu được ban đầu là Mộc Lăng đánh phủ đầu hắn, chờ mình nhảy vào bẫy, không khỏi thẹn quá thành giận, lại thấy bốn phía ồn ào, thì có chút không nhịn được.

Mộc Lăng còn tiếp tục bỏ đá xuống giếng, hắn nhảy lên đứng trên rào chắn, quay về phía bách tính nói: “Đám người Mông Cổ này đều nói bản thân là đại anh hùng nhất ngôn cửu đỉnh, ta thấy bọn hắn chỉ là loại tiểu nhân nói không giữ lời, thiếu tiền lại còn không nhận, còn thảo nguyên chi ưng[đại bàng trên thảo nguyên] cái gì, chỉ là thảo nguyên thổ cẩu[chó hoang trên thảo nguyên]!”

“Thảo nguyên thổ cẩu!” Bách tính đã sớm muốn mở miệng mắng, đều ồn ào mắng chửi người.

Bọn người Tang Cách tức giận đến hít thở không thông, thấy người nháo sự chủ yếu là Mộc Lăng, lại thấy hắn chỉ là một thư sinh văn vănnhược nhược, Tang Cách liền hô: “Các huynh đệ, đánh hắn!”

Vừa dứt lời, đã bị Tần Vọng Thiên đá tới một cước, thoáng cái bay ra xa mấy trượng.

“Hảo!” Đoàn bách tính ngày thường đều là người bị đánh, thật vất vả mới thấy cừu nhân bị đánh một lần, đều cao giọng trầm trồ khen ngợi. Bọn người Tang Cách đều là tính tình hiếu chiến, nghĩ người nhiều như vậy chẳng lẽ không đánh nổi một Tần Vọng Thiên sao, liền đồng loạt xông lên.

“Vọng Vọng, đánh hắn!” Mộc Lăng chỉ vào Tang Cách nói: “Đánh cho gia gia hắn cũng không nhìn ra hắn!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên hiện tại là thị tòng độc quyền của Mộc Lăng, Mộc Lăng nói đông hắn chạy đông, Mộc Lăng nói tây hắn đi tây, muốn bắt chó không trộm gà, nói đánh cho gia gia hắn nhìn không ra, Tần Vọng Thiên đương nhiên là túm lấy đám hán tử Mông Cổ đánh một trận, đánh cho bọn họ liên tục kêu cha gọi mẹ.

Mộc Lăng nhân cơ hội đông người, nói: "Đừng tưởng vùng Mạc Bắc không còn thiên lý, người đó là Bảo chủ Tu La Bảo Tần Vọng Thiên! Chuyên thu thập đám lưu manh các ngươi, sau này nếu còn dám đến Mạc Bắc gạt tiền bách tính, thấy các ngươi một lần đánh một lần, đánh đến khi ngoan ngoãn mới thôi!"

"Hảo!" Đoàn bách tính đều mừng đến điên, một người hăng hái hỏi thăm: "Tu La Bảo là nơi nào a? Chưa từng nghe nói qua a, nhưng thật ra từng nghe tên Tu La Môn… Ai nha, nói chung vì dân trừ hại đều là anh hùng a!"

Mộc Lăng quay sang một gã hoả kế đang vỗ tay xem náo nhiệt nói: "Uy, tiểu ca nhi, đi lấy giấy bút đến đây, bảo hắn viết một tờ tá cư[biên nhận nợ], một trăm năm mươi sáu vạn lượng, một lượng cũng không được thiếu!"

"Được!" Hoả kế vội chạy đi tìm giấy bút, Mộc Lăng nhận giấy bút, xoạt xoạt xoạt viết một tờ tá cư, đưa cho Tần Vọng Thiên, nói: "Vọng Vọng, bảo đám tôn tử kia điểm chỉ!"

Hoả kế bưng mực đỏ sang, Tần Vọng Thiên đã đánh cho bọn người Tang Cách thuần phục, cả đám người đều ngoan ngoãn nhận mệnh, vừa định điểm chỉ, chợt nghe có người hô: "Quan binh tới rồi!"

Vừa nghe quan binh tới, nhiều bách tính sợ tới mức trốn sang một bên không dám lên tiếng, Vương chưởng quỹ cũng có chút sợ hãi, Mộc Lăng khoát tay với hắn, ý bảo, không việc gì.

https://thuviensach.vn

Mà Tang Cách thì lại là tinh thần tỉnh táo, bởi vì quan phủ nơi này bọn hắn đều đã mua hết, vừa định đứng lên, bị Tần Vọng Thiên liếc mắt trừng một cái, sợ đến rạp người tiếp tục nằm úp sấp trên đất.

Người tới là một tổng binh biên quan Mạc Bắc Ngả Thiên, hắn cưỡi ngựa đến gần, quan sát Mộc Lăng một chút, lại nhìn thoáng qua Tang Cách đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, có chút không vừa lòng nheo mắt. Bách tính bốn phía đều quỳ xuống hành lễ với đại lão gia, chỉ có Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên còn đứng, Ngả Thiên kia càng thêm không vừa lòng, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Là ai a? Thấy bản phủ sao dám không quỳ?”

Mộc Lăng ngước mắt nhìn hắn một chút, mỉm cười, nói: “Ngươi bảo ta quỳ ngươi?! Ngươi quỳ ta còn không xứng a.”

“Làm càn!” Hộ vệ của Ngả Thiên quát lớn một tiếng, liền thấy Mộc Lăng lấy từ trong lòng ra một khối lệnh bài, đưa ra cho Ngả Thiên nhìn: “Ai! Nhìn, đây là cái gì!”

Ngả Thiên ban đầu còn dương dương tự đắc, dùng nửa con mắt nhìn người, thế nhưng vừa thấy rõ khối lệnh bài kia, rầm một tiếng trực tiếp lăn từ trên ngựa xuống, vội vàng quỳ dập đầu, nói: “Không biết đại nhân đến đây, tiểu nhân có mắt như mù.”

Mọi người xem náo nhiệt xung quanh đều thầm suy đoán thân phận hai người Mộc Lăng, nghĩ rằng chắc chắn rất có địa vị.

Mộc Lăng cười cười với hắn, nói: “Vị đại nhân này, xưng hô thế nào a? Đến đến, đứng lên mà nói!”

Ngả Thiên kia vốn nghĩ chết chắc rồi, không biết Mộc Lăng muốn chỉnh hắn thế nào, không ngờ rằng không có, vội vàng đứng lên, đáp lễ nói: “Đại nhân hữu lễ, tiểu nhân tên gọi Ngả Thiên[àiqiān].”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng tâm nói, nương a, làm quan tên Ái Tiễn[àiqián], có thể không tham sao?! Nhưng người xưa nói đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân, Tu La Bảo muốn đặt chân ở đây, không được đắc tội quan phủ địa phương.

Nghĩ tới đây, Mộc Lăng cười hì hì gọi hắn qua một bên, nhỏ giọng nói: "Đại nhân a, ta khuyên ngươi một câu, đám người Mông Cổ này cũng là ỷ vào các ngươi thực lực không đủ nên mới hoành hành, nếu võ nghệ tốt, bọn hắn có đáng gì a, đúng không? Ngươi giao hảo thân thiết với bọn họ, bách tính không phục, mặt khác cũng không cho ngươi được lợi gì, không đáng a!"

Vẻ mặt Ngả Thiên khổ sở, lời của Mộc Lăng đi thẳng vào ngực hắn, hắn thảm thiết nói: "Không có cách nào a đại nhân, ta cũng đâu muốn bị mắng, thế nhưng không có cách nào a."

"Bây giờ có cách rồi." Mộc Lăng cười ha hả nói: "Nha, chúng ta đây, vài ngày nữa sẽ thành một đại bang phái Tu La Bảo, bảo chủ rất có địa vị a, là hảo huynh đệ với Tư Đồ của Hắc Vân Bảo và Tiếu Lạc Vũ của Thất Tinh Thuỷ Trại, cũng rất thân thiết với Hoàng đế nga!"

"Nga?!" Ngả Thiên nơm nớp lo sợ mà gật đầu, tâm nói, nương a, địa vị lớn như vậy a.

"Hai ngày trước Hoàng Thượng trò chuyện với chúng ta a, hỏi quan viên vùng Mạc Bắc không biết làm gì, sao lại có nhiều người nói hắn không tốt như vậy, đều nói các ngươi đi nâng thối cước của người Mông Cổ…"

"Oan uổng a đại nhân!" Ngả Thiên sợ hãi, vội vàng xua tay.

Mộc Lăng cho hắn một cái nhãn thần "Ngươi yên tâm", nói: "Ngả đại nhân không cần sốt ruột, ta đương nhiên là hiểu được nỗi khổ của ngươi, nhất định sẽ nói giúp ngươi, bất quá, ngươi cũng phải đứng về phía chúng ta mới được a!"

https://thuviensach.vn

“Đó là đương nhiên, đương nhiên a!” Ngả Thiên gật đầu liên tục, vừa nói vừa chạy về phía đám người, ho khan một tiếng, nói với Tang Cách vẻ mặt hi hoặc còn đang quỳ trên đất: “Tang Cách, sau này nếu các ngươi còn dám trở lại vùng này làm xằng làm bậy, bản phủ tuyệt đối không tha cho các ngươi!”

Tang Cách choáng váng, Tần Vọng Thiên kéo tay hắn, điểm chỉ lên tá cư, đưa lại cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhận lấy vừa nhìn, cười ha hả đưa cho Vương lão đầu, Vương lão đầu vội nói: “Tu La Bảo chính là danh môn chính phái bảo hộ bách tính cùng Mạc Bắc chúng ta, bạc này xem như chút lòng thành của ta, chuyển giao cho Tu La Bảo!”

Mộc Lăng cười gật đầu, lấy từ trong lòng ra ngân phiếu một vạn lượng, đưa cho Vương lão đầu, nói: “Chưởng quỹ, đây là tiền mua ngựa của chúng ta, ngài nhận lấy.” Nói xong lại quay sang Tang Cách nói: “Uy, Tang Cách! Trở về nói cho Phùng Cách Mã, chúng ta là Tu La Bảo, hắn muốn tìm cừu gia, thì đến Tu La Bảo tìm chúng ta! Nếu như ngược lại gia hại bách tính địa phương, vậy hắn là con rùa đen rút đầu không chí khí!” Nói xong, quay về phía bách tính nói: “Các vị hương thân, nếu không muốn bị người khi dễ, phải luyện được một thân hảo công phu, tự bảo hộ người nhà cùng tài sản của mình! Tu La Bảo ta vừa thành lập, đang trong lúc thiếu người, nếu như muốn gia nhập Tu La Bảo, đều đến báo danh a.”

“Báo danh ở đâu a?” Thật nhiều người hỏi.

Mộc Lăng cười cười, nói: “Sườn đông Tu La Sơn!”

“Tu La Sơn không phải là địa bàn của Bán Diện Tu La sao?” Có nhiều bách tính sợ hãi.

Chợt thấy Mộc Lăng mỉm cười, nói: “Bán Diện Tu La đã bị bảo chủ Tần Vọng Thiên của chúng ta đánh chạy rồi, hiện tại Tu La Sơn là của Tu

https://thuviensach.vn

La Bảo, bảo chủ là Tần Vọng Thiên! Là anh hùng hào kiệt, không phải mã tặc!”

Nói xong, Mộc Lăng nhảy xuống, chậm rãi theo sát Tần Vọng Thiên cùng Vương lão gia tử, giữa vòng vây của bách tính, trở về.

Khi mọi người về đến mã tràng Vương thị, lại cùng Vương lão gia tử đàm đạo một lúc lâu, lão gia tử còn mời tất cả mã tràng chủ địa phương tới, Mộc Lăng kiến nghị tất cả mọi người cùng kết thành một liên minh, mọi người đều vui vẻ nói phải.

Vì vậy, Mộc Lăng trải tấm đại đồ Mạc Bắc ra, mấy người lão đầu đều đem mã tràng của mình liên kết lại, vừa hảo vây trọn quanh Tu La Sơn, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên quyết định xây dựng Tu La Bảo trên Tu La Sơn, như vậy liên kết với các mã tràng ngoài vi, thế lực của Tu La Bảo, sẽ lập tức bao trọn toàn bộ vùng trung bộ Mạc Bắc.

Từ biệt mọi người trở về, Mộc Lăng đắc ý a, một vạn lượng cộng thêm chút nhanh chân cùng khua môi múa mép, tránh được một cái rắc rối, lấy về một trăm năm mươi vạn lượng còn được danh tiếng! Lời to rồi!

…

Đêm khuya, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên mệt nhọc suốt một ngày trở về Tu La Môn, Giáp Ất Bính Đinh đã chuẩn bị sẵn nước nóng, Mộc Lăng ngâm mình vào bồn nước, thoải mái thở ra một hơi, Tần Vọng Thiên đột nhiên vọt đến phía sau hắn.

Mộc Lăng hung hăng lườm một cái, nói: “Ngươi qua bên kia tắm, không cho ở chỗ này!”

Tần Vọng Thiên mỉm cười, đi tới cạnh bồn, đưa tay nhẹ nhàng giúp Mộc Lăng xoa vai, cúi đầu hôn một cái lên đỉnh đầu Mộc Lăng, thấp giọng nói: “Lăng, khổ cực rồi.”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Mộc Lăng cả ngày hôm nay thật là mệt muốn chết rồi, ngâm người trong bồn nước lập tức thấy toàn thân ấm áp mềm mại, lại thêm Tần Vọng Thiên thủ nghệ tốt, trên vai ân cần xoa qua xoa lại, Mộc Lăng thoải mái dựa vào vách bồn mơ màng ngủ. Dần dần, cảm giác tay Tần Vọng Thiên chậm rãi trượt qua vai, dừng lại trên xương vai, sờ soạng một trận lại chậm rãi đi xuống, quanh co trên ngực, đôi môi cũng đã hạ xuống.

Mộc Lăng thật ra vẫn chưa ngủ hẳn, thế nhưng cũng lười để ý, nghĩ thầm tiểu hài nhi chết tiệt này nhịn cũng đã lâu rồi, cứ để hắn sờ sờ vài cái đi.

Tần Vọng Thiên xoa xoa, tay càng lúc càng không ngoan, thỉnh thoảng sẽ đụng vào vài nơi Mộc Lăng tương đối mẫn cảm, Mộc Lăng lúc này nhịn không được nữa tỉnh lại, liếc mắt trừng hắn. Tần Vọng Thiên đưa vẻ mặt "ta nhịn thật khổ cực" nhìn Mộc Lăng, nói: "Lăng Lăng, ta muốn."

"Muốn cái gì a." Mộc Lăng biết rõ còn vờ: "Muốn đi nhà xí thì ra ngoài."

"Ta muốn làm!" Tần Vọng Thiên ôm choàng lấy Mộc Lăng: "Làm ngươi!"

Mộc Lăng phủi tay hắn xuống: "Ta không muốn!"

"Sao lại không muốn, ta nhịn thật khổ cực a! Sao ngươi lại dằn vặt ta như thế a!" Tần Vọng Thiên tựa đầu bên cổ Mộc Lăng cọ tới cọ lui: "Dục cầu bất mãn sẽ chết người đó!"

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng thấy hai mắt Tần Vọng Thiên nhìn chăm chăm vào thân thể trần trụi ngâm trong nước của mình, vội vàng đưa tay chụp y phục, tự gói mình kĩ lưỡng rồi mới bước ra, nói: “Không được! Hiện tại không cho làm!”

Tần Vọng Thiên vội vàng đi theo ra ngoài, đem Mộc Lăng còn đang ướt trơn bóng đè đến trên giường, tay bóc lớp y phục ướt sũng trên người hắn ra: “Sao lại không cho làm a, làm đi!”

Mộc Lăng chui vào trong chăn: “Không được!”

“Sao lại không được a!” Tần Vọng Thiên cũng chui vào theo, dùng thân thể đã nóng bừng của mình cọ cọ Mộc Lăng: “Cho ta làm đi! Nếu không sẽ mất mạng đó.”

Mộc Lăng híp mắt nhìn hắn một hồi, đột nhiên cười tủm tỉm kêu một tiếng: “Vọng ~ Vọng ~”

Hai mắt Tần Vọng Thiên sắp rớt ra ngoài luôn, vội vàng lao đến hôn: “Lăng…”

Mộc Lăng đưa tay ngăn hắn lại, tiếp tục cười tủm tỉm: “Ngươi muốn làm sao?”

“Ân.” Tần Vọng Thiên cố sức gật a gật.”

Mộc Lăng vén chăn lên nhìn một chút, quả nhiên, Tần Vọng Thiên hiện tại đang khí thế bừng bừng, Mộc Lăng sờ sờ cằm, hỏi: “Cực kì cực kì muốn làm sao?”

Tần Vọng Thiên gật liên tục: “Ngươi cho ta làm xong rồi làm thịt ta cũng được.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghe xong nhíu mày, nâng chân lên nhẹ nhàng cọ cọ Tần Vọng Thiên.

“A…” Tần Vọng Thiên hít một hơi, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Lăng: “Lăng… Ngươi đang ám chỉ sao?”

Mộc Lăng cố ý không nhanh không chậm nói: “Ám chỉ cái gì a?”

“Ám chỉ ta không cần khách khí!” Tần Vọng Thiên nghiêm túc nói: “Trực tiếp làm ngươi!”

“Khụ khụ.” Mộc Lăng thanh giọng một cái, cười hì hì nói: “Ngươi có thể cường bạo nga, cùng lắm làm xong rồi ta không để ý tới ngươi nữa.”

“Như vậy sao được?!” Tần Vọng Thiên vội vàng lắc đầu: “Loại chuyện này đương nhiên phải là ngươi tình ta nguyện, cường bạo sẽ làm tổn thương tình cảm, ta làm sao nỡ, thân thể ngươi cũng chỉ vừa khỏe.”

Mộc Lăng nghe xong, thoả mãn gật đầu: “Ân, biểu hiện không tồi.”

“Vậy là có thể làm phải không?” Tần Vọng Thiên sốt ruột lại cọ tới cọ lui: “Lăng!”

Mộc Lăng ngáp một cái, rất vô lương tâm nói: “Ai nha, ta mệt quá a, hôm nay muốn ngủ sớm một chút.” Nói xong, kéo chăn đắp ngay ngắn, nâng cằm Tần Vọng Thiên hôn lên môi hắn một cái, nói: “Cái này là thưởng cho ngươi, ngươi cũng ngủ sớm một chút đi.” Nói xong, ôm chăn thoải mái trở mình một cái, bắt đầu ngủ. Tần Vọng Thiên bị hôn một cái hưng phấn bừng bừng, thế nhưng Mộc Lăng cứ như vậy rồi ngủ, bỏ lại hắn bơ vơ biết làm gì a! Mình đã là tên đã lên dây toàn thân cực nóng, cúi đầu nhìn Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên thật muốn nhào đến ăn tươi hắn, nuốt hết vào bụng, thế nhưng đến gần nhìn, Mộc Lăng vùi người trên đệm giường, đắp chăn thanh thản ngủ, vẻ mặt hồng hào thỏa mãn… So với Mộc Lăng tái nhợt vô lực trước đây, thực sự giống như đã sống lại.

https://thuviensach.vn

“Ai…” Tần Vọng Thiên thở dài một hơi, cúi xuống hôn một cái lên môi Mộc Lăng, đứng lên đi về phía bình phong. Nước trong bồn đã lạnh rồi, Tần Vọng Thiên nghĩ vừa hay, thở một hơi nhảy vào. Nước lạnh làm hắn giật mình một cái, bất quá cảm giác không tồi, màn đêm buông xuống, Tần Vọng Thiên vừa dùng nước lạnh tắm, vừa ai oán gào khóc, Mộc Lăng bọc chăn nằm trên giường cười trộm.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Lăng dậy thật sớm, nhàn nhã đi bộ ra ngoài, thấy Tần Vọng Thiên đã ở trong sân luyện công, trên bàn có một cái thực hạp lớn.

“A!” Mộc Lăng lập tức tỉnh táo, đi đến mở ra nhìn lập tức “Oa!” Là bánh bao nhân thịt lạc đà, còn có đậu hũ nấu hành, và một đĩa thịt lừa nướng.

Mấy ngày nay Mộc Lăng đều ăn thức ăn vùng Mạc Bắc, rất khác với rượu thịt miền Nam, Tần Vọng Thiên mỗi ngày đều tìm thứ mới lạ về cho hắn, cho nên mỗi ngày Mộc Lăng đều ăn tới mặt mày rạng rỡ.

Tần Vọng Thiên nhéo hông Mộc Lăng một cái, nói: “Ngươi đã khỏi bệnh rồi, còn ăn như thế này, có bị béo bụng không a?”

Mộc Lăng ngậm thịt nướng trừng hắn, mồm miệng không rõ nói: “Lão tử thiên sinh lệ chất!”

Tần Vọng Thiên áp sát lại dùng miệng giành thịt nướng với hắn, Mộc Lăng nóng nảy, vội vàng nuốt xuống, mục tiêu của Tần Vọng Thiên đương nhiên không phải thịt nướng, Mộc Lăng nuốt thịt xuống, lại giống như dâng môi lên, Tần Vọng Thiên chộp thời cơ vồ tới, chiêu này quả nhiên bách thí bách linh![thử trăm lần được cả trăm lần]

Mộc Lăng ăn thịt nướng cũng bị chiếm tiện nghi, chùi chùi miệng, tiếp tục uống canh, Tần Vọng Thiên tổng kết ra một quy luật khác, Mộc Lăng là

https://thuviensach.vn

một cật hoá, lúc ăn đặc biệt chuyên tâm, chỉ cần là hắn đang ăn, ngươi làm gì, hắn cũng nhẫn nại, có điều lúc ăn no rồi…

“Tiểu hài tử chết tiệt!” Mộc Lăng ném đũa đuổi đánh Tần Vọng Thiên khắp sân, khi nãy Tần Vọng Thiên hôn hắn mấy cái, còn bóp mông hắn.

Đang nháo, Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân chạy vào.

“Tần đại ca!” Phùng Ngộ Thuỷ tay cầm một phong thư, nói: “Khi nãy có người đưa đến, nói đưa cho ngươi, người truyền tin còn đang ở cửa chờ hồi âm.”

Tần Vọng Thiên nhận thư nhìn một cái, rất đặc biệt, là một cuộn da dê dùng cỏ buộc lại.

“Đây là thói quen của người thảo nguyên.” Tần Vọng Thiên rút dây buộc, mở ra nhìn lướt qua, bật cười, đưa thư cho Mộc Lăng: “Là thư khiêu chiến của Phùng Cách Mã.”

“Thiếu kiên nhẫn vậy sao?” Mộc Lăng cầm lấy nhìn một chút, bị chọc cho cười ha ha, ngữ khí trong thư rất buồn cười, người viết thư dường như không mấy có học vấn, chữ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Nội dung trong thư là: ‘Ta là Phùng Cách Mả (chữ Mã viết sai rồi), nghe nói các ngươi đánh người của ta, ta rất tức giận. Các ngươi thật có gan, ngay ngày mai đến sườn núi đông, chúng ta quyết đấu!’

Mộc Lăng đọc xong cười cười, hỏi Tần Vọng Thiên: “Hôm nay là mười lăm đúng không?”

“Đúng.” Tần Vọng Thiên gật đầu.

“Đem giấy bút lại đây.” Mộc Lăng bảo Tần Vọng Thiên lấy bút, chấm mực, viết lên mặt trái tấm da dê: ‘Ta là Tần Vọng Thiên, ta cũng có tên

https://thuviensach.vn

thảo nguyên, là Tài Tư Mã[cái sī mă](Thải Tử Mã[căi sĭ mă:đạp chết ngựa]), nghe nói ngươi muốn hẹn ta đánh nhau, ta rất cao hứng. Nếu ngươi thật có gan, ngay ngày mười sáu đến sườn núi đông chờ, ta đến đánh ngươi!’ Viết xong cười hì hì, cuộn thư lại đưa cho Nhạc Tại Vân, nói: “Giao cho người đưa tin ngoài cửa.”

Nhạc Tại Vân nhận thư, có chút khó hiểu nhìn Mộc Lăng: “Không phải ngày mai muốn đi xem vật liệu sao? Cây gỗ và đá đều đã làm xong rồi, có thời gian đi thu thập Mã gì đó sao?”

Mộc Lăng nhướng mày cười cười với hắn, nói: “Hài tử thành thật, ta chưa nói là mười sáu tháng này.”

… Mọi người im lặng không nói gì, Nhạc Tại Vân cầm thư đi ra. Mộc Lăng suy nghĩ một lát, chạy đến dược phòng lăn một trận, cầm một bọc dược phấn nhỏ ra, gọi Giáp đến.

“Đại phu, có gì phân phó a?” Giáp vui vẻ chạy đến bên cạnh Mộc Lăng.

Mộc Lăng đưa dược phấn cho hắn, nói: “Hôm nay ngươi đến sườn núi phía đông, rãi dược phấn này lên đó, sau đó tưới thêm chút nước tiểu.”

“Khụ khụ…” Tần Vọng Thiên đang uống nước, sặc một ngụm, vẻ mặt không hiểu nhìn Mộc Lăng.

Giáp nhận lấy dược phấn, nói: “Đại phu, ngươi yên tâm, nước tiểu đồng tử chính cống!”

“Ngươi cút ngay!” Tần Vọng Thiên đạp mông Giáp, một cước đá hắn ra cửa.

“Đi, Vọng Vọng, chúng ta ra ngoài đi dạo.” Đuổi Giáp đi rồi, Mộc Lăng lại không ngồi yên được, nhàn nhã đi ra ngoài tiêu thực.

https://thuviensach.vn

“Khi nãy ngươi đưa Giáp dược gì vậy a?” Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi Mộc Lăng.

“Nga… Ngươi biết hoàng phong[ong bắp cày] trên thảo nguyên không?” Mộc Lăng cười ha hả hỏi.

Tần Vọng Thiên giật mình một cái: “Biết, chúng nó rất lợi hại a!”

“Hắc hắc hắc.” Mộc Lăng dắt Tiểu Hắc đi qua đi lại: “Chích cho hắn một đầu đầy u, xem hắn còn dám ra vẻ không, Phùng Cách Mã, cho hắn biến thành Bao Tử Mã

Nói xong, Mộc Lăng xoay người lên ngựa, nói với Tần Vọng Thiên: “Đi, đi dạo xa một chút!”

Tần Vọng Thiên cũng lên ngựa, lúc này, Ất và Bính mỗi người ôm một chồng to gì đó chạy về, vừa chạy vừa kích động gào: “Lão đại! Ngươi đến báo danh vào Tu La Bảo, ngày hôm qua hơn hai trăm, hôm nay đã hơn một nghìn, đều đứng dưới chân núi báo danh!”

Tần Vọng Thiên đại hỉ, chợt nghe Mộc Lăng nói với hai người: “Gọi trù phòng làm thức ăn, phải nấu nồi lớn, bảo người đến báo danh đừng đi, mọi người ăn cơm rồi về!”

“Hảo!” Ất Bính vui vẻ chạy.

“Đại phu!” Hai người lại đi thêm một lát, Đinh vội vàng chạy đến, vừa chạy vừa la: “Hơn ba mươi người của Hắc Vân Bảo đến!”

“Cuối cùng cũng tới a!” Mộc Lăng cười ha hả giục ngựa chạy, Tần Vọng Thiên hiếu kì: “Huynh đệ Hắc Vân Bảo sao lại tới?”

“Trước khi Tư Đồ đi, ta bảo hắn đưa đến cho ta ba mươi giáo đầu công phu tốt đến, chuyên dạy công phu cho các huynh đệ mới đến, phải

https://thuviensach.vn

giúp người ta học thành tài, có đúng không!”

Tần Vọng Thiên gật đầu, ngước mắt, thấy hơn ba mươi huynh đệ Hắc Vân Bảo chạy đến, xếp thành ba hàng, hành lễ với Mộc Lăng: “Nhị đương gia!”

“Được rồi được rồi, các huynh đệ đã lâu không gặp rồi a!” Mộc Lăng cười hì hì lập tức xuống ngựa, Tần Vọng Thiên cũng xuống, chợt nghe một người dẫn đầu nói với Mộc Lăng: “Nhị đương gia, những lời kế tiếp là Bang chủ bảo chúng ta nói, nói sai ngươi không được giận cũng không được đánh người a!”

“A?” Mộc Lăng ngơ ngác: “Nói cái gì?”

Liền thấy hơn ba mươi huynh đệ cùng quay về phía Tần Vọng Thiên hành lễ, đồng loạt gọi: “Cô gia!” [anh rể]

Lời vừa ra khỏi miệng Mộc Lăng lập tức bùng phát, nhảy dựng, tức giận giậm chân mắng: “Tư Đồ, một ngày nào đó gia gia sẽ phế ngươi!” Vừa mắng vừa đuổi đánh một đám giáo đầu Hắc Vân Bảo.

Qua một lúc lâu, Tần Vọng Thiên mới đè lại được Mộc Lăng đang nổi trận lôi đình, phân phó Đinh đưa các huynh đệ Hắc Vân Bảo vào, hảo hảo chiêu đãi. Thấy Mộc Lăng còn chưa hết giận, Tần Vọng Thiên đành phải ôm hắn lên ngựa, nói: “Không phải ngươi muốn đi ra một chút xem thử sao? Đi thôi.”

“Gia gia nhà hắn, Tư Đồ chết tiệt, chỉ biết chọc giận lão tử.” Mộc Lăng ngồi trên ngựa lầm bầm mắng.

Tần Vọng Thiên đột nhiên choàng tay ôm Mộc Lăng, thấp giọng hỏi: “Ngươi đi tới đâu, mọi người cũng đều vui vẻ, các huynh đệ Hắc Vân Bảo, có khi nào nhớ ngươi không? Ngươi cũng có nhớ bọn họ không?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, thấy trong mắt Tần Vọng Thiên có chút bất an mơ hồ, liền ngưỡng mặt lên trời đảo mắt một cái, nói: “Đương nhiên là bọn họ nhớ ta, ta cùng bọn họ đã làm huynh đệ nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng sẽ nhớ bọn họ.”

Nhãn thần Tần Vọng Thiên đã có chút ảm đạm, chợt lại nghe Mộc Lăng nói: “Nhưng bọn họ đều có nhà có nghề, không có ta, bọn họ tiếp tục ăn ngủ, hảo hảo sống, còn ngươi không có ta thì sao?”

“Ta sẽ chết!” Tần Vọng Thiên nghiêm túc nói: “Ngươi không được đi nữa a!”

Mộc Lăng nhún nhún vai: “Vậy được rồi!”

Tần Vọng Thiên sững sờ một lát, kề sát tới hỏi Mộc Lăng: “Vậy, ý của ngươi không phải là, ngươi rời khỏi Hắc Vân Bảo vẫn sống bình thường như trước, nhưng lại không thể rời khỏi ta nữa?”

Mộc Lăng bĩu môi, tâm nói, a, tiểu hài tử chết tiệt này thông minh lên!

Hai người ngồi trên ngựa vừa đi vừa nói chuyện, tới một vùng đất cao giữa thảo nguyên, quan sát bốn phía. Thảo nguyên này là một sườn đồi, có mấy sườn dốc, Tu La Sơn ở tận nơi sâu nhất, là nơi nối tiếp giữa sa mạc và thảo nguyên, vị trí cũng rất cao. Mộc Lăng đứng trên sườn núi nhìn về phía thảo nguyên mênh mông, nói với Tần Vọng Thiên: “Trung bộ Mạc Bắc căn bản đã là của chúng ta rồi, chỉ còn lại phía bắc và phía nam.”

“Phía bắc là thảo nguyên Áo Khố Nhĩ, địa bàn của Phùng Cách Mã.” Tần Vọng Thiên trả lời.

“Ân.” Mộc Lăng gật đầu: “Phương bắc là thế lực của Phùng Cách Mã, phía nam đều là thảo khấu, phân bố vừa rộng vừa mỏng, rất khó thu thập được hết.”

https://thuviensach.vn

“Cho nên chúng ta diệt bắc trước, sau đó mới dẹp nam phải không?” Tần Vọng Thiên hỏi.

“Nói rất đúng!” Mộc Lăng cười ha hả nói: “Đối phó với tộc du mục phương bắc, người Mông Cổ dũng mãnh, chúng ta phải càng dũng mãnh, dùng một chữ “diệt”, đánh cho bọn chúng tan tác, chạy trối chết! Nhưng đối phó với thảo khấu phía nam, đại đa số đều là người dân sống thiếu thốn, vào rừng làm cướp, cần dẹp, phải đánh vào tư tưởng trước.”

Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm mặt nghiêng của Mộc Lăng một lúc lâu, áp tới hôn một cái, nói: “Ngươi thật giỏi giang! Ta cảm thấy mình chẳng làm được gì.”

Mộc Lăng quay lại nhìn Tần Vọng Thiên một cái, hỏi: “Vậy ngươi nghĩ, Tư Đồ có làm được gì không?”

“Đương nhiên.” Tần Vọng Thiên lập tức gật đầu: “Tư Đồ bang chủ đích thật là khí độ phi phàm.”

Mộc Lăng nhướng mày, nói: “Việc này ta làm thông thạo, là bởi vì khì còn ở Hắc Vân Bảo, ta cũng quản hệt thế này. Bây giờ có Tiểu Hoàng, hắn cũng rất giỏi, đã có thể quản lý việc trong Hắc Vân Bảo rất tốt rồi, Tư Đồ thật ra cái gì cũng không biết, nhưng mà hắn có một thứ, chính là thứ then chốt khiến hắn có thể trở thành Tư Đồ như hiện tại, mà thứ này ngươi cũng có.”

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên mờ mịt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười cười, nhìn về phía các huynh đệ Tu La Môn đang bận chạy tới chạy lui: “Đó là dù các ngươi cái gì cũng không làm, cũng có một đám người muốn theo ngươi, nguyện ý đồng sinh đồng tử với ngươi… Làm đại ca, có điểm này là đủ rồi, không cần phải quá giỏi giang!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười, hít sâu một hơi, vung roi giục Tiểu Hắc một chút, Tiểu Hắc sải chân phi nước đại trên thảo nguyên, Tần Vọng Thiên cất cao giọng nói: “Đừng lo, chúng ta diệt bắc dẹp nam, ta sẽ xây dựng Tu La bảo thật lớn thật lớn cho ngươi, trực tiếp nối liền với Hắc Vân Bảo, lúc đó, lúc nào ngươi muốn về, thì về lúc đó, chúng ta cùng đi!”

Hai người chạy một vòng thảo nguyên trở về, thấy gỗ đã được đưa đến trước thời hạn, kiểm tra một chút, vật liệu thượng thừa, mọi người đều rất hài lòng.

…

Ngày hôm sau, thợ mộc tốt nhất Tư Đồ tìm giúp Mộc Lăng cũng đã đến, mọi người quyết định xong kiến trúc, bắt đầu xây dựng Tu La Bảo.

Chạng vạng, Giáp trở về, cười đến gặp cả bụng, xông vào sân trước phòng Mộc Lăng, ngồi trên bậc thang, giậm chân cười: “Nương a, thật buồn cười quá!”

“Thế nào?” Mộc Lăng ôm một khối gì đó chạy đến, tay cầm cái muôi, dưa hấu phương bắc thật ngọt a!

“Người của Phùng Cách Mã, bị một đàn ong đốt cho lăn lộn đầy đất, chen nhau bỏ chạy.”

Những người khác cũng bật cười, Tiểu Trùng Tử và Vương Thập Nhị vỗ tay liên tục, đều oán giận sao Giáp một mình chạy đi làm chuyện vui, sao không dẫn bọn nó theo.

Lúc này, bên ngoài lại có một người truyền tin đến, Mộc Lăng nhận thư đọc, là Phùng Cách Mã đưa tới.

Thư viết: Các ngươi nói không giữ lời, đã nói mười sáu đến, vì sao không đến?! Có gan thì ngày mai đến! Lần này đổi lại ở sườn tây.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vui vẻ đến giậm chân, cầm bút, viết trên mặt sau: Ta đâu có nói là mười sáu tháng này, ta nói là mười sáu tháng sau a! Các ngươi sốt ruột cái gì?! Như vậy đi, đổi lại mười bảy tháng mười, chờ ở sườn tây, không gặp không về.

Viết xong, Mộc Lăng lại lấy ra một bao phấn đưa cho Giáp, cười nói: "Biết phải làm gì chứ?"

Giáp vui vẻ nhận dược phấn, ở trên sườn tây rải dược suốt đêm.

Ngày hôm sau, Mộc Lăng cùng mọi người xây dựng Tu La Bảo, khởi công rầm rộ. Phùng Cách Mã bị ong đốt lần thứ hai…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Tu La Bảo gióng trống khua chiêng bắt đầu xây dựng, các huynh đệ mấy ngày này đều rất khổ cực, buổi sáng cùng đội ngũ thợ xây dựng phòng, hơn nữa đa phần đều là vận chuyển vật liệu cực kì tiêu hao thể lực.

Buổi chiều học công phu cùng các giáo đầu Hắc Vân Bảo, mỗi người đều rất có khí thế, đến tối, lần lượt đổ lên giường, đặt đầu lên gối mắt còn chưa kịp nhắm đã bắt đầu ngáy ngủ. Trong Tu La Môn hệt như sấm nổ từng cơn. Mộc Lăng ở trong phòng, lỗ tai nhét đầy bông vẫn không ngủ được, căm giận nói: “Phòng mới nhất định phải xây tường riêng, ồn chết.”

Tần Vọng Thiên nằm trên giường nhìn Mộc Lăng tai nhét đầy bông ngồi xếp bằng trên giường tay gảy bàn tính, nói: “Đã trễ thế này còn chưa ngủ?”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, gảy bàn tính nói: “Ân… Mấy ngày nay dùng nhiều tiền, phải nghĩ biện pháp kiếm lại mới được a!”

“Kiếm thế nào?” Tần Vọng Thiên một tay chống cằm, một tay nhẹ nhàng vuốt ve chân Mộc Lăng.

“Trong này.” Mộc Lăng cho tay vào dưới gối đầu lấy ra một tờ tá cư: “Bắt cái bánh bao thịt ngựa kia đưa tiền cho chúng ta, dù sao thì tiền của hắn cũng là cướp bóc lừa gạt được, không đòi hắn thì đòi ai!”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng một lát, cười nói: “Ngươi hại hắn bị ong đốt đầu đầy u, hắn còn ngoan ngoãn đưa tiền cho ngươi?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cười tủm tỉm nói: “Tối hôm qua xem ra hắn phải quay về trị thương, sáng mai khẳng định là lại muốn đến khiêu chiến nữa.”

“Sau đó thì sao?” Tần Vọng Thiên nhích lại một chút, nhích đến sát cạnh Mộc Lăng, vòng tay ôm lấy Mộc Lăng, nói: “Chắc chắn ngươi lại muốn nghĩ cách thu thập hắn nữa đúng không?”

Mộc Lăng cười hừ hừ nói: “Có một chủ ý hay.”

“Chủ ý gì?” Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi.

Mộc Lăng nhướng mày, ý bảo: “Hừ hừ, ngày mai ngươi sẽ biết.”

Tần Vọng Thiên vung tay túm hắn lại: “Nói hay không? Không nói ta làm ngươi!”

Mộc Lăng chui chui vào trong chăn: “Không nói! Có bản lĩnh ngươi làm đi!”

“Ngươi nghĩ ta không dám a!” Tần Vọng Thiên tức giận đến nghiến răng: “Ta đó là thương ngươi! Ngươi nghĩ ta nhịn sung sướng lắm sao?!”

Mộc Lăng đắc ý dào dạt: “Không cho ngươi làm, nghẹn chết ngươi!”

“Ngươi…” Tần Vọng Thiên phát hỏa, thổi tắt đèn buông màn giường, chui vào chăn.

“A!” Mộc Lăng hoảng sợ giật nảy: “Không cho sờ loạn!”

Tần Vọng Thiên cắn răng: “Ngươi không cho làm không phải sao, ta đây sờ cho thỏa mới thôi!”

“Lưu manh chết tiệt, cắn chết ngươi!”

“Ngươi cắn ta cũng cắn…”

https://thuviensach.vn

Hai người lăn lộn trong chăn.

…

Ngày hôm sau, Mộc Lăng dậy sớm, gọi Phùng Ngộ Thuỷ với Nhạc Tại Vân tới: “Thủy Thủy Vân Vân a, nói chuyện này với các ngươi.”

Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân còn đang bận giúp các huynh đệ chuyển gỗ, liền hỏi: “Chuyện gì?”

“Các ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Mộc Lăng cười tủm tỉm hỏi.

“Mười tám rồi a.” Phùng Ngộ Thuỷ Nhạc Tại Vân liếc mắt nhìn nhau: “Làm chi a?”

“Ân…” Mộc Lăng xoa cằm gật đầu, nói nhỏ mấy câu bên tai bọn họ.

Chân mày Phùng Ngộ Thuỷ nhăn xoắn vào nhau: “Kinh khủng quá a!”

Mộc Lăng nhướng mày đập hắn một cái: “Đã nói là chỉ diễn kịch, cũng không phải thật.”

“Được rồi.” Phùng Ngộ Thuỷ tâm không cam tình không nguyện gật đầu nhìn Nhạc Tại Vân, Nhạc Tại Vân cười cười, ta không có ý kiến gì. Vì vậy, hai người chạy đi làm theo lời Mộc Lăng phân phó.

Mộc Lăng lại gọi Giáp Ất Bính Đinh đến: “Bốn người các ngươi, phục sức còn giữ không?”

Giáp Ất Bính Đinh xoay mặt nhìn nhau, đều gật đầu: “Vẫn còn giữ.”

“Đi thay đi!” Mộc Lăng nói, chờ một lát nữa a… Nói, tiến đến trước mắt bốn người, xì xào xì xào nói một hơi. Bốn người nghe xong mặt hiện đầy vẻ “Ta phục ngươi rồi”, lắc lắc đầu đi chuẩn bị.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên đã sớm đoán được Mộc Lăng chắc chắn sẽ dùng chiêu thức ác độc gì đó, thế nhưng như thế này thì đúng là khó đoán, không ngờ đến "Nhạc gia tứ tỷ muội" cũng dùng đến, xem ra là muốn hung hăng chỉnh người.

Đến trưa, thủ hạ canh giữ ngoài thành chạy về bẩm báo, Phùng Cách Mã mang theo gần một trăm thủ hạ, cưỡi ngựa đích thân tới.

Mộc Lăng vừa nghe lập tức chấn hưng tinh thần, phân phó mọi người: "Dựa theo kế hoạch ta đã nói làm việc đi!"

"Vâng!" Tất cả mọi người đều đi xuống chuẩn bị.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi ra, bên trong vẫn như trước tiếp tục dựng phòng.

Không bao lâu, chợt nghe từ chân núi truyền đến tiếng vó ngựa, một lát sau, một đội kỵ mã trùng trùng điệp điệp lên núi, người đưa tin đến, bọn Mộc Lăng cùng mấy huynh đệ phía sau suýt nữa cười đến té ngựa, người này giống hệt như Như Lai hạ phàm Kim Cương La Hán chuyển thế —— đầu đầy nốt sưng!

Người đến, chính là Phùng Cách Mã cùng một đoàn thủ hạ của hắn. Phùng Cách Mã mấy ngày nay quả thật đã nén giận không ít, hôm đó nghe Tang Cách trở về nói, lừa gạt mã tràng Vương thị không được còn bị người đánh, còn bị bức kí một tờ tá cư, nói tên đánh người là đương gia của Tu La Bảo Tần Vọng Thiên, cực kì lợi hại.

Phùng Cách Mã ban đầu cũng không mấy tức giận, tâm nói nơi này cũng xuất hiện một hảo hán rồi? Trước nay đều là mấy tên yếu đuối nhu nhược, dẫn vặt cũng không mấy thú vị, bây giờ xuất hiện một tên có thể phản kháng, rất thú vị, liền bảo hạ nhân viết chiến thư, ước hẹn đến sườn đông quyết đấu.

https://thuviensach.vn

Hồi âm quả nhiên tới, Phùng Cách Mã rất hưng phấn, hắn độc bá thảo nguyên đã lâu, vẫn chưa có đối thủ, cuối cùng cũng gặp được một người, muốn hảo hảo đánh một trận, cho nên sáng sớm ngày hôm sau đã đến sườn đông chờ, nhưng đáng giận là, Tần Vọng Thiên không đến, một đàn hoàng phong đến.

Hoàng phong trên thảo nguyên to bằng hai con hoàng trùng[châu chấu], chích một cái là một cục u lớn, lại vừa ngứa vừa đau, bọn người Phùng Cách Mã bị chích cho đầu đầy u, vừa chạy vừa lăn về, hơn nữa chiều hôm đó còn nghe tham báo trở về nói, Tần Vọng Thiên vẫn chủ trì việc xây dựng Tu La Bảo, căn bản là không hề xuất môn.

Trực tiếp khiến cho Phùng Cách Mã tức giận nhảy dựng, đêm đó lại viết một phong thư, lần này hắn đã thông minh hơn, sửa lại thành sườn tây. Thư hồi âm của Mộc Lăng đến, hắn vừa nhìn lập tức thở không ra, hóa ra người ta không phải nói mười sáu tháng này, đổi lại mười bảy tháng mười, lần này cả tháng cũng viết lên rồi, chắc sẽ không sai nữa! Phùng Cách Mã chuẩn bị một chút, quyết định ngày mai tái chiến. Nhưng tà môn là, ngày thứ hai lại là một đàn ong vàng tới, lúc này quả thật là thương càng thêm thương, trên nốt u lớn mọc lên cái u nhỏ, để bôi dược bọn họ phải cạo sạch tóc, giống hệt như Phật tổ đầu đầy u. Phùng Cách Mã tức giận, hận Tần Vọng Thiên đến nghiến răng, thuộc hạ hỏi hắn có muốn viết một phong thư nữa không, viết luôn năm lên, Phùng Cách Mã ngẫm lại hay là thôi đi, nếu lại bị chích thêm một đợt, mệnh cũng sẽ mất luôn.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn nuốt không trôi, sáng sớm, Phùng Cách Mã không để ý đến thương thế, cưỡi ngựa dẫn theo thủ hạ, từ thảo nguyên rầm rập kéo qua, không cùng Tần Vọng Thiên đánh một trận ngươi sống ta chết không được.

Vừa lên Tu La Sơn, mọi người lập tức thấy được một cái khung cửa mấy gian phòng rách nát đáng thương tha thiết, đều gục mặt trên lưng ngựa cười ha ha. Tang Cách vừa cười vừa giậm chân: “Tu La Bảo các ngươi, thật

https://thuviensach.vn

quá bần rồi a, ha ha ha… Mấy gian phòng này, còn không rộng bằng trong Cái Bang."

"Ai… Không phải không phải!" Đang cười, bỗng thấy mấy người từ trong Tu La Môn rách nát đi ra, chính là Tần Vọng Thiên, Mộc Lăng cùng vài huynh đệ Tu La Bảo..

Trên tay mấy huynh đệ đi sau đều cầm hoa đỏ, chữ hỉ, còn có tơ đỏ vải đỏ, dường như là định làm tiệc vui.

Mộc Lăng mỉm cười, nói với Phùng Cách Mã: "Nơi này là Tu La Môn trước đây, muốn xem Tu La Bảo…" Nói, giơ tay chỉ lên đỉnh Tu La Sơn xa xa: "Nhìn chỗ đó!"

Đám người Phùng Cách Mã xoay mặt nhìn, đều hít sâu một hơi, trên núi đã dựng cọc lớn tạo nên hình mẫu ban đầu của một tòa thành trì, được xây dựng dựa vào thế núi…

Tòa thành lớn uy thế hung vĩ phi thường, trải dài xuống hai bên, xem hình dạng, nếu thật sự xây dựng hoàn thành, vậy sẽ vây trọn quanh Tu La Sơn… Phùng Cách Mã âm thầm tán thán, Tu La Bảo này, khí phách thật kinh người a.

Mộc Lăng nhìn Phùng Cách Mã đã biết hắn là một tên ruột thẳng, ngực thỏa mãn, kế này nhất định thành, liền nháy mắt với tiểu giáo bên cạnh một cái.

Mấy người tiểu giáo này đều là Mộc Lăng đặc biệt chọn ra, thông minh nhanh trí, vừa thấy Mộc Lăng nháy mắt, lập tức quay về phía Phùng Cách Mã rống: "Này, ngươi là ai? Hôm nay Đại đương gia và Nhị đương gia của chúng ta muốn làm tiệc vui, đừng đến gây thêm phiền, đi xa chút!"

Phùng Cách Mã sửng sốt, tâm nói người muốn làm tiệc vui thật sao a? Vậy mình đến thật không khéo, nhưng nghĩ lại, người ta làm tiệc vui liên

https://thuviensach.vn

quan gì đến hắn a, liền quát: “Chuyện khác ta mặc kê, ta hỏi các ngươi, ai là Tần Vọng Thiên?”

Tần Vọng Thiên mỉm cười nói: “Là ta.”

Phùng Cách Mã xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, tâm nói, oa~ tiểu tử này sao lại oai phong như thế a, xem tướng mạo khí độ, nhìn thoáng qua đã biết là một anh hùng, nhìn lại mình, vốn dĩ cao lớn thô kệch đã đủ khó coi, bây giờ còn bị ong chích mặt mày sưng phù, càng không nhìn nổi.

Vừa ghen vừa hận, Phùng Cách Mã bĩu môi: “Là ngươi đánh huynh đệ của ta?”

Tần Vọng Thiên lạnh lùng cười: “Ngươi là ai a? Mỗi ngày người bị ta đánh không ít, ai biết huynh đệ ngươi là ai?”

“Ai nha!” Phùng Cách Mã hai mắt trừng tới muốn rớt ra luôn, cầm roi chỉ vào Tần Vọng Thiên nói: “Hảo một tiểu tử nhà ngươi a, ta nói cho ngươi, gia gia ta là Phùng Cách Mã, hôm đó ngươi đánh hảo huynh đệ Tang Cách của ta…”

“Nga!” Mộc Lăng đột nhiên vỗ đùi, nói: “Ngươi là Phùng Cách Mã a?!”

Phùng Cách Mã thấy Mộc Lăng thất kinh thì rất là thỏa mãn, uy danh của mình quả nhiên không nhỏ nha, thế nhưng sau đó lại nghe Mộc Lăng nói: “Phùng Cách Mã, ngươi nợ Tu La Bảo chúng ta hơn một trăm năm mươi vạn lượng! Khi nào trả a?”

“Ách…” Phùng Cách Mã khép mở miệng mấy lần, chuyện này hắn cũng nghe nói, không có biện pháp, Tang Cách không chịu thua kém chút nào ký luôn tá cư rồi, trò vui này có vẻ không xong.

https://thuviensach.vn

Còn đang suy nghĩ, lại nghe Tang Cách nói: “Ngươi đừng đắc ý, ta nói cho ngươi, ta đã rời khỏi môn phái của đại ca từ lâu, ta và Thảo Nguyên Hùng Ưng một chút quan hệ cũng không có, các ngươi muốn tìm người đền tiền, tìm ta đây, ta không có tiền, nếu muốn mạng, có một cái, các ngươi đến lấy!”

Phùng Cách Mã thầm khen —— Tang Cách, hảo mưu trí! Lập tức phụ họa nói: “Tang Cách hắn không phải người của ta! Các ngươi muốn gì thì tìm hắn, tìm ta làm gì?”

Mộc Lăng chớp chớp, nói: “Vậy ngươi đến Tu La Bảo làm gì?”

“Ta đến tìm người đánh huynh đệ của ta báo thù!” Phùng Cách Mã vỗ ngực một cái.

Mộc Lăng giật giật khóe miệng: “Không phải ngươi nói hắn không phải huynh đệ của ngươi sao?”

…

Bọn Phùng Cách Mã im miệng… Một trăm đại hán không một người nghĩ ra được câu nào đáp trả, Phùng Cách Mã xoay mặt nhìn Tang Cách, Tang Cách cũng trợn tròn mắt, vốn dĩ, múa mép khua môi cùng đấu tâm cơ vốn không phải sở trường của man di.

Mộc Lăng nhìn một cái Mông Cổ trong lòng vui vẻ, đối phó người thành thật biện pháp tốt nhất là nhường hắn đánh trước một cái đường vòng, người thô lỗ đánh một cái tâm cơ đã là không dễ rồi, nếu như chờ sau khi hắn hao hết trí lực đánh một chiêu như thế đánh lại một chiêu, như vậy hắn sẽ triệt để ngơ ngác, chiêu này bách thí bách linh!

Thấy Phùng Cách Mã không phản đối nữa, Mộc Lăng nói: “Lên a! Bắt Tang Cách lại cho ta, lão tử muốn bằm hắn ra cho heo ăn!”

https://thuviensach.vn

“Hảo!” Mấy người huynh đệ cầm dây thừng tiến lên.

“Chờ một chút!” Phùng Cách Mã vội vàng đưa tay ngăn lại, Tang Cách sợ đến vội vàng trốn ra phía sau, tâm nói giá này không phải quá đắt rồi sao? Đem đi nuôi heo thật quá thảm rồi.

“Làm sao?” Mộc Lăng trừng Phùng Cách Mã: “Không phải ngươi nói hắn không phải huynh đệ của ngươi nữa sao? Thiếu tiền thì phải trả, là thiên kinh địa nghĩa, hắn nói tiền không có chỉ có một cái mệnh, ta thấy cái mệnh đó của hắn cũng chẳng đáng giá bao nhiêu tiền, trực tiếp mang đi nuôi heo cho xong.”

“Không được!” Phùng Cách Mã vung tay: “Bây giờ hắn lại là huynh đệ của ta rồi, không thể giết!”

Mộc Lăng gật đầu: “Vậy được a, nếu hắn là tiểu đệ của ngươi, ngươi làm đại ca trả tiền đi!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Một trăm hán tử Mông Cổ lại trầm mặc lần nữa… Mọi người đều cảm giác hình như mình bị trúng kế, thế nhưng lại giống như cái gì cũng chưa xảy ra.

Mộc Lăng khẽ thở dài, nói: “Ta nói Phùng Cách Mã a, ngươi là anh hùng hay sử hùng[gấu già] a?”

“Nói nhảm!” Phùng Cách Mã mặt đầy tự hào: “Ta là Thảo Nguyên Hùng Ưng, là con trai Thần Thảo Nguyên, đương nhiên là anh hùng, làm sao có thể là sử hùng?”

Mộc Lăng cười gật đầu, nói: “Ngươi vô duyên vô cớ dẫn nhân mã đến Tu La Bảo của chúng ta, nợ không trả còn chưa nói, còn đòi trả thù, cái này đâu phải việc làm của anh hùng a! Ngươi muốn đánh nhau, vậy tìm cho ta một lý do đi! Không phải là vì muốn quỵt nợ, nên muốn đánh nhau chứ.”

“Phùng Cách Mã ta, chưa bao giờ quỵt nợ!” Phùng Cách Mã trừng mắt, Mộc Lăng lập tức gật đầu: “Ngươi thừa nhận là tốt rồi, thấy từ xa tới là khách, ta cho ngươi chút mặt mũi, số dư không tính, chỉ lấy một trăm năm mươi vạn lượng, mau trả tiền a.”

“Ngươi…” Phùng Cách Mã tiến thoái lưỡng nan, hiện tại hắn có chút mơ hồ, lúc mới tới hắn còn biết rõ mình đến làm gì, hiện tại hình như không rõ lắm, ân…. Đánh một trận với Tần Vọng Thiên? Vậy người ta muốn có lý do, làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

Đang suy nghĩ, đột nhiên từ dưới chân núi một đoàn kỵ mã chạy lên, hai người dẫn đầu, chính là Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ, phía sau là một đám huynh đệ.

Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ vừa xông tới vừa hô lớn: "Tần Vọng Thiên! Ngươi trả muội muội lại cho chúng ta!"

Phùng Cách Mã sửng sốt, xoay mặt nhìn, liền thấy là hai tiểu tử trẻ tuổi xinh đẹp, ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt giận dữ.

"Tần Vọng Thiên!" Nhạc Tại Vân cưỡi ngựa đến gần, phẫn nộ chỉ vào Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng, nói: "Trả các muội muội lại cho chúng ta!"

Mộc Lăng lập tức giả ra vẻ chột dạ, nói: "Muội muội cái gì a? Chúng ta không biết a!"

Nhạc Tại Vân kích động quát lên: "Ngươi còn định giả vờ, ngươi bắt hết bốn muội muội của chúng ta, nói muốn làm áp trại phu nhân, mau trả muội muội lại cho chúng ta!"

Đám người Phùng Cách Mã đứng một bên cũng đã đã hiểu được, nga, thì ra thê tử mà đại đương gia nhị đương gia muốn thú hôm nay, là muội muội bắt cóc từ nhà người ta a.

Tang Cách nhỏ giọng nói với Phùng Cách Mã: "Đại ca, cơ hội tốt, không bằng chúng ta cũng…"

Phùng Cách Mã gật đầu: "Ân, mưu trí!" Lập tức xoay mặt nói với bọn Mộc Lăng: "Đúng vậy, trả muội muội lại cho người ta."

Mộc Lăng ngửa mặt lên trời đảo mắt một cái, nói: "Ngươi quản được sao? Là muội muội của bọn hắn, liên quan gì đến ngươi?"

https://thuviensach.vn

“Ách…” Phùng Cách Mã nghẹn giọng một lát, nói: “Người trong thiên hạ quản việc bất bình trong thiên hạ.”

“Việc bất bình thì người trong thiên hạ có thể quản, thế nhưng hôn nhân đại sự chỉ có người trong nhà được quản!” Mộc Lăng lườm bọn hắn một cái, chỉ vào Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Hai người các ngươi chán sống, hôm qua bị đánh đã quên a?! Còn dám tới?!”

Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân liếc nhìn nhau, lui lại vài bước, xoay mặt nhìn Phùng Cách Mã: “Vị đại anh hùng này, bốn muội muội của hai huynh đệ chúng ta bị hai tên ác nhân này cường đoạt đi làm áp trại phu nhân, đã sắp làm tiệc vui rồi, nhưng hai huynh đệ chúng ta học nghệ chưa thông, đánh không lại hai tên ác nhân, đại anh hùng có thể giúp đỡ một tay?”

Phùng Cách Mã nghĩ thầm, cái này đương nhiên là được rồi, hiện tại hắn vẫn đang nghĩ một lý do để đánh với Tần Vọng Thiên một trận, liền nói: “Cứ giao cho ta, có điều bọn họ nói chúng ta là người ngoài không được quản…”

“Đại anh hùng!” Nhạc Tại Vân lờ đi lương tâm nói: “Ta thấy đại anh hùng diện mạo hiên ngang dáng vẻ đường đường, oai phong lẫm liệt, cực kì ngưỡng mộ, muội muội của chúng ta đều là có tri thức hiểu lễ nghĩa tài mạo song toàn, ở cùng hai tên ác nhân kia thật sự đáng tiếc, không bằng… gả cho đại anh hùng được không?”

Phùng Cách Mã mở to hai mắt.

Tang Cách đứng bên cạnh lấy khuỷu tay chọc chọc hắn: “Đại ca, chuyện này lời a, cô nương nơi này mỗi người đều là nghiêng nước nghiêng thành, ngươi xem, hai huynh đệ này mi thanh mục tú, muội muội tuyệt đối không xấu a! Hảo hảo, không phải ngươi vẫn chưa thú thê sao, vừa lúc, thoáng cái được bốn người, lời a!”

https://thuviensach.vn

Phùng Cách Mã đảo mắt vài vòng, lại quan sátNhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ một lát, gật đầu: “Có đạo lý!”

Nói xong, lại nói với Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên: “Việc này đương nhiên là ta phải xen vào, bởi vì bốn muội muội của bọn họ, đã được hứa gả cho ta làm thê tử rồi!”

Vẻ mặt Mộc Lăng hoàn toàn không tin, nhướng mày: “Có bằng chứng gì?”

“Bằng chứng…” Phùng Cách Mã có chút bối rối.

“Hai huynh đệ các ngươi cũng đừng quên!” Mộc Lăng nhếch miệng giả lưu manh, nói với Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ: “Chúng ta dã đưa cho các ngươi bốn trăm vạn lượng làm sính lễ a! Kẻ đứng cạnh các ngươi chính là hạng cùng đinh ngay cả một trăm năm mươi vạn lượng cũng không trả nổi, cô nương nào theo hắn chắc chắn khổ không ít a!”

“Nói bậy, thảo nguyên của ta đất đai rộng lớn màu mỡ, muốn bao nhiêu đất có bấy nhiêu đất, muốn bao nhiêu bạc có bấy nhiêu bạc, một trăm năm mươi vạn lượng có là gì, thứ ta có nhiều nhất chính là bạc.” Phùng Cách Mã vỗ ngực: “Còn không mau thả người?!”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi nói: “Vậy không được… Nói không chừng người các cô nương thích là chúng ta chứ không phải ngươi, trừ khi…”

“Trừ khi cái gì?” Phùng Cách Mã trừng mắt.

“Trừ khi các nàng nói các nàng vừa lòng các ngươi.” Mộc Lăng nói: “Nếu vậy thì chúng ta thua.”

Phùng Cách Mã có chút bồn chồn, tâm nói hai đương gia này đều anh tuấn bất phàm, nếu ta là nữ nhân cũng sẽ chọn bọn họ a.

https://thuviensach.vn

“Đừng lo.” Nhạc Tại Vân nhỏ giọng nói với Phùng Cách Mã: “Muội muội của ta thích nam nhân tướng mạo oai phong như đại anh hùng, không thích tiểu bạch kiểm.”

“Nga?” Phùng Cách Mã vừa mừng vừa sợ, hắn còn đang lo tìm không được nữ tử yêu thích tướng mạo của mình, không ngờ còn lại là nữ tử tài mạo song toàn như vậy a, vội vàng nói với Mộc Lăng: “Làm sao ngươi biết các nàng không thích ta? Để ta gặp một lần!”

Mộc Lăng mỉm cười, nói: “Hảo!” Nói xong, đưa một ngón tay chỉ về phía một gian nhà ngói rách nát: “Bốn vị cô nương đó ở bên trong, đại anh hùng, mời ngươi vào, nếu các nàng nói thích ngươi hơn chúng ta, chúng ta tự nguyện rút lui!”

“Hảo!” Phùng Cách Mã tự tin tràn đầy xoay người xuống ngựa, ưỡn ngực bước đi, vuốt vuốt cái đầu La Hán, vung hai tay, nghênh ngang đi đến, mở rộng cửa bước vào rồi đóng cửa…

Sau khi Phùng Cách Mã bước vào đóng cửa phòng, trong phòng trước tiên là trầm mặc một lúc lâu, sau đó có thanh âm “Binh binh bang bang”. Mộc Lăng lắc đầu cười trộm, hắn đã nói trước với Giáp Ất Bính Đinh, chờ đến lúc Phùng Cách Mã đi vào, vừa thấy Giáp Ất Bính Đinh nhất định sẽ sững sờ, phải nhân cơ hội điểm huyện đạo hắn, sau đó phải thẳng tay hành hung hắn một trận.

Quả nhiên, Phùng Cách Mã vừa vào phòng, thấy Nhạc gia tứ tỷ muội đột nhiên quay sang hắn cười “quyến rũ”, liền triệt để ngây người, , còn chưa kịp làm ra động tác thứ hai, đã bị điểm huyệt, đại huyệt và ách huyệt[huyệt câm] trên người đều bị điểm, sau đó đã bị túm vào phòng, lột y phục, đồng thời bị hung hăng đánh một trận.

Mọi người bên ngoài nghe được khó hiểu, bên trong sao lại ném chậu đập chén như thế? Lại qua khoảng một nén nhang, đột nhiên nghe thấy có

https://thuviensach.vn

bốn thanh âm “nũng nịu” thê thê thảm thảm nói: “Ai nha… Người cứu mạng a… Phi lễ a!”

“Phụt…” Mộc Lăng nhịn không được cười văng một cái, vội vàng che miệng, cũng may lực chú ý của mọi người đều tập trung vào gian phòng, ai cũng không để ý, chỉ có Tần Vọng Thiên nhìn hắn cười cười, đưa tay len lén bóp hông hắn một cái.

Mộc Lăng kinh hoảng giật nảy một cái, tâm nói tiểu hài tử chết tiệt này càng lúc càng lớn gan, giữa ban ngày cũng dám động thủ động cước với hắn. Chỉ là không có ai khác chú ý tới bọn họ, bởi vì ngay lúc ấy cửa gian phòng “rầm” một tiếng bị đẩy ra, bốn người “trang điểm lộng lẫy” cộng thêm y phục bất chỉnh khóc “lớn” chạy ra, vừa chạy vừa la: “Ta không muốn sống nữa, ta bị phi lễ rồi! Không còn mặt mũi gặp người nữa a!”

Lúc này, mọi người rốt cuộc cũng thấy rõ bộ dáng của Nhạc gia tứ tỷ muội “Như hoa như ngọc”, cả dám người Mông Cổ đều ngây ngẩn cả người.

“Ca a!” Giáp Ất Bính Đinh bưng mặt, nửa bờ vai đen nhánh cùng cẳng chân đầy lông xù lộ ra, vừa khóc vừa chạy đến phía Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ.

Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân liều mạng tự cảnh cáo —— nhất định phải nhịn xuống ! Đại cục làm trọng. Hai người cắn răng mới có thể nhịn xuống không xoay người đào tẩu hay động thủ đánh người, bị bốn vị muội muội “cường tráng” nhào đến, kẻ làm ca liền bị muội muội ôm vào lòng.

“Các ngươi làm sao vậy?!” Năng lực nhịn nôn của Nhạc Tại Vân mạnh hơn Phùng Ngộ Thuỷ một chút, đỡ lấy Giáp Ất: “Sao y phục lại xộc xệch thế kia?”

https://thuviensach.vn

“Ô ô…” Giáp Ất Bính Đinh khóc tới hoa thái đái vũ chỉ vào trong phòng la: “Là tên cầm thú kia! Bọn muội muội bị hắn làm nhục rồi!”

“A…” Cả đám đại hãn Mông Cổ đều hít một hơi, bọn họ nhìn chằm chằm Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ, hai thiếu niên này mi thanh mục tú, đừng nói là muội muội của bọn họ, cho dù là bảo hai người thay áo váy, hắn là cũng không xấu được bao nhiêu… Thế nhưng nhìn lại muội muội của bọn họ. Bọn Tang Cách quả thật buồn nôn tới mức muốn nhổ hết thức ăn đêm qua ra luôn, tâm nói đại ca mê sảng hay thế nào rồi, dù có đói mấy cũng đâu cần phi lễ mấy yêu tinh này chứ?! Nghĩ tới đây, mọi người đảo mắt nhìn vào trong phòng, không nhìn còn tốt, vừa nhìn thoáng qua, tất cả mọi người có chút kích động muốn móc mắt ra luôn. Phùng Cách Mã bị lột trần trụi, đang nằm trên giường, cẳng chân và ngực lông đen rậm rạp, cánh tay thô to cùng cái bụng tròn một đống thịt, kinh khủng nhất là trên người còn đắp lên mấy cái yếm nhỏ đỏ đỏ xanh xanh… So với bốn tỷ muội vừa chạy ra, đại ca của bọn hắn còn giống người bị phi lễ hơn.

“Đại ca!” Tang Cách vừa muốn chạy vào xem, Mộc Lăng liền nháy mắt với Giáp Ất Bính Đinh, ý bảo bọn họ ra sức khóc.

Giáp Ất Bính Đinh hiểu ý, bắt đầu ngửa mặt khóc rống lên: “Oa a… Đáng thương cho tháng ngày như hoa như ngọc của chúng ta a, bị tên ác nhân kia làm nhục rồi… Chúng ta không muốn sống nữa a…”

Tang Cách vẫn còn cứng người, chợt nghe Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ rống lớn một tiếng: “Đám Mông Cổ các ngươi, giữa ban ngày hủy đi trong sạch của cô nương nhà người ta, chúng ta còn tưởng rằng các ngươi là chính nhân quân tử, không ngờ là phường tiểu nhân vô sỉ, các ngươi mau trả trong sạch lại cho muội muội ta!”

Đám người Mông Cổ cũng sửng sốt, xoay mặt nhìn đại ca nhà mình, thế nhưng Phùng Cách Mã vẫn sững sờ trong phòng không nhúc nhích, hai

https://thuviensach.vn

mắt ngơ ngác nhìn Nhạc gia tứ tỷ muội ngoài cửa, dường như đã bị kích động không nhẹ.

"Đại ca a…" Mấy người muốn chạy vào trong, đã thấy Mộc Lăng đưa tay ngăn lại, nói: "Khoan đã! Bốn cô nương này đã bị các ngươi làm nhục rồi, các ngươi phải chịu trách nhiệm thế nào?!"

Mấy người Mông Cổ xoay mặt nhìn nhau, tâm nói, cái này làm sao chịu trách nhiệm a?

Mộc Lăng híp mắt cười cười, nói: "Hôn sự này chúng ta từ bỏ, vậy ca ca bốn vị tỷ muội, trả tiền cho ta! Bốn trăm vạn lượng bạc tiền sính lễ!"

Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ liếc mắt nhìn nhau, căm tức nhìn Tang Cách: "Các ngươi hủy trong sạch của muội muội chúng ta, còn phá hư hôn sự… Bốn trăm vạn lượng bạc này các ngươi trả mới phải!"

Bọn người Tang Cách đều trợn tròn mắt, bốn trăm vạn lượng bạc a?

Lại ngay lúc này, người xây dựng Tu La Bảo xuống núi ăn cơm, người chuyển vật liệu cũng vừa đến chân núi, mọi người thấy một đám người vẻ mặt căng thẳng, đều lấy làm khó hiểu, đến sau khi nghe ngóng được tình hình, cái gì?! Người Mông Cổ cũng dám tùy ý khi dễ nữ nhân, hủy trong sạch của người ta, quả nhiên là trời đất không dung.

Mộc Lăng đứng đầu đòi bọn Tang Cách trả tiền, bọn Tang Cách nhìn đám người chẳng biết từ lúc nào đã vây đầy xung quanh, cũng có chút không biết làm sao, muốn vào phòng cứu Phùng Cách Mã ra, không ngờ người của Tu La Bảo bao vây căn phòng, Mộc Lăng nói: "Hạn cho các ngươi trong vòng nửa ngày, đem năm trăm năm mươi vạn lượng bạc đến, sau đó bồi tội với bốn vị cô nương, nếu không, ta đem Phùng Cách Mã đó băm ra nuôi heo."

https://thuviensach.vn

“Không được a!” Tang Cách kinh hãi, tâm nói thế này phải làm sao cho phải a. Trước đây nếu có xung đột với người khác, cơ bản đều là đánh một trận hết chuyện, bọn họ trước nay đều là nhiều người đánh ít, gây tai họa quen rồi không ngờ hôm nay đã gặp báo ứng. Tang Cách mi sầu mày khổ nói: “Chúng ta biết đi đâu kiếm nhiều tiền như vậy?!”

Mộc Lăng nhướng mày: “Các ngươi lừa gạt không ít người, ta không tin các ngươi không có tiền, không trả a… Lên a, trước tiên chặt tay Phùng Cách Mã!”

“Ai…” Tang Cách vội vàng xua tay, nói: “Chúng ta đúng là có… Bất quả cũng chỉ trên dưới một trăm vạn lượng a…. Nhiều hơn không có a!”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, híp mắt nói: “Các ngươi không phải còn thảo nguyên Áo Khố Nhĩ lương điền vạn khoảnh[vạn mẫu ruộng tốt] sao… Lấy khế đất của lương điền vạn khoảnh, thế một trăm vạn lượng! Hơn nữa, không phải có thảo tràng sao? Thảo tràng vạn khoảnh, lại tính là một trăm vạn lượng, sau đó đến đàn ngựa… Bảo mã lương câu trên thảo nguyên Áo Khố Nhĩ của ngươi, sau này đều là của chúng ta, tính vào một trăm vạn lượng cuối cùng, mấy thứ các ngươi còn thứ gì có thể bán được?”

“A…” Bọn người Tang Cách hít một hơi khí lạnh, tâm nói, của cải đều bị ngươi vơ vét hết, sau này bọn họ không phải chỉ có thể uống gió tây bắc sống qua ngày sao?

Thế nhưng Mộc Lăng lại đếm đếm ngón tay nói: “Còn thiếu một trăm vạn lương nữa.”

Bọn người Tang Cách đồng loạt nuốt nước bọt, lại thấy Mộc Lăng quan sát bọn họ một lát, cười ha hả nói: “Các ngươi… Thân thể có vẻ không tồi, không bằng như vậy đi, chúng ta đây, vừa lúc thiếu nhân lực xây dựng, vậy các ngươi ở lại làm công đi, ta hào phóng một chút, mỗi ngày

https://thuviensach.vn

cho các ngươi mười một lượng bạc, mười lượng trừ nợ, một lượng giữ lại, ăn ở ta bao hết, không tồi chứ?”

“A…” Tang Cách nôn nóng đến sắp thổ huyết luôn, xoay mặt muốn hỏi xem Phùng Cách Mã trong phòng có ý gì, thế nhưng Phùng Cách Mã dường như là ngây ngẩn sững sờ, hai mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm Nhạc gia tứ tỷ muội, giống như đang choáng váng.

“Đừng kì kèo nữa!” Mộc Lăng nhướng mày, đưa tay chỉ thái dương, nói: “Thêm một canh giờ nữa là tối rồi, ta báo cho các ngươi, trăng vừa lên, chúng ta lập tức làm thịt hắn a!”

Bọn Tang Cách hai mặt nhìn nhau, Mộc Lăng nhìn thần sắc bọn họ, nói: “Theo ta thấy, các ngươi cũng đừng theo tên đại ca này nữa, đề cử một người mới tốt hơn, đúng không? Sao phải vì hắn bán nhà bán đất còn phải chịu khổ chịu mệt a?”

“Ngươi thối lắm!” Tang Cách phát hỏa: “Chúng ta đã làm huynh đệ, thì cả đời này vẫn là huynh đệ, có phải không?!” Vừa nói, vừa quay đầu lại phía sau, đám đại hán Mông Cổ đều gật đầu, cùng nhau hô lớn: “Chúng ta phải cứu đại ca!”

“Ngươi chờ.”Tang Cách xoay người lên ngựa: “Chúng ta đi lấy tiền.” Nói xong, xoay người giục ngựa phi nước đại đi.

Mộc Lăng xoa xoa cằm: “Ân… Mấy tên tiểu tử này vẫn còn rất trọng nghĩa khí!”

“Người không tồi, chỉ là tính tình lỗ mãng một chút, các mặt khác vẫn rất được.” Tần Vọng Thiên cũng gật đầu: “Làm thổ phỉ thật đáng tiếc.”

“Ân…” Mộc Lăng xoa cằm, lại bắt đầu tính toán.

https://thuviensach.vn

Các huynh đệ Tu La Bảo sau khi ăn cơm chiều lại lên núi làm việc, Mộc Lăng xa xa nhìn Phùng Cách Mã, vẫn còn đang nhìn chằm chằm Nhạc gia tứ tỷ muội như trúng tà, không chớp mắt lấy một cái. Mộc Lăng lắc đầu, tâm nói, nghiệp chướng a, đừng có bị hù cho phát ngu nga?

Giáp Ất Bính Đinh vẫn còn đeo trên người Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ khóc thút thít, cảm giác rất là nhập tâm, mặt mũi Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân đều trắng bệch, đều thầm nghĩ sau khi xong việc nhất định phải hung hăng đập bốn huynh đệ này một trận.

Quả nhiên, trước khi trời tối, Tang Cách đã trở lại, còn khiêng theo mấy cái rương nhỏ rương to gì đó, đặt trước mắt bọn Mộc Lăng, hai mắt Mộc Lăng phát ra kim quang luôn ——- nga ha ha ha, phát tài rồi a!

Không ngờ, đám thảo nguyên chim ưng này cũng có chút của cải, mấy rương vàng bạc, còn có trân châu phỉ thúy mã não bảo thạch, hơn nữa còn có đồ cổ tranh chữ trân quý, nghe nói đều đào mộ lấy lên.

Mộc Lăng nhận khế đất, vui đến mức sắp thổi ra bong bóng luôn, cái này thật quá tốt, không chỉ là tài chủ mà đã thành địa chủ rồi. Có ruộng đồng và thao trường là có thể phát triển độc lập rồi, hiện tại Tu La Bảo xem như đã có hậu thuẫn, của cải sung túc rồi a!

“Chúng ta đáp ứng các ngươi, ở lại đây làm công, thả đại ca ra!”

“Ân ân, thả ra thả ra.”Mộc Lăng hoan hoan hỉ hỉ lấy một tờ khế ước ra, nói: “Các ngươi còn thiếu chúng ta một trăm vạn lượng bạc, các ngươi đáp ứng ở lại đây làm công, sau này mỗi ngày mười một lượng bạc!”

Vừa nói vừa đưa đã khế ước đã viết hoàn chỉnh qua, nói với Tang Cách: “Đến đây, điểm chỉ đi, nói miệng không có bằng chứng!”

Tang Cách cùng các huynh đệ đều không nói gì, chỉ vén tay áo điểm chỉ, nhìn khế ước dày đặc dấy tay đỏ đỏ, Mộc Lăng thỏa mãn gật đầu, nói:

https://thuviensach.vn

“Được rồi, đời này các ngươi ở lại đây sống cho tốt đi!”

“Đời này?” Tang Cách cảm thấy kì quái: “Ngươi chờ một chút a!” Tang Cách ngắt lời Mộc Lăng, nói: “Chúng ta tổng cộng hai trăm người, mỗi ngày mười một lượng, mười lượng gán nợ, nói vậy mỗi ngày chúng ta đã trả được hai nghìn lượng rồi, một trăm vạn lượng, là năm trăm ngày, tối đa một năm rưỡi, sao lại biến thành cả đời rồi.”

Mộc Lăng chớp chớp, cầm tờ khế ước lên nhìn một cái, cười ha hả nói: “Ta nói cho các ngươi mỗi ngày mười một lượng bạc, mười lượng gán nợ, nhưng chưa nói cho mỗi người mười một lượng nga, ta nói là cho các ngươi tổng cộng mười một lượng một ngày, nói cách khác các ngươi nhiều người như vậy mỗi ngày chỉ trả được mười lượng bạc, vậy một trăm vạn lượng là mười vạn ngày, là khoảng hai trăm bảy mươi năm… Ân, nói vậy các ngươi phải trả đến hơn bảy mươi tuổi của kiếp sau sau nữa mới có thể trả hết nga, ha ha ha…”

“A…” Bọn Tang Cách hít một hơi… Tiêu rồi, vừa mới kí khế bán mình a!

“Chúng ta không phục!” Tang Cách kháng nghị: “Chúng ta… Chúng ta không thấy rõ.”

“Ta mặc kệ.” Mộc Lăng ngoáy ngoáy tai, vẻ mặt lưu manh như địa chủ, nói: “Không tuân thủ khế ước cũng được, vậy một trả mười, đưa một nghìn vạn lượng đây!”

“A…” Đám người Tang Cách hít sâu đến sắp nấc cục luôn, những người tuổi còn tương đối trẻ đều kéo tay áo Tang Cách khóc: “Nhị đương gia, chúng ta không muốn làm nô lệ cả đời a!”

Tang Cách nuốt mất ngụm nước bọt, hung hăng trừng Mộc Lăng, nói: “Thả đại ca chúng ta ra rồi nói!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gật đầu, đưa mắt ra hiệu cho Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên vung tay phẩy tay áo một cái… Liền có một luồng gió mạnh thổi vào trong cửa, huyệt đạo trên người Phùng Cách Mã được giải, “bùm” một tiếng ngã lăn trên giường.

“Đại ca!” Tang Cách cùng bọn huynh đệ vội vàng chạy vào, nâng Phùng Cách Mã dậy, liền thấy Phùng Cách Mã toàn thân vết bầm xanh xanh tím tím, mặt sưng phù hệt như đầu heo, vài tiểu huynh đệ căm giận nói: “Nương a, căn bản là bốn con yêu quái kia phi lễ đại ca! Đại ca không còn trong trắng nữa rồi!” Vừa xong một câu đã bị Tang Cách đạp một cước ngã lăn.

“Còn sửng sờ làm gì?” lTang Cách rống: “Mau đến đỡ đại ca ra ngoài!”

Các huynh đệ đỡ Phùng Cách Mã ra ngoài, Mộc Lăng ngoài cửa hoan hoan hỉ hỉ đếm bạc, bảo người ghi sổ sách ghi lại, bạc này hắn phải từ từ mà tiêu.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Phùng Cách Mã vẫn còn đang ngây ngốc, hai mắt chăm chăm nhìn vào Nhạc gia tứ tỷ muội không tha. Giáp Ất Bính Đinh vẫn còn đang ráng hết chút nỗ lực cuối cùng, đeo trên người Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân khóc sướt mướt.

Bọn Tang Cách đỡ Phùng Cách Mã, nhìn dung nhan của Nhạc gia tứ tỷ muội, đều đồng cảm không ngớt với Phùng Cách Mã, đại ca chắc chắn đã bị kinh hách, một hoàng hoa đồng tử chưa từng chạm qua nữ nhân, đã bị bốn con yêu quái như thế làm nhục rồi!

Lúc đi tới trước mặt Nhạc gia tứ tỷ muội, Phùng Cách Mã đột nhiên ngừng lại không đi nữa, ngây ngốc nhìn chằm chằm bốn tỷ muội.

“Đại ca!” Tang Cách khuyên hắn: “Quên đi, trong trắng không còn nữa thì thôi, có là gì, còn mệnh là tốt rồi a!”

Người của Tu La Bảo thì đều có việc bận khác, Mộc Lăng bận đếm bạc, tính toán xem nên dùng thế nào; Tần Vọng Thiên nhìn chằm chằm bộ dáng thấy tiền sáng mắt của Mộc Lăng cảm thấy cực kì khả ái, ngồi xuống đưa nước trà qua, “Lăng Lăng, uống chút nước, nghỉ một chút rồi đếm tiếp.”; Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân đang mắng thầm, tâm nói Phùng Cách Mã nhà ngươi đi mau a, khó chịu quá rồi, sắp không ăn kịp cơm tối hôm nay rồi. Giáp Ất Bính Đinh cũng bực bội, tâm nói sao còn chưa đi a? Khóc sắp câm luôn rồi.

Ngay khi mọi người cho rằng Phùng Cách Mã sắp đi, lại thấy hắn đột nhiên yếu ớt mở to mắt.

https://thuviensach.vn

“A! Cử động rồi!” Đây là tiếng lòng chung của mọi người, sau đó, Phùng Cách Mã đột nhiên mở miệng, quay sang nhìn Nhạc gia tứ tỷ muội, dùng ngữ điệu tràn đầy ngợi ca nói: “Thiên a… Thì ra trên đời này còn có nữ tử mỹ mạo động nhân như vậy!”

“Phụt…” Mộc Lăng phun hết nước trà vừa uống vào miệng lên mặt Tần Vọng Thiên, ho khù khụ, Tần Vọng Thiên vừa lau nước trên mặt, vừa vỗ nhẹ lưng Mộc Lăng.

Phùng Ngộ Thuỷ Nhạc Tại Vân đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Nhạc gia tứ tỷ muội cũng há to miệng, bọn Tang Cách thì cằm chạm đất rồi.

“Ca!” Phùng Cách Mã rầm một tiếng quỳ xuống trước mặt Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ: “Ca ca tại thượng, cho tiểu đệ thú bốn vị muội muội đi!”

= 口 =||| Mọi người đầu đầy hắc tuyến, Giáp Ất Bính Đinh đồng loạt trừng Mộc Lăng —— làm sao bây giờ a?!

Mộc Lăng cũng choáng váng, gãi đầu tâm nói sao lại phản hiệu quả rồi a?

“Đại ca! Ngươi mê sảng sao?” Bọn Tang Cách vội vàng đi tới đỡ Phùng Cách Mã: “Bọn họ là cái gì, chính là yêu quái a!”

“Ai!” Phùng Cách Mã hung hăng trừng tiểu đệ, nói: “Không được vô lễ với đại tẩu! Nữ tử ta tha thiết ước mơ chính là hào phóng dũng cảm như thế này, còn, rất chủ động…” Nói đến đây, Phùng Cách Mã xấu hổ đỏ mặt.

Cả đám đại hãn Mông Cổ khóe miệng co quắp, Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân muốn tìm chỗ nôn.

https://thuviensach.vn

“Ai, không được a!” Mộc Lăng cũng có chút hoảng, nói: “Ngươi vừa thấy mặt đã phi lễ người ta, bốn vị cô nương không muốn gả cho ngươi nữa!”

Phùng Cách Mã cả kinh, mở to mắt nhìn Giáp Ất Bính Đinh, bốn người vội vàng liều mạng gật đầu.

Phùng Cách Mã sầu mi khổ mày, suy nghĩ một chút, xoay mặt nhìn Mộc Lăng, nói: “Nhưng mà… Ta có sính lễ!”

Mộc Lăng nhướng mày, tâm nói gia sản của ngươi đều ở đây rồi, còn sính lễ cái gì a, vừa định đuổi hắn đi, lại nghe Phùng Cách Mã nghiêm túc nói: “Phía sườn bắc thảo nguyên Áo Khố Nhĩ… Có mỏ vàng!”

“Đại ca!” Bọn Tang Cách đều kinh ngạc, đại ca sao lại nói ra bí mật trọng yếu như thế rồi? Thực sự bị “mỹ sắc” mê hoặc rồi sao?

Mộc Lăng nghe được hai chữ “mỏ vàng” xong trong lòng khẽ động, tròng mắt đảo đảo, nhìn Giáp Ất Bính Đinh một chút lại nhìn Phùng Cách Mã một chút, sau đó cười hắc hắc, xoa cằm nói: “Nga… Mỏ vàng a!”

“Mỏ vàng a…” Mộc Lăng xoa cằm giảo hoạt cười hì hì, hai mắt bắt đầu lấp lóe lấp lóe, nhìn chằm chằm Giáp Ất Bính Đinh tính toán, nghĩ thế nào cũng thấy thả bốn người này đi đổi về một mỏ vàng thật là quá lời.

“Khụ khụ.” Mộc Lăng ho khan hai tiếng, đưa tay nâng Phùng Cách Mã dậy, kéo hắn qua một bên, nói: “Ngươi biết không, hai huynh đệ này rất cố chấp, hơn nữa trước đây đã quy thuận Tu La Bảo rồi, là vì chuyện của bốn vị muội muội mới tranh cãi chúng ta, hiện tại chúng ta không muốn bốn muội muội của hắn nữa, bọn họ đương nhiên là người của Tu La Bảo ta… Có điều biểu hiện nãy giờ của ngươi thật không tốt a, ta xem ra hai người bọn họ dường như không muốn gả bốn vị muội muội cho ngươi.”

https://thuviensach.vn

Phùng Cách Mã hiện tại một lòng đặt hết lên người Nhạc gia tứ tỷ muội, liên tục thở dài với Mộc Lăng, nói: “Các hạ là nhị đương gia sao?”

Mộc Lăng gật đầu: “Đúng vậy, ta định đoạt.”

“Thỉnh nhị đương gia thành toàn.” Phùng Cách Mã liên tục hành lễ với Mộc Lăng.

“Ta thấy hay là như vầy đi.” Mộc Lăng cười tủm tỉm nói: “Tu La Bảo chúng ta là danh môn chính phái, các ngươi là thổ phỉ thảo nguyên, cô nương nhà người ta, đâu thể gả cho ngươi làm phu nhân tặc tử, không bằng ngươi quy thuận Tu La Bảo chúng ta, dù sao thì đất đai tiền bạc của các ngươi đều trả cho ta rồi, trở về chẳng phải là uống gió sống qua ngày sao, mặt khác a, ngươi nói cho ta biết mỏ vàng ở đâu, ta làm chủ cho ngươi, đem bốn tỷ muội gả cho ngươi.”

“Thật… Thật sao?” Phùng Cách Mã mừng nhảy dựng, hắn trước nay là yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, hiện tại đã mừng đến sắp thổi ra bong bóng, vội vàng gật đầu, nói: “Được a được a, không cần nói gì, ta dẫn các ngươi đi! Có điều a, các ngươi được mỏ vàng, phải… phải cho ta bái đường cùng bốn vị muội muội.”

“Cứ giao cho ta!” Mộc Lăng đưa tay vỗ ngực, cười cười với hắn: “Ngươi dẫn đường đi?”

“Được.” Phùng Cách Mã xoay người lên ngựa, suy nghĩ một chút lại thấy không đúng, xoay người xuống ngựa, đi tới cạnh Mộc Lăng, hỏi: “Nhị đương gia a, ngươi vừa nói muốn ta quy thuận Tu La Bảo, có thể, nhưng không biết công phu đương gia thế nào a? Nếu quá kém, không bằng để ta làm lão đại?”

Mộc Lăng vui vẻ, tâm nói, tiểu tử ngươi vẫn thật tham, muốn người còn muốn làm đương gia… Nghĩ xong, xoay mặt nói với Tần Vọng Thiên phía sau: “Vọng Vọng, đánh vài chiêu với hắn.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên vui vẻ gật đầu, khoát nhẹ tay với Phùng Cách Mã một cái, làm động tác "Thỉnh".

Phùng Cách Mã giỏi nhất là đánh tay đôi, hai tay có sức lực ngàn cân, cởi ác khoác ra, để lộ thân thể cơ bắp đầy lông, giậm chân một cái xông đến phía Tần Vọng Thiên!

"Hảo! Đại ca, lên a!" Đám hán tử Mông Cổ kia thật ra trong ngực đều có chút không phục, tâm nói Tần Vọng Thiên có năng lực gì a, chúng ta chẳng khác nào là bị thư sinh họ Mộc kia lừa gạt… Thật nên để đại ca hảo hảo giáo huấn hắn một chút.

Thế nhưng chuyện hay còn chưa nghĩ xong, đã thấy Tần Vọng Thiên giơ một chân, thoáng cái đạp Phùng Cách Mã văng ra xa. Thân thể cường tráng của Phùng Cách Mã văng ra xa mấy trượng, trực tiếp dán lên một thân cây to.

Một đoàn người Tang Cách đều choáng váng, Phùng Cách Mã khi nãy vừa xông về phía Tần Vọng Thiên, nháy mắt sao lại treo lên cây rồi? Hình như còn chưa tới gần được người ta a? Khi nãy Tần Vọng Thiên phẩy tay áo nhấc chân một cái, sau đó một trận gió qua… Đem mình treo lên đây.

"Ta đang ở đâu a?" Phùng Cách Mã cúi đầu nhìn, không hiểu sao mình lại ở trên cây, liền chỉ vào Tần Vọng Thiên nói: "Không tính a! Vừa rồi gió lớn!"

Bọn Nhạc Tại Vân đều cố nén cười, Tần Vọng Thiên gật đầu với hắn: "Vậy xuống đi rồi đánh tiếp."

"Được!" Phùng Cách Mã muốn nhảy xuống, bỗng thấy Tần Vọng Thiên khoát tay, vận nội lực kéo về một cái….

Phùng Cách Mã lại cảm giác có một luồng lực kéo mình trở lại, rơi mạnh xuống đất, tới lúc phản ứng lại được, đã nằm sấp bên chân Tần Vọng

https://thuviensach.vn

Thiên.

= 口 = … Bọn Tang Cách lại sửng sốt, Tang Cách vốn biết Tần Vọng Thiên lợi hại, bởi vì hôm đó đã bị đánh một lần, có điều Tần Vọng Thiên cũng chỉ đánh hắn vài cái, cũng không vận nội lực này nọ, hôm nay vừa nhìn, không ngờ lại lợi hại đến như vậy. Mấy tiểu đệ khi nãy còn đang hậm hực chuyện đại ca bị lừa bây giờ đều âm thầm may mắn , may mà không đánh nhau, nếu không mệnh cũng không còn.

Thấy vẻ mặt kính phục cộng thêm thần tình ao ước của đám hán tử Mông Cổ, Mộc Lăng khoát tay, chỉ Tần Vọng Thiên, nói: “Thế nào? Còn không gọi đại ca?!”

Đoàn hán tử Mông Cổ tâm phục khẩu phục, vội vàng hành đại lễ, Phùng Cách Mã quỳ rạp trên mặt đất dập đầu gọi:: “Đại ca!”

…

Lăn qua lăn lại hồi lâu, Phùng Cách Mã để một đoàn huynh đệ lại giúp người của Tu La Bảo xây dựng thành bảo, các huynh đệ Tu La Bảo vốn xuất thân từ mã tặc, đều là người hào sảng, các đại hán này cũng vậy, hào sảng gặp hào sảng, không nói mấy câu đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, buổi tối lại ăn một bữa uống một chầu rượu, vậy là đã thành huynh đệ!

Phùng Cách Mã kể chút chuyện về mỏ vàng cho Mộc Lăng. Mỏ vàng này là một quặng cũ của tiền triều, xem ra đã khá lâu rồi, khoáng sản đều đã bị khai thác lên, bên trong còn có lò luyện kim các thứ, cùng mã đề kim, kim nguyên bảo, vàng cây cùng vàng thỏi… Dường như là sau đó chiến tranh đột phát không kịp mang đi, cho nên toàn bộ đều còn bên trong.

Mộc Lăng nghe được hai mắt phát sáng lấp lánh, bảo Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ đi chuẩn bị mã xa lớn, dẫn người đi chuyển vàng.

https://thuviensach.vn

Giáp Ất Bính Đinh thấy có thời gian trống liền kéo Mộc Lăng sang một bên, nói: “Đại phu a, ngươi gả chúng ta đi thật sao? Chúng ta không lấy chồng a!”

Mộc Lăng nhướng mày, nói: “Thật ra Phùng Cách Mã cũng không tồi a, tối xấu gì bốn người các ngươi cũng có chốn về!”

Giáp Ất Bính Đinh đều muốn khóc, nhìn chằm chằm Mộc Lăng nói: “Hắn muốn kết hôn với cô nương, chúng ta là nam!”

“Vậy thì sao?” Mộc Lăng đảo mắt.

“Khụ khụ…” Tần Vọng Thiên đứng bên cạnh ho khan một tiếng, nói với Mộc Lăng: “Ta nghĩ hai thứ này khác nhau rất lớn.”

“Ai…” Mộc Lăng vung tay lên: “Đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết!”

“A…” Giáp Ất Bính Đinh hít một hơi khí lạnh, cùng ôm đùi Tần Vọng Thiên bắt đầu khóc: “Đại ca… Chúng ta không muốn bị gả a, không muốn a!”

Xa xa, Phùng Cách Mã vẫn như si như túy nhìn Giáp Ất Bính Đinh ôm đùi Tần Vọng Thiên khóc cho thành mèo hoa, Tang Cách bên cạnh nhịn khao khát muốn nôn xuống, thêm một lần khuyên Phùng Cách Mã: “Đại ca, ngài thật sự không lo a?”

Phùng Cách Mã khó hiểu hỏi hắn: “Lo cái gì?”

“Ngươi muốn thú bốn con yêu tinh đó thật a?” Tang Cách nhỏ giọng nói: “Nếu là hồ ly tinh, nhện tinh thì khoan nói, đây là heo tinh gấu tinh a!”

“A phi!” Phùng Cách Mã hung hăng phun Tang Cách một cái, đưa tay chỉ Nhạc gia tứ tỷ muội: “Ngươi mở to hai mắt nhìn rõ cho ta, vừa nghe

https://thuviensach.vn

phải xuất giá liền khóc thành như vậy, rụt rè biết bao nhiêu!”

Tang Cách giật giật khóe miệng nuốt xuống một ngụm nước bọt: “Rụt… Rụt rè?”

“Còn có a, ngươi nhìn lại thử xem, bốn người bọn họ, xứng đôi với ta biết bao nhiêu?” Phùng Cách Mã say sưa nói: “Hài nhi sinh ra, nam giống ta, anh hùng khí khái, nữ thì giống nương, xinh đẹp như hoa!”

Tang Cách tiếp tục nuốt thêm một ngụm nước bọt: “Sinh nhi tử thôi xem như xui xẻo cũng được, không nên sinh cô nương… Là bi kịch a!”

“Chậc!” Phùng Cách Mã quay đầu lại trừng Tang Cách: “Ngươi kiếm đâu ra nhiều lời thừa thải như vậy, đi qua một bên đừng cản trở tầm nhìn của ta!”

Tang Cách mang vẻ mặt tang thương lùi qua một bên, lắc đầu: “Thật không ngờ tới.”

“Đừng ầm ĩ nữa!” Mộc Lăng nhấc chân đá văng Giáp Ất Bính Đinh còn đang ôm đùi Tần Vọng Thiên: “Cả ngày hôm nay không được tháo trang sức a, nhìn, khóc trôi hết phấn, mau đi trang điểm lại a!”

“… Đại ca a!” Giáp Ất Bính Đinh tiếp tục cầu cứu Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng đứng bên cạnh nói: “Lăng, như vậy được sao?”

Mộc Lăng đảo mắt nhìn Giáp Ất Bính Đinh đang đáng thương đứng một bên, nói: “Được rồi, được rồi, ta sẽ không để các ngươi thất thân, không chịu ngẫm lại, ta có khi nào khiến các ngươi chịu thiệt a.”

Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy yên tâm được một chút, lau lau nước mắt.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng híp mắt ngắm bốn người, đưa ngón tay ngoắc ngoắc, bốn người chạy qua, Mộc Lăng kề bên tai bọn họ thì thầm thì thầm một trận.

Bốn người nghe xong liền nín khóc mỉm cười, lại nhào đến ôm chân Mộc Lăng cọ cọ, "Đại phu, chúng ta biết là ngươi hiểu rõ chúng ta nhất!", bị Tần Vọng Thiên một cước đá bay.

Đuổi được bốn người đi rồi, Mộc Lăng dẫn theo Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ, gọi hai người đánh xe, theo Phùng Cách Mã và Tang Cách, chạy tới sườn bắc thảo nguyên Áo Khố Nhĩ.

Khi mọi người lên đường đã là chạng vạng, mặt trời xuống núi, trên thảo nguyên đã hiện lên một vầng trăng tròn.

"Chính là phía trước." Phùng Cách Mã dẫn bọn Mộc Lăng đến ngọn núi trên sườn bắc, trước mặt xuất hiện một hang động tối đen."Cẩn thận a, đường rất khó đi." Phùng Cách Mã xuống ngựa trước tiên, tìm được một cây đuốc trước cửa động, đốt đuốc lên, dẫn mọi người vào động.

Đi qua một quãng dài, mọi người đến bên trong mỏ vàng, Mộc Lăng ngẩng đầu, trên lớp nham thạch bạch sắc trong hang động khảm đầy vàng thô, dưới ánh lửa lấp lánh nhấp nháy cực kỳ mỹ lệ.

Trong động vàng khối vàng thỏi chất thành đống, Mộc Lăng chớp mắt hoan hoan hỉ hỉ chạy tới sờ sờ xoa xoa, mừng phát điên.

"Chuyển hết vàng đã thành khuôn về!" Mộc Lăng cười tủm tỉm phân phó: "Đem toàn bộ vàng trên thảo nguyên Áo Khố Nhĩ về hậu viện Tu La Bảo, xây tường vây kín lên, phái huynh đệ đến canh giữ ở mỏ vàng, mời người luyện kim đến, luyện hoàng kim!"

Phùng Ngộ Thủy và Nhạc Tại Vân chỉ huy các huynh đệ bên ngoài khiêng vàng, Mộc Lăng đem tiền vừa cướp bóc được của Phùng Cách Mã và Tang Cách trả lại, nói: "Khế đất ta giữ lại, bạc trả cho các ngươi, hai

https://thuviensach.vn

phần hoàng kim cũng cho các ngươi, xem như ta mua đất của các ngươi, sau này chúng ta là huynh đệ, cùng nhau chấn hưng Tu La Bảo, chúng ta không làm thổ phỉ nữa, phải làm danh môn chính phái!”

“Hảo!” Phùng Cách Mã vỗ ngực một cái: “Ta phục đại ca, sau này chúng ta là người của Tu La Bảo.”

Tang Cách phía sau vừa lau nước mắt vừa nói: “Ta cũng muốn viết thư cho lão nương của ta, nói với nàng ta không làm thổ phỉ nữa!”

Hoàng kim chất đầy một xe, Mộc Lăng phân phó người kéo về, mọi người đi suốt đêm về tới Tu La Bảo. Hoàng kim đều bị khiêng hết vào phòng Mộc Lăng, chất thành hai tòa kim sơn, vàng thỏi vàng óng trải đầy đất. Mộc Lăng nằm trên kim sơn lăn qua lăn lại, cầm sổ ghi chép, tính toán lại tiền, có thể xây dựng Tu La Bảo lớn thêm một chút.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Tần Vọng Thiên ngồi một bên nhìn, thấy Mộc Lăng giống như tiểu hài nhi mê tài[bé tham tiền XD] ngồi tính toán, đoàn thủ hạ mệt mỏi một ngày đêm đều mỹ mãn đi ngủ hết rồi. Tâm tư Tần Vọng Thiên cũng không đặt trên núi vàng, hắn nhìn Mộc Lăng, nghĩ tới khi ở Bạch Đầu Sơn Trang, biện pháp mà Hạ Vũ nói cho hắn… "Độ Tiên Thảo này, chỉ cần để Mộc Lăng liếm một cái, hoặc nhúng vào trong nước uống của hắn một cái… Đều có tác dụng. Nói cách khác, chỉ cần miệng Mộc Lăng dính Độ Tiên Thảo, hắn lập tức chạy không được nữa, tác dụng thôi tình của Độ Tiên Thảo không phải cường liệt bình thường. Mộc Lăng tính tình không được bình thường, nếu ngươi muốn chờ, vậy phải chờ tới lúc nào a."

Tần Vọng Thiên mấy ngày nay đều suy xét cân nhắc, đáng tiếc Mộc Lăng rất cảnh giác, hơn nữa tinh thông y thuật, còn mang Độ Tiên Thảo theo sát bên người, không cho hắn đụng tới, xem ra cũng là sợ hắn ám toán mình. Hôm nay là cơ hội tốt nhất, nhất định phải một lần thành công, nếu thất bại, vậy sẽ đả thảo kinh xà.

Thấy Mộc Lăng lăn a lăn, Tần Vọng Thiên đi tới ôm lấy hắn như bình thường, vừa hôn vừa nói: "Lăng… Ngươi thật giỏi a." Mặt khác cẩn thận rút hộp đựng Độ Tiên Thảo ra, giấu trong tay áo mình.

Mộc Lăng một chút cũng không phát hiện, chỉ là vui sướng dạt dào nói: "Hừ hừ… Bây giờ đã có tiền rồi, sau này khiêng đến chỗ Tư Đồ hai rương hoàng kim, xem hắn còn ra vẻ được không, lão tử còn hào phóng hơn hắn!"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cũng cười: “Ta sẽ xây cho ngươi một tòa kim ốc, đem ngươi giấu vào trong.”

“Phi.” Mộc Lăng đá hắn qua một bên, nói: “Đây là tiền của phi nghĩa từ trên trời rơi xuống, phải dùng cẩn thận mới được, chờ xây dựng xong Tu La Bảo, ta sẽ phái ngươi phong tỏa mỏ vàng, sau đó chúng ta phải đem vàng này giúp đỡ dân chúng cùng khổ, tiền của phi nghĩa dùng cho việc có ích, mới không đắc tội lão thiên gia, vậy mới có thể tích phúc!” Vừa nói, vừa tiếp tục tính toán.

Tần Vọng Thiên cười ha hả cầm một khối hoàng kim lên, giấu ra phía sau, nói với Mộc Lăng: “Đêm nay có muốn ngủ trên kim sơn không a?”

“Cái này hay!” Mộc Lăng rất tán thành cắn cán bút suy nghĩ: “Đời này có thể ngủ trên một núi vàng, vậy không phải còn thỏa nguyện hơn cả làm Hoàng đế sao?!”

“Đúng vậy.” Tần Vọng Thiên đã mở được hộp Độ Tiên Thảo, lấy Độ Tiên Thảo bên trong ra, lau vài cái trên mặt một khối vàng thỏi, sau đó lại giấu thảo dược vào tay áo, thấy Mộc Lăng vẫn còn tính toán, Tần Vọng Thiên đi đến, nói: “Lăng, vàng này sao lại cứng như vậy a? Có khi nào là không nguyên chất không?”

“Cứng?” Mộc Lăng cả kinh, thầm nghĩ không đúng a, hoàng kim này tỉ lệ tốt, vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng. Cầm lấy thỏi vàng Tần Vọng Thiên đưa qua nhìn một chút, Mộc Lăng bỏ vào miệng dùng răng hàm cắn một cái, trên thỏi vàng xuất hiện một vòng dấu răng: “Không có a… Mềm như vậy, là vàng tốt.”

Tim Tần Vọng Thiên nhảy dựng lên đập thùm thùm thùm, nói: “Vậy sao…” Nhận lại thỏi vàng ném qua một bên, Tần Vọng Thiên lục tung phòng lên tìm hai cái áo choàng lông cừu, kéo chăn trên giường trải ra trên

https://thuviensach.vn

mặt núi vàng, phủ lên trên một áo lông cừu, đưa một tay ôm choàng lấy Mộc Lăng đặt lên trên lớp áo, nói: “Đêm nay ngủ trên giường vàng đi.”

“Ân ân.” Mộc Lăng đắc ý dạt dào gật gật đầu: “Ngươi chờ ta tính xong sổ sách đã.”

Tần Vọng Thiên nhìn chăm chăm vào hai mắt Mộc Lăng: “Ân… Ta chỉ sợ ngươi đợi không được.”

“A?” Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, không hiểu lắm.

Đang nói, Tần Vọng Thiên bỗng nhiên đưa tay cởi áo Mộc Lăng, “bang” một tiếng, một chiếc hộp rơi từ trong tay áo hắn ra, Mộc Lăng vốn đang cười hì hì nghĩ, tiểu hài tử chết tiệt này lại muốn vọng mai chỉ khát[dùng ảo tưởng để tự an ủi] rồi phải không, thế nhưng vừa xoay mặt nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch, đó là hộp đựng Độ Tiên Thảo.

“Nha a!” Mộc Lăng đột nhiên nghĩ đến khi nãy hắn cắn thỏi vàng, trong miệng bắt đầu có mùi lạ, là vị của Độ Tiên Thảo a… Nha! Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Mộc Lăng là —— Hạ Vũ yêu tinh chết tiệt nhà ngươi, lão tử bị ngươi hại chết rồi!

“Lăng!” Tần Vọng Thiên áp tới, hôn lên bên tai Mộc Lăng: “Mặt ngươi thật nóng a…”

Mộc Lăng lúc này cũng cảm giác được trong thân thể phát sinh biến hóa, toàn thân phát nhiệt, vội vàng đẩy Tần Vọng Thiên ra muốn đứng lên, miệng la: “Người a, bưng nước lạnh tới cho ta!”

Tần Vọng Thiên cười tủm tỉm cởi áo Mộc Lăng, liếm lên cổ Mộc Lăng cười nhẹ: “Gọi cũng vô dụng… Khi nãy ta cố ý phái mọi người ly khai xa một chút… Lăng, ta đợi thật khổ cực a, đêm nay ngươi không chạy được nữa rồi, ngoan ngoãn làm đi!”

https://thuviensach.vn

Hoàng kim trải đầy đất, hợp lại thành một chiếc giường lớn cực kì quý giá lộng lẫy, căn phòng đơn giản ngoại trừ một núi hoàng kim lớn ở giữa ra, tường và gia cụ đều có chút cũ kĩ, tạo thành một hình ảnh đối lập.

Tần Vọng Thiên có chút áy náy, nói: "Sau này ta nhất định sẽ không thua kém thiên hạ, không để cho ngươi phải ở trong gian phòng cũ kĩ."

"Tiểu hài tử chết tiệt, dám ám toán lão tử, hoạn ngươi!" Mộc Lăng đã cảm nhận sâu sắc dược hiệu cực mạnh của Độ Tiên Thảo đang gặm nhấm thân thể mình, trên người bắt đầu không có í lực, kiệt sức không cách nào nhúc nhích, hơn nữa trong đầu còn có thanh âm nói "Muốn muốn muốn", Mấy lời tâm tình của Tần Vọng Thiên khi nãy khiến tâm hắn rung động không ngừng. Tuy rằng biết tiến lên một đao lùi lại cũng là một đao, loại chuyện này không thể tránh được, thế nhưng lại nghĩ đến mình bị Hạ Vũ tính kế, lại khiến Mộc Lăng rất không cam lòng, miệng cũng không nhàn rỗi.

"Lăng…" Tần Vọng Thiên cũng không để ý tới mấy lời mắng chửi của Mộc Lăng, hiện tại vô luận miệng Mộc Lăng nói ra cái gì hắn cũng nghe không vào, chỉ là khẩn cấp đưa tay mở vạt áo Mộc Lăng, nhẹ nhàng mà hơi hấp tấp kéo áo Mộc Lăng xuống. Bên dưới vạt áo, là bờ ngực thon gầy, xương vai tinh tế, màu da rất trắng, nổi bật trên kim quang vàng rực phản chiếu dưới ánh nến mờ ảo, toát ra vẻ diễm lệ không nói nên lời.

Tuy rằng bệnh Mộc Lăng đã được chữa khỏi, thế nhưng lần phát bệnh khi ấy cũng giày vò hắn không ít, vóc người vốn đã thon gầy lại càng gầy hơn rất nhiều, có điều Mộc Lăng vốn dĩ trời sinh vóc xương không lớn, cho nên dù có gầy hơn, nhưng nhìn qua một chút cũng không xấu, chỉ càng cảm thấy tinh tế xinh đẹp.

Mộc Lăng nằm ngửa mặt lên trần, chỉ thấy Tần Vọng Thiên trưng vẻ mặt "Ta là tiểu sắc lang" nhìn chằm chằm vào mình, lập tức cảm thấy không được tự nhiên, hung hăng trừng: "Nhìn cái gì?!"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhìn hình ảnh mái tóc đen bóng nhu thuận của Mộc Lăng xõa rối trên mặt kim sơn, tóc đã không còn khô ráp xác xơ như trước, qua một thời gian chăm sóc, cùng với Tần Vọng Thiên mỗi ngày đều tìm sơn trân mỹ vị về nuôi, mái tóc đen nhánh mà sáng bóng. Có điều sợi tóc rất nhuyễn, trên mặt kim sơn gập ghềnh uốn thành vài đường cong, ánh sáng phản chiếu lại cũng là sáng tối quanh co, có chút mỹ lệ. Tần Vọng Thiên đưa tay nhẹ nhàng nhấc một lọn tóc Mộc Lăng lên, đưa đến trước mắt nhìn thật tỉ mỉ. Sợi tóc Mộc Lăng là mảnh nhất trong những người hắn từng thấy, cũng giống như Mộc Lăng, bên ngoài có vẻ hung hăng dữ dằn, tâm địa thật ra còn tốt hơn bất kì ai. Màu mắt cũng hơi ngả về hổ phách, lông mi không tính là dài, nhưng dưới ánh sáng, đổ thành một bóng râm nhạt trên khuôn mặt, mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, không đẹp nổi bật, thế nhưng hợp lại một chỗ, không hiểu sao lại tạo thành một loại mỹ cảm rất dễ chịu, rất mảnh khảnh… Tần Vọng Thiên nghĩ có lẽ mình đã thích Mộc Lăng đến mê muội rồi, trên mặt Mộc Lăng, hắn không nhìn ra bất kì khuyết điểm nào, chỉ cảm thấy hắn đẹp, một cái nhăn mày, một nụ cười đều đẹp, lại nói không được vì sao đẹp.

Mộc Lăng thì cảm giác ánh mắt nóng cháy của Tần Vọng Thiên chậm rãi chạy dọc theo toàn thân mình, khi đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến làn da lộ ra bên ngoài, càng mang theo một luồng nhiệt không hiểu từ đâu, khiến hắn vô thức run lên một chút. Có lẽ là Độ Tiên Thảo trong cơ thể phát tác, một dòng dục niệm chậm rãi tăng lên, khiến hắn bất giác nghĩ đến mấy thứ loạn thất bát tao gì đó. Nghĩ cứ tiếp tục thế này không phải biện pháp, chắc chắn sẽ bị thiệt! Mộc Lăng ngẩng đầu muốn trò chuyện mấy câu với Tần Vọng Thiên, hoãn binh một chút, nhưng khi nhìn vào ánh mắt Tần Vọng Thiên thì lại càng hoảng sợ —— Tần Vọng Thiên trước nay vẫn luôn suy trì vài phần kính trọng mình, dù là lúc nhân cơ hội chiếm tiện nghi, cũng cẩn thận bảo trì chút khắc chế, thế nhưng hôm nay lúc này xem ra, ánh mắt Tần Vọng Thiên nhìn hắn, cảm giác thật giống như mãnh thú đang nhìn con mồi.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng đột nhiên lại cảm thấy khát, đưa tay muốn kéo cổ áo đang mở rộng của mình lại, cổ tay lại bị Tần Vọng Thiên nắm chặt.

Mộc Lăng kinh ngạc nhìn vào hai mắt Tần Vọng Thiên, bên trong ẩn hiện vẻ sắc bén ít thấy, nhưng vẫn lưu giữ chút trẻ con cùng trong sạch. Tuy là biết hiện tại hắn đang nghĩ đến thứ gì, nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy khinh thường, chỉ là yêu thương cùng tình cảm nồng đậm từ trong đáy mắt chảy ra, động nhân không nói nên lời, màu sắc con ngươi so với trước đây nhạt hơn một chút, phảng phất như bị tình dục không thể áp chế làm phai nhạt bớt.

Cởi y phục, Tần Vọng Thiên cúi đầu hôn lên cổ Mộc Lăng, hai tay nắm chặt bờ vai gầy gầy.

Mộc Lăng bị ôm lấy, bàn tay đặt trên vai hắn từ từ tiến vào trong y phục, ôm trọn qua lưng, đem lớp y phục vướng bận trên người cởi xuống toàn bộ. Tần Vọng Thiên thong thả hưởng thụ từng bước một, cho đến khi ôm được Mộc Lăng đã hoàn toàn xích lõa vào lòng, mới thở ra một hơi thật dài, cúi đầu hôn xuống, Mộc Lăng đã vì kinh ngạc quá độ mà há to miệng.

Trên kim sơn vàng rực, bàn tay màu mật ong của Tần Vọng Thiên cùng bàn tay trắng như tuyết của Mộc Lăng quấn quýt vào nhau, ngón tay xiết chặt.

Hôn một lúc lâu, Tần Vọng Thiên thả lỏng tay Mộc Lăng, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Mộc Lăng, nâng mặt hắn lên một chút, mỉm cười hỏi: “Lăng, sao lại cắn người?”

Mộc Lăng mặt đỏ tới mang tai, thế nhưng cái hôn khi nãy khiến trong cơ thể hắn dâng lên một luồng sảng khoái khó khắc chế, rất muốn lại hôn một lần. Nhưng thấy trong mắt Tần Vọng Thiên hiện lên một tia đắc ý, Mộc Lăng lại bực bội, nhấc chân muốn đá, chỉ là chân giơ lên lại mềm nhũn vô lực, giống như nhẹ nhàng cọ Tần Vọng Thiên một chút. Tần Vọng

https://thuviensach.vn

Thiên giống như dỗ dành an ủi mà hôn lên cằm Mộc Lăng, thấp giọng nói: “Ngoan, đừng nóng vội.”

Mộc Lăng tức giận tới sắp thổ huyết luôn rồi, tâm nói, lão tử nóng cái rắm a!

Tay Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng quét qua bụng dưới Mộc Lăng, Mộc Lăng cả kinh giật một cái, trừng mắt: “Ngươi muốn làm gì?”

Tần Vọng Thiên nghiêm túc đưa tay đè lên điểm nổi lên trên ngực Mộc Lăng, vuốt ve xoa nắn, nói: “Tư Đồ đã cho ta rất nhiều sách để học hỏi, trong sách nói, cái này gọi là tiền hí, sẽ làm ngươi vui sướng.”

“Ta phi!” Mộc Lăng giận đến mặt đỏ bừng, giơ tay muốn tát: “Đánh chết tiểu lưu manh không biết xấu hổ nhà ngươi, sách hay không học lại đi học mấy thứ cặn bã loạn thất bát tao của Tư Đồ… A… Ân…”

Phản ứng kích động dị thường của Mộc Lăng khiến Tần Vọng Thiên hào hứng không ít, có lẽ là tác dụng của Độ Tiên Thảo, Mộc Lăng hiện tại cả người đều cực kì mẫn cảm, Tần Vọng Thiên lại còn không ngừng hà hơi trêu chọc, Mộc Lăng sốt ruột đến độ há mồm cắn vào vai Tần Vọng Thiên: “Tiểu hài tử chết tiệt, cắn chết ngươi!”

Thế nhưng động tác Tần Vọng Thiên nhanh hơn, hắn nhân cơ hội Mộc Lăng hé miệng, lập tức dùng miệng mình lấp lại, sau đó lại vươn đầu lưỡi, thăm dò bên trong khoang miệng Mộc Lăng, liếm khẽ không ngừng, bắt lấy lưỡi Mộc Lăng, quấn quyện vào nhau. Mộc Lăng ban đầu còn trừng to hai mắt, hung hăng trừng thẳng vào tiểu hài tử đang làm càn trước mặt, nhưng sau đó trong miệng truyền đến cảm giác tê dại bủn rủn vô lực, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực đáp lại. Chờ đến khi Tần Vọng Thiên buông hắn ra, Mộc Lăng mới phát hiện hai tay mình không biết từ khi nào đã choàng lên vai Tần Vọng Thiên, ôm chặt cổ hắn, nhìn lại hình ảnh phản chiếu bản thân

https://thuviensach.vn

trong ánh mắt trong suốt của Tần Vọng Thiên, dáng vẻ này, dường như là đang mời Tần Vọng Thiên tiếp tục.

Mộc Lăng lập tức ý thức được bản thân mình vừa xuất thần, cảm giác không cam lòng dâng lên, đưa tay lau lau môi, hung hăng lườm Tần Vọng Thiên: “Kỹ thuật thật yếu kém, tiểu hài tử cũng chỉ là tiểu hài tử, ngươi còn non nớt lắm!”

Tần Vọng Thiên nghe xong cũng không giận, chỉ vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ lên môi Mộc Lăng: “Cho nên mới phải luyện tập nhiều hơn, ngươi nói có đúng không?”

Mộc Lăng vừa thấy mình kích thích ra hiệu quả ngược, vừa muốn tách ra, lại bị Tần Vọng Thiên đè lại, lại hôn xuống, sau đó chậm rãi hôn dần xuống, lưu luyến liếm lộng nơi cổ Mộc Lăng, lưu lại một chuỗi ấn ký hồng sắc. Hai má Mộc Lăng ửng hồng, tâm nói tên nhóc con này sao lại xấu xa như thế, không được hôn trên cổ, dấu để lại không che được, cứ như vậy không phải nói cho người khác biết là đã làm rồi sao!

Nghĩ nếu như không phản kích thì nhất định sẽ bị ăn, Mộc Lăng quyết định cầu người không bằng cầu mình, trước tiên phải phản kích, bắt lấy tay Tần Vọng Thiên, không thể không làm, vậy thì phải làm công! Nghĩ tới đây, Mộc Lăng nheo nheo mắt, đột nhiên vung tay, muốn điểm huyệt Tần Vọng Thiên, thế nhưng động tác Tần Vọng Thiên nhanh hơn, nhắm ngay thời cơ Mộc Lăng vươn tay, một cước xé khố Mộc Lăng.

“Nha a!”, Mộc Lăng thất kinh, vội vã với tay muốn giữ khố lại, thế nhưng bị Tần Vọng Thiên nắm lại hôn, sau đó bàn tay phải vừa to vừa hữu lực của tiểu hài tử duỗi tới vị trí giữa hai chân hắn, phủ lên dục vọng của Mộc Lăng đã vì tác dụng của Độ Tiên Thảo mà hơi chút ngẩng đầu, nhẹ nhàng mà xoa bóp. Động tác trên tay Tần Vọng Thiên rất chậm rất chậm, phảng phất như là muốn thưởng thức biểu tình khi nhẫn nại kiềm chế của Mộc Lăng. Thấy hình dạng Mộc Lăng cắn môi dưới chết cũng không lên

https://thuviensach.vn

tiếng, Tần Vọng Thiên đột nhiên cảm thấy thật sảng khoái, lực đạo trên tay lại nặng thêm một chút, cúi đầu ngậm lấy tai Mộc Lăng, vươn đầu lưỡi vào trong nhĩ động, nóng rực liếm vào bên trong.

"Ân…", Mộc Lăng nhịn không được khẽ kêu một tiếng, hai chân hơi run lên, tựa hồ là bất mãn, hung hăng đạp Tần Vọng Thiên một cước, thế nhưng toàn thân vô lực, bởi vậy chỉ làm mình cùng Tần Vọng Thiên tiếp xúc càng chặt chẽ. Tần Vọng Thiên thỏa mãn đem cả người mình đè ép tới, vô cùng thân mật hôn hai mắt Mộc Lăng, nói: "Đừng nóng vội, Lăng, đêm vẫn còn dài, hai chúng ta cứ từ từ mà đến"

Mộc Lăng muốn giết người, thế nhưng tay chân không có khí lực, vừa tức vừa sốt ruột, vậy mà tay Tần Vọng Thiên lại tăng tốc. Tiểu hài tử này không phải là chưa từng làm sao? Sao lại biết cách làm sao cho sảng khoái nhất như thế? Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên giày vò cho tâm dương khó nhịn, dồn sức mắng chửi, Tần Vọng Thiên có chút không đồng ý đưa tay điểm nhẹ lên môi hắn, cười nói: "Lăng, lúc này làm sao lại mắng người, phải gọi Vọng Vọng!"

"Ta là tiểu cẩu đến cắn chết ngươi… A!" Mộc Lăng cả kinh run cả người, Tần Vọng Thiên dùng một chân mở hai chân hắn ra, không cho hắn khép lại, kề sát vào tai hắn xấu xa nói: "Lăng, bắt đầu ướt rồi."

"Phừng" mặt Mộc Lăng lập tức đỏ tới mang tai, mất mặt chết đi được nga, cả đời này có lẽ hắn cũng chưa từng mất mặt như thế.

Có điều, đương nhiên là chuyện khiến Mộc Lăng càng tức giận hơn còn ở phía sau, tay Tần Vọng Thiên đột nhiên rời khỏi nơi đã sôi sục ý chí chiến đấu, chuyển sang bên cạnh nhẹ nhàng quanh co, thỉnh thoảng lại vuốt ve phần da thịt non mềm giữa hai chân, miệng nhẹ nhàng trêu đùa bên tai cùng bên gáy, nhìn Mộc Lăng khó nhịn mà giãy nhẹ thân thể, Tần Vọng Thiên cười: "Lăng, có muốn không?"

https://thuviensach.vn

“Muốn cái đầu ngươi!” Mộc Lăng vẫn mạnh miệng như trước, thật muốn chụp một thỏi vàng hung hăng đập hắn, trực tiếp đập chết Tần Vọng Thiên cho hết chuyện! Nhưng ngẫm lại thế nào cũng không nỡ, nhưng mà tiểu hài tử chết tiệt này quá lộng hành rồi.

“Ngươi hỗn đản!” Mộc Lăng tàn bạo mắng người: “Tiểu tử chết tiệt ngươi chờ, chờ ta có thể cử động rồi, lão tử… Lão tử hoạn ngươi!”

“Vậy nhân lần này làm đến thỏa nguyện!” Trong mắt Tần Vọng Thiên lập lòe lang tính, nhào đến trên người Mộc Lăng, hung hăng hôn.

“Ta muốn ở trên!” Mộc Lăng đột nhiên rống lớn một tiếng.

“A?” Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng: “Cái gì?”

Mộc Lăng híp mắt, cố nén dục niệm ngày càng mạnh trong cơ thể xuống, lật mạnh người một cái, áp trên người Tần Vọng Thiên, tàn bạo nói: “Ta muốn ở trên!”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, nói: “Lăng, ngươi ở trên hay dưới đều được, nhưng mà sau khi ăn Độ Tiên Thảo, hình như chỉ có thể ở phía dưới thôi mà? Hơn nữa hình như còn phải liên tục làm nửa tháng… Khoảng cách một ngày đêm!”

“Câm miệng!” Mộc Lăng thẹn quá thành giận, đè lên Tần Vọng Thiên: “Ta mặc kệ, ngươi để ta ở phía dưới… Không phải… Là phía trên!”

Mộc Lăng thật muốn cắn cho đứt luôn lưỡi mình, Tần Vọng Thiên cũng bị chọc cười, ôm lấy Mộc Lăng ngẩng đầu hôn hắn, nói: “Ngươi muốn ở đâu cũng được… Bất quá Lăng, Hạ Vũ nói cho ta biết, nếu như dùng Độ Tiên Thảo hỗ trợ hành phòng, rất tốt cho thân thể, một phần nội lực của ta còn có thể chuyển sang cho ngươi, khiến thân thể ngươi nhanh hồi phục hơn.”

https://thuviensach.vn

“Lão tử không cần, ai cần, ngươi không được làm bậy, lão tử có làm cũng muốn ở phía trên!” Mộc Lăng lăn lăn: “Lão tử chết cũng không muốn ở phía dưới, nếu như để Tư Đồ biết, hắn nhất định sẽ khua chiêng gõ trống tuyên cáo khắp thiên hạ, dựa vào cái gì bắt ta ở phía dưới, ta không muốn, ta không muốn bị một tiểu hài tử chết tiệt áp xuống phía dưới!” [bé cưng đang bị reap mà cũng đáng iêu như thế, cắn~~]

Tần Vọng Thiên cũng mặc kệ mấy chuyện này, lúc Mộc Lăng còn đang phát giận hắn đã chậm rãi hôn dọc xuống theo đường lưng Mộc Lăng, lưu luyến nơi rốn, bị Mộc Lăng vừa đá vừa đạp, cuối cùng Tần Vọng Thiên cũng bị Mộc Lăng trêu chọc cho nổi dã tính, cúi đầu, một ngụm ngậm vào dục vọng đang hưng chấn bừng bừng của Mộc Lăng.

“Ân…” Mộc Lăng đột nhiên ngoan ngoãn, bởi vì có chút sảng khoái, sảng khoái đến nỗi trong lúc nhất thời chợt mơ hồ, không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể hừ nhẹ hai tiếng, sau đó dần thở dốc theo động tác của Tần Vọng Thiên, hai chân run r. Tần Vọng Thiên có chút không nỡ, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa hai chân Mộc Lăng an ủi. Mộc Lăng cũng không căng thẳng như vậy nữa, động tác của Tần Vọng Thiên mới bắt đầu nhanh hơn, đồng thời bắt đầu cởi y phục của mình.

“Ân…” Hai chân Mộc Lăng gồng cứng, tay nắm chăn, trong đầu đủ thứ loạn thất bát tao, thế nhưng không ngờ, lại sảng khoái như vậy.

Tần Vọng Thiên giống như nhận được cổ vũ, động tác càng lúc càng mãnh liệt, Mộc Lăng đột nhiên cảm giác trong ngực xuất hiện một dòng xung động kịch liệt, trong nháy mắt, Mộc Lăng vươn hai tay, nắm chặt mái tóc như cương châm của Tần Vọng Thiên.

“A a!” Mộc Lăng thê lương kêu một tiếng, sau đó thắt lưng căng ra. Tần Vọng Thiên cảm giác trong miệng một trận rung động, ngầm hiểu, cố sức hút vào, khoái cảm ập tới, Mộc Lăng đầu tiên là toàn thân tê rần, dường như cả hô hấp cũng ngừng, trong một thoáng thất thần, nhưng rất nhanh đã

https://thuviensach.vn

biến thành thỏa mãn sâu sắc. Thân thể vô lực nhưng không mệt mỏi, chỉ là giống như đang nổi trong nước, Mộc Lăng nhẹ nhàng thở gấp.

"Cảm giác thế nào?" Tần Vọng Thiên vươn người hôn lên mặt Mộc Lăng, dịch thể bạch trọc còn vương lại bên khóe môi làm Mộc Lăng giơ tay muốn tát, Tần Vọng Thiên đưa mặt tới, hạnh phúc chịu đánh, nói: "Lăng, ta cũng muốn!"

"Cắn chết ngươi!" Mộc Lăng giận đến cực điểm, nhưng còn chưa kịp mở miệng mắng người, đã đột nhiên hét to một tiếng, bởi vì ngón tay của Tần Vọng Thiên đã chậm rãi vòng ra phía sau hắn, chậm rãi trượt dọc theo đường lõm xuống bên dưới thắt lưng, tìm chính xác đến khe hở kia, đầu ngón tay giữa thăm dò đi vào, ấn vào một điểm mềm mại nào đó.

"Ân…"

"Có cảm giác?"

"Cảm cái đầu ngươi!" Mộc Lăng mạnh miệng.

"Thế này thì sao?" Tần Vọng Thiên chen ngón tay giữa vào.

"A!" Mộc Lăng kinh hãi kêu lên, ngước mắt nhìn Tần Vọng Thiên: "Tiểu hài tử chết tiệt, lấy ra… Ân."

Tần Vọng Thiên cố ý đùa dai nói: "Mạnh miệng nga, thật ra ngươi rất muốn có phải không?"

"Ta không có!" Mộc Lăng biện hộ, Tần Vọng Thiên cười ha hả nói: "Thế nhưng ta nghe nói sau khi ăn Độ Tiên Thảo sẽ rất muốn rất muốn."

"Không phải." Mộc Lăng lắc đầu, thế nhưng cảm giác Tần Vọng Thiên lại duỗi vào thêm một ngón tay, đáng giận nhất là Độ Tiên Thảo này

https://thuviensach.vn

ăn xong rồi làm không cảm thấy quá khổ sở, còn khoan khoái tới mức hắn rên khẽ, càng muốn nhiều hơn.

Tần Vọng Thiên cũng cảm giác được bên trong Mộc Lăng nhẹ nhàng chậm rãi nhu động, nội bích nóng bỏng ướt át lại mềm mại nhịp nhàng co rút, phảng phất như đang mút lấy ngón tay hắn, Tần Vọng Thiên nuốt một ngụm nước bọt, tưởng tượng đến lúc mình tiến nhập vào đó sẽ có bao nhiêu vui sướng, đây chính là bên trong Lăng, là nơi mà mỗi đêm hắn đều tha thiết ước mơ, cả nằm mơ cũng mong chờ ngày này.

“Lăng!” Tần Vọng Thiên ôm choàng lấy Mộc Lăng, kéo một chân hắn lên, đem dục vọng đã đứng thẳng từ lâu của mình để vào huyệt khẩu đang khép mở vì tác dụng của dược thảo cùng đùa giỡn khi nãy của mình.

“Hô…” Không biết có phải vì khẩn trương không, Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, sau đó hai mắt nhìn chăm chú vào gương mặt ửng hồng của Mộc Lăng, chậm rãi đẩy phân thân mình vào từng chút một.

“A!” Mộc Lăng hét một tiếng bắt đầu chửi bậy: “Tiểu hài tử chết tiệt, đồ lưu manh, sớm muộn gì cũng hoạn ngươi, hoạn ngươi… A!”

“Vẫn còn mạnh miệng nga?” Tần Vọng Thiên cười hì hì đưa tay bắt lấy cằm Mộc Lăng nói: “Ngươi đang muốn ta hung hăng khi dễ ngươi sao?”

“A phi!” Mộc Lăng giơ chân lên, nhân lúc Tần Vọng Thiên chưa kịp phản ứng đạp trúng mặt hắn một cái, tàn bạo: “Nha a, gia gia… A! Chờ… Ân.”

Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng đá trúng, không hiểu sao lại cảm thấy sảng khoái, Mộc Lăng vẫn rất có tinh thần, như vậy làm mới có lạc thú! Nghĩ xong liền đẩy mạnh người đến phía trước, dồn sức, đem toàn bộ phân thân đẩy vào, vùi thật sâu vào trong Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

“Ân!” Mộc Lăng sợ hãi kêu một tiếng, nói không được là đau hay sảng khoái.

Dưới tác dụng của dược thảo, nội bích Mộc Lăng co rút lại, ôm chặt lấy phân thân Tần Vọng Thiên, dường như mỗi một khe hở đều nóng rực mà hòa hợp vào nhau. Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, bên trong Mộc Lăng chặt chẽ, mềm mại, nóng bỏng vây chặt lấy phân thân mình không tha, còn không ngừng rung động.

“Lăng!” Tần Vọng Thiên thoải mái thở dốc: “Thật thoải mái a, nương a ta lẽ ra phải làm ngươi sớm hơn một chút! Mất công lãng phí nhiều thời gian như vậy, ta mặc kệ, sau này ngươi phải bù lại cho ta, ta mỗi ngày đều phải làm bảy lần!”

“Ngươi đi chết… Ân, bảy lần, cẩn thận tinh tẫn thân vong! A… ” Giữa tiếng mắng của Mộc Lăng xen lẫn với thanh âm rên rỉ khó chịu, bởi vì Tần Vọng Thiên không chút khách khí ở bên trong thay đổi góc vào, tiếp xúc trọn vẹn khiến Tần Vọng Thiên vốn dĩ đã rất muốn càng thêm khó nhịn, càng nghĩ càng bốc hỏa, Mộc Lăng đã nhặt một khối vàng lên đập qua!

“A!” Tần Vọng Thiên vội vàng tránh trái tránh phải, hậu quả là Mộc Lăng càng bị giày vò, mắng to: “Không được cử động a!”

“Nếu ngươi không lấy vàng đập ta thì ta đâu có tránh a!” Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ biện hộ, lại hỏi Mộc Lăng: “Lăng, có thoải mái không? Bằng không để ta động thử xem? Ta đã rất thư thái. nói không chừng động lên càng sảng khoái hơn!”

“Ngươi đi chết!”

Thế nhưng không đợi Mộc Lăng mắng xong, Tần Vọng Thiên đã chậm rãi trừu động, khoan khái thở ra một hơi: “Lăng, thật thoải mái a!”

https://thuviensach.vn

“Ngươi… Ân.” Mộc Lăng cũng nhịn không được nói: “Ân, cũng rất thoải mái…” Chẳng ngờ là, ngực nghĩ nhưng miệng đã nói ra rồi.

“Lăng!” Tần Vọng Thiên vừa mừng vừa sợ, nói: “Vậy công phu của ta cũng không tệ lắm phải không? Ngươi đã có cảm giác, vậy ta không uổng công học nhiều như vậy a, sau này mỗi ngày đều phải làm!”

“Ngươi không còn cơ hội đâu!” Mộc Lăng cắn răng: “Ân… Sau hôm nay… Ta, ta sẽ đem ngươi đi hoạn… A, chậm một chút a!”

Tần Vọng Thiên cười ha ha, ôm lấy thắt lưng Mộc Lăng, duỗi người lên hôn lên môi Mộc Lăng, tiếp xúc càng trọn vẹn khiến cho thân thể hai người đều nóng lên, Tần Vọng Thiên giống như ngựa hoang thoát cương, cũng như mãnh thú đói bụng lâu ngày, bản tính đều lộ ra, luật động có tiết tấu càng nhanh hơn.

Mộc Lăng bị hắn làm cho thở dốc liên tục, ngoại trừ rên rỉ ra cái gì cũng làm không được, chỉ có thể mắng người, thỉnh thoảng lại cắn hắn một cái. Nhưng Tần Vọng Thiên dường như là điên rồi, Mộc Lăng càng hung hắn càng mạnh hơn, triệt để khi dễ Mộc Lăng.

Tiến tiến xuất xuất khiến cho Mộc Lăng sắp phát cuồng, Tần Vọng Thiên mới ôm lấy cổ Mộc Lăng, hôn lên môi hắn, sau đó hai người đều cứng người lại…

“A!” Mộc Lăng úp mặt bên gáy Tần Vọng Thiên hung hăng cắn, Tần Vọng Thiên dừng trong thân thể hắn, đâm vào nơi mẫn cảm nhất của hắn, đem trọc dịch nóng rát toàn bộ bắn vào, nóng đến mức Mộc Lăng nhịn không được kêu ra tiếng.

Sau một hồi đại chiến, hai người đều hết sức, Mộc Lăng ngồi phịch trên lớp áo lông cừu thở dốc, thấy Tần Vọng Thiên còn ôm hắn chậm rãi hôn, thứ gì đó còn trong thân thể, Mộc Lăng bốc hỏa, đưa tay đẩy hắn: “Cút ay, ta cũng muốn công!”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên bật cười, đưa tay xoa cằm Mộc Lăng, nói: “Không phải ngươi muốn hoạn ta sao?”

“Đúng vậy!” Mộc Lăng hung hăng trừng: “Chờ sáng mai, ta sẽ hoạn… A! Ngươi làm gì?!”

Mộc Lăng kinh hãi, bởi vì phân thân Tần Vọng Thiên trong thân thể hắn lại trướng đại.

“Nếu ngày mai sẽ bị hoạn, vậy ngày hôm nay làm cho thỏa nguyện!” Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng xoay người một cái, vẫn duy trì trạng thái tiến nhập, đổi một tư thế khác, chuyển thành Mộc Lăng ngồi xổm trên người hắn…

“A!” Mộc Lăng nghĩ tư thế này so với khi nãy còn mất mặt hơn, chơi xấu nói mặc kệ, hắn buồn ngủ rồi. Thắt lưng Tần Vọng Thiên hơi động một cái, nghĩ biểu tình Mộc Lăng sao lại liêu nhân đến vậy, hai tay nắm thắt lưng Mộc Lăng nói: “Lăng, hôm nay chúng ta không ngủ, chúng ta làm đến hừng đông!”

“A… Sẽ chết, ngươi là hầu tử a!” Mộc Lăng nóng nảy: “Dừng lại, ai nha… Ân.”

Tần Vọng Thiên chuyên tâm liên tục đong đưa đong đưa không ngừng, đêm đó, hắn ngồi một lúc lại đứng một lúc, đem Mộc Lăng ôm lên bàn áp lên tường, làm trọn một đêm. Cho đến khi Mộc Lăng bị hắn giày vò đến sắp điên, cả người mềm nhũn thì bị hắn ôm lên giường còn lầm rầm niệm: “Hoạn ngươi, hoạn ngươi, hoạn ngươi một trăm lần!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vọng Thiên thần thanh khí sảng đi từ trong phòng ra, đến ngoài viện duỗi người một cái thật dài, cảm thấy trời hôm nay sao mà xanh quá, xanh đến nỗi tim hắn rung động không ngớt.

Trên đầu là tiếng chim sẻ kêu thật to, còn êm tai hơn cả oanh ca, trên trời một khối mây trắng bay qua, Tần Vọng Thiên tán thán, vừa trắng vừa mềm, thật giống cái mông của Lăng Lăng… Cẩu cẩu Tiểu Hắc của Vương Thập Nhị vẫy đuôi chạy tới.

Nó vẫy đuôi với Tần Vọng Thiên, kêu âu âu hai tiếng. Tần Vọng Thiên đưa tay xoa xoa đầu nó, làm thế "hư".

Tiểu Hắc tiếp tục vẫy đuôi, ngồi xuống cạnh Tần Vọng Thiên, cũng ngưỡng mặt cùng hắn nhìn đám mây trên trời…

Lúc Giáp Ất Bính Đinh đi qua sân, thấy được hình ảnh quỷ dị như vậy, một người một cẩu đứng song song trong sân cạnh giếng nước ngưỡng mặt nhìn mấy đám mây bay qua bay lại trên trời, trên mặt Tần Vọng Thiên còn đang khuếch trương dáng cười hạnh phúc.

Giáp Ất Bính Đinh hiếu kì đi đến gần, đứng cạnh Tần Vọng Thiên, cũng ngưỡng mặt, muốn nhìn thử xem Tần Vọng Thiên rốt cuộc đang nhìn thứ gì, thế nhưng trên bầu trời ngoại trừ một đám mây trắng hình cái mông vô duyên vô cớ bay tới, cũng không còn gì đặc biệt.

"Đại ca?" Giáp hít sâu một hơi rống lên: "Nhìn gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên lập tức liếc mắt trừng hắn, vươn một ngón tay, "hư…"

Giáp Ất Bính Đinh vội vàng che miệng, đây đó liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng im miệng không nói.

"Giáp a, đi nấu canh bồ câu, sau này mỗi ngày hai bữa, cho Lăng Lăng ăn." Tần Vọng Thiên phân phó.

"Nga." Giáp xoay người đi.

"Ách, Ất a." Tần Vọng Thiên lại gọi Ất: "Đi làm mấy cái đệm thật mềm, về sau nếu Lăng đứng mệt muốn ngồi, phải đặt xuống trước cho hắn."

"Nga." Ất cũng gật đầu đi.

"Bính a." Tần Vọng Thiên lại nói: "Ân… Từ nay về sau, xây dựng Tu La Bảo các chuyện lớn nhỏ các ngươi phải phụ trách nhiều một chút, không có chuyện gì thì tận lực ít tới làm phiền Lăng Lăng, nghe không?"

"Nga." Bính cũng ngoan ngoãn chạy.

Tần Vọng Thiên còn chưa kịp gọi Đinh, Đinh đã ngoan ngoãn chạy đến hỏi trước: "Cái kia, đại ca… Ta hỏi trước một câu."

"Hỏi." Tâm tình Tần Vọng Thiên hôm nay là tốt chưa từng thấy.

"Cái kia… Có phải đại phu có rồi không?" Đinh nơm nớp lo sợ hỏi: "Mấy thứ ngài phân phó thật giống như chuẩn bị cho nữ nhân ở cữ… Nấu canh bồ câu…"

"Cút!" Tần Vọng Thiên một cước đạp Đinh ra ngoài, nói: "Mau đi chuẩn bị điểm tâm, phải là vừa ngon vừa dễ ăn! Lăng cũng sắp tỉnh!"

https://thuviensach.vn

Đuổi Giáp Ất Bính Đinh đi rồi, Tần Vọng Thiên lại vội vã quay vào trong phòng. Có lẽ là tối qua đã làm quá lâu, khi nãy ở bên trong không cảm thấy, thế nhưng ra ngoài đi dạo một vòng, Tần Vọng Thiên trở lại trong phòng thì nghe được một mùi hương dâm mỹ nhàn nhạt. Trước mắt Tần Vọng Thiên lại xuất hiện khung cảnh "thịnh yến" tối qua, tâm tình càng tốt hơn, cẩn thận đi đến bên giường, vén lên bức màn giường đang rủ xuống.

Trên giường đệm phía sau, Mộc Lăng tĩnh lặng nằm, vẫn còn đang ngủ say, đương nhiên, cả người trần trụi. Chăn che từ vai xuống, Mộc Lăng nằm sấp ngủ, trên cánh tay và cổ lộ bên ngoài, một chuỗi hôn ngân hồng nhạt. Tần Vọng Thiên cảm thấy mình lại có chút kích động, ngồi lên giường, nghiêng người dựa sát vào Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên thâm tình đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai gầy gầy của Mộc Lăng, cúi đầu, hôn lên cánh tay hắn một cái.

Mộc Lăng hừ hừ mấy tiếng, xoay mặt, chui chui vào chăn, Tần Vọng Thiên sợ Mộc Lăng bị lạnh, đắp chăn ngay ngắn lại cho hắn. Nhìn nhìn lại cảm thấy tâm ngứa, liền cởi hài leo lên giường, chui vào chăn, ôm choàng lấy Mộc Lăng.

Mộc Lăng lại hừ hừ hai tiếng, chui trong lòng Tần Vọng Thiên ngọ ngoạy, lầm bầm mấy câu nói mê: "Tiểu hài tử chết tiệt… Ân, hoạn ngươi!"

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, đưa tay vỗ nhẹ vào mông Mộc Lăng mấy cái.

"Ân!" Nơi đó của Mộc Lăng tối qua có chút sử dụng quá độ, cho nên cực kì mẫn cảm, Tần Vọng Thiên vỗ vỗ hắn nhịn không được lại hừ hừ mấy tiếng, sau đó dụi dụi trong lòng Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên hít mạnh một hơi… Lăng Lăng đang ngủ mà còn muốn mê hoặc hắn! Sau đó lại duỗi tay vỗ vỗ mông Mộc Lăng, Mộc Lăng

https://thuviensach.vn

mơ mơ màng màng chui chui vào trong tay Tần Vọng Thiên, còn liều mạng cọ tới cọ lui, trong miệng vẫn lầm bầm, chốc chốc lại mắng chửi "Hoạn ngươi", "Cắn chết" các loại.

Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng cọ tới cọ lui, lại cảm thấy hăng hái, chăm chú nhìn gương mặt lúc ngủ của Mộc Lăng một chút, cúi xuống hôn một cái, nói: "Lăng, chính là tại ngươi không ngoan, sớm sớm lại dụ dỗ ta… Ta lại muốn làm…"

Nhẹ nhàng hôn lên tai Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên thấp giọng hỏi: "Lăng, làm thêm một lần nữa được không?" b

Mộc Lăng vẫn hừ hừ như cũ.

Tần Vọng Thiên gật đầu: "Ngươi đồng ý rồi, vậy ta làm a!"

Sau đó, Tần Vọng Thiên cởi y phục, lao đến.

Khoảng một canh giờ sau, chợt nghe thấy từ trong phòng của Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng truyền ra một tiếng rống kinh thiên động địa: "Tần Vọng Thiên, ta làm thịt ngươi!" Vô số chim chóc kinh hoảng đập cánh bay…

Buổi chiều cùng ngày, Mộc Lăng cuối cùng cũng từ trên giường đứng dậy được, xoa xoa thắt lưng đau nhức, vịn khung cửa ra ngoài, miện hùng hùng hổ hổ: "Nương a, tiểu tử chết tiệt, ngươi phản rồi, lão tử hoạn ngươi!"

"Lăng Lăng, uống chút nước." Tần Vọng Thiên đến gần, bưng ly trà.

Đại gia Mộc Lăng nhận nước, uống một ngụm, Ất ôm một đống đệm mềm tới, Tần Vọng Thiên vội vàng đặt hai cái lên bộ bàn đá trong sân, đỡ Mộc Lăng đi qua ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng tuy rằng còn muốn mắng người, nhưng có điều ngồi lên đệm êm cảm giác mềm bông bông, cũng không phản đối nữa, dù sao hiện tại cũng là thời kì đặc biệt, có một cái đệm, ngồi lên êm ái rất nhiều nga.

Sau đó, Giáp lại bưng lên một tô canh bồ câu thơm ngào ngạt lên.

Mộc Lăng ngửi ngửi con bồ câu, cảm thấy không tồi, tâm tình cũng tốt lên một chút.

Sau đó, thức ăn đủ loại được dọn lên, đều là những món Mộc Lăng thích ăn nhất, tâm tình Mộc Lăng lập tức tươi tỉnh, cầm thìa múc cho vào miệng, Mộc Lăng hạnh phúc dạt dào chép chép miệng, vui vẻ lên, chọp chẹp chọp chẹp bắt đầu ăn.

Tần Vọng Thiên ngồi một bên ân cần gắp thức ăn cho Mộc Lăng, thỉnh thoảng lại lấy tay lau thức ăn dính bên môi cho Mộc Lăng, đưa vào miệng mình, Mộc Lăng đang bận ăn, cũng không rảnh tới hắn.

Đang hoan hỉ ăn, bỗng thấy có một tiểu đệ chạy đến, nói: “Đại phu, ta đã thăm dò được chuyện ngươi bảo rồi.”

“Ân.” Mộc Lăng ngậm đùi bồ câu, hỏi: “Thế nào rồi?”

“Trước đây không phải ngươi đã bảo chúng ta tung tin, nói Nhạc Tại Đình bất cử sao?” Tiểu huynh đệ cười ha hả hỏi.

“Ân.” Mộc Lăng gật đầu: “Hiện tại đã lan truyền đến đâu rồi?”

“Rất thú vị.” Tiểu huynh đệ nói: “Quả thật là đủ loại, hiện tại còn được lan truyền nhiều hơn, không phải công phu Nhạc Tại Đình bỗng dưng tăng cao rất nhiều sao? Cho nên rất nhiều người nói hắn đã tự cung rồi!”

“Phụt…” Mộc Lăng vui cười: “Vậy thì luyện được công phu gì a?!”

https://thuviensach.vn

“Vẫn còn nữa, nói Nhạc Tại Đình kì thật là một sắc ma, trước đây không phải có chuyện hắn vừa nhìn cô nương nhà người ta đã có phản ứng sao, sau lại miệt mài quá độ, cho nên đã bất cử rồi.” Tiểu huynh đệ thao thao bất tuyệt: “Còn có a, có mấy người giang hồ không biết chuyện muốn cho Nhạc Tại Đình một cơ hội rửa sạch danh dự, hẹn hắn cùng đi kỹ viện, thế nhưng Nhạc Tại Đình không đi, chuyện này càng khiến thiên hạ chê cười, hiện tại toàn bộ Lạc Hà Thành thậm chí toàn bộ võ lâm đều biết, Nhạc Tại Đình là một hoạn quan, không thể làm chuyện đó.”

Mộc Lăng thỏa mãn gật đầu, lại hỏi: “Dược phấn ta đưa cho ngươi đâu? Các ngươi đã rắc vào trong sông chưa?”

“Rắc rồi!” Tiểu huynh đệ càng vui vẻ: “Cái này rất vui, mấy hôm trước không biết vì sao người của Nhạc gia trại mua một lượng lớn cẩu tiên và dương thận về, chuyện này càng lan truyền rộng hơn, nói Nhạc Tại Đình đang tăng cường bổ thận tráng dương.”

“A…” Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, hỏi Mộc Lăng: “Lăng, ngươi lại làm gì vậy?”

Mộc Lăng cười tủm tỉm nói: “Hiện tại chúng ta đang bận, một năm này, ta muốn cho Nhạc Tại Đình và Đoan Mộc Viêm không được an bình! Cũng là báo chút thù cho ngươi!” Vừa nói, vừa đưa cho tiểu huynh đệ kia thêm một bao dược phấn, nói với hắn: “Ngươi rắc thêm cái này vào sông, sau đó lại tung thêm vài tin đồn.”

“Cái gì?” Tiểu huynh đệ cảm thấy rất hứng thú chạy đến gần Mộc Lăng, Mộc Lăng kề vào tai hắn thấp giọng nói: “Thứ nhất, ngươi đi loan truyền, từ loạn táng khanh[bãi tha ma] có một mật đạo thông đến Nhạc gia trại, Nhạc gia trại trước đây chuyên giết người cướp của, người bị bọn họ giết đều ở loạn táng khanh.”

Tiểu huynh đệ gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Còn nữa.” Mộc Lăng tiếp tục nói: “Đi ra ngoài truyền, nói Nhạc Tại Đình vì muốn cải chính tin đồn, đang chuẩn bị thành thân, bởi vậy thỉnh các mỹ nữ trong thiên hạ đến tương thân! Sở thích của Nhạc Tại Đình tương đối đặc biệt, không thích mỹ nữ trẻ đẹp, chỉ thích hung dữ, eo to mông thô, mũi to miệng rộng mắt nhỏ! Tuổi trên dưới bốn mươi, công phu trên giường tốt!”

Tần Vọng Thiên vừa lắc đầu vừa ăn cơm.

Tiểu huynh đệ gật đầu, Mộc Lăng lại nói: “Cuối cùng, lan truyền ra ngoài, nói Nhạc Tại Đình mặt dày trân tráo, nói trong võ lâm không có nam nhân, hắn là nam tử hán đệ nhất thiên hạ!”

Tiểu huynh đệ gật đầu liên tục, Mộc Lăng thưởng cho hắn một khối vàng, còn nhét vào miệng hắn một cái đùi gà, nói: “Đi làm đi, các ngươi cơ linh một chút, khi nào về ta có trọng thưởng!”

“Hảo!” Tiểu huynh đệ cất vàng vào trong áo, hoan hoan hỉ hỉ chạy đi.

“Tin đồn như thế cũng có người tin?” Tần Vọng Thiên càng nghĩ càng thấy thần kì: “Muốn hủy danh dự một người thật sự quá đơn giản.”

“Xong rồi.” Mộc Lăng bĩu môi: “Như Nhạc Tại Đình mà còn có danh dự sao, hắn phải gọi là ra cửa xà sập!”

“Là thế nào?” Tần Vọng Thiên gắp một viên tử hỉ hoàn cho vào miệng Mộc Lăng, đầy mắt sủng nịch.

“Công phu của Nhạc Tại Đình không tồi, nhưng còn chưa tới trình độ khiến kẻ khác kính nể như Tư Đồ, Nhạc gia trại của hắn lại có tiền có thế, thế nhưng gần đây người có tiền có thế cũng không ít, bao nhiêu người trong đó vẫn nhìn Tư Đồ đỏ mắt ghen tị a? Chỉ là dám giận không dám nói! Bởi vì Tư Đồ giỏi hơn bọn hắn rất nhiều! Thói đời cũng chỉ thế này, ngày nào bản lĩnh của ngươi hơn người, sẽ không ai dám đến so với ngươi. Cũng

https://thuviensach.vn

như tên giết lợn ở thành đông, sẽ đố kị với chủ hàng thịt ở thành tây, nhưng không lý nào sẽ đi báo quan! Nhạc Tại Đình hắn muốn làm đệ nhất võ lâm danh trấn tứ phương, nói thì dễ làm thì khó, trừ phi có được khí phách như Tư Đồ, mở cửa nhận thư khiêu chiến, mặc kệ là ai, tới cửa lập tức đánh bại, giáo chúng mấy mươi vạn, đừng nói chỉ là mấy môn phái võ lâm, ngay cả sói con tiểu hoàng đế chết tiệt kia cũng không dám động đến một chút. Nhạc Tại Đình hắn là cái rắm gì a, làm người không có thiên thời, địa lợi cũng vô dụng, cần phải có cả thiên thời địa lợi nhân hòa, còn phải có năng lực vượt hơn người khác nghìn vạn lần! Nhạc Tại Đình quá nông nổi, đời này không thể làm thành đại sự!"

Tần Vọng Thiên gật đầu, hỏi Mộc Lăng: "Ta thì sao?"

Mộc Lăng nhướng mày: "Ngươi không giống Nhạc Tại Đình, ngươi nghĩ a, ngươi có một thân công phu, còn có nhân mạch[khả năng thu hút, lãnh đạo, kết nối người khác]! Làm người a, có bản lĩnh có nhân mạch, tiền bạc danh lợi chỉ cần muốn là có, không cần quá xem trọng, chúng ta không dùng thủ đoạn với người nhà, cho nên theo chúng ta đều là huynh đệ thật tâm thật ý. Hiện tại thủ hạ của ngươi có mấy nghìn người, có địa phận rộng lớn, còn có Tu La Bảo! Cái này gọi là vận sức chờ phát động, không làm thì thôi, đã làm thì phải khiến người người kinh động, vậy mới khí khái!"

Tần Vọng Thiên yên lặng nghe Mộc Lăng nói, gật đầu: " Làm người kiên định vẫn tốt hơn!"

"Đúng vậy!" Mộc Lăng nói: "Ngươi đi từng bước, không hại người, lão thiên gia sẽ giúp ngươi, nếu người hại người, rất nhanh là có thể thỏa nguyện, thế nhưng trời cao có mắt, sớm muộn gì cũng sẽ trừng trị ngươi!"

Nói xong, đưa tay vỗ vai Tần Vọng Thiên: "Ngươi yên tâm, tiểu tử Nhạc Tại Đình, tối đa chỉ có thể đắc ý nửa năm nữa… Nửa năm này lão tử cũng sẽ khiến hắn gà chó không yên không đắc ý được gì, nửa năm sau, Tu La Bảo chúng ta cùng đến, bắt hắn lấy máu trả nợ máu!"

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nhìn chăm chăm Mộc Lăng một lúc lâu, áp qua hôn má Mộc Lăng: “Lăng Lăng, ngươi thật sự là thượng đắc thính đường, nhập đắc ngọa phòng!”[chuyện ở phòng khách phòng ngủ đều làm tốt, chuyện ở phòng khách là kinh doanh buôn bán tính toán giúp đỡ chồng này kia nọ, việc phòng ngủ là... ta ứ biết]

“Ta phi!” Mộc Lăng cầm chân gà đâm Tần Vọng Thiên, nhào đến cắn người: “Ta nhớ ra rồi, ngươi chờ, chờ ta ăn no rồi, lão tử hoạn ngươi!”

Tần Vọng Thiên nhân cơ hội phản công chiếm tiện nghi.

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm, Giáp Ất Bính Đinh đã trở lại, vẫn đang mặc trang phục của Nhạc gia tứ tỷ muội, chạy tới đứng cạnh Mộc Lăng, nói: “Đại phu, Phùng Cách Mã đó lại tới, ngươi phải làm chủ cho chúng ta a.”

Mộc Lăng gật đầu, xoay mặt, đã thấy Phùng Cách Mã dẫn theo Tang Cách vội vàng chạy đến, hành lễ với Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên: “Đại ca nhị ca! Tiểu đệ đến thỉnh an!”

“Không dám không dám!” Tần Vọng Thiên vội vàng đích thân nâng dậy, sau đó lui qua ngồi trên ghế đá bên cạnh.

Hai mắt Phùng Cách Mã dán chặt trên người Nhạc gia tứ tỷ muội, thỉnh thoảng còn liếc mắt đưa tình một cái, Giáp Ất Bính Đinh thật sự khát khao muốn nôn.

“Ân… Đại ca a, hôn sự này?” Phùng Cách Mã chớp mắt nhìn Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên chớp mắt liên tục, như là đang nói: “Đây chính là các ngươi nói a, tm được mỏ vàng sẽ gả bốn vị muội muội cho ta, không được đổi ý nga!”

Mộc Lăng cười ha hả nói với Phùng Cách Mã: “Đừng nóng vội, một khi ta đã đáp ứng, đương nhiên sẽ gả bốn vị muội muội cho ngươi… Có

https://thuviensach.vn

điều a, ta hỏi trước ngươi một việc a.”

“Nhị ca cứ hỏi.” Phùng Cách Mã chớp mắt nhìn Mộc Lăng chăm chăm: “Huynh đệ ta nhất định sẽ trả lời đúng sự thật!”

“Làm phu thê, nhất định không được ghét bỏ khuyết điểm của đối phương, có đúng không a?” Mộc Lăng cười ha hả hỏi: “Không chỉ là ưu điểm, ngay cả khuyết điểm cũng phải thích, đúng không?”

“Chuyện đó là đương nhiên a!” Phùng Cách Mã hiên ngang vung tay, nói: “Bốn vị muội muội đã là mỹ nữ tuyệt thế rồi, ta cực kì hài lòng, khuyết điểm gì cũng không sao!”

Mộc Lăng cười cười, gật đầu: “Thật ra a… Nói rõ trước vẫn tốt hơn, bốn vị muội muội này, khuyết điểm lớn không có, chỉ có chút bệnh vặt, hơn nữa bốn người bệnh không khác nhau lắm, ý các nàng là, cho ngươi biết trước khuyết điểm của các nàng, như vậy đến lúc thú về sẽ không hối hận, vạn nhất ngươi không chịu được, vậy hủy bỏ hôn sự cũng không sao, các nàng không hận ngươi, tiếp tục ở lại Tu La Bảo làm huynh đệ.”

“Ai nha… Bốn vị muội muội thật là chu đáo a!” Phùng Cách Mã vui đến sắp thổi ra bong bóng, nói với Mộc Lăng: “Nhị ca, vậy bốn bị muội muội có khuyết điểm gì?”

“Nga…” Mộc Lăng chậc một tiếng, nói: “Cũng không phải vấn đề lớn lắm, chỉ là, dáng người…”

“Dáng người?” Phùng Cách Mã quan sát Nhạc gia tứ tỷ muội một vòng, Tang Cách đứng bên cạnh gật đầu liên tục: “Cái này là vấn đề lớn!” Bị Phùng Cách Mã một cước đá văng.

“Nhị đương gia.” Phùng Cách Mã xấu hổ gãi đầu: “Ta thích như vậy a, không tính là khuyết điểm.

https://thuviensach.vn

“Ai… Phùng trại chủ…” Mộc Lăng gọi một tiếng, Phùng Cách Mã nghe được sửng sốt, hỏi: “Trại… Trại chủ?”

Mộc Lăng gật đầu, cười nói: “Đại đương gia Tu La Bảo chúng ta là Tần Vọng Thiên, những thủ hạ đắc lực có thể làm trại chủ, sở hữu một bộ phận riêng, còn có nhân mã… Ngươi đây, ta muốn để ngươi làm một trại chủ.”

“Vậy thật tốt a!” Phùng Cách Mã vui mừng, liên tục gật đầu, quay lại nhìn Tang Cách: “Như vậy nghe hay hơn làm thổ phỉ!”

Tang Cách chỉ vào mũi mình hỏi Mộc Lăng: “Vậy, Nhị đương gia? Còn ta?”

“Ngươi đương nhiên là phó trại chủ a!” Mộc Lăng cười ha hả tra lời.

Tang Cách cũng vui mừng quá đỗi, cùng Phùng Cách Mã tán thán cải tà quy chính thật là tốt, được danh hào còn được thê tử!

“Đúng rồi, khuyết điểm còn chưa nói.” Mộc Lăng dường như đột nhiên nhớ ra thứ gì: “Bốn vị muội muội này a, so với nữ nhân bình thường trên người thiếu vài thứ, lại dư ra vài thứ!”

Phùng Cách Mã và Tang Cách liếc mắt nhìn nhau, Phùng Cách Mã gãi gãi đầu: “Thiếu cái gì dư cái gì?”

Tang Cách cũng gãi đầu, nói: “Đúng vậy, thiếu chút phong tình nữ nhi, dư chút khí phách nam nhân…” Vừa nói xong lại bị Phùng Cách Mã trừng.

“Nhị đương gia.” Phùng Cách Mã nói: “Cái này cũng không thành vấn đề!”

“Như vậy đi, bằng không để cho ngươi xem!” Mộc Lăng cười nói: “Bốn vị muội muội cũng rất phóng khoáng, bằng lòng cho ngươi nhìn, nếu

https://thuviensach.vn

ngươi nhìn qua rồi vẫn thích, chúng ta lập tức làm tiệc rượu, nếu xem qua không thích, đến lúc đó nói sau!”

“Được!” Phùng Cách Mã mừng đến sắp chảy nước mũi luôn, tâm nói còn chưa động phòng đã được thấy nga, lời to rồi.

Tang Cách và mấy hộ vệ bên cạnh vội vàng xoay người, tâm nói, nhìn qua một cái có khi nào buổi tối gặp ác mộng không a?!

Mộc Lăng thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, cũng tự che mắt mình, nói với Phùng Cách Mã: “Đã sẵn sàng rồi chứ?”

Phùng Cách Mã hô: “Được rồi!”

Mộc Lăng gật đầu, búng tay một cái với Nhạc gia tứ tỷ muội, sau đó vội vàng che mắt, cùng lúc đó, chợt nghe “Xoạt” một tiếng, thanh âm y phục bị giật mạnh, cùng với thanh âm Phùng Cách Mã hít một hơi…

Sau đó… Yên lặng.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Mọi người đợi một hồi lâu mới dám quay mặt lại, Mộc Lăng hé mắt thấy Giáp Ất Bính Đinh đã mặc y phục rồi, thở phào nhẹ nhõm, hỏi Phùng Cách Mã: “Phùng Cách Mã, khuyết điểm này ngươi có chấp nhận được không?”

Nhìn lại Phùng Cách Mã, chỉ thấy hắn mở to hai mắt, miệng há rộng, đứng ngốc tại chỗ.

“Đại ca?!” Tang Cách đẩy nhẹ Phùng Cách Mã: “Đại ca, chuyện gì a? Ngươi nhìn thấy thứ gì rồi?”

Phùng Cách Mã tuyệt không có chút biểu tình gì, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, một lúc lâu sau, đột nhiên ngẩng đầu, ngưỡng mặt ngã quỵ.

“Đại ca!” Bọn Tang Cách đều quá sợ hãi, vội chạy đến đỡ Phùng Cách Mã.

“Ai nha, đại ca hôn mê rồi!”

“Oa! Miệng sùi bọt mép rồi!”

…

Ngày hôm sau, Mộc Lăng tuyên bố, Phùng Cách Mã chủ động yêu cầu hủy bỏ hôn sự với Nhạc gia tứ tỷ muội, về phần lý do, Tu La Bảo mỗi người nói một chuyện, mọi người không ai biết được rốt cuộc ngày hôm đó

https://thuviensach.vn

Phùng Cách Mã đã thấy thứ gì, chuyện này cũng đã trở thành một trong mười sự kiện không thể giải thích của Tu La Bảo.

Ba tháng sau, Tu La Bảo căn bản xây dựng xong, hình thức ban đầu của tòa thành đã được kiến tạo, rộng lớn phi thường, kế tiếp là đến công đoạn quét sơn và điêu khắc trang trí. Tư Đồ lại gửi đến cho Mộc Lăng một đoàn điêu khắc gia từ Hắc Vân Bảo đến, tay nghề xuất chúng. Chưa hết, đoàn người lần này còn tiện đường mang đến cho Mộc Lăng thứ gì đó, Mộc Lăng vừa mở ra nhìn, liền thấy là một tô chè đậu đỏ lớn, đám điêu khắc gia kia đồng loạt quay về phía Mộc Lăng rống: “Truyền lời Tư Đồ bang chủ nói, chúc mừng Mộc đương gia đã phá thân đồng tử! Trưởng thành!” [Tư Đồ thính quá =.=]

Vì vậy, Mộc Lăng lại phát cuồng một lần nữa, cầm chổi đuổi đánh đám điêu khắc gia và nhân công quét sơn chạy khắp sân…

Lại qua ba tháng, Tu La Bảo xây dựng xong, toàn bộ mã tràng Mạc Bắc kết hợp thành một, ranh giới Tu La Bảo bao quát toàn bộ trung bộ, bắc bộ, kéo dài qua một vùng thảo nguyên rộng lớn ở phía tây, nhân số mở rộng đến ba vạn người.

Mộc Lăng tổ chức giáo thụ võ công, soạn ra một bộ công phu của Tu La Bảo, do bảo chủ Tần Vọng Thiên tự mình truyền thụ, Tu La Bảo phát triển hưng thịnh, trong chốn giang hồ, thanh thế phát dương quang đại. Khiến cho thiên hạ nhìn bằng ánh mắt khác xưa…

Tư Đồ cùng Tần Vọng Thiên giao thủ luận võ trên Thiên Sơn, hai người đánh ba ngày ba đêm, bất phân thắng bại, Tần Vọng Thiên một bước thành danh, người giang hồ xưng ——— Mạc Bắc Tu La, Tần Vọng Thiên.

Thanh thế Tu La Bảo rốt cuộc dần dần vang xa, nhưng thứ khiến Tần Vọng Thiên thỏa lòng nhất không phải cái này, mà là vì một chuyện khác… Dược hiệu của Độ Tiên Thảo thật sự rất kinh người, Mộc Lăng hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không có biện pháp chống cự, cho nên mỗi đêm đều phải để Tần Vọng Thiên làm, tình trạng giằng co này cứ tiếp tục kéo dài sắp hơn nửa tháng.

Nửa tháng sau dược hiệu của Độ Tiên Thảo đã được giải, nhưng dường như đã dưỡng thành thói quen, Tần Vọng Thiên thường xuyên đến chọc ghẹo Mộc Lăng, sau khi đánh đánh nháo nháo thì trực tiếp lăn lên giường, tuy rằng lần nào Mộc Lăng cũng phải quậy một trận, lại chướng tính thêm ba ngày. Thế nhưng Tần Vọng Thiên đương nhiên đã nắm được quy luật, mỗi lần trước khi làm phải dỗ ngon dụ ngọt, nói mấy thứ buồn nôn khiến cho Mộc Lăng mơ hồ, sau đó phải nhanh tay lẹ mắt, không chút do dự lập tức ôm lên giường xé y phục. Trong lúc làm nhất định Mộc Lăng sẽ đánh người cắn người, nhưng mà đây là tình thú nga, Tần Vọng Thiên thà chịu đầy vai đầy tay đều là dấu răng, bị cắn cho thống khoái, hắn làm cũng thống khoái. Ngày hôm sau chắc chắn Mộc Lăng sẽ giận dỗi, nhưng mà dâng đồ ăn lên là tốt rồi! Tần Vọng Thiên vắt óc tìm đủ mọi loại mỹ thực, mỹ vị trân tu[quý và lạ] về nhét vào miệng nuôi Mộc Lăng, ăn vài bữa Mộc Lăng sẽ quên. Sau đó Tần Vọng Thiên lại bắt đầu tìm cách ăn bữa đại yến tiếp theo…

Quá trình này liên tục tiếp diễn, trung bình mỗi hai ba ngày, là Tần Vọng Thiên có thể ăn được Mộc Lăng một lần. Mộc Lăng hận đến nghiến răng, hơn nữa đáng giận nhất là Tần Vọng Thiên vừa hai mươi, tuổi này gọi là thân thể cường tráng a, nhu cầu cũng lớn, Mộc Lăng đã hơn hai mươi rồi, Tần Vọng Thiên là cầm thú, không làm thì thôi, đã làm là sẽ làm cả đêm, khiến cho Mộc Lăng xương sống thắt lưng chân tay đều đau không cử động nổi. Cuối cùng Mộc Lăng phát hỏa, ước định dứt khoát với Tần Vọng Thiên, năm ngày làm một lần, nếu dám làm hơn, sẽ hoạn hắn!

Tần Vọng Thiên lăn lộn một trận mới sửa được thành bốn ngày làm một lần, không thể ít hơn. Vì vậy, ngoại trừ ngày thứ tư, hai tròng mắt Tần Vọng Thiên đều phát lục quang! Cả ngày ôm cứng Mộc Lăng kêu đói.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày này Mạc Bắc bắt đầu có tuyết rơi, sắp đến đêm ba mươi rồi. Đây là Lễ Tân Niên đầu tiên của Tu La Bảo, cho nên mọi người đều bận rộn chuẩn bị. Nhân số của Tu La Bảo tăng rất nhanh, may mà Mộc Lăng biết cách làm giàu, hơn nữa sân sau còn có một mỏ vàng lớn, bởi vậy gia sản đồ dùng đều chuẩn bị đầy đủ, lương thực cũng có dư. Mùa đông hằng năm ở Mạc Bắc có rất nhiều người vì thời tiết khắc nghiệt mà chết cóng cùng chết đói, Mộc Lăng thiện tâm, xuất ra một xe hoàng kim lớn, mua y phục mùa đông, dầu mỡ lúa gạo thịt cá, phái huynh đệ Tu La Bảo mang tặng đến từng thôn trang, trên đường gặp dân đói lưu lạc đều cứu giúp, mang về Tu La Bảo làm môn khách, ngay cả mèo hoang chó hoang cũng nhặt về, nuôi cho béo tốt.

Tân Niên sắp đến, hôm đó Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên xuống núi đi dạo, chợt thấy dưới chân núi có một đoàn người vây quanh thứ gì đó.

“Chuyện gì vậy?” Mộc Lăng chạy đến xem náo nhiệt, thấy ở giữa có một tiểu hài tử đang khóc, mấy huynh đệ Tu La Bảo cũng không biết làm sao, đó là tiểu nam hài nhi mới hơn mười tuổi, y phục tuy rằng rách nát, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra, trước đây là một hài tử nhà phú quý.

“Tiểu hài nhi!” Mộc Lăng đến gần hỏi nó “Khóc cái gì? Có người khi dễ ngươi sao?”

Tiểu hài nhi ngẩng mặt nhìn nhìn Mộc Lăng, có chút cảnh giác. Mộc Lăng lấy từ trong lòng ra một bao hạt thông đường, bỏ một viên vào miệng mình, một viên vào miệng tiểu hài tử, cười ha hả hỏi “Thế nào a? Khóc cái gì?”

Tiểu hài tử hít hít mũi, nói: “Các ngươi cũng là người của Hắc Cẩu Trại sao?”

Mộc Lăng chớp mắt mấy cái, thắc mắc: “Hắc Cẩu Trại là cái gì a? Ta là người của Tu La Bảo?”

https://thuviensach.vn

“Nhị đương gia.” Một tiểu huynh đệ nói: “Ta biết Hắc Cẩu Trại, gần đây chúng ta cứu được không ít người, đều là bị Hắc Cẩu Trại bắt đến.”

Mộc Lăng chớp chớp: “Là nơi nào a?”

“Ở Mạc Nam.” Giáp trả lời: “Nơi đó đều là tán tặc, quy mô không lớn, chuyên làm mấy chuyện trộm gà bắt chó, có thể là thấy sắp đến đông, nên ra ngoài bắt hài tử nhà lương dân, sau đó đòi tiền.”

“Nga…” Mộc Lăng sờ sờ cằm, nói: “Thật ra ta cũng có nghe nói vùng Mạc Nam không yên ổn, hóa ra đều chạy đến Mạc Bắc cả rồi sao?”

“Ở đó đã bị bọn chúng cướp bóc cạn kiệt rồi.” Giáp trả lời: “Đâu còn nhà lương dân nữa a.”

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Các ngươi tìm vài huynh đệ cơ linh, tra cho ta xem đám tặc tử này tổng cộng có bao nhiêu người!”

Giáp gật đầu, dẫn người đi làm.

“Lăng, ngươi muốn làm gì?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng đếm đếm ngón tay nói: “Còn năm ngày nữa là đến đêm ba mươi rồi đúng không?”

Tần Vọng Thiên gật đầu, Mộc Lăng gọi mấy người tiểu giáo đến, nói: “Đi tìm Thủy Thủy và Vân Vân đến đây.” Phân phó xong, Mộc Lăng kéo Tần Vọng Thiên chạy về đại điện. Đại điên thật khí thế a, có điều Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đều không mấy thích dáng vẻ cao cao tại thượng, cho nên đại điện cũng giống như một phòng tiếp khách lớn, ở giữa kê một cái bàn lớn, rất nhiều ghế, mọi người có thể ngồi cùng bàn chuyện.

“Tần đại ca, Mộc đại ca.” Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ chạy đến: “Có việc a?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng quan sát Nhạc Tại Vân một chút, hỏi: “Thế nào a? Công phu luyện thế nào rồi?”

Nhạc Tại Vân gật đầu, nói: “Tiến bộ không ít rồi, may nhờ có người đó…”

“Người đó?” Phùng Ngộ Thuỷ bất mãn liếc một cái: “Mấy ngày nay mỗi ngày ta bồi ngươi luyện công, ngươi còn nhờ người nào!”

Nhạc Tại Vân nhăn mặt nhăn mũi, lườm lại: “Ngươi bồi ta luyện ta, không phải ta cũng bồi ngươi luyện sao!”

“Công phu của ta mạnh hơn ngươi.!”

“Ta mạnh hơn một chút!”

“Ai… Được rồi được rồi.” Mộc Lăng khoát tay ngăn lại, nói: “Đừng ồn ào nữa, nếu công phu hai người các ngươi đã tốt rồi, vậy theo ta và Vọng Vọng ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Phùng Ngộ Thuỷ vui mừng: “Là về Hắc Vân Bảo thăm nhà sao? Ta rất nhớ Tứ Nương và Hân Hân!”

Mộc Lăng giơ tay đập hắn một cái: “Ngươi thật không tiền đồ! Chúng ta đi làm đại sự!”

“Đại ca đại phu!” Giáp Ất Bính Đinh vội vã chạy về.

“Thám thính về nhanh vậy sao?” Mộc Lăng giật mình.

Giáp có chút đắc ý nói: “Không phải trước đây ngài còn nói muốn bình nam sao? Cho nên đại ca đã an bài chúng ta thám thính từ trước rồi, ta vừa bảo bọn họ viết ra rồi!” Nói, đưa cuộn giấy trong tay cho Mộc Lăng: “Chúng ta tính thử, đều là lưu phỉ, lớn nhất cũng chỉ có vài ba trại, hơn nữa

https://thuviensach.vn

không hơn hai mươi người, còn lại đều chỉ có vài ba tiểu tặc… Đều ở trong núi.”

“Nhỏ như vậy a.” Mộc Lăng vuốt cằm nói: “Xem ra còn đơn giản hơn ta nghĩ.”

“Vị trí cơ bản đều biết hết sao?” Mộc Lăng hỏi Giáp.

“Đều biết hết!” Giáp đưa cho Mộc Lăng bản đồ vùng Mạc Nam, nói: “Đều đã đánh dấu trên đây rồi.”

“Hảo!” Mộc Lăng nhận bản đồ đưa cho Tần Vọng Thiên, nói với Giáp Ất Bính Đinh: “Gọi người đi truyền tin cho ta, nói bảo chủ Tu La Bảo Tần Vọng Thiên, trong vòng ba ngày bình định toàn bộ Mạc Nam, một mình san bằng ba mươi sơn trại, giết hơn trăm tên thổ phỉ, cứu được vô số bách tính!”

Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân liếc mắt nhìn nhau, hỏi: “Bây giờ còn chưa làm gì? Trước hết đã loan tin a?”

Mộc Lăng nhướng mày: “Hai ngốc tử, chờ làm xong việc đồ ăn cũng nguội hết rồi, đương nhiên phải trong thời điểm sang năm, cho võ lâm chút tin tức động trời, nhân tiện khiến Nhạc Tại Đình xui xẻo cả năm sau!”

Mọi người cảm thấy rất có lý, Giáp Ất Bính Đinh đều phân phó thủ hạ đi làm.

“Đúng rồi, hiện tại Nhạc Tại Đình thế nào rồi?” Mộc Lăng hỏi.

“Vẫn đang ứng phó đoàn nữ nhân đến cầu thân.” Giáp Ất Bính Đinh trả lời: “Nhưng mà gần đây hình như sắp có kế hoạch lớn gì đó, Nhạc gia trại đang chiêu binh mãi mã.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Giám thị chặt chẽ, gọi các huynh đệ cơ linh một chút đến, thấy thời cơ lập tức gây thêm phiền cho Nhạc Tại Đình, dược phấn cách vài ngày lại rải một lần, nói chung đừng để hắn nhàn rỗi là được. Tên này đầy bụng toàn ý xấu, nhàn rỗi sẽ đi gây chuyện thị phi!”

Giáp Ất Bính Đinh nghe xong phân phó đi xuống, sau đó, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên dẫn theo Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ khởi hành đến Mạc Nam, dựa theo các vị trí đánh dấu trên bản đồ, lần lượt đánh vào!

Đám tiểu tặc này làm sao chống lại nổi Tần Vọng Thiên và Phùng Ngộ Thuỷ a, hai người phân công đánh tới, một ngày đêm ít nhất dẹp sạch hai mươi trại, đánh cho đám tiểu tặc kêu cha gọi mẹ, nghe đến tên Tu La Bảo liền sợ tới run rẩy. Tần Vọng Thiên thả hết các bách tính bị bắt, trong thoáng chốc, hình tượng của Tu La Bảo và Tần Vọng Thiên trong lòng bách tính trở thành Bồ Tát sống.

Mặt khác, Mộc Lăng và Nhạc Tại Vân chạy đến các thân hào nông thôn và quan phủ, liên kết với các thương gia và phủ nha, mọi người cũng đều nguyện ý lấy Tu La Bảo làm chỗ dựa vững chắc. Vì vậy, không đến ba ngày, toàn bộ Mạc Nam đều bị Tu La Bảo bãi bình, đều được quy vào địa phận Tu La Bảo. Càng khó lường hơn, toàn bộ Trung Nguyên, phía tây thuộc Tu La Bảo, phía nam thuộc Hắc Vân Bảo, toàn bộ liên kết thành một, trung bộ là nơi các môn phái võ lâm tụ họp, thế nhưng một môn phái lớn tối đa cũng chỉ đến mấy ngàn người, môn phái nhỏ được bao nhiêu a? Trong thoáng chốc nhân tâm hoảng sợ, đều cảm thấy cân bằng của toàn bộ võ lâm đã có chút nghiêng.

Hơn nữa tên tuổi của Tần Vọng Thiên đã được loan truyền, Tu La Bảo thanh thế vang xa.

Trước đêm ba mươi, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên trở về Tu La Bảo, chuẩn bị ăn bữa cơm tất niên.

https://thuviensach.vn

“Lăng, ngươi cứ đứng ngồi không yên làm gì?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng trong phòng một lát ngồi xuống, một lát đứng lên, dường như có băn khoăn gì đó.

“Ân… Sao còn chưa đến nữa?” Mộc Lăng lầm bầm trong miệng.

Tần Vọng Thiên đi từ từ đến, ôm hông Mộc Lăng nói: “Thì ra ngươi muốn ta đến a? Vậy sao không nói rõ, ta đến rồi đây! Bây giờ chúng ta liền…” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Mộc Lăng một cước đá văng: “Ai nói ngươi a, đại ngu ngốc!”

“Vậy ngươi nói ai a?” Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng.

“Ta nói người đi thám thính tin tức… Mấy ngày gần đây hắn là phải có tin tức, nếu ta không tính sai.” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mày cứ đi tới đi lui. Quả nhiên, đến lúc ăn cơm chiều, Giáp vội vã chạy đến, nói: “Đại phu, thật sự có động tĩnh rồi, Nhạc gia trại loan tin, nói đại ca thật ra chính là Bán Diện Tu La ngày trước, nói đại ca khi ở Lạc Hà Thành đã đại khai sát giới giết rất nhiều anh hùng giang hồ, tất cả mọi người đều thấy. Còn nói đại ca là ma vương giết người không chớp mắt, hiện tại thế lực phát triển lớn như vậy, chắc chắn là có mưu đồ với võ lâm Trung Nguyên, hắn nói muốn các môn phái liên hợp, kết thành minh hữu, đề cử ra minh chủ, chống lại Tu La Bảo.”

“Hảo!” Mộc Lăng vỗ bàn đứng lên: “Đám con cháu họ rùa này rốt cuộc cũng trúng kế rồi, gia gia ta đợi chính là ngày này!”

Tần Vọng Thiên có chút buồn bực, hỏi: “Lăng, Nhạc Tại Đình tụ tập nhân sĩ võ lâm muốn tiêu diệt chúng ta, sao ngươi lại cao hứng a?”

Mộc Lăng nhướng mày, nói: “Nhạc Tại Đình đang hoảng hốt, cho nên muốn lấy đông thắng ít, ai sợ hắn.” Nói xong, quay sang Giáp nói: “Ra ngoài loan tin, nói Tần Vọng Thiên hẹn Nhạc Tại Đình quyết chiến, không đánh là rùa đen rút đầu!”

https://thuviensach.vn

Giáp cười ha hả nói: “Hảo”, nói xong xoay người đi.

“Nhạc Tại Đình hắn chịu đến thì tốt rồi.” Tần Vọng Thiên thở dài lắc đầu, nói: “Cho hắn thêm lá gan nữa hắn cũng không dám đến.”

Quả nhiên, vào đêm ba mươi có tin tức truyền đến, nói Nhạc Tại Đình đáp lời: “Tần Vọng Thiên là ma đầu sát nhân, mình là danh môn chính phái, cùng hắn luận võ sẽ mất tư cách, cho nên cự tuyệt.”

Mộc Lăng cười ha ha, nói: “Các ngươi tiếp tục truyền tin, nói Nhạc Tại Đình là một con rùa đen rút đầu, công phu của hắn chẳng ra sao, chỉ là tên phách lối, ngay cả ba chiêu của Tần Vọng Thiên hắn cũng không tiếp được. Các ngươi nói, Tần Vọng Thiên đã nói, dùng tay không đánh với hắn, nếu trong ba chiêu không thắng, sẽ dập đầu với hắn, nhưng nếu Nhạc Tại Đình thua, vậy ngược lại để hắn dập đầu gọi cha.”

Giáp vui chết đi được, vội vàng đi truyền lời.

“Như vậy hắn cũng nhịn được a?” Tần Vọng Thiên mở to mắt nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười hì hì, nói: “Nhạc Tại Đình có bệnh đa tâm đa nghi, ngươi càng nói quá, hắn càng sợ!”

Đêm đó, mọi người hòa thuận vui vẻ qua tất niên, nhiều huynh đệ uống say, các huynh đệ từ lâu trong Tu La Môn ngưỡng mặt chiêm ngưỡng ngói phòng trên đỉnh đầu cùng bốn bức tường trắng, còn lại thì hoan hỉ đếm tiền mừng Tần Vọng Thiên cho, cả đám người đến lúc ngủ vẫn còn cười toét, nói mớ đều là: “Đại đương gia, chúng ta thề sống chết theo ngươi!”

Đầu năm mới, hồi âm của Nhạc Tại Đình đến, vẫn câu nói kia, không đánh với Tần Vọng Thiên, mất giá trị. Mặt khác, có người nói Nhạc Tại Đình đang tích cực tìm cách kết minh với võ lâm.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gật đầu, nói với mọi người: “Gọi hết những người biết chữ của Tu La Bảo đến, sau đó mua về cho ta năm mươi xe giấy đỏ!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng vẫn lui xuống chuẩn bị.

Không bao lâu, người đều tụ họp, người biết viết của Tu La Bảo cũng đến khoảng bốn năm nghìn.

Mộc Lăng thỏa mãn, nói với mọi người: “Ta viết một tờ, trong vòng ba ngày ngoại trừ ăn ngủ, thời gian còn lại các ngươi chép lại lên giấy đỏ cho ta, chữ viết phải rõ ràng, chép được mười tờ ta cho các ngươi một lượng bạc!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là lời lớn a! Ai một ngày đêm còn không viết được mấy trăm tờ? Đều ngồi xuống bắt đầu viết, một ngày đêm đã xong năm mươi xe. Mộc Lăng lại bảo tiếp tục chuẩn bị giấy đỏ và bút mực, chép hảo rồi, lại phân cho các huynh đệ Tu La Bảo, cả các huynh đệ Hắc Vân Bảo. Thế lực Tu La Bảo vẫn còn đang phát triển, thế nhưng nhân mã Hắc Vân Bảo đã là trải rộng khắp thiên hạ a. Đến lúc trời tối, mọi người ai cũng ôm một bọc giấy lớn ra ngoài dán, chỉ cần là tường thì đều dán lên.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người vừa ra khỏi cửa lập tức ngây người, còn tưởng rằng là có Bồ Tát hiển linh hay gì đó, đầy tường đều là giấy đỏ.

Mọi người đi đến nhìn, trên giấy đỏ viết đầy chữ, đại thể nói, trại chủ hiện tại của Nhạc gia trại Nhạc Tại Đình, kì thực là một tên thế thân mạo danh, nhi tử thật sự của Nhạc gia trại Nhạc Nam Phong, chính là bảo chủ hiện tại của Tu La Bảo Tần Vọng Thiên. Còn nói, Nhạc Tại Đình nguyên danh là Chu Phóng, đã đê tiện vô sỉ hại chết toàn gia ân nhân thế nào, mạo danh thân phận Tần Vọng Thiên đi gạt người thế nào… Chứng cứ xác thực nhất nhất, là niên kỉ của Nhạc Tại Đình. Hơn nữa, lão trại chủ của Nhạc gia trại chính là do hắn hại chết, khẳng định chắc chắn là, Nhạc Tại Đình không giống người Nhạc gia! Nếu có bản lĩnh, thì cùng huynh muội Nhạc gia lấy máu nhận thân!

Tần Vọng Thiên thì có gan dám thử!

Chuyện lần này, toàn bộ võ lâm Trung Nguyên gần như nổ tung, Nhạc Tại Đình sáng sớm nhìn thấy giấy đỏ hạ nhân đưa lên, tức giận đến đạp bàn, rống: “Phái người xé xuống toàn bộ cho ta!”

“Xé không hết a.” Thủ hạ nói: “Đương gia, bằng không ngài tự mình đi xem thử, toàn thành đều có a!”

Nhạc Tại Đình vừa xuất môn nhìn, cũng choáng váng, cắn răng nói: “Tần Vọng Thiên a Tần Vọng Thiên, ngươi sao vẫn cứ âm hồn bất tán!”

https://thuviensach.vn

Còn Mộc Lăng thì thấy kết quả khả quan nên tâm tình rất tốt, chỉ là lúc giữa trưa, Nhạc Tại Vân đột nhiên cầm giấy đỏ chạy đến, túm lấy cánh tay Tần Vọng Thiên hỏi: “Tần đại ca?! Mấy thứ viết trên đây đều là thật?”

Thấy Nhạc Tại Vân đột nhiên lao đến, Mộc Lăng mới nhớ ra, ở đây vẫn còn một tiểu tử họ Nhạc, nói ra cũng là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên thấy Nhạc Tại Vân đầy mặt kích động, cũng có chút không biết nói sao, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu.

Nhạc Tại Vân mở to hai mắt :”Ngươi… Ngươi thực sự là đại ca của ta?!”

Tần Vọng Thiên nhìn nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng ngồi dựa bên ghế, đang gặm cánh gà, lười biếng nói một câu: “Ân, chúc mừng huynh đệ các ngươi đoàn viên a.”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười dời mắt, gật đầu với Nhạc Tại Vân, nói: “Không sai, ta vốn dĩ là ca ca cùng cha khác mẹ với ngươi.”

“Đại ca!” Nhạc Tại Vân mừng phát điên, ôm chầm lấy Tần Vọng Thiên, nói: “Thật tốt quá, ta còn nghĩ vì sao ta lại có huyết thống với tên rùa đen kia! Thật sự là quá tốt! Đại ca, có ngươi, Nhạc gia trại có hy vọng chấn hưng rồi.”

Tần Vọng Thiên nghe xong khoát nhẹ tay, nói với Nhạc Tại Vân: “Ta không có ý định can thiệp vào chuyện của Nhạc gia trại… Chấn hưng Nhạc gia trại, phải dựa vào ngươi.”

Nhạc Tại Vân sửng sốt, một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ta biết, ngươi hận cha làm chuyện có lỗi với mẫu tử các ngươi đúng không?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: “Tâm huyết ngươi bỏ vào Nhạc gia trại hơn ta rất nhiều, hơn nữa, Nhạc Nam Phong cũng có ý muốn để ngươi kế thừa Nhạc gia trại, ngươi cũng thích hợp hơn ta nhiều, bản tính của ta, chỉ thích hợp với nơi tự do tự tại như Mạc Bắc thảo nguyên này, ngươi đừng bắt ta tiếp nhận mấy chuyện rắc rối đó.”

Nhạc Tại Vân dường như vẫn còn có chút bối rối, liền hỏi: “Vậy ngươi có nhận ta là đệ đệ không? Ngươi vẫn không muốn sửa thành họ Nhạc sao?” [Nhạc Vọng Thiên??? thôi cho em xin~]

Tần Vọng Thiên cười, nói: “Chúng ta đã ở chung lâu như vậy, ngươi vẫn chưa xem ta như huynh đệ sao?”

“Không phải, cái đó đâu có giống.” Nhạc Tại Vân vội vàng giải thích: “Như thế này thân thiết hơn một chút. Bất quá ta vui mừng nhất chính là chuyện ngươi mới là đại ca của ta, mà không phải tên hỗn đản Nhạc Tại Đình, trách không được ngay từ lần đầu thấy ngươi ta đã cảm thấy rất thân thiết.”

Mộc Lăng ngồi bên cạnh chẹp chẹp hai tiếng, nói: “Ta nói Vân Vân nga, ta đang ăn nga, buồn nôn chết.”

Nhạc Tại Vân có chút ngượng ngùng, nói với Mộc Lăng: “Mộc… Mộc đại ca, ta nên gọi ngươi thế nào đây a?”

Mộc Lăng đưa tay lấy một cây xương gà: “Gọi thế nào a, nên gọi thế nào thì gọi thế đấy.”

“Nhưng mà… Giáp Ất Bính Đinh nói ngươi đã cùng đại ca viên phòng rồi, cho nên chúng ta phải gọi ngươi là đại phu… A!” Nhạc Tại Vân vừa nói xong, đã bị cây xương gà trong tay Mộc Lăng quăng trúng, Mộc Lăng giậm chân mắng: “Đánh chết ngươi tiểu hài tử chết tiệt, tiểu vương bát cao tử!” [yu: "vương bát là ba ba, cao tử là dê con, ta không biết dịch

https://thuviensach.vn

thành thế nào nữa=.=", yin:"Hay ta lấy chữ đầu với cuối là ba con, hự, hay hai chữ giữa ba dê, hự hự =]]]

Nhạc Tại Vân vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói với Phùng Ngộ Thuỷ đứng bên ngoài xem náo nhiệt: “Tiểu Phùng, thật tốt quá, Tần đại ca là đại ca thật sự của ta, không phải Nhạc Tại Đình!”

Phùng Ngộ Thuỷ nhướn nhướn mày, nói: “Xem như ngươi may mắn…”

Nhạc Tại Vân thấy hắn dường như có chút không vui, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Phùng Ngộ Thuỷ đi tới bàn đá trong viện ngồi xuống, nhìn chằm chằm mặt bàn thấp giọng nói: “Ngươi còn có phụ mẫu, có tỷ muội, bây giờ còn có một ca ca tốt như Tần đại ca, còn ta ngay cả chui ra từ đâu cũng không biết.”

Nhạc Tại Vân sửng sốt, ngồi xuống cạnh hắn, nói: “Ngươi cũng đừng nói như vậy, cha ta hiện tại sinh tử chưa biết, hơn nữa nói không chừng hắn là một người rất xấu, ta còn gọi tên Nhạc Tại Đình kia là nhị ca hơn mười năm, đại ca vì tự bảo vệ mình mà chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của Nhạc gia trại. Thu Linh và Linh Đang rất ngoan, nhưng các nàng là muội muội, ta làm ca ca lại không bảo vệ tốt các nàng. Hiện tại thật vất vả có được một đại ca… Thế nhưng phát hiện cha ta nợ hắn rất nhiều, ta cũng không hơn ngươi bao nhiêu. Không phải ngươi từng nói rồi sao, ngươi còn có Vân Tứ Nương rất thương yêu ngươi, còn có Hân Hân rất nghe lời gọi ngươi là ca ca, hơn nữa còn có Tư Đồ bang chủ và Hoàng Bán Tiên… Chưa hết, quan hệ giữa ngươi với Mộc đại ca cũng thân thiết hơn ta, ngươi không biết, ta mong ước được như ngươi biết bao nhiêu, ngươi không chịu ngẫm lại, đợi đến ngày Tần đại ca báo được thù, Mộc đại ca và Giáp Ất Bính Đinh nhất định sẽ cùng hắn về Tu La Bảo. Mà ngươi… Chắc chắn sẽ về Hắc Vân bảo, ta lại không thể bỏ mặc Nhạc gia trại để nó giải tán, dù

https://thuviensach.vn

cha đối xử với người khác thế nào, hắn trước nay vẫn rất thương yêu ta, còn một đám huynh đệ từ lâu trong Nhạc gia trại, ta vẫn không thể nhìn bọn họ lưu lạc đầu đường xó chợ… Dù là ta không muốn làm, nhưng vẫn phải làm, ngay cả tư cách vân du thiên hạ ta cũng không có."

Nhạc Tại Vân càng nói càng thương tâm, Phùng Ngộ Thuỷ ngồi bên cạnh nghe có chút choáng váng, hắn gần đây luôn đi cùng chỗ với Nhạc Tại Vân, bình thường vẫn nghĩ công phu người này không được tốt lắm, nhưng lại thích cậy mạnh, tuy rằng luôn cãi nhau, thế nhưng tính tình Nhạc Tại Vân rất hợp với hắn, bụng dạ ngay thẳng, sẽ không làm mấy chuyện xấu đâm sau lưng người khác, ở chung một chỗ rất vui vẻ… Thế nhưng, mãi cho đến hôm nay hắn mới phát hiện, thì ra bên dưới bề ngoài ngây ngây ngốc ngốc của Nhạc Tại Vân, còn có nhiều chuyện thương tâm không muốn người khác biết được như vậy, hắn đến tận nay vẫn chưa từng nói ra, giấu rất kĩ.

"Này. "Phùng Ngộ Thuỷ lấy vai cọ cọ hắn: "Ngươi đừng buồn nữa, bây giờ không phải đã tốt rồi sao…" Nói còn chưa dứt lời, Phùng Ngộ Thuỷ dã ngây dại, bởi vì hắn phát hiện hai vành mắt Nhạc Tại Vân hồng hồng.

Phùng Ngộ Thuỷ bị dọa sợ, Nhạc Tại Vân dường như rất khổ sở, Phùng Ngộ Thuỷ chưa từng có cảm giác như hiện tại, hắn cũng không phải chưa từng thấy nam nhân khóc, thế nhưng vẫn đều cảm thấy rất đáng khinh.

Trong tư tưởng Phùng Ngộ Thuỷ, đại nam nhân dù đau đớn cũng chỉ chảy máu không chảy lệ, khóc cái gì, thế nhưng hôm nay Nhạc Tại Vân mới chỉ hồng hồng vành mắt một chút, Phùng Ngộ Thuỷ đã cảm giác như tim bị ai đâm một cái. Vô thức sờ sờ ngực…

Không trúng ám khí a!

https://thuviensach.vn

“Ngươi… Ngươi làm sao vậy a?” Phùng Ngộ Thuỷ tay chân luống cuống nhìn Nhạc Tại Vân: “Ta chỉ là tùy tiện nói mấy câu, ngươi kích động như vậy làm gì a!”

“Ai kích động.” Nhạc Tại Vân ngày thường không phục nhất chính là Phùng Ngộ Thuỷ, bởi vì niên kỷ của hắn cũng tương đương mình, nhưng công phu tốt hơn mình, hơn nữa hắn còn không có quá khứ đặc biệt gì, chỉ là từ nhỏ đánh nhau thành lợi hại như vậy, mà mình luyện võ lâu như vậy, cầu danh sư vẫn như cũ không có tiến triển! Điều này làm cho Nhạc Tại Vân thấy mình rất vô dụng.

Thời gian gần đây ở chung với người của Tu La Bảo và Hắc Vân Bảo, Nhạc Tại Vân đột nhiên cảm thấy mình thật sự là quá tầm thường, đang tự ti, hiện tại đột nhiên lại bị khơi lên chuyện thương tâm, càng thêm khổ sở, muốn khóc lại sợ bị người khác chê cười, bị một kích này của Phùng Ngộ Thuỷ, ấm ức tích tụ trong lòng từ lâu đều phát tiết ra ngoài, Nhạc Tại Vân trực tiếp đem hỏa phóng hết lên Phùng Ngộ Thuỷ, quát: “Ngươi biết cái gì, đại ca vừa nói, báo thù xong hắn sẽ đi, saucác ngươi đều đi hết, chỉ để lại một mình ta, ta đã ở chung với các ngươi lâu như vậy, ngươi lại bỏ ta lại một mình ở Nhạc gia trại…”

Nhạc Tại Vân phát tiết xong, Phùng Ngộ Thuỷ đã có chút không chịu được nổi nữa, hắn cũng không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ biết hành động theo bản năng, thấy Nhạc Tại Vân đau lòng như vậy, Phùng Ngộ Thuỷ kề sát tới, hôn một cái lên cái miệng còn đang lải nhải oán hận mình, sau đó nói: “Ngươi đừng buồn nữa , ta sẽ ở lại với ngươi.”

Sau đó… Cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Không chỉ bọn họ ngây ngẩn, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên ở trong phòng bị tiếng rống của Nhạc Tại Vân làm chú ý cũng choáng váng… Hình ảnh khi nãy là gì?

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thuỷ hôn xong, Nhạc Tại Vân cũng ngây ngẩn, hắn che miệng, mở to hai mắt nhìn Phùng Ngộ Thuỷ, Phùng Ngộ Thuỷ cũng là cả người ngây ngốc, nhìn chằm chằm Nhạc Tại Vân.

Mộc Lăng miệng ngậm cánh gà, một lúc lâu sau mới hỏi: “Hai ngươi cấu kết với nhau từ khi nào vậy?!”

Nghe Mộc Lăng nói, Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ đều đỏ mặt, xấu hổ đứng một chỗ.

Tần Vọng Thiên có chút vô lực liếc mắt nhìn Mộc Lăng, như là nói: “Sao lại trực tiếp như thế a?!”

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, nói: “Cứ như vậy Nhạc gia trại ngươi tuyệt hậu rồi… Ngô.” Còn chưa nói xong, đã bị Tần Vọng Thiên đưa tay bịt mồm, ôm lấy nhét vào phòng.

Mộc Lăng thiếu chút nữa nuốt luôn cái cánh gà, hung hăng đánh một cái, hung hăng trừng Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên đóng cửa phòng lại, nói với Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ: “Hai ngươi đừng để ý Lăng Lăng, hắn chỉ là tùy tiện nói một câu.” Nói xong, định vào phòng, lại đột nhiên nghĩ đến gà đó, quay đầu lại nói với Nhạc Tại Vân: “Tại Vân, nếu ngươi không muốn làm trại chủ Nhạc gia trại, để ta làm, dù sao thì nhất cá dương dã thị cản lưỡng cá dương dã thị phóng[một con dê cũng đánh hai con dê là đuổi], cùng lắm thì giải tán, vậy thì tán trong tay ta, cũng vừa đúng ý ta muốn cho Nhạc Nam Phong tức chết. Còn về người trong Nhạc gia trại, đều thu vào Tu La Bảo, sẽ không để bọn họ chết đói… Ngươi muốn vân du tứ hải làm gì đều có thể, thiếu bạc thì đến chỗ ta lấy, có trở về Tu La Bảo, ta cũng dành một phần cho ngươi, nơi này là nhà ngươi, Thu Linh và Linh Đang, Lăng Lăng cũng đã nói rồi, phụ trách tìm trượng phu cho các nàng… Ngươi đừng khổ sở nữa, vẫn còn có ta ở đây.” Nói xong, xoay người vào trong.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân vốn dĩ hai mắt hồng hồng, thế nhưng nghe Tần Vọng Thiên nói xong, đột nhiên cảm thấy như gánh nặng không còn, cả người thoải mái như dỡ được khối đá nghìn cân, nhịn không được lại cười.

Phùng Ngộ Thuỷ thấy Nhạc Tại Vân vành mắt hồng hồng miệng lại cười, đột nhiên cảm thấy hắn thật khả ái… Hơn nữa lúc nãy phát giận cũng rất thú vị. Hắn là một tên ruột thẳng, nghĩ cái gì nói cái nấy, liền nói với Nhạc Tại Vân: “Uy, ngươi cũng rất thú vị, như vậy đi, ta đi cùng ngươi, ngươi đến đâu, ta cũng đến đó, được không?”

Nhạc Tại Vân sửng sốt, mới nhớ ra khi nãy dường như Phùng Ngộ Thuỷ hôn hắn, có điều bị Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên làm quên mất, thế nhưng hiện tại đột nhiên nhớ tới, lại nghe thấy Phùng Ngộ Thuỷ nói mấy thứ loạn thất bát tao, nhấc chân đạp hắn một cước, trừng mắt: “Ngươi bớt chiếm tiện nghi ta, ta không cần!” Nói xong, xoay người đi.

Phùng Ngộ Thuỷ xoa xoa chân bị đá đau, từ phía sau hung hăng trừng Nhạc Tại Vân, nói: “Quái dị, ngươi đừng đắc ý, ta ngốc, ngươi cũng chẳng có gì hay!”

…

Chờ hai tiểu quỷ đi rồi, Tần Vọng Thiên trong phòng vẫn chăm chú nghe động tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm gật đầu, quay người lại, liền thấy Mộc Lăng ngồi trên bàn, tay ôm một đĩa cánh gà nhìn hắn: “Được a… Hay cho một câu đừng khổ sở nữa, vẫn còn có ta ở đây… Thật sự là ca ca tốt a!”

Vẻ mặt Tần Vọng Thiên có chút xấu hổ, nói: “Ngươi đang cười ta sao?”

Mộc Lăng đảo mắt một cái, nói: “Bây giờ hay rồi, tiểu tử Nhạc Tại Vân rốt cuộc vui vẻ rồi, có điều không ngờ tới a, hai tiểu ngốc tử này lại kết vào một chỗ.”

https://thuviensach.vn

“Cũng chưa chắc giống như ngươi nghĩ a?” Tần Vọng Thiên cười nói: “Hai người bọn họ đều là loại bộc trực, phỏng chừng trong thời gian ngắn sẽ không hiểu được vấn đề sâu xa như vậy.”

Mộc Lăng cười cười: “Cuối cùng cũng phải hiểu…”

Tần Vọng Thiên cười đi qua, hôn lên cổ Mộc Lăng một cái, nói: “Cho nên mới nói, chúng ta phải hảo hảo làm gương, có đúng không?”

“Ngươi muốn làm gì?” Mộc Lăng cầm cánh gà chỉ vào Tần Vọng Thiên: “Ngươi đừng quên bốn ngày làm một lần, ngày hôm trước ngươi vừa mới làm!”

Tần Vọng Thiên cười, há mồm vờ như muốn giành cánh gà trong tay Mộc Lăng, Mộc Lăng vội vàng rụt tay lại, thế nhưng môi Tần Vọng Thiên lại đánh tới, hôn ập xuống Mộc Lăng, ôm hắn lên: “Chúng ta lên giường ăn… Vừa ăn vừa làm!”

Mộc Lăng một lần nữa vì một đĩa cánh gà mà bị Tần Vọng Thiên bắt thành công!

Mười lăm tháng giêng qua đi, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên dẫn theo Phùng Ngộ Thuỷ, Nhạc Tại Vân, còn có Giáp Ất Bính Đinh cùng nhau khởi hành đến Lạc Hà Thành. Gần đây các môn phái võ lâm Trung Nguyên đều tụ họp về Lạc Hà Thành, nguyên do vì vài ngày trước Nhạc Tại Đình vừa phát anh hùng thiếp, mời võ lâm quần hùng tụ họp tại Nhạc gia trại, kết thành liên minh, cùng nhau đối phó Tu La Bảo.

Mộc Lăng cưỡi Tiểu Hắc, khoát tay với mọi người, nói: “Đi! Chúng ta đi thu thập Nhạc Tại Đình, lần này phải đánh cho hắn hoa rơi nước chảy!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Nhạc gia phát anh hùng thiếp, muốn liên hợp võ lâm Trung Nguyên, kết thành liên minh, đề cử ra minh chủ, mọi người cùng đồng tâm hiệp lực phát huy sức mạnh, đối phó với đại ma đầu Tu La Bảo Tần Vọng Thiên. Chỉ có điều là, sau khi phát anh hùng thiếp, người tới rất nhiều, nhưng đa phần là đến xem náo nhiệt, rất ít người tỏ thái độ. Hơn nữa, mọi người đều nghe nói công phu Tần Vọng Thiên rất cao, hơn nữa lại quan hệ rất thân thiết với Hắc Vân Bảo và Thất Tinh Thủy Trại, lai lịch tựa hồ không nhỏ, không thể đắc tội. Mặt khác, giấy đỏ dán đầy tường vạch trần lai lịch Tần Vọng Thiên, chứng cứ rất xác đáng, nhiều giang hồ nhân sĩ đều cảm thấy chuyện này rất khả nghi, vì vậy đều giữ thái độ bàng quan xem kịch.

Mấy ngày này, Nhạc Tại Đình cực kì khổ sở mà qua! Bệnh cuối cùng cũng tương đối hảo rồi, thế nhưng thức ăn các thứ của hắn đều phải để Đoan Mộc Viêm thử qua trước, ra bên ngoài tới nước bọt cũng không dám nuốt. Không đêm nào được ngủ yên ổn, luôn có chút tai vạ nào đó, khiến cho hắn buồn phiền không ngớt.

“Ta nói Nhạc trại chủ.” Đoan Mộc Viêm vừa thu dọn hòm thuốc vừa cười nói: “Công phu Tam tuyệt ngươi luyện thế nào rồi?”

Nhạc Tại Đình liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi không còn chuyện gì để làm sao? Mau đi chuẩn bị.”

Đoan Mộc Viêm cười cười, nói: “Trại chủ a, cũng không phải ta nhiều lời… Tần Vọng Thiên này hận ngươi thấu xương, hiện tại hắn gặp thời,

https://thuviensach.vn

hơn nữa còn có vẻ nhờ họa được phúc, luyện được một thân công phu… Ngươi chắc chắn mình đối phó được hắn sao.”

Nhạc Tại Đình có chút không nhịn được liếc mắt nhìn Đoan Mộc Viêm: “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

“Ý của ta là, ngươi không cần liều mạng với Tần Vọng Thiên, hắn có tử huyệt.” Đoan Mộc Viêm cười lớn nói.

Nhạc Tại Đình cau mày, xoay mặt nhìn hắn.

“Mộc Lăng chính là tử huyệt của hắn.” Đoan Mộc Viêm cười trả lời. “Thay vì hạ thủ trên người Tần Vọng Thiên, không bằng xuống tay với Mộc Lăng a.”

Nhạc Tại Đình suy nghĩ một lát ,cười nhạt một tiếng, nói: “Không phải là ngươi muốn diệt Mộc Lăng, sau đó làm thiên hạ đệ nhất thần y chứ?”

Sắc mặt Đoan Mộc Viêm hơi thay đổi, không hề lên tiếng, lại nghe Nhạc Tại Đình tiếp tục nói: “Có làm thiên hạ đệ nhất thần y hay không, kỳ thật không hề liên quan gì đến Mộc Lăng, phải xem bản thân ngươi có đủ bản lĩnh không… Nói thật ra, dù cho có bị nói thành ma đầu tội ác tày trời, thế nhân vẫn nhất trí cho rằng hắn là thiên hạ đệ nhất thần y, không có phần ngươi.”

“Ngươi…” Răng Đoan Mộc Viêm bị nghiến sắp vỡ luôn: “Hai ta dù sao cũng đứng cùng một thuyền, ngươi cũng đâu cần cứ mãi đối địch ta? Hơn nữa ta nhớ kĩ ngươi đã đáp ứng ta, ta nói cho ngươi biết phương pháp hấp thu nội lực người khác, ngươi giúp ta trở thành thiên hạ đệ nhất thần y, sao lại trở mặt không nhận nữa.”

Nhạc Tại Đình đứng lên chuẩn bị xuất môn, lạnh lùng quẳng xuống một câu: “Khi đó ngươi nói là giúp ta trở thành thiên hạ đệ nhất… Tần

https://thuviensach.vn

Vọng Thiên có thể trong một đêm công phu tinh tiến đến độ bất phân thắng bại với Tư Đồ, không phải nhờ bản lĩnh của Mộc Lăng sao, ngươi còn kém xa hắn.” Nói xong, xoay người rời đi.

Đoan Mộc Viêm cắn răng cười nhạt một tiếng, lẩm bẩm: “Nhạc Tại Đình, ngươi đắc ý cái gì? Ngươi nghĩ ngươi là ai, hiện tại ta cùng đường phải nhờ ngươi, mới khách khí với ngươi một chút, ngày nào ta không cần nữa, ta độc cho ngươi sống không bằng chết!”

…

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên nhàn nhàn nhã nhã chạy đến Lạc Hà Thành, có lẽ là đã trải qua không ít chuyện, cho nên Tần Vọng Thiên đã rất chín chắn trưởng thành, lần này tìm Nhạc Tại Đình báo thù, hắn rất lãnh đạm, cùng Mộc Lăng vừa đi vừa đánh đánh nháo nháo thú vị hơn.

Hôm đó, mọi người đến trấn Thái Bình cách Lạc Hà Thành không đến ba ngày đi đường, sắc trời đã tối, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên quyết định tìm một khách điếm nghỉ ngơi một đêm. Dọc đường đi, bọn họ gặp rất nhiều người của các môn phái trong giang hồ, nhưng bọn người Tần Vọng Thiên hành sự cẩn trọng, hơn nữa trang phục cũng rất thông thường, cho nên không ai nhận ra bọn họ. Mọi người nghỉ chân ở khách điếm Thái Bình, Giáp Ất thu xếp chu đáo, gọi ba gian phòng hảo hạng cùng rượu và thức ăn. Mộc Lăng thích nhất là đi khắp nơi, vì dọc theo đường đi có thể ăn được đủ loại trân tu mỹ vị, mọi người gọi một nhã gian gần cửa sổ trên tầng, ngồi xuống cùng ăn.

Lúc này vừa hay là tháng đông cuối cùng của mùa cua, cua đồng nhiều thịt lại lớn, Mộc Lăng thích nhất là cua đồng còn ôm trứng, cho nên Tần Vọng Thiên gọi đầy một bàn cua, lại thêm một ít rượu và điểm tâm, mọi người vừa ăn thịt cua vừa trò chuyện, rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng gỡ mai cua, ăn một mảng gạch cua chấm gia vị lớn, Tần Vọng Thiên ngồi bên cạnh cầm nha thiêm[cây tăm] gỡ gạch cua cho Mộc Lăng, xếp vào chén nhỏ, rưới dấm đường, đưa đến bên miệng Mộc Lăng, Mộc Lăng ăn đến nỗi hai mắt híp lại thành cái khe luôn.[hai cháu, bắn tim nhiều quá nha =.=]

"Đại ca." Bính Đinh đi dò la tin tức trở về, ngồi xuống bàn nói với Tần Vọng Thiên: "Nghe nói chưởng môn ngũ tông thập bát phái đều đi, lần này làm rất long trọng."

"Nhiều người như vậy?" Tần Vọng Thiên cười cười: "Đối phó với mình ta, vậy cũng có chút quá lao sư động chúng rồi a?"

"Bọn họ cũng không phải chỉ đối phó với mình ngươi." Mộc Lăng nhai nhai, hai má nhét đầy cua căng tròn, chọp chẹp chọp chẹp nói: "Bọn họ a, chủ yếu là nhằm vào Tu La Bảo, Hắc Vân Bảo và cả Thất Tinh Thủy Trại."

"Là thế nào?" Tần Vọng Thiên xoay mặt nhìn Mộc Lăng đang nhóp nhép, thấy bên khóe môi hắn có gạch cua, liền đưa tay qua lau xuống, sau đó đưa lên miệng mình.

Mộc Lăng liếc qua, hung hăng trừng Tần Vọng Thiên: "Không được sờ bậy!"

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng hung hăng tâm dương vô cùng, muốn áp qua hôn, Mộc Lăng vội vàng ngăn lại, cầm chân cua chỉ vào mặt Tần Vọng Thiên, nhãn thần cảnh cáo ——- ngươi điên rồi sao! Nhiều người như vậy!

Tần Vọng Thiên bình thản nhướng mày, như là nói ——- nhiều người thì thế nào, ai chẳng biết hai ta có quan hệ gì.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng kéo ghế dịch sang bên kia một chút, bảo trì cự ly an toàn với Tần Vọng Thiên, đỡ phải một lát hắn lại làm càn động tay động chân.

"Mộc đại ca, ý ngươi là, Nhạc Tại Đình muốn đối phó với Tu La Bảo, Hắc Vân Bảo cùng Thất Tinh Thủy Trại? Chút nhân mã như vậy của hắn đủ sao?"

Nhạc Tại Vân hiếu kì hỏi: "Ân…" Mộc Lăng khoát tay nói: "Tôn tử đó cũng không phải muốn tự mình đối phó, hắn muốn cho các môn phái võ lâm cảm thấy sợ hãi, bởi vì toàn bộ thế lực vùng tây bắc và tây nam đều đã bị chúng ta khống chế, lại thêm Thất Tinh Thủy Trại, toàn bộ võ lâm Trung Nguyên hầu như không còn nơi nào không chịu ảnh hưởng của chúng ta. Mặt khác, các lão gia hỏa võ lâm Trung Nguyên đều tự xưng là môn phái chính thống giang hồ, Tiếu Lạc Vũ tạm thời chúng ta không bàn tới, dù sao hắn cũng hoạt động trên nước, vốn cũng không can thiệp đến chuyện võ lâm, thế nhưng Tư Đồ chưa đến ba mươi tuổi, Vọng Vọng chỉ vừa hai mươi… Đám lão gia hỏa này cảm thấy mất mặt a, tính mệnh là nhỏ, thể diện mới là lớn."

Những người khác liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ Mộc Lăng nói rất có đạo lý, liền hỏi: "Vậy chúng ta phải làm thế nào?"

"Dễ thôi." Mộc Lăng nói: "Ta đã phái rất nhiều người ra ngoài truyền tin rồi, lần này chúng ta không phải vì địa bàn hay gì đó, là vì tư oán, mục đích của chúng ta là tìm tên vô liêm sỉ Nhạc Tại Đình báo thù, hắn mở võ lâm đại hội của hắn, tuyển minh chủ của hắn, chúng ta báo thù của chúng ta. Đám giang hồ quần hùng này rất cơ linh, tuyệt đối sẽ không can thiệp, chỉ ở một bên xem tình thế."

"Vậy Nhạc Tại Đình mở đại hội võ lâm, rốt cuộc để làm gì?" Phùng Ngộ Thuỷ khó hiểu hỏi, "Đám người giang hồ này không chắc sẽ giúp hắn."

https://thuviensach.vn

“Có lý do chứ.” Mộc Lăng cười nói: “Nhạc Tại Đình đang đánh chiêu cuối cùng: thứ nhất, có lẽ công phu của hắn đã luyện tương đối khá rồi, trong người có tà công, cũng không biết hiện tại hắn lợi hại bao nhiêu, nếu hắn không thua, vậy thì có thể giải quyết được khốn cảnh trước mắt, còn có thể một trận thắng thành danh.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Tin Vọng Vọng có thể bất phân thắng bại với Tư Đồ đã truyền xa, lần này Nhạc Tại Đình cũng là muốn xem thử công phu của Vọng Vọng, nếu hắn thắng, vậy nghĩa là công phu của Nhạc Tại Đình còn cao hơn Tư Đồ, nói cách khác, hắn nhất định phải thắng, nếu như thua, vậy hắn cũng tiêu luôn.”

“Đúng thật là hiểm chiêu, xem ra Nhạc Tại Đình đã bất chấp rồi.” Tần Vọng Thiên lắc đầu.

“Hiện tại, trước mắt chúng ta chỉ có hai vấn đề tương đối khẩn cấp cần giải quyết.” Mộc Lăng cầm đũa gắp thịt cua Tần Vọng Thiên gỡ ra bát cho hắn ăn, nói: “Trước tiên a, chúng ta cần một chứng nhân có thể chứng minh thân phận của Vọng Vọng.”

“Chứng nhân?” Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, nhìn Mộc Lăng: “Lăng, cái này rất khó tìm a… Năm đó người biết thân phận của ta ngoại trừ Chu Phóng thì không còn ai.”

“Ai… Không phải còn có hậu nhân của Mộ Dung Liệt sao.” Mộc Lăng cười cười.

“Thế nhưng, đều đã chết…” Tần Vọng Thiên nghĩ tới đây bỗng gật đầu: “Nga… Ngươi muốn tìm người giả trang!”

“Người này, còn không thể là người thường, phải là một người khó lường.” Suy nghĩ một chút, Mộc Lăng hỏi: “Năm đó người ở cùng chỗ với

https://thuviensach.vn

các ngươi, tiểu hài nhi nhỏ hơn ngươi một hai tuổi, có không?"

"Ta nhớ kĩ có một đệ đệ nhỏ hơn ta vài tuổi, tên là Mộ Dung Kiệt, vẫn thường chơi cùng chúng ta." Tần Vọng Thiên nói: "Nếu còn sống, hắn hiện tại cũng hơn mười tuổi rồi."

Mộc Lăng gật đầu, đưa tay vỗ vỗ Phùng Ngộ Thuỷ còn đang lóng ngóng tay chân chiến đấu với con cua: "Thủy Thủy, ngươi lên!"

"A?" Không chỉ là Phùng Ngộ Thuỷ, mọi người đều ngây ngẩn, đảo mắt nhìn Mộc Lăng: "Để hắn lên?"

Mộc Lăng nhướng mày, nói: "Đương nhiên a."

"Ta không biết a." Phùng Ngộ Thuỷ vội vàng xua tay.

"Ta dạy ngươi!" Mộc Lăng đưa tay vỗ vỗ đầu Phùng Ngộ Thuỷ mấy cái, giống như đang xoa đầu tiểu cẩu, "Cái gì ngươi cũng học được không phải sao!"

Tính tình Phùng Ngộ Thuỷ, chỉ cần trước khi ngươi bảo hắn làm việc nói một câu "Ta tin tưởng ngươi nhất định làm rất tốt." Như vậy hắn sẽ ra sức làm, để đáp lại ngươi đã tin tưởng, Mộc Lăng nói mấy câu, Phùng Ngộ Thuỷ liền ngoan ngoãn gật đầu.

"Lăng?" Tần Vọng Thiên hỏi: "Ngươi có kế hoạch gì?"

"Ân!" Mộc Lăng ngoắc ngoắc tay với mọi người, nói: "Chúng ta nói, năm đó Tần Vọng Thiên không chết, cứu được Mộ Dung Kiệt từ đám cháy, sau đó khi Tần Vọng Thiên đến Hắc Vân Bảo, gặp được Tư Đồ bang chủ và Mộc Lăng, đã gửi Mộ Dung Kiệt lại Hắc Vân Bảo, mình thì ra ngoài luyện võ, muốn báo thù. Cứ như vậy, không chỉ có thể danh chính ngôn thuận tìm Nhạc Tại Đình báo thù, còn có thể thuận tiện kéo luôn Hắc Vân

https://thuviensach.vn

Bảo vào, Tu La Bảo dù sao cũng chỉ vừa thành lập, nền móng chưa vững, cần bọn Tư Đồ áp trận."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều tự thầm nghĩ trong lòng… Mộc Lăng thật quá đảm đang.

"Sau đó." Mộc Lăng nói tiếp: "Chúng ta còn có một chứng cứ rất xác thực, là lấy máu nhận thân, bảo Vân Vân và Vọng Vọng cùng cả Nhạc Tại Đình lấy máu… Điểm này chúng ta nắm chắc thắng lợi. Cuối cùng… Hay nhất là còn có thể tìm được một chứng nhân."

"Chứng nhân nào?" Mọi người trăm miệng một lời hỏi Mộc Lăng.

Mộc Lăng gõ nhẹ mặt bàn, cười mỉm: "Nhạc Nam Phong!"

Mọi người đều sửng sốt, Nhạc Tại Vân kích động, nhìn Mộc Lăng: "Mộc đại ca, ý ngươi là, cha còn sống?"

"Đúng vậy, Lăng, không phải ngươi nói hắn sống không được vài ngày sao, hiện tại đã qua một năm rồi." Đám người Tần Vọng Thiên đều hiếu kì hỏi.

"Nga." Mộc Lăng cười tũm tỉm, lại mở thêm một con cua nữa, nói: "Ta lừa hắn đó."

"Hả?!" Mọi người há to miệng nhìn Mộc Lăng.

"Nếu ta không lừa hắn, nói hắn sắp chết rồi, làm sao buộc hắn đi đối phó Nhạc Tại Đình a?" Mộc Lăng bĩu môi: "Nếu không có bất trắc gì, hiện tại hắn hắn là trốn tại một nơi bí mật nào đó… Công lực có lẽ cũng đã tương đối, chỉ có điều, nếu không phế võ công, vậy hắn thật sự sẽ không sống nổi."

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đi đâu tìm hắn?” Nhạc Tại Vân thở dài: “Không biết gần đây cha thế nào, chịu bao nhiêu khổ.”

“Yên tâm đi.” Mộc Lăng khoát tay với hắn: “Chúng ta không cần tìm hắn, hắn sẽ tới tìm chúng ta.”

“Đại phu, muốn chúng truyền đi bao nhiêu tin tức?” Giáp Ất Bính Đinh hỏi.

“Các ngươi chỉ cần nói, Tần Vọng Thiên đến tìm Nhạc Tại Đình báo huyết hải thâm thù là được, không cần nói thêm gì, về chuyện của Thủy Thủy, tuyệt đối phải bảo mật.”

Mọi người gật đầu, Mộc Lăng giơ ra hai ngón tay, nói: “Trong khoảng thời gian này, chúng ta còn có một chuyện rất quan trọng nữa phải làm, chính là phải tìm được Thu Linh và Linh Đang.”

“Thu Linh hắn là ở chỗ đại ca ta.” Nhạc Tại Vân nói: “Trước đây ta từng phái người thăm dò, nhưng còn Linh Đang, vẫn đều bị tiểu tử Nhạc Tại Đình che giấu, đến nay vẫn không biết sinh tử.”

“Linh Đang là bùa hộ mệnh cuối cùng của Nhạc Tại Đình, hắn sẽ không thương tổn nó, khẳng định đang giam giữ tại nơi nào đó… Chúng ta trước tiên phải bí mật tìm Linh Đang, tìm được Linh Đang rồi, có thể hiên ngang vào Lạc Hà Thành.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hợp lý, đêm đến trước hết nghỉ ngơi tại khách sạn, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đến Lạc Hà Thành bí mật thăm dò một chút.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 78

“Không biết Linh Đang ở đâu.” Tần Vọng Thiên cởi áo khoác, vốc nước trong bồn rửa mặt, “Trong ngoài Nhạc gia trại chúng ta đều đã tìm hết, hoàn toàn không thấy bóng nó đâu, một người sống như thế, Nhạc Tại Đình có thể giấu đi đâu mà chúng ta phái ra nhiều người như vậy vẫn không tìm được.”

Mộc Lăng khoanh chân ngồi trên giường, vuốt cằm dường như đang nghĩ gì đó.

“Lăng Lăng…” Tần Vọng Thiên rửa mặt xong, lấy một mảnh khăn thấm nước ấm, vắt khô đi đến ân cần lau mặt cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng ngưỡng cằm híp mắt để yên cho Tần Vọng Thiên lau mặt, mảnh khăn ấm áp dễ chịu phủ lên mặt làm hắn có chút thoải mái lười biếng.

“Lăng, buổi tối có muốn ăn khuya không, ta vừa đến trù phòng, có ngô tươi vừa mới hấp, có muốn ăn không?” Tần Vọng Thiên vừa hỏi, vừa chuẩn bị đến trù phòng lấy, bởi vì Mộc Lăng trước nay chưa từng cự tuyệt thức ăn, đây còn là ngô hấp đặc biệt tươi ngon ngọt miệng. Thế nhưng còn chưa đến cửa, chợt nghe Mộc Lăng “Ân!” nhẹ một tiếng, một tiếng này không giống như bảo là hắn muốn, mà giống đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Quả nhiên, Tần Vọng Thiên nhìn lại, đã thấy Mộc Lăng dựa bên giường, xoa cằm, hai mắt nhìn hắn chớp a chớp, vẻ mặt gian xảo.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Mộc Lăng thức dậy, mặc y phục kéo Tần Vọng Thiên ra ngoài, lần này bọn họ phải phân công nhau làm, vào Lạc Hà Thành rồi, nơi nghỉ lại trong thành chính là Hắc Vân tiễn trang.

Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ trước tiên đến Nhạc phủ tìm đại ca Nhạc gia, đón Nhạc Thu Linh. Giáp Ất Bính Đinh vào thành thám thính tin tức và chuẩn bị nơi nghỉ chân. Mà Mộc Lăng, thì bận cùng Tần Vọng Thiên… đi ngoại thành.

“Lăng?” Tần Vọng Thiên theo Mộc Lăng đến vùng ngoại thành, hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?”

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái với hắn: “Nhạc Linh Đang là ngũ tiểu thư của Nhạc gia trại, nói cách khác là một thiên kim tiểu thư, cho nên khi tìm chúng ta đều chỉ tìm ở những nơi tương đối kín đáo… Thế nhưng có một nơi chúng ta vẫn chưa nghĩ đến.”

“Ngươi nói… Có khả năng Nhạc Tại Đình gửi nuôi Nhạc Linh Đang ở nông gia?” Tần Vọng Thiên suy nghĩ một lát, gật đầu: “Rất có thể a, nếu thay y phục cũ, thay đổi bộ dáng lại nuôi trong nông gia, thì dù có bị thấy, tối đa cũng nghĩ là một tiểu nha đầu nông gia.”

“Chúng ta cũng đi thay y phục, vào trong thôn xem thử, nói không chừng có thể gặp được Linh Đang.”

Tần Vọng Thiên gật đầu, hỏi: “Hai ta thay y phục thế nào?”

Mộc Lăng ngắm nghía Tần Vọng Thiên một lát, nói: “Hay là giải thành khất cái đi?”

“Giả thành khất cái?” Tần Vọng Thiên nhướn mày, cái này thú vị. “Biết đi đâu tìm trang phục?”

https://thuviensach.vn

“Tìm trang phục cái gì a.” Mộc Lăng đảo mắt một cái, kéo Tần Vọng Thiên vào một ngõ nhỏ, vươn tay, vung móng vuốt… Hung hăng cào loạn một trận. Tần Vọng Thiên nhìn lại mình, y phục sắp thành vải rách rồi, dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng, nói: “Hay là để ta cũng cào một chút đi… Thật thỏa nghiện.”

Mộc Lăng như con mèo hoang cào xong một trận, cảm thấy rất thích ý, nghe Tần Vọng Thiên nói cũng muốn thử, liền thoải mái nói: “Đến đây.”

Tần Vọng Thiên cười, đưa tay xé áo Mộc Lăng, nhếch môi cười: “Ta đã sớm muốn làm thế này… Thật kích thích!”

Mộc Lăng híp mắt liếc Tần Vọng Thiên, cảm thấy hình như có chút không đúng, nhìn lại Tần Vọng Thiên đã là đầy mắt say mê, trong lòng thầm mắng mình đúng là không có đầu óc, còn quá sơ ý, Tần Vọng Thiên hiển nhiên rất là hưởng thụ quá trình xé y phục Mộc Lăng, còn vừa xé vừa hôn, kéo qua kéo lại, nhân cơ hội giở trò, làm Mộc Lăng nổi giận, vung tay tát: “Tiểu quỷ chết tiệt, ngươi lại phát thần kinh cái gì!”

Tần Vọng Thiên hôn Mộc Lăng hào hứng cọ cọ: “Là ngươi nói cho ta cào, ngươi cũng vừa cào ta rồi!”

“Cào chết ngươi!” Mộc Lăng phát hỏa, túm lấy bộ y phục đã rách nát của Tần Vọng Thiên hung hăng cào thêm một trận, há mồm cắn: “Cắn chết tiểu lưu manh ngươi.” Còn vò rối tóc Tần Vọng Thiên.

Hai người hăng hái chiến đấu xong một trận trong ngõ nhỏ, nhìn lại nhau, chớp mắt đã hóa thành khất cái rồi, y phục đều bị xé lộn xộn. Tần Vọng Thiên đưa tay giúp Mộc Lăng chỉnh lại y phục một chút, cười nhẹ: “Đừng để người khác thấy.”

Mộc Lăng lườm một cái, giãy dụa từ trong lòng Tần Vọng Thiên ra, tay nắm một dải vải trên tay áo hắn, lắc lư đi tới.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên mua hai cái bát từ sạp hàng ven đường, đập vỡ, nhân tiện tìm hai cây gật trúc, cùng Mộc Lăng một tay bát vỡ một tay gậy trúc, phất phơ đám vải rách trên người, nhàn nhã như hai tên khất cái đi về phía ngoại thành, đến ngoại thành hai người lại cảm thấy không đúng, vì sao? Bởi vì mặt mũi quá sạch sẽ. Mộc Lăng ngồi xổm xuống, đưa tay vốc một nắm bùn, nhẹ nhàng bôi lên mặt mình vài cái, sau đó hoắc mắt đứng lên, tàn bạo chà một trận lên mặt Tần Vọng Thiên.

Hai người nhìn nhau, thỏa mãn tiếp tục đi.

Ngoại vi Lạc Hà Thành tổng cộng có bốn thôn, khoảng cách giữa hai thôn rất gần, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đi vào từng thôn tìm, nhưng tìm hết cả bốn thôn, chạy hơn hai canh giờ, vẫn như cũ không thấy bóng Nhạc Linh Đang.

“Chẳng lẽ là ta đoán sai rồi?” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mày, ngồi xổm xuống trên một bờ ruộng, bao tử bắt đầu kêu ột ột.

“Lăng Lăng.” Tần Vọng Thiên cầm một con gà mái lắc lư trước mặt Mộc Lăng.

Mộc Lăng vừa đưa mắt nhìn thấy con gà mái, không hiểu hỏi Tần Vọng Thiên: “Ở đâu ra?”

Tần Vọng Thiên ngồi xuống, cười hì hì nói với Mộc Lăng: “Trộm về.”

“Ngươi muốn chết!” Mộc Lăng trừng Tần Vọng Thiên: “Gà mái rất quan trọng với nông gia, sao ngươi lại trộm cái này a?”

Tần Vọng Thiên cười cười, cúi xuống hôn Mộc Lăng: “Đã biết ngươi tâm địa tốt, ta đã thả mười lượng bạc vào ổ gà rồi.”

Mộc Lăng nhướn mày, không ý kiến nữa, nhìn chằm chằm con gà mái một lúc, hỏi Tần Vọng Thiên: “Cái này để làm gì?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười đưa tay nhéo nhéo hai má Mộc Lăng, nói: “Hai ta không phải khất cái sao? Muốn ăn khiếu hóa kê không?”

Mộc Lăng vừa nghe lập tức tinh thần tỉnh táo, gật đầu liên tục, nói: “Muốn.”

“Vậy hôn một cái!” Tần Vọng Thiên thuận thế đưa mặt qua, Mộc Lăng không ﷺhòng bị, vui vẻ hôn chụt một cái, miệng đầy bùn.

Mộc Lăng ngồi ra sức nhổ nước bọt, Tần Vọng Thiên thì vui vẻ cười ha ha, một tay nắm cổ tay Mộc Lăng, còn thuận tay nhổ một cây khoai non trên mặt đất, kéo theo một chuỗi khoai lang nhỏ, đi tới cạnh bờ một con sông nhỏ sau thôn. Nhổ lông rửa gà, sau đó rửa khoai lang, hai người chạy tới một khu rừng trúc nhỏ ngoài thôn, bắt đầu đào hố làm khiếu hóa kê, nhân tiện nướng khoai lang.

Tần Vọng Thiên bận làm thức ăn, Mộc Lăng nhãn nhã đi dạo sau lưng hắn: “Ngươi nói… Nếu Linh Đang không ở trong thôn, vậy sẽ ở đâu?”

“Hôm nay chúng ta cũng chỉ là tìm qua một chút.” Tần Vọng Thiên nói: “Dù là ở trong thôn, khẳng định cũng sẽ là nơi tương đối kín đáo… Chúng ta ăn xong rồi, vào thôn tìm kĩ lại một lần.”

Mộc Lăng cảm thấy có lý, sau đó ngồi xổm xuống, cầm gậy trúc chọc chọc đống lửa.

Rất nhanh, khiếu hóa kê đã làm xong, Tần Vọng Thiên gạt lửa lấy gà và khoai lang ra, khoai rất nóng, Tần Vọng Thiên vù vù thổi, bớt nóng rồi thì bẻ ra thành hai phần, đưa cho Mộc Lăng, sau đó bắt đầu xử lý khiếu hóa kê, thổi nguội rồi thì xé nhỏ đưa cho Mộc Lăng, Mộc Lăng một tay cầm gà một tay cầm khoai, ăn rất là vui vẻ.

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng hớn hở ăn, bản thân cũng cảm thấy rất dễ chịu, cũng không ăn, chỉ biết nhét thức ăn vào miệng Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng ăn ăn, đột nhiên hít hít mũi, tiến đến bên người Tần Vọng Thiên ngửi ngửi.

Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi Mộc Lăng: “Sao vậy?”

Tuy rằng y phục trên người Tần Vọng Thiên rách nát, nhưng là bị cào rách, trên người cũng không bẩn, cho nên cũng không có mùi lạ, Mộc Lăng cau mày nhìn nhìn một lát, vẫn hít mũi tiếp tục ngửi. [giống con chó nhỏ XD]

“Ngửi thấy cái gì rồi?” Tần Vọng Thiên cũng ngửi ngửi.

“Ân… Có nghe thấy mùi thối không?” Mộc Lăng hỏi Tần Vọng Thiên.

“Mùi thối?” Tần Vọng Thiên cảm thấy kì lạ, xoay trái xoay phải: “Hình như thật sự có một chút… Khi nãy trong đất cũng có, là mùi hoa cải dầu.”

“Đúng.” Mộc Lăng cầm củ khoai lang còn non nửa, tay kia cầm đùi gà, ngửi mùi đi vào rừng… Đi qua rừng trúc, liền thấy phía trước có một ruộng hoa cải dầu, cách đó không xa, có mấy gian nhà.

“Thì ra ở đây còn có nông gia.” Tần Vọng Thiên cũng rất ngạc nhiên: “Lăng, ngươi nói có khi nào là ở đây không?”

Mộc Lăng há mồm nhét hết khoai vào, cầm đùi gà chạy đến phía trước, nói: “Đi tìm thử xem, nói không chừng ở ngay chỗ này!”

Hai người đi qua bờ ruộng cải dầu, từ xa, thấy vài đứa tiểu hài nhi chơi trên đất. Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, xông đến trước, hỏi: “Tiểu hài nhi?”

https://thuviensach.vn

Mấy tiểu hài tử ngẩng đầu thấy là một khất cái cầm đùi gà, thì có chút chán ghét nhìn hắn.

Mộc Lăng lấy từ trong lòng ra một bao tống tử đường, hỏi: “Có muốn ăn không?”

“Muốn!” Đám tiểu hài nhi lập tức ngoan ngoãn trả lời.

“Các ngươi trả lời ta chút chuyện, ta cho các ngươi.” Mộc Lăng giao đùi gà cho Tần Vọng Thiên đứng bên cạnh, Tần Vọng Thiên hơi chút bất đắc dĩ cầm.

“Trước tiên cho mỗi người các ngươi một viên.” Mộc Lăng chia cho đám tiểu hài nhi: “Ngọt lắm phải không.”

Đám tiểu hài nhi ăn vào cả đám đều mặt mày rạng rỡ, hỏi: “Khất cái thúc thúc, ngươi muốn hỏi gì?”

“Trong tôn này, các ngươi có quen không?” Mộc Lăng hỏi.

“Đương nhiên là quen rồi.” Một tiểu nam hài có vẻ lớn hơn trả lời, nói: “Chúng ta vẫn thường chơi ở đây.”

“Vậy, trong thôn này, có oa nhi nào từ trong trấn đến không? Là một nữ oa, rất khả ái, có điều không được chơi cùng các ngươi, bị nhốt trong phòng không được ra.”

“Có!” Mấy tiểu hài nhi lập tức gật đầu.

“Ở trong gian nhà ngói xa nhất về phía đông!” Một tiểu hài tử chỉ vào gian nhà ngói xa xa.

“Tiểu cô nương đó tên Tiểu Linh Đang, rất khả ái, nhưng vẫn luôn nhìn chúng ta qua cửa sổ xem chúng ta chơi, hình như luôn không vui.”

https://thuviensach.vn

Tiểu hài nhi trả lời: “Chúng ta bảo nó ra ngoài, nó nói người bên trong không cho.”

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn nhau, rất mừng rỡ. Mộc Lăng đưa hết bao tống tử đường cho đám tiểu hài nhi, cũng bất chấp đùi gà trong tay Tần Vọng Thiên, cười hớn hở chạy đi.

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ, lấy giấy dầu từ trong lòng ra, bỏ đùi gà và gà còn lại vào, sau đó đuổi theo Mộc Lăng.

Tới trước gian nhà ngói, Mộc Lăng nhảy lên mái, chợt nghe bên trong có thanh âm, cúi đầu nhìn, là một phụ nhân đang sàng thóc, sàn sạt sàn sạt, phụ nhân đó rất béo, còn có chút quen mắt.

Mộc Lăng nhẹ nhàng gỡ một mảnh ngói, liền thấy bên bàn trong phòng có một tiểu cô nương đang ngồi… Mặc y phục vải bố rất sạch sẽ, tuy rằng nhìn qua chỉ là một nha đầu nông gia rất bình thường, thế nhưng Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng vừa liếc mắt đã nhận ra. Tuyệt đối là Linh Đang!

Hai người liếc mắt nhìn nhau vừa mừng vừa sợ, Mộc Lăng chạy đến cạnh cửa sổ, phát hiện cửa sổ đóng, liền cầm chủy thủ gạt một cái, lui ra phía sau đẩy cửa sổ xoay người vào phòng.

Tiểu Linh Đang dường như đang đờ ra, đột nhiên lại thấy cửa sổ mở, một tên khất cái y phục rách nát xông vào, bị hù giật nảy người, há mồm muốn la, bị Mộc Lăng che lại.

“Linh Đang, là ta a!” Mộc Lăng gọi tên Linh Đang, Tiểu Linh Đang ngưỡng mặt nhìn Mộc Lăng, trong mắt có chút nghi hoặc, Mộc Lăng đưa tay lau bùn trên mặt, nhìn Linh Đang: “Còn nhớ ta không?”

“Quái thúc thúc!” Linh Đang vừa mừng vừa sợ, ôm chầm lấy Mộc Lăng: “Các ngươi đến đón ta về sao? Ta nhớ tỷ tỷ quá a.”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng xoa xoa đầu nó, nói: “Lần này đến dẫn ngươi về, một lát nữa là có thể đoàn viên với tỷ tỷ rồi.”

Ngay lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm một nữ tử: “Linh Đang a, ngươi nói chuyện với ai vậy?” Nói đến đây, béo phụ nhân vừa ở bên ngoài sàng thóc tiến vào, mặt đối mặt với Mộc Lăng, ngây ngẩn cả người.

Mộc Lăng nhìn thế nào cũng thấy nàng ta quen mắt, thế nhưng nghĩ không ra, kéo Tiểu Linh Đang ra sau người, hắn nghĩ thầm, nếu là người của Nhạc Tại Đình thì không nương tay, nếu là thôn dân vô tội thì để lại…

Thế nhưng phụ nhân đó chỉ là ngơ ngác nhìn Mộc Lăng một lúc lâu, đột nhiên rầm một tiếng quỳ xuống, hô: “Mộc thần y a… Ngươi bỏ qua cho ta đi, mau giúp ta giải một thân độc này đi, ta hối hận rồi, ta không nên hại ngươi… Van cầu ngươi!”

Mộc Lăng híp mắt nhìn nàng một lúc lâu mới vỗ đùi: “A! Ta nhớ ra rồi, ngươi không phải là Âu Dương Ngọc sao?”

Nói đến Âu Dương Ngọc này cũng rất thê thảm, trước đây hợp tác với Đoan Mộc Viêm hại Mộc Lăng, chọc giận Mộc Lăng, hạ dược nàng vào nước sông. Uống trúng dược phấn, Âu Dương Ngọc trong một đêm thành phụ nhân mang thai, bụng căng lớn như ẩn như hiện, vốn có vóc người thướt tha, một đêm trở thành mập mạp, làm sao dám ra cửa gặp người a, không có cách nào, bị Đoan Mộc Viêm an bài đến đây canh giữ Tiểu Linh Đang.

Âu Dương Ngọc không dám ra cửa, ở nhà tối đa cũng chỉ làm mấy thứ thủ công, cùng Tiểu Linh Đang sống cuộc đời điền viên. Vì lười hoạt động, thân thể Âu Dương Ngọc bắt đầu hóa béo, bụng thì vẫn to như cũ, sau lại cùng Tiểu Linh Đang ở chung lâu ngày, Âu Dương Ngọc cũng thông suốt

https://thuviensach.vn

một ít, vẫn tự trách mình chọc ai không chọc lại chọc vào Mộc Lăng, tự hại cả đời mình.

Tiểu Linh Đang trước nay vốn ngoan ngoãn dễ gần, ở cùng Âu Dương Ngọc mấy ngày, thường cùng nàng trò chuyện, đối xử với nàng cũng tốt, dần dần, Âu Dương Ngọc cũng xem Tiểu Linh Đang như nữ nhi… Hai người nửa năm trước rất buồn khổ, thế nhưng nửa năm sau, trôi qua rất bình lặng.

Vừa thấy Mộc Lăng đột nhiên tới, Âu Dương Ngọc vội vàng quỳ xuống, nàng hiện tại cái gì cũng không cầu, chỉ mong được trở lại hình dáng thon thả như trước đây, nàng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm được, không muốn cứ như vậy kết thúc.

Mộc Lăng còn chưa kịp nói, Tần Vọng Thiên vừa vào đã biến sắc, giơ tay muốn làm thịt Âu Dương Ngọc, khi đó nếu không vì nữ nhân này, Mộc Lăng cũng sẽ không mệnh treo chỉ mành.

Mộc Lăng vội vàng xông đến ôm Tần Vọng Thiên: “Chờ một chút, bình tĩnh nga!”

Tần Vọng Thiên nói với Mộc Lăng: “Lăng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đây là một độc phụ, để nàng ta lại trên đời chỉ khiến thêm nhiều người bị hại chết.”

Mộc Lăng gật đầu: “Cái này ta biết a, nhưng mà người cũng biết sửa đổi, tội nàng chịu đủ rồi, hai ta cũng coi như nhờ họa được phúc, quên đi quên đi.”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng một chút, gật đầu, thu chưởng, tuy rằng biết Mộc Lăng mềm lòng thả Âu Dương Ngọc sau này có thể lại gặp họa, thế nhưng hắn cũng không muốn trái ý Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Có lẽ với rất nhiều người, Mộc Lăng dụng tâm có đôi khi quá tốt, thế nhưng hắn thích nhất, lại chính là điểm này của Mộc Lăng. Tần Vọng Thiên liếc mắt nhìn Âu Dương Ngọc, Âu Dương Ngọc làm sao cũng không ngờ được tiểu tử ngốc Tần Vọng Thiên ngày đó hôm nay lại có thể trở thành một đại nhân vật như vậy, cúi đầu phó mệnh cho trời, nghe được Mộc Lăng còn thay nàng cầu tình, cảm động đến nước mắt cũng sắp chảy ra.

Mộc Lăng đưa cho Âu Dương Ngọc một lọ dược, nói: "Đây là dược trị bụng của ngươi, uống vào rồi, ba ngày sau bụng ngươi sẽ không thấy nữa, có điều muốn khôi phục vóc người, còn phải hoạt động nhiều một chút."

"Ta biết, ta biết!" Âu Dương Ngọc vội vàng thiên ân vạn tạ với Mộc Lăng: "Mộc thần y, ta có một việc muốn nói cho ngươi, để giữ Linh Đang, Nhạc Tại Đình đã hạ chút độc lên người nó."

Mộc Lăng càm lấy cổ tay Linh Đang bắt mạch, nhíu mày lắc đầu nói: "Đoan Mộc Viêm này cũng quá ác độc rồi, cần phải hạ độc một tiểu hài tử sao?"

"Hắn nói, giải dược chỉ hắn mới có, không ai cứu được." Âu Dương Ngọc có chútc lo lắng nhìn Linh Đang.

"Yên tâm đi." Mộc Lăng may mắn có được bản Dược Vương Phổ từ chỗ Hạ Vũ, làm thế nào giải độc này, trên sách có ghi chép.

"Ngươi để Linh Đang chạy, lại có giải dược, Nhạc Tại Đình và Đoan Mộc Viêm sẽ không tin tưởng ngươi nữa." Tần Vọng Thiên ôm Linh Đang

https://thuviensach.vn

lên, kéo Mộc Lăng ra ngoài, nói với Âu Dương Ngọc: “Nếu hôm nay không có Lăng ngăn cản, ta nhất định sẽ giết ngươi, không dễ nhặt về một cái mệnh, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Nói xong, dẫn theo Mộc Lăng và Linh Đang đi.

Lúc ba người trở lại Hắc Vân tiễn trang, Nhạc Tại Vân đã đón Nhạc Thu Linh về.

Tỷ muội đoàn viên rơi lệ không ngừng, một năm này hai tỷ muội cũng không sống an ổn được mấy ngày, Mộc Lăng trước tiên giải độc cho Nhạc Linh Đang, sau đó phái người âm thầm đưa hai tỷ muội đến Hắc Vân Bảo, để Vân Tứ Nương chiếu cố một thời gian.

Tất cả được an bài thỏa đáng, Mộc Lăng xuất ra một rương vàng nói với Tô Trường Phong, nói: “Tô lão bản, giúp ta sắp xếp đại diên yến[tiệc lớn], mở tiệc chiêu đãi anh hùng hào kiệt các nơi! Còn có, dựng một lôi đài tại Hắc Vân tiễn trang, mặt khác treo một tấm lụa lớn, nói Tu La Bảo thu người, nếu muốn gia nhập, mau đến báo danh, thanh thế lớn một chút, càng khí phái càng tốt!”

Tô lão bản là người mở tiễn trang, đương nhiên biết cách dùng tiền, cùng Giáp Ất Bính Đinh đi chuẩn bị, trong thoáng chốc, toàn Lạc Hà Thành cực kì oanh động. Mặt khác, Mộc Lăng dùng tiền mua hết sở hữu bên ngoài Nhạc gia trại trong Lạc Hà Thành, còn dùng lệnh bài của Tương Thanh bãi bình các quan viên lớn nhỏ trong thành. Mộc Lăng tặng gạo tặng bạc, giúp đỡ dân du cư không nhà, còn xem bệnh miễn phí. Trong một chốc, danh tiếng của Tu La Bảo trong Lạc Hà Thành, vang dội như sấm.

Mộc Lăng ra lệnh một tiếng, Tô Trường Phong dẫn theo hỏa kế, lăn qua lăn lại khắp Lạc Hà Thành, đảo loạn cho Lạc Hà Thành trời long đất lở, hơn nữa đáng ghét nhất là Mộc Lăng mỗi ngày đều khua chiêng gõ trống chạy đến trước cửa Nhạc gia trại gây chuyện, xúi giục hạ nhân trong Nhạc

https://thuviensach.vn

gia trại, nói Nhạc Tại Đình tên thật là Chu Phóng, năm đó tội ác chất chồng tội không thể tha thứ, tội lỗi tày trời, tội đáng tru di.

Nói cho người của Nhạc gia trại hoang mang lo sợ, Nhạc Tại Đình cũng là đứng ngồi không yên, hơn nữa hắn cũng đã biết Linh Đang đã được Mộc Lăng cứu đi, Âu Dương Ngọc không biết ở đâu, sốt ruột đến độ không đứng yên được một chỗ.

Mộc Lăng lần này làm ra thanh thế lớn như vậy ngoại trừ đánh một đòn phủ đầu xuống Nhạc gia trại, đồng thời kích thích đám võ lâm quần hùng muốn hôi của lúc cháy nhà, còn có một mục đích khác… Hiện tại ai cũng biết Tần Vọng Thiên ở Hắc Vân tiễn trang, nói cách khác, nếu Nhạc Nam Phong chưa chết, cũng sẽ biết.

Chạng vạng mỗi ngày Mộc Lăng đều vươn dài cổ ngồi chờ trong sân, miệng lẩm bẩm: “Lão quỷ chết tiệt, sao còn chưa đến a!”

Nhưng mà đợi ba ngày, Nhạc Nam Phong vẫn chưa xuất hiện, Mộc Lăng bực bội rồi, suy nghĩ một chút, ngày thứ tư gọi Nhạc Tại Vân đến, bắt hắn ngồi trong sân chờ, mình thì về phòng ngủ, hơn nửa đêm thì nghe có người gõ cửa. Mộc Lăng đạp đạp Tần Vọng Thiên, xoay người lấy chăn cuộn mình lại, nói: “Ngươi đi xem.”[giống cảnh nửa đêm vợ đạp chồng "Con khóc kìa anh" =.=]

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ mặc quần áo đứng lên mở cửa, liền thấy Nhạc Tại Vân đứng bên ngoài, phía sau là Nhạc Nam Phong quần áo rách nát, già đến độ nhìn không ra nữa, Tần Vọng Thiên vừa liếc mắt thấy hắn, còn tưởng Nhạc Tại Vân bị quỷ bám theo.

“Ô…” Mộc Lăng tựa trên giường, tay chống cằm cười tủm tỉm nói: “Nhạc lão gia tử nga, ta còn tưởng ngươi không đến.”

Nhạc Nam Phong giật giật, xoay mặt nhìn Nhạc Tại Vân một lát, lại nhìn Tần Vọng Thiên một lát, nói: “Ta muốn nói chuyện với ngươi.” Tần

https://thuviensach.vn

Vọng Thiên gật đầu, nói với Nhạc Tại Vân: “Vào phòng ngươi nói đi, ta mặc y phục rồi sang.”

Nhạc Tại Vân gật đầu, dẫn Nhạc Nam Phong về phòng.

Mộc Lăng ngồi trên giường ngáp một cái, đưa tay gãi gãi mông, nói: “Quả nhiên để Vân Vân bên ngoài hắn liền tới, lão nhân này cũng thật sĩ diện.”

Tần Vọng Thiên đi tới bên giường ngồi xuống, cúi đầu hôn môi Mộc Lăng, nói: “Sau này ngươi thu liễm một chút, đừng bày ra bộ dáng liêu nhân như thế trước mặt người khác có được không?”

Mộc Lăng giận, dùng bàn tay vừa gãi mông xong chọc vào mũi Tần Vọng Thiên, sau đó bị đè xuống giường hung hăng trêu ghẹo.

Hai người mặc y phục, ra ngoài, đến phòng của Nhạc Tại Vân, đã thấy Phùng Ngộ Thuỷ ngồi một bên, dường như khi nãy hắn cũng ở trong sân cùng Nhạc Tại Vân, Giáp cũng tỉnh, đang rót trà cho Nhạc Nam Phong.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đi tới trong phòng, ngồi xuống cạnh Nhạc Nam Phong, cười nói: “Nhạc lão gia tử, thân thể thế nào?”

Nhạc Nam Phong khe khẽ thở dài, nhìn Mộc Lăng một chút, thấp giọng nói: “Ta đã biết trước mình không sống được bao lâu.”

Mộc Lăng cười không nói gì, đưa tay bắt mạch cho lão gia tử, gật đầu: “Đúng vậy, thời gian không còn dài… Có điều nếu ngươi nếu ngươi phế bỏ công phu, hẳn là còn có thể sống thêm hai mươi năm.”

“Cha!” Nhạc Tại Vân sốt ruột, nói: “Thu Linh và Linh Đang đều rất nhớ cha, cha…”

https://thuviensach.vn

Nhạc Nam Phong khoát tay ngăn lại, thản nhiên nói: “Tại Vân, không cần phải nói nữa, ta một thân nghiệp chướng nặng nề, hơn nữa muốn ta sống như một phế nhân hai mươi năm, ta thà chết. Còn về Thu Linh và Linh Đang, cả đời ta cũng chưa chăm lo được bao nhiêu cho chúng nó, cũng nhờ ca ca là ngươi, giúp ta hảo hảo chiếu cố chúng nó.” Nói xong, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, nói: “Trước khi chết, ta muốn giúp ngươi làm một chuyện… Hơn nữa, cũng là giúp ta báo thù.”

Mộc Lăng cười, gật đầu, nói: “Chờ chính là những lời này của ngươi!” Nói xong, phân phó người chuẩn bị một gian phòng cho Nhạc Nam Phong, Mộc Lăng khai dược điều trị cho hắn một chút, ngày mai lại tìm người làm y phục mới cho hắn, để hắn khôi phục thành Nhạc Nam Phong nguyên trạng.

Nhạc Tại Vân sầu mi khổ mặt, chờ Nhạc Nam Phong đi ngủ rồi, Mộc Lăng vỗ nhẹ trên vai Nhạc Tại Vân, cười nói: “Đừng khổ sở nữa… Nói cho ngươi biết, cha ngươi nhất quyết như thế, ta đã hạ Hóa Công Tán vào dược của hắn rồi, sau này không phải lo hắn không sống được.”

Trên mặt Nhạc Tại Vân lập tức lộ ra nụ cười, cực kì vui mừng.

Mấy ngày sau đó, Mộc Lăng điều trị cùng sắp xếp cho Nhạc Nam Phong một chút, có lẽ cũng vì tán đi một phần tà công, thân thể và khí sắc Nhạc Nam Phong đều tốt hơn nhiều, dần dần khôi phục lại uy nghiêm ngày trước. Nhạc Nam Phong ở chung lâu ngày, càng nhìn Tần Vọng Thiên càng thích, hài tử này tướng mạo giống Tần Kỳ, tính cách lại có vài phần giống mình… Đương nhiên là, không có phần bạc tình bạc nghĩa như mình, thật sự là rất tốt, nhìn cách hắn chăm chút Mộc Lăng, nói hắn tình thâm tựa hải cũng không quá đáng.

Đến ngày thứ tư, hôm nay, là ngày Nhạc Tại Đình ước hội với giang hồ quần hùng mở đại hội võ lâm, Nhạc gia trại giăng đèn kết hoa, phô trương thanh thế rất lớn.

https://thuviensach.vn

Đến trưa, đại hội võ lâm chính thức bắt đầu.

Nhạc Tại Đình đứng trên đài liệt kê tội trạng của Tu La Bảo, còn nói Tu La Bảo, Hắc Vân Bảo liên kết với nhau tạo thành uy hiếp cho võ lâm Trung Nguyên.

Nhạc Tại Đình cũng là một nhân vật không nhỏ, ăn nói hơn người, nói cho không ít đồng đạo võ lâm động tâm, cả đám xoa tay vén áo, chuẩn bị chạy đến đối phó Tu La Bảo.

Ngay khi đại hội võ lâm sắp đến bước then chốt cuối cùng, đề cử minh chủ… Đột nhiên, từ bên ngoài có tiếng người cười lạnh: “Nhạc Tại Đình, ngươi có tư cách gì làm đương gia của Nhạc gia trại ta!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người lập tức ngây ngẩn, thanh âm này khàn khàn già nua, thế nhưng mang theo một loại uy nghiêm trưởng bối, mà nhìn lại Nhạc Tại Đình, liền thấy sắc mặt hắn trong nháy mắt tái nhợt, đã biết tình huống không ổn rồi.

Lời nói xong, liền thấy một bóng người hắc sắc từ ngoài tường viện Nhạc gia trại xoay người vào, người này khinh công rất cao, phóng qua đoàn người, vững vàng hạ xuống trên đài cạnh Nhạc Tại Đình, lạnh lùng liếc mắt nhìn Nhạc Tại Đình.

Nhạc Tại Đình hít một hơi khí lạnh, người trước mắt một thân hoa phục, tóc đã xám trắng, chính là người đã thất tung rất lâu, mà hắn vẫn cho rằng chắc chắn đã chết… Nhạc Nam Phong.

Dưới đài có không ít người võ lâm nhận ra Nhạc Nam Phong, nhiều người hô lên, không bao lâu, bốn phía xôn xao, rất nhiều người đứng lên.

Đúng lúc này, liền nghe từ bên ngoài có người nói: “Nhạc Tại Đình, ngươi đừng làm rùa đen rụt đầu, ân oán của chúng ta, hôm nay tính toán!” Tiếng nói vừa dứt, liền thấy có vài người đi từ bên ngoài vào, chính là Tần

https://thuviensach.vn

Vọng Thiên, Mộc Lăng, Nhạc Tại Vân, Phùng Ngộ Thuỷ và Giáp Ất Bính Đinh.

Nhạc Tại Đình nhìn mọi người dưới đài, lại nhìn Nhạc Nam Phong, chợt nghe Nhạc Nam Phong cười nhạt một tiếng, nói: “Nhạc Tại Đình… Sai, tên thật của ngươi là Chu Phóng, trước đây ngươi đã hại chết một nhà Mộ Dung Liệt, thủ đoạn tàn nhẫn không có nhân tính, giả mạo danh nghĩa Nhạc Tại Đình đến nhận người thân. Ta thấy ngươi đáng thương nên mới thu lưu ngươi, không ngờ ngươi lang tâm cẩu phế, không chỉ ám toán, hạ độc trong dược của ta, còn trộm điển tịch võ học của ta, tự luyện tà công, hạ cổ độc ta… Hại chết vô số giang hồ quần hùng, hôm nay lại muốn vu oan Tần Vọng Thiên.” Nói xong, quay về phía mọi người dưới đài nói: “Các vị anh hùng, Tần Vọng Thiên mới là Nhạc gia nhi tử thật sự, người này tên Chu Phóng, chuyện ác của hắn tin rằng mọi người đã nghe đồn đại, ta có thể nói với các ngươi, lời đồn đó đều là thật!”

“Xì xào…” Giang hồ quần hùng dưới đài lập tức bùng nổ, ngươi một câu ta một câu, đều nói Nhạc Tại Đình không phải người, không bằng cầm thú gì đó.

Nhạc Tại Đình nghe Nhạc Nam Phong nói hết, im lặng một lát, sau đó cười lớn, nói: “Ngươi nói ta hại chết hơn nửa số giang hồ quần hùng, nửa còn lại không phải do chính ngươi giết sao!”

Sắc mặt Nhạc Nam Phong khẽ biến.

Chợt nghe Nhạc Tại Đình nói: “Thứ ngươi luyện là Tam Tuyệt Thần Công, chiếm được nội lực Thập Tuyệt, cho nên mới lén lút luyện… Bản bí tích đó ở trên tay ta, luyện Thập Tuyệt cần phải đổi nội lực với người thường… Khi đó có nhiều giang hồ quần hùng thần bí trúng thi độc mà chết như vậy, đều là do ngươi hại chết!”

https://thuviensach.vn

“Xôn xao…” Lúc này, đoàn người bị một kích thích cực đại, mọi người đều sợ ngây người, đều nghi ngờ, một phần là do công phu Thập Tuyệt xuất hiện khiến giang hồ kinh sợ, một phần khác… Thì ra trúng thi độc chết là vì đổi nội lực, thực sự là thứ công phu hung ác.

Có vài võ lâm tiền bối giao tình thâm hậu với Nhạc Nam Phong chất vấn hắn, rốt cuộc có phải Nhạc Tại Đình nói thật không.

Vẻ mặt Nhạc Nam Phong rất bình tĩnh, trầm mặc một lúc lâu, gật đầu nói: “Là thật.”

Lời vừa dứt, giang hồ quần hùng đều giận dữ, đứng lên mắng to: “Nhạc gia trại các ngươi rốt cuộc là nơi quỷ gì, hại người như vậy, Nhạc Nam Phong, cả nhà các ngươi đều là ngụy quân tử!”

Đoàn người chửi mắng không ngừng, Nhạc Nam Phong và Nhạc Tại Đình đứng trên đài. Tình cảnh này, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng vừa vào đều lặng lẽ nhìn, cả Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ, mọi người đều đứng ngoài im lặng quan sát, bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều thật là hoang đường đến buồn cười. Đời người như một tuồng kịch, có người khi hạ màn thì hoan hỉ vui mừng, có người bi thương đau đớn, thế nhưng cũng có một vài người, kết cục thật khiến người khác dở khóc dở cười.

Hoan hỉ cũng được, bi thương cũng tốt, ít nhất trước khi chết nhớ lại, còn có thể thanh thản một chút, mà duy độc những cái kết dở khóc dở cười, là đi đến cuối cùng quay đầu lại nhìn, cả đời cũng chỉ như một giấc mộng Nam Kha, sống hay chết căn bản không có gì khác biệt, chỉ lưu lại ồn ào thị phi vô tận.

Tần Vọng Thiên đưa tay nắm tay Mộc Lăng, đi đến gần nói: “Báo thù hay không, thật ra cũng không quan trọng.”

Mộc Lăng híp mắt nhìn hắn, chợt nghe Tần Vọng Thiên âm trầm nói: “Ta còn nhớ rõ khi đó ngươi nói với ta, dù là có báo thù rửa hận, khiến cho

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Đình thân bại danh liệt cũng không chắc sẽ được vui vẻ, còn không bằng tìm một người cùng yêu thương, hoan hoan hỉ hỉ cùng qua cả đời, đến ngày xuống Hoàng tuyền, cũng có thể vui vẻ gặp nương ta."

Mộc Lăng nhìn hắn, chỉ thấy Tần Vọng Thiên lắc đầu cười cười: "May là kiếp này ta gặp được ngươi, nếu không, cả đời này có lẽ cũng chi sống uổng phí."

Mộc Lăng biết trong lòng Tần Vọng Thiên hiện tại không mấy dễ chịu, hai người trên đài, một là người cha đã vứt bỏ thê tử. một là hảo huynh đệ từng phản bội hắn còn muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Nhạc Nam Phong cả đời này chỉ sống vì danh lợi và võ công, Nhạc Tại Đình bất quá cũng vì hư danh cùng địa vị… Nhưng bọn hắn phạm nhiều tội lỗi thương thiên hại lý như vậy, kết quả cũng chỉ như công dã tràng.

Còn những người bị bọn họ hại chết… Còn chẳng phải là chết vô ích sao, vốn dĩ có thể hạnh phúc vui vẻ một đời, lại cứ như vậy mà chết, uổng tiếc biết bao nhiêu.

Tần Vọng Thiên cảm giác Mộc Lăng cầm lấy tay hắn, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên mu bàn tay hắn, như đang an ủi. Xoay mặt nhìn Mộc Lăng thấy hắn đầy mắt đều là quan tâm lo lắng. Trong lòng Tần Vọng Thiên muốn cười, thầm mắng mình đúng là kẻ ngu si, sao phải tự bắt mình chịu khổ như vậy, sớm dẫn hắn cao bay xa chạy, rời khỏi nơi thị phi này, cùng nhau trải qua những ngày thanh thản yên bình,

Nhìn lại trên đài, Nhạc Nam Phong và Nhạc Tại Đình đã bắt đầu động thủ, Tần Vọng Thiên cúi đầu hôn lên trán Mộc Lăng một cái, thấp giọng nói: "Ta đi chấm dứt một đoạn ân oán, sau đó chúng ta trở về Mạc Bắc."

Mộc Lăng gật đầu, Tần Vọng Thiên buông lỏng tay, nhảy lên đài…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Võ công của Nhạc Nam Phong vì thân thể gặp trọng bệnh đã yếu đi rất nhiều, hơn nữa trong dược mấy hôm nay Mộc Lăng kê cho hắn đều có thêm một ít hóa công tán, cho nên với võ công hiện tại của hắn thì hoàn toàn không phải đối thủ của Nhạc Tại Đình.

Mắt thấy mình đã không còn chống được mấy chiêu nữa, chợt thấy sau lưng có bóng người lóe lên, Tần Vọng Thiên bắt lấy tay Nhạc Nam Phong vung về phía sau, được Nhạc Tại Vân dưới dài đỡ lấy. Tần Vọng Thiên bước lên một bước, chắn trước Nhạc Nam Phong, đưa tay đỡ một chưởng của Nhạc Tại Đình. Chợt nghe một tiếng nổ, tay Nhạc Tại Đình vừa chạm đến tay Tần Vọng Thiên, liền cảm giác được một luồng nội lực cực kì bá đạo hung hãn xông thẳng đến, hơn mình gấp trăm lần, căn bản không cách nào chống lại.

Tuy rằng đã triệt chiêu, nhưng thân thể Nhạc Tại Đình vẫn bị hất lên cao, bay ra xa mấy trượng, rơi mạnh xuống lôi đài, chấn động mạnh đến mức hắn cảm thấy nội tạng mình gần như vỡ ra. Ngẩng đầu phun ra một bụm máu, xoay mặt nhìn… liền thấy Đoan Mộc Viêm đứng cạnh lôi đài nháy mắt với hắn, ý bảo hắn dùng chiêu đó!

Đoan Mộc Viêm còn chưa kịp nói, đột nhiên cảm giác được phía sau có người, lập tức sửng sốt, hơn nữa xung quanh còn truyền đến tiếng thét kinh hãi của giang hồ quần hùng… Đoan Mộc Viêm cảm giác máu trong cơ thể mình dần lạnh xuống, xoay mặt, liền thấy Mộc Lăng miệng mỉm cười, đứng phía sau hắn, trên tay cầm một cây thiết bổng hắc sắc ngắn.

https://thuviensach.vn

“Mộc…” Đoan Mộc Viêm há hốc, chợt nghe Mộc Lăng lạnh lùng cười: “Ngươi hết rồi, kẻ ta giết, đều đáng chết!” Nói xong, đưa tay, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng binh khí quét qua, thê lương như hạc kêu, thiết bổng trong tay Mộc Lăng vốn dĩ là một thanh kiếm… Mọi người chỉ thấy một luồng bạch quang đảo qua, sau đó hàn quang vào vỏ, Đoan Mộc Viêm thậm chí không kịp hừ một tiếng, nhất kiếm phong hầu.[một kiếm đứt cổ, éc]

Mọi người đều có chút ngây ngốc, gần đây trên giang hồ có không ít lời đồn đại, có người nói Mộc Lăng đã chết, cũng có người nói võ công hắn đã bị phế… Thế nhưng hôm nay nhìn thấy, ai cũng không nhịn được hít một hơi, Nhị đương gia Hắc Vân Bảo, quả nhiên không phải hữu danh vô thực. Người giang hồ đa phần chỉ biết Mộc Lăng có y thuật đệ nhất thiên hạ, thấy hắn ra tay giết người, thật đúng là không thể ngờ, bất quá Đoan Mộc Viêm này thật là hậu nhân của Đoan Mộc Liệt, một đoạn thời gian gió tanh mưa máu này nói thẳng ra chính là do hắn gây nên, chết cũng là đáng tội!

“Lần đầu tiên ta thấy đại phu giết người.” Giáp tán thán nói: “Thật lợi hại.”

“Hiện tại hắn còn không đến nửa công lực.” Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Khi hắn chưa bị thương, ngay cả hai chưởng của hắn cũng không tiếp được.”

Nhạc Tại Vân cười cười, nói: “Mộc đại ca thật là một người thú vị… Nhưng mà trên tay hắn là binh khí gì a?”

Phùng Ngộ Thuỷ trầm mặc một lát, nói: “Hình như là tự hắn làm ra… Vỏ thiết, bên trong lại là đao trúc.”

Khi mọi người đang nói chuyện, Nhạc Tại Đình đã đứng lên, hắn bình ổn tinh thần một chút, vận nội lực, hai tay đột nhiên hóa đen, giương mắt

https://thuviensach.vn

nhìn Tần Vọng Thiên.

Mộc Lăng dưới đài lạnh mắt nhìn, nhàn nhạt lắc đầu.

“Tần Vọng Thiên!” Nhạc Tại Đình gọi một tiếng.

Tần Vọng Thiên đưa mắt nhìn hắn, liền thấy Nhạc Tại Đình đưa tay xông về phía mình. Tần Vọng Thiên cũng không tránh, đưa tay đỡ chưởng của hắn, hai chưởng đánh vào nhau, nội lực bắn ra khắp bốn phía,

Nhiều người giang hồ không chịu nổi, đều lui về phía sau, mà Nhạc Tại Đình cũng bị chấn bay khỏi lôi đài, rơi thẳng vào giữa đoàn người, bàn tay vừa cùng Tần Vọng Thiên kích chưởng đỏ bừng —— nội lực phản phệ, mang theo độc tố…

“A!” Nhạc Tại Đình đau đến ôm tay nằm trên đất kêu thảm thiết, ngẩng đầu nhìn Tần Vọng Thiên, chỉ thấy Tần Vọng Thiên đứng trên lôi đài cúi đầu nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Bên cạnh ngươi là Đoan Mộc Viêm… Ngươi đừng quên, bên cạnh ta, là Mộc Lăng.”

Nhạc Tại Đình cắn răng muốn vận công kiỠxuống, thế nhưng nội lực và độc tố phản phệ rất nhanh, cả thân thể đều đã có chút không khống chế được.

“Độc của ngươi đã phản phệ rồi.” Mộc Lăng thấp giọng nói: “Chỉ cần thời gian nửa chén trà nhỏ nữa, ngươi sẽ chết.”

“Ha hả…” Nhạc Tại Đình nghe xong, đột nhiên ngửa mặt phá lên cười, ngưỡng mặt nhìn Tần Vọng Thiên, cắn răng không cam lòng nói: “Tần Vọng Thiên… Sao vận khí cả đời ngươi đều tốt như vậy?!”

Tần Vọng Thiên nhìn chăm chăm Nhạc Tại Đình một lúc lâu, lắc đầu nói: “Nếu ngươi không hại ta, cũng sẽ không có ta của ngày hôm nay, nếu ngươi không hại người, cũng không tất có hạ tràng như hôm nay.” Nhạc Tại

https://thuviensach.vn

Đình sửng sờ một lúc lâu, bỗng cảm thấy cổ họng có vị ngọt, máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, càng lúc càng nhiều.

Nhạc Tại Vân đứng từ xa nhìn, tuy rằng hắn đã nghĩ tới nhiều lần, người như Nhạc Tại Đình chết rất đáng, thế nhưng hôm nay nhìn thấy tình cảnh của hắn, bản thân lại vì hắn mà có chút tiếc hận. Nhạc Tại Đình bất luận tư chất về mặt nào cũng cao hơn mình, thế nhưng thứ hắn muốn có quá nhiều… Có lẽ vì khi sinh ra quá bình phàm, cho nên cả đời hắn đều theo đuổi việc trở nên cao hơn người khác, thế nhưng những kẻ lão thiên thường không quan tâm đến nhất, lại chính là những người như hắn.

Hô hấp của Nhạc Tại Đình bắt đầu gấp, Tần Vọng Thiên không có chút hứng thú nào với việc nhìn hắn chết, chỉ là nhảy xuống lôi đài, đưa tay kéo Mộc Lăng, xoay người định đi. Lúc này, chợt nghe Nhạc Tại Đình dùng chút khí lực cuối cùng hỏi: “Ngươi quyết định không giết ta? Không đem ta toái thi vạn đoạn?”

Tần Vọng Thiên không hề dừng bước, hiện tại hắn đã cảm thấy rất chán nản rồi, thì ra cảm giác giết chết cừu nhân còn không vui sướng bằng nhìn Mộc Lăng nhóp nhép ăn uống, kẻ thù chết càng thảm trái lại càng cảm thấy thật thê lương.

“Ha ha ha…” Nhạc Tại Đình bỗng dưng lại phá lên cười, nói lớn: “Mộc Lăng… Ngươi mới chính là khởi nguyên của đoạn tai họa này… Năm đó chính ngươi nghĩ ra phương pháp hoán đổi nội lực cứu mệnh Hạc Lai Tịch, giết nhiều người như vậy, nếu Đoan Mộc Viêm là một ma đầu sát nhân, ngươi cũng chẳng kém!” Nhạc Tại Đình nói còn chưa dứt lời, bỗng thấy Tần Vọng Thiên vọt đến cạnh hắn, đưa tay nắm chặt cổ tay, dụng sức…

Nhạc Tại Đình cảm giác máu trong cơ thể mình dần dừng lại, miệng hắn vẫn giữ nét cười, hai mắt trừng lớn nhìn Mộc Lăng phía xa đang sững ngốc, miệng mấp máy, dùng giọng nói khàn đặc nói một câu: “Loại người

https://thuviensach.vn

tội nghiệt đầy thân như ngươi, không xứng đáng có một đời vui… sướng…”

Tay Tần Vọng Thiên tăng lực đạo, nghe được rõ ràng thanh âm xương cổ Nhạc Tại Đình gãy lìa, trên mặt hắn vẫn giữ nguyên nụ cười kiêu ngạo, nhìn Tần Vọng Thiên, dùng thanh âm cực khàn nói: “Chúng ta… Kiếp sau, tiếp tục đấu!”

Nói xong câu đó, Nhạc Tại Đình cũng tuyệt khí, mỉm cười nhắm hai mắt.

Bàn tay nắm trên cổ Nhạc Tại Đình hơi rung động, vung tay hung hăng ném ngã hắn trên mặt đất.

Mà lúc này, giang hồ quần hùng bắt đầu hai mặt nhìn nhau, lại xoay mặt nhìn Mộc Lăng. Chỉ sau chốc lát trầm mặc, giang hồ quần hùng lại bắt đầu náo loạn, xì xào:

“Thảo nào công phu của Hạc Lai Tịch cao như vậy, thì ra là luyện tà công…”

“Nói vậy, Mộc Lăng, Tư Đồ còn có cả Tần Vọng Thiên bọn họ có thể đều là luyện tà công loạn thất bát tao gì đó.”

“Thảo nào tuổi còn trẻ công phu đã tốt như vậy.”

“Đều là lấy tính mạng người khác để luyện công phu, thần y cái gì, ngươi còn không bằng Đoan Mộc Viêm!”

“Ngươi nói cái gì?!” Nhạc Tại Vân đứng bên ngoài lúc này phát hỏa, túm cổ áo một võ lâm nhân sĩ đang nói bậy: “Các ngươi nói cho rõ ràng, sư phụ phạm lỗi vì sao đồ đệ phải gánh, câm miệng hết cho ta!”

https://thuviensach.vn

Đám người giang hồ thấy sắ mặt bọn Tần Vọng Thiên phát lạnh cũng đều im tiếng, nhưng ngoài miệng tuy không nói, trong lòng vẫn không ngừng, thần sắc trên mặt ai cũng lộ ra vài phần khinh thường.

Tần Vọng Thiên đi khỏi đoàn người, đưa tay kéo tay Mộc Lăng, tay Mộc Lăng lành lạnh, từ sau khi thân thể khỏe lại, tay hắn phần lớn thời gian đều rất ấm áp, ngoại trừ hiện tại, và thỉnh thoảng vào những đêm gặp ác mộng… Tần Vọng Thiên nắm chặt tay Mộc Lăng, dẫn hắn ra ngoài, Mộc Lăng bật cười… Tay Tần Vọng Thiên, còn lạnh hơn cả mình.

Mọi người ra khỏi Nhạc gia trại, chợt nghe võ lâm nhân sĩ phía sau cùng hô to: “Cút ra khỏi Trung Nguyên! Vĩnh viễn đừng trở lại!”

Đêm xuống, Tần Vọng Thiên lệnh cho Giáp Ất Bính Đinh khởi hành, chạy về Tu La Bảo.

Nhạc Nam Phong tự mình giải tán Nhạc gia trại, Nhạc Tại Vân dẫn hắn cùng Phùng Ngộ Thuỷ đến Hắc Vân bảo đón Nhạc Thu Linh và Nhạc Linh Đang. Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng lên mã xa, Giáp Ất Bính Đinh lập tức đánh xe trở về.

Dọc đường đi, tuy rằng không có gì thay đổi, thế nhưng mọi người vẫn nghĩ cái gì cũng thay đổi rồi, Mộc Lăng không vui nữa.

Tần Vọng Thiên dỗ thế nào Mộc Lăng cũng vẫn quái quái, Giáp Ất Bính Đinh đều có chút lo lắng, thật vất vả về tới Tu La Bảo, Mộc Lăng cũng vẫn luôn hai tay chống hai má người đờ ra, giống như có tâm sự gì.

Mọi việc trong Tu La Bảo đều đã được sắp xếp ổn thỏa, cuối cùng cũng vào quỹ đạo, các huynh đệ đều rất có khả năng, mọi người tận lực góp sức, để Mộc Lăng có thể bớt được chút chuyện, có nhiều thời gian cùng một chỗ với Tần Vọng Thiên hơn, nhưng đa phần Mộc Lăng vẫn là đang phát ngốc, lại qua nửa tháng, trời dần nóng lên.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm nay, Tần Vọng Thiên đến tiền điện xử lý chút chuyện, buổi trưa trở về, Mộc Lăng không còn trong viện.

Tần Vọng Thiên đi hết mấy vòng tiền viện hậu viện, vẫn không tìm thấy, nghĩ một chút, gọi Tiểu Trùng Tử tới, hỏi nó: "Vương Thập Nhị đâu?"

Tiểu Trùng Tử gãi gãi đầu, nói: "Không biết a, ta cũng đang tìm, đột nhiên không thấy bóng dáng."

Tần Vọng Thiên nghe xong, yên lặng một lúc lâu, gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Giáp Ất Bính Đinh đi ngang qua, chỉ thấy Tần Vọng Thiên một mình đứng ngơ ngác trong sân, liền chạy đến hỏi: "Đại ca, ngươi làm sao vậy?"

Tần Vọng Thiên hỏi: "Tiểu Hắc còn không?"

"Tiểu Hắc nào?" Giáp không hiểu hỏi: "Chó hay ngựa?"

Tần Vọng Thiên không nói gì, Giáp và Ất chạy đến chuồng ngựa dạo một vòng, trở về nói với Tần Vọng Thiên: "Chó lẫn ngựa đều không có… Đại ca?"

Tần Vọng Thiên gật đầu, tuyệt không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng ngồi trong viện, đến sáng ngày hôm sau, Giáp Ất Bính Đinh vẻ mặt lo lắng chạy tới, chợt nghe Tần Vọng Thiên dùng thanh âm u u nói: "Lăng đi."

Giáp Ất Bính Đinh đều sợ ngây người: "Đại ca, ngươi đừng sốt ruột, chúng ta phát động nhân mã đi tìm!"

Tần Vọng Thiên nhẹ khoát tay, nói: "Hắn sẽ không đi xa, không cần tìm."

"Không… Không tìm?" Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy Tần Vọng Thiên có chút kì quái, như bình thường, Mộc Lăng là mệnh

https://thuviensach.vn

của Tần Vọng Thiên, đánh mất hắn là sốt ruột điên rồi mới đúng a, sao lại làm như không đau không ngứa? Chẳng lẽ điên rồi?!

"Có lẽ Lăng còn muốn cứu thêm vài người, cho hắn chút thời gian đi, hiện tại tìm về, hắn cũng sẽ không vui, ta có thể chờ được…" Nói đến đây, Tần Vọng Thiên đột nhiên đứng lên một tay lật đổ bàn đá bên cạnh, quát: "Thối mộc đầu, về rồi làm chết ngươi!" Nói xong, hầm hừ xoay người vào nhà ngủ lại giấc.

Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau —— điên thật rồi!

Sau đó… Thời gian lưu chuyển.

Chỉ chớp mắt đã nửa năm trôi qua, vùng Mạc Bắc và Thục Trung, xuất hiện một điên y. Người này là một thư sinh tuổi chưa lớn, cả ngày điên điên khùng khùng, lại ăn nhiều, thế nhưng y thuật xuất chúng, tay đến là bệnh lui. Hắn mang theo một tiểu nha đầu đồ đệ bên người, một con hắc mã, một con hắc cẩu. Điên y này đi khắp đông tây nam bắc, chuyên trị bệnh cứu người, y thuật cao siêu còn không lấy tiền, chỉ cần mời hắn ăn là được.

Trong nửa năm này thế lực của Tu La Bảo cũng càng lúc càng lớn, thế nhưng dường như Tần Vọng Thiên không hứng thú với chuyện trong võ lâm, tâm tư phần nhiều lại đặt trên việc buôn bán sinh ý, bởi hắn biết cách thu gom của cải, hiện tại Tu La Bảo dù không có mỏ vàng cũng đã là giàu có đệ nhất thiên hạ. Mặt khác, Tần Vọng Thiên thích làm việc thiện, tính tình rất phóng khoáng, chuyên làm việc tốt, chỉ cần nghe thấy nơi nào gặp họa, hắn sẽ đùng đùng đùng chạy tới tặng tiền, trong dân gian, Tu La Bảo đều được xưng là Bồ Tát Môn.

Hạ qua thu đến, cuối năm đã lại đến trước mắt rồi.

Người trong Tu La Bảo đều cảm giác rõ ràng Tần Vọng Thiên càng lúc càng hung hãn, hắn mỗi ngày chỉ vào cây nói chuyện, nói trọn một đêm, mở miệng toàn là "Thối mộc đầu, ta phải đi bắt ngươi về, làm chết ngươi!"

https://thuviensach.vn

Giáp Ất Bính Đinh ngày ngày nơm nớp lo sợ, bọ họ xem ra, từ khi Mộc Lăng đi, bệnh điên của Tần Vọng Thiên càng lúc càng nặng.

"Đứng lại hết cho ta!" Tần Vọng Thiên một tiếng gọi giật Giáp Ất Bính Đinh đang muốn trốn lại, nói: "Có tin tức của Lăng không?"

"Ân… Mấy hôm trước các huynh đệ tại Lăng Thành có gặp đại phu, nói đại phu còn mời bọn họ ăn nữa."

"Nương a!" Tần Vọng Thiên hỏa bốc cao, suy nghĩ một lát, nói: "Lăng Thành không phải rất gần với nơi này sao… Nửa ngày là về đến rồi."

"Đúng vậy." Giáp Ất Bính Đinh gật đầu.

Tần Vọng Thiên hoắc mắt đứng lên, nói: "Ta đợi không được nữa, các ngươi đi làm giúp ta một chuyện!"

Giáp Ất Bính Đinh xoay mặt nhìn nhau, đều gật đầu: "Làm cái gì?"

…

Ngày hôm sau, tại nhã gian của tửu lâu lớn nhất Lăng Thành.

"Sư phụ a, ngươi thực sự không về sao? Ta nhớ Tiểu Trùng Tử với sư phụ phu và Giáp Ất Bính Đinh sắp chết rồi." Vương Thập Nhị tay bưng bát cơm nhìn Mộc Lăng đang ăn canh bên cạnh.

"Ai nha, vội cái gì." Mộc Lăng cầm nha thiêm xỉa răng, nói: "Đã nói cứu được một ngàn người rồi trở về."

"Ha…" Vương Thập Nhị vô lực nhìn Mộc Lăng: "Nửa năm này ngươi cứu được hai trăm người rồi! Ngày nào chúng ta cũng cứu người a, Bồ Tát sống… Muốn một nghìn người còn không phải thêm hai năm, ta chờ được chỉ sợ ngươi không chờ được a, ngươi đêm nào nằm mơ cũng gọi 'tiểu hài tử chết tiệt' ngươi biết không?"

https://thuviensach.vn

Hai má Mộc Lăng hơi đỏ lên, lườm Vương Thập Nhị một cái: “Không được cãi!”

Vương Thập Nhị lầm bầm: “Ngươi chờ được coi chừng sư phụ phu không chờ được, cẩn thận coi chừng hắn không cần ngươi nữa!”

Mộc Lăng bĩu môi, tiếp tục gặm chân gà.

Chính lúc này, chợt nghe người ăn uống bên ngoài nói chuyện: “Này? ghe nói gì chưa? Bảo chủ Tu La Bảo sắp thành thân.”

… Mộc Lăng miệng ngậm chân gà sững sờ.

“Thành thân? Với ai?”

“Nghe nói là cô nương đẹp nhất Giang Nam!”

Vương Thập Nhị thè lưỡi, cẩn thận xoay đầu nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng ngậm chân gà vẫn đang ngây ngốc.

“Sư phụ…” Vương Thập Nhị đưa tay đẩy đẩy Mộc Lăng: “Ngươi không sao chứ?”

…

Trầm mặc một lúc, người dưới lầu đột nhiên nghe từ trên lầu truyền đến tiếng lật bàn chén vỡ bát đổ “rầm xoảng”, sau đó, một thanh âm quát: “Tần Vọng Thiên, con mẹ nó ngươi phản rồi, dám hồng hạnh xuất tường, lão tử liều mình với ngươi!”

Sau đó, liền thấy Mộc Lăng từ lầu ba trực tiếp bay xuống, nhe răng trợn trắng chạy về hướng Tu La Bảo.

Vương Thập Nhị cũng ôm Tiểu Hắc xuống lầu, trèo lên Tiểu Hắc bị buộc dưới lầu, phóng ngựa đuổi theo Mộc Lăng, chỉ để lại một hỏa kế của

https://thuviensach.vn

tửu lâu đuổi theo, đứng trước cửa tửu lâu giậm chân mắng: “Ăn không trả tiền a!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Toàn bộ Tu La Bảo giăng đèn kết hoa, nửa đêm đứng cách xa ba dặm cũng thấy được cảnh núi thắp đèn sáng rực, tôn lên giữa trời đêm đầy sao của Mạc Bắc, không hiểu sao lại có một loại cảm giác ấm áp mà an tĩnh.

Mộc Lăng từ Lăng Thành chạy vội về, sải chân nhe nanh chạy, còn nhanh hơn cả Tiểu Hắc, hắn muốn hung hăng đánh tiểu hài tử chết tiệt kia, dám hồng hạnh xuất tường!

Tới dưới chân núi Tu La Bảo, liền thấy rất nhiều huynh đệ trong ngoài tới tới lui lui bận rộn, Mộc Lăng suy nghĩ một lát, liền chạy tới sau núi, lén lút theo dõi một chút, Tu La Bảo đương nhiên là hắn quen đường, tuy rằng đã lâu không đến…

Leo tường vào hậu viện, phòng ở trước mắt Mộc Lăng vẫn giống hệt như khi hắn rời đi nửa năm trước, chỉ là trang trí thêm rất nhiều hoa cỏ bàn đá. Mộc Lăng thấy hậu viện không có ai, liền cẩn thận đi đến tiền diện, quả nhiên, phía trước mở tiệc lớn, thân hào nông thôn và các nhân vật nổi danh vùng Mạc Bắc đều đến, Vương thị mã tràng chủ dẫn theo một người tuổi còn trẻ đứng ở cửa, thân thiện tiếp đón khách nhân… Là thiếu chủ của mã tràng Vương thị trước đây bị ngã ngựa tàn phế, xem ra đã khỏi hẳn rồi.

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một lát, lẫn vào đám thân hào nông thôn đi vào, tùy tiện tìm một bàn trong góc khuất ngồi xuống.

Người ngồi trong bàn đó đang vừa ăn vừa trò chuyện.

https://thuviensach.vn

“Ha? Hôm nay không phải Tần bang chủ làm tiệc vui sao? Sao không thấy hắn ra ngoài a?”

“Nga… Nghe nói Tần bang chủ thật sự rất thích vị tân nương tử này, một khắc cũng không muốn ly khai, cho nên vẫn cùng ở trong phòng, một lát nữa bái đường mới ra.”

Mộc Lăng nheo mắt, đũa vừa gắp được mấy miếng thịt sườn mới vừa nhét vào miệng đã bị hắn hầm hừ ném, đứng lên đi qua đoàn người, Mộc Lăng chạy vụt đến tiền thính, hắn hiện tại cũng không thèm quan tâm có người nhận ra hắn không, vừa chạy vào trong vừa vén tay áo, miệng lầm bầm: “Tiểu hài tử chết tiệt, ngươi đừng để ta bắt được ngươi, lão tử hoạn ngươi!”

Cuối cùng cũng chạy tới gian phòng của hắn và Tần Vọng Thiên, Mộc Lăng xông vào, trong viện rất vắng vẻ, không có người nào, chỉ có đèn trong phòng vẫn sáng, trên cửa dán một chữ hỉ thật to.

Mộc Lăng lửa giận đầy mình, tâm mắng hảo cho ngươi tiểu hài tử chết tiệt, vậy mà dám thành thân trong phòng hai chúng ta, tiểu lưu manh vong ân phụ nghĩa nhà ngươi, lão tử hoạn ngươi một trăm lần!

Mộc Lăng giận đến không còn biết gì nữa, nói xong kéo quần “rầm” một cước, đá văng cửa xông vào.

Trong phòng giăng lụa đỏ đầy tường, mặt đất cũng phủ kín, trên bàn giữa phòng… Mọi thứ đều quấn tơ đỏ, có nến đỏ đang cháy, và hai chén rượu giao bôi cho tân lang tân nương.

Mộc Lăng nhăn mũi: “Thật không có đẳng cấp, có gì đẹp, như tát máu đầy phòng.” Đang nói, liền thấy trên giường có người đang ngồi, mặc hỉ phục đỏ thẫm, trên đầu đội khăn… Đây là tân nương tử?

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nhìn nhìn xung quanh, tiểu hài tử chết tiệt Tần Vọng Thiên không có ở đây, hắn có chút tò mò, tân nương tử này chẳng lẽ rất đẹp rất đẹp?

Suy nghĩ một lát, Mộc Lăng đi đến nhìn nhìn, đưa tay muốn giở khăn, nhưng nghĩ lại thì không được, nói không chừng sẽ làm người ta sợ, dù sao cô nương người ta cũng không có lỗi, tội lỗi là của Tần Vọng Thiên… Được rồi!

Mộc Lăng nảy ra một kế, đi đến cạnh ngồi xuống, đưa một ngón tay chọc chọc vai tân nương tử, cô nương quay đầu.

“Ta nói cô nương nga! Ngươi không nên chấp nhận gả cho Tần Vọng Thiên nga, hắn là một tên lưu manh a!” Mộc Lăng chép miệng bắt đầu nói xấu Tần Vọng Thiên: “Ngươi có biết không a, hắn có rất nhiều khuyết điểm! Chẳng hạn như, hắn đánh thí[đánh rắm] giữa chỗ đông người, còn tùy tiện ngáp, trên răng thường dính rau, tối ngủ ngáy rất to, chân cũng rất thối, uống rượu nhiều sẽ nấc cục, nói chung không có ưu điểm!”

Tân nương cách lớp khăn đội đầu nhìn Mộc Lăng một lúc lâu, sau đó lắc đầu.

Mộc Lăng thấy nàng lắc đầu, nghĩ là nàng không tin, nghĩ lại thấy mình nói toàn những vấn đề nhỏ, phải nói tàn ác hơn một chút. Nghĩ nghĩ một lát, hắn lại nói: “Ngươi có biết không, Tần Vọng Thiên là một đại phôi đản, còn có a… Ta nói cho ngươi một bí mật, ngươi nhất định không được gả cho hắn a, nếu không sẽ cả đời ưu thương!”

Tân nương khẽ nghiêng đầu, dường như là không hiểu.

Mộc Lăng nhìn quanh, vểnh tai nghe bên ngoài, xác định Tần Vọng Thiên không ở trong phạm vi mười dặm, liền nói: “Ta nói cho ngươi nha, Tần Vọng Thiên hắn bất cử!”

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ…” Tân nương dường như bị dọa, nhịn không được ho mấy tiếng.

Mộc Lăng nghe thanh âm nàng ho có chút là lạ, nhưng hiện tại hắn đang giận, cũng lười nghĩ nhiều, liền nói: “Hắn thật sự bất cử nga, ngươi có biết không, hắn vì muốn luyện thần công, nên đã tự hoạn rồi! Sau này không thể hành phòng, ngươi cứ như vậy một đóa hoa cắm trên bãi phân trâu… Ân, bãi phân của một con trâu bất cử!”

Tân nương khẽ thở dài, lại lắc đầu.

Mộc Lăng sửng sốt, tâm nói ý cô nương không phải là dù Tần Vọng Thiên bất cử cũng muốn theo chứ? Cuồng dại vậy sao?

Lại suy nghĩ một chút, Mộc Lăng quyết định ra chiêu ngoan độc hơn một chút, nói: “Cái kia, cô nương nga, Tần Vọng Thiên kia bị bệnh truyền nhiễm!”

Cô nương xoay mặt nhìn hắn.

Mộc Lăng che miệng hắc hắc cười trộm mấy tiếng, thấy nói ra mấy lời này phản ứng của cô nương kia lớn hơn một chút, lại nhỏ giọng nói: “Ta nói cho ngươi nga… Sở dĩ hắn bất cử, lại tự hoạn, là vì trước đây hắn ngày ngày đến kỹ viện, sau đó nhiễm một thân đầy bệnh a!”

Cô nương hoắc mắt đứng lên.

Mộc Lăng đắc ý, trúng kế rồi trúng kế rồi! Ngửa mặt nhìn… Nói ra thì, vóc dáng cô nương này sao lại cao thế a?

Đang nghĩ ngợi, tân nương xoay người ra ngoài, đóng cửa phòng.

Mộc Lăng thấy người đi, thở phào một hơi dài, sau đó nhìn nhìn xung quanh, liền thấy trên giường còn có hỉ phục và khăn đội đầu, tân nương

https://thuviensach.vn

dường như vừa thay y phục.

Tròng mắt Mộc Lăng đảo đảo, tâm nói, hảo cho ngươi tiểu hài tử chết tiệt, lão tử giả trang thành tân nương tử, ngươi vào đi, lão tử hoạn ngươi!

Vì vậy, Mộc Lăng cởi áo ngoài, thay hỉ phục, suy nghĩ một chút, đội khăn lên, nhét y phục thay ra xuống dưới giường… Vừa xong, liền nghe thấy tiếng bước chân… Sau đó, cửa nhẹ nhàng được đẩy vào.

Có người vào phòng, người nọ đứng bên cửa nhìn hồi lâu, mới chậm rãi đóng cửa lại. Sau đó, Mộc Lăng nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đến gần, khí tức rất quen thuộc, Mộc Lăng nheo mắt ————- tiểu hài tử chết tiệt!

Tần Vọng Thiên đi tới cạnh Mộc Lăng, cười nhẹ: “Rốt cuộc ngươi cũng chịu cùng ta bái đường rồi? Ta đã chờ hơn nửa năm rồi.”

Mộc Lăng nghe được, răng nghiến chặt sắp mòn luôn, tâm nói, hảo một tiểu lưu manh a, thì ra ta vừa đi ngươi đã dụ dỗ người khác rồi, mặt người dạ thú, tức chết rồi! Vậy mà ta còn phí công nghĩ ngươi là kẻ chung tình!

Tần Vọng Thiên cũng không biết Mộc Lăng đang ngồi mắng chửi một mình, chậm rãi ngồi xuống cạnh hắn, đưa tay qua, nhẹ nhàng nắm lấy tay Mộc Lăng.

Mộc Lăng hơi giật một chút muốn rút tay về, nhưng lại bị Tần Vọng Thiên nắm chặt, chợt nghe Tần Vọng Thiên nghẹn lời nói: “Ngươi còn muốn chạy?”

Mộc Lăng mếu mếu, rất không vui, tiểu sắc quỷ, dùng loại ngữ điệu này nói với cô nương nhà người ta, khẳng định là động tâm rồi… Tiểu hài tử chết tiệt, tiểu hài tử thối, hoạn ngươi!

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nắm tay Mộc Lăng, nhẹ nhàng vuốt ve, thấp giọng nói: “Ngươi có biết không, nửa năm này ngày nào ta cũng đứng bên cửa chờ ngươi, ngươi cũng không chịu đến liếc mắt nhìn ta một cái, bỏ ta lại một mình nói chuyện với đại thụ.”

Mộc Lăng hơi giật mình, tâm nói không thể nào, tân nương tử của tiểu hài tử chết tiệt này nhẫn tâm thế sao a?

“Ta biết trong lòng ngươi có việc, cho nên không đến làm phiền ngươi, để ngươi giải quyết chuyện trong lòng, thế nhưng chờ thêm một ngày đêm, ta lại khó chịu thêm một ngày đêm… Ngươi có biết không?” Tần Vọng Thiên nhẹ thở dài: “Không phải chỉ là chút chuyện sao, hai ta cùng làm cũng được, hà tất phải xa nhau?”

Mộc Lăng ngẫm lại cũng thấy đúng a, tiểu nương tử này cũng quá tàn nhẫn rồi, tiểu hài tử chết tiệt rất đáng thương.

Tần Vọng Thiên đưa tay, nhẹ nhàng nâng cằm Mộc Lăng lên, cúi xuống, cách sa khăn hôn một cái lên trán Mộc Lăng, thấp giọng nói: “Thật vất vả đến hôm nay, ngươi rốt cuộc chịu thành thân cùng ta rồi, sau này chúng ta nhất định phải ở cùng nhau. Ta ở đây phát một độc thệ cho ngươi nghe, sau này nếu ngươi còn bỏ ta đi, ta sẽ bị vạn tiễn xuyên tim thịt nát xương tan chết không có chỗ chôn.”

Mộc Lăng nghe được tim đập mạnh một cái, tâm nói, đúng thật a… Thề thật độc nha!

Tần Vọng Thiên nói xong, cười nhẹ: “Ngươi có đáp ứng không? Sau này không đi nữa?”

Mộc Lăng hiện tại có chút rối rắm, ngốc a a gật đầu.

Tần Vọng Thiên cười, kề qua hỏi: “Còn có a, có vài việc ta muốn nói với ngươi… Ta cũng không có nhiều khuyết điểm!”

https://thuviensach.vn

MặMộc Lăng nhăn nhíu, cảm thấy sao có gì đó không đúng a?

Tần Vọng Thiên nói tiếp: “Chẳng hạn như, sẽ không đánh thí giữa chỗ đông người, còn không tùy tiện ngáp, trên răng cũng không thường dính rau, tối ngủ không ngáy to, chân cũng không thối, uống rượu nhiều sẽ không nấc cục, nói chung không có thói quen bất nhã nào!”

Mộc Lăng nghiêng đầu… Mấy lời sao nghe quen tai?

“Còn có a…” Tần Vọng Thiên biết Mộc Lăng biểu hiện như vậy là đầu óc đang lẫn lộn, cười nói: “Công phu của ta là ngươi giúp ta luyện thành, ta chưa từng tự hoạn để luyện công, cũng không bất cử, cho nên ngươi thành thân với ta rồi, chuyện hành phòng ta có thể bảo đảm làm được đến khi ngươi thỏa mãn mới thôi, tuyệt đối sẽ không khiến ngươi cả đời ưu thương, lại càng sẽ không để ngươi trở thành đóa hoa cắm trên bãi phân trâu.”

“A…” Mộc Lăng hít sâu một hơi, cảm thấy tình huống không đúng a, muốn rút tay về thế nhưng hai tay lại bị Tần Vọng Thiên nắm chặt lấy, tay kia vòng sang ôm hông, kéo hắn vào lòng, cười nói: “Cuối cùng, đến bây giờ ta cũng chưa từng đến kỹ viện, cũng không tìm kỹ nữ, càng không có bệnh. Lần đầu tiên của ta đã cho thối mộc đầu nhà ngươi rồi, ngươi lại không chịu nhận trách nhiệm, bỏ ta lại đi nửa năm!”

“A…” Mộc Lăng thiếu chút nữa tuyệt khí, ra sức rút tay về, hung hăng giật khăn đội đầu ra ngẩng mặt nhìn, liền thấy Tần Vọng Thiên đang mỉm cười nhìn hắn, trong mắt tràn ngập yêu thương cùng vui mừng.

Mộc Lăng ngây ngẩn cả người, ngưỡng mặt nhìn Tần Vọng Thiên đã rất lâu không thấy, tiểu hài tử chết tiệt nửa năm không gặp, đã là đại nhân, mặt mũi rất dễ coi, thân thể cũng không tồi, tóc vẫn cứng như vậy, trên người mặc một bộ hỉ phục đỏ, đang chăm chú nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên ngơ ngác nhìn Mộc Lăng, nửa năm không gặp, mỗi ngày đều nhớ mong, thế nhưng, hôm nay gặp được, trái lại càng nhớ hơn, thì ra như một cái chớp mắt mà đã lâu như vậy không gặp mặt rồi sao? Mộc Lăng vẫn như trước, tuy gầy hơn nhiều, nhưng sắc mặt rất tốt, thân thể xem ra đã khôi phục rất khá rồi, hắn cố ý làm ra bộ dạng một điên y xem ăn là đệ nhất, cũng là để nói cho mình biết, hắn ở ngoài không tự bạc đãi bản thân, bảo mình không cần lo lắng.

Mộc Lăng đầu tiên là nhìn Tần Vọng Thiên, sau đó ngây dại, sau đó lại trong nháy mắt minh bạch tất cả, tiểu hài tử chết tiệt lừa hắn! Thì ra tất cả đều là âm mưu nha! Vừa định phát hỏa mắng người, đã thấy Tần Vọng Thiên đi đến, cúi đầu thở dài nói: “Ta thật sự rất nhớ ngươi a, ngươi có nhớ ta không?”

Mộc Lăng lại phát ngốc, ngây ngây ngơ ngác gật đầu nói “Nhớ”, Tần Vọng Thiên thỏa mãn ôm tới, hôn xuống, Mộc Lăng sau cái hôn sâu sắc nhiệt tình của Tần Vọng Thiên, triệt để rơi vào tay giặc, sau đó, chợt nghe Tần Vọng Thiên kề bên tai hắn nói: “Ngươi đừng quên độc thệ ta vừa phát, sau này không được đi nữa.”

Mộc Lăng vô lực nhìn Tần Vọng Thiên, suy nghĩ một lát, gật đầu, vậy thì không xa nhau nữa.

Tần Vọng Thiên kéo hắn đứng lên, ra khỏi phòng đến sau núi… Liền thấy hậu sơn vốn vắng vẻ… Lại trồng đủ loại cây, đủ các loại, có cao có thấp, mà khiến người khác chú ý nhất, là một thân cây ở trung tâm, thân cây thẳng tắp, cao tận trời xanh —— Vọng Thiên Thụ.

Trong rừng đã có rất nhiều người, mọi người khi nãy còn trong sảnh ăn uống cũng đã tới.

“Đại phu a!” Mộc Lăng chợt nghe thấy một tiếng rống to hùng khí dữ dội…Giáp Ất Bính Đinh dẫn đầu một đám huynh đệ xông tới, nhào tới bên

https://thuviensach.vn

chân Mộc Lăng bắt đầu gào khóc: “Đại phu a, ngươi về rồi a, ngươi không được đi nữa, chúng ta trồng cây đến sắp bệnh luôn rồi a, đại ca muốn chúng ta mỗi ngày phải trồng một cây.”

Tần Vọng Thiên nhấc chân đá văng mấy người họ, cười nói: “Còn lo cái gì? Chúng ta sắp bái đường rồi!”

Bọn thuộc hạ vui mừng hớn hở chạy đi, Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng còn đang ngây ngốc đi đến dưới tàng cây Vọng Thiên Thụ, bái thiên địa…

Sau đó, mọi người đến tiền thính ăn mừng, Mộc Lăng liếc mắt nhìn một cái, nghĩ thức ăn tiệc rượu chắc chắn rất ngon, muốn chạy đi ăn, bị Tần Vọng Thiên túm về tân phòng, nói: “Ta đa chuẩn bị cho ngươi rồi, đều là món ngươi thích ăn nhất.”.

Mộc Lăng lập tức mặt mày rạng rỡ, bị Tần Vọng Thiên lừa vào phòng, quả nhiên, trên bàn dọn đầy thức ăn, đủ loại mỹ vị, đều là thứ Mộc Lăng thích.

Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng ngồi xuống, lấy một con cua gở mai cho hắn, Mộc Lăng hạnh phúc ăn gạch cua, Tần Vọng Thiên gỡ thịt cua cho hắn, Mộc Lăng vươn móng vuốt chụp đùi gà, Tần Vọng Thiên gắp thịt sườn nhét vào miệng Mộc Lăng… Nói chung, cả bàn Tần Vọng Thiên không ăn chút gì, tận lực chăm Mộc Lăng. Chờ Mộc Lăng ăn xong hạnh phúc dạt dào xoa xoa bụng, Tần Vọng Thiên lấy khăn cho hắn lau miệng, kéo hắn đứng lên, đưa cho Mộc Lăng một ly rượu giao bôi, mình cũng cầm một ly, nói: “Giao bôi, không thể quên a.”

Mộc Lăng híp mắt nghĩ nghĩ một lát, đổi ly với Tần Vọng Thiên, cười hì hì.

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến, vòng tay với Mộc Lăng, uống rượu giao bôi.

https://thuviensach.vn

Cầm lấy ly rượu đã cạn trong tay Mộc Lăng đặt xuống, Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng ngồi xuống giường, cười nhẹ: “Có phải ngươi sợ ta hạ dược vào rượu không a?”

Mộc Lăng híp mắt nhíu mày: “Phải phòng a, ta bị thiệt thòi một lần, sẽ không để bị lần thứ hai!”

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng cười đắc ý, liền nói: “Ân… Thật ra, ngày đó Hạ Vũ còn nói với ta một việc.”

“Ân?” Mộc Lăng híp mắt cảnh giác: “Chuyện gì a?”

“Hạ Vũ nói, nếu hạ Độ Tiên Thảo vào thức ăn… Càng dễ phát huy dược lực, hơn nữa không dễ bị phát hiện, Lăng, thức ăn khi nãy, ta không ăn chút nào cả a.”

= □ =… Mộc Lăng há to miệng, chợt nghe Tần Vọng Thiên cười to ba tiếng, ôm lấy hắn ném lên giường, tự cởi y phục nhào đến áp, tàn bạo nói: “Đại gia đã cấm dục hơn nửa năm, ngươi phải đền lại cho ta, lần này nhất định phải làm đủ ba ngày ba đêm!”

“Nha a!”… Mộc Lăng vùng vẫy giãy dụa, bị Tần Vọng Thiên đè lại, sau đó, lại nghe hắn nói: “Lăng, gọi Vọng Vọng nghe một chút.”

Mộc Lăng đá hắn: “Ngươi coi ta là cẩu a!”

Tần Vọng Thiên cười, hôn lên cổ Mộc Lăng: “Có gọi không?”

Mộc Lăng nhột phải rụt cổ lại, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, gọi một tiếng: “Vọng Vọng…” Sau đó lại bổ sung: “Tiểu hài tử chết tiệt, tiểu lưu manh, hoạn ngươi!”

Tần Vọng Thiên thỏa mãn thở dài một hơi, buông màn giường, bắt đầu gặm mộc đầu.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng ban đầu hùng hùng hổ hổ, sau đó hầm hầm hừ hừ, sau đó lại rầm rầm rì rì, cuối cùng ân ân a a…

Vì vậy, vì một phút khinh suất, Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên ăn triệt để, đồng thời cũng từ đó vĩnh viễn bị hắn nắm chặt trong tay.

…

Sáng hôm sau, hai người đã hăng hái chiến đấu suốt một đêm tựa đầu ôm chặt nhau ngủ, mơ thấy cùng một giấc mộng.

Trong khu rừng sau núi Hắc Vân Bảo, một tiểu hài tử tám tuổi chỉ vào một tiểu hài tử lớn hơn khoảng mười bảy mười tám tuổi, rống: “Họ Mộc kia, từ hôm nay ta đổi tên thành Tần Vọng Thiên, ngươi chờ, sớm muộn gì cũng có một ngày, gia sẽ đoạt lại gốc cây này.”

Mười năm sau, Mộc Lăng là thần y, là người tốt đệ nhất thiên hạ.

Mười năm sau, Tần Vọng Thiên là mã tặc, là đại phôi đản đệ nhất thiên hạ.

Lại hai năm sau, Mộc Lăng vẫn như cũ là thần y, vẫn là người tốt đệ nhất thiên hạ.

Lại hai năm sau, Tần Vọng Thiên là bảo chủ Tu La Bảo, từ ngày thành thân trở đi, mỗi ngày hắn đều nỗ lực muốn đem người tốt đệ nhất thiên hạ kia nuôi cho béo béo tốt tốt, thơm ngon vừa miệng…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên Ngoại 1

Rét đậm, cực lạnh, bầu trời Mạc Bắc cả ngày âm u, hoa tuyết từng luồng lớn lơ lơ lửng lửng…

Hậu viện Tu La Bảo, cửa phòng Tần Vọng Thiên khép chặt.

“Đại ca” Giáp bưng một nồi canh bồ câu chạy tới, nói với Tần Vọng Thiên đang mặc áo đơn luyện công trong sân: “Cái này nấu cho đại phu.”

“Được.” Tần Vọng Thiên đưa tay nhận lấy, ra ý bảo mọi người tiếp tục làm việc, thu đao lại, xoay người mở cửa vào phòng.

Tần Vọng Thiên vừa vào cửa, phản ứng đầu tiên là —— cháy rồi? Sao lại nóng như thế a!

Vừa xoay mặt nhìn, liền thấy trên mặt đất có ba chậu than lớn, trong phòng ấm áp dễ chịu. Mộc Lăng mặc y phục mùa đông, cuộn trong chăn xem sổ sách.

“Lăng.” Tần Vọng Thiên đi đến, đưa khay qua, cười nói: “Bồ câu ngươi muốn đây.”

Mộc Lăng nhận khay để lên bàn nhỏ trên giường, vừa mở nắp vừa oán hận: “Lạnh chết!”

Tần Vọng Thiên vừa cởi y phục vừa lau mồ hôi, quay đầu lại hỏi Mộc Lăng: “Còn lạnh a? Nóng như vậy.”

https://thuviensach.vn

Mặt mũi Mộc Lăng nhăn nhăn, nói: “Lúc nào cũng có tuyết rơi, đông chết rồi, không thể ra ngoài được.”

Tần Vọng Thiên cười hì hì kề đến, nói: “Lăng Lăng, không phải ngươi lạnh sao, chúng ta làm chút vận động cho ấm thân thể đi!”

Mộc Lăng nhấc chân đá qua, cầm nồi canh bồ câu trốn sâu vào giường, hung hăng trừng Tần Vọng Thiên: “Tốt nhất ngươi ngoan ngoãn một chút, ta không muốn!”

Tần Vọng Thiên cởi giày ngồi lên giường, dán qua, nói: “Nếu ngươi sợ lạnh, vậy thì đừng ra ngoài.”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, nói: “Thục Trung thời điểm này cũng không lạnh!” Nói đến đây, Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, nghiêng đầu, “A? Ta có thể mùa đông quay về Thục Trung, mùa hè trở lại Tu La Bảo a!”

Tần Vọng Thiên nghe xong hai mắt trợn trừng, nhào đến ôm thắt lưng Mộc Lăng, gào to: “Không được a Lăng, ngươi đi rồi ta phải làm sao a?”

Mộc Lăng nhấc chân đá Tần Vọng Thiên: “Ai biết a, ngươi ở lại đây chấp chưởng đại cục!”

“Ta không muốn! Ta muốn đi với ngươi!” Tần Vọng Thiên liều mạng ôm lấy Mộc Lăng không chịu buông, Mộc Lăng vùng vẫy nửa ngày không kết quả, cuối cùng không thể làm gì hơn phải thỏa hiệp… Đem theo Tần Vọng Thiên về Hắc Vân Bảo thăm người thân.

Tần Vọng Thiên chuẩn bị một chiếc mã xa rất lớn, bên trong có chậu than, cực kì vô trách nhiệm đem Tu La Bảo bỏ lại cho Giáp Ất Bính Đinh, Phùng Ngộ Thuỷ đánh xe, đưa Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên, Nhạc Tại Vân… Cùng về Hắc Vân Bảo thăm nhà.

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thuỷ có lẽ là nhớ cơm của Hắc Vân Bảo rồi, cho nên liều mạng đánh xe, qua khoảng năm ngày, mọi người rốt cuộc cũng tới dưới chân núi Hắc Vân Bảo ở Thục Trung.

Mộc Lăng chui ra khỏi mã xa nhìn nhìn, thoải mái tán thán một tiếng: "Hảo ấm áp a, ở đây quả thật là xuân kì a!" Xuống mã xa, Mộc Lăng cười nhe răng chạy lên núi, vừa chạy vừa la: "Lão tử đã về rồi!"

Thủ vệ trước cửa Hắc Vân Bảo chỉ thấy dưới chân núi có người chạy như bay lên, tập trung nhìn… "A! Nhị đương gia đã về! Phùng phó trại chủ cũng về rồi!"

Toàn bộ Hắc Vân Bảo đều náo động lên.

Trên núi, Tư Đồ đang ôm Tiểu Hoàng "tránh đông", dựa trên lý luận của Tư Đồ, trời lạnh phải bớt vận động, hay nhất là trốn trên giường, "ngủ đông".

Có điều, Tiểu Hoàng chỉ là chui trong lòng hắn đọc sách mà thôi, Tư Đồ ngồi lột nhãn cho Tiểu Hoàng.

Tư Đồ tính toán, chờ một lát đến khi Tiểu Hoàng thấy mơ mơ màng màng, nói không chừng mình có thể… Còn chưa kịp nghĩ xong, chợt nghe từ dưới chân núi có người hô lớn: "Nhị đương gia đã về rồi!"

"A! Mộc Lăng về rồi!" Tiểu Hoàng đặt sách xuống một bên, liền đứng lên: "Tư Đồ, Mộc Lăng về rồi!"

Tư Đồ híp mắt nhìn cổ áo mở rộng của Tiểu Hoàng, ngực hận a, đậu hũ đã đến trước mắt nay bay rồi! Thối mộc đầu kia a, lúc này lại về, trễ thêm mấy canh giờ sẽ chết hay sao a!

Tiểu Hoàng vội vàng muốn bò xuống giường, thế nhưng Tư Đồ còn đang ôm hắn, liền nói: "Tư Đồ, nhanh lên, Mộc Lăng đến."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nghe vào tai, lại thành: “Tư Đồ, nhanh lên, ăn tươi ta.”

“Ai nha!” Tiểu Hoàng dụng lực đẩy Tư Đồ đang áp tới hôn mặt mình ra: “Đừng nháo!”

Đang lăn qua lăn lại, chợt nghe bên ngoài có người rống: “Tiểu Hoàng Hoàng, ta đã về rồi!” Tiếng vừa dứt, cửa đã bị Mộc Lăng một cước đá văng.

Hai người trong phòng vẫn còn đang y phục bất chỉnh cuộn vào một chỗ, Mộc Lăng bay nhào đến, ôm lấy Tiểu Hoàng cũng đang chạy đến chỗ hắn: “Hoàng Hoàng a, nửa năm không gặp ngươi rồi!”

Tần Vọng Thiên cũng theo vào, thấy mặt Tư Đồ trướng đen, lại thấy y phục Tiểu Hoàng lộn xộn mất trật tự, liền minh bạch Mộc Lăng đã phá hư chuyện tốt của Tư Đồ rồi.

“Bang chủ!” Phùng Ngộ Thuỷ cũng chạy vào. Tư Đồ gật đầu với hắn, liếc mắt nhìn Mộc Lăng, nói: “Hai ngươi cọ xong rồi chưa?” Vừa nói, vừa kéo Tiểu Hoàng qua ấp vào lòng, hung hăng trừng Mộc Lăng: “Sao ngươi lại về? Không phải đã xuất giá rồi sao?”

Mi mắt Mộc Lăng giật giật, vén tay áo chỉ vào Tư Đồ: “Tư Đồ, ngươi nhìn ta thấy không vừa mắt có phải không, lão tử ở Mạc Bắc sắp đông chết rồi, về thăm nhà không được a?!”

Tư Đồ nhướng mày: “Lấy gà theo gà lấy chó theo chó, không phải ngươi đã là người của Tu La Bảo rồi sao?” Vừa nói, vừa nhìn Tần Vọng Thiên: “Mau tha người của ngươi về, đừng thả ra gây hại nhân gian!”

Mộc Lăng nghiến răng giậm chân mắng: “Tư Đồ, công phu của ta đã khôi phục rồi, ngươi còn dám nói, hai ta đơn đấu!”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nhếch nhếch khóe môi: “Ngươi đánh thắng được ta sao? Không bằng để phu quân ngươi lên, còn có thể đánh với ta một trận.”

Mộc Lăng phát hỏa, tìm độc dược muốn độc cho Tư Đồ câm luôn, Tiểu Hoàng vội vàng khuyên can, kéo Tư Đồ, nói: “Tư Đồ, sao lại khi dễ Mộc Lăng như thế a, hắn đã lâu mới trở lại.”

Tư Đồ bĩu môi, chỉnh lại y phục cho Tiểu Hoàng, nói với Mộc Lăng: “Viện của ngươi để trống, trở về đó đi, ở đây làm gì?”

“Hừ.” Mộc Lăng nhướng mày, đột nhiên xoay người vừa đi vừa lầm rầm nói: “Vốn đang định cho ngươi mấy loại dược liệu tùy tâm sở dục[thuận theo lòng người], quên đi, không thấy được tấm lòng người tốt.”

“Cái gì?” Tư Đồ lập tức túm Mộc Lăng, Mộc Lăng rút tay về, nháy mắt mấy cái với Tư Đồ: “Không nói cho ngươi!” Nói xong, cùng Tần Vọng Thiên nhàn nhã đi ra.

Tư Đồ híp mắt tính toán… Dược liệu tùy tâm sở dục? Quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng đang bò lên giường lấy áo lông cừu mặc vào: “Tiên Tiên, ngươi đi đâu a?”

Tiểu Hoàng cười nói: “Mộc Lăng lâu ngày trở lại, phân phó trù phòng làm chút thức ăn ngon cho hắn.”

Tư Đồ nhăn mặt: “Chưa từng thấy ngươi tốt với ta như vậy.”

Tiểu Hoàng lắc đầu, đưa tay kéo tay Tư Đồ, nói: “Đi thôi, chúng ta cùng đi trù phòng, ta biết ngươi thấy Mộc Lăng trở về kì thật rất cao hứng, có phải không a?”

Tư Đồ không nói gì, cùng Tiểu Hoàng đến trù phòng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng chạy về viện của mình, trước tiên đã thấy Tiểu Lộc chạy đến chào hỏi với hắn, đã lớn thành một con nai lớn rồi, phía sau còn có một con nai đực uy phong lẫm liệt đi theo, với ba con nai con rất khả ái đang hiếu kì nghiêng đầu nhìn hắn.

"Tiểu Lộc nga, ngươi đã làm mụ mụ rồi a." Mộc Lăng đưa tay sờ sờ Tiểu Lộc, còn ôm mấy con nai con vào lòng sờ sờ, thấy khả ái lại bóp bóp, tán thán: "Thật không hổ là nai Tiểu Hoàng nuôi, vừa mềm vừa mượt, thật đáng yêu."

Tần Vọng Thiên cũng lấy hồ la bặt[cà rốt] từ đống cỏ khô bên cạnh ra cho nai con ăn, lúc này, chợt nghe thấy một thanh âm non nớt từ phía sau hô một tiếng: "Mộc Mộc…"

Mộc Lăng quay đầu lại, liền thấy chính là Tiểu Hân Hân đã được bốn tuổi rưỡi.

"Ai nha! Hân Hân nha, ngươi còn nhớ ta a!" Mộc Lăng vội vàng chạy đến ôm lấy oa oa béo mềm mềm, hôn lên má một cái, chọc cho Hân Hân cười khanh khách không ngừng, Phùng Ngộ Thuỷ cũng chạy đến cùng đùa với Hân Hân.

Vân Tứ Nương và Lô Ngự Phong cũng đi tới, hai người quan sát trên dưới Tần Vọng Thiên cùng Nhạc Tại Vân, đều cảm thấy rất là hài lòng.

Đến giờ ăn của Hắc Vân Bảo, tràng cảnh náo nhiệt oanh oanh liệt liệt khiến cho Tần Vọng Thiên lẫn Nhạc Tại Vân giật mình một cái. Mọi người ai cũng nhìn Tần Vọng Thiên như nhìn sinh vật lạ.

"Nga, đây chính là Tần Vọng Thiên đã thành công tóm được Nhị đương gia a?"

"Đúng nga, rất có khí phách ngày trẻ của bang chủ a."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, có thể giữ chân được Nhị đương gia thật đúng là không tầm thường a.”

“Đúng vậy!”

Mộc Lăng nghiến răng, đưa tay nhéo Tư Đồ đang gắp thức ăn cho Tiểu Hoàng một cái: “Tiểu tử ngươi nói bậy cái gì rồi?”

Tư Đồ thản nhiên nói: “Các huynh đệ ai cũng hỏi ta ngươi đi đâu rồi, ta cũng không có cách nào gạt người, nên nói là đã gả ngươi đi rồi a.”

“Con bà nó ai nói là lão tử được gả đi?!” Mộc Lăng giậm chân.

Tư Đồ dùng vẻ mặt hiểm ác nhìn hắn, cười nói: “Cả sính lễ Tần Vọng Thiên cũng đã đưa đến rồi, còn không tính là gả?”

Mộc Lăng sửng sốt, hỏi: “Sính lễ cái gì a?”

“Hai rương vàng lớn a.” Tư Đồ chậc chậc hai tiếng: “Thật đúng là, sớm biết vậy ta đã không đưa bao nhiêu đó của hồi môn rồi, ta vốn nghĩ, ngươi ăn nhiều như vậy, có khi ăn cho nhà người ta nghèo luôn không, nhưng xem ra người ta nuôi ngươi vẫn dư dả.”

Mộc Lăng thiếu chút nữa là lật bàn: “Ai nói hắn nuôi lão tử!”

Tư Đồ ngáp một cái, cười: “Vậy ta hỏi ngươi, ngươi ở trên hay ở dưới?”

… Chỉ một câu khiến Mộc Lăng nghẹn lời.

“Ha ha ha…” Tư Đồ hoan hỉ cười ha ha, Mộc Lăng giận đến nghiến răng, ngồi lại cào cơm ăn, Tần Vọng Thiên thâm tình giúp thức ăn cho hắn, Mộc Lăng hung hăng lườm một cái: “Ta bảo ngươi đưa vàng về, ai cho ngươi nói là sính lễ?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cười lớn nói: “Không lý do bỗng dưng đưa tiền sao? Nhận hồi môn rồi đương nhiên là phải trả lễ.”

Mộc Lăng căm giận, chân dưới bàn nhấc lên hung hăng giẫm Tần Vọng Thiên một cái.

Nhưng dù sao, nói tóm lại là mọi người đều rất vui vẻ, đêm đó, có lẽ quá nửa huynh đệ trong Hắc Vân Bảo đều uống say, lúc về phòng vừa hát vừa nói, Mộc Lăng cũng say mềm, được Tần Vọng Thiên bế về phòng. Tư Đồ ước ao nhìn, lại cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Hoàng ngồi bên cạnh uống hết mấy bình rượu mà chân mày vẫn chưa nhăn một cái. Khe khẽ thở dài, Tư Đồ cũng đành đứng lên, kéo tay Tiểu Hoàng, lại thấy Tiểu Hoàng bất động.

“Tiên Tiên? Làm sao vậy?” Tư Đồ cúi xuống nhìn: “Đã khuya rồi, về phòng ngủ.”

Tiểu Hoàng hai mắt ngơ ngác nhìn phía trước, sau đó chậm rãi quay đầu lại Tư Đồ, chậm rãi hỏi: “Ân?”

Tư Đồ bị dọa giật mình, cúi xuống hôn lên trán Tiểu Hoàng: “Tiên Tiên, ngươi làm sao vậy?”

“Ân…” Tiểu Hoàng ngơ ngác một lúc, mới nghiêng đầu: “Ân?”

Tư Đồ bị dọa sợ, kéo Tiểu Hoàng, định dùng nước lạnh vỗ tỉnh Mộc Lăng, để hắn xem thử. Thế nhưng Tiểu Hoàng theo hắn đi được vài bước, chân bỗng nhiên bị vấp nhẹ một cái, ôm lấy một thân cây bên cạnh.

Tư Đồ quay đầu lại định trực tiếp bế về, không ngờ Tiểu Hoàng lại ôm cây ngốc a a cọ cọ, nhỏ giọng lầm bầm: “Tư Đồ… Sao ngươi gầy quá?”

“A…” Tư Đồ hít sâu một hơi, đưa một tay bế Tiểu Hoàng lên, hỏi: “Tiên Tiên, ngươi có thích Tư Đồ không?”

https://thuviensach.vn

“Ân… Thích.” Tiểu Hoàng ngây ngây gật đầu, nhìn Tư Đồ cười tủm tỉm.

Đến lúc này Tư Đồ mới hiểu được, Tiểu Hoàng uống say rồi! Thật sự say rồi! Thì ra say rồi lại thành ngốc như thế a! Nuốt một ngụm nước bọt, Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng nhanh chân chạy trở về.

Trở về phòng, đá cửa, đóng cửa, thả Tiểu Hoàng xuống giường, Tư Đồ cởi y phục lên đường, áp xuống!

Sau đó, chợt nghe từ trong phòng truyền ra tiếng Tiểu Hoàng cười hì hì.

Tần Vọng Thiên bế Mộc Lăng về phòng, Mộc Lăng uống đến say mơ màng, miệng lầm rầm: “Lão tử không phải bị gả, là thú thê!”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, đi vắt khăn lau mặt cho Mộc Lăng, muốn cho hắn tỉnh tỉnh một chút, không ngờ Mộc Lăng lại nhấc chân… Đá hài xuống đất.

“Ân, sao lại nóng như vậy a…” Mộc Lăng kéo y phục.

Bàn tay đang vắt khăn của Tần Vọng Thiên ngừng lại, nhìn chằm chằm khoảng ngực mở rộng của Mộc Lăng.

“Ân… Nóng chết.” Mộc Lăng thò tay vào trong khố gãi gãi mông, nằm trên giường lăn lăn: “Vọng Vọng, nóng chết.”

Tần Vọng Thiên mừng rỡ, đi tới gần, nói: “Nóng a, để ta cởi y phục cho ngươi!”

“Ân.” Mộc Lăng ân một tiếng, nằm trên giường xoay xoay vặn vặn.

Tần Vọng Thiên thuần thục cởi sạch y trên người phục Mộc Lăng, cũng cởi luôn y phục trên người mình, hỏi: “Đã mát hơn chưa?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng hừ hừ hai tiếng, đụng phải cánh tay Tần Vọng Thiên, lao đến ôm: “Mát mẻ…”

“A…” Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, nhào đến, áp xuống.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vọng Thiên và Tư Đồ thần thanh khí sảng rời giường, việc đầu tiên là tìm trù tử hô: “Hôm nay chuẩn bị nhiều rượu một chút! Sau này ngày nào cũng phải có rượu!”

Kết quả là, hằng năm vào thời điểm mùa đông lạnh nhất, Mộc Mộc và Vọng Vọng đều chạy đến Thục Trung trú đông.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên Ngoại 2

Trung Thu, trăng tròn viên mãn, đáng tiếc, trời nhiều mây.

Mộc Lăng vốn đã chuẩn bị tốt để tối nay ngắm bánh trung thu ăn trăng tròn… ách không phải, là ngắm trăng tròn ăn bánh trung thu, thế nhưng lão thiên gia rất không nể tình, từ xa xa một khối mây bay đến… chặn hết ánh trăng.

==||| Mộc Lăng nheo mắt nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải, thế nhưng cũng không thấy trăng đâu.

Bất đắc dĩ, Mộc Lăng không thể làm gì hơn nữa là ngắm đám mây ăn hết hai cái bánh trung thu, nhìn xung quanh một chút, Mộc Lăng cảm thấy rất không quen, bởi vì Tần Vọng Thiên bình thường vẫn kề cận hắn hiện tại không thấy đâu.

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi, hôm nay Vọng Vọng phải đi xử lý chút bang vụ, trước khi đi đã nói buổi tối sẽ tới đây bồi hắn ngắm trăng ăn bánh.

Mộc Lăng nhìn Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thủy đang ở bên cạnh chăm chỉ ăn bánh: “Vọng Vọng đâu?”

“Nga, khi nãy Tần đại ca nói có một người bằng hữu trước đây của hắn tới, cho nên tối nay về trễ một chút.” Nhạc Tại Vân thuận miệng trả lời

“Bằng hữu?”, Mộc Lăng nheo mắt, ngực có chút khó chịu, bằng hữu nào a, đã không đến bồi hắn ăn bánh trung thu, vậy mang người đến cho hắn gặp cũng không được sao? Không được một mình tiếp đãi…

https://thuviensach.vn

“Bọn họ đang ở đâu?” Mộc Lăng hỏi.

“Ở sau núi.” Phùng Ngộ Thủy trả lời.

Mộc Lăng nheo mắt, tay cầm theo cái bánh, vừa gặm vừa đi đến phía sau núi, lý do văn vẻ là tiêu thực, kỳ thật là vì hiếu kì, hắn muốn xem thử bằng hữu đang cùng Tần Vọng Thiên ăn bánh trung thu kia rốt cuộc là ai.

Mộc Lăng rón ra rón rén hạy tới sau núi, về phần vì sao phải rón ra rón rén, hắn cũng không biết, chạy tới bên ngoài tiểu viện sau núi, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng cụng ly chạm cốc cùng tiếng cười nói của Tần Vọng Thiên và một người khác.

Mộc Lăng nheo mắt… một tiểu hài tử chết tiệt!

Vốn là muốn chạy vào, nhưng Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, liền đứng ở bên ngoài nghe lén.

Người kia nói: “Đại ca, lâu ngày không gặp, ngươi đã trở nên oai phong như vậy rồi!”

Tần Vọng Thiên cười cười, nói: “Ngươi cũng không kém a, không tồi đâu!”

“Ai, so với đại ca thì kém xa.”, người nọ cười cười, tiếng cười này Mộc Lăng nghe vào lại cảm thấy khó chịu.

“Đúng rồi.”, người nọ lại nói: “Nghe nói đại ca đã thành thân rồi, sao lại không thấy đại tẩu a?”

Mộc Lăng nheo mắt: “Đại tẩu cái đầu ngươi!”

“Nga…”, Tần Vọng Thiên cười cười, nói: “Có lẽ là ngủ rồi.”

https://thuviensach.vn

“Có thể xứng với đại ca, hắn sẽ là tuyệt sắc giai nhân.”, hắn cười cười: “Không biết có thể để huynh đệ ta gặp mặt một chút?”

Mộc Lăng mặt nhăn mũi nhăn, tâm nói “hừ, lão tử là tài mạo song toàn”

Không ngờ Tần Vọng Thiên lại trả lời: “Không có gì hay để gặp đâu.”

Mộc Lăng sửng sốt, sau đó một trận lửa không hiểu vì sao dâng lên, tâm nói ngươi một tên nhãi con, lão tử ta làm mất mặt ngươi sao?!

Ngươi kia cười: “Đại ca, ngươi mới hơn hai mươi tuổi, đại tẩu nhất định cũng là phong nhã hào hoa? Sao lại không có gì hay, có khi nào là… bảo bối phải đem giấu không cho ta xem không?”

Mộc Lăng nghe xong, trong lòng thoải mái một chút, ngẫm lại cũng đúng.

Lại nghe Tần Vọng Thiên nói: “Nga, hắn hơn ta mười tuổi.”

…

Yên lặng, người kia rõ ràng là giật mình rồi, một lát sau mới nói: “Ngươi… Ngươi thích người lớn hơn ngươi a?”

Tần Vọng Thiên cũng không trả lời, chỉ là nói: “Uống rượu đi! Nói chuyện khác đi.”

“Nga…”, người kia uống mấy chén, chợt nhỏ giọng nói: “Có khi nào, ngươi ở bên ngoài đã có tình nhân trẻ tuổi, người này chỉ là dùng để trấn trạch[giữ nhà]?”

Tần Vọng Thiên vẫn như cũ không đáp, chỉ là ngăn trọng tâm câu chuyện: “Uống rượu, đừng nói nhảm!”

https://thuviensach.vn

Bên trong đã nói xong chuyện, Mộc Lăng khó chịu, hắn càng nghĩ càng giận, nghiến răng xoay người đi.

Về đến sân trước, thấy Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thủy còn đang ăn bánh trung thu, Vương Thập Nhị cùng Tiểu Trùng Tử cũng vừa ăn vừa đút Tiểu Hắc, Giấp Ất Bính Đinh cũng tới, mọi người tụ lại một chỗ vừa nói vừa cười. Mộc Lăng không hiểu sao lại cảm thấy bực bội, suy nghĩ một chút, vươn tay túm cổ áo Giáp, kéo vào trong phòng.

Mọi người sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy kì quái… mặt Mộc Lăng sao lại đen như thế a?

Vào trong phòng, Mộc Lăng ngồi xuống bên cạnh bàn, liếc mắt nhìn Giáp đang nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh, liếc cái ghế một cái, nói: “Ngồi xuống!”

Giáp gật đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống, hỏi: “Cái kia, đại phu, người muốn hỏi gì?”

Mộc Lăng hỏi: “Người đến tìm Vọng Vọng hôm nay là ai a, bộ dáng thế nào, đang làm gì, đến làm gì?”

“Nga.”, Giáp thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hắn tên Mạnh Tang, là người vùng thảo nguyên Mạc Bắc, đừng khinh hắn là người Mông Cổ, dung mạo lại thanh tú như người Giang Nam, trước đây đại ca đã cứu mạng hắn, hắn hiện tại cũng không tệ, có lẽ là nhớ thương đại ca, cho nên mới đến tìm.”

Mộc Lăng câu nào cũng nghe không vào, chỉ nghe thấy “dung mạo thanh tú, nhớ thương đại ca…”

“Hừ!”, Mộc Lăng hừ một tiếng, liếc Giáp một cái, Giáp sợ đến nhảy dựng, hỏi: “Đại phu, làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nheo mắt hỏi: “Giáp, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi tốt nhất thành thật trả lời, nếu không, ta làm thịt con anh vũ ngươi mới mua về!”

“A…”, Giáp hít vào một hơi, cẩn thận gật đầu, nói: “Nghìn vạn lần không được a đại phu, không nên a! Ta cái gì cũng nói, ngươi hỏi đi!”

“Ta hỏi ngươi!”, Mộc Lăng nói: “Vọng Vọng hắn… trước đây là thích nam nhân hay nữ nhân a?”

Giáp trừng mắt nhìn, hồi lâu mới nói: “Nữ nhân a…”

Ba chữ mới ra miệng, chỉ thấy Mộc Lăng nhảy dựng lên, ấn Giáp xuống mặt đất, vung tay đánh: “Đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!”

“Ai nha… cứu mạng a, đại phu tha mạng a!”, Giáp kêu thảm thiết, lúc này, bọn Nhạc Tại Vân cũng chạy vào, đều khuyên giải Mộc Lăng: “Mộc đại ca, làm sao vậy?”

Mộc Lăng khoát tay chặn lại, chỉ vào Giáp đã bị đánh thê thảm nằm trên mặt đất, nói: “Kéo hắn ra ngoài cho ta! Ất lưu lại, những người khác không được tới gần!”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Mộc Lăng xem ra là đã thượng hỏa rồi, vội vàng kéo Giáp ra ngoài, để lại một mình Ất đang kinh hãi, đóng cửa.

Mộc Lăng nheo mắt nhìn Ất, thấy hắn nuốt nước bọt mấy lần mới hỏi: “Cái kia, đại phu, làm… làm sao vậy?”

Mộc Lăng gật đầu, nói: “Ất a, ta hỏi ngươi, lớn tuổi và trẻ tuổi, đại ca ngươi thích người nào?”

Ất buột miệng: “Đương nhiên là trẻ tuổi rồi, lão nhân có cái rắm đẹp… Ai nha!”

https://thuviensach.vn

Mọi người ở bên ngoài lại nghe bên trong truyền đến thanh âm Mộc Lăng đánh người, hòa với tiếng kêu thảm thiết của Ất, ngoài phòng mấy người hai mặt nhìn nhau, đều chụp lấy bánh trung thu chạy như cháy rừng, nhất là Bính và Đinh, chạy rất là nhanh.

Mộc Lăng đánh xong, nhấc chân đá Ất ra ngoài, hầm hừ ngồi bên cạnh bàn nghiến răng.

Mãi cho đến hơn nửa đêm, Tần Vọng Thiên mới về, mở cửa, chỉ thấy trong phòng đã tắt đèn, hắn cho rằng Mộc Lăng đã ngủ rồi, nên rón rén đi đến bên giường, đột nhiên lại nghe có người âm u nói: “Ngươi còn biết trở về a… “

Tần Vọng Thiên hoảng sợ, chụp lấy hỏa tập trên bàn, đốt lên, chỉ thấy Mộc Lăng ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm hắn.

“Lăng, còn chưa ngủ a?”, Tần Vọng Thiên cười hì hì đi qua, muốn hôn môi Mộc Lăng một cái: “Có phải đang đợi ta làm chút vận động… Ai nha.”

Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng cho một quyền trúng mặt, quanh mắt xuất hiện vành đen thật là to.

“Lăng Lăng… Sao lại đánh ta a?” Tần Vọng Thiên bưng mắt kinh hãi nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng chậm rãi đứng lên: “Vì sao đánh ngươi… Ngươi một tên tiểu hài tử chết tiệt, phản rồi, ta không chơi với ngươi nữa!”, Mộc Lăng nhảy dựng lên mắng to, sau đó bắt đầu động thủ đập phòng, vừa đập vừa mắng: “Tiểu hài tử chết tiệt, không nhân tính, có mới nới cũ, ta đánh chết ngươi, lão tử muốn ở riêng, lão tử phải về Hắc Vân Bảo!”

https://thuviensach.vn

Hơn nửa đêm, hơn phân nửa người trong Tu La Bảo bị làm phiền, ai cũng buồn bực, đại phu với đại ca lại làm sao vậy, tiếng động lớn như vậy.

Giáp Ất cầm trứng gà luộc xoa xoa mặt bị Mộc Lăng đánh cho bầm tím, Giáp buồn bực: “Bánh trung thu hôm nay là ai mua về vậy? Sao đại phu ăn xong lại nổi bão như thế?”

“Ai, nói chính xác là, lúc đại phu đi tìm bang chủ.”, Bính vuốt cằm nói.

“Ách… Nói vậy… ” Đinh đột nhiên vỗ đùi: “Có khi nào là nghe đại ca nói chuyện với Mạnh Tang rồi không a?”

“Nếu vậy không xong rồi!” Giáp nói: “Đại ca sáng nay vừa nghe Mạnh Tang đến thì rất sợ hắn thấy đại phu, cho nên mới tiếp đãi hắn ở sau núi.”

“Có khi nào đại phu hiểu lầm rồi không?”

Đang nói chuyện, chợt nghe trên núi truyền đến tiếng đập phá kinh tâm động phách, Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau, vội vã tông cửa chạy lên núi.

Tần Vọng Thiên choáng váng, tuy rằng Mộc Lăng tính tình kỳ quặc, ba ngày hai lần phát cáu, bất quá chút cáu kỉnh đó phát đến cực kì khả ái, hơn nữa cũng không thấy động chân khí, ngày hôm nay sao lại nghiêm trọng như thế a. Mặt khác, đập phòng cũng chẳng sao, chỗ chết người là Mộc Lăng nói muốn ở riêng, phải về Hắc Vân bảo, Tần Vọng Thiên làm sao chịu được a, vươn tay ôm cứng Mộc Lăng không cho hắn đi: “Lăng, ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì thì nói rõ a, ta làm sai cái gì rồi?”

Mộc Lăng giãy dụa a giãy dụa: “Ta không thèm ở chỗ này, lão tử không thèm làm trấn trạch cho ngươi, muốn trấn trạch ngươi đi thỉnh Bồ Tát đi!”

https://thuviensach.vn

Trấn trạch? Tần Vọng Thiên sửng sốt, từ này hình như mới nghe qua… Còn đang buồn bực, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng la của Giáp Ất Bính Đinh: “Đại phu a! Đại phu, ngươi hiểu lầm rồi!”

Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên túm chặt giãy không ra, Tần Vọng Thiên ngẩng đầu nhìn Giáp Ất Bính Đinh: “Làm sao vậy?”

“Đại ca, đại phu khi nãy có đến hậu sơn tìm ngươi!”, Giáp Ất Bính Đinh trả lời.

Tần Vọng Thiên sửng sốt, lập tức minh bạch, ngây ngẩn trong chốc lát, ha ha phá lên cười.

Mộc Lăng mặt đỏ lên: “Cười cái gì?!”

Giáp Ất Bính Đinh: “Cái kia, đại phu, người không biết, Mạnh Tang là người chuyên làm mai mối, hắn để ý đại ca đã lâu rồi, muốn làm mai cho đại ca.”

Mộc Lăng có vẻ không minh bạch lắm: “Vậy thì thế nào?”

“Hắn làm mối, luôn là được người ta nhờ vả.”, Giáp nói: “Phỏng chừng là cô nương nhà ai muốn thám thính hôn sự của đại ca một chút, hơn nữa Mạnh Tang nổi danh nhất là, vô luận bao nhiêu trắc trở, hắn cũng có thể nói cho thành sự, cho dù là đã có hôn ước nhà khác, hắn cũng có bản lĩnh phá cho hư. Cho nên đại ca khi nãy biểu hiện ôn hòa, khiến hắn không thể hạ thủ… Đại ca còn nói, ngươi thích ăn như vậy, nghìn vạn lần không được để Mạnh Tang nhìn thấy, nếu không sẽ bị hắn dùng một bàn sơn trân hải vị bắt cóc mất a.”

Mộc Lăng sửng sốt, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên, chỉ thấy Tần Vọng Thiên cười cười với hắn, nói: “Người ta đã đuổi đi rồi, nếu là người mai mối bình thường, ta đã sớm gọi người đánh ra, nhưng Mạnh Tang là

https://thuviensach.vn

bằng hữu của ta, động thủ không tốt… Cho nên mới dùng cách đó, hại ta không ăn được bánh trung thu, phòng còn bị hủy.”

= 口 =… Mộc Lăng sững sờ tại chỗ… hiểu lầm rồi.

Giáp Ất Bính Đinh thấy mọi chuyện đã ổn thỏa thì xoay người đi ra ngoài, trước khi Bính đóng cửa lại, còn nói với Mộc Lăng: “Cái kia, đại phu a, đại ca kì thực trừ ngươi ra nam nữ lão ấu đều không thích, mấy năm nay hắn đuổi đi cũng gần trăm người mai mối rồi, chính là sợ ngươi nghĩ lung tung mới không cho ngươi biết… hắc hắc.”

Chờ Giáp Ất Bính Đinh đi rồi, Mộc Lăng lúc này mới chú ý bốn phía đều đã một mảnh hỗn độn… Hắn trước đây thật ra cũng từng đập phòng, nhưng lần này quả là đập đến triệt để.

Tần Vọng Thiên lại là ngồi yên trên giường nhìn Mộc Lăng, trên mặt mang ý cười.

Mộc Lăng mặt đỏ bừng, híp mắt liếc Tần Vọng Thiên, nhỏ giọng nói thầm: “Ngươi nghĩ ta được cho ăn sơn trân hải vị là có thể bắt cóc a…”

Tần Vọng Thiên nhướng nhướng mày, nói: “Nếu như ta giới thiệu một người huynh đệ cho ngươi, hắn nói ngày mai sẽ mang ngươi đi đâu đó ăn sơn trân hải vị, ngươi có đi không?”

“Ách… “, Mộc Lăng tâm nói, không đi là tên đần!

Tần Vọng Thiên tiến qua, vòng tay ôm Mộc Lăng, thấp giọng hỏi: “Sao lại tức giận như vậy?”

Mộc Lăng bĩu môi, nói: “Cũng không tức giận lắm.”

Tần Vọng Thiên cười: “Phòng cũng bị đập nát rồi, còn không tức giận lắm a?”

https://thuviensach.vn

“Nào có… “, Mộc Lăng xoay người lên giường, chuẩn bị ngủ.

Tần Vọng Thiên đi qua, kéo cái chăn đã bị xé gần nát ra, cười nói: “Đắp cái này làm gì a? Đổi cái khác rồi ngủ tiếp, đừng để bị cảm lạnh.”

Mộc Lăng mếu mếu, dùng chăn trùm đầu lại, mất mặt chết đi được.

Tần Vọng Thiên leo lên giường, hôn tai Mộc Lăng: “Lăng Lăng, ta thích ngươi nhất, trừ ngươi ra ai ta cũng nhìn không vừa mắt.”

Mộc Lăng tuy rằng phiền muộn, nhưng nghe xong cảm giác lại tương đối dễ chịu.

“Bất quá, Lăng, hình dáng ngươi ghen thật khả ái, ngươi ghen ta thật là cao hứng a, biểu thị ngươi rất thích ta… “

“Không phải ghen!”, Mộc Lăng xoay người muốn chui vào chăn, nhưng vải còn lại quá ít, chui không được…

Tần Vọng Thiên cởi áo ngoài, buông cái màn giường đã rách nát xuống, thấy Mộc Lăng cứ bọc chăn liền vươn tay cởi dây lưng hắn: “Ngươi đã coi trọng ta như vậy, trước giờ ta nhẫn nại thật là rất vô ích… A! Cho nên, sau này chúng ta mỗi ngày đều làm nha!”

Mộc Lăng vừa từ trong chăn chui ra, đã bị Tần Vọng Thiên lột y phục, đè lại…

“Tiểu hài tử chết tiệt!”, Mộc Lăng muốn giãy dụa, chợt nghe Tần Vọng Thiên nói: “Mộc Mộc, ta hảo thương tâm, ngươi không tin tưởng ta!”

“Ách…”, Mộc Lăng xấu hổ rồi: “Cái đó! Không phải!”

“Không phải thì cho ta làm đi!”, Tần Vọng Thiên thành công lột y phục Mộc Lăng, vừa muốn lột luôn khố, Mộc Lăng phản ứng lại, đang

https://thuviensach.vn

muốn giãy dụa, lại nghe Tần Vọng Thiên nói: “Mộc Mộc, ta hảo khổ sở, ngươi hoài nghi ta!”

“Ách…”, Mộc Lăng một lần nữa ngẩn ra, bị Tần Vọng Thiên cởi không còn mảnh vải, hôn xuống, đè lên!

Đêm đó, Mộc Lăng lần đầu tiên từ trước tới nay không vì thức ăn mà bị Tần Vọng Thiên bắt thành công…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Phiên Ngoại 3

Lại nói, từ sau lần bị Tần Vọng Thiên bắt được hôm lễ Trung thu, Mộc Lăng bị ép rất thảm, hơn nữa tiểu hài tử chết tiệt ỷ mình thích hắn, có chỗ dựa rồi thì không sợ hãi thường xuyên tập kích giữa đêm, hoặc chớp thời cơ khi Mộc Lăng ăn thân thân ái ái.

Mộc Lăng không thể nhịn được nữa, cuối cùng cũng phải tìm biện pháp, trực tiếp nhất đương nhiên là đem tiểu hài tử chết tiệt kia đi hoạn… Ách, loại trừ cái này ra!

Mộc Lăng chấm mực viết chữ "Hoạn" thật to lên giấy, sau đó dùng mực đỏ vẽ một dấu gạch chéo thật to.

Tuy là hắn luôn mồm mắng "Hoạn ngươi", thế nhưng lại không muốn hoạn Tần Vọng Thiên thật, cái đó tuyệt đối không được.

"Ân…" Mộc Lăng ngồi xếp bằng trên giường, tay ôm má nghiêng đầu nghĩ, hay là để hắn bất cử nửa năm? Vậy cũng không được a, tốt nhất là để hắn tự nguyện không gây tổn hại thân thể.

Mộc Lăng lại vẽ dấu gạch chéo thật to lên hai chữ "Bất cử".

Ngay lúc này, Tần Vọng Thiên đi lấy bữa sáng cho hắn đã quay lại, , Mộc Lăng vội vàng giấu giấy bút đi.

"Mộc Mộc, dậy rồi a?" Tần Vọng Thiên đi đến, việc trước tiên là hôn Mộc Lăng mấy cái: "Điểm tâm hôm nay có tiểu ngư đản hoa chúc, còn có đản hoàng tô và hạ chúc thái ."

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nói xong, Mộc Lăng đã cười híp mắt.

Tần Vọng Thiên xoay người lấy thức ăn từ bàn bên cạnh ra, Mộc Lăng tự trấn tỉnh, vẫy đầu liên tục, không được a Mộc Lăng, ngươi phải tỉnh lại a, lần nào cũng để tiểu hài tử chết tiệt lầy thức ăn ra đối phó mình, như vậy sao được a!

Tần Vọng Thiên bưng khay qua quay đầu nhìn, liền thấy Mộc Lăng ngồi một góc vừa vẫy đầu vừa gõ đầu, lập tức kinh hãi, nhào đến xem: "Lăng? Làm sao vậy? Đau đầu?"

Mộc Lăng ngửa mặt đảo mắt một cái, tâm nói, đúng vậy, đau đầu a! Vừa nghĩ, vừa cầm lấy khay thức ăn bát đầu ăn cháo, cháo vừa vào miệng, trong nháy mắt đã biến thành thần thanh khí sảng… Ăn ngon nha! Mộc Lăng rung đùi đắc ý ăn, tâm tình rất tốt. Tần Vọng Thiên kế bên cũng thở phào nhẹ nhõm, vốn hắn còn lo hôm qua làm hơi quá, có khi nào Mộc Lăng không thèm nhìn đến hắn nữa không, không ngờ vẫn hảo hảo.

Mộc Lăng vừa ăn cháo vừa liếc mắt ngắm Tần Vọng Thiên, hỏi: "Vọng Vọng a, có phải ngươi thấy ta là muốn làm không a?"

"Ách…" Tần Vọng Thiên kinh hãi, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Mộc Lăng, thành thật gật đầu.

Mộc Lăng híp mắt, quả nhiên!

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng bỗng dưng hỏi một câu rồi không nói thêm gì nữa, ngực bồn chồn, tâm nói, hay là Mộc Mộc giận, nghĩ mình vừa thấy hắn đã động dục, vậy hắn chán ghét mình sẽ bỏ đi, không cho mình gặp nữa… Vậy đâu có được a. Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Vọng Thiên cũng tự trấn định lại một chút, mình có nên bớt phóng túng một chút không? Tuy rằng thân thể Mộc Lăng đã khỏe rồi, thế nhưng tốt nhất vẫn nên tĩnh dưỡng nhiều một chút.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng thì đang ngậm muỗng, tâm nói, hay là cho hắn thử tân dược đi, khiến hắn uống vào rồi không muốn làm nữa, hiệu lực chỉ trong khoảng một ngày, như vậy có thể khống chế linh hoạt nha.

Hai người nghĩ hai chuyện, đều tính toán phải làm gì đó, cứ tiếp tục như vậy không phải cách hay nha.

Ăn xong điểm tâm, Tần Vọng Thiên bưng khay dọn, đến tiền sơn xử lý bang vụ, Mộc Lăng ôm chăn tiếp tục ngủ lại giấc.

Lăn lăn lăn trên giường, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy biện pháp khi nãy mình nghĩ ra là hay nhất. Mộc Lăng xoay người đứng lên… Ai da, eo bị trật rồi… Xoa thắt lưng, Mộc Lăng nghiến răng mắng "Tiểu hài tử chết tiệt, tiểu lưu manh, xem lão tử hảo hảo trị ngươi!" Nghĩ xong, Mộc Lăng xoa tay vén áo, chầm chậm chầm chậm đi đến dược lư bên cạnh.

Cả ngày, Mộc Lăng đều bận bịu trong dược lư, phối chế ra một loại dược phấn, không màu không mùi, chỉ cần một chút là có thể khắc chế dục vọng.

Thời điểm ăn cơm chiều, Mộc Lăng mới ôm giấu gói dược phấn đi ra, liền thấy ngoài cửa một hàng người đứng chờ.

"Các ngươi làm gì?" Mộc Lăng hoảng hồn, thấy Tần Vọng Thiên đứng đầu hàng chờ bên ngoài, bên cạnh là Nhạc Tại Vân, Phùng Ngộ Thuỷ còn có Giáp Ất Bính Đinh.

"Lăng, ngươi luyện dược gì mà mất nhiều công phu như vậy a?" Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi: "Cả cơm trưa cũng không ăn."

Mộc Lăng nhướn nhướn mày, tâm nói tốt xấu gì ta cũng là đệ nhất thần y, luyện dược mất ăn mất ngủ ít lâu cũng là chuyện thường, cần kích động như vậy sao, lão tử cũng không phải cái thùng cơm!

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng về đến phòng, đã thấy trên bàn bày sẵn rượu và thức ăn, mắt chớp chớp, hỏi Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, hôm nay ngày gì a?”

Tần Vọng Thiên cười:”Cũng không phải ngày gì, là ta thấy ngươi gần đây rất khổ cực, cho nên bảo trù tử làm mấy món ngon cho ngươi tẩm bổ một chút.”

“Ngô…” Mộc Lăng vừa nghĩ chuyện khác vừa ăn, nghĩ nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi không ăn sao?”

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: “Ta đã ăn xong từ lâu rồi, ngươi cũng không chịu xem xem bây giờ là lúc nào rồi, khi nãy nếu ngươi còn không chịu ra, chúng ta đã xông vào rồi.”

Mộc Lăng gật đầu, tiếp tục cho thức ăn vào miệng, nghĩ thầm phải làm thế nào để Tần Vọng Thiên ăn trúng thứ dược kia đây?

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng tâm thần không yên giống như có tâm sự, liền hỏi: “Mộc Mộc, làm sao vậy?”

“Không…” Mộc Lăng vùi đầu ăn, tâm nói hay là rót cho Vọng Vọng ly rượu? Nhưng mà không có lý do gì, bỗng dưng uống rượu kì kì, sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng không để ý đến hắn, tâm nói, hay là Mộc Mộc thật sự thấy hắn làm quá nhiều cho nên giận rồi, cả ngày cũng cố ý trốn trong dược lư không ra, như vậy sẽ không để mình gặp được, cũng không bị tên cầm thú là mình làm… Ai nha, Mộc Mộc chán ghét hắn rồi.

Tư tưởng của hai người hướng về hai phía hoàn toàn khác nhau mà phát triển.

Tần Vọng Thiên âm thầm thề, mình nhất định phải tiết chế, ít nhất tối nay tuyệt đối không làm!

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghĩ nghĩ nghĩ, nói: “Vọng Vọng, giúp ta lấy đĩa giấm kia lại đây!”

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng nói chuyện với hắn, lập tức mừng rỡ vẫy đuôi chạy đi lấy đĩa giấm cho Mộc Lăng, khi Mộc Lăng nhận lấy, đầu ngón tay hơi nhúng vào trong giấm, đưa đến mũi ngửi ngửi, hỏi: “Sao mùi lại kì lạ như vậy?”

Tần Vọng Thiên sửng sốt, cầm lấy cũng ngửi ngửi: “Giấm a.”

“Giấm sao?” Mộc Lăng nghiêng đầu: “Cảm giác không giống a.”

Tần Vọng Thiên đưa ngón út chấm một ít cho vào miệng nếm thử, gật đầu: “Là giấm thật a.”

Mộc Lăng thỏa mãn lấy chén giấm lại, tâm nói, dược phấn kia rất linh, chỉ cần dính một chút là có dược hiệu, nói cách khác đêm nay vô luận thế nào Tần Vọng Thiên cũng sẽ không muốn làm nữa, hắc hắc.

Ăn cơm xong, Mộc Lăng bận hết một ngày trên người toàn mùi thuốc đông y, gọi người nấu nước nóng tắm.

Tần Vọng Thiên ngồi bên giường xem sổ sách, nhìn không chớp mắt, ngực thầm tính đêm nay nhất định phải nhịn a nhịn. Còn đang nhịn, chợt nghe từ sau bình phong truyền đến tiếng nước “rào rạt”, là Mộc Lăng đang tắm!

Hai mắt Tần Vọng Thiên không khống chế nổi đảo qua hướng bình phong, Mộc Lăng đang tắm, đang không mặc y phục tắm a! Lắc đầu, nuốt một ngụm nước bọt, tâm nói, nhất định phải nhịn!

Mộc Lăng vừa tắm, vừa suy nghĩ, không biết dược hiệu có tác dụng không a, hay là thử một chút xem sao…

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa, lúc Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ đi qua sân, thấy Giáp Ất Bính Đinh đang đứng quét hồ lên tương dược lư.

“Các ngươi làm gì vậy?” Nhạc Tại Vân khó hiểu hỏi. người

Giáp Ất Bính Đinh cẩn thận liếc mắt nhìn gian phòng của Tần Vọng Thiên, hạ giọng nói với hai người: “Hư, hai ngày trước dược lư bị thấm nước dược liệu đều ướt hết, hôm qua chúng ta mới trộm mang dược liệu ra ngoài hong khô rồi cất lại, may mà hôm nay đại phu không phát hiện, chúng ta nhân buổi tối quét kín khe hở trên tường, vậy thì thành thần không biết quỷ không hay rồi.”

Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân liếc mắt nhìn nhau, đều cầm bàn chải giúp Giáp Ất Bính Đinh quét hồ.

Bên trong phòng, Mộc Lăng rào rào tắm, tận lực tạo tiếng nước, thế nhưng Tần Vọng Thiên không vào. Như trước đây mỗi lần hắn tắm, Tần Vọng Thiên đều chạy vào nhìn một cái, chiếm chút tiện nghi này nọ, hôm nay… Chẳng lẽ dược này thật sự hữu hiệu vậy sao?

Nghĩ nghĩ một chút, lắc đầu, tâm nói không thể a, thuốc này uống vào ít nhất nửa canh giờ sau mới có tác dụng, mình không tính sai chứ?

“Vọng Vọng!” Mộc Lăng gọi một tiếng.

“… ” Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, bảo trì bình tĩnh, hỏi: “Chuyện gì?”

“Ân?” Mộc Lăng nheo mắt, tình huống không đúng a, trước đây khi hắn tắm chỉ cần thuận miệng quát một tiếng, là Tần Vọng Thiên đã lập tức phi vào rồi, không lẽ là hạ dược quá nặng hay dùng sai thật rồi? Đừng xảy ra chuyện thật a, nếu từ nay về sau Vọng Vọng không còn muốn làm nữa, vậy cũng không tốt lắm!

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Mộc Lăng muốn thử dược tính của dược phấn kia một lần, gọi: “Vọng Vọng, chà lưng cho ta.”

“A… ” Tần Vọng Thiên hít một hơi, tâm nói ngươi muốn ta chết sao?! Nghĩ mình như hiện tại đi vào nhất định sẽ làm bậy, Tần Vọng Thiên nghĩ nghĩ, liền nói: “Cái đó, ngươi tự chà đi.”

= 口 =|| Mộc Lăng triệt để ngây, tâm nói xong rồi xong rồi, không lẽ là hạ dược quá nặng thật rồi, vậy nguy rồi, liền nói: “Ngươi vào đây!”

Tần Vọng Thiên nuốt một ngụm nước bọt, không có biện pháp, bấp chấp khó khăn đi vào, vòng qua bình phong, liền thấy Mộc Lăng đang ngâm mình trong bồn, tâm bắt đầu bồn chồn, tự dặn mình, không được như vậy, như vậy là không tốt.

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên đứng ngây người tại cửa, liền đưa một ngón tay ngoắc hắn một cái: “Đến đây!”

Tần Vọng Thiên kêu khổ không ngừng, tâm nói sao Mộc Mộc lại dằn vặt hắn như thế, bất quá tự đấu tranh một chút, hắn quyết định vì thân thể của Mộc Lăng và chuyện sau này của bọn họ, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu a![không nhịn được chuyện nhỏ sẽ hỏng việc lớn] Kiên quyết nhịn xuống, đêm nay tuyệt đối không được làm.

Nghĩ xong, Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, một ngụm chân khí chấn vững lồng ngực, bình định tâm thần đi qua, đưa tay kéo mảnh khăn vắt trên thành bồn xuống, chà lưng cho Mộc Lăng.

Tấm lưng thon gầy trắng như tuyết của Mộc Lăng lập lòe trước mắt hắn.

Tần Vọng Thiên nghĩ tới lập tức miệng khô lưỡi khô, nhưng vẫn tự cảnh cáo bản thân, nhịn xuống a, không nhịn thì ngươi là cầm thú. Vì vậy,

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên không dám nhìn ngang liếc dọc gì, chỉ nhanh tay chà lưng cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng bị chà hồi lâu, cũng không thấy Tần Vọng Thiên động tay động chân như trước đây, ngực phát lạnh, xong rồi xong rồi, thực sự hạ sai dược rồi sao, không được nha…

Chà lưng cho Mộc Lăng một hồi, Tần Vọng Thiên buông khăn, nói với Mộc Lăng: "Được rồi!", trong lòng tự siết tay, Tần Vọng Thiên, ngươi thật sự nhịn được rồi! Rất giỏi!

Mộc Lăng thì lại buồn bực muốn chết, không biết vì sao, Tần Vọng Thiên thấy có phản ứng thì hắn bực bội, không phản ứng hắn càng bực bội, liền nói: "Chưa tắm sạch!"

Tần Vọng Thiên lúc này đã nắm được bí quyết, chỉ cần trong lúc chà lưng đừng để cho ngón tay mình đụng đến Mộc Lăng, mặt khác trong lòng không ngừng niệm: "Vì Mộc Mộc, nhịn xuống nhịn xuống!" Vậy thì thật sự có thể vượt qua được, cho nên vừa nghe Mộc Lăng nói hắn chưa tắm sạch, liền cầm khăn lên tiếp tục chà, trong lòng lại bắt đầu niệm.

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên còn chưa có động tĩnh, liền hầm hừ nhỏ mấy tiếng… Tiết tấu niệm thầm của Tần Vọng Thiên lập tức bị rối loạn, Mộc Lăng hừ nhẹ mấy tiếng hệt như có một bàn tay nhỏ cào qua cào lại trong lòng hắn, ngứa đến nỗi hắn đã cảm thấy tiểu phúc nóng lên, tự mắng to mình, Tần Vọng Thiên, ngươi là heo a! Ngươi nhịn xuống a! Nghĩ đến đây, liền vận nội lực đi khắp huyết quản, chuyên tâm luyện công, thì sẽ không động tâm!

Mộc Lăng nhìn thử, hừ hừ vậy mà lại không có tác dụng, càng nghĩ càng không cam lòng, lão tử không tin ngươi không có cảm giác! Vì vậy, Tần Vọng Thiên liền thấy Mộc Lăng xoay người lại, đối diện thẳng hắn, nói: "Phía trước cũng chà."

https://thuviensach.vn

“A…” Tần Vọng Thiên rất muốn nói, ta không cầm khăn chà, ta hôn ngươi có được không? Thế nhưng… Ý chí kinh người cùng với tình yêu không gì sánh được dành cho Mộc Lăng, giúp Tần Vọng Thiên kiên quyết làm Liễu Hạ Huệ, chết cũng phải nhịn a!

Vì vậy, chỉ thấy Tần Vọng Thiên cúi đầu, tỉ mỉ tắm cho Mộc Lăng, ngoài ra cái gì cũng không làm!

= 口 =! ! ! Mộc Lăng triệt để ngây người, sau đó lại bực mình, nhưng rốt cuộc vì sao lại bực mình hắn cũng không biết, chỉ biết là rất bực mình, đưa tay đập rụng cánh tay Tần Vọng Thiên, nói: “Không muốn tắm nữa, lấy khăn lớn cho ta!”

Tần Vọng Thiên cũng không biết vì sao Mộc Lăng lại nổi giận, cầm tấm khăn lớn đưa qua, gói hắn lại.

Mộc Lăng bò ra khỏi bồn nước, đứng trên ghế lắc lắc bọt nước trên chân, nhìn Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, bế ta qua đó.”

Tần Vọng Thiên nuốt nước bọt, vươn tay, ôm lấy Mộc Lăng trần trụi chỉ choàng mỗi một tấm khăn mỏng, đi đến bên giường.

Thả Mộc Lăng lên giường, Tần Vọng Thiên xoay người đi lấy y phục cho hắn mặc vào.

Tấm khăn trong tay Mộc Lăng đã sắp bị hắn xé nát vụn rồi, tâm nói ‘Hảo cho ngươi một Tần Vọng Thiên a, ngươi dám không có cảm giác!’ Nghĩ lại một chút, trước đây mỗi lần gặp phải loại tình huống này Tần Vọng Thiên đều sẽ nói: “Còn mặc làm gì a, dù sao cũng phải phí công cởi ra!” Bây giờ lại… Đáng chết!

Mộc Lăng đã bị một cú đả kích tương đối nghiêm trọng, liền ôm dựa vào gối đầu tự kiểm điểm, tâm nói, sớm biết vậy lúc phối dược cho thêm

https://thuviensach.vn

nhiều nước một chút, loại thảo dược này dính nước sẽ khiến dược hiệu hạ thấp, nếu ngâm vào trong nước, vậy dược tính sẽ trực tiếp mất tác dụng.

Lúc này, Tần Vọng Thiên cầm y phục dâng cho hắn, Mộc Lăng cầm y phục ném qua một bên, nói: “Đã buồn ngủ rồi, còn mặc gì nữa, đêm nay ta ngủ khỏa thân!”

Tần Vọng Thiên há to miệng, tâm nói nếu thật sự cùng ngủ với Mộc Lăng khỏa thân, đừng nói là hắn không phải Liễu Hạ Huệ, dù là Liễu Hạ Huệ thật, có lẽ cũng không nhịn nổi.

Suy nghĩ một lát, Tần Vọng Thiên nói: “Mộc Mộc, hay là, ta đến giường bên cạnh ngủ!”

Mộc Lăng mở to hai mắt ngây ngẩn cả người, một hồi lâu sau, úp mặt vào gối đấm giường, miệng la: “Làm sao có thể như vậy a, làm sao có thể như vậy a!”

Tần Vọng Thiên thấy phản ứng của hắn thì rất khó hiểu, liền hỏi: “Mộc Mộc, làm sao vậy a?”

Mộc Lăng xoay mặt nhìn hắn, tâm nói, ta không tin một chút phản ứng cũng không có, nghĩ xong, đưa tay kéo tay Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, chúng ta ngủ cùng nhau!”

“A…” Tần Vọng Thiên hít một hơi, Mộc Lăng trần trụi chỉ đắp một mảnh khăn kéo tay hắn nói muốn ngủ cùng hắn, vậy chẳng phải là mời hắn làm cái kia sao?

Tần Vọng Thiên nghĩ đến một ý khác, nói không chừng là Mộc Mộc đang thử thách nghị lực của hắn! Vì vậy, kiên quyết lắc đầu nói: “Không được, đêm nay ngủ khác giường!” Mộc Lăng phát hỏa, túm hắn: “Ngủ cùng nhau!”

https://thuviensach.vn

“Khác giường!”

“Ngươi phản rồi!” Mộc Lăng cầm gối đập Tần Vọng Thiên: “Tiểu hài tử chết tiệt!”

Tần Vọng Thiên xấu hổ nhìn thân thể trần trụi của Mộc Lăng, tâm loạn như ma, bên trái một Tiểu Bồ Tát kéo hắn một cái ‘Không thể làm a! Ngươi yêu Mộc Mộc!’ Thế nhưng bên phải một Tiểu Ác Ma lại kéo hắn ‘Phải làm a! Ngươi xem, rõ ràng là hắn đang câu dẫn ngươi a.”

Trong lúc Tần Vọng Thiên còn đang nghiêng trái lắc phải, Mộc Lăng triệt để phát hỏa, vung tay ném khăn, nắm cánh tay Tần Vọng Thiên kéo hắn lên giường, rống: “Rốt cuộc ngươi có muốn làm hay không?!”

Mà tại chỗ Tần Vọng Thiên, Tiểu Ác Ma thành công vung một quyền, đánh bay Tiểu Bồ Tát, Tần Vọng Thiên không đợi Mộc Lăng phản ứng tiếp đã nhào đến, đè Mộc Lăng xuống, khàn giọng nói: “Là ngươi tự tìm, một lát đừng xin tha!”

Mắt Mộc Lăng chớp chớp, nhìn lại Tần Vọng Thiên đang hôn tới hôn lui trên người mình, cảm thấy có chút không đúng.

“Cái kia… Vọng Vọng?” Mộc Lăng chọc chọc hắn: “Ngươi không có cảm giác không muốn làm sao?”

Tần Vọng Thiên vứt y phục của mình đi, lao đến cắn: “Đại gia ta nhịn một đêm, ngươi sẽ trêu chọc suốt một đêm, được! Chúng ta làm đến sáng!”

“A?” Mộc Lăng kinh hãi, thế nhưng Tần Vọng Thiên không nói đến câu thứ hai, đè hắn xuống, ăn sạch sẽ… Hơn nữa, đêm nay Tần Vọng Thiên đặc biệt mãnh liệt, Mộc Lăng bị dằn vặt tới mức liên tục kêu ai ai, mắng to: “Nương a, thứ dược kia không có chút tác dụng nào!” Cuối cùng không còn cách nào nữa, không thể làm gì hơn là tiếp tục nửa tỉnh nửa mê vừa rên rỉ, vừa mắng: “Hoạn ngươi!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên Ngoại 4

Mùa đông trôi qua, Mộc Mộc cùng Tần Vọng Thiên kết thúc kì nghỉ ở Hắc Vân Bảo, chuẩn bị trở về Tu La Bảo, nhưng mà…

"Mộc Mộc?" Tần Vọng Thiên tìm khắp sân, thế nhưng không thấy Mộc Lăng đâu.

"Mộc Lăng hình như đang ở sau núi." Tiểu Hoàng đang ôm Hân Hân chất đặc sản Thục Trung vào xe cho Mộc Lăng, Hân Hân cũng nói: "Mộc Mộc đang ở phía sau, đang nhìn thụ thụ."

"Thụ?" Tần Vọng Thiên hiếu kì, xoay người đi đến sau núi.

Chỉ thấy Mộc Lăng đang đứng trong rừng sau núi, ngưỡng mặt vuốt cằm, ngẩng đầu nhìn một thân cây.

"Mộc Mộc!" Tần Vọng Thiên chạy đến, trước tiên ôm hôn một cái, cùng hắn ngưỡng mặt nhìn lên: "Nhìn cái gì đấy?"

"Vọng thiên thụ!" Mộc Lăng chọc chọc thân cây kia.

Tần Vọng Thiên có chút nghi hoặc: "Không đâu a, Vọng thiên thụ ta đã dời đến Tu La Bảo rồi, không phải chúng ta đã bái đường rồi sao?"

"Không phải a, cái này là tiểu thụ!" Mộc Lăng chỉ chỉ cây kia, lại chỉ xa xa, nói: "Ở đó cũng có mấy cây, hình như là hạt giống từ cây lớn rơi xuống, sau đó tự mình lớn lên."

https://thuviensach.vn

“Đúng a, đều là cây nhỏ.” Tần Vọng Thiên đi tới quan sát một chút, nói: “Không ngờ mấy cây nhỏ này đã bắt rễ ở đây rồi.”

“Ân.” Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi nói: “Nếu như lớn thành một cánh rừng, vậy thì đẹp biết chừng nào!”

Tần Vọng Thiên đếm một lát, nói: “Ở đây cũng có hơn mười gốc, bằng không chúng ta mang về hết đi?”

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Đào lên rồi, Tư Đồ lại nói ta cắt sẻ tài sản của hắn… Hơn nữa, không lý do gì Hắc Vân Bảo dưỡng được, Tu La Bảo lại không dưỡng được, ta sẽ chờ cây lớn khai hoa kết hạt, ta nhớ rõ Vọng thiên thụ mùa xuân sẽ nở hoa!”

“Như vậy a.” Tần Vọng Thiên nhún nhún vai: “Vậy chúng ta trở về?”

“Trở về!” Mộc Lăng kích động xoay người chạy, nói: “Đợi ta dưỡng thụ thành công rồi, hoang mạc sau núi chúng ta đều trồng loại cây này, gỗ của Vọng Thiên Thụ rất có giá trị, lớn không chậm, lại to! Đến lúc đó chúng ta lại mở một cái mộc tràng thật lớn, còn có thể tận dụng hết đất trống của Tu La Bảo!”

Kết quả là, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên chạy về Hắc Vân Bảo, lúc ôm Tiểu Hoàng cọ tới cọ lui cáo biệt, Mộc Lăng bị Tư Đồ một cước đạp ra ngoài: “Có chồng rồi thì đừng có mà hở chút không có việc gì lại chạy về nhà mẹ đẻ! Tam tòng tứ đức ngươi có biết không!”

Mộc Lăng bốc hỏa lớn, xe đã xuống núi còn nghe hắn rống: “Tư Đồ, ngươi chờ, một ngày nào đó lão tử hảo hảo chỉnh ngươi!”

Mộc Lăng hừng hực khí thế chạy về Tu La Bảo, nghỉ ngơi một phen, Tần Vọng Thiên lại bắt đầu bận việc bang vụ, Mộc Lăng mấy ngày này lại giống như phát bệnh, mỗi ngày đều ngồi trong sân đờ ra nhìn Vọng Thiên

https://thuviensach.vn

Thụ, ngưỡng đầu nhìn đến nỗi cổ cũng sắp trật khớp luôn, miệng lẩm bẩm: “Sao còn không nở hoa sao còn không nở hoa!”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Mộc Mộc, đừng nhìn nữa, còn nhìn nữa sẽ bệnh mất, tối hôm qua ngươi ngủ mớ toàn là nói nở hoa nở hoa.”

Mộc Lăng híp mắt suy nghĩ một lát: “Theo lý mà nói cũng không đúng a, vì ít mưa, đất bị khô? Ân…” Suy nghĩ một chút, Mộc Lăng gọi Giáp Ất Bính Đinh tới, thấp giọng phân phó bọn họ vài câu, mấy người hai mặt nhìn nhau, nhưng là vẫn đi làm. Sau đó, Mộc Lăng gọi tới không ít huynh đệ, dùng cuốc cào đất, còn tưới ướt hết đất trong viện. Ngày hôm sau, Giáp Ất Bính Đinh mỗi người ôm một cái rương lớn trở về. Tần Vọng Thiên đi tới mở rương ra nhìn, hoảng hồn vội vã đóng lại, hỏi: “Mộc Mộc, bắt nhiều giun như vậy làm gì a?”

Mộc Lăng nhướng nhướng mày: “Có thể làm xốp đất, phân chúng nó ị ra còn có thể bón phân.” (yin: ị??? , dễ kưng nga @@/ yu :ị thì có gì dễ kưng chớ ;_____;)

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ: “Chúng nó cần đất ướt a, ở đại mạc, không đến hai ngày đã khô rồi.”

“Mỗi ngày tưới nước a!” Mộc Lăng gọi Giáp Ất Bính Đinh an bài mỗi ngày phân công mười mấy người đến tưới nước, bảo trì nước trong đất, Tu La Bảo bên cạnh có một con sông lớn, cho nên nước không thành vấn đề, ngoài ra còn có rất nhiều giếng nước…

Như thế qua vài ngày, không có gì biến hóa.

“Rốt cuộc là vì sao a!” Mộc Lăng nằm trên giường lăn qua lăn lại, đấm giường a đấm giường.

https://thuviensach.vn

“Mộc Mộc, đừng lăn nữa!” Tần Vọng Thiên nói: “Bằng không chúng ta trồng Hồ Dương hay các loại dễ trồng ở đất cát đi, không phải cũng có thể mở mộc tràng sao?”

“Không muốn!” Mộc Lăng kiên quyết không chịu: “Ta muốn Vọng Thiên Thụ!”

“Có khi nào là không hấp thụ được thiên địa tinh khí không?” Tròng mắt Tần Vọng Thiên đảo đảo, kề sát bên tai Mộc Lăng nói: “Ta có một biện pháp!”

“Biện pháp gì a?” Mộc Lăng hiếu kì.

Tần Vọng Thiên lôi kéo Mộc Lăng ra ngoài, nói: “Tới đó ngươi sẽ minh bạch.”

Mộc Lăng vẻ mặt hồ nghi bị Tần Vọng Thiên túm tới trong viện, Tần Vọng Thiên bảo hắn vươn hai tay ra.

Mộc Lăng không giải thích được, vươn hai tay, Tần Vọng Thiên nắm hai tay hắn chống vào cây. Mộc Lăng làm theo, quay đầu lại nhìn Tần Vọng Thiên: “Sau đó thì sao?”

Tần Vọng Thiên kề tới hôn lên tai Mộc Lăng: “Làm chuyện yêu đương.”

= =… Mộc Lăng xoay người lại đá: “Ngươi muốn chết, không được làm bậy a! Suốt ngày nghĩ mấy chuyện loạn thất bát tao!”

“Thiên địa tinh hoa!” Tần Vọng Thiên đè Mộc Lăng lại, vừa hôn vừa xé y phục hắn: “Thử một lần cũng không hại gì!”

“Ta không muốn! Rõ như ban ngày!” Mộc Lăng sống chết không chịu, tâm nói nếu bị người khác bắt gặp, vậy thật không còn mặt mũi.

https://thuviensach.vn

“Trời đã tối rồi, còn rõ như ban ngày cái gì a?” Tần Vọng Thiên cười đến giảo hoạt, cởi được đai lưng Mộc Lăng liền vươn tay vào trong tiết khố…

“Nha!” Mộc Lăng vừa giận vừa sợ, giơ tay muốn đánh Tần Vọng Thiên, thế nhưng bị Tần Vọng Thiên đè lại… Sau đó, Mộc Lăng đáng thương bị lăn qua lăn lại, không cẩn thận đem “tinh hoa” vẫy vào trên thân cây. Nhìn dịch thể bạch trọc trên cây, Mộc Lăng thẹn quá thành giận, muốn liều mạng với Tần Vọng Thiên, thế nhưng hiện tại Tần Vọng Thiên chiếm chủ động, đem Mộc Lăng đè lại, tiếp tục làm chuyện yêu đương… Cả đêm, Vọng Thiên Thụ đều chìm đắm trong yêu thương triền miên của hai người.

Trời tờ mờ sáng, Mộc Lăng bị Tần Vọng Thiên khiêng vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Mộc Lăng đen mặt, chọn đúng thời cơ nhào tới đánh Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên cũng không giận, mặc hắn đánh, dù sao cũng không đau. Đến buổi tối, Mộc Lăng nằm trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ bằng không buông tha đi, trực tiếp dùng tiền mua mấy loại thông về trồng, dù gỗ không đáng giá, nhưng mau lớn a.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Tần Vọng Thiên đẩy cửa đi vào, trên tay bưng một chén bồ câu hầm.

Mộc Lăng nheo mắt, tâm nói tiểu hài tử chết tiệt này ngày càng vô pháp vô thiên, lần này tuyệt đối không thể để đồ ăn đánh bại!

“Mộc Mộc, ăn bồ câu.” Tần Vọng Thiên dán tới, nhỏ giọng nói bên tai Mộc Lăng: “Hôm nay bên trong ta hầm cùng ngũ chủng ngư[năm loại cá], hầm cùng bồ câu, còn có kê tâm[tim gà] cùng áp huyết[huyết vịt],ăn ngon.”

“Bồ câu hầm chung với cá?” Mộc Lăng hăng hái, giơ tay tiếp nhận, múc một muỗi uống thử, hạnh phúc híp mắt, ngon quá nha!

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên cởi giày ngồi lên giường, rất nịnh nọt giúp Mộc Lăng lau khô tóc ướt sau khi tắm, Mộc Lăng lại một lần nữa rất không chịu thua kém bị thức ăn chinh phục. Chính lúc ấy, bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ lan vào một một mùi hương lạ.

Mũi Mộc Lăng đặc biệt thính, ăn ăn một lúc liền ngửi thấy được, cầm chén canh, nhảy xuống giường mang giày chạy ra sân, cúi đầu nhìn mấy bụi hoa, không có gì đặc biệt nha… Mùi hương này sao lại kì lạ như thế? Còn đang không hiểu, liền cảm giác Tần Vọng Thiên ở phía sau chọc chọc vào vai hắn, chỉ lên trên.

Mộc Lăng ngẩng mặt, lập tức sửng sốt, trong tán cây rộng lớn có thể che trời của Vọng Thiên Thụ, nở đầy những đóa hoa nhỏ trắng như tuyết, từng mảnh lớn hoa trắng dưới ánh trăng cực kì mỹ lệ, mùi hương khi nãy là từ trên cây lan xuống.

“Nha a!” Mộc Lăng vui vẻ nhảy tưng lên: “Nở hoa rồi! Nở hoa rồi!”

Tần Vọng Thiên đúng lúc xuất hiện trước mắt Mộc Lăng, có thể để Mộc Lăng đang hưng phấn quá độ tự giác nhảy vào lòng hắn, ôm rồi nhân tiện hôn thêm một cái.

Mộc Lăng đang vui vẻ, chợt nghe Tần Vọng Thiên nói một câu có thể khiến hắn thổ huyết: “Hoa quả nhiên là màu trắng, phương pháp Tư Đồ truyền thụ quả nhiên có tác dụng.”

“Gì?” Mộc Lăng nghiêng đầu… Không hiểu nhìn Tần Vọng Thiên: “Cái gì mà phương pháp Tư Đồ truyền thụ a?”

Tần Vọng Thiên phát hiện mình lỡ miệng, đang định xoay người, bị Mộc Lăng nhéo lại: “Ngươi nói rõ ràng!”

“Ách…” Hôm đó ta viết thư cho Tư Đồ, hỏi vì sao khi Vọng Thiên Thụ ở chỗ hắn thì lại nở hoa, hắn nói trước đây dưới tàng cây hắn và Tiểu

https://thuviensach.vn

Hoàng làm…”

“Nha!” Mộc Lăng hét lớn một tiếng nổi trận lôi đình: “Tiểu hài tử chết tiệt, lão tử cắn chết ngươi!” Vì vậy, Mộc Lăng lại thẹn quá thành giận nhào đến muốn liều mạng với Tần Vọng Thiên.

… Màn đêm buông xuống, Tần Vọng Thiên phạt ngủ dưới sàn.

Đêm, Tần Vọng Thiên trở mình một cái: “Mộc Mộc, cứng quá a.”

Mộc Lăng không thèm để ý tới hắn.

Tần Vọng Thiên lại trở mình một cái: “Mộc Mộc, lạnh quá a.”

Mộc Lăng tiếp tục không thèm để ý tới hắn.

Tần Vọng Thiên: “Hắt xì…”

Mộc Lăng có chút mềm lòng.

Tần Vọng Thiên vẫn không ngừng cố gắng: “Mộc Mộc, nóng quá đi.”

Nóng? Mộc Lăng cả kinh, tâm nói không lẽ sốt rồi? Nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ hay là thôi đi, liền nhích nhích vào trong, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, Tần Vọng Thiên lập tức vươn mình nhảy lên, chui vào chăn, ôm Mộc Lăng.

“A!” Mộc Lăng kinh hãi: “Không phải là ngươi cảm lạnh rồi sao? Sao lại có phản ứng rồi!”

Tần Vọng Thiên thản nhiên trơ mặt cọ tới: “Không phải mới nói rồi sao, vừa cứng lại vừa nóng!”

Sau đó, Mộc Lăng lại bị bắt một lần nữa, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người chợt nghe thấy Mộc Lăng thét lớn một tiếng: “Tần Vọng Thiên, tên

https://thuviensach.vn

lưu manh nhà ngươi, ngươi cút ra ngoài cho ta, đêm nay ngủ ngoài sân cho ta!”

Chạng vạng ngày hôm sau, Mộc Lăng ngủ đầy giấc rồi, hùng hùng hổ hổ đẩy cửa ra ngoài, liền thấy trước mắt một mảnh trắng xóa… Tuyết rơi? Không phải a!

Nhìn lại, liền thấy từ Vọng Thiên Thụ hoa trắng không ngừng rơi xuống, mà trong viện, trên mặt đất đã trải thảm, Tần Vọng Thiên, Nhạc Tại Vân, Phùng Ngộ Thuỷ cả Giáp Ất Bính Đinh, Tiểu Trùng Tử, Vương Thập Nhị đều có, còn xếp sẵn rất nhiều thực hạp, bên trong là chiêu bài điểm tâm của cửa hàng Vượng Kí trong thành, trên tay mỗi người cầm một chén trà lài. Tần Vọng Thiên vẫy tay gọi Mộc Lăng: “Mộc Mộc, đến uống trà ăn điểm tâm.”

…

Mộc Lăng đang dự định một ngày đêm không thèm để ý tới Tần Vọng Thiên, bây giờ lại một lần nữa rơi vào tay giặc, chạy vộicùng mọi người uống trà ăn điểm tâm.

Khổ tâm của Mộc Lăng đã không uổng phí, Vọng Thiên Thụ sau khi ra hoa kết thành từng chuỗi quả nhỏ, chờ quả khô, Mộc Lăng thu hết hạt giống, sau đó gọi thật nhiều huynh đệ đến sau núi cuốc đất tưới nước, nuôi giun, cẩn thận trồng hạt xuống. Cứ như vậy mỗi ngày bón phân tưới nước, không đến một tháng, Vọng Thiên Thụ đã đâm chồi rồi.

Không bao lâu sau, hậu sơn đã đâm chồi đầy Vọng Thiên Thụ, từng cây từng cây cao thẳng mà cứng chắc. Mộc Lăng phân phó người chăm sóc hằng ngày, chờ một năm sau, Vọng Thiên Thụ đều trưởng thành, mộc tràng của Tu La Bảo cũng được mở, buôn bán gỗ cực kì tốt, Mộc Lăng còn tìm thợ đến dùng số gỗ thừa chế tác mộc điêu[tượng gỗ quan tài các loại =.=]. Hơn nữa, hoa của Vọng Thiên Thụ cực kì thơm, còn có vị ngọt nhạt. Tần

https://thuviensach.vn

Vọng Thiên giỏi về khoản nghiên cứu thực vật, bảo trù tử dùng hoa Vọng Thiên Thụ làm thành một loại Vọng Thiên Cao mùi thơm ngát lại ngọt, rất được hoan nghênh. Mùa xuân hằng ngày các trù tử của Tu La Bảo đều làm rất nhiều, Mộc Lăng rất thích ăn, hơn nữa các tiểu hài nhi ở Mạc Bắc cũng rất thích, mỗi năm Vọng Thiên Cao đều bán hết mấy xe.

Mặt khác, ở Tu La Bảo có thêm một dịp lễ, là những buổi chạng vạng mùa xuân hằng năm khi hoa Vọng Thiên Thụ rơi, các huynh đệ Tu La Bảo sẽ cùng mang mấy thứ bánh ngọt điểm tâm đến hậu sơn ngồi trò chuyện ngắm hoa, truyền thống này vẫn được bảo trì, mọi người gọi dịp này là Lễ Vọng Thiên. Chỉ là… Vài ngày trước những dịp Lễ Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên đều sẽ phân phó, trong những ngày này không ai được phép đến hậu sơn! Vì muốn để cho Vọng Thiên Thụ tiếp nhận tinh hoa trời đất, có người nói trong một năm, Vọng Thiên Thụ có thể nở hoa hay không, chỉ nhờ vào những ngày này. (=]] cư nhiên phải bón phân tinh khiết như vậy nga??)

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại 5

Phùng Cách Mã gần đây có chút phiền muộn, cũng không phải, nói chính xác, có lẽ là từ khi hắn hủy hôn với Nhạc gia tứ tỷ muội, vẫn luôn có chút buồn khổ.

Ngày đó hắn ngây dại, bởi vì Nhạc gia tứ tỷ muội vậy mà đều là nam nhân, còn là Giáp Ất Bính Đinh bên cạnh Tần Vọng Thiên, bây giờ còn là phó trại chủ của Tu La Bảo. Bốn người bọn họ ai cũng có khả năng hơn hắn nhiều… Quan trọng nhất là, họ đều là nam nhân lủng lẳng như mình, thế nhưng hắn vẫn nhớ mãi không quên được bốn người ấy.

“Ai…” Phùng Cách Mã chống cằm thở một hơi dài thật dài, cảm thấy mình nhất định là đã hết cứu được rồi, mỗi đêm đều mơ thấy nam nhân, còn mơ một lần bốn người, phải làm sao bây giờ đây?

Đang đau khổ, chợt nghe từ phía sau có người gọi hắn: “Đại ca?”

Phùng Cách Mã quay đầu lại, thấy là Tang Cách: “Có chuyện gì?”

Tang Cách nghiêng đầu nhìn Phùng Cách Mã một lúc lâu, lắc đầu, hỏi: “Đại ca a, có phải ngươi bị bệnh rồi không?”

“Ngươi mới bị bệnh.” Phùng Cách Mã vốn dã bực mình, nghe Tang Cách nói vậy lửa giận lại bốc cao, nói: “Ngươi đến làm gì?”

“Nga… Ta không có việc gì rỗi rãi đi dạo thôi a.” Tang Cách nói: “Đúng rồi, nghe nói chiều nay sẽ có rất nhiều cô nương dưới chân núi lên đây, Mộc đại phu nói thấy trên núi có rất nhiều các huynh đệ còn độc thân,

https://thuviensach.vn

hắn tìm rất nhiều cô nương đến giao lưu, giúp các huynh đệ tương thân, đặc biệt là bốn người Giáp Ất Bính Đinh, dường như đều nói muốn thành thân, chúng ta cũng có liên quan. Đại ca, ngươi có muốn đến chọn một người luôn không? Nghe nói các cô nương đó đều rất dễ nhìn, mỗi người đều như hoa."

"Ta phi!" Tang Cách vốn là hưng trí bừng bừng mà nói, thế nhưng không biết vì sao Phùng Cách Mã lại nổi trận lôi đình đạp hắn một cước, hung hăng phun một ngụm: "Nương a, ngươi còn sợ chưa đủ loạn sao! Đến gây thêm phiền…A… Ngươi mới nói Giáp Ất Bính Đinh muốn thành thân?"

"Đúng vậy." Tang Cách ủy khuất xoa xoa cái mông tròn, nhìn Phùng Cách Mã, bất mãn nói thầm: "Sao lại như vậy a, người ta có ý tốt, thấy ngươi mấy ngày nay không có chút tinh thần nào, muốn tìm cho ngươi một cô vợ."

"Ai nha, thú thê cái gì a, phiền." Phùng Cách Mã ngồi xuống, tiếp tục phát ngốc.

Tang Cách nhìn nhìn hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi: "Nha, đại ca, ngươi thành thật nói với ta, có phải ngươi còn nhớ thương Nhạc gia tứ tỷ muội không?"

"…Ách." Phùng Cách Mã do dự một lúc, cũng không nói gì, chỉ cúi đầu.

"Ngươi thích, vậy hôm đó sao lại từ hôn a?" Tang Cách khó hiểu hỏi.

Phùng Cách Mã do dự một chút, nói: "Ngươi là ngu ngốc sao? Nhạc gia tứ tỷ muội không phải Giáp Ất Bính Đinh sao?"

Tang Cách nghiêng đầu: "Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

“Ngươi biết?” Phùng Cách Mã mở to hai mắt.

“A!” Tang Cách gật đầu: “Ta đã nói mà, trên đời này làm sao lại có nữ nhân man di như thế a, quả nhiên là nam nhân!”

“Vậy mới nói.” Phùng Cách Mã thở dài một hơi: “Ta không có cách nào thú nam nhân.”

“Ha…” Tang Cách giậm chân một cái: “Ta còn tưởng là chuyện gì, thú nam nhân thì thế nào? Bang chủ của chúng ta không phải đã thành thân với đại phu rồi sao?”

“Như vậy.” Phùng Cách Mã tâm không cam tình không nguyện mà gật đầu: “Nhưng mà bang chủ của chúng ta suất khí bao nhiêu a, còn như ta, mặt dài như mặt ngựa, nhìn từ trên xuống dưới cũng mất hết nửa ngày…”

“Ai, đại ca ngươi lo nhiều quá, cái này gọi là một hoa tìm một chủ, ba ba phối đậu xanh!” Tang Cách còn chưa nói dứt lời, đã bị Phùng Cách Mã đá một cước lộn nhào: “Phóng con mẹ ngươi thí!”

Tang Cách ôm đầu trốn một bên, ủy ủy khuất khuất nói: “Vốn là vậy mà, ngươi nghĩ a, bang chủ suất, phối đại phu tuấn a… Ngươi thử nhìn lại Giáp Ất Bính Đinh, cũng xứng với ngươi như dưa leo méo phối trái táo nứt vậy.”

“Ngươi…” Phùng Cách Mã vốn đang muốn đánh người, bất quá vuốt cằm nghĩ nghĩ: “Cũng đúng a… Ân, nói rất có đạo lý!”

Tang Cách thấy Phùng Cách Mã đã nghĩ thông suốt rồi, liền nói: “Đại ca, ngươi nghĩ a, Giáp Ất Bính Đinh nếu là nữ, ngươi thú bọn họ, vậy ngươi lỗ lớn, thế nhưng là nam thì lại không như vậy, nam nhân sao, đẹp hay không không quan trọng, then chốt là có năng lực hay không!”

https://thuviensach.vn

“Nói có lý!” Phùng Cách Mã gật mạnh đầu, thế nhưng vừa hưng phấn được một lát đã lại ảm đảm xuống, lắc đầu: “Không được a… Không phải họ đều đã sắp đi tương thân rồi sao, nếu như bị người khác chọn đi rồi, vậy phải làm sao a?”

“Đại ca, chuyện đó ngươi hà tất phải lo lắng, kẻ mù mới chọn trúng bọn họ… Ai nha.” Tang Cách vừa dứt lời đã bị Phùng Cách Mã đánh.

“Ai nha…” Tang Cách chạy trốn trối chết, nói: “Đại ca a, ngươi đừng đánh ta nữa, hay là đi hỏi đại phu thử xem, đại phu nhiều chủ ý, ngài đã tặng cả mỏ vàng cho hắn rồi, chắc chắn hắn sẽ nguyện ý hỗ trợ, hơn nữa a, ngươi mang đến cho hắn chút mỹ vị…”

Phùng Cách Mã xoa cằm: “Ân… Nói thì nói vậy, thế nhưng mỹ vị trong thiên hạ gần như đều đã bị đại phu ăn qua rồi, hơn nữa bang chủ mỗi ngày ra sức tìm thức ăn ngon về cho hắn, ta không biết lấy gì ra a.”

Tang Cách nghĩ một lát, nói: “Ai! Đại ca, đã quên mất cố hương của chúng ta rồi sao?”

Phùng Cách Mã quay đầu lại nhìn hắn: “Cố hương cái gì?”

“Mông Cổ trân a!” Tang Cách chậc chậc hai tiếng: “Thể hồ, di hãng, dã đà đề, lộc thần, đà nhũ, mi, thiên nga chích, nguyên ngọc tương, tử ngọc tương. Chắc chắn đại phu chưa từng nếm qua!”

“Ân…” Phùng Cách Mã gật đầu: “Nói có lý!”

Hai người lại thương lượng thêm một lúc, Tang Cách liền chạy đi chuẩn bị.

Buổi trưa cùng ngày, Mộc Lăng đang ngồi trong sân hóng gió, cầm cây quạt hương bồ nhỏ phẩy a phẩy, Vương Thập Nhị ở một bên phân

https://thuviensach.vn

dược, Tiểu Trùng Tử đang luyện công, Tần Vọng Thiên đã đi xử lý bang vụ rồi.

Mộc Lăng đang nhàn rỗi, thầm nói, có thứ gì ăn ngon thì hay, nghĩ nghĩ, chợt một mùi thơm lừng xông vào mũi.

“Ân?” Mộc Lăng lập tức tỉnh táo, cái gì thơm như vậy a?

Lúc này, liền thấy Phùng Cách Mã và Tang Cách dẫn theo vài thủ hạ bưng thực hạp đi vào.

“Đại phu!” Phùng Cách Mã đi đến cạnh chỗ Mộc Lăng: “Tiểu nhân mang mấy món ngon đến cho ngài.”

“Nga?” Mộc Lăng nhướng mày nhìn hắn, vồn vã như thế, chắc chắn là có chuyện muốn nhờ rồi, liền cầm quạt chỉa chỉa hắn: “Trước tiên xem thử là thứ hay gì đã.”ọ

Phùng Cách Mã cười hắc hắc, gọi thủ hạ đặt tám cái thực hạp lên mặt bàn đá trước mắt Mộc Lăng.

Mộc Lăng sáp đến nhìn, trong tám cái thực hạp, tổng cộng có tám loại thức ăn, thứ nhất, là một chén gì đó như sữa đặc, mùi thơm ngát ngọt ngào, có hương trầm nồng đậm, Mộc Lăng rất lanh lợi, liếc mắt đã nhìn ra ngay là thể hồ[một loại phô mai]! Đây là thứ tốt a. Hắn cầm muỗng múc một khối cho vào miệng, chép chép miệng… Hương trầm nồng đậm lập tức lan tỏa. Mộc Lăng lập tức thỏa mãn gật đầu, nhìn đến cái thực hạp thứ hai, là một phần dê non nướng, nhìn kĩ lại, không phải dê, là hoẵng non, đây là di hãng. Thứ ba là chân lạc đà, thứ này càng kinh người hơn, cũng không kém tay gấu là bao! Mộc Lăng đá đá mày, gắp một đũa nhét vào miệng… Lập tức hạnh phúc đến nỗi bay bay, mỹ vị nha! Thứ tư là món môi hươu, vừa thơm lại vừa giòn. Thứ năm là nai, thịt nai chính là loại ngon nhất trong số động vật bốn chân, còn thơm hơn cả thịt hươu, thịt mềm lại không có nhiều gân, không nghẹn nha! Mộc Lăng nhai chép chép chép, nhìn đến món thứ

https://thuviensach.vn

sáu, nga! Là thịt thiên nga nướng! Lại gắp một đũa nhét vào miệng, Mộc Lăng thật muốn nói, ai nha, ta chết rồi, ta chết rồi! Ăn ngon chết rồi! Món thứ bảy và thứ tám đều là rượu, lần lượt là một vò rượu sữa ngựa nhỏ và một bình rượu nho thượng phẩm.

Mộc Lăng thử qua hết một lần sau đó gật đầu: “Hảo tiểu tử a, là Mông Cổ trân! Đều là thứ tốt nha.”

“Hắc hắc hắc.” Phùng Cách Mã đứng một bên xoa xoa tay cười: “Đại phu, vừa ý không?”

“Vừa ý vừa ý!” Mộc Lăng vừa ăn vừa gọi Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử đến, mấy sư đồ ăn đến miệng đầy dầu mỡ, Tiểu Trùng Tử miệng ngậm chân hoẵng ậm ừ liên tục, Vương Thập Nhị cũng bị sữa ngựa ngọt ngọt thanh thanh và thịt thiên nga thơm ngào ngạt chinh phục.

“Tiểu Phùng nha.” Mộc Lăng đã ăn tạm đủ rồi, vừa cầm nha thiêm xỉa răng, vừa quan sát Phùng Cách Mã: “Bỏ nhiều công phu như vật, có phải là cần ta giúp đỡ chuyện gì không a?”

Phùng Cách Mã cười ha hả nói: “Cái đó, đại phu quả là đại phu, cao nhân a, ta đúng là có chút chuyện, muốn đại phu làm chủ cho ta a.”

“Nói thử xem!” Mộc Lăng cười hì hì: “Ta ăn Mông Cổ trân của ngươi, chỉ cần không nguy hại đến lợi ích của Tu La Bảo, đương nhiên ta sẽ toàn lực giúp ngươi!”

“Thật vậy sao?!” Phùng Cách Mã mừng rỡ, đi đến thấp giọng nói: “Cái đó, đại phu a… Ngươi gả Giáp Ất Bính Đinh cho ta đi…”

“Phụt…” Phùng Cách Mã vừa nói xong, Vương Thập Nhị đã phun hết sữa ngựa trong miệng lên mặt Tiểu Trùng Tử.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng cũng đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn Phùng Cách Mã: “Ngươi muốn thú ai?”

Phùng Cách Mã thanh giọng mấy tiếng nói: “Cái đó, thú Giáp Ất Bính Đinh!”

“A…” Mộc Lăng hít sâu một hơi, mở to hai mắt nhìn Phùng Cách Mã: “Ngươi… Ngươi…”

“Ân.” Phùng Cách Mã gật đầu, nghiêm túc nói: “Đại phu, hôm đó ta từ hôn, thật sự là quá hồ đồ, hiện tại ta đã hối hận rồi, ngươi gả Nhạc gia tứ tỷ muội cho ta đi, là nam nhân ta cũng muốn, bằng không, ta gả sang cũng được!”

Khóe môi Mộc Lăng giật không ngừng, Vương Thập Nhị ho không ngừng, Tiểu Trùng Tử vỗ lưng cho nó, nói: “Thập Nhị nha, ngươi bình tĩnh một chút được không, thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác mà.”

Mộc Lăng liếc mắt ngắm Phùng Cách Mã, tâm nói, đúng thật là thiên hạ rộng lớn thứ gì cũng có a, Phùng Cách Mã này thật sự bị ma chướng nhìn trúng Giáp Ất Bính Đinh rồi, nhưng mà… “Một mình ngươi thú bốn người sao?”

“Ân.” Phùng Cách Mã nghiêm túc gật đầu: “Bốn người ai ta cũng yêu, một người cũng không thể thiếu!”

Mộc Lăng đau đầu, thật khó nghĩ, việc này không dễ giải quyết.

Lại nghe Phùng Cách Mã nói: “Đại phu a, sau này ngày nào ta cũng dâng Mông Cổ trân đến cho ngươi, còn nữa a, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng người a!”

Mộc Lăng nhướng mày, cảm thấy cũng không tệ lắm, hơn nữa xem tình trạng của Giáp Ất Bính Đinh, lần này muốn thú thê có lẽ cũng sẽ trắc

https://thuviensach.vn

trở, hình dáng Phùng Cách Mã này cũng không khác mãng phu, nếu có thể kết hợp thành một nhà năm người cũng không tồi… Nghĩ tới lại thấy buồn nôn.

Phùng Cách Mã thấy Mộc Lăng tựa hồ đang suy tính, liền lẳng lặng đứng chờ một bên. Mộc Lăng nhìn hắn một chút, nói: “Hay là như vậy đi, chiều nay không phải là tương thân sao, xem thử Giáp Ất Bính Đinh có được ai nhìn trúng không, nếu không có, ta sẽ tác hợp cho các ngươi!”

Phùng Cách Mã gật a gật: “Ai! Hảo a!” Hắn thầm nói, có thành ta cũng phá cho hư, bất luận thế nào cũng không cho các ngươi bị chọn trúng…

…

Chiều tối cùng ngày, đại hội tương thân của Tu La Bảo oanh oanh liệt liệt bắt đầu, phương thức tương thân tương đối đơn giản, một nhóm cô nương lên núi, một nhóm tiểu tử xuống núi, thấy vừa ý thì trò chuyện mấy câu, tìm chỗ nào đó ngồi cùng tâm sự. Nếu như thực sự thấy hợp ý, vậy cô nương sẽ để lại địa chỉ, khi đến cửa cầu hôn, sính lễ lúc nào cũng rất nhiều, do Tu La Bảo phụ trách đưa đến, cho nên các huynh đệ đều không sợ không thú được vợ hay không trèo cao đến được nhà thông gia, chỉ cần hợp ý, thì dù có là hoàng thân quốc thích cũng có thể thú về được.

Hiện tại cực kì náo nhiệt, một nữ nhân bằng hai trăm con vịt, Tu La Bảo lần này mở cửa đón vào hơn trăm vạn con vịt, đám man di kia cũng đã thèm vợ đến nỗi mắt sắp chuyển thành xanh lục luôn rồi, lao xuống bậc thang hệt như cả đàn vịt đực đang xông về phía vịt cái, sau đó, toàn bộ Tu La Bảo bắt đầu khúc kha khúc khích khúc kha khúc khích người lướt qua lướt lại.

Mộc Lăng kích động chạy xuống xem náo nhiệt, mục tiêu đương nhiên là Giáp Ất Bính Đinh rồi, hắn vốn chỉ là muốn xem trò hay thôi.

https://thuviensach.vn

Phùng Cách Mã đứng bên cạnh Mộc Lăng, không thèm liếc mắt nhìn các cô nương đến tương thân lấy một cái, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm Giáp Ất Bính Đinh. Thật đúng là không ngờ, ngay từ đầu mọi người đều nhĩ chắc chắn sẽ không ai chọn trúng Giáp Ất Bính Đinh, thế nhưng gần đây số lượng các cô nương thích nam nhân lực điền lại tăng mạnh, Giáp Ất Bính Đinh bị các cô nương vây vào giữa, ngay cả con ruồi cũng không bay vào nổi, nhiều cô nương còn vì muốn bắt người mà đánh nhau.

Mộc Lăng xoa cằm =0=… Giáp Ất Bính Đinh như vậy mà còn được hoan nghênh a, quả nhiên nhìn người không được nhìn tướng mạo nha!

Phùng Cách Mã bên cạnh thì hệt như kiến bò chảo nóng xoay qua xoay lại: “Ai nha, phải làm sao bây giờ a?”

Nhưng kì quái là, Giáp Ất Bính Đinh dường như không chút hứng thú nào với dàn Hoàn phì Yến sấu vây quanh người, chọn tới chọn lui cũng không chọn ra được người nào vừa ý.

“Đại ca!” Tang Cách thấy tình huống không đúng, liền kéo Phùng Cách Mã một cái: “Không thể chỉ ngồi chờ không như thế, chúng ta phải nắm giữ chủ động!”

“Chủ động thế nào?” Mộc Lăng và Phùng Cách Mã song song hiếu kì quay mặt sang nhìn Tang Cách.

Tang Cách đưa tay lôi Phùng Cách Mã: “Đi! Ta có cách!”

Mộc Lăng thấy Tang Cách kéo Phùng Cách Mã chạy mất, khó hiểu nghiêng đầu, đang nghĩ ngợi, bỗng cảm thấy có người vỗ vỗ hắn, quay đầu lại, lập tức bị Tần Vọng Thiên áp tới hôn.

“Nha a!” Rất nhiều nữ tử đến thân cận kích động kêu lên, miệng còn hô: “Tần bang chủ, Mộc bang chủ!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng lau miệng, nổi giận: “Ngươi muốn chết a, nhiều người như vậy!”

Tần Vọng Thiên cười: “Mộc Mộc, trưa nay ăn thứ gì rồi? Thơm như vậy?”

Mộc Lăng che miệng hà hơi ngửi ngửi, có mùi sỡ ngựa. Nghĩ nghĩ một chút, liền bò đến bên tai Tần Vọng Thiên, xì xào xì xào một trận, kể hết từ chuyện sáng nay Phùng Cách Mã mời hắn ăn bát trân, đến chuyện nhờ hắn giúp đỡ.

Tần Vọng Thiên cũng dở khóc dở cười: “Thật đúng là đã động tâm rồi a!”

Mộc Lăng nhún nhún vai: “Không biết Tang Cách giúp hắn nghĩ biện pháp gì…” Nói còn chưa dứt lời, Mộc Lăng bỗng dưng đờ đẫn cả người, nhìn dưới chân núi, bảo trì biểu tình = 口 = .

Tần Vọng Thiên cũng hiếu kì, xoay mặt nhìn thử, đồng dạng = 口 =.

Sau đó, cả đoàn người rối loạn, mọi người đều xoay mặt nhìn xuống chân núi, đương nhiên, mọi người đều = 口 =… (rating cao nha)

Người đi từ chân núi lên, chính là Phùng Cách Mã.

Chỉ là, Phùng Cách Mã trang điểm ——- có lẽ là do Tang Cách trang điểm cho hắn, khuôn mặt tô trắng a, không biết dùng hết mấy cân phấn, cả lông mi cũng nhìn không ra nữa, dùng bút than vẽ hai hàng mày liễu dài, thật sự giống hệt như hai cái lá liễu, còn cao thấp không đều. Mắt tô xanh biếc, hai vầng má hồng tròn vo, dán trên khuôn mặt to trắng bệch, son môi đỏ rực như máu tô thành một cái bồn máu lớn, cười, hàm răng còn dính son, một hàng răng vàng! Tóc vấn thành một búi bù xù, bên trên cắm một bông hoa mẫu đơn đỏ thắm, một bông hồng đỏ thắm, một bông hải đường

https://thuviensach.vn

đỏ thắm, một chùm hoa xác pháo đỏ thắm, chính giữa còn cắm một cây bông mào gà cũng đỏ thắm!

Cổ trơn bóng, so ra còn to hơn eo của cô nương nhà người ta, gân xanh cũng nổi đầy lên, cũng được tô phấn trắng bệch, trên người mặc một chiếc váy đỏ thẫm, đeo dây vàng, dây bạc trân phỉ thúy mã não hổ phách… Ở giữa còn lộ ra một mảnh yếm đỏ rực, bên trong không biết là độn hai trái bí đỏ hay đào tiên, to nha, tròn vo cứng chắc còn một cao một thấp. Tay hắn bắt hình lan hoa chỉ nhấc váy, vung vẫy loạn xạ, sải bước lên núi, hét lớn một tiếng: “Bốn người đó là của ta, không ai được tranh với ta a!”

Tiếng la vang trời, chim chóc kinh hoảng bay tứ tán.

Hiện trường trầm mặc trong giây lát, chúng huynh đệ Tu La Bảo đều hít sâu một hơi, đều tiện tay túm một cô nương bên cạnh bỏ chạy, có mấy nha đầu nhan sắc bình thường không ai chọn cũng bị mấy đại tiểu tử anh tuấn lanh lợi túm chạy, còn vừa chạy vừa hô: “A, đúng thật là không so thì không biết, so rồi mới thấy hết hồn! So với hắn thì nàng là thiên tiên a, ngày mai ta lập tức phái người đến nhà cầu hôn!”

Mộc Lăng sững sờ tại chỗ há to miệng, nhìn Phùng Cách Mã hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xông đến chỗ Giáp Ất Bính Đinh.

Tần Vọng Thiên cười đến run rẩy, Mộc Lăng hai tay che mắt, nghĩ, trời cao… Ngươi hạ sét xuống đánh chết ta đi!

Giáp Ất Bính Đinh cũng ngây ngẩn cả người, liền thấy Phùng Cách Mã đi tới trước mặt bốn người, quả đấm cắm trên eo, đưa tay chỉ bốn người, rống: “Ta phải gả cho bốn người các ngươi!”

…

Hiện trường lại trầm mặc, khi mọi người còn đang nín thở đợi cảnh Phùng Cách Mã bị Giáp Ất Bính Đinh đánh cho răng rơi đầy đất, lại nghe

https://thuviensach.vn

Giáp Ất Bính Đinh đồng loạt gật đầu: “Hảo!”

…

“Oanh!” Một tiếng nổ truyền đến, là tiếng mọi người rớt từ trên ghế xuống, hơn nửa số người đều ngồi bệt xuống đất, Mộc Lăng cũng trợn to hai mắt: “Đồng ý rồi?”

Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng một cái, nói: “Lăng Lăng, chúng ta tìm chỗ nào đó làm chút chuyện yêu đương đi, ta sợ tối ta gặp ác mộng!”

Phùng Cách Mã cũng ngây ngẩn cả người, Giáp nghiêm túc nói: “Nha, chúng ta thích như ngươi thế này!!”

“Đúng vậy!” Ất cũng nghiêm túc nói: “Rốt cuộc cũng chờ được người trong mộng rồi!”

“Đại ca!” Bính quay về phía Tần Vọng Thiên rống một tiếng: “Đêm nay chúng ta thành thân!”

Tần Vọng Thiên há mồm cười gượng gật đầu, nói: “Ách… Hảo, đêm nay làm tiệc vui.”

Đêm đó, Mộc Lăng định bỏ trốn, bị Tần Vọng Thiên tha ra làm người làm chứng cho năm người, chung trà này Mộc Lăng thật cũng không biết làm cách nào uống cho trôi, đưa Giáp Ất Bính Đinh và Phùng Cách Mã vào động phòng xong, mọi người nhét bông vào đầy lỗ tai chạy như cháy rừng, Mộc Lăng và Nhạc Tại Vân cũng muốn chạy, bị Tần Vọng Thiên và Phùng Ngộ Thuỷ túm.

“Các ngươi có bệnh sao!” Mộc Lăng giơ chân: “Thứ đó có gì hay mà nghe, buồn nôn chết!”

https://thuviensach.vn

“Buồn nôn cái gì!” Tần Vọng Thiên bất lực: “Cứ như vậy nếu cởi xiêm y, ta sợ Phùng Cách Mã bị Giáp Ất Bính Đinh làm thịt!”

=0= Đúng nga! Mộc Lăng gật đầu! Vì vậy, bốn người chịu đựng nhịn nôn chờ trong sân nghe.

Trong phòng hoa chúc ban đầu là yên lặng, đột nhiên… Chợt truyền đến một tiếng hét to: “Ai nha!”

Sau đó, trong phòng lại truyền đến thanh âm hỗn chiến, có bàn lật ghế đổ, cũng có trần rung, bọn Mộc Lăng ngoài cửa cảm thấy cả mặt đất cũng đang run a run.

“Bên trong đó đang làm gì vậy?” Nhạc Tại Vân: “Dỡ nhà sao?”

“Ta sợ là Giáp Ất Bính Đinh đang “dỡ” Phùng Cách Mã!” Phùng Ngộ Thuỷ nuốt nước bọt.

“Vọng Vọng!” Mộc Lăng đi tới chọt Tần Vọng Thiên: “Ngươi vào xem, đừng để thật sự hại chết người!”

Tần Vọng Thiên ôm chặt thân cây bên cạnh không chịu đi: “Không được a, vạn nhất thấy thứ dơ bẩn gì đó rồi bất cử thì biết làm sao? Mộc Mộc, ta còn phải bảo đảm hạnh phúc nửa đời sau của ngươi!”

“Nha…” Bên trong, thanh âm của Phùng Cách Mã vẫn còn đang tiếp tục, tiếng sau càng lúc càng thảm hơn tiếng trước.

Lúc này, Tang Cách nơm nớp lo sợ bò đến, hỏi: “Cái đó… Thế nào a?”

Bốn người kia liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn Tang Cách một cái, Tần Vọng Thiên ho khan một tiếng: “Tang Cách a.”

“Ân?” Tang Cách nhìn Tần Vọng Thiên: “Bang chủ có gì phân phó?”

https://thuviensach.vn

“Đi xem!” Tần Vọng Thiên nói xong, không chờ Tang Cách đồng ý, nhấc cổ áo hắn lên vứt một cái, Tang Cách trực tiếp bay vào, phá toang đại môn, lăn vào trong phòng.

Khoảnh khắc khi cửa mở ra, mọi người vội vã nhắm mắt, lúc mở mắt ra, thì phát hiện cửa đã đóng lại…

Sau một lát, “Nha a…”, là tiếng kêu thảm thiết của Tang Cách, sau đó Tang Cách và Phùng Cách Mã cùng kêu thảm thiết… Bên trong tiếp tục gà bay chó sủa.

Mộc Lăng lui lại một bước, xoay người nhe răng chạy lấy người, vừa chạy vừa la: “Nha! Đáng ghét… Ta không nghe nữa, hảo biến thái!”

Mộc Lăng chạy Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ cũng xanh mặt chạy. Tần Vọng Thiên cuống cuồng theo sát Mộc Lăng về phòng, đóng cửa lại đòi Mộc Lăng an ủi hắn, sau đó là ôm Mộc Lăng trực tiếp lăn lên giường…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Mọi người vây quanh cửa phòng Giáp Ất Bính Đinh, muốn xem thử tình huống, hy vọng Phùng Cách Mã và Tang Cách còn chưa tắt thở, có lẽ còn có thể cứu sống, ít nhất cũng có Mộc Lăng ở đây.

Đến khoảng trưa, đại môn rầm một tiếng mở ra, Giáp Ất Bính Đinh thần thanh khí sảng bước nhanh ra, hành lễ với Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đang xấu hổ ngoài cửa một cái, sau đó thì miệng ngâm nga vui vẻ xuống núi làm việc.

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, cuối cùng không thể làm gì ngoài cố lấy dũng khí, đi vào trong…

https://thuviensach.vn

Trong phòng, đầy đất đều là vải đỏ bị xé nát, màn giường màn cửa đều bị xé thành vải vụn.

Mọi người nuốt một ngụm nước bọt, Nhạc Tại Vân nhỏ giọng nói: "Phùng Cách Mã, có khi nào, đã bị xé nhỏ ăn tươi rồi không?"

Chân mày Mộc Lăng giật giật không ngừng: "Đừng nói bậy."

Lúc này, từ trên giường chợt truyền đến tiếng rên rỉ.

"Ở trên giường!" Tần Vọng Thiên dùng mắt ra hiệu với mọi người, ý bảo, cùng nhau qua đó!

Mọi người cố lấy dũng khí, cùng nhau đi qua, vén một mảnh màn giường lên… Bên dưới, trong uyên ương cẩm bị, Phùng Cách Mã và Tang Cách khỏa thân nằm đó, trên người đầy vết tích hồng hồng tím tím.

Mọi người hít một hơi, chợt nghe Phùng Cách Mã đột nhiên mê man lầm bầm: "Ân, thật sảng khoái nga!"

Tang Cách cũng nói: "Ân, tướng công… Lại lần nữa!"

…

"Nha a a a…" Sau chốc lát trầm mặc, Mộc Lăng kêu thảm một tiếng, chạy nhào ra bên ngoài, vừa chạy vừa nói: "Đáng ghét a, thứ dơ bẩn, thứ dơ bẩn!"

Đám Tần Vọng Thiên cũng vội vàng chạy ra, dắt díu nhau, cả đám đều dư kinh chưa dứt chạy đi múc nước rửa mắt rửa tai.

…

Từ đó về sau, buổi tối mỗi ngày, khu vực phòng của Giáp Ất Bính Đinh trở thành cấm địa, thỉnh thoảng có tiểu oa nhi đi ngang qua, đều sẽ bị

https://thuviensach.vn

phụ mẫu ôm đi.

“Mẫu thân, ở đó có cái gì?” Các tiểu oa nhi đều hỏi.

“Không được nhìn nga!” Các vị mẫu thân lắc đầu mãnh liệt: “Nơi đó âm khí quá nặng!”

“囧囧囧?” Các tiểu oa nhi nghiêng đầu.

Mộc Lăng ở bên cạnh giậm chân rống: “Mau ôm hài tử đi a! Đừng để bọn nó thấy thứ dơ bẩn! Sau này lớn lên sẽ bị ám ảnh!”

Kết quả là, Phùng Cách Mã, Giáp Ất Bính Đinh, còn có cả Tang Cách đáng thương bị vạ lây, bắt đầu những ngày sống chung như thiên lôi giáng sét không ngừng, đêm nào cũng đều là kinh thiên động địa quỷ khốc thần sầu. Còn Mộc Lăng thì mặc dù tham ăn, thế nhưng từ đó về sau, không còn dám ăn Mông Cổ trân nữa.

Tiểu Trùng Tử mỗi ngày luyện công trong sân, trong miệng lúc nào cũng niệm: “Ta nhất định phải thú nữ nhân! Sau này nhất định phải thú nữ nhân nha!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Phiên Ngoại 6

Người chủ trì: Xin hỏi tính cách ngài thế nào?

Hoàng Hoàng: Ân, hoàn hảo. (hơi xấu hổ)

Tư Đồ: Ân, hoàn hảo. (rất kiêu ngạo)

Mộc Mộc: Ân, hoàn hảo. (cười tủm tỉm)

Vọng Vọng: Ân, hoàn hảo. (rất ngạo nghễ)

Người chủ trì run lên, cúi đầu ghi lại: đều hoàn hảo…

Người chủ trì: Vậy ngài nghĩ tính cách đối phương thế nào?

Hoàng Hoàng: Ân, hoàn hảo. (càng thêm càng thêm xấu hổ)

Tư Đồ: Ân, hoàn hảo. (kề sát qua nắm tay, đầy mắt là sủng nịch a sủng nịch)

Mộc Mộc: Ân, hoàn hảo. (có chút không tự nhiên)

Vọng Vọng: Ân, hoàn hảo. (kề sát qua nắm tay sờ a sờ, đầy mắt si mê)

Người chủ trì tiếp tục run lên một chút, cúi đầu ghi lại: vẫn như trước đều hoàn hảo.

Người chủ trì: Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Hoàng Hoàng: Ân, ở Sở Dương Thai.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ gật đầu: Sở Dương Thai.

Mộc Mộc: Hậu sơn Hắc Vân bảo.

Vọng Vọng gật đầu: Ở chỗ Vọng Thiên Thụ.

Người chủ trì: Ấn tượng đầu tiên về đối phương là gì?

Hoàng Hoàng do dự một chút: Hắn rất hung dữ.

Tư Đồ thất kinh: Hung dữ sao?

Hoàng Hoàng dè dè dặt dặt gật đầu: Ân, hung dữ.

Tư Đồ áp qua hôn: Ta đây không có hung dữ nha, ta lần đầu tiên thấy ngươi đã thấy thật khả ái.

Hoàng Hoàng mắc cỡ: Thật sao?

Tư Đồ kề sát: Ân! Chụt…

Mộc Mộc khóe miệng giật hai cái: Buồn nôn!

Tư Đồ lườm một cái: Trả lời câu hỏi của ngươi đi, nhiều lời quá.

Mộc Mộc nhướng mày, nhìn người chủ trì: Ấn tượng đầu tiên?

Người chủ trì cùng Vọng Vọng đều gật a gật, đợi Mộc Lăng trả lời.

Mộc Mộc suy nghĩ một chút: Một tiểu hài tử xấu xa!

Vọng Vọng phiền muộn, nhưng mà khi đó mới tám tuổi, đúng thật là tiểu hài tử xấu xa.

Người chủ trì thông cảm nhìn Vọng Vọng: Ngươi thì sao?

https://thuviensach.vn

Vọng Vọng suy nghĩ một chút, nói: Rất tuấn tú [thật ra em nó nói là ngận suất :))))))]

= 口 =… Tất cả mọi người giật mình nhìn hắn, Mộc Lăng giơ tay sờ trán hắn: Ngươi làm sao rồi?

Tần Vọng Thiên trừng hắn: Ta lúc đó là nghĩ ngươi rất tuấn tú a!

Mộc Mộc ngượng ngùng bỏ tay xuống, nói: Được rồi, ngươi cũng không phải tiểu hài tử rất xấu xa, còn rất khả ái.

Mọi người: im lặng…

Người chủ trì: Thích điểm nào của đối phương nhất?

Hoàng Hoàng mặt đỏ hồng: Đều thích cả.

Người chủ trì: Thật đáng yêu nha! o(≧v≦)o…

Tư Đồ nhướng mày: Ta cũng đều thích hết! Nói xong vươn tay nhéo eo Tiểu Hoàng một cái: Trong ngoài đều thích!

Tiểu Hoàng đánh qua một quyền: o(≧0≦)o, đáng ghét!

Mộc Mộc: Cũng được, tàm tạm…

Người chủ trì đảo mắt một cái: Ngang bướng, còn Vọng Vọng?

Vọng Vọng chằm chằm nhìn Mộc Lăng một chút: Ta cũng vậy trong ngoài đều thích! Mộc Mộc là “ngoài lạnh trong nóng”!

Mộc mộc (#`′) đỏ mặt đánh: Cắn chết ngươi!

Người chủ trì: Ghét điểm nào của đối phương nhất?

Hoàng Hoàng: Tư Đồ rất tốt.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ kề lại hôn: Thật ngoan!

Mộc Mộc bĩu môi: Nói không được điểm đáng ghét.

Vọng Vọng: ~(≧▽≦)/~ Mộc Mộc…

Mộc Mộc vội vã đá: Tránh ra, đừng dán dính lại đây!

Vọng Vọng cố sức hôn: Yêu chết ngươi!

Người chủ trì: Kiểu này hắn là không có điểm đáng ghét rồi.

Người chủ trì: Nếu như dùng động vật hình dung, ngài nghĩ đối phương là?

Hoàng Hoàng: Ân, sư tử cọp các loại.

Tư Đồ: Thỏ.

Mộc Mộc: Cẩu cẩu.

Vọng Vọng: Miêu trư.

Mộc Mộc (╰_╯)# : Miêu trư là con gì?

Vọng Vọng: Bình thường ngươi giống miêu, lúc ăn cơm giống tiểu trư.

Mộc Mộc: … (>-03_“

Mộc Mộc ngang bướng: Nương a, lão tử cũng là công! [công có hai nghĩa, nghĩa gốc là giống đực, nghĩa ngọn ai cũng biết rồi]

Mọi người: lại im lặng…

Người chủ trì: Vì sao quyết định như vậy?

https://thuviensach.vn

Hoàng Hoàng o(>﹏”<

Người chủ trì: Các ngươi H như thế nào?

Hoàng Hoàng kéo tay áo Tư Đồ: Mấy câu này hảo háo sắc.

Tư Đồ sờ sờ đầu hắn: Ngoan, ngươi không muốn trả lời thì không nói là được, ai dám bức ngươi ta làm thịt!

Người chủ trì sờ sờ cổ, nuốt nước miếng một cái.

Mộc Mộc nhìn người chủ trì: Ta có thể tự mình động thủ làm thịt!

Vọng Vọng cười tủm tỉm: Đến đây, ta kể cho ngươi biết chi tiết!

Mộc Mộc nhào sang đánh người!

Người chủ trì: Cái này bỏ qua, câu tiếp theo.

Người chủ trì: Nơi mẫn cảm nhất của bản thân?

Hoàng Hoàng kéo tay áo Tư Đồ: Ta không muốn trả lời nữa!

Tư Đồ cười xấu xa: Cổ và bụng Tiên Tiên là mẫn… (bị Tiểu Hoàng bịt mồm)

Mộc Mộc ngắm người chủ trì: Mau đổi câu khác!

Vọng Vọng nhướng mày: Mộc Mộc trong ngoài đều rất mẫn cảm…

… o(>0

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Phiên Ngoại 7

Gần đây Tần Vọng Thiên cảm nhận rất sâu sắc như thế nào là Giang lang tài tẫn, cũng không phải gì khác, mà chính là chuyện tìm thức ăn lạ cho Mộc Lăng, hắn thật sự là không có cách. Trong thời gian tới nay, để buổi tối thuận lợi ăn được Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên hao hết tâm tư nghĩ ra trăm nghìn loại thức ăn, mời danh trù các nơi đến làm thức ăn cho Mộc Lăng, thế nhưng… trù tử dù lợi hại mấy cũng không chịu nổi sức ăn của Mộc Lăng, cả đám danh trù đều cuốn gói ra đi.

Mắt thấy vài ngày đã không có thức ăn mới, Mộc Lăng đã sắp chịu không được nữa, muốn chạy ra ngoài kiếm đồ ăn, thế nhưng bị Tần Vọng Thiên đè lại. Nói đùa sao, Mộc Lăng thích ăn cái gì đương nhiên Tần Vọng Thiên sẽ tìm người đến làm ra, hắn khả ái như vậy lại tham ăn như vậy, vạn nhất bị ai đó dùng mỹ thực dụ dỗ chạy mất, vậy Tần Vọng Thiên hắn biết chui vào đâu khóc chứ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Vọng Thiên nghĩ biện pháp an toàn nhất là tìm một trù tử khác về đây.

Nhạc Tại Vân giúp Tần Vọng Thiên nghĩ ra một ý: “Ta nghe nói trên giang hồ có một thiên hạ đệ nhất trù, trước kia là ngự trù trong Hoàng cung, sau lại vì đắc tội với người khác mà chạy ra, nghe nói hắn biết hơn một nghìn loại thức ăn thế nhân không ai biết…”

Nói còn chưa dứt lời, mọi người đã nghe được tiếng Mộc Lăng nuốt nước bọt.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên nghĩ nghĩ một lát, sau đó phái Giáp Ất Bính Đinh ra ngoài tìm, qua khoảng ba bốn ngày, thực sự có thư gửi về, tìm được rồi!

Mọi người mừng phát cuồng, thế nhưng khi Giáp Ất Bính Đinh mang người về, vừa nhìn, mọi người lại có chút buồn bực… Thiên hạ đệ nhất trù tử, đã từng là ngự trù, sao tuổi vẫn còn trẻ như vậy a?

Tần Vọng Thiên càng khó chịu, vị trù tử này có vẻ chỉ khoảng hơn hai mươi, tuổi trẻ tướng mạo cũng không tồi, một đôi mắt hoa đào, bộ dáng có vẻ rất hời hợt bỡn cợt. Vào Tu La Bảo, cũng không xem ai ra gì, một mình tự ngồi dựa trên ghế đá uống rượu, hé mắt lên nhìn một chút, lười biếng nói: “Ngươi là Tần Vọng Thiên a? Ân… Tìm ta đến làm trù tử thì được, nhưng có điều ruồi nhặng theo sau ta nhiều lắm, cho nên các ngươi phải phụ trách giải quyết.”

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày: “Ruồi nhặng?”

Giáp Ất Bính Đinh mò đến gần nói khẽ với Tần Vọng Thiên: “Tiểu tử này là một sắc phôi, lúc đến làm cơm cho các vương công đại thần, câu dẫn lão bà tiểu thiếp nhà người ta, cho nên rất nhiều người truy sát hắn.”

Tần Vọng Thiên nghe xong thoáng yên tâm một chút, cũng may là hắn thích mỹ nữ.

Chuyển mắt một cái, đã thấy Mộc Lăng đứng một bên nhăn mũi nhăn mặt quan sát thiên hạ đệ nhất trù, hỏi: “Ngươi tên gì a?”

Người nọ mỉm cười: “Không dám, tại hạ Mục Phương.”

Mộc Lăng hoài nghi nheo mắt lại nhìn hắn: “Tuổi còn trẻ như thế a?”

Mục Phương nhướng mày, ngáp một cái: “Không phải ngươi cũng trẻ tuổi như thế đã là thiên hạ đệ nhất thần y rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Cũng đúng.” Mộc Lăng nghĩ một lát, hỏi Giáp Ất Bính Đinh: “Mời mất bao nhiêu bạc?”

Giáp Ất Bính Đinh nhìn Tần Vọng Thiên, nói: “Một… Một nghìn lượng mỗi tháng.”

“Cái… Gì?!” Mộc Lăng vừa nghe lập tức nổi nóng, giậm chân hỏi: “Một nghìn lượng bạc?”

Giáp Ất Bính Đinh khoát khoát tay, nói: “Hoàng… Hoàng kim!”

“A…” Mộc Lăng hít sâu một hơi, nhấc chân hung hăng đá vào mấy cái mông tròn của Giáp Ất Bính Đinh: “Đám phá gia các ngươi muốn chết, một nghìn lượng vàng mời một trù tử chưa đến ba mươi tuổi, ta đánh chết các ngươi!” Nói xong, cầm chổi bắt đầu đuổi theo Giáp Ất Bính Đinh đánh.

“Ai chờ một chút…” Tần Vọng Thiên vội vàng ôm Mộc Lăng, nói: “Đừng nóng vội, nếu hắn thực sự là thiên hạ đệ nhất trù, vậy một nghìn lượng thì một nghìn lượng không sao.”

Mộc Lăng quay đầu lại trừng mắt: “Lãng phí! Hơn nữa, làm sao ngươi biết hắn là thật a?!”

“Theo ta thấy hay là thế này đi, các ngươi chọn vài món thức ăn, ta làm cho các ngươi nếm thử, ngon, thì lưu ta lại, ăn không ngon, ta cút đi, thế nào?” Mục Phương nháy mắt với Mộc Lăng mấy cái: “Bảo đảm là ngon nhất cả đời ngươi.”

Mộc Lăng nhướng mày một cái, nhìn Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên gật đầu với hắn —— vậy rất được a.

Tròng mắt Mộc Lăng đảo đảo, nói: “Được rồi, ta muốn ngươi làm ba món ăn một món canh, còn có hai loại điểm tâm.”

https://thuviensach.vn

Mục Phương tiếp tục uống rượu, gật đầu: “Nói nghe thử một chút.”

“Ba món ăn, lần lượt là cà chua xào trứng, thịt kho, cá chua ngọt, canh là bí đao nhồi thịt, điểm tâm là tiểu lung bao và hoa quế cao.” Nói xong, nhướng mày một cái: “Ngươi phải làm ra hương vị cả đời này ta chưa được ăn.”

Mộc Lăng nói xong, liền thấy Mục Phương ngửa mặt cười phá lên, nói: “Thú vị thú vị! Thực sự là rất hiểu biết.”

Tần Vọng Thiên cũng lắc đầu, thứ Mộc Lăng nói là những món rất bình thường, thế nhưng thông thường những món bình thường nhất lại chính là những món khó làm nhất, nếu là những món dùng nguyên liệu sơn trân hải vị bào ngư vi cá, tùy tiện nấu thế nào cũng không dở được, nhưng những thứ vô cùng đơn giản này, lại khó khăn nhất.

Mục Phượng nút bình rượu lại, nói với Giáp Ất Bính Đin: “Ta viết cho các ngươi một danh sách, các ngươi đi mua nguyên liệu cho ta, đều phải là những nguyên liệu tốt nhất!”

Giáp Ất Bính Đinh gật đầu, sau đó, chỉ thấy Mục Phương vung bút một cái, viết danh sách, sau đó nữa thì Giáp Ất Bính Đinh đi mua nguyên liệu.

Cuối cùng, mọi người đến trù phòng, Mục Phương nhìn quanh một chút, cười nói: “Trù phòng này cũng không kém ngự thiện phòng, ai thích ăn như vậy a?”

Mộc Lăng tà tà liếc mắt nhìn hắn: “Mỹ thực là cội nguồn của hạnh phúc! Ăn no ăn được, nhân sinh mới có ý nghĩa!”

“Ha ha ha…” Mục Phương gật đầu liên tục: “Có lý có lý!” Vừa nói, vừa nhìn chằm chằm Mộc Lăng một lúc, Tần Vọng Thiên nhìn nhãn thần

https://thuviensach.vn

hắn ngắm nghía Mộc Lăng bỗng dưng cảm thấy sao có vẻ không được bình thường.

Rất nhanh, Giáp Ất Bính Đinh đã mua được nguyên liệu về đến, Mục Phương cuộn tay áo lên, Mộc Lăng nhìn thấy chút chuyện thú vị, tay của Mục Phương rất đẹp nha, ngón tay thẳng dài linh hoạt, bàn tay trắng nõn. Mục Phương chọn ra một ít nguyên liệu nấu ăn, sau đó đưa tay nhóm bếp lửa, ném lên bàn ba cái thớt gỗ, sau đó lại ném nguyên liệu lên thớt, sau đó, rửa, cắt, nấu… Cùng làm một lúc, mọi người chỉ kịp nhìn thấy dao kéo xoạt ngang ngân quang loang loáng. Cuối cùng, nồi nóng, Mục Phương cầm muôi vung một cái, cho dầu vào bắt đầu xào rau.

Hắn dùng một lúc ba cái nồi, khi hắn quét dầu lên cái nồi đầu tiên, Mộc Lăng đã biết đây tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ! Rất nhanh, toàn bộ trù phòng tràn ngập hương khí, mọi người đến tận bây giờ cũng không nghĩ đến mấy món đơn giản như cà chua xào trứng, thịt kho, cá chua ngọt lại lại thơm như vậy. Qua khoảng một nén nhang, canh bí đao dồn thịt và hoa quế cao cũng được làm xong, Mục Phương bưng thức ăn đặt lên bàn, còn giúp mọi người xới mấy chén cơm, bỏ tay áo xuống rửa tay, nói: “Ăn đi!”

Kỳ thật không cần hắn nói, nước bọt của Mộc Lăng đã sắp chảy ra rồi , đi đến cạnh bàn cầm đũa lên, bắt đầu từ cà chua xào trứng. Giáp cầm một chiếc đũa châm vào thịt trứng vàng óng phủ hành thơm lừng, chấm nước cà chua bỏ vào miệng.

“Ân…” Thức ăn vừa vào miệng, Mộc Lăng đã nhắm mắt lại ngâm nga nửa ngày, mở mắt : “Ăn ngon nha! Ngon muốn chết!”

“Ha hả…” Mục Phương nhìn dáng vẻ Mộc Lăng cảm thấy rất là đáng yêu, cười ha hả lấy ra một cái hồ lô rượu, ngồi lên đống củi bên cạnh nhìn Mộc Lăng chóp chép.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Mộc Lăng lại gắp một phần thịt kho bỏ vào miệng… Ăn một hơi, miệng đầy dầu mỡ, thịt kho này quả thật tuyệt phẩm, ngoài giòn trong mềm, độ lớn vừa phải, vừa mềm vừa thơm, béo mà không ngán… "Ân ân!" Mộc Lăng liên tục gật đầu a gật đầu: "Ăn ngon chết mất ăn ngon chết mất!"

Tần Vọng Thiên và Giáp Ất Bính Đinh cũng đều đưa đũa gắp một phần bỏ vào miệng mình, trong nháy mắt, liền cảm thấy đầu kêu ong ong, chỉ nghĩ đến được hai chữ duy nhất ——- thật ngon!

Mộc Lăng gắp cá trong món cá chua ngọt, thơm mềm ngon miệng, chua chua ngọt ngọt vị vừa phải, Mộc Lăng thích đến nỗi úp sấp trên bàn cọ tới cọ lui: "Sắp chết, ăn ngon ăn ngon!"

Sau đó, ăn canh, tuy rằng chỉ là món canh bí đao dồn thịt đơn giản nhất, thế nhưng thịt dồn mềm nhuyễn, bí đao vừa vào miệng liền tan, hương vị tất cả đều tan hòa vào nước canh, mùi vị thanh thuần, ngon quá ngon quá. Tiểu lung bao là quán thang bao đúng tiêu chuẩn, vừa cắn một cái, nhân bánh đầy miệng, hương thịt bốn phía, còn có hoa quế cao, ăn vào thật sự giống như hoa nở đầy cành, ngọt mà không ngán, mùi hương thơm ngọt thấm vào lòng người.

Mộc Lăng bưng bát ăn cơm, chỉ với mấy món ăn đó đã ăn hết hai chén cơm, ăn no rồi, Mộc Lăng chạy đến cầm tay Mục Phương lắc a lắc, miệng nói toàn là: "Đại sư a, ngươi phải ở lại a, một ngày mọt nghìn lượng ta cũng chịu! Ngươi ở lại đi!"

Giáp Ất Bính Đinh cũng đều ôm chân Mục Phương cọ a cọ: "Đại sư a! Nửa đời sau của chúng ta phải dựa vào ngươi rồi, ngươi nhất định phải ở lại a!"

Tần Vọng Thiên hiển nhiên cũng cảm thấy thức ăn ngon, chỉ là… Nhìn cảnh Mục Phương cười ha hả với Mộc Lăng, trong ngực lại cảm thấy hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

Sau đó, những ngày tháng hạnh phúc của Mộc đến rồi, Mục Phương này thật sự biết chiều lòng người nha, cũng thật không biết hắn làm sao nghĩ ra được nhiều chủ ý như vậy, một ngày bốn bữa cơm bốn bữa điểm tâm[một ngày bé cưng ăn bốn bữa chính bốn bữa ăn dặm], cho Mộc Lăng ăn tới mức lăn tới lăn lui trên giường luôn.

Hơn nữa, Mục Phương còn thích nghiên cứu món ăn mới, ngày nào cũng sẽ thử nghiệm vài món mới ở trù phòng. Từ sau khí Mộc Lăng phát hiện ra thói quen này, liền ngâm mình cả ngày ở trù phòng, Mục Phương trực tiếp nắm Mộc Lăng ra thử thức ăn.

Tần Vọng Thiên thì lại bắt đầu khó chịu rồi, hiện tại thời gian ở cùng Mục Phương còn nhiều hơn thời gia ở cùng với hắn, hơn nữa hắn vẫn cảm thấy ánh mắt hắn nhìn Mộc Lăng cực kì háo sắc.

Hôm nay, sáng sớm Mộc Lăng lại muốn đến trù phòng, bị Tần Vọng Thiên bắt lại: “Lại đi?”

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn luôn mũi: “Không phải ngươi muốn đến tiền sơn sao? Ta đi trù phòng, nghe nói hôm nay có hoàng kim mật qua ăn, là dùng bí đao làm đó, có lợi hại không?” [ta cũng không hiểu dùng bí đao làm thành dưa hoàng kim thế nào nữa, hay 'hoàng kim mật qua' là món ăn, ta chỉ biết nó là dưa hoàng kim =.=]

Tần Vọng Thiên có chút khó chịu: “Không phải chỉ là thức ăn thôi sao, có gì lợi hại chứ?”

Mộc Lăng khoát tay: “Như vậy lợi hại lắm đó!”

Tần Vọng Thiên nắm Mộc Lăng: “Hôm nay ngươi theo ta đi tiền sơn!”

Mộc Lăng nhỏ giọng lầm bầm: “Tiền sơn đâu có hoàng kim mật qua ăn.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên trừng: “Ta còn không bằng hoàng kim mật qua a?”

Mộc Lăng mếu mếu mếu: “Ngươi thì đương nhiên ăn không ngon bằng mật qua rồi!”

“Thối đầu gỗ!” Tần Vọng Thiên đè Mộc Lăng lại, áp về trong chăn đòi làm.

“Ai nha!” Mộc Lăng náo loạn với hắn một trận, đột nhiên nhảy dựng lên: “Vọng Vọng, có nghe thấy mùi gì không?”

Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Mùi gì a?”

“Là thịt quay nha!” Mộc Lăng khoát y phục nhảy lưng tưng xuống giường, chạy vội ra khỏi phòng, miệng la: “Thịt quay, ta tới đây!”

Tần Vọng Thiên vẫn còn đang hưng phấn bừng bừng, cúi đầu nhìn nó, nổi giận đến đập luôn cả bình hoa cạnh giường. Không có biện pháp, không thể làm gì hơn là mặc quần áo xuất môn, nghĩ nghĩ một chút, Tần Vọng Thiên lại quay đầu chạy về hậu sơn, lập tức nghe được mùi thịt quay xông tới… Rất là thơm.

Vòng qua sân, nghe được bên trong có người nói chuyện, Tần Vọng Thiên bám bên cửa căng tai nghe.

“Ngon?” Mục Phương vừa quay thịt, vừa hỏi Mộc Lăng bên cạnh.

“Ân!” Mộc Lăng cố sức gật đầu, trên tay cầm hơn mười xâu thịt nướng ăn ăn.

“Đúng rồi.” Mục Phương đột nhiên nói: “Có khả năng ta làm hết ngày mai sẽ không làm nữa.”

“A?” Mộc Lăng kinh hãi: “Không làm nữa là ý gì?”

https://thuviensach.vn

Mục Phương nói: “Nga, ta có chút việc gấp phải đi xa.”

Tần Vọng Thiên núp ngoài cửa nghe được, gật đầu —— thật tốt quá!

“Đi bao lâu nha?” Mộc Lăng không muốn, hỏi, Tần Vọng Thiên nghe được khóe miệng giật liên tục, không hiểu sao cảm thấy có mùi chua dâng lên, hừ hừ.

“Không biết, hắn là rất lâu, ít thì ba năm, nếu nhiều, có khả năng cả đời này cũng không về được.” Mục Phương chậm rãi nói, tưới gia vị lên mấy xâu thịt đưa cho Mộc Lăng.

“Ân… Ngươi đi còn ta làm sao bây giờ a?” Mộc Lăng bực bội: “Lão tử bị ngươi nuôi quen tay rồi, sau này ai làm cơm cho ta ăn.”

Mục Phương cười: “Mấy ngày nay khi ta làm thức ăn, Tần Vọng Thiên luôn đứng xem, có lẽ cũng đã học được không ít, có lẽ đủ nuôi no nhà ngươi.”

Mộc Lăng nhỏ giọng nói thầm: “Vọng Vọng bề bộn công việc…”

“Dù bận hơn nữa hắn cũng sẽ làm cho ngươi ăn.” Mục Phương cười ha hả: “Nếu không thì ngươi theo ta đi, dọc đường đi ta làm cho ngươi ăn.”

“Ta thấy được đấy.” Mộc Lăng cười ha hả.

Bên trong nói rất là vui vẻ, bên ngoài Tần Vọng Thiên choáng váng… Mộc Mộc muốn đi theo, Mộc Mộc vì thức ăn mà vứt bỏ hắn, muốn đi theo nam nhân khác!

Càng nghĩ càng giận, Tần Vọng Thiên thật muốn chạy ào vào làm thịt tiểu tử Mục Phương, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm thịt một Mục Phương thì có ích lợi gì, trong thiên hạ có biết bao nhiêu trù tử, người làm thức ăn ngon hơn hắn không thiếu, sớm muộn gì Mộc Lăng cũng sẽ bị bắt cóc…

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Tần Vọng Thiên xoay người đi, sau đó… thất hồn lạc phách rồi. [tội cháu nó~]

Mộc Lăng từ trù phòng về cảm thấy rất không vui, nghĩ đến chuyện Mục Phương phải đi lại thấy rất thương tiếc, vào phòng, liền thấy Tần Vọng Thiên ngồi đờ đẫn một mình bên bàn.

Mộc Lăng đi qua, cảm thấy Tần Vọng Thiên không được bình thường lắm, trước đây chỉ cần hắn vừa về, tiểu hài tử chết tiệt này đã lập tức nhào tới, hôm nay bị làm sao vậy?

“Vọng Vọng?” Mộc Lăng vươn một ngón tay chọc chọc má Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên xoay mặt nhìn hắn một cái.

“Vọng Vọng, ta có chuyện muốn nói với ngươi!” Mộc Lăng nghiêm mặt nói.

Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, Mộc Lăng muốn ngả bài với hắn rồi? Không đợi Mộc Lăng mở miệng, Tần Vọng Thiên đã nhào qua ôm cổ hắn, nói: “Không cho đi!”

“Hả?” Mộc Lăng không hiểu gì hết.

“Không cho đi!” Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng cọ tới cọ lui: “Ngươi có đi cũng phải mang ta cùng đi!”

Mộc Lăng nghi hoặc sờ sờ trán Tần Vọng Thiên, lại bắt mạch cho hắn, không bệnh nha.

“Mộc Mộc… Ta sẽ chăm chỉ học nấu cơm, ngươi không được đi cùng Mục Phương!” Tần Vọng Thiên hung dữ nói: “Nếu ngươi đi với hắn, ta sẽ làm thịt hắn!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng sửng sốt, không hiểu gì hết: “Ai nói ta sẽ đi với hắn a?”

“Rõ ràng chính miệng ngươi nói…” Tần Vọng Thiên nói rồi mới phát hiện mình lỡ miệng.

Mộc Lăng rất là khôn khéo nha, nheo mắt: “Tiểu hài tử chết tiệt, ngươi nghe trộm ta nói chuyện!”

“Ai bảo ngươi thay lòng đổi dạ!” Tần Vọng Thiên càng nghĩ càng phiền muộn, ôm Mộc Lăng không tha: “Không được phép thay lòng đổi dạ!”

Mộc Lăng bất đắc dĩ: “Lão tử làm sao có khả năng chỉ vì mấy món ăn mà thay lòng đổi dạ a? Ta và hắn chỉ nói đùa, con mẹ nó ngươi ăn dấm chua cái gì!”

“Trong lòng lão tử toàn là ngươi, ngươi muốn đi với người khác, làm sao có khả năng lão tử không ăn giấm?!” Tần Vọng Thiên trừng lại: “Khi nãy ngươi còn nói có chuyện muốn nói với ta!”

“Đúng vậy!” Mộc Lăng bất đắc dĩ nói: “Ta là muốn nói với ngươi, Mục Phương phải đi rồi, cho nên ngươi phải tìm trù tử khác, nếu không sau này sẽ không có người làm cơm.”

Tần Vọng Thiên cẩn thận nói: “Vậy… Ngươi thật sự không đi với hắn!”

Mộc Lăng hung hăng liếc mắt trừng, nhấc chân đá: “Tiểu hài tử chết tiệt, lão tử uổng công thương ngươi rồi!”

“Nhưng mà… Hắn là trù tử.” Tần Vọng Thiên xoa xoa chỗ bị Mộc Lăng đá đau.

https://thuviensach.vn

“Nha nha phi!” Mộc Lăng đè Tần Vọng Thiên lại đánh: “Thiên hạ có bao nhiêu trù tử, hơn ngàn vạn, lão tử đều theo chạy sao? Trù tử muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, con mẹ nó ngươi mới chỉ có một!”

Mộc Lăng nói xong, Tần Vọng Thiên cũng choáng váng, nhìn chằm chằm Mộc Lăng một lúc lâu, Mộc Lăng đánh đầu hắn, hùng hùng hổ hổ: “Lão tử cũng là giận hồ đồ rồi, nói vớ nói vẩn, uống nước rửa miệng… Nha a!” Còn chưa dứt lời, đã bị Tần Vọng Thiên lao đến, bế ngang người lên giường!

“Mộc Mộc, ngươi vĩnh viễn sẽ không đi đúng không! Vừa nãy ý của ngươi là, ta là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, ngươi chỉ muốn sống cùng với ta, trù tử thật giỏi cũng không giành được ngươi, đúng không?” Tần Vọng Thiên mừng điên rồi, ôm Mộc Lăng cọ mãi không ngừng, giơ tay bắt đầu xé y phục: “Ta cũng thích ngươi nhất, ta chỉ muốn làm với ngươi!”

“Ngươi muốn chết sao, chỉ biết làm!” Mộc Lăng vung tay đẩy hắn.

“Ta chỉ biết có làm, ngươi chỉ biết có ăn thôi, như vậy không xứng sao!” Tần Vọng Thiên nhanh chân lẹ tay buông màn giường, bắt đầu gặm đầu gỗ.

Mộc Lăng bất đắc dĩ, bị gặm.

Sau đó, Tần Vọng Thiên thương lượng với Mục Phương một chút, Mục Phương để một quyển thực đơn của hắn lại, Tần Vọng Thiên học làm thức ăn cho Mộc Lăng, có lẽ vì sức mạnh tình yêu, Tần Vọng Thiên rất nhanh đã thăng cấp thành tiểu thần trù, Mộc Lăng vẫn như cũ mỗi ngày được nuôi ăn đến vui vẻ ra mặt…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phiên Ngoại 8

Hôm đó, trời trong nắng ấm, Mộc Lăng thức dậy, mơ mơ màng màng đi ra sân phơi nắng, cảm thấy trời hôm nay thật xanh a, mây thật trắng a, mặt trời thật chói mắt a… Không sai, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu rồi, hiện tại là giữa trưa… Được rồi, còn kém giữa trưa một chút.

Bệnh lười của Mộc Mộc lại tái phát sao? Trễ như vậy rồi mới thức dậy. Thật ra không phải, bởi vì đến rạng sáng hôm nay Mộc Mộc mới ngủ. Đêm qua lại làm gì? Đêm qua đương nhiên là bồi tiểu hài tử chết tiệt Vọng Vọng làm loại vận động có lợi thể xác và tinh thần trên giường rồi.

Mộc Mộc tuy rằng lớn hơn Vọng Vọng sáu tuổi, tuổi vẫn chưa cao nha, nhưng hắn vẫn cảm nhận được rất rõ ràng sự chênh lệch do tuổi tác mang đến, nói chính xác là khác biệt về thể lực và tinh lực, cái khác biệt này thật sự rất xa, vì cái gì mà hắn bị làm đi làm lại đến mệt ngủ, sau đó tỉnh ngủ rồi Vọng Vọng vẫn còn đang làm a làm? Rốt cuộc là vì sao nha T—T

Mộc Lăng một mình oán niệm, chuẩn bị ra sân tắm nắng một chút, Tần Vọng Thiên chắc cũng sắp trở về, hắn là sẽ mang thức ăn đến cho hắn, hắn đã sắp chết đói rồi.

Ngay lúc này, đột nhiên nghe thấy có tiếng cãi nhau bên ngoài, Mộc Lăng vểnh tai nghe, thấy thanh âm cao cao non non, bất đắc dĩ thở dài, xem ra là Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử đang cãi nhau, hai hài tử này.

Kéo thân thể dậy, Mộc Lăng đi ra cửa, thầm nói sao hai tiểu hài tử này luôn cãi qua cãi lại, tuổi này hắn là phải tương thân tương ái chứ, vừa tới

https://thuviensach.vn

cửa, đã nghe thấy Vương Thập Nhị cao giọng hét: “Nam tốt!”

Tiểu Trùng Tử phản bác: “Nữ tốt!”

Hai đứa lại một bên nam một bên nữ cãi lên, Mộc Lăng buồn bực, nam nữ cái gì a?

Đang không hiểu, chợt nghe Vương Thập Nhị nói: “Nam nhân thú nam nhân, không phải rất tốt sao?!”

Chân mày Mộc Lăng nhảy một cái, nói thầm, nghiệp chướng a, một nha đầu hảo hảo, nói cái loạn thất bát tao gì vậy?

Lại nghe Tiểu Trùng Tử nghiêm mặt nói: “Làm sao có thể? Tự nhiên phải là nam nhân thú nữ nhân!”

Mộc Lăng gật a gật, đây mới là tiếng người!

Vương Thập Nhị dỗi: “Ngươi xem Tư Đồ bang chủ và Tiểu Hoàng Hoàng, còn cả sư phụ và sư phụ phu, bọn họ chẳng phải là thần tiên quyến lữ sao?!”

Tiểu Trùng Tử bĩu môi: “Ta không thèm, ta muốn thú một nha đầu có thể sinh bảo bảo, trắng trắng mềm mềm!”

Mộc Lăng tán thưởng gật đầu, thầm khen, hảo tiểu tử a, có tiền đồ!

Vương Thập Nhị bĩu môi: “Ngươi nha, bây giờ cứ bốc phét đi, cẩn thận ngày nào đó bị người ta thú đi!”d

Tiểu Trùng Tử nóng nảy: “Nói bậy, ta sẽ không vô dụng như Mộc Mộc!”

Khóe mắt Mộc Lăng giật giật, thầm hỏi, cái gì?! Tiểu hài tử chết tiệt này, ta còn cho rằng nó xem ta là thần tượng, vậy mà nó dám nói mình

https://thuviensach.vn

không tốt?! Con bà nó, lát nữa sẽ đánh mông ngươi!

“Người đừng nói bậy!” Vương Thập Nhị nổi giận: “Sư phụ có chỗ nào không tốt! Sư phụ là tốt nhất! Muốn võ công có võ công, muốn y thuật có y thuật!”

Mộc Lăng đắc ý gật đầu, thầm khen, ân, nha đầu kia nói rất hay a, không uổng công sư phụ vẫn thương ngươi!

“Ta không thèm.” Tiểu Trùng Tử bĩu môi, nói: “Dù là sau này có ở cùng với một tiểu tử, ta cũng muốn thành giống như Tư Đồ bang chủ, hoặc là giống như sư phụ!”

Mộc Lăng nhíu mày, nghiến răng, tiểu hài tử chết tiệt! Không biết phân biệt tốt xấu!

Vương Thập Nhị khó hiểu hỏi Tiểu Trùng Tử: “Có cái gì khác nhau sao? Không phải đều là nam nhân sao, hơn nữa rõ ràng Mộc Mộc và Hoàng Hoàng tương đối lợi hại, sư phụ phu và Tư Đồ bang chủ đều phải nhường bọn họ ba phần!”

Đầu Mộc Lăng gật a gật, hay!

Tiểu Trùng Tử đắc ý nói: “Cái này gọi là đại nhân không chấp tiểu nhân… Là bởi vì sư phụ và Tư Đồ bang chủ thương Mộc Mộc và Hoàng Hoàng!”

Chân mày Mộc Lăng lại nhăn nhíu, mắng thầm, một tiểu hài tử chết tiệt, không hổ là do Tần Vọng Thiên dạy dỗ ra, đáng ghét như nhau a, ghê tởm!

“Sao ngươi lại nói vậy!” Vương Thập Nhị bất mãn nói: “Đều là nam nhân cả mà, có gì khác nhau?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên không giống nhau, Mộc Mộc và Hoàng Hoàng ở bên dưới” Tiểu Trùng Tử thốt ra.

Vương Thập Nhị trừng mắt nhìn, không hiểu, hỏi: “Bên trên bên dưới cái gì?”

Mộc Lăng vừa nghe thấy lập tức giậm chận mắng “Muốn chết sao!”, hùng dũng lao ra bịt chặt lỗ tai Vương Thập Nhị, đá Tiểu Trùng Tử: “Ngươi muốn chết, nói mấy thế loạn thất bát tao này với cô nương người ta, một lát nữa bảo sư phụ ngươi đánh mông ngươi!”

Tiểu Trùng Tử cũng tự ý thức được mình lỡ lời nói sai rồi, càng nghiêm trọng hơn là khi nãy Mộc Mộc đã nghe thấy nó nói bậy rồi, tiêu rồi, chắc chắn sẽ bị phục thù! Tiểu Trùng Tử vội vàng lẩn như con cá chạch đi trốn.

Vương Thập Nhị bị làm cho mơ mơ hồ hồ, không hiểu nhìn Mộc Lăng: “Sư phụ, bên trên bên dưới là cái gì?”

Mộc Lăng xấu hổ nói: “Ngươi đừng nghe Tiểu Trùng Tử nói bậy, nhanh đi chơi đi, ngươi là một cô nương, chơi với các nữ hài nhiều một chút, đừng có suốt ngày dính với Tiểu Trùng Tử!”

Vương Thập Nhị bĩu môi: “Chơi với đám nha đầu đó không vui, con thích chơi với Tiểu Trùng Tử.”

Mộc Lăng ngửa mặt lên trời đảo mắt một vòng, thầm nghĩ còn tiếp tục như vậy, nha đầu này cũng bị dụ dỗ chạy mất, vậy thì không được, mình đã lỗ vốn rồi, đồ đệ không thể cũng theo bước mình được! Còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe Vương Thập Nhị hỏi: “Sư phụ a, ngươi và sư phụ phu cùng nhau, không phải bình đẳng sao? Sao Tiểu Trùng Tử lại nói như là ngươi tương đối chịu thiệt a?”

Mộc Lăng híp mắt, trên thực tế… Đúng là hắn chịu thiệt a.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ nha!” Vương Thập Nhị nghiêm túc nói: “Nếu Vọng Vọng dám khi dễ ngươi, ngươi phải nói cho đồ đệ biết nga, sau này ta không để ý tới hắn nữa!”

Mộc Lăng thầm thỏa mãn, đồ đệ nhà mình thật tri kỉ nha, đưa tay xoa xoa đầu Vương Thập Nhị: “Ngoan, đi chơi đi!”

Vương Thập Nhị gật đầu, hoan hoan hỉ hỉ chạy đi tìm Tiểu Trùng Tử.

Bảo Vương Thập Nhị đi rồi, Mộc Lăng lại bắt đầu thấy khó chịu, nghĩ trái nghĩ phải đều thấy không đúng, cũng phải a, vì sao ta là người bên dưới? Nương a, lão tử thua kém Tần Vọng Thiên chỗ nào chứ? Không phải chỉ là thấp hơn gầy hơn hắn một chút sao? Trước đây công phu của tiểu tử nhà hắn cũng không tốt bằng ta, dung mạo cũng không suất bằng ta, dựa vào cái gì mà lão tử phải để hắn áp?! Càng nghĩ càng không phục, cuối cùng Mộc Lăng bực bội rồi, triệt để bực bội rồi, nổi giận đùng đùng chạy về phòng, ngồi xuống giường, xoa hông bắt đầu lầm bầm: “Tiểu hài tử chết tiệt, ta cũng muốn làm chết ngươi!”

Tần Vọng Thiên hôm nay bận rất nhiều việc, phải thu mua mấy mã tràng, còn có một đàn ngựa mới sắp đến, còn phải xem sổ sách… Mặt khác, đến trưa hôm nay có lẽ hắn đã đánh đến hai ba mươi cái hắt xì rồi.

Giáp Ất Bính Đinh cảm thấy rất là khó hiểu: “Đại ca, thế nào rồi? Cảm lạnh rồi sao?”

Tần Vọng Thiên xoa mũi, thầm nói không đâu a, cả đêm hôm qua ta đều rất nóng nha… Có lẽ là Mộc Lăng nhớ ta rồi! Vì vậy, Tần Vọng Thiên vội vàng xử lý bang vụ. Đến trưa, rốt cuộc cũng làm xong hết việc của cả ngày, Tần Vọng Thiên bưng mỹ thực của ba đại trù mới mời đến làm, hí hửng chạy về phòng.

Tới trong viện, thấy cửa phòng mở, Tần Vọng Thiên vui vẻ, Mộc Lăng đang nghênh đón hắn về kìa, liền bưng khay lao vào. Vừa nhấc mắt,

https://thuviensach.vn

đã thấy Mộc Lăng ngồi trên giường nhìn hắn. Ban đầu Tần Vọng Thiên còn chưa để ý, cười ha hả hỏi: “Dậy rồi? Hôm nay ăn tôm xào tương có được không, còn có gà hầm hạt dẻ và địa tam tiên…” Tần Vọng Thiên nói còn chưa dứt lời, đã cảm giác sống lưng lạnh toát, bởi vì Mộc Lăng đang híp mắt nhìn hắn, ánh mắt đó, Tần Vọng Thiên không tự chủ được run lên mấy cái, lúc Mộc Lăng thấy mấy thứ thích ăn, chính là ánh mắt này.

“Khụ khụ…” Mộc Lăng thanh thanh giọng, thầm nói, lão tử ăn no rồi tính tiếp, hôm nay nhất định phải ăn thật no thật no, vậy mới có khí lực làm chết ngươi! Hừ!

Nghĩ tới đây, Mộc Lăng đưa tay: “Vọng Vọng, bưng cơm qua!”

“Nga, hảo!~” Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng khôi phục nguyên dạng, cũng yên tâm, bưng mỹ thực đến cho Mộc Lăng ăn. Mộc Lăng cười tủm tỉm nhận bát, bắt đầu ăn, Tần Vọng Thiên tự nghĩ không biết có phải mình bị ảo giác rồi không, cứ thấy hôm nay Mộc Lăng ăn hình như rất ngon miệng, hơn nữa còn quay sang nhìn hắn cười ám muội.

Cơm nước xong, Mộc Lăng cười hì hì hỏi: “Vọng Vọng nha?”

Tần Vọng Thiên nghe vào tai đến xương cũng mềm ra luôn, hỏi: “Ân?”

“Ha ha hả…” Mộc Lăng tiếp tục cười: “Ngươi làm xong bang vụ rồi chứ?”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Xong rồi, cho nên buổi chiều có thể ở đây với ngươi, hông ngươi còn đau không? Ta xoa bóp cho ngươi?”

Mộc Lăng khoát tay: “Không cần… Vậy, ngươi lên đây!” Nói xong nhích nhích nhích vào trong, bảo Tần Vọng Thiên lên giường.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên thật muốn thò đầu ra ngoài nhìn thử xem hôm nay mặt trời mọc hướng nào, hôm nay Mộc Mộc đổi tính rồi sao? Lại chủ động bảo hắn lên giường? Vội vàng cởi giầy, bò lên giường.

Mộc Lăng cười hì hì nhích lại: "Có muốn hôn một chút không?"

Đầu Tần Vọng Thiên vội vàng gật a gật, lập tức sáp qua, vừa hôn lên má Mộc Lăng một cái, Mộc Lăng đã xuất thủ như chớp, điểm trúng huyệt đạo Tần Vọng Thiên, sợ tiểu hài tử chết tiệt giải được, Mộc Lăng liền đè hết đại huyệt trên người Tần Vọng Thiên ra điểm một lần.

"Mộc Mộc ngươi làm cái gì a?" Tần Vọng Thiên kinh ngạc nhìn Mộc Lăng: "Không phải ngươi định hoạn ta thật chứ?"

Mộc Lăng híp mắt nhìn nhìn nơi nào đó của Tần Vọng Thiên, cười nguy hiểm.

"Mộc Mộc, không được a, nơi đó ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa người dưới cùng nửa đời sau của chúng ta a!" Tần Vọng Thiên vội vàng cầu tình.

Mộc Lăng khoát tay: "Ngươi không cần sợ, ta sẽ không hoạn ngươi, ta chỉ là muốn phản công!"

"A?" Tần Vọng Thiên giật mình nhìn Mộc Lăng: "Cái gì?"

Mộc Lăng tức giận: "Lão tử muốn ở trên!"

Tần Vọng Thiên sửng sốt một láy, dở khóc dở cười: "Ngươi muốn lên trên vậy điểm huyệt đạo của ta làm gì a?"

Mộc Lăng cũng chớp chớp chớp mắt: "Cái đó… Để cho ngươi không phản kháng được a!"

"Sao ta phải phản kháng a?" Tần Vọng Thiên lắc đầu: "Ta cầu còn không được!"

https://thuviensach.vn

“Thật sao?” Mộc Lăng hoài nghi: “Ngươi chịu cho ta phản công thật sao?”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Ta thích ngươi như vậy, ai trên ai dưới có gì khác nhau a?”

“Như vậy.” Mộc Lăng sờ cằm: “Vậy trước đây sao lần nào ngươi cũng phải ở trên?”

“Bởi vì ở bên trên tương đối cực khổ a.” Tần Vọng Thiên thành thật trả lời: “Ta là vì thương ngươi!”

“Thật không?” Mộc Lăng hoài nghi.

Tần Vọng Thiên gật đầu, nhãn thần rất là thành khẩn.

“Nga… Như vậy a.” Mộc Lăng xoa xoa cằm, muốn giải huyệt cho Tần Vọng Thiên, thế nhưng nghĩ nghĩ, lại thu tay về, nói: “Ân… Hay là thôi đi, ngươi sẽ phản kháng!”

Tần Vọng Thiên vô lực lắc đầu: “Phản kháng thì ta sẽ không làm, tối đa ta chỉ hướng dẫn một chút cho ngươi phải làm thế nào thôi, dù sao cũng là lần đầu tiên ngươi ở trên… Ngươi biết sao?”

Mộc Lăng sửng sốt, nghĩ nghĩ một chút… Hình như là không biết nha! Thế nhưng nghĩ lại lại thấy mất mặt: “Đương nhiên là lão tử biết, cái này là bản năng của nam nhân, tiểu hài tử chết tiệt dám xem thường ta, một lát nữa…” Mộc Lăng muốn học Tần Vọng Thiên nói cái gì mà “Một lát nữa làm cho ngươi cầu xin tha thứ” các loại, thế nhưng tự mình đỏ mặt trước, thầm mắng, Vọng Vọng thật sự là lưu manh nha, mấy thứ như vậy mà cũng nói ra miệng được a, không biết xấu hổ a không biết xấu hổ!

Tần Vọng Thiên nhàn nhã cười cười: “Vậy tùy ngươi a, ta đợi hưởng thụ là được rồi!”

https://thuviensach.vn

“Câm miệng!” Mộc Lăng vừa xấu hổ vừa giận: “Không được nói mấy thứ không biết xấu hổ này, ngươi ngoan ngoãn nằm yên!”

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ, gật đầu, ngậm miệng nằm yên, hai mắt nhìn Mộc Lăng lại có chút trêu tức.

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một lát, nhớ lại từng bước bình thường Tần Vọng Thiên hay làm, trước tiên là phải hôn… Sau đó lại nghĩ đến mấy chỗ Tần Vọng Thiên hay hôn hắn… Sau đó Mộc Lăng lại phát hỏa, chưa làm gì đã chỉ vào Tần Vọng Thiên mắng to: “Hạ lưu! Không biết xấu hổ, lưu manh!”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng: “Ta bị ngươi điểm huyệt, ngươi còn nói ta như vậy a?”

Mộc Lăng nghĩ lại thấy cũng đúng, cúi đầu, trước tiên lột y phục của Tần Vọng Thiên, sau đó lại cúi đầu hôn một cái, Tần Vọng Thiên hưởng thụ cười cười, Mộc Lăng bốc hỏa: “Không cho!”

Tần Vọng Thiên nhịn cười: “Ngươi nghiêm túc hôn ta như vậy, đương nhiên ta phải cười!”

Mộc Lăng nghĩ nghĩ, liền đem bỏ luôn cái bước hôn hôn này, đại trượng phu không cần câu nệ tiểu tiết, sau đó, lại nhìn trời bắt đầu hồi tưởng, bước thứ hai của Tần Vọng Thiên là sờ… Sau đó, Mộc Lăng lại tự nghĩ tự đỏ mặt tới mang tai, cắn răng hùng hùng hổ hổ: “Lưu manh chết tiệt, loại chuyện này cũng dám làm, quả thật không cách gì cứu được, hạ lưu vô sỉ…”

Tần Vọng Thiên nhìn Mộc Lăng: “Mộc Mộc, ngươi vẫn chưa làm gì, chỉ đang mắng người!”

Mộc Lăng đưa tay qua, sờ sờ tượng trưng mấy cái, Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Một chút thành ý cũng không có!”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng bực bội rồi, trong lòng nói sao tiểu hài tử chết tiệt này không hồi hộp chút nào? Nghĩ đi nghĩ lại, đúng rồi, chắc chắn là Tần Vọng Thiên nghĩ là mình đùa giỡn với hắn, cho nên không sợ, dứt khoát… Mộc Lăng đưa tay, tự cởi y phục mình ra, quả nhiên, liền thấy ánh mắt Tần Vọng Thiên thay đổi, Mộc Lăng vui hớn hở, ngực nói, sợ rồi sao?! Không biết là Tần Vọng Thiên hoàn toàn do hưng phấn!

Sau khi Mộc Lăng tự lột sạch sẽ rồi, lại ngồi một bên nghĩ đến bước tiếp theo, cảm thấy bước nào cũng cực kì không biết xấu hổ. Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác được có một bàn tay bò lên mông mình, Mộc Lăng đập rớt: “Không được nháo, làm phiền ta suy nghĩ.”

Tần Vọng Thiên nhướn người lên, hôn lên ngực Mộc Lăng: “Không sao, ngươi nghĩ của ngươi, ta làm của ta!”

“Ân.” Mộc Lăng tiếp tục nghĩ, sau đó cảm giác Tần Vọng Thiên đè hắn xuống giường, bắt đầu đưa tay sờ sờ mấy nơi tương đối mẫn cảm của hắn, Mộc Lăng lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Tần Vọng Thiên hỏi: “Cái đó, sao ngươi lại cử động được rồi?”

Tần Vọng Thiên mỉm cười: “Ta đã luyện di huyệt, tình hình chung là huyệt vị không còn ở vị trí cũ nữa!”

“A…” Mộc Lăng hít sâu một hơi, còn chưa kịp nói đã bị Tần Vọng Thiên lấp miệng. Sau khi thành công hôn cho Mộc Lăng choáng váng, Tần Vọng Thiên kề bên tai hắn thấp giọng nói: “Xem ra kĩ thuật của ngươi còn chưa thuần thục a, ta phải hảo hảo mà chỉ dạy cho ngươi, ngươi phải dụng tâm học nha!”

“A…” Mộc Lăng kêu thảm một tiếng, lại bị bắt lần nữa.

Sau đó, Tần Vọng Thiên dùng cả một buổi trưa, dạy cho Mộc Lăng một khóa học tràn đầy yêu thương, cực kì nhiệt huyết!

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại 9

Sự kiện 1, trứng gà phóng hỏa, chuyện trù phòng cháy bí ẩn.

Hôm đó, ban ngày, gió rất lớn, trong trù phòng Tu La Bảo.

Tiếng xào rau "xào xào" truyền ra, Tần Vọng Thiên đang dùng tư thế rất là chuẩn làm cơm cho Mộc Lăng.

Mộc Lăng kéo một băng ghế nhỏ qua một một bên nhìn, hiếu kì vươn dài cổ qua.

"Mộc Mộc a." Tần Vọng Thiên đột nhiên hỏi Mộc Lăng: "Ngươi sành ăn như vậy, có thể nấu thức ăn được không a?"

Mộc Lăng nhăn mặt nhăn mũi: "Không biết."

"Ngươi thật lười quá." Tần Vọng Thiên vô lực: "Bình th biết ăn đều sẽ biết làm."

"Không biết." Mộc Lăng ngồi một bên nhìn, lười động đậy.

"Hay là ngươi đến đây, ta dạy cho ngươi." Tần Vọng Thiên vẫy vẫy Mộc Lăng.

Mộc Lăng sờ cằm, hỏi: "Làm món gì?"

"Đơn giản một chút, làm một món canh đi, những thứ cần làm đã làm xong cả rồi." Tần Vọng Thiên đã thái rau xong, đang đánh trứng.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng đứng lên, đi đến trước bàn bếp nhìn một chút.

Tần Vọng Thiên đưa tô và đũa cho hắn: “Đánh trứng có biết không?”

“Dám xem thường ta a.” Mộc Lăng đắc ý dào dạt, nhận tô bắt đầu đánh trứng.

“Là đánh, không phải quấy!” Tần Vọng Thiên sửa động tác của Mộc Lăng lại cho đúng.

“Có gì khác nhau đâu, cứ làm cho nó nở ra không phải được rồi sao?” Mộc Lăng vẫn cầm đũa khuấy “xoạt xoạt xoạt”.

Tần Vọng Thiên hôn lên má Mộc Lăng một cái, cúi đầu thái hành, sau đó, quét một lớp dầu lên chảo nóng, Tần Vọng Thiên thả hành vừa thái vào phi, phi một lúc, cho nước vào, nói với Mộc Lăng: “Đổ trứng gà vào!”

Mộc Lăng sáp qua nhìn nhìn, đang định đổ hết trứng trong tô vào, Tần Vọng Thiên vội vàng nắm tay hắn lại: “Chầm chậm thôi.”

“Chậm thế nào?” Mộc Lăng nhìn hắn, hai tay Tần Vọng Thiên cầm lấy tay Mộc Lăng, đánh cho trứng trong tô tan thêm một chút rồi đổ vào trong nước, vừa gặp nước nóng, trứng lập tức biến thành bông trứng.

“Hắc hắc.” Đánh xong hoa trứng rồi, Mộc Lăng lại cầm muôi khuấy khuấy, lại cho thêm chút hành thái.

“Ta quả nhiên là thiên tài.” Mộc Lăng nhìn nồi canh trứng sôi ùng ục mùi thơm tỏa ra bốn phía, cười tủm tỉm quay đầu lại nhìn Tần Vọng Thiên, rất đúng lúc bị Vọng Vọng đang chảy nước miếng chờ phía sau hôn tới…

Hai người hôn hôn một hồi liền phát triển thành sờ tới sờ lui, sau đó Vọng Vọng ôm Mộc Mộc đến trên bàn ăn bên cạnh, tiếp tục hôn a hôn…

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, canh trứng trong nồi đã sôi bốc khói, củi lửa trong lò bếp cũng bốc khói… Chờ đến lúc Mộc Mộc và Vọng Vọng bừng tỉnh hiểu được, trù phòng đã cháy rồi!

Mộc Mộc và Vọng Vọng kinh hãi, vội vàng mặc quần áo, bưng tô canh chạy ra ngoài, ra đến sân, lửa trong trù phòng đã bốc cao.

Mộc Mộc và Vọng Vọng liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ trốn… Sau đó, các huynh đệ tuần tra phát hiện trù phòng cháy, gọi người đến dập lửa… Đến lúc dập được, khi Giáp Ất Bính Đinh kiểm tra nguyên nhân cháy, trong trù phòng cái gì cũng không có, cũng loại trừ khả năng nấu cơm bị bắt lửa. Thế nhưng, mọi phát hiện thấy mấy mảnh vỏ trứng trên bàn bếp ——— chẳng lẽ là thứ gì đó trong trứng gà chạy ra phóng hỏa?

Giáp nhỏ giọng nói với Ất: “Ngươi có từng nghe qua chưa, có đôi khi thứ nở từ trong trứng gà ra, không phải gà nha…”

“Nở từ trong trứng gà ra mà không phải gà thì là cái gì?” Bính mở to hai mắt hỏi.

“Là mấy thứ không sạch sẽ gì đó!” Đinh nơm nớp lo sợ nói…

“Chẳng lẽ là?”

“Kê tinh!”

“A…” Mọi người hít sâu một hơi.

Vì vậy, sự kiện trứng gà phóng hỏa truyền khắp Tu La Bảo, một thời gian, mọi người không dám ăn trứng gà.

Khi Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ hỏi Mộc Mộc và Vọng Vọng chuyện này, đầu hai người lắc a lắc, nhìn trời nói: “Không biết nha, trứng gà còn biết phóng hỏa sao? Thật thần kỳ a.”

https://thuviensach.vn

Sự kiện 2 thư tinh phơi nắng tập thể

Hôm đó, mặt trời lên cao, ngày nóng, trong thư phòng của Tiểu Hoàng ở Hắc Vân Bảo.

Hôm nay, Hoàng Hoàng nhân lúc trời nắng đẹp, đem sách ra phơi nắng một chút, tránh cho mấy hôm nữa trời mưa sẽ bị mốc. Tư Đồ làm xong bang vụ đang nhàn nhã thả đi bộ trở về, liền thấy Tiểu Hoàng ôm từng chồng sách ra ngoài.

“Tiên Tiên!” Tư Đồ hí hửng chạy tới: “Làm gì đó?”

“Tư Đồ ngươi về rồi a.” Tiểu Hoàng buông sách xuống, mở từng quyển ra, nhìn Tư Đồ: “Ta phơi sách một chút.”

Tư Đồ nhíu mày: “Ngày nắng nóng như vậy, bảo hạ nhân làm đi! Ngươi cẩn thận bị cảm nắng a.”

“Đừng lo, dù sao cũng là nhàn rỗi.” Tiểu Hoàng khoát tay, vén tay áo lên, để lộ cánh tay trắng trắng ra tiếp tục phơi sách.

Tư Đồ ngứa ngáy khó chịu.

“Tiên Tiên, ta giúp ngươi phơi?” Tư Đồ ôm lấy một chồng sách.

“Hảo nha!” Tiểu Hoàng vui vẻ: “Xếp thành một hàng như thế này, phải mở sách ra.”

“Được.” Tư Đồ dựa theo cách Tiểu Hoàng nói mà làm, vừa làm, vừa len lén tà mắt liếc nhìn Tiểu Hoàng.

Đi vào trong thư phòng, Tư Đồ với tay lấy quyển sách trên cùng, tay kia nhẹ nhàng lay giá sách, sau đó chợt nghe “rầm” một tiếng, toàn bộ sách trên giá đều đổ ập xuống, ngay lập tức, Tư Đồ bị sách chôn lấp…

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng ở bên ngoài nghe thấy tiếng động trong thư phòng, vội vàng chạy vào.

“Ai nha, Tư Đồ!” Tiểu Hoàng hoảng sợ, vội vàng bới sách, muốn cứu Tư Đồ ra, vừa nhặt lên được vài quyển, đột nhiên đã bị hai cánh tay vươn từ dưới núi sách ra bắt lại.

“A!” Tiểu Hoàng cả kinh nhảy dựng, Tư Đồ từ dưới núi sách chui ra[đại hiệp giống Tề Thiên Đại Thánh quá thể =.=], kéo tay Tiểu Hoàng vào lòng mình, Tiểu Hoảng lảo đảo mấy bước ngã nhào xuống, Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng ngả nằm xuống núi sách.

“Ngươi không sao chứ?” Tiểu Hoàng nhìn Tư Đồ: “Sao lại không cẩn thận như thế a?”

Tư Đồ cười, kề sát qua hỏi: “Tiên Tiên nha, chúng ta hình như chưa từng làm trên núi sách phải không?”

“Ngươi… muốn làm gì? Sách sẽ bị nhăn!” Tiểu Hoàng lo lắng nói.

Tư Đồ vui vẻ, tiểu thư ngốc này, họa đến trên đầu vẫn chỉ biết lo sách, nghĩ nghĩ, Tư Đồ áp tới hôn Tiểu Hoàng: “Tiên Tiên, cái gì là ái thư, ngươi có biết không?”

Tiểu Hoàng nghiêng đầu không hiểu nhìn Tư Đồ, chợt nghe Tư Đồ rất không biết xấu hổ nói: “Ái thư ái thư, chính là phải ái trên thư, trên thư tố ái!” nói xong, đè Tiểu Hoàng lại, cúi đầu gặm a gặm, ăn sạch sẽ.

…

Làm xong rồi, Tư Đồ cảm thấy rất là mỹ mãn bế Tiểu Hoàng về phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, Lô Ngự Phong dẫn người đi ngang qua thư phòng, kinh hãi, sách trải đầy đất, quỷ dị nhất là, sách chúng nó tự mình chạy đến, dáng vẻ, như là muốn phơi nắng.

“Phó trại chủ, đây là thế nào?” Mấy huynh đệ nhìn Lô Ngự Phong, Lô Ngự Phong suy nghĩ một chút, nói với một tiểu giáo: “Ngươi đi hỏi Hoàng tiên sinh thử, hôm nay có dọn sách không?”

Tiểu giáo chạy đi hỏi, Lô Ngự Phong xoa cằm, nhìn một mảng hỗn độn trong thư phòng, nói với mấy tiểu giáo: “Các ngươi nghe nói chưa, trong thư phòng có thư tinh… Có khi nào là sách nhiễm linh khí, tự mình chạy ra phơi nắng?”

Đám tiểu giáo đều hít sâu một hơi, không bao lâu, tiểu giáo đi hỏi Tiểu Hoàng đã về, Tư Đồ trả lời: “Không có, Tiểu Hoàng vẫn ở trong phòng.”

Sau đó… Tin tức thư tinh tự mình chạy đi phơi nắng truyền ra, mà Tiểu Hoàng cũng náo loạn xấu hổ hết mấy ngày, không chịu ngủ chung giường với Tư Đồ…

Sự kiện 3 mười bốn tháng bảy bách quỷ dạ hành

Đêm đó, trời gió to, trong phòng ngủ của Mộc Mộc và Vọng Vọng tại Tu La Bảo.

“Mộc Mộc, sao lại trốn trong chăn?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng: “Lạnh sao?”

Mộc Lăng chui đầu ra, vẫy vẫy Tần Vọng Thiên: “Ngươi biết hôm nay ngày mấy không?”

Tần Vọng Thiên nghĩ nghĩ một chút: “Mười bốn tháng bảy âm lịch?”

Đầu Mộc Lăng gật a gật: “Đúng vậy!”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì thế nào?” Tần Vọng Thiên không hiểu.

“Là quỷ lễ nha.” Mộc Lăng nhỏ giọng nói thầm: “Ngươi không cảm thấy kì quái sao? Ban ngày trời đang nắng, buổi tối đột nhiên lại nổi gió to!”

Tần Vọng Thiên cười, dán qua nói: “Thiếu chút nữa ta quên, ngươi sợ quỷ a.”

Mộc Lăng híp mắt nhìn Tần Vọng Thiên: “Lão tử không sợ!” Đang nói chuyện, bỗng dưng thấy bên ngoài có bóng đen lướt qua, vội vàng ôm lấy cánh tay Tần Vọng Thiên: “Khi nãy là cái gì a”

Tần Vọng Thiên bật cười: “Tự ngươi trồng nhiều cây như vậy trong sân, là bóng cây thôi.”

“Thật không?” Mộc Lăng tò mò.

Tần Vọng Thiên gật đầu, nghĩ nghĩ một chút liền đứng lên: “Ta đi xem cho ngươi.” Nói xong, liền đẩy cửa ra ngoài, Mộc Lăng tiếp tục cuộn chặt trong chăn nhìn ra ngoài.

Tần Vọng Thiên ra ngoài rồi, tìm Giáp Ất Bính Đinh đến, bảo bọn họ một lát nữa ở bên ngoài vẫy vải trắng, thỉnh thoảng giả sói tru, giả quỷ dọa Mộc Lăng…

Mộc Lăng nằm trong phòng cảm giác bên ngoài âm khí um tùm quỷ khóc sói gào, thấy Tần Vọng Thiên đã trở lại, vội vàng hỏi: “Vọng Vọng, bên ngoài có chuyện gì?”

Tần Vọng Thiên đóng chặt cửa, thấp giọng nói: “Bách quỷ dạ hành a!”

= 口 =… Mộc Lăng hoảng sợ, ngoắc Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, mau lên giường ngủ, đã khuya rồi.”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên thấy gian kế đã thành, lập tức hớn ha hớn hở chui lên giường, đem Mộc Mộc ôm vào lòng.

Mộc Lăng chui chui, sửa tư thế thoải mái bắt đầu ngủ, đang hạnh phúc, chợt nghe thấy từ ngoài tường có người than: “Ta chết thật thảm quá… Chết thật thảm quá…”

“Nha a…” Mộc Lăng kêu thảm một tiếng, ôm Tần Vọng Thiên hỏi: “Vọng Vọng, cái gì vậy a, cái gì vậy!”

Tần Vọng Thiên cũng cảm thấy rất khó hiểu, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, khi nãy chỉ phân phó Giáp Ất Bính Đinh ở bên ngoài vẫy vải trắng này nọ, sao lại biến ra nhiều thứ như vậy a.

“Mộc Mộc!” Tần Vọng Thiên cũng không nghĩ nhiều, thấy Mộc Mộc nhảy vào lòng mình… Sau đó, lại một lần nữa ăn sạch sẽ.

Ngày hôm sau, Tần Vọng Thiên thần thanh khí sảng vươn vai một cái đi ra ngoài, đã thấy Giáp Ất Bính Đinh đang đốt vàng mã.

“Các ngươi làm gì vậy a?” Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Mới sáng sớm, thật xui xẻo!”

“Đại ca, không phải a, tối hôm qua ngươi có nghe thấy thanh âm không a?”

“Thanh âm gì?” Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi.

“Tiếng gào khóc thảm thiết a, còn có tiếng người nói cái gì mà, ta chết thật thảm này nọ.” Giáp Ất Bính Đinh nghiêm mặt nói.

“Cái gì?” Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn bốn người: “Không phải các ngươi làm sao?”

Giáp Ất Bính Đinh nhìn nhau lắc đầu: “Không phải a.”

https://thuviensach.vn

“A…” Tần Vọng Thiên hít sâu một hơi, xoay người chạy vào phòng, vừa chạy vừa la: “Mộc Mộc, chúng ta tìm một pháp sư đến trừ tà, nhân tiện tìm một pháp sư đến khiêu đại thần đi!” [đây http://baike.baidu.com/view/59609.htm, các tình iêu qt nhé~ ta chỉ thấy nó giống lên đồng =.=]

…

Ngoài cửa, Giáp Ất Bính Đinh liếc mắt nhìn nhau cười giảo hoạt, cuối cùng cũng dọa được hai người một lần, báo thù nỗi khổ bị ức hiếp lâu nay.

Từ đó về sau, hằng năm ngày mười bốn tháng bảy Tu La Bảo đều phải làm pháp sự, thành kính không gì sánh được…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại 10

Mùa nóng cuối cùng cũng đến rồi, may là tại Mạc Bắc không nóng, dù ban ngày thỉnh thoảng cũng sẽ có một trận nắng gắt, nhưng đến đêm lập tức sẽ chuyển lạnh, còn phải đắp chăn.

Mộc Lăng ban ngày trốn trong phòng phẩy quạt hương bồ, đêm lại trốn trong chăn cảm thán, Mạc Bắc hay nhất ở chỗ mùa hè không nóng, tốt hơn ở Thục Trung nhiều, đi đến đâu cũng như là lò lửa.

Tối hôm đó, Mộc Lăng đang vừa lười biếng dựa vào trên người Tần Vọng Thiên đọc sách, vừa ăn nho Tần Vọng Thiên bỏ vào miệng, thì có người đến báo, nói có thư từ Hắc Vân Bảo.

Mộc Lăng nheo mắt, tâm nói, thư? Thời điểm không lễ không tết gửi thư cái gì a? Sẽ không phải là có chuyện gì xảy ra chứ, vội vàng nhận thư. Vừa mở ra xem, Mộc Lăng vui vẻ, trên thư chỉ có một câu, thể chữ liễu thanh tú vừa nhìn là biết do Tiểu Hoàng viết —— Mộc Mộc, ba ngày sau, ta và Tư Đồ đến thăm.

Tinh thần Mộc Lăng lập tức tỉnh táo, hạ mông ngồi xuống cười trộm nói: “Hảo cho ngươi Tư Đồ a, lúc chờ ngươi ngươi không đến, bây giờ chạy không được nữa rồi!”

Tần Vọng Thiên hơi giật mình hỏi: “Mộc Mộc a, người ngươi vẫn không muốn gặp nhất không phải Tư Đồ sao, lần nào gặp ngươi cũng đều bị hắn khi dễ rất là thê thảm!”

https://thuviensach.vn

“Đến ngươi cũng nói hắn khi dễ ta!” Mộc Lăng xắn tay áo: “Lão tử đời này chỉ khi dễ người khác, còn chưa bị người khác khi dễ, lần này ta lập kế hoạch trả thù thật hoàn mỹ, chờ Tư Đồ đến, liền hảo hảo mà giáo huấn hắn! Hừ hừ hừ.”

Tần Vọng Thiên cảm thấy dáng vẻ của Mộc Lăng rất là đáng yêu, liền nói: “Ngươi muốn chỉnh Tư Đồ thế nào a? Có cần ta giúp không?”

Mộc Lăng híp mắt nhìn Tần Vọng Thiên: “Ngươi sẽ không lâm trận phản chiến chứ? Ta cảm thấy giao tình của các ngươi rất tốt, thường xuyên cùng uống rượu, cùng uống rượu đối với nam nhân mà nói chính là một loại biểu hiện hữu tình!”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, túm lấy Mộc Lăng nói: “Tư Đồ hắn cứ khi dễ ngươi, ta cũng nhìn không được, hơn nữa, người của Tu La Bảo chúng ta sao có thể để cho người khác khi dễ chứ?! Tô chè đậu đỏ lần trước chính là thị khả nhẫn thục bất khả nhẫn, ta giúp ngươi!” [thị khả nhẫn thục bất khả nhẫn: Ngay cả cái này đều có thể chịu được, còn có cái gì không thể nhẫn nhịn thụ aka đỉnh điểm không thể nhịn được nữa]

Mộc Lăng nghe xong đương nhiên cực kì cao hứng, cọ cọ Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng a, ta vốn nghĩ ngươi là một tiểu hài tử chết tiệt ăn cây táo rào cây sung giảo hoạt xấu xa tâm cơ nặng, thì ra ngươi cũng hiểu đạo lý như thế.”

Tần Vọng Thiên vô lực, nhéo mũi Mộc Lăng: “Ngươi chắc là đang khen ta chứ?”

Mộc Lăng cười hì hì đưa tay: “Vậy, đưa Độ Tiên Thảo cho ta mượn dùng một chút!”

Tần Vọng Thiên giật mình nhìn Mộc Lăng: “Ngươi muốn hạ dược Tư Đồ?”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nheo mắt, nguy hiểm nói: “Ha hả a… Ta muốn cho Tiểu Hoàng phản công thành công!”

Tần Vọng Thiên nhướng mày một cái, gật đầu: “Ân… Đây đúng là phương pháp chỉnh Tư Đồ hay nhất, nhưng mà dược thì không thể tùy tiện đưa cho ngươi a, bởi vì… nếu vậy ta cũng sẽ có mối nguy hiểm nhất định.”

Mộc Lăng nghiến răng, mắng thầm, tiểu hài tử chết tiệt cũng rất thông minh, bị hắn phát hiện rồi!

Tần Vọng Thiên cười tủm tỉm nói với Mộc Lăng: “Ngươi nghĩ xem a, ta có thể đánh ngang tay với Tư Đồ, thêm ngươi, hai ta nhất định có thể thắng được hắn!”

Mộc Lăng ngửa mặt đảo mắt một cái, nói: “Đánh thắng hắn thì được cái rắm a, chẳng lẽ ngươi muốn hai ta liên thủ đánh cho Tư Đồ nằm bò, sau đó để Tiểu Hoàng cường bạo hắn?”

“Khụ khụ… ” Tần Vọng Thiên xua tay: “Không phải a, Tiểu Hoàng cũng không phải dạng đó a.”

“Cho nên mới nói, tiểu hài tử chết tiệt Tiểu Hoàng kia cũng không mấy hăng hái.” Mộc Lăng oán niệm, Tần Vọng Thiên sáp gần đến nói: “Mộc Mộc, không cho gọi người khác là tiểu hài tử chết tiệt, chỉ được gọi ta!”

Mộc Lăng đưa tay nắm tóc hắn: “Tiểu hài tử chết tiệt, nghĩ cách cho ta! Không thể dùng Độ Tiên Thảo, làm cách nào bắt Tư Đồ làm thụ a!”

Tần Vọng Thiên hơi vô lực nhìn hắn một lát, nói: “Đối phó Tư Đồ không thể dùng dược a! Phải khiến hắn không có cách từ chối, ngoan ngoãn làm thụ!”

“

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, nếu hắn không muốn, Tiểu Hoàng tuyệt đối sẽ không bức hắn, hơn nữa Tư Đồ còn có thể liên hống đái phiến[dùng thủ đoạn lừa gạt để đạt được mục đích].” Tần Vọng Thiên nói: “Phải dùng kỳ chiêu mới được!”

“Kỳ chiêu gì?” Đầu Mộc Lăng lại xoay một vòng.

Tần Vọng Thiên cười trộm mấy tiếng: “Theo ta thấy phương pháp hay nhất là, khổ nhục kế!”

“Khổ nhục kế?” Mộc Lăng suy nghĩ.

“Ngươi nghĩ a, Tư Đồ sợ nhất là gì?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng.

“Ân… Sợ nhất Tiểu Hoàng không cần hắn nữa.” Mộc Lăng vỗ đầu: “Có rồi, ta bảo Tiểu Hoàng cùng ta hợp tác là được!”

“Đúng vậy!” Tần Vọng Thiên cười tủm tỉm: “Có uống dược, cũng phải để Tiểu Hoàng uống, tốt nhất là uống xong nhất định phải công, không công được sẽ khó chịu, vậy thì Tư Đồ chắc chắn không thể để Tiểu Hoàng cùng người khác làm gì đó… Cho nên chỉ có thể tự dâng mình lên!”

“Ha hả a…”Mộc Lăng cười tủm tỉm gật dầu: “Phương pháp này thật tốt nha!” Nói xong, mờ ám liếc mắt nhìn Tần Vọng Thiên: “Không biết có áp dụng được với người nào đó không a.”

Tần Vọng Thiên biến sắc, cảnh cáo trước: “Nha, ta nghĩ cách cho ngươi nha, ngươi không được đối phó ngược lại trên người ta!”

Mộc Lăng liếc mắt ngắm Tần Vọng Thiên: “Dễ cho ngươi quá, ta có phản công cũng là bằng thực lực, ngươi chờ cho ta! Hừ.” Nói xong , Mộc Lăng xuống giường.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đi đâu vậy a?” Tần Vọng Thiên cuống quýt: “Đêm đã khuya rồi, ngủ đi.”

“Ta đi phối dược!” Mộc Lăng mang hài vào nhàn nhã đi ra, Tần Vọng Thiên nghĩ nghĩ một chút, điềm tĩnh đi theo, Mộc Lăng đóng cửa dược lư không cho hắn vào, Tần Vọng Thiên bám cửa giả đáng thương: “Mộc Mộc, không có ngươi ta ngủ không được!”

Lăn qua lăn lại hồi lâu, chướng tính đấu không lại mặt dày, Mộc Lăng không thể làm gì hơn là thả Tần Vọng Thiên vào dược lư, kết quả là, Mộc Lăng chuyên tâm phối dược, Tần Vọng Thiên nằm trên giường trúc ngủ.

Chỉ chớp mắt đã qua ba ngày, sáng sớm hôm đó, một chiếc xe ngựa lớn đến ngoài Tu La Bảo, phía sau còn kéo theo chút đặc sản, là Tiểu Hoàng và Tư Đồ đến.

“Bang chủ! Hoàng tiên sinh!” Phùng Ngộ Thuỷ mừng phát rồ, từ trong Tu La Bảo vọt ra, Tư Đồ thấy Phùng Ngộ Thuỷ có vẻ như đã cao lớn hơn một chút, cũng bật cười, thầm nói tiểu tử gốc này cuối cùng cũng có một bộ dáng đại nhân rồi, đưa tay vén màn xe, bế Tiểu Hoàng xuống.

Tiểu Hoàng xuống xe rồi, trước tiên chào hỏi Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân theo tới phía sau một chút, phân phó các huynh đệ Hắc Vân Bảo đi cùng chuyển đặc sản Thục Trung mang đến cho Tu La Bảo vào trong.

Huynh đệ Tu La Bảo đương nhiên không xem người của Hắc Vân Bảo là người ngoài, vội vàng mở rộng cửa nghênh tiếp.

“Hoàng Hoàng!” Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đích thân ra đón, Mộc Lăng chạy vội ra ôm Tiểu Hoàng, chân mày Tư Đồ giật giật, nhưng vẫn nhịn xuống không đánh Mộc Lăng, để hắn cùng Tiểu Hoàng cọ qua cọ lại, vấn an đây đó.

https://thuviensach.vn

“Hoàng Hoàng, sao ngươi gầy thế?” Mộc Lăng kéo Tiểu Hoàng đến gần nhìn trên nhìn dưới, phẫn nộ chỉ Tư Đồ: “Ngươi nuôi thế nào vậy? Người ta càng nuôi càng béo, ngươi sao càng nuôi càng gầy?!” [thế chồng chú nuôi chú chú có béo ra cho không =.=]

Tư Đồ cũng nổi trừng Mộc Lăng: “Ngươi nghĩ là ta muốn sao, lão tử còn sốt ruột hơn ngươi! Ngươi mau bắt mạch, gần đây Tiên Tiên không chịu ăn gì, chẳng lẽ bị bệnh!”

Mộc Lăng cả kinh, vội vàng kéo tay Tiểu Hoàng lên bắt mạch, chẩn một lúc lâu, Mộc Lăng hiểu ý, cười nói: “Hoàng Hoàng, ngươi bị cảm nắng rồi… Thục Trung nóng lắm phải không?”

“Ân.” Tiểu Hoàng gật đầu: “Năm nay nóng hơn năm trước.” Nói đến đây, còn rất bất mãn liếc mắt nhìn Tư Đồ, Tư Đồ xấu hổ.

Mộc Lăng híp mắt trừng Tư Đồ: “Chắc chắn là tên cầm thú nhà ngươi giữa lúc nóng như thế còn làm tới làm lui, khiến cho Hoàng Hoàng mệt chết!”

Khóe miệng Tư Đồ giật giật, nhìn Tiểu Hoàng: “Hắn cũng không chịu nói cho ta biết, ta thấy hắn cứ hăng hái dán đến trên người ta, còn tưởng là hắn muốn.”

Tiểu Hoàng mếu mếu mếu: “Không phải đã nói không muốn nữa rồi sao, người ngươi mát, cho nên mới dán lên.”

Tư Đồ sáp qua nhỏ giọng nói: “Ta làm sao biết a, bình thường ngươi vẫn nói không muốn.”

Mặt Tiểu Hoàng đỏ hồng, nhỏ giọng mắng: “Đừng… Đứng bên ngoài nói bậy nữa!”

https://thuviensach.vn

Miệng Tư Đồ ngoan ngoãn câm lại, tay nhéo mông Tiểu Hoàng một cái.

Mộc Lăng nhìn cảnh này nghiến răng đến muốn gãy luôn, miệng mắng lưu manh, tay kéo Tiểu Hoàng đi vào trong: “Đi Hoàng Hoàng, đi vào trong ngồi nói chuyện, bên ngoài nắng.”

“Ở đây thật mát mẻ nha.” Tiểu Hoàng nói: “Hơn Thục Trung nhiều lắm.”

Mộc Lăng đắc ý: “Đương nhiên!”

Tư Đồ bĩu môi, nói thầm: “Mùa đông lạnh muốn chết, xuân thu bão cát lớn… Cũng chỉ còn mùa hè.”

Mộc Lăng quay đầu lại hung hăng trừng nói, rủa thầm, ngươi cứ nói đi, chờ xem ta thu thập ngươi!

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy ánh mắt Mộc Lăng nhìn hắn có gì đó rất quỷ dị, tim thình thịch mấy tiếng, ân? Mộc Lăng dường như có âm mưu gì đó!

An bài phòng ở xong, Mộc Lăng ôm Tiểu Hoàng nói: “Hoàng Hoàng, đêm nay hai ta ngủ chung đi!”

Hai Tròng mắt Tư Đồ sắp trừng tới rớt ra luôn: “Thối mộc đầu, ngươi muốn chết a!”

Tiểu Hoàng cũng cọ cọ trên người Mộc Lăng, nói với Tư Đồ: “Hôm nay ta muốn ôn chuyện với Mộc Lăng, Tư Đồ, ngươi ngủ một mình!”

Tư Đồ đáng thương nhìn Tiểu Hoàng: “Tiên Tiên, ta thì sao? Ta làm sao bây giờ a?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng và Mộc Lăng liếc mắt nhìn nhau, xoay mặt nhìn Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ, vỗ vỗ Tư Đồ: “Đi, hai ta đi uống rượu, ta có chôn mấy bình rượu thượng hạng.”

Tư Đồ suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng không tồi, cùng Tần Vọng Thiên ra ngoài uống rượu.

Vào đêm sau khi ăn xong bữa tối, Mộc Lăng và Tiểu Hoàng rửa mặt xong, liền ngồi xuống bên giường. Mộc Lăng chải đầu cho Tiểu Hoàng, nhìn vai Tiểu Hoàng, nói: “Hoàng Hoàng, ngươi còn gầy hơn ta! Tư Đồ đáng chết, không biết chăm lo thế nào, ngươi ở lại Tu La Bảo đi, không nuôi cho béo ta không tha cho ngươi đi!”

Tiểu Hoàng gật đầu: “Ân, chủ yếu là Thục Trung quá nóng, không muốn ăn gì cả, nhưng đến Tu La Bảo đã tốt hơn rồi, thời tiết tốt trù tử cũng tốt, hôm nay ta ăn rất nhiều.”

Mộc Lăng chải đầu cho Tiểu Hoàng xong, bò xuống giường, cầm hộp điểm tâm trên bàn đến, đưa cho Tiểu Hoàng, nói: “Đây là Vọng Thiên Cao, rất ngon, chỉ dùng hoa của Vọng Thiên làm ra, bên trong có quả hạch đào và nho khô, ngươi ăn nhiều một chút, ăn tối mau béo lên!”

“Ân.” Tiểu Hoàng cầm một khối chậm rãi cắn: “Thật thơm.”

Mộc Lăng cũng cầm một khối, ngồi song song với Tiểu Hoàng, đưa tay giúp Tiểu Hoàng lót một cái gối ra sau lưng, hỏi: “Hoàng Hoàng, gần đây chuyện ở Hắc Vân Bảo thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi.” Tiểu Hoàng gật đầu, cười nói: “Thật ra đa số chuyện đều là do Lô phó bang chủ và Tứ Nương giải quyết, ta chỉ ra chủ ý, không mệt chút nào.”

https://thuviensach.vn

“Chỉ khổ cực cho Tứ Nương, Hân Hân cũng đã bốn tuổi rồi.” Tiểu Hoàng gặm Vọng Thiên Cao, nói với Mộc Lăng: “Ta và Tư Đồ đã thương lượng rồi, chờ khi nào rảnh rỗi sẽ để Tứ Nương nghỉ ngơi một thời gian, hay nhất là sinh thêm một oa oa, Lô đại ca cũng nói chỉ mình Hân Hân ít quá, muốn sinh mười mấy.”

“Khụ khụ…”Mộc Lăng sặc, vội vàng uống nước: “Tên ngốc này, làm sao được chứ!”

Tiểu Hoàng cũng cười, hỏi: “Tu La Bảo thì sao?”

“Ân.” Mộc Lăng gật đầu: “Vọng Vọng tuy rằng cũng không thích quản sự lắm, nhưng dù sao cũng hơn Tư Đồ được một chút, hơn nữa còn có Giáp Ất Bính Đinh, Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân cũng làm được. Đến lúc Tứ Nương có hài tử rồi, ta cho Thủy Thủy và Vân Vân đến Hắc Vân Bảo giúp đỡ, vậy thì Tứ Nương sẽ rảnh rỗi hơn!”

Tiểu Hoàng gật đầu, lại đưa tay lấy một khối cao, Mộc Lăng nhìn hắn một lát, cảm thấy đã có thể vào chủ đề chính rồi, liền ghé sát vào hỏi: “Hoàng Hoàng a? Đã phản công thành công chưa?”

Động tác Tiểu Hoàng ngừng lại một chút, ỉu xìu nhìn Mộc Lăng, lắc đầu.

“Vô dụng vậy a!” Mộc Lăng tà mắt nhìn hắn.

“Không có biện pháp.” Tiểu Hoàng ủy khuất nói: “Tư Đồ thật sự quá khôn khéo , mỗi lần ta bị hắn áp tới là đã choáng váng rồi, đến lúc hiểu được, đã không còn kịp rồi, hơn nữa ta lại không thể ép buộc hắn.”

Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Vậy ngươi còn muốn phản công không?”

Tiểu Hoàng nhìn Mộc Lăng, thấy hắn đầy mắt đều là “Ta có biện pháp”, liền gật đầu: “Mộc Mộc, có phải ngươi có cách không? Ta muốn!”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là có!” Mộc Lăng cười ha hả ghé sát tai Tiểu Hoàng thì thầm một lúc lâu.

Tiểu Hoàng vừa nghe vừa gật đầu: “Ân, ta đã biết! Ý này hay!”

Mộc Lăng thấy Tiểu Hoàng chịu phối hợp, tâm tình thư sướng, hi hi cười trộm: “Tư Đồ a Tư Đồ, lần này ta không hảo hảo chỉnh ngươi không được!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Phiên Ngoại 11

Đêm đó, Tiểu Hoàng và Mộc Lăng thương lượng hết một đêm, vạch kế hoạch chi tiết, sau đó mỹ mãn nằm xuống ngủ, Tiểu Hoàng ngủ một lúc, lại hỏi Mộc Lăng: “Mộc Mộc a, có khi nào thất bại không?”

Mộc Lăng khoát tay, ngáp một cái: “ên tâm, lần này bảo đảm không thất bại!” Nói xong đưa tay vỗ vỗ Tiểu Hoàng: “Ngủ đi, mấy ngày này phải ăn nhiều ngủ nhiều, giữ gìn thể lực!”

“Ân.” Tiểu Hoàng gật đầu, cười tủm tỉm ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Tiểu Hoàng và Mộc Lăng rời giường, Tần Vọng Thiên và Tư Đồ đã chờ sẵn trong sân rồi, trên bàn bày đầy thức ăn, Mộc Lăng và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, ngồi xuống, chăm chỉ ăn điểm tâm.

Tư Đồ hơi nghi ngờ nhìn Tiểu Hoàng đang nỗ lực ăn, rót một chén sữa đậu nành cho hắn: “Tiên Tiên, uống chút gì đi, hôm nay ăn ngon miệng vậy sao?”

“Ân.” Tiểu Hoàng cười cười, trong miệng dồn đầy thức ăn, nhai a nhai, nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ tâm ngứa, nói: “Một lát nữa ăn xong rồi, chúng ta đi dạo xung quanh được không?”

“Hảo nha.” Tiểu Hoàng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng vẫn như cũ rất ngon miệng ăn thức ăn của hắn, Tần Vọng Thiên tà mắt nhìn Mộc Lăng —— chuẩn bị tốt rồi?

Mộc Lăng đá đá mày —— vạn vô nhất thất! [không chút sai sót]

Ăn điểm tâm xong, Tiểu Hoàng và Tư Đồ ra ngoài đi dạo, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng vẫn như mọi ngày, ai làm việc nấy.

Cả ngày, tâm tình của Tiểu Hoàng đều rất tốt, hai người đi dạo trong Tu La Bảo, bữa trưa các trù tử của Tu La Bảo xuất hết bản lĩnh ra làm thức ăn, Tiểu Hoàng ăn rất ngon miệng. Tư Đồ cũng vui vẻ, Mấy hôm trước Tiểu Hoàng không ăn được gì, trong khoảng thời gian ở Tu La Bảo, mỗi ngày đều ăn được nhiều như vậy, vậy đến khi trở lại Thục Trung, thì có thể tròn tròn một vòng nữa rồi… Trong đầu Tư Đồ tưởng tượng đến cảnh Tiểu Hoàng béo béo tròn tròn, nhịn không được nuốt nước bọt một cái.

Nhưng trong lòng Tư Đồ vẫn có chút nghi ngờ, sao Tiểu Hoàng lại khác thường như thế, hắn liếc mắt nhìn Mộc Lăng một cái, Mộc Lăng còn đang chăm chỉ ăn, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Tư Đồ rót chén rượu tiếp tục uống, ngực khó hiểu, chẳng lẽ thật sự là mình nghĩ nhiều?

Mộc Lăng thì vừa gặm đùi gà vừa cười, thầm nói, Tư Đồ, ta đương nhiên sẽ không động thủ khi ngươi vừa mới đến, mấy ngày này tính cảnh giác của ngươi còn rất cao không dễ mắc lừa, ta muốn cho ngươi ở vài ngày, chờ đến lúc ngươi hoàn toàn không còn đề phòng nữa, mới để Tiểu Hoàng động thủ, hừ hừ hừ, chờ xem đi!

Quả nhiên, mấy ngày sau đó đều bình yên vô sự, Tư Đồ cũng dần mất cảnh giác, có điều khiến Tư Đồ vui vẻ là Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng mấy ngày nay đều chăm chỉ ăn nỗ lực dưỡng béo, đã béo lên được một vòng rồi, Tư Đồ mỗi khi rảnh rỗi sẽ nhéo nhéo mông Tiểu Hoàng, cảm giác tròn vo lại vừa mềm vừa non, tâm tình vui sướng dị thường. Thấy Tiểu Hoàng có vẻ như đã béo hơn trước đây một chút, Tư Đồ lại bắt đầu tính toán, hay là

https://thuviensach.vn

ăn liền ngay đêm nay đi? Thế nhưng lại có chút do dự, thật vất vả mới vỗ béo được một chút, hay là cứ tiếp tục cố gắng, tiếp tục vỗ béo? Chờ đến ngày thật sự nuôi thành con heo con trắng trẻo mập mạp rồi, ăn luôn một lần trọn vẹn! Dù là cách nào, nghĩ tới cũng thấy là mỹ sự a.

Hôm đó lúc ăn cơm tối, hình như là Tiểu Hoàng ăn có hơi nhiều, tay xoa bụng nói muốn đi dạo xung quanh, Tư Đồ đương nhiên là cam tâm tình nguyện phụng bồi, dưới trăng, hai người chậm rãi đi dạo trên đồng cỏ phụ cận Tu La Bảo.

Đang đi, đột nhiên…

"Ai nha…" Tiểu Hoàng ngồi xổm xuống ôm chân: "Đau quá a."

Tư Đồ thấy trên mặt đất có một con rắn nhỏ màu xám bạc đang bò đi, cả kinh hồn cũng muốn bay mất, giơ tay đập chết con rắn kia, vén ống quần Tiểu Hoàng lên, liền thấy trên cái chân nhỏ trắng trẻo, có vết cắn…

"Tiên Tiên!" Tâm lạnh buốt, cúi đầu nâng chân Tiểu Hoàng lên hút máu ra, sau đó xe một mảnh vải từ tay áo, cột chặt trên chân Tiểu Hoàng, ôm lấy Tiểu Hoàng vừa chạy về vừa la: "Mộc Lăng! Mộc đầu chết tiệt, mau ra đây!"

Tiểu Hoàng được Tư Đồ ôm chạy về, trong nhen nhúm cảm giác tội lỗi, mình lừa Tư Đồ, Tư Đồ còn lo lắng cho mình như vậy…

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đều chạy ra khỏi phòng, thấy Tiểu Hoàng được Tư Đồ ôm về, lập tức xông lên nhìn: "Làm sao vậy?"

"Bị rắn cắn rồi!" Tư Đồ vừa nói, vừa đưa con rắn lúc nãy đã đánh chết qua cho Mộc Lăng xem, "Là con này, ngươi có thể trị được đúng không? Có thể phải không!"

Mộc Lăng cầm lấy con rắn kia, xoa cằm bắt đầu suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói chuyện nha!” Tư Đồ trừng mắt: “Muốn hù chết ta sao!”

“Ai nha, ngươi gấp cái gì, đây không phải rắn độc, Tiểu Hoàng tạm thời không có việc gì.” Mộc Lăng khoát tay.

Tư Đồ nghe được mấy chữ “không phải rắn độc”, mới thả lỏng, thế nhưng nghĩ nghĩ, thấy không đúng, liền hỏi: “Cái gì là tạm thời không có việc a?”

“Thì là tạm thời.” Mộc Lăng nói: “Ngươi biết đây là loại rắn gì không?”

“Làm sao ta biết a.” Tư Đồ tà mắt liếc con rắn kia: “Tới nay chưa từng thấy qua.”

“Ngươi nhìn con rắn này, không phải là màu xám bạc sao?” Mộc Lăng nói: “Nó còn có biệt danh là Dâm Uế Xà.”

“Hả?” Khóe miệng Tư Đồ giật giật: “Cái thứ rắn gì a? Tên kinh tởm như vậy!”

Mộc Lăng đảo mắt, nói: “Độc của loại rắn này không làm người chết, nhưng sẽ làm người dâm.”

Tư Đồ sửng sốt một chút, nói: “Vậy thì tốt quá, có phải nghĩa là Tiên Tiên sẽ muốn cùng ta làm không?”

Mộc Lăng hung hăng liếc mắt trừng hắn: “Ngươi thật sự là tinh trùng thượng não a, suy nghĩ bậy bạ cái gì đó?”

Tư Đồ nhún vai: “Chính ngươi nói vậy, ta thì chưa từng nghe nói qua.”

Mộc Lăng đặt con rắn lên bàn, nói: “Người trúng độc Dâm Uế Xà, phải hành phòng… Nếu như là bị rắn đực cắn, vậy thì khi hành phòng phải

https://thuviensach.vn

ở phía trên, nếu là rắn cái, vậy phải ở dưới."

"Rắn cũng có đực cái sao?" Tư Đồ bĩu môi.

Mộc Lăng thật muốn đá chết hắn: "Ngươi lo cái đó làm gì!"

"Con này là đực hay cái a?" Tần Vọng Thiên hỏi.

"Đực." Mộc Lăng trả lời.

Tư Đồ nhíu mày: "Vậy… Nghĩa là… Cái đó…"

Mộc Lăng lần đầu thấy dáng vẻ Tư Đồ nói năng lộn xộn như vậy, trong lòng sảng khoái a, liền nói: "Nếu trong một canh giờ không hành phòng, thì dâm độc sẽ chuyển hóa thành kịch độc… Không có giải dược."

"Không phải chứ!" Hai tròng mắt Tư Đồ trợn trừng, nhìn nhìn Tiểu Hoàng, chỉ thấy Tiểu Hoàng mặt đỏ hồng cúi thấp đầu.

"Không phải ngươi đang đùa ta chứ?" Tư Đồ nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng nhấc chân tàn nhẫn đạp Tư Đồ một cước: "Ngươi tự xử lý đi, nhưng nếu để quá lâu Tiểu Hoàng có chuyện gì, chính ngươi cũng không có chỗ ngồi khóc đâu, ta cũng không để yên cho ngươi!" Nói xong, kéo Tần Vọng Thiên xoay người đi.

Tư Đồ đứng tại chỗ sửng sốt một hồi, cúi đầu nhìn Tiểu Hoàng, ngồi xổm xuống, ngửa mặt lên đối diện với Tiểu Hoàng: "Tiên Tiên, có đau không?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ đưa tay bế Tiểu Hoàng vào phòng, thả lên giường, đóng cửa lại, bắt đầu cởi y phục.

https://thuviensach.vn

“Cái đó… Tư Đồ?” Tiểu Hoàng ôm chăn hơi chút do dự, trong lòng có cảm giác tội lỗi quá đi…

Tư Đồ nhanh tay nhanh chân cởi áo ngoài, lên giường, cởi y phục cho Tiểu Hoàng: “Tiên Tiên nha, ngươi có biết không a? Sớm biết có ngày này, đã cho ngươi xem đông cung đồ nhiều một chút a, Long Dương thập bát thức này nọ… Bây giờ thì hay rồi, một chút kinh nghiệm cũng không có, ta lại để ngươi làm lần đầu tiên.”

“Ta… Ta có xem qua!” Tiểu Hoàng thốt ra, mặt lập tức đỏ hồng: “Ngươi, mấy thứ này, trời sinh đã biết, cần gì phải học?”

Tư Đồ gật đầu, thấy đã lột y phục Tiểu Hoàng đến tương đối rồi, thả màn giường xuống, mình thì nằm ngửa mặt trên mặt, nói: “Đến đây đi.”

Tiểu Hoàng chớp chớp mắt, nhìn Tư Đồ, Tư Đồ nhìn lại: “Mau chút, nếu không sẽ qua khỏi một canh giờ.”

Tiểu Hoàng nhích nhích đến, nhìn Tư Đồ, nói: “Ngươi… Tin thật sao?”

Tư Đồ cười, đưa tay xoa xoa cằm Tiểu Hoàng, nói: “Ta không thể để ngươi mạo hiểm!”

Tiểu Hoàng cảm động, nghiêm mặt nói: “Tư Đồ, ta sẽ nỗ lực!”

Tư Đồ dở khóc dở cười, nói: “Cụ thể làm thế nào, có biết không?”

Tiểu Hoàng nghiêm mặt lắc đầu, Tư Đồ vô lực.

“Ngươi dạy ta.” Tiểu Hoàng đến gần bắt đầu hôn hôn lên má Tư Đồ: “Ta hảo hảo học.”

Tư Đồ ngơ ngác nhìn Tiểu Hoàng chủ động, cảm giác… Ân, cũng không tệ lắm.

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng cọ cọ trên người Tư Đồ, dọc theo cổ xuống ngực, chậm rãi hôn xuống, Tư Đồ lại cảm giác có bàn tay gãi gãi trong lòng, ngứa ngáy muốn chết! Trên người ngứa ngáy, ngực càng ngứa, tiểu hài tử chết tiệt này, muốn một ngụm ăn tươi.

Tiểu Hoàng ngồi khóa trên người Tư Đồ, Tư Đồ nhướng mày, đưa tay vỗ vỗ lên mông Tiểu Hoàng: "Ân, béo rồi!"

Tiểu Hoàng hơi xấu hổ hỏi: "Có nặng không?"

Tư Đồ bật cười: "Nặng thêm một chút nữa mới tốt, tốt nhất là nặng được như con heo con, tròn vo."

Tiểu Hoàng cười: "Nói bậy, ta sẽ không." Vừa nói, vừa đánh bạo, sờ sờ chỗ nào đó đã hưng phấn bừng bừng của Tư Đồ…

Tư Đồ nhíu mày, trong lòng đấu tranh: "Thật muốn ăn hắn nha, vốn dĩ dưỡng béo rồi bắt lại ăn, không ngờ hiện tại dưỡng béo rồi lại ăn mình!"

Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm chỗ đó một lúc, đang định cúi xuống, há miệng… Lại bị Tư Đồ ngăn lại, "Tiên Tiên?"

Tiểu Hoàng chớp chớp: "Ngươi cũng làm vậy với ta…"

Tư Đồ lắc đầu, nâng cằm Tiểu Hoàng lên, kéo hắn lại gần, hôn lên, nói: "Ta không nỡ, lấy tay là được rồi, ân?"

Tiểu Hoàng sửng sốt một chút, lập tức gật đầu, đưa tay, sờ sờ mấy cái.

Tư Đồ càng thêm oán hận, khó chịu muốn chết…

Tiểu Hoàng không nặng không nhẹ nắm vuốt một lúc, bỗng ngừng, Tư Đồ là tên đã lên dây, thấy Tiểu Hoàng đột nhiên ngừng, liền hỏi: "Sao lại ngừng a?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng lắc lắc cánh tay nói: “Tay mỏi quá…”

“A…” Tư Đồ hít sâu một hơi, tay cào tóc: “Nương a, lão tử nhất định phải làm thịt Mộc Lăng!”

Tiểu Hoàng sửng sốt, thốt ra: “Làm sao ngươi biết… Ân.” Vội vàng che miệng, thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Tư Đồ nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng một hồi: “Quả nhiên là quỷ kế của tên thối mộc đầu kia!”

Tiểu Hoàng do dự một chút, gật đầu.

“Đáng chết.” Tư Đồ hầm hừ: “Xem ta thu thập ngươi thế nào!”

Tiểu Hoàng nhìn nhìn Tư Đồ, nhỏ giọng hỏi: “Vậy… Ta không thể làm nữa sao?”

Tư Đồ thấy Tiểu Hoàng thất vọng ỉu xìu, nói: “Ngươi làm của ngươi, mặc kệ hắn!”

Tiểu Hoàng sửng sốt, giật mình nhìn Tư Đồ, vừa mừng vừa sợ hỏi: “Tư Đồ, ngươi chịu cho ta làm sao?”

Tư Đồ bất đắc dĩ thở dài, tay sờ sờ lọn tóc Tiểu Hoàng rủ xuống trước ngực: “Tiểu ngu ngốc nhà ngươi, muốn ở trên, nói với ta một chút không phải được rồi sao, nếu ta không đồng ý, thì ngươi nài nỉ ta, hoặc là giận dỗi một chút, ta làm sao dám không tuân a, sao phải để rắn cắn một cái làm gì, ngươi đau thịt ta đau lòng.”

Tiểu Hoàng cúi xuống hôn Tư Đồ: “Tư Đồ, ta biết ngươi là tốt nhất mà!”

Trong lòng Tư Đồ rất là dễ chịu, tuy rằng trên người không dễ chịu mấy, bất đắc dĩ xoay người lại, nằm úp sấp trên giường, nói với Tiểu

https://thuviensach.vn

Hoàng: “Đây…”

Tiểu Hoàng thấy được phần lưng Tư Đồ, khắp nơi đầy dấu các vết thương cũ, còn có một dấu ấn chữ “Sinh” được đng vào sau cổ, vươn người tới, hôn lên dấu ấn một cái. [chữ Sinh - 牲, nghĩa là gia súc =.=]

Tâm Tư Đồ khẽ động, nghĩ… Ân, còn chưa đến!

Tiểu Hoàng lấy từ dưới gối đầu ra trơn tề đã được chuẩn bị trước, mặt đỏ hồng đưa tay mò mò, phải thoa nhiều một chút, nếu không Tư Đồ sẽ đau…

Một lúc lâu sau…

“Tiểu hài tử chết tiệt, ngươi thoa xong rồi chưa a!” Tư Đồ nổi giận: “Muốn động thủ cũng phải nhanh nha, dây dưa chết người rồi!”

“Ta… Ta sợ ngươi đau mà.” Tiểu Hoàng mặt mày ỉu xìu nói: “Sao ngươi lại hung ta!”

Tư Đồ vô lực: “Cũng không phải ta muốn hung ngươi, là ta không tốt… Tiên Tiên a, hay là ngươi nhanh lên một chút đi, trơn tề thì qua loa một chút được rồi, hơn nữa, cái đó của ngươi nó cũng không lớn, hẳn là không thành vấn đề.”

“Đáng ghét!” Tiểu Hoàng hung hăng đánh lên mông Tư Đồ một cái: “Nói bậy!”

Tư Đồ cảm thấy… Ân, rất thỏa nghiện, liền nói: “Được rồi, làm được rồi.”

Tiểu Hoàng do do dự dự áp tới.

“Còn chưa vào a?” Tư Đồ lúc này thật sự còn khó chịu hơn chờ chết.

https://thuviensach.vn

“Sắp… Sắp rồi.” Trên trán Tiểu Hoàng đã đổ mồ hôi rồi.

“Tiên Tiên, ngươi nhắm chuẩn một chút.” Tư Đồ vô lực.

Tiểu Hoàng nhỏ giọng nói: “Vào không được…”

“Có cái gì vào không được a?”

Tiểu Hoàng phát hỏa, vỗ lên lưng Tư Đồ một cái, hung dữ nói: “Không cho nói chuyện!”

Tư Đồ bắt đắc dĩ ngậm miệng… Cuối cùng…

“Ai nha!” Tiểu Hoàng kêu nhẹ một tiếng: “Vào rồi.”

Tư Đồ vùi đầu trong gối, thật sự muốn chết rồi, sao Tiểu Hoàng lại ngốc như thế a, sắp lấy mạng hắn rồi!

“Tư Đồ, vào rồi, oa.” Tiểu Hoàng nói với Tư Đồ.

Tư Đồ gật đầu: “Ân, ta còn biết trước ngươi.”

Mặt Tiểu Hoàng đỏ hồng: “Nói nhiều, sau đó thì sao?”

Tư Đồ dở khóc dở cười: “Ngươi hỏi ta sao?”

“Ân.” Tiểu Hoàng gật đầu, điều chỉnh tư thế nằm một chút, nhíu mày: “Tư Đồ thật chặt nha, có hơi đau… Ngươi có đau không vậy?”

Tư Đồ ôm đầu liều mạng cào: “Để ta chết đi!”

Tiểu Hoàng thất kinh: “Đau đến vậy sao?”

Tư Đồ vô lực nói với Tiểu Hoàng: “Mau động, mau động đi Tiên Tiên, mau mau làm cho xong đi a.”

https://thuviensach.vn

“Nga…” Tiểu Hoàng gật đầu, giật mình hỏi: “Cứ như vậy mà động sao?”

Tư Đồ gật đầu: “Mau mau mau!”ọ

Tiểu Hoàng cân nhắc một hồi, động động vào cái, cảm giác bên trong chặt chẽ ấm áp lại mềm mại, đỏ mặt nói: “Tư Đồ, rất thoải mái nha!”

Tư Đồ thầm nói, ngươi thì thoải mái, ta đây sống không bằng chết, chém đầu cũng chỉ là một đao, thống thống khoái khoái lập tức chết ngay, Tiểu Hoàng lại cứ chầm chậm ra chầm chậm vào, sống dở chết dở, còn bứt rứt khó chịu hơn.

“Tiên Tiên.” Tư Đồ nghiêm túc nói: “Ngươi, làm một lần cho xong đi!”

Tiểu Hoàng gật đầu, nằm sấp trên lưng Tư Đồ nói: “Ân, được, nhưng mà, trước tiên để ta nghỉ ngơi một chút, cái đó, ta hơi mệt….”

Tư Đồ câm nín rồi, hắn minh bạch rồi, Tiểu Hoàng đang muốn dằn vặt hắn.

Đại khái sau nửa canh giờ. Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng lưu lại cái cần lưu trong thân thể Tư Đồ, mệt đến nửa sống nửa chết úp trên lưng Tư Đồ, nói: “Tư Đồ, thật thoải mái nha, ta hảo hài lòng.”

Tư Đồ xoay mặt nhìn Tiểu Hoàng, thầm nói, ngươi hài lòng rồi, ta còn đang hưng phấn bừng bừng đây… Nghĩ nghĩ một chút, nắm lấy tay Tiểu Hoàng giúp mình tự giải quyết vấn đề, mặc y phục, rời giường một cước đá văng đại môn, sau đó gọi: “Nấu nước nóng cho ta, mộc đầu chết tiệt, ngươi chờ!”

Sau đó, Tư Đồ đáng thương sau khi bị phản công, ôm Tiểu Hoàng đã phản công thành công nhưng hiện tại đang mệt muốn chết, nhảy vào bồn

https://thuviensach.vn

tắm rửa.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Phiên Ngoại 12

Tiểu Hoàng phản công thành công rồi, Mộc Lăng cũng coi như đã hung hăng giáo huấn Tư Đồ một trận, tuy rằng trong quá trình còn nhiều khúc mắc, nhưng ít nhất nhìn kết quả mà nói, Mộc Lăng cuối cùng cũng giành được thắng lợi, rốt cuộc cũng đã nấu chè đậu đỏ đưa cho Tư Đồ rồi, rốt cuộc cũng báo thù rửa hận rồi.

Chỉ là, mấy ngày nay Tiểu Hoàng vui hớn hở, khi Mộc Lăng hỏi hắn, hắn lại đỏ mặt cười tủm tỉm, rất giống như ở trên là chuyện rất vui vẻ.

Mộc Lăng bực bội rồi, không lý do gì ngay cả tiểu đông tây mềm nhũn nhã nhặn như Tiểu Hoàng cũng đã phản công thành công đại ác lang như Tư Đồ, mà hắn lại không có cách phản công Vọng Vọng, có phải không? Càng nghĩ càng bực bội, Mộc Lăng cả ngày mặt rũ mày chau, miệng ăn cũng thấy nhạt thếch.

Tần Vọng Thiên theo dõi tâm tình và tình trạng thân thể Mộc Lăng bình thường đều là qua lượng cơm ăn, hiện tại lượng cơm Mộc Lăng giảm xuống rõ rệt khiến hắn kinh hãi, chẳng lẽ bệnh thật rồi?

“Mộc Mộc, làm sao vậy?” Tần Vọng Thiên hỏi Mộc Lăng, Mộc Lăng không nói lời nào.

“Mộc Mộc?” Tần Vọng Thiên lại tới gần một chút, Mộc Lăng càng nghĩ càng giận, nhấc chân hung hăng đạp Tần Vọng Thiên một cước, sau đó lại xoay người bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Mộc Mộc kiên quyết đòi ngủ giường riêng, Tiểu Hoàng thấy Mộc Lăng không vui, liền ôm gối đến ngủ cùng hắn, làm Tư Đồ hận đến nghiến răng.

“Mộc Mộc, ngươi làm sao vậy?” Tiểu Hoàng đẩy đẩy Mộc Lăng đang chui trong chăn bực bội nói rầm lầm: “Thân thể khó chịu sao?”

Mộc Lăng không ra, Tiểu Hoàng liền cùng chui vào chăn, đối diện với Mộc Lăng: “Mộc Mộc, làm sao vậy?”

Mộc Lăng híp mắt: “Ta cũng muốn phản công!”

Tiểu Hoàng mở to hai mắt, giật mình hỏi: “Đến bây giờ ngươi vẫn chưa phản công sao? Ta còn nghĩ các ngươi là mỗi người một lần…”

Mộc Lăng nghe xong lửa giận càng bốc cao, bật dậy ngồi xếp bằng trên giường, liền mạng đập gối: “Tiểu hài tử chết tiệt, tiểu quỷ lòng dạ hẹp hòi, lòng dạ hẹp hòi!”

Tiểu Hoàng kéo kéo Mộc Lăng: “Mộc Mộc, đừng đập nữa, có phải ngươi muốn phản công không?”

Mộc Lăng híp mắt nhìn Tiểu Hoàng, nói: “Ta không chỉ muốn phản công, còn muốn trói hắn lại, cột vào giường, hung hăng XXOO!”

Tiểu Hoàng đỏ mặt, ôm gối nói: “Mộc Mộc, hạ lưu quá nha.”

Mộc Mộc phát hỏa: “Then chốt là lão tử chỉ hạ lưu được những lúc không có hắn, thấy hắn ta lại không lưu manh nổi nữa, cho nên công tới công lui cũng công không được… A!”

Tiểu Hoàng thấy Mộc Lăng thẹn quá thành giận, nói: “Cái đó, Mộc Mộc, hay là ngươi luyện tập một chút?”

“Luyện tập thế nào?” Mộc Lăng chớp chớp.

https://thuviensach.vn

“Nga, ngươi lấy cái gối, cột lại, sau đó lưu manh nó, sau đó, cái đó cái đó nó… Ân, sau đó…” Tiểu Hoàng mặt đỏ hồng, giúp Mộc Lăng nghĩ cách, Mộc Lăng im lặng một lúc lâu, đột nhiên nhào đến, ôm Tiểu Hoàng bắt đầu xoa nắn: “Hoàng Hoàng, sao ngươi lại khả ái như thế, sao lại khả ái như thế!!”

“Nha a…” Tiểu Hoàng bị Mộc Lăng đè ra xoa a xoa, nhịn không được kêu lên, quả nhiên… “Ầm” một tiếng, cửa bị đá văng, Tư Đồ vẫn bám riết bên ngoài nghe lén xông vào, bảo vệ bảo bối nhà mình, hung hăng trừng Mộc Lăng: “Ngươi muốn làm gì! Không được khi dễ Tiên Tiên!”

Mộc Lăng trắng mắt lườm Tư Đồ, căm hận nói: “Được rồi được rồi, mang đi đi mang đi đi, ôm bảo bối nhà ngươi về chậm rãi ôn tồn đi, để lại một mình ta oán niệm được rồi.”

Tiểu Hoàng kéo kéo góc áo Tư Đồ, dán qua thì thầm một lúc bên tai Tư Đồ, Tư Đồ dùng vẻ mặt chán ghét nhìn Mộc Lăng: “Ta nói, ngươi cũng là trúng tà rồi, trước đây chưa từng thấy ngươi chịu thiệt a, hiện tại bị một Tần Vọng Thiên trị triệt để, ngươi xem ngươi thật không tiền đồ!”

“Cái gì a!” Mộc Lăng trừng mắt: “Ngươi không biết xấu hổ nói ta?”

Tư Đồ ho khan một tiếng, nói: “Ngươi bỏ dược mê hắn không phải được rồi sao?”

Mộc Lăng ôm má nói thầm: “Hắn từng uống máu ta, bách độc bất xâm, vô dụng.”

Tư Đồ gãi gãi cổ: “Vậy Độ Tiên Thảo đâu?”

Mộc Lăng híp mắt: “Hắn bảo quản, không cho ai đụng tới.”

Tư Đồ lại nghĩ nghĩ một chút, nói: “Ai nha, phí công thế làm gì? Trực tiếp, đánh bẹp ra, sau đó ngươi cường bạo!”

https://thuviensach.vn

“Cút!” Mộc Lăng chụp gối vung qua: “Lưu manh thối!”

Tư Đồ thật hận rèn sắt không thành thép trừng Mộc Lăng: “Vậy ngươi chậm rãi tự giày vò đi, nói cho ngươi biết, muốn làm công thì phải lưu manh! Lưu manh không được sẽ bị áp.” Nói xong, ôm lấy Tiểu Hoàng, nhàn nhã về phòng, miệng nói: “Tiên Tiên, quay về làm được không?”

Tiểu Hoàng ôm cổ Tư Đồ nhỏ giọng nói: “Ta muốn ở trên.”

Châm mày Tư Đồ giật giật mấy cái: “Được, ngươi ở trên… Ha hả a.”

Hai người đi, Mộc Lăng một mình nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được, Tần Vọng Thiên vì bị hắn đuổi ra ngoài, cho nên mấy ngày nay đều ngủ trong sương phòng, cực kì đáng thương mỗi ngày đeo bám hắn. Suy nghĩ một vòng, Mộc Lăng nghĩ tiếp tục thế này không phải cách, câu kia của Tư Đồ cũng không sai, muốn làm công phải biết lưu manh, có điều mình thiếu lưu manh, vậy thì làm theo lời Tiểu Hoàng… Luyện tập đi.

Nghĩ tới đây, Mộc Lăng lục tung phòng lên tìm được sợi dây, sau đó trói cái gối lại… Chuẩn bị cảm xúc hồi lâu, Mộc Lăng đưa tay sờ gối: “Đến đây, cho đại gia ta hôn một cái!”

Sau khi nói xong, Mộc Lăng sờ sờ cằm, hình như còn thiếu lưu manh, lại điều chỉnh lại ngữ điệu một chút: “Ha hả, đến đây, để đại gia ta vui vẻ một chút…”

… Đêm đó, Tần Vọng Thiên một mình nằm trong sương phòng lật qua lật lại không ngủ được, Mộc Lăng thì ôm gối đầu làm lưu manh trong phòng ngủ.

Sau đó, Mộc Lăng cả ngày không thiết cơm nước, mỗi ngày dành thời gian luyện tập, đồng thời dụng tâm học tập mấy tên tiểu lưu manh hắn gặp được, chăm chỉ nghiền ngẫm tinh túy của lưu manh. Hơn nữa mỗi ngày hắn

https://thuviensach.vn

còn lặng lẽ ôm một đống sách Tư Đồ cho hắn về nghiên cứu, cái gì đông cung đồ, long dương thập bát thức a, đều lật đi lật lại xem, khi vừa bắt đầu, Mộc Lăng vừa xem vừa chửi bậy, mắng Tư Đồ lưu manh. Xem nhiều rồi, Mộc Lăng vừa xem vừa tưởng tượng nhân vật bên dưới là Tần Vọng Thiên, vừa nhìn vừa lau nước bọt.

Mấy ngày nay Tần Vọng Thiên bận rộn xử lý bang vụ, mã tràng đã đến thời kì sinh sản, rất nhiều ngựa mẹ sắp sinh ngựa con, cho nên người trong Tu La Bảo đều bận đỡ đẻ và chăm sóc tiểu mã câu. Hơn nữa mấy ngày nay Mộc Lăng giận dỗi với hắn, Tần Vọng Thiên muốn nghĩ cách gì đó, để Mộc Lăng vui vẻ một chút.

Qua nửa tháng học tập, Mộc Lăng cảm thấy mình đã là một lưu manh đạt tiêu chuẩn rồi.

Hôm nay, Mộc Lăng quyết định thực chiến một chút, chạng vạng, Mộc Lăng cùng Tiểu Hoàng ngồi trong sân nói chuyện phiếm, Mộc Lăng đột nhiên đứng lên, nhìn Tiểu Hoàng chằm chằm.

Tiểu Hoàng bị Mộc Lăng nhìn đến tóc gáy dựng đứng, mờ mịt hỏi: “Mộc Mộc, làm sao vậy?”

Mộc Lăng cười tủm tỉm đi tới, đưa tay nhấc cằm Tiểu Hoàng: “Đến đây, cho đại gia ta hôn một cái!”

“A…” Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, đứng tại chỗ ngốc a a nhìn Mộc Lăng, ngây dại.

Mộc Lăng thấy có hiệu quả, tâm tình rất tốt, nghĩ nghĩ một chút, lại đưa tay, nhéo lên lưng Tiểu Hoàng một cái, một vỗ vỗ mông Tiểu Hoàng: “Ân ân, vóc dáng được, ta thích!”

“Nha a!” Tiểu Hoàng kinh hách quá độ rồi, hốt hoảng chạy ra ngoài, vừa lúc Tư Đồ chạy vào, nghe thấy Tiểu Hoàng hét, còn chưa kịp biết

https://thuviensach.vn

chuyện gì, Tiểu Hoàng đã chui thẳng vào lòng hắn.

“Tiên Tiên, làm sao vậy?” Tư Đồ ôm Tiểu Hoàng, thấy Mộc Lăng đứng trong sân, đang cười xấu xa.

“Ngươi muốn chết.” Tư Đồ xoa xoa đầu Tiểu Hoàng: “Tiên Tiên, hắn động kinh đấy, đừng chấp hắn!”

Tiểu Hoàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Mộc Lăng, nói với Tư Đồ: “Tư Đồ, người này hình như không phải Mộc Lăng.”

“A?” Tư Đồ choáng váng: “Có ý gì?”

Tiểu Hoàng sợ hãi nói: “Hắn… Mộc Lăng thật giống như là mấy tên lưu manh hay sắc lang phụ thân gì đó.

= =||| Tư Đồ dở khóc dở cười, Mộc Lăng sẽ không tin mấy lời hắn nói là thật chứ? Đang nghĩ ngợi, không ngờ Mộc Lăng lắc lư đi tới, đi tới sát cạnh Tư Đồ và Tiểu Hoàng, quan sát Tư Đồ một chút, đột nhiên đưa tay nâng cằm Tư Đồ, cười háo sắc: “Đến đây, cho đại gia hôn một cái!”

= 口 =… Tiểu Hoàng há to miệng, Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân tình cờ đi ngang qua cũng há to miệng, Mộc Lăng mới vừa làm gì vậy? Hắn làm gì vậy! Hắn vừa mới trêu ghẹo Tư Đồ! Là trêu ghẹo Tư Đồ đó a.

Miệng Tư Đồ càng há to hơn, hiện trường yên lặng một lúc lâu, sau đó thì Tư Đồ mặt tái mét, nhào qua túm lấy Mộc Lăng, Gọi Tiểu Hoàng: “Tiên Tiên, nhanh đi lấy đũa và muối tới đây, mộc đầu này bị bẩn đông tây bám vào người!”

Nga!” Tiểu Hoàng gật đầu: “Ta đã nói mà!”

Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân lập tức xoay người đi lấy vật dụng trừ tà, Mộc Lăng bị gắp ngón tay, vẫy muối ăn đầy người, còn bị khói xông

https://thuviensach.vn

cho ho khù khụ, nhưng tâm tình rất hạnh phúc, bởi vì như thế này biểu hiện hắn thành công rồi, hắn hiện tại đã là lưu manh rồi, cho nên hắn đã có thể phản công rồi.

Vấn đề kế tiếp, là làm sao đem tiểu hài tử Vọng Vọng chết tiệt cột lên giường.

Mộc Lăng đi vòng vòng khắp phòng, chiêu lần trước đã không dùng được nữa, đột nhiên tập kích thì tiểu hài tử chết tiệt đã có đề phòng, hơn nữa hắn còn có thể di huyệt, đánh thì đánh không lại, cho nên chỉ có thể dùng trí, hạ độc lại khó khăn, tiểu hài tử chết tiệt bách độc bất xâm, làm thế nào mới được đây…

Nghĩ tới nghĩ lui, Mộc Lăng vẫn nghĩ Độ Tiên Thảo là biện pháp tốt nhất, nhưng mà, làm sao mới có thể khiến tiểu hài tử chết tiệt Vọng Vọng trúng dược đây? Mộc Lăng nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ ra một ý tuyệt diệu, trước tiên hắn đi tìm Tiểu Hoàng, bàn kế hoạch với Tiểu Hoàng một chút, Tiểu Hoàng lập tức gật đầu nói nguyện ý hỗ trợ. Sau đó, Mộc Lăng lại chui về dược lư, bắt đầu tập trung nghiên cứu dược vật.

Mấy ngày nay Tần Vọng Thiên đã sắp nghẹn chết, Mộc Lăng không cho hắn đụng đến còn chưa nói, còn không thèm để ý đến hắn, cứ thế này phải làm sao đây a, cả ngày hắn đều khó chịu đến chết.

Hôm nay cùng Tư Đồ uống rượu, Tư Đồ đột nhiên hỏi: “Ngươi và tên mộc đầu đó làm sao vậy? Ngủ xa nhau nhiều ngày như vậy, mấy ngày trước hắn còn nói muốn về Hắc Vân Bảo.”

“Cái gì?!” Tần Vọng Thiên kinh hoảng nhảy dựng lên: “Như vậy sao được?”

“Cho nên mới hỏi ngươi có chuyện gì?” Tư Đồ hỏi: “Các ngươi đã bao lâu không hành phòng rồi?”

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên vô lực: “Nửa tháng rồi.”

Tư Đồ giật mình: “Như vậy làm sao được a? Ngươi cẩn thận thối mộc đầu đó thay lòng đổi dạ a.”

“Có… Có sao?” Tần Vọng Thiên giật mình, thầm nói không phải đâu, Mộc Mộc rất thương hắn mà!

“Loại chuyện này, nói mỗi ngày mỗi làm thì hơi quá, nhưng ít nhất hai ba ngày phải có một lần.” Tư Đồ vừa uống rượu vừa nói: “Nếu không sẽ trở nên xa cách!”

“Nhưng mà, Mộc Mộc không muốn làm a.” Tần Vọng Thiên nói: “Ta lại không thể ép hắn.”

Tư Đồ bật cười: “Có rất nhiều phương pháp khiến hắn muốn, không nhất định phải ép buộc hay liên hống đái phiến, không phải ngươi có thứ tốt hiếm có trong thiên hạ sao?”

“Ý ngươi là… Độ Tiên Thảo?” Trong lòng Tần Vọng Thiên khẽ động, nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ lại uống một ngụm rượu: “Tố ái tố ái, tố rồi mới có ái, có ái sẽ tố, ngươi nói có phải không?”

Tần Vọng Thiên cân nhắc một chút, chạm cốc với Tư Đồ: “Có lý!”

Tần Vọng Thiên mừng vui hớn hở đi chuẩn bị, Tư Đồ thu bình rượu lại nhìn Tiểu Hoàng: “Như vậy được rồi chứ?”

Tiểu Hoàng gật đầu, kiễng chân hôn Tư Đồ: “Ân, ngươi là tốt nhất!”

Đêm đó, Tần Vọng Thiên chuẩn bị một bàn cơm tối cực kì phong phú, lại chuẩn bị một bầu rượu, hắn cẩn thận đun Độ Tiên Thảo trong nồi canh, bưng khay, đi tới trước cửa phòng Mộc Lăng.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên đưa mắt nhìn vào trong, ngực nói thầm: “Mộc Mộc, ngươi chờ, ta tới rồi! Đêm nay nhất định phải làm được.”

Mộc Lăng ngồi trên giường đọc sách, nguy hiểm nhìn Tần Vọng Thiên ngoài cửa, ngực nói thầm: “Vọng Vọng, ngươi chờ, ta đã chuẩn bị tốt rồi, đêm nay nhất định phải phản công thành công!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Phiên Ngoại 13

Tần Vọng Thiên bưng mâm thức ăn đã chuẩn bị tỉ mỉ vào, Mộc Lăng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vẫn như bình thường, lực chú ý đều bị thức ăn hấp dẫn hết.

"Đã ăn chưa?" Tần Vọng Thiên cười tủm tỉm hỏi.

Mộc Lăng chép miệng: "Chưa ăn."

Sau khi Tần Vọng Thiên đi vào cửa thì cài then lại, bước nhanh tới cạnh Mộc Lăng, cười nói: "Ta bảo trù tử làm cho ngươi đây, nếm thử."

Mộc Lăng hút nước bọt, nhận bát cơm bắt đầu ăn, vừa ăn vừa hỏi Tần Vọng Thiên: "Ngươi ăn chưa? Ăn một chút!"

Tần Vọng Thiên sợ mình không ăn sẽ khiến Mộc Lăng hoài nghi, cũng cầm bát ăn một chút, chỉ là không hề đụng đến chén canh kia, mà Mộc Lăng thì lại là húp canh sột soạt sột soạt, vùi đầu nỗ lực ăn. Tần Vọng Thiên cảm thấy rất mĩ mãn, chuẩn bị một lát nữa sẽ ăn đến Mộc Lăng.

Mộc Lăng ăn uống no đủ rồi xoa bụng, dựa vào giường, ợ một cái, nói: "Vọng Vọng a, tài nghệ nấu cơm của ngươi lại tiến bộ rồi nha."

Tần Vọng Thiên nhích nhích qua, tựa bên người Mộc Lăng, thấp giọng hỏi: "Mộc Mộc, đêm nay ta ngủ trong phòng được chưa a?"

Mộc Lăng gật đầu: "Được rồi." Nói xong, đứng lên, ra sân đi bộ hai vòng, tạm gọi là tiêu thực, sau đó lại nấu một bồn nước nóng tắm rửa thay y

https://thuviensach.vn

phục, chuẩn bị tốt toàn bộ rồi, Mộc Lăng lại nhàn nhã đi ra, nằm thẳng lên giường, đắp chăn ngủ.

Tần Vọng Thiên choáng váng, nhất thời không hiểu, đưa tay đẩy đẩy Mộc Lăng: “Mộc Mộc, ngươi…”

Mộc Lăng trở mình một cái, cười tủm tỉm nhìn Tần Vọng Thiên hỏi: “Có phải ngươi thấy rất kì quái, sao ta lại không trúng Độ Tiên Thảo không a?”

Tần Vọng Thiên cả kinh, trong nháy mắt đã minh bạch rồi, hơn nữa cùng lúc đó, lại cảm giác toàn thân vô lực, cơ thể nóng bừng, giống như có một luồng hơi nóng đang đảo lộn.

“Ách… Mộc Mộc, ngươi?” Tần Vọng Thiên mở to hai mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng đem hết mấy bộ dáng lưu manh học được gần đây ra sử dụng, đưa tay nhấc cằm Tần Vọng Thiên lên: “Nào, đêm nay hảo hảo hầu hạ đại gia!”

Tần Vọng Thiên nhíu mày: “Mộc Mộc… Ngươi ăn trúng thứ không sạch sẽ gì rồi?”

Mộc Lăng híp mắt, cười hì hì: “Vọng Vọng? Ngươi thích ôn nhu một chút? Hay mạnh mẽ một chút? Bản thân ta thì thích mạnh mẽ một chút! Ha ha hả ha hả!”

Tần Vọng Thiên nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng nghĩ đến hơn mười hướng, thế nào cũng không rõ là Mộc Lăng rốt cuộc bị làm sao, chợt nghe Mộc Lăng cười nói: “Ta đã biết ngươi nhất định sẽ bỏ Độ Tiên Thảo vào thức ăn, cho nên trước đó ta là uống dược trước, tuy rằng Độ Tiên Thảo không có giải dược, nhưng có thể dự phòng, ta dùng trước chút dược, sau đó dù có ăn Độ Tiên Thảo, nên không có chuyện gì cả, hắc hắc hắc.”

https://thuviensach.vn

“Ta thì sao?” Tần Vọng Thiên đã cảm giác được tình trạng của mình không ổn rồi, nhìn Mộc Lăng: “Ta bị làm sao vậy?”

“Ngươi sao.” Mộc Lăng áp đến, hôn nhẹ Tần Vọng Thiên rồi nói: “Ta dùng đũa chấm canh, rồi dùng bữa… Sau đó ngươi cũng dùng bữa, cho nên mới…”

Tần Vọng Thiên thảm thiết nhìn Mộc Lăng: “Mộc Mộc, sao ngươi lại ám toán ta?”

Mộc Lăng híp mắt kéo áo Tần Vọng Thiên, đặt hắn lên giường: “Tiểu hài tử chết tiệt, là ngươi ám toán ta trước!”

Tần Vọng Thiên bất mãn: “Là vì ngươi không chịu cho ta làm!”

“Nga!” Mộc Lăng gật đầu, cười xấu xa: “Vậy thì hôm nay ta sẽ cùng ngươi làm đến đủ mới thôi!” Nói xong, xoay người ngồi xuống cạnh Tần Vọng Thiên, cố sức kéo áo Tần Vọng Thiên sang hai bên, “Rẹt” một tiếng, y phục rách, ngực Tần Vọng Thiên lộ ra.

Mộc Lăng xem hắn như cái gối đầu mấy hôm nay, vỗ vỗ lên ngực Tần Vọng Thiên, cười đáp: “Nào, để đại gia vui vẻ một chút.”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười: “Ngươi học từ đâu vậy a? Không giống lưu manh chút nào, giống hệt như đại thúc háo sắc.”

Mộc Lăng giận: “Tiểu hài tử chết tiệt!” Vừa nói, vừa móc một đống sách lớn từ dưới giường ra đặt trên giường, tàn bạo nói: “Ngươi đừng đắc ý, hôm nay đến ngươi làm thụ, hai chúng ta có oán báo oán có thù báo thù!”

Tần Vọng Thiên khinh thường nhìn trời: “Hừ, làm cái này mà còn đọc sách…”

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng phát hỏa, moi sợi dây từ dưới gối đầu ra, thuần thục trói hai tay Tần Vọng Thiên lên đầu giường.

Trong lòng Tần Vọng Thiên hơi lo lắng, cảm thấy Mộc Lăng không giống bình thường lắm, như là chịu không nổi nữa muốn trả thù. Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ: "Mộc Mộc ngươi thô bạo quá."

Mộc Lăng cười tà a cười tà: "Thô bạo còn ở đoạn sau, hôm nay cho ngươi nếm thử mùi vị, tiểu hài tử chết tiệt đừng tưởng rằng đại nhân dễ bị khi dễ!"

"Ta khi dễ ngươi khi nào?" Tần Vọng Thiên cầu xin: "Mộc Mộc, chúng ta thương lượng, ngươi muốn làm thì làm, đừng cột ta được không?"

Mộc Lăng lắc đầu: "Không được, ta phải cột, như vậy mới kích thích!"

Vừa nói, Mộc Lăng vừa cởi đai lưng Tần Vọng Thiên, nói: "Vọng Vọng, ngươi có sợ không?"

Tần Vọng Thiên gật đầu, nói nửa thật nửa đùa: "Ta sợ quá."

Mộc Lăng híp mắt: "Hừ hừ, ngươi cứ đắc ý đi, làm này cho ngươi biết lợi hại!" Vừa nói, vừa nhất cổ tác khí đem Tần Vọng Thiên lột sạch sẽ, sau đó buông màn.

Tần Vọng Thiên thấy trên người lành lạnh, liền ngẩng mặt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng vươn một ngón tay, nhẹ nhàng đảo quanh theo xương vai hắn, sau đó chuyển đến trước ngực Tần Vọng Thiên, nhéo nhéo điểm nhỏ nổi lên.

Tần Vọng Thiên hơi ngạc nhiên nhìn Mộc Lăng, thầm nghĩ, Mộc Mộc thật sự bị ám rồi sao, sao chỉ trong vài ngày đã biến từ đầu gỗ hay xấu hổ thành lưu manh tiêu chuẩn rồi? Đương nhiên là Tần Vọng Thiên không

https://thuviensach.vn

biết, thật ra những thứ này đều là do Mộc Lăng học từ trong sách ra, hiện tại cũng không phải hắn đang phi lễ Vọng Vọng, mà là đang tận lực làm hết chức trách của một tên lưu manh!

Sờ soạng mấy cái, Mộc Lăng quên mất bước tiếp theo, lại mở sách ra xem, may mà đã chuẩn bị sẵn, Mộc Mộc đã gấp sách làm dấu hết ở những chỗ quan trọng, còn vẽ kí hiệu, đầy đủ theo trình tự, trên cùng là quyển một sau đó đến hai!

Mở sách ra, Mộc Lăng chăm chú nhìn một lúc, trong sách nói, trước tiên phải cắn lên chỗ nổi lên trên ngực một cái, sau đó xoa toàn thân, kích thích đối phương!

"Ân!~" Mộc Lăng gật đầu, buông sách, sáp tới, "A ô" cắn lên ngực Tần Vọng Thiên một cái.

"Ư…" Tần Vọng Thiên hừ nhỏ một tiếng, Mộc Lăng cắn hơi mạnh, khiến cho hắn không hiểu sao lại hưng phấn lên.

Mộc Lăng thấy mặt Tần Vọng Thiên đỏ bừng, đắc ý nhướng mày, cúi đầu tiếp tục đọc sách: "Ân, bước thứ ba là gì nhỉ…"

Tần Vọng Thiên vô lực, lắc đầu, gọi: "Mộc Mộc."

Mộc Lăng khoát tay: "Đừng ồn ào, mất hết một cái dấu sách rồi!"

Tần Vọng Thiên tiếp tục gọi: "Mộc Mộc, ta không muốn ngươi vừa đọc sách vừa làm, cũng không muốn bị tiểu lưu manh làm!"

Mộc Lăng buông sách, khó hiểu nhìn Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên cười nói: "Không cần đọc sách, cũng đâu phải ngươi chưa làm với ta, làm thế nào hắn là biết chứ?"

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghĩ một chút, thật ra có thể nhớ kĩ, nhưng mà không có sách hắn sẽ hồi hộp lo lắng, còn có chút xấu hổ.

"Nào." Tần Vọng Thiên nói với Mộc Lăng: "Ta muốn làm với ngươi, ngươi xem sách, học lưu manh, như thế cứ như là ta đang làm cùng người khác, ta không thích."

Mộc Lăng sửng sốt, ngẫm lại cũng thấy có lý, liền nói: "Vậy… Ngươi không được phản kháng."

Tần Vọng Thiên lắc đầu, nói: "Ngươi tháo dây ra, ta chỉ cho ngươi làm thế nào."

Mộc Lăng trừng mắt: "Ngươi lại muốn gạt người có phải không?"

Tần Vọng Thiên bật cười: "Ngươi đã cho ta ăn Độ Tiên Thảo rồi, ta còn phản kháng thế nào a?"

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, thấy cũng đúng, hơn nữa Vọng Vọng bị trói nhìn thật là thương nga, liền với tay, giúp Tần Vọng Thiên cởi trói.

Tần Vọng Thiên đưa tay: "Lại đây."

Mộc Lăng ngoan ngoãn dán tới, tiến đến trước mặt Tần Vọng Thiên, cùng hắn hôn môi.

Tay Tần Vọng Thiên nhẹ nhàng duỗi đến bụng Mộc Lăng, sờ sờ xuống dưới, bị Mộc Lăng trừng, Tần Vọng Thiên cười: "Đã cứng rồi a? Rất nhanh a!"

Mộc Lăng đắc ý: "Đương nhiên, ta làm ngươi mà, đương nhiên phải có tinh thần!"

Tần Vọng Thiên lắc đầu, lấy trơn tề dưới gối ra nói: "Thoa lên cho ta."

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng nghĩ nghĩ một chút, hỏi: “Cái kia, ngươi không cần ta xoa vài cái sao?”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, đưa tay nhéo cằm Mộc Lăng: “Mộc Mộc, ngươi thật đúng là không biết gì a… Quá vô dụng rồi!”

“Cái gì?!” Mộc Lăng lại ổi giận, cố chấp vươn tay, hung hăng bóp chỗ nào đó của Tần Vọng Thiên, Tần Vọng Thiên cả kinh la liên tục: “Được rồi, được rồi, đau chết mất, còn tiếp tục như vậy sau này không có cách nào làm.”

Mộc Lăng thỏa mãn nhìn Tần Vọng Thiên cũng đã có phản ứng, mới mỹ mãn thu tay về, vòng tay, lật Tần Vọng Thiên lại, đặt trên giường, lưng hướng lên trời.

Tần Vọng Thiên ngoan ngoãn ôm gối nằm sấp xuống, cảm giác được Mộc Lăng đang cắn khẽ lên lưng hắn, cả kinh hừ một tiếng, Mộc Lăng nhận được cổ vũ, lấy trơn tề ra, cẩn thận từng chút, thăm dò đến sau thân Tần Vọng Thiên.

Ngón tay thâm nhập vào trong rãnh mông, Mộc Lăng đưa cao dược lành lạnh vào, Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày, hơi khó chịu một chút.

Ngón tay Mộc Lăng linh hoạt học theo Tần Vọng Thiên, vừa đưa cao dược vào trong, vừa chậm rãi xoay tròn khi nhanh khi chậm, chạm đến nội bích.

Chân mày Tần Vọng Thiên nhíu càng chặt hơn, thì ra cảm giác bị tiến nhập là như thế này, ngón tay của Mộc Lăng, phảng phất như đang đi vào bụng hắn, nhẹ nhàng như đang chạm đến nội tạng hắn, cảm giác nói không nên lời.

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên nhắm mắt lại khẽ nhíu mày, biết là hắn hơi khó chịu, liền tăng thêm vài ngón tay, tiếp tục khai thác, đồng thời

https://thuviensach.vn

nằm úp lên, hôn tai Tần Vọng Thiên, rồi gặm cắn đến khi tai hắn đỏ bừng, Mộc Lăng mời cười hỏi: “Thế nào rồi Vọng Vọng? Công phu ta thế nào?”

Tần Vọng Thiên thở hổn hển một hơi, nói: “Ân, cũng tạm.”

Mộc Lăng thỏa mãn, vừa hôn Tần Vọng Thiên, vừa đưa một tay đến phía trước, chậm rãi vuốt ve hạt châu đứng thẳng của Tần Vọng Thiên, tay kia tiếp tục chuyển động ngón tay, tìm kiếm trong thân thể Tần Vọng Thiên. Đột nhiên, hắn tìm được một vị trí tương đối mềm mại, nhẹ nhàng nhấn vào một cái, lập tức cảm giác được Tần Vọng Thiên khẽ run lên, hé miệng hít sâu một hơi, nhìn Mộc Lăng, trong mắt có chút mông lung.

Mộc Lăng cười, xấu xa cong ngón tay, hung hăng ấn vào nơi đó một chút.

“Ân…” Tần Vọng Thiên kêu một tiếng đau đớn, hơi bất mãn liếc mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng thấy ánh mắt của Tần Vọng Thiên thì càng thỏa mãn, liền đơn giản là dụng lực trước sau, một vuốt ve đùa giỡn, một hung hăng nhấn xuống.

“Ách…” Tần Vọng Thiên cắn răng không chịu lên tiếng, nhịn đến nỗi ra mồ hôi, Mộc Lăng ngồi trên người hắn, cười hì hì cắn cắn tai hắn: “Thế nào a Vọng Vọng, không ngờ ngươi cũng có vẻ mặt này, thật khả ái!”

Tần Vọng Thiên vô lực, bất đắc dĩ bị Mộc Lăng nắm chủ động cũng không còn cách nào, chỉ có thể chui đầu trong chăn thở gấp.

Mộc Lăng rút ngón tay lại, đem dục vọng đã đứng thẳng từ lâu của mình chạm vào huyệt khẩu vừa bị mở rộng của Tần Vọng Thiên, nương theo cao dược, chậm rãi đẩy vào một chút.

Mộc Lăng cố ý làm chuyện xấu, không đưa vào hết toàn bộ, chỉ vào phân nửa, chậm rãi đảo quanh, đây là tinh túy sách dạy, không thể gấp gáp,

https://thuviensach.vn

phải từ từ mà đến, như vậy mới có thể khiến người dưới thân dễ dàng đến cao triều.

Tần Vọng Thiên mở to mắt, bất đắc dĩ hỏi: “Mộc Mộc… Ách, ngươi thực sự là lần đầu tiên?”

Mộc Lăng tủm tỉm cười, đưa tay gãi ngứa trên bụng dưới Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, thư trung tự hữu hoàng kim ốc a thư trung tự hữu nhan như ngọc!”

“Ách…” Đang nói chuyện, Tần Vọng Thiên bỗng nhiên kinh hãi, lại cảm giác trong ngực bị chặn lại, suýt nữa hụt một hơi, bởi vì Mộc Lăng đột nhiên đẩy người, đưa toàn bộ vào, thoáng cái đã đẩy vào nơi khiến hắn không tự khống chế được, kích cho Tần Vọng Thiên rên rỉ ra tiếng.

“Thế nào?” Mộc Lăng đưa tay vén tóc Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng, có muốn ta động không?”

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, cuối cùng hắn cũng đã biết cái gì gọi là quả báo rồi, không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc a! Mộc Lăng bây giờ đang đem tất cả trả lại cho hắn.

Mộc Lăng thấy Tần Vọng Thiên không trả lời, liền đưa hai tay ôm lấy vai hắn, cúi đầu, hung hăng cái một cái lên sau cổ Tần Vọng Thiên, cắn đến khi có mùi máu tươi chảy vào miệng, mới đưa lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên, thấp giọng hỏi: “Vọng Vọng, có thoải mái không?”

Tần Vọng Thiên hít một hơi, xoay mặt, liền thấy được biểu tình trên mặt Mộc Lăng, có một phần mị hoặc, hấp dẫn hắn thật sâu, kìm lòng không được liền gật đầu.

Mộc Lăng cười, hai tay ôm lấy cổ Tần Vọng Thiên,động đậy, nhẹ nhàng đung đưa eo.

https://thuviensach.vn

Tần Vọng Thiên hít sâu mấy hơi, cắn răng cũng không nhịn được rên rỉ ra tiếng, Mộc Lăng còn vừa vuốt tóc, vừa cắn hắn, khiến cho hắn thật dở khóc dở cười, lặp đi lạp lại nửa canh giờ, Mộc Lăng ôm cánh tay Tần Vọng Thiên, bụng áp sát, Tần Vọng Thiên cũng cảm giác trong đầu trống rỗng, cùng lúc, hai người đều đạt đến cao trào, phóng ra.

Mộc Lăng nằm úp trên lưng Tần Vọng Thiên thở hổn hển, thì thào tự nói: "Vọng Vọng, Hoàng Hoàng nói không sai chút nào, thật sảng khoái, sau này, ta lúc nào cũng phải ở trên!"

Tần Vọng Thiên kinh hãi, như thế làm sao được, hắn cũng cảm thấy mình ở bên trên tương đối sảng hơn a!

"Ân…" Mộc Lăng nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên ôm chặt Tần Vọng Thiên, thân thể giật giật, huyệt khẩu mẫn cảm của Tần Vọng Thiên cảm giác được chút bất thường, dục vọng của Mộc Lăng đang chôn trong thân thể hắn lại trướng to lên.

"Mộc… Mộc Mộc?" Tần Vọng Thiên thầm nghĩ, không phải chứ, Mộc Mộc lợi hại như vậy sao?

Mộc Lăng thấy trên mặt Tần Vọng Thiên vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, liền cười xấu xa nói: "Vọng Vọng nha, ta đâu có như Tiểu Hoàng nha, nằm một lần đã mệt nằm rũ ra, ta có nội lực nha, chúng ta vui hết đêm đi? Ha ha!"

Tần Vọng Thiên kêu khổ không ngừng, nhưng mà Mộc Lăng đã điên rồi, cả đêm đó, hắn đem hết phương pháp có trong sách ra dùng, khi trước mặt khi sau lưng, lúc trói lúc thả, giày vò cho Tần Vọng Thiên suýt nữa ngất xỉu.

Cho đến khi trời sáng, Mộc Lăng mới chịu dừng lại, hai người đều triệt để mệt muốn chết, Tần Vọng Thiên vô lực nhìn Mộc Lăng: "Mộc Mộc, ngươi lấy cái đó ra trước đi? Để bên trong rất khó chịu."

https://thuviensach.vn

“Không muốn!” Mộc Lăng cự tuyệt, ôm Tần Vọng Thiên ngủ: “Dù sao ngươi cũng đã trúng Độ Tiên Thảo rồi, còn phải làm nửa tháng, đêm nay còn phải làm, vậy dứt khoát để trong đó không lấy ra nữa, buổi tối tiếp tục.”

Tần Vọng Thiên choáng váng, Mộc Lăng còn chăm chỉ hơn cả mình! Nhưng mà hiện tại hắn cũng đã mệt đến không còn cách nào rồi, nằm sấp trên giường, ngủ.

Vừa nhắm mắt, chợt nghe Mộc Lăng “Ai nha” một tiếng rồi đứng lên, mặc quần áo chạy vội ra ngoài. Tần Vọng Thiên nghĩ có lẽ là Mộc Lăng đói bụng hoặc muốn đi nhà xí, cũng không quản hắn, hơn nữa hắn thật sự không còn sức để quản nữa, tiếp tục nằm sấp ngủ. Không bao lâu, Mộc Lăng bưng nước nóng trở vào, đổ đầy một bồn nước, sau đó nhẹ nhàng ôm Tần Vọng Thiên dậy, thả vào trong bồn, sau đó giúp hắn tắm.

Hai người tắm xong rồi, Mộc Lăng lại chuyển Tần Vọng Thiên về giường, lấy dược cao ra cẩn thận thoa lên cho hắn, sau đó, ngã đầu, ôm Tần Vọng Thiên ngủ tiếp…

Buổi trưa, sau khi Tiểu Hoàng và Tư Đồ rời giường, thì đi lòng vòng trong sân trước phòng Mộc Lăng.

Tiểu Hoàng hỏi: “Tư Đồ, ngươi đoán Mộc Mộc có thành công không?”

Tư Đồ chẳng quan tâm nhướng mày: “Khó nói nha, nói không chừng lại thất bại nữa.”

Đang nói chuyện, liền thấy cửa phòng Mộc Lăng mở rộng ra, Mộc Lăng ánh xuân đầy mặt hạnh phúc dạt dào đi ra, hét to bảo hạ nhân đưa thức ăn lên, còn đòi có chè đậu đỏ. Hạ nhân đưa thức ăn lên, Mộc Lăng tự mình bưng khay chạy vào phòng, miệng ồn ào: “Vọng Vọng, ăn nào! Phải ăn no một chút nga!”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ và Tiểu Hoàng liếc mắt nhìn nhau, gật đầu rất chắc chắn ——— quả nhiên thành công rồi!

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Phiên Ngoại 14

Ngày hôm đó, Mộc Mộc ăn xong đang đi bộ tiêu thực trong sân, liền thấy Tiểu Hắc đi vòng vòng trong sân, kêu ư ử ư ử, như là rất lo lắng.

Mộc Mộc đi qua, lấy đầu ngón tay cọ cọ nó: "Tiểu Hắc, làm gì đấy, ngươi cũng tiêu thực a?"

Tiểu Hắc vẫy đuôi, lừ đừ ỉu xìu, vẫn cứ chạy vòng vòng quanh sân.

"Có vẻ như là động dục rồi." Tần Vọng Thiên đi tới nói.

"Động dục rồi?" Vương Thập Nhị chạy đến, nắm chân sau Tiểu Hắc lên, cúi đầu nhìn, Mộc Lăng đập một chưởng xuống đầu nó: "Ngươi muốn chết sao, một nha đầu mà lại hành động thô lỗ như vậy a!"

Vương Thập Nhị ủy khuất xoa đầu, nhỏ giọng nói thầm: "Có liên quan gì chứ…"

"Ngươi a, một nha đầu hành động thô lỗ như vậy, cẩn thận sau này gả không ược!" Mộc đầu đưa tay chỉa chỉa vào đầu Vương Thập Nhị: "Ngươi xem ngươi, đã hơn mười tuổi, ăn mặc cứ như một dã tiểu tử, sao lại không mặc áo hồng váy hoa?"

"Con không thèm!" Vương Thập Nhị bĩu môi: "Khó coi chết đi được!"

"A…" Mộc Lăng hít sâu một hơi, trong lòng đem cha của Vương Thập Nhị ra mắng cho cẩu huyết đầy đầu, tên đó làm cha mà lại không hảo

https://thuviensach.vn

hảo dạy dỗ từ nhỏ, đáng hổ thẹn khiến một tiểu nha đầu biến thành một tiểu tử, bây giờ tốt quá rồi, sau này chắc chắn gả không ra được.

"Sư phụ nha, người không cần lo." Vương Thập Nhị nói với Mộc Lăng: "Sau này con sẽ thành thân với Tiểu Trùng Tử."

"Thật không?" Mộc Lăng hăng hái: "Hai ngươi đã ước hẹn rồi sao?" Vừa dứt lời, cổ đã bị Tần Vọng Thiên ôm lại: "Ngươi mới thật là, sao lại nói với tiểu hài tử như thế?!"

"Ân." Vương Thập Nhị đắc ý: "Con thích Tiểu Trùng Tử, sau này con trưởng thành rồi, sẽ thú Tiểu Trùng Tử về, khỏi bị người khác thú đi."

"Ân ân." Mộc Lăng ban đầu còn gật đầu, thầm khen nha đầu này thông minh a, nước phù sa không chảy ruộng người, gần quan được ban lộc… Nhưng nghĩ nghĩ lại, sai a? Ai thú ai?

"Ngươi vừa mới nói gì?" Mộc Lăng đưa đầu ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Sau này con muốn thú Tiểu Trùng Tử a." Vương Thập Nhị vui tươi hớn hở chạy ra ngoài, ngoắc Tiểu Hắc: "Tiểu Hắc, đi, ta cho ngươi thú một con chó đực!"

Im lặng một lúc lâu, Mộc Lăng đột nhiên quát to một tiếng, nhảy dựng lên túm lấy cổ áo Tần Vọng Thiên dồn sức lắc: "Cắn chết ngươi, cắn chết ngươi, đều là do ngươi làm xằng làm bậy, hiện tại tiểu nha đầu cũng phân biệt không rõ ai thú ai a!"

Tần Vọng Thiên bị Mộc Lăng cào cấu một hồi, cảm thấy tình trạng thế này cũng rất nghiêm trọng, liền hỏi: "Vậy, Mộc Mộc, ngươi nói xem phải làm thế nào a?"

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Ta mặc kệ, ngươi nghĩ biện pháp sửa tư duy của Vương Thập Nhị cho đúng lại! Nếu không không được vào phòng.”

“A?” Mặt Tần Vọng Thiên nhăn nhúm, nghĩ nghĩ lại, vỗ đầu:”Vậy, Mộc Mộc a, bằng không, làm một cái tiệc vui đúng kiểu cho Vương Thập Nhị xem đi?”

“Ân?” Tròng mắt Mộc Lăng đảo đảo, gật đầu: “Ân, ý này không tồi nha… Nhưng mà bảo ai thành thân a?”

“Không phải hôm trước Thu Linh đã nói muốn gả cho người ta sao, dường như đã có ý trung nhân rồi.” Tần Vọng Thiên cười nói.

“Thật sao?” Mộc Lăng nhảy tưng một cái lên tận ba thước, nói: “Được! Ta lập tức đi hỏi ngay, xem nàng để ý ai rồi, nếu đàng trai không tệ, chúng ta liền làm hôn sự cho hai người, toàn bộ quá trình phải bắt Vương Thập Nhị tham dự, thuận tiện dạy nó phải làm nữ hài tử thế nào!”

Tần Vọng Thiên gật đầu: “Đây cũng có thể xem là một biện pháp, bằng không để Thập Nhị cùng Tiểu Linh Đang theo Thu Linh đi, dù sao nữ nhi cũng nên ở cùng với nữ nhi.”

“Ân.” Mộc Lăng gật đầu liên tục: “Cứ làm vậy đi!”

Đang thương lượng, đột nhiên Giáp Ất Bính Đinh chạy vội đến, nói với Mộc Lăng: “Khó lường rồi!”

“Làm sao vậy?” Mộc Lăng nhìn bọn hắn.

“Thập Nhị bắt một con chó đực, bảo nó lai giống với Tiểu Hắc, hai con chó đực làm sao lai a?” Giáp dở khóc dở cười nói.

https://thuviensach.vn

“A…” Mộc Lăng hít sâu một hơi: “Nha đầu đó muốn chết rồi!” Phân phó Giáp Ất Bính Đinh: “Nhanh đi tìm một con chó mẹ về!”

“Nga.” Giáp Ất Bính Đinh chạy đi bắt chó mẹ, cả buổi trưa, Mộc Lăng đều dành để dạy cho Vương Thập Nhị chó cái và chó đực mới là trời sinh một đôi, đồng thời hai người còn cùng quan sát thực tế toàn bộ quá trình thú giao, lúc xong việc, Vương Thập Nhị nói một câu: “Thật buồn nôn.”

Mộc Lăng và Tiểu Hắc đồng thời xụ mặt. [bé cưng xụ mặt bé cưng xụ mặt bé cưng xụ mặt kìaaaaa XD]

Chạng vạng, Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên và Nhạc Tại Vân cùng Phùng Ngộ Thuỷ đến gian phòng của Nhạc Thu Linh, vừa hỏi, Nhạc Thu Linh đỏ mặt nói ý trung nhân của nàng lại chính là Vương Trường Kỳ. Chính là thiếu gia của mã tràng Vương thị, trước đây bị ngã ngựa tàn phế, sau lại được Mộc Lăng chữa khỏi. Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên nhất trí đồng ý, tiểu tử này tuổi trẻ tương lai rộng mở nhân phẩm lại tốt, mã tràng của cha hắn tài lực hùng hậu, lão đầu thông tình đạt lý, hơn nữa có quan hệ vô cùng tốt với Tu La Bảo, công phu gần đây cũng luyện được không tồi, đã là một vị đà chủ của Tu La Bảo, quan trọng nhất là Nhạc Thu Linh thích hắn.

Tần Vọng Thiên vừa tìm đến hỏi Vương Trường Kỳ, Vương Trường Kỳ và Vương lão đầu thiếu chút mừng lăn ra đất, không chỉ thú được một nàng dâu vừa ý, còn làm muội phu của Tần Vọng Thiên, thân thích của Tu La Bảo, hai người đương nhiên là luôn miệng đáp ứng. Vương lão đầu ngay trong ngày đã bảo bà mối đến cầu thân thuận tiện đưa luôn sính lễ, ra tayrất rộng rãi nha.

Sau đó, Tu La Bảo lại bận rộn chuẩn bị tiệc vui.

Mộc Lăng tận tình khuyên bảo muốn lôi Vương Thập Nhị về đường ngay, nhưng Vương Thập Nhị trước sau vẫn kiên trì nam nữ đều như nhau,

https://thuviensach.vn

Mộc Lăng sốt ruột đến nỗi vò đầu bứt tai.

Mắt thấy cách tiệc vui chỉ còn ba ngày, mà Vương Thập Nhị vẫn chưa có chút tiến triển, Mộc Lăng gần như đã sắp buông tha rồi. Buổi trưa hôm ấy xuất môn, Mộc Lăng cơm nước xong về nhà, liền thấy Vương Thập Nhị ngồi một mình trên ghế đá, bĩu môi, dường như đang không vui.

Mộc Lăng đi đến hỏi: “Thập Nhị, làm sao vậy?”

Vương Thập Nhị ngước mắt nhìn Mộc Lăng một cái, Mộc Lăng kinh ngạc nhảy dựng, vành mắt nha đầu hồng hồng, “Ngươi làm sao vậy?” Mộc Lăng nhảy tưng lên cao ba thước, hắn rất biết tự bao che khuyết điểm, ai khi dễ đồ đệ hắn rồi! “Chuyện gì xảy ra rồi? Có phải là có người khi dễ ngươi không? Nói cho ta biết, ta giúp ngươi thiến hắn!”

Vương Thập Nhị cũng không lên tiếng, chỉ ngồi trên ghế đá cúi đầu, hai chân vung qua vung lại.

“Thập Nhị?” Mộc Lăng ngồi xuống cạnh nó: “Làm sao vậy? Nói cho sư phụ nghe.”

Vương Thập Nhị nhìn nhìn Mộc Lăng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Trùng Tử bất công, lúc nào cũng đi cùng Tiểu Linh Đang, không để ý đến con nữa, Tiểu Linh Đang nói cái gì hắn cũng chịu, còn hung dữ với con.”

Mộc Lăng sửng sốt, lập tức minh bạch, nha đầu ghen tị, đây là hiện tượng tốt. Vì vậy, Mộc Lăng quyết định tìm hiểu nguồn gốc, nắm lấy cơ hội lần này, bắt Vương Thập Nhị bỏ dáng vẻ tiểu tử đi.

“Ai, Thập Nhị nha, có biết vì sao Tiểu Trùng Tử thiên vị Tiểu Linh Đang không?” Mộc Lăng cười hì hì hỏi.

“Ân.” Vương Thập Nhị gật đầu: “Tính tình con không tốt, cứ cãi nhau với hắn, Tiểu Linh Đang đáng yêu biết bao nhiêu a, vừa ngoan vừa vâng

https://thuviensach.vn

lời.”

Mộc Lăng cười cười, nói: “Không phải vì vậy.”

“Ân?” Vương Thập Nhị không hiểu ngẩng đầu nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng khoanh chân lên, cười tủm tỉm nói: “Ngươi nghĩ xem a, ta và Tư Đồ cùng lớn lên từ nhỏ, vì sao chúng ta không thích nhau?”

Vương Thập Nhị lắc đầu, không biết.

“Cái này gọi là nhìn nhiều sinh chán ghét, thấy nhiều quá, cũng là quá hiểu, đương nhiên sẽ không còn cảm giác nữa.” Mộc Lăng thần thần bí bí nói: “Ngươi cứ luôn đi cùng với Tiểu Trùng Tử, nhưng lại mặc trang phục tiểu tử, Tiểu Trùng Tử đã sắp xem ngươi là huynh đệ rồi, có biết không?”

Vương Thập Nhị suy nghĩ một lúc, gật đầu.

“Còn tiếp tục như vậy a, sau này Tiểu Trùng Tử và ngươi chỉ có thể càng chạy càng xa, cùng Tiểu Linh Đang càng chạy càng gần, nói không chừng ngày nào đó nó và Tiểu Linh Đang thành thân rồi, hai ngươi vẫn là huynh đệ tốt.” Mộc Lăng nói tiếp, sắc mặt Vương Thập Nhị càng lúc càng khó coi, nói: “Hừ, có gì nghiêm trọng đâu, hắn không thích con, thì con thú người khác là được!”

Mộc Lăng lắc đầu, nói: “Phải là thế này, dù nó không thích ngươi, thì cùng lắm ngươi gả cho người khác, hảo nữ không lo tìm chồng, phải cho nó biết ngươi không thèm nó!”

“Không thèm hắn?” Vương Thập Nhị ngẩng đầu không hiểu nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười cười, nói: “Tiểu Trùng Tử có hứng thú với Linh Đang, là vì nó đã đến tuổi có hứng thú với nữ hài tử rồi, thế nhưng từ trên người

https://thuviensach.vn

ngươi không nhìn ra chút gì là nữ hài tử, cho nên mới vô thức hướng tới Linh Đang."

Vương Thập Nhị nghĩ nghĩ một chút, gật đầu.

"Nha, ngươi nghĩ a." Mộc Lăng nói: "Nếu như có một ngày, ngươi đột nhiên thay xiêm y của nữ hài tử, biến thành một nữ hài tử, nhưng lại không hề thân thiết với Tiểu Trùng Tử như vậy nữa, Tiểu Trùng Tử không phải sẽ hoảng hồn chết sao?"

Vương Thập Nhị nghĩ nghĩ, gật đầu: "Đúng rồi."

Mộc Lăng cười ha hả: "Ngươi và Tiểu Trùng Tử đã chơi cùng nhau lâu như vậy, tình cảm đương nhiên thâm hậu. Ngươi nghĩ a, nó bỏ ngươi đi chơi với Tiểu Linh Đang, ngươi sẽ không vui, vậy nếu ngươi vứt bỏ hắn, đi chơi với nam hài khác, nó không phải cũng sẽ không vui sao. Còn nữa, Tiểu Trùng Tử vẫn là Tiểu Trùng Tử trước đây, đối với ngươi mà nói, cũng không khác những nam hài bình thường khác, ngươi hiểu rõ hắn như vậy, cùng lắm thì tìm một người khác tốt hơn hắn. Thế nhưng ngươi đã không còn là Vương Thập Nhị trước đây nữa, trước đây ngươi là một tiểu tử, sau này lại là một tiểu cô nương, Tiểu Trùng Tử còn chưa kịp hiểu, ngươi đã không thèm để ý đến nó nữa rồi, vậy không phải nó sẽ không cam lòng đến chết sao? Cũng sẽ hiếu kì đến chết!"

Vương Thập Nhị nghe xong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói với Mộc Lăng: "Ân, lời này rất có lý, nhưng mà nếu như vậy, Tiểu Trùng Tử sẽ đáng thương lắm?"

Mộc Lăng nhìn trời thở dài, nói: "Nha đầu, ngươi nhớ kĩ, ngươi là nữ hài tử, là phải được nam hài tử nuông chiều, chứ không phải ngươi đi nuông chiều chúng nó, nếu chỉ chuyện chút xíu như vậy mà nó cũng không làm được, ngươi gả cho nó cũng sẽ không hạnh phúc, sớm đổi người khác đi!"

https://thuviensach.vn

Vương Thập Nhị ngửa mặt suy nghĩ một lúc lâu, gật đầu: “Ân, Mộc Mộc sư phụ nói đúng, vậy con phải làm thế nào?”

Tròng mắt Mộc Lăng đảo đảo, cúi đầu, “xầm xì xầm xì” một trận bên tai Vương Thập Nhị, Vương Thập Nhị nghe xong gật đầu: “Được, con nghe lời sư phụ.”

Hai người còn đang ngồi trong sân nói chuyện, chợt nghe có tiếng bước chân bên ngoài, không bao lâu, Tiểu Trùng Tử thở hồng hộc chạy đến, xa xa hỏi Vương Thập Nhị: “Thập Nhị, ta và Linh Đang muốn theo Trường Kỳ ca ca đến mã tràng mua sính lễ, ngươi có đi không?”

Vương Thập Nhị nghe xong quay đầu lại nhìn nó một cái, cũng không cười với nó, chỉ là nhàn nhạt nói một câu: “Ta không đi đâu, các ngươi đi đi.”

Tiểu Trùng Tử sửng sốt, giật mình nhìn Vương Thập Nhị một hồi, lại xoay mặt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy Mộc Lăng cười hì hì nói: “Tiểu Trùng Tử a, ngươi đi cùng Linh Đang đi, ta và Thập Nhị muốn lên phố.”

“Các ngươi đi đâu vậy?” Tiểu Trùng Tử hỏi, dè dặt đưa mắt nhìn Vương Thập Nhị, thấy nó cũng không để ý mình, có chút không bình thường, trong lòng nó cũng đã hối hận rồi, khi nãy mình hung dữ với Thập Nhị, có khi nào là giận rồi không?

“Hắc hắc, bí mật.” Mộc Lăng thần bí nháy mắt với Tiểu Trùng Tử, kéo kéo tay Vương Thập Nhị, Vương Thập Nhị hoàn toàn không liếc mắt nhìn Tiểu Trùng Tử, Tiểu Trùng Tử khó hiểu gãi đầu.

Về đến tiền viện, Tiểu Linh Đang đã ngồi chờ trên mã xa Vương Trường Kỳ chuẩn bị, thấy Tiểu Trùng Tử mặt mày ỉu xìu trở về, liền hỏi: “Tiểu Trùng Tử, ngươi làm sao vậy? Có tìm được Thập Nhị không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Trùng Tử lắc đầu, nói: “Nga, Thập Nhị đi dạo phố với Mộc Lăng.”

Sau đó, Tiểu Trùng Tử bò lên xe, Vương Trường Kỳ đánh xe dẫn nhân mã về mã tràng Vương thị, dọc theo đường đi, tuy rằng Tiểu Trùng Tử vẫn nói nói cười cười với Linh Đang, nhưng vẫn luôn có chút không yên lòng, Thập Nhị giận nó rồi.

Mộc Lăng nói tình huống đại thể cho Tần Vọng Thiên, nói hắn muốn dẫn Vương Thập Nhị ra ngoài chơi ba ngày, chờ đến ngày Nhạc Thu Linh thành thân sẽ về, vừa lúc mọi người đang phải bận rộn chuẩn bị làm hỉ sự, hơn nữa Tần Vọng Thiên cũng nhìn ra Vương Thập Nhị có vẻ không được vui, cũng vui vẻ đồng ý. [thế hóa ra bé cưng chả có tác dụng hay giúp đỡ được gì, chỉ biết gây chuyện thị phi thôi sao =.=]

Buổi chiều cùng ngày, Mộc Lăng dẫn theo Vương Thập Nhị rời khỏi Tu La Bảo, đánh xe chạy nhanh, đi xuống thị trấn náo nhiệt.

Hai người bọn họ đầu tiên là tìm một tiệm cơm ăn một bữa, ăn một bữa cho thỏa thích, oán khí trong ngực Vương Thập Nhị cũng tiêu tán bớt, Mộc Lăng nhìn nó hỏi: “Thập Nhị a, ngươi có từng nói với Tiểu Trùng Tử là thích nó không?”

“Ân.” Vương Thập Nhị gật đầu: “Con nói rồi, cũng đã nói sau này muốn thành thân với hắn rồi.”

“Vậy nó có nói nó thích ngươi không?” Mộc Lăng hỏi.

Vương Thập Nhị nghĩ nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có.”

Mộc Lăng lắc đầu, đưa tay gõ một cái lên đầu Vương Thập Nhị, nói: “Nha đầu ngốc, nếu có thích ai, liền nói cho hắn, nếu hắn không đáp ứng ngươi, ngươi cũng đừng khổ sở, đó là vì hắn không có mắt không phúc khí,

https://thuviensach.vn

ngươi lập tức đổi người khác! Nha đầu tốt như ngươi còn sợ không ai thương sao? Đừng bám mãi rồi thắt cổ trên một cành cây!”

Vương Thập Nhị cũng cảm thấy rất tức giận, Tiểu Trùng Tử chỉ vì Tiểu Linh Đang xinh đẹp nhu thuận nên bất công, uổng công mình tốt với hắn như vậy, sau này không để ý tới hắn nữa! Gật đầu thật mạnh: “Ân!”

Ăn cơm chiều xong, Mộc Lăng tìm đến cửa hàng vải tốt nhất trong thành, chọn loại vải tốt nhất, dặn lão bản làm y phục cho Thập Nhị, Mộc Lăng và Vương Thập Nhị cùng chọn vài kiểu dáng đẹp, đặt làm, lão bản nói, hai ngày là xong rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mộc Lăng lại đưa Vương Thập Nhị đi chợ sớm, mua không ít son nước bột phấn, còn cả trang sức, khăn choàng, khăn thơm, huân hương và tạo giác, còn xỏ hai lỗ tai, đeo vòng tai.

Sau đó, Mộc Lăng tìm một cửa hiệu trang sức độc quyền, chưởng quỹ là một phụ nhân trung niên, ăn mặc rất đẹp, Mộc Lăng mua một đống thứ, sau đó hỏi nàng, có thể giúp Vương Thập Nhị trang điểm một chút không.

Phụ nhân kia nở nụ cười, dẫn Vương Thập Nhị và Mộc Lăng vào bên trong, ngồi xuống trước gương đồng, cẩn thận chăm chút trang điểm lên cho Vương Thập Nhị, vừa chải tóc vừa dạy cho Vương Thập Nhị cách tự chải tóc, tự phối đồ trang sức cùng thoa phấn, nói chi tiết từng chút một.

Vương Thập Nhị rất thông minh, vừa nghe đã hiểu, Mộc Lăng ngồi một bên nhìn mồm há to, đừng nói, Vương Thập Nhị cũng rất có tư sắc nha, nha đầu kia lớn lên thật xinh đẹp, cho Tiểu Trùng Tử cũng quá tiện nghi cho nó rồi! Sau này khẳng định còn là thiên hạ đệ nhất nữ thần y, vậy mới gọi là tú ngoại tuệ trung chứ, hừ! [tú ngoại tuệ trung: đẹp ngoài giỏi trong]

Cả ngày hôm đó, Mộc Lăng và Vương Thập Nhị dành hết trong cửa hàng trang sức của lão bản nương, Vương Thập Nhị học được rất nhiều kỹ

https://thuviensach.vn

thuật trang điểm, đêm tới, mới vui vẻ theo Mộc Lăng trở về.

Ngày thứ ba, hai người tới cửa hàng vải lấy xiêm y, Vương Thập Nhị mặc một chiếc áo xanh nhạt viền vàng, phối với váy thêu hoa, giầy thêu cũng màu xanh, đầu Mộc Lăng gật a gật: "Mỹ nữ a!"

Cùng ngày, Mộc Lăng vẫn chưa dẫn Vương Thập Nhị về Tu La Bảo, chỉ là đưa nó đi xem tuồng, một lát lại đi uống trà, trên đường đi đám tiểu tử nhỏ tuổi đều nhìn chằm chằm Vương Thập Nhị. Mộc Lăng nhỏ giọng nói: "Nhìn đi, người ta nhìn ngươi đến sắp đâm đầu vào cây, đừng phản ứng lại bọn nó! Với Tiểu Trùng Tử cũng phải vậy, ngươi rất được yêu thích, không thích ngươi là nó ngốc, nó để ý đến ngươi ngươi còn phải xem lại nữa!"

"Ân." Vương Thập Nhị gật đầu, nói: "Mộc Mộc người nói đều đúng hết!"

Mộc Lăng nhướng mày: "Cái đó là đương nhiên!"

Mấy ngày nay hai người Mộc Lăng nhàn nhã, nhưng Tu La Bảo lại không rảnh, Tần Vọng Thiên dẫn mọi người chuẩn bị hôn sự, Tiểu Linh Đang cũng cùng Nhạc Thu Linh đi mua vật dụng chuẩn bị hỉ phục, Tiểu Trùng Tử một mình ở trong Tu La Bảo tìm tới tìm lui… Vương Thập Nhị ba ngày rồi chưa về… Rốt cuộc là đi đâu rồi, có khi nào sẽ không về không, Tiểu Trùng Tử rất sốt ruột, cũng có chút hối hận, chờ Thập Nhị về, nhất định phải xin lỗi nó, để nó không giận nữa.

Rốt cuộc cũng đến ngày thành thân, hỷ yến tổ chức trên sườn núi mã tràng Vương thị và Tu La Bảo, bàn trải dài suốt mấy dặm, Vương lão đầu đứng tại cửa cười đến không ngậm miệng lại được, Tiểu Trùng Tử có một nhiệm vụ, là đứng ở cửa giúp tặng hồng bao.[tiền mừng]

Mãi đến lúc hỷ yến sắp bắt đầu, mới có một chiếc tiểu mã xa dừng ngoài cửa, Mộc Lăng từ trên xe nhảy xuống, đưa tay vén màn xe, đỡ một

https://thuviensach.vn

tiểu nha đầu xinh xắn xuống.

Tiểu Trùng Tử đứng xa xa nhìn thoáng qua, giật mình, thầm nghĩ Mộc Mộc đón tiểu thư nhà ai đến a, xinh xắn như vậy?

Thế nhưng vừa đến gần nhìn, Tiểu Trùng Tử nghiêng đầu nhíu mày… Ân? Sao nhìn hơi quen, hơi giống Thập Nhị, thế nhưng lại nghĩ đến hình tượng tiểu khất cái lôi thôi bình thường của Thập Nhị, lại nghĩ không có khả năng mấy.

Tần Vọng Thiên đi đến ôm Mộc Lăng, trước tiên phải hung hăng hôn một cái, ba ngày không gặp, hắn sắp chết thật rồi! Cúi đầu nhìn, vừa mừng vừa sợ: "Thập Nhị!"

Vương Thập Nhị ngẩng mặt cười tủm tỉm nhìn Tần Vọng Thiên: "Sư phụ phu."

"A…" Tần Vọng Thiên kinh ngạc nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng đắc ý đá mày: "Đẹp chứ?"

Tần Vọng Thiên gật đầu liên tục, Giáp Ất Bính Đinh cũng xông đến: "Ai u, đây không phải Thập Nhị sao? Ai nha, thực sự là nữ nhân mười tám thay da đổi thịt a, chim sẻ đã trổ mã thành phượng hoàng rồi."

Tiểu Trùng Tử ngơ ngác đứng trước cửa, hai mắt không chớp nhìn Vương Thập Nhị chằm chằm, tay cầm hồng bao ngây ngẩn cả người. Đó thật sự là Thập Nhị nha, sao ba ngày không gặp mà Thập Nhị đã biến dạng rồi a? Thấy Vương Thập Nhị và Mộc Lăng đi đến chỗ mình, hai mắt Tiểu Trùng Tử cũng không chớp được một chút, cảm giác mặt đỏ tim đập thình thịch, Thập Nhị sao lại biến thành xinh đẹp như vậy a…

Đi tới cửa, trước tiên Mộc Lăng chúc mừng Vương lão đầu, Vương lão đầu cũng kinh hỉ nói: "Thập Nhị thật xinh đẹp nha, vài năm nữa là

https://thuviensach.vn

mười lăm tuổi rồi, đến lúc đó hứa hôn cũng đừng quên gọi ta a, ta có vài đứa cháu ngoại trai cũng cùng lứa!”

Mộc Lăng cười tủm tỉm: “Đương nhiên đương nhiên.”

Tiểu Trùng Tử nghe đến hết hồn, hứa hôn?

“Tiểu Trùng Tử.” Tần Vọng Thiên thấy hình dạng Tiểu Trùng Tử phát ngu rất là thú vị, liền nói: “Sao không đưa hồng bao a? Cho Thập Nhị một bao đi.”

“A?” Tiểu Trùng Tử cuối cùng cũng tỉnh lại, sau đó vội vàng gật đầu: “Nga… Hồng bao.” Vừa nói, vừa lấy một cái hồng bao ra đưa cho Vương Thập Nhị. Vương Thập Nhị đưa tay nhận, cười nhẹ với Tiểu Trùng Tử, sau đó lại cùng Mộc Lăng vào bên trong ngồi, mái tóc truyền đến mùi hương nhàn nhạt.

Tiểu Trùng Tử đứng trước cửa ngơ ngác nhìn, cảm giác hơi choáng váng, Vương lão đầu bên cạnh nhìn ra mờ ám, vỗ nó một cái, nói: “Tiểu tử, sao còn do dự, cẩn thận bị giành mất a!” Tiểu Trùng Tử nghe xong, lập tức đưa rổ hồng bao cho Giáp Ất Bính Đinh, nói: “Các ngươi phát đi!” Nói xong, chạy theo hai người Mộc Lăng vào trong.

Giáp Ất Bính Đinh nhìn nhau, đều chỉ cười không nói.

Bọn người Mộc Lăng là chủ tọa, trước mặt là một bàn tròn lớn, khách mời và thân hữu đến chúc mừng đều đến bàn của bọn họ kính rượu, Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân vẫn đang bận rộn, thấy Mộc Lăng dẫn Vương Thập Nhị đến.

“Khụ khụ…” Phùng Ngộ Thuỷ sặc hết một miệng nước trà, ho liên tục, Nhạc Tại Vân cũng giật mình: “Nha, Thập Nhị, người ta nói ba ngày không gặp phải nhìn bằng cặp mắt khác, ba ngày này ngươi biến hóa thật không ít nha!”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thuỷ cũng gật đầu, nói: “Nếu Hân Hân lớn lên, không biết có xinh xắn như vậy không?”

“Ân, sẽ mà.” Nhạc Tại Vân nghiêm túc nhìn Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Tứ Nương đẹp, Lô đại ca cũng rất anh tuấn, cho nên Hân Hân lớn lên nhất định sẽ đẹp, nhưng mà có đẹp được như Thập Nhị không thì không chắc được!”

Mọi người ngồi xuống, Tiểu Trùng Tử ngồi xuống cạnh Vương Thập Nhị, len lén liếc nhìn Thập Nhị, Thập Nhị không thèm để ý đến nó.

“Thập Nhị.” Tiểu Trùng Tử đưa tay kéo tay áo Thập Nhị: “Người còn giận ta sao? Ta xin lỗi ngươi còn không được sao?”

Vương Thập Nhị xoay mặt , cười thầm, Mộc Mộc nói đều đúng hết!

Sau đó, tân lang tân nương bái đường, kính rượu, mọi người bắt đầu ăn.

Tại bàn của Tần Vọng Thiên, Vương lão đầu cạn chén với Giáp Ất Bính Đinh, lão đầu hôm nay vui đến sắp mất mạng, miệng cười không khép lại được. Vương Trường Kỳ kính rượu đủ các bàn, cũng cực kì vui sướng. Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ hai người vừa ăn vừa đấu võ mồm, nhân tiện đáp lễ với những người đến kính rượu. Tần Vọng Thiên thì vừa cạn chén với những người đến kính rượu, vừa liên tục gắp thức ăn vào chén Mộc Lăng. Linh Đang và Thập Nhị ngồi cùng một chỗ, Thập Nhị đưa son phấn và đồ trang sức mua cho Linh Đang cho nó, hai nữ oa ngồi nói chuyện của nữ hài tử, còn hẹn ngày mai cùng đi học đàn. Tiểu Trùng Tử ngồi một bên vò đầu bứt tai: “Thập Nhị, có muốn ăn canh không? Thập Nhị, cái này rất ngon. Thập Nhị, ngươi nói chuyện với ta đi, đừng nói chuyện với Linh Đang hoài…”

Đang lúc náo nhiệt, Mã viên ngoại của mục tràng[nông trường, bãi chăn nuôi] Mã thị dẫn tiểu công tử nhà mình đến, chúc mừng Vương lão

https://thuviensach.vn

đầu xong, đi đến cạnh chỗ Mộc Lăng, hỏi Mộc Lăng: “Mộc đương gia, Thập Nhị đã hứa hôn chưa? Con ta mười bốn tuổi rồi, nói thích Thập Nhị.”

“Ách…” Mộc Lăng há mồm còn chưa kịp nói, đột nhiên lại thấy Tiểu Trùng Tử đứng phắt dậy, lớn tiếng nói: “Không được, Thập Nhị đã đã hứa gả cho ta rồi!” Sau đó hung hăng trừng Mã tiểu công tử kia.

Mọi người đều che miệng cười trộm, Mã viên ngoại vội dẫn nhi tử nhà mình vừa cười vừa đi, Tiểu Trùng Tử ngồi xuống rồi cũng không quên dặn Thập Nhị: “Thập Nhị, ngươi đã đồng ý sau này sẽ thành thân với ta, không cho phép hứa hôn với người khác!”

Vương Thập Nhị xoay mặt nhìn Mộc Lăng, hai người liếc nhìn nhau, cười giảo hoạt.

Từ đó về sau, Tiểu Trùng Tử hóa thành cái đuôi, lúc nào cũng theo Vương Thập Nhị, Vương Thập Nhị đối xử với nó không gần không xa, có đôi khi rất thân thiết, có đôi khi lại không nói không rằng, khiến cho Tiểu Trùng Tử choáng váng thần hồn điên đảo, mãi cho đến khi trở thành đại hiệp danh chấn giang hồ, đệ nhị đại đương gia Tu La Bảo, vẫn bị Vương Thập Nhị trị cho ngoan ngoãn nghe lời…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Phiên Ngoại 15

Thành Đại Truân là một tòa thành nhỏ giáp với hoang mạc, không hoang vu vắng vẻ như các thành trấn hoang mạc khác, nơi này hằng năm đều có người qua lại, rất nhộn nhịp, lý do là vì nơi này có một nơi buôn bán nô lệ, các phạm nhân nữ tử bị sung quân lưu đày đến biên cương, đều bị đóng dấu chữ Sinh, bị chở trên từng chiếc xe, bị bán như gia súc.

Một buổi sáng sớm, một chiếc xe lớn chạy từ ngoài thành đến, trên xe nhốt khoảng mười lăm mười sáu tiểu hài tử chỉ mới bốn năm tuổi, bọn trẻ đều mặc y phục cũ nát, đầu tóc rối tung mặt mày cũng rất bẩn, chen chúc một chỗ, mở to hai mắt nhìn ra ngoài lồng gỗ, giống hệt như một đàn thú nhỏ bị bỏ đói, đứa nào cũng ốm chỉ còn xương bọc da.

“Xuống cả đi!” Đại hán trung niên đánh xe mở lồng ra, lùa bọn nhỏ ra. Cả đám trẻ con bị lùa vào một căn lều lớn, đại hán vứt vào vài cái bánh đã khô cứng, nói: “Ăn no hết đi, hôm nay đứa nào được mua, thì sau này sẽ có cơm ăn.”

Cả đám trẻ con phát cuồng lao đến giành bánh, đứa nhỏ có vẻ khỏe mạnh cao lớn nhất và cũng lớn nhất trong đám một lúc giành lấy hai cái bánh, chạy ra khỏi đám trẻ, để những đứa còn lại tự chia lấy những cái bánh còn thừa. Nó ngậm một cái bánh, đi đến góc lều, có một đứa nhỏ rất gầy rất gầy dang ngồi trong đó. Vóc dáng so ra nhỏ hơn những hài tử khác rất nhiều, những đứa trẻ khác la lối cực kì ồn ào, nó lại như chẳng hề nhìn thấy, chỉ im lặng ngồi một góc, đọc cuốn sách đã rách tươm trên tay.

https://thuviensach.vn

“Này!” Đứa nhỏ có vẻ khỏe mạnh đi đến ngồi xuống cạnh nó, đưa cái bánh còn lại qua: “Mộc đầu, ăn đi.”

Đứa nhỏ nhận lấy, cắn một cái, lại tiếp tục đọc sách.

“Ngươi cứ đọc quyển sách rách này mãi, có ích lợi gì chứ?” Đứa nhỏ cao hơn hỏi.

Đứa bị gọi là Mộc đầu nhìn nhìn nó, nói: “Đây là y thư, cha ta để lại cho ta.”

“Ngươi xem hiểu sao?” Đứa nhỏ cao ăn hết bánh của mình, xoa xoa bụng, Mộc đầu nhìn nhìn nó, bẻ cái bánh của mình ra thành hai phần, cho nó một nửa.

“Ngươi thì sao?” Đứa nhỏ bất mãn: “Đã gầy đến như thế rồi vẫn không chịu ăn nhiều một chút?”

Mộc đầu cười một cái: “Ta ăn thế này là đủ rồi.” [òa :(( ]

Đang nói chuyện, chợt nghe từ bên ngoài có tiếng của đại hán kia gọi: “Đã xong cả rồi chưa? Đi ra mau!”

Đám tiểu hài tử nhét hết tất cả phần bánh còn lại vào miệng, đứng dậy, Mộc Đầu kéo kéo đứa nhỏ cao, hạ giọng hỏi nhỏ: “Tư Đồ, ngươi có muốn trốn không?”

Đứa nhỏ tên Tư Đồ sửng sốt, nhỏ giọng nói: “Muốn chứ, nhưng mà lần ta nói với ngươi là muốn trốn, không phải ngươi nói không được sao?”

“Bây giờ vẫn chưa được.” Mộc Đầu nói nhỏ: “Đám buôn người rất đông, bọn chúng sẽ đánh chúng ta, nhưng nếu như được mua, thì sẽ khác.”

Tư Đồ nghiêng đầu nhìn Mộc Đầu: “Ngươi có cách gì?”

https://thuviensach.vn

Mộc Đầu thấp giọng nói: “Trong số chúng ta, ngươi là khỏe mạnh nhất, bọn họ mua nô bộc, chắc chắn sẽ mua ngươi trước tiên. Ngươi nhớ kĩ, một lát nữa nếu có người đến mua ngươi, ngươi không được theo bọn họ, phải giả bệnh, phải đợi người đi một mình, tuổi tác lớn một chút, lại có vẻ không nhiều tiền, thì đi với hắn.”

Tư Đồ nghĩ nghĩ, hỏi: “Ý ngươi là, để hắn mua, sau đó trốn khỏi tay hắn?”

Mộc Đầu gật đầu, nói: “Nhưng mà, ngươi nhớ kĩ phải mang ta theo!” [bé cưng à XD]

“Ân!” Tư Đồ gật đầu, đưa tay nắm lấy tay nó đi ra ngoài: “Ta đã nói chúng ta là huynh đệ, không thể chia lìa!”

Mộc Đầu gật đầu, cùng nó đi ra ngoài.

Quả nhiên, ban đầu người đến mua đều là phú hộ giàu có, kéo từng đứa hài tử đi , Tư Đồ giả bệnh, nên không ai chọn nó. Mãi đến khi trời sắp chạng vạng, mới có một lão đầu đến, hắn đánh một chiếc xe lừa nhỏ. Lúc này trong chợ đã không còn nhiều tiểu hài tử nữa, người nọ lắc lư lắc lư, đến trước mặt bọn Tư Đồ, đưa tay chỉ vào Tư Đồ, hỏi tên buôn người bên cạnh: “Đứa này bao nhiêu tiền?”

Tên buôn người trả lời: “Hai mươi lượng bạc.”

Lão đầu kia nhăn mặt “Ta mua một con trâu cũng chỉ có mười lượng bạc.”

“Ngươi nhìn xem nó khỏe mạnh bao nhiêu a, sau này lớn rồi còn không hữu dụng bằng một con trâu sao?” Lão đầu kia lại đánh giá Tư Đồ vài lần, ánh mắt lướt đến Mộc Đầu cạnh nó, hắn nhìn một lúc lâu, hỏi tên buôn người kia: “Ta bỏ hai mươi lượng bạc mua nó, ngươi tặng thêm đứa nhỏ cạnh nó cho ta!”

https://thuviensach.vn

Tên buôn người kia liếc nhìn Mộc Đầu, nói: “Được, ngay cả con ma bệnh này ngươi cũng muốn mang đi sao!”

Rất nhanh sau đó, lão đầu trả bạc, bảo Mộc Đầu và Tư Đồ lên xe, giục con lừa, lại lắc lư lắc lư quay về.

Dự đoán của Mộc Đầu không sai chút nào, lão đầu đó thật sự sống một mình, trong một ngôi làng nhỏ giáp với Đại Truân Thành, có một xưởng gỗ nhỏ, bình thường chỉ có một mình hắn làm việc, bán chút đồ gỗ.

Sau khi Tư Đồ và Mộc Đầu đến, lão đầu bảo bọn nó chặt củi, cả việc sửa chữa đồ gỗ. Tư Đồ chặt gỗ và khiêng gỗ, Mộc Đầu sữa chữa. Lão đầu thì ngoại trừ đôi khi uống rượu say đánh chúng nó, bình thường vẫn rất được, một ngày cũng cho bọn nó ăn một hai bữa cơm.

Ngày hôm đó, Tư Đồ khiêng gỗ về, tuy rằng người rất khỏe, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa đến bảy tuổi, một lần chỉ có thể khiêng một cây gỗ, khi trở về, liền thấy Mộc Đầu đang ngồi trên đất tu sửa một cái giá gỗ, vừa làm vừa ho liên tục.

“Này, Mộc Đầu, ngươi lại bệnh sao?” Tư Đồ đi đến, nhìn vào phòng, hỏi: “Lão đầu đâu rồi?”

“Hình như uống say đã ngủ rồi.” Mộc Đầu trả lời.

“Lại uống nữa sao?” Tư Đồ nhíu nhíu mày, cầm lấy cái giá gỗ trên tay Mộc Đầu, nói: “Ngươi nghỉ một lát đi, một lát nữa nếu hắn lại phát điên đánh người, ngươi trốn sau lưng ta, có biết không?”

Mộc Đầu gật đầu, Tư Đồ lấy trong ngực ra vài ngọn cỏ đưa cho hắn: “Cái ngươi bảo ta tìm, có đúng không?”

Mộc Đầu cầm lấy nhìn một lát, gật đầu: “Đúng rồi!” Vừa nói, vừa kéo một bồn nước qua, rửa sạch sẽ cây cỏ ấy rồi bỏ vào miệng.

https://thuviensach.vn

“Thứ đó ăn được sao?” Tư Đồ hỏi.

“Ân.” Mộc Đầu gật đầu: “Trị được bệnho.”

“Nga…” Tư Đồ lại tìm tìm trong túi áo, đưa cho Mộc Đầu hai quả trái cây nhỏ.

“Lê?” Mộc Đầu ngạc nhiên.

Tư Đồ cười nói: “Trong khu rừng sau núi có, ta vừa ăn hết hai quả, rất ngọt đó.”

Mộc Đầu cười cười, cầm lấy cắn một cái, gật đầu: “Ngọt.”

“Sao ngươi cứ luôn lấy đất làm bẩn mặt mình như vậy a?” Tư Đồ vừa nói vừa hắt nước trong bồn lên Mộc Đầu[nè, em nó đang bệnh đó =.=], Mộc Đầu vội vàng giơ tay áo lên che lại, mắng to: “Ngươi cút ngay!”

“Làm cái gì vậy!” Hai người còn đang đùa giỡn, chợt nghe thấy từ trong phòng vang ra tiếng rống giận dữ, cửa mở ra, lão đầu tay cầm một bình rượu hung dữ bước ra,

Tư Đồ nhận ra lão đầu lại sắp phát điên, liền kéo Mộc Đầu ra sau lưng.

“Đi đốn gỗ!” Lão đầu thét lên với Tư Đồ: “Chỉ biết ăn không biết làm!” Nói xong, vừa định mắng Mộc Đầu, nhưng vừa xoay mặt nhìn, đột nhiên ngây người một chút. Bùn bẩn thường có trên mặt Mộc Đầu bị rửa sạch rồi, khuôn mặt trắng trắng mịn mịn, tuổi còn nhỏ, cho nên rất thanh tú.

Lão đầu nhìn chằm chằm Mộc Đầu một lúc lâu, Mộc Đầu cảm thấy lông tơ trên người bao nhiêu đều dựng thẳng hết lên, lo lắng đưa mắt nhìn Tư Đồ, Tư Đồ cũng cảm thấy khó hiểu, lão đầu kia đột nhiên đưa tay túm lấy Mộc Đầu, nói: “Đi, vào phòng.”

https://thuviensach.vn

“Ta không đi.” Mộc Đầu bị hắn kéo, nhưng không chịu vào, Tư Đồ cũng kéo Mộc Đầu lại, lão đầu rống lên: “Ngươi cút ngay!”

Tư Đồ lắc đầu: “Ngươi buông tay!”

“Thứ phản chủ!” Lão đầu cầm bình rượu đập về phía Tư Đồ.

Tư Đồ nắm chặt lấy Mộc Đầu không chịu buông, bị đập thẳng xuống đầu, trên mặt chảy đầy máu…

Lão đầu đưa chân hung hăng đạp Tư Đồ ra, tay kéo Mộc Đầu vào phòng.

Mộc Đầu liều mạng vùng vẫy, la: “Tư Đồ! Tư Đồ!”

Lão đầu kéo Mộc Đầu vào phòng, cài then lại, ném Mộc Đầu lên giường, bắt đầu cởi y phục, miệng còn cười ha hả: “Thật không ngờ, ngươi cũng có chút dễ nhìn, giải buồn cho ta một chút nào!”

Mộc Đầu nhìn quanh, bò lên giường, chụp được thứ gì liền ném thứ đó vào lão đầu, lão đầu bị ném trúng vài lần, càng cáu tiết, miệng gầm rống nhào đến: “Thằng ranh con!”

Ngay lúc ấy, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng “Đang đang đang”, rất nhanh sau đó, cửa bị vỡ một mảng lớn, then cửa bị chém rớt… Cửa bị đá văng ra, Tư Đồ đầu đầy máu, tay cầm một cây rìu, đứng tại cửa…

Lão đầu đầu tiên là giận dữ, nhưng sau đó lại cảm thấy có gì không đúng, dáng vẻ của Tư Đồ…

“Ngươi muốn làm gì?” Lão đầu vờ hung hãn: “Ta làm thịt ngươi!”

Tư Đồ thấy lão đầu không mặc y phục, hai tay giữ Mộc Đầu, liền cười lạnh: “Là ta làm thịt ngươi mới đúng!” Nói xong, lao đến, đạp cho lão đầu ngã xuống đất, giơ rìu lên chém xuống lão đầu.

https://thuviensach.vn

Mộc Đầu ngồi trên giường nhìn, ban đầu lão đầu còn vùng vẫy gào thét, sau đó dần dần không lên tiếng nữa, trên đất đầy máu, trên mặt trên người Tư Đồ cũng ướt đẫm máu.

"Đủ rồi Tư Đồ!" Mộc Đầu nhảy xuống giường, ngăn Tư Đồ lại, nhìn lại lão đầu đã bị chém đến máu thịt lẫn lộn: "Hắn đã chết rồi!"

Lúc này Tư Đồ mới dừng tay, đứng tại chỗ thở dốc, nhìn Mộc Đầu, hai người nhìn nhau một lúc, Mộc Đầu đưa tay kéo Tư Đồ, cùng đi đến phòng bếp, mang theo hết những thức ăn có thể mang theo, Tư Đồ còn đến chuồng đánh chiếc xe lừa đến, đem thức ăn, chăn bông gì đó chuyển hết lên xe, Mộc Đầu đổ rượu lên quanh thi thể, còn tưới khắp quanh nhà.

Đến khi đã chuẩn bị xong hết mọi thứ, Tư Đồ châm lửa đốt… Căn nhà kêu "Rầm" một tiếng, bị ngọn lửa nuốt trọn.

Mộc Đầu ngồi trên xe, nhìn Tư Đồ: "Tư Đồ, sau này chúng ta sẽ đi đâu?"

Tư Đồ trèo lên xe, toàn thân đầy máu, đột ngột xoay mặt nói với Mộc Đầu: "Mộc Đầu, chúng ta tự do rồi! Sau này sẽ không còn bị bán tới bán lui nữa! Ta đưa ngươi đi! Đến một nơi không có người ức hiếp chúng ta, mà lại có đồ ăn! Được không?"

Mộc Đầu ngồi trong xe, nhìn Tư Đồ miệng nói mà hai mắt phát sáng lập lòe, cũng bật cười, gật đầu: "Được! Chúng ta đi!"

Tư Đồ đánh con lừa một roi, bánh xe lăn bánh, chạy lên núi cao, đi vào nơi rừng rậm không ai đặt chân đến.

Tư Đồ đánh xe chạy liên tục, cho đến khi không còn nhìn thấy ngôi làng, không còn thấy người, vào đến nơi sâu hất trong núi, trước mặt là một hồ nước, trên có thác nước, lá đỏ phủ khắp nơi…

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha!” Tư Đồ nhảy xuống xe, cởi y phục nhảy xuống hồ nước, lớn tiếng: “Chúng ta tự do rồi! Tự do rồi!”

Mộc Đầu ngồi trong xe, thấy Tư Đồ ngâm trong nước nhảy nhót la hét, cũng cười lên, Tư Đồ bơi lượn vài vòng, bắt được một con cá lớn, giơ lên cao khỏi đầu, nói với Mộc Đầu: “Mộc Đầu, đêm nay chúng ta nướng cá ăn!”

Mộc Đầu gật đầu, xuống xe chuẩn bị lửa nướng.

Vào đêm, lần đầu tiên từ khi sinh ra hai người hạnh phúc ăn no bụng, từ đó về sau, ở lại giữa rừng rậm.

Mộc Đầu ngày nào cũng ngồi xem quyển sách cũ của nó, nghiên cứu ra rất nhiều phương thuốc kì lạ, tự trị bệnh ho cho mình, nhưng mặc dù hiện tại đã không còn phải làm công việc nặng nhọc nữa, ăn uống cũng không thiếu, nhưng Mộc Đầu lại càng lúc càng gầy, sức khỏe vẫn không tốt hơn được.

Tư Đồ thấy thế rất lo lắng, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Thời gian dần trôi, thoáng cái đã qua hai năm, thân thể của Mộc Đầu cũng là càng ngày càng kém, thường xuyên ngủ suốt cả một ngày, Tư Đồ thấy nó ngủ, vẫn thường đưa tay thử hơi thở nó… Trong lòng rất sợ, nếu như không có Mộc Đầu nữa, vậy trong rừng không phải chỉ còn mình nó sao, cô quạnh biết bao nhiêu?

Sáng sớm hôm ấy, Mộc Đầu có tinh thần hơn những ngày trước một chút, nói muốn ăn gà rừng, Tư Đồ lập tức hoan hoan hỉ hỉ chạy đi bắt gà cho nó. Nó chạy đến tận khe suối, mới bắt được một con gà, dùng cây cỏ cột con gà lại đeo bên hông, tay không mà bò lên khe núi, chạy về.

“Ô, tiểu hài nhi, nhìn xa còn tưởng là con khỉ con.” Đột nhiên có tiếng nói từ trên cây vọng xuống.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ sửng sờ, đã hai năm nay ngoại trừ tiếng của Mộc Đầu nó chưa nghe thấy tiếng ai khác.

“Tiểu hài nhi, tên gì?” Tư Đồ ngẩng đầu, liền thấy được người đang nói là một lão nhân tóc trắng, hắn đứng trên một cành cây cực nhỏ, cười hi hi nhìn hắn.

Tư Đồ nhìn hắn cảnh giác: “Ngươi là ai, sao lại ở đây?”

Lão đầu đánh giá nó một lát, hỏi: “Ta là Hạc Lai Tịch, ngươi mồ côi sao? Sao lại sống trong rừng?”

“Không liên quan đến ngươi.” Tư Đồ vội vàng chạy về.

Lão đầu nhảy từ trên cây xuống, dễ dàng đuổi theo Tư Đồ: “Tiểu hài tử, tư chất của ngươi rất tốt, ta đã tìm mấy mươi năm rồi, chỉ muốn tìm một đồ đệ như ngươi, ngươi bái ta làm sư phụ đi, có được không? Ta dạy ngươi công phu, để ngươi làm thiên hạ đệ nhất!”

“Thiên hạ đệ nhất?” Tư Đồ nhìn hắn một cái.

“Không tồi chứ!” Lão đầu đắc ý: “Ta chính là thiên hạ đệ nhất, ngươi có tin không, với tư chất của ngươi, đến hai mươi tuổi là có thể xưng bá võ lâm!”

Tư Đồ nhíu mày: “Xưng bá võ lâm?” Nó vẫn chưa hiểu lắm.

“Nói cách khác, ngươi vĩnh viễn sẽ không bị người khác ức hiếp nữa, ngươi có thể tùy ý điều khiển sinh mệnh người khác! Nhận được sự kính ngưỡng của người khác!” Hạc Lai Tích híp mắt cười nói.

Lúc này, hai người đã đến gần chỗ xe lừa, Mộc Đầu nghe thấy tiếng nói chuyện, hơi hiếu kì, trùm chăn ló đầu ra khỏi xe hỏi: “Tư Đồ, ngươi nói chuyện với ai vậy?”

https://thuviensach.vn

Hạc Lai Tịch ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên xe còn có một đứa nhỏ khác, nhưng sắc mặt lại xám trắng, thoáng giật mình, đứa nhỏ này tuyệt đối sống không qua mười ngày nữa.

“Mộc Đầu, ngươi đừng ra, chỉ là một lão đầu điên, ta làm gà rừng cho ngươi ăn, chúng ta nấu một nồi gà hầm nấm, được không?” Tư Đồ không để ý đến lão đầu, nhổ lông gà, sau đó nhúng vào hồ nước rửa.

“Thì ra ngươi tên Tư Đồ sao?” Lão đầu vẫn cứ chạy vòng vòng quanh Tư Đồ: “Tiểu Tư Đồ , ngươi cùng ta về được không? Ta dạy công phu cho ngươi, để ngươi làm thiên hạ đệ nhất!”

“Ta đã nói rồi, ta không hứng thú!” Tư Đồ trừng hắn: “Ngươi đi mau, ta chỉ muốn yên ổn sống ở đây, ta căm ghét những người bên ngoài!” [Tiên Tiên ở ngoài đó đó nha kưng]

Lão đầu không biết làm sao, nhìn nhìn Mộc Đầu ngồi trên xe đang hiếu kì mở to mắt nhìn sang, liền nói với Tư Đồ: “Đứa nhỏ đó, sống được không đến mười ngày nữa.”

Tư Đồ sửng sốt, đưa mắt nhìn hắn.

“Người làm đồ đệ của ta, để ta dạy công phu cho ngươi.” Hạc Lai Tịch cười nói: “Ta mang cả nó theo, mời lang trung trị bệnh cho nó, sau đó ta nuôi các ngươi trong thôn ta ở, có thể ăn thức ăn ngon, ở nhà đẹp, ngủ trong chăn êm nệm ấm, còn có dược nóng mà uống.”

Tư Đồ hơi động lòng, hỏi: “Ngươi thật có thể trị khỏi cho hắn?”

Hạc Lai Tịch bật cười: “Nếu không trị, thì chắc chắn nó sẽ chết!”

Tư Đồ nghĩ nghĩ, ném luôn con gà trên tay, nói: “Đi ngay!” Nói xong, chạy lên xe, còn không quên quay đầu lại bổ sung: “Ta sẽ không gọi ngươi

https://thuviensach.vn

là sư phụ, ngươi trị khỏi bệnh cho Mộc Đầu, ta theo ngươi học công phu, ta bảo đảm sẽ mạnh hơn ngươi!”

Hạc Lai Tịch đứng ngây một chỗ, mất hồi lâu mới kích động đến vò đầu liên tục: “Ha ha… Ta cuối cùng cũng tìm được rồi, trời cao có mắt, trời cao có mắt a!”

“Tư Đồ, làm gì vậy?” Mộc Đầu nhìn Tư Đồ leo lên xe đánh lừa chạy đi, “Chúng ta đi đâu?”

Tư Đồ quay đầu lại nhìn Mộc Đầu, nói: “Mộc Đầu, ngươi ngủ một lát đi, chúng ta ra ngoài, tìm đại phu chữa bệnh cho ngươi!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Phiên Ngoại 16

Trên đỉnh Thiên Sơn lạnh giá, có một tòa Tiên Hạc sơn trang, chính là nơi ở của Hạc Lai Tịch. Sơn trang quanh năm được tuyết trắng bao phủ, trong vườn hoa mai nở vàng. Trong sơn trang có nơi lưu trữ rất nhiều sách, thư họa, đồ cổ… Nhưng lại không có mấy người, chỉ có vài hạ nhân phụ trách nấu cơm và quét dọn.

Hai tiểu hài tử Tư Đồ và Mộc Đầu đến, khiến sơn trang bắt đầu náo nhiệt hơn.

Hạc Lai Tịch theo đúng lời hứa, mời lang trung đến xem mạch cho Mộc Đầu. Lang Trung xem rồi ai cũng lắc đầu liên tục: “Chuẩn bị hậu sự đi, đứa nhỏ này sống không quá nửa năm nữa.”

Tư Đồ không tin, bắt Hạc Lai Tịch đổi lang trung khác, thế là, cả trăm danh y Hạc Lai Tịch lật cả thiên hạ lên tìm về, đều cho ra đúng một kết luận, tối đa gắng gượng được một năm, sau đó chắc chắn sẽ chết.

Khi các đại phu đã đi hết, Tư Đồ ngồi cạnh Mộc Đầu, nói: “Mộc Đầu, ngươi đừng nản lòng, đám đại phu đó đều già lẩm cẩm hết rồi, ta thấy ngươi có thể sống đến tận trăm tuổi.”

Mộc Đầu thì lại chẳng để tâm mấy, chỉ nói với Tư Đồ: “Ngươi chăm chỉ học công phu của Hạc Lai Tịch, sau này đứng trên người khác, trở thành đệ nhất thiên hạ!”

“Đệ nhất thiên hạ?” Tư Đồ nhíu mày: “Đã vậy, Tư Đồ ta hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến tốt nhất! Nhưng mà cả hai ta cùng làm

https://thuviensach.vn

mới vui, ta là võ công đệ nhất thiên hạ, không phải ngươi muốn làm đại phu sao, vậy làm thần y đệ nhất thiên hạ đi?”

Hai tay Mộc Đầu ôm má của khuôn mặt ngu ngu nói: “Ân, chỉ có điều thời gian không còn nhiều nữa.”

“Ai!” Tư Đồ giận nha: “Đã bảo đám đại phu đó chỉ toàn đánh rắm, già lẩm cẩm rồi, bọn họ không trị được cho ngươi, ngươi tự trị cho mình đi!”

“Tự trị cho mình…” Mộc Đầu giương mắt nhìn Tư Đồ.

“Đúng vậy.” Tư Đồ gật đầu: “Không phải ngươi chỉ dựa vào một quyển sách nát đó mà đã chống chọi được bấy nhiêu năm rồi sao? Ngươi nhìn xem trong nhà lão già kia tàng trữ bao nhiêu quyển sách, cứ tính một quyển sẽ giúp ngươi sống thêm một năm, đủ cho ngươi sống đến trăm tuổi rồi.”

Mộc Đầu nghe Tư Đồ nói hết, ngơ ngác một lúc lâu.

“Ngươi nghĩ xem, ngươi muốn làm đại phu đệ nhất thiên hạ, vậy chứng tỏ ngươi giỏi hơn đám đại phu già kia, cho nên nhất định ngươi có thể trị được bệnh mà bọn họ không trị được, có đúng không? Bọn họ không trị khỏi cho ngươi được, chưa chắc ngươi không tự trị khỏi cho ngươi được!”

Mộc Đầu nghe xong, tung chăn nhảy xuống, nói với Tư Đồ: “Đúng, ta không thể cứ chết như vậy, bảo lão già kia đem đồ ăn đến cho ta, sau đó mang hết sách y trong thiên hạ đến đây, ta muốn tự học!”

Tư Đồ thấy Mộc Đầu phấn chấn lên, cũng vui vẻ, chạy ra mở cửa, hét lớn ra sân: “Lão già thối!”

Không bao lâu, Hạc Lai Tịch đã hớn hở chạy đến, tới cạnh chỗ Tư Đồ: “Đồ đệ ngoan, gọi sư phụ sao?”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nói: “Phải, ngươi không chỉ thu ta làm đồ đệ, còn phải thu Mộc Đầu thối này làm đồ đệ.”

“Há?” Hạc Lai Tịch đưa mắt nhìn Mộc Đầu một cái, nói: “Nó bệnh sắp chết rồi, thu làm gì… Ai nha.”

“Ngươi nói cái gì!” Tư Đồ đá.

Hạc Lai Tịch oan ức xoa xoa cái chân bị đá đau: “Đồ đệ ngoan, sao lại đá sư phụ chứ? Coi chừng bị Thiên Lôi đánh.”

“Ta chả sợ, có vài chuyện muốn ngươi làm, nếu không không nhận ngươi làm sư phụ.”

“Được được!” Hạc Lai Tịch gật đầu liên tục: “Cứ nói, ta nghe ngươi hết! Tiểu tổ tông.”

Tư Đồ nghĩ nghĩ, nói: “Chọn một gian phòng yên tĩnh, quét dọn thật sạch sẽ, hơn nữa phải thật ấm áp, cho Mộc Đầu ở lại đó. Ba hạ nhân, phải cực kì cực kì vâng lời, chuyên theo hầu Mộc Đầu, Mộc Đầu bảo bọn họ làm gì thì phải làm cái đó, không được cãi lại. Còn phải mời một đầu bếp, mỗi ngày làm các món ăn ngon bổ dưỡng cho Mộc Đầu ăn, ngoài ra, thuê người chuyên thu thập sách y trong thiên hạ, tìm được quyển nào mang ngay quyển ấy về, cho Mộc Đầu xem! Lệnh người xây một gian dược lư, phải có tất cả thảo dược trong thiên hạ, để Mộc Đầu có thể hái thuốc nấu thuốc.”

Hạc Lai Tịch hơi ngạc nhiên, hỏi: “Muốn mấy thứ đó làm gì?”

Tư Đồ nhướng mày: “Ngươi có đáp ứng được không?”

Hạc Lai Tịch vuốt râu, cười híp: “Đương nhiên có thể, nhưng mà, ta cũng có điều kiện.”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ ngưỡng mặt nhìn hắn: “Nói đi.”

“Mỗi ngày ngươi phải cùng ta luyện công phu tám canh giờ, ngoại trừ ăn ngủ có thể về phòng, ngoài ra đều phải luyện, cho dù khổ cực bao nhiêu, cũng không được bỏ ngang!” Hạc Lai Tịch cười nói: “Ngươi có đồng ý không?”

Tư Đồ vỗ ngực một cái: “Nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng mà… Người cũng phải dạy công phu cho Mộc Đầu!”

“Được.” Hạc Lai Tịch lập tức đồng ý, vẫy vẫy tay gọi Mộc Đầu: “Tiểu Mộc Đầu, ngươi đi với ta!”

Sau đó, Hạc Lai Tịch đưa Tư Đồ và Mộc Đầu đến một gian phòng sau núi, nơi này tương đối yên tĩnh, trong vườn trồng đầy kì hoa dị thảo đủ loại.

“Sao mà lạnh thế này vẫn có thể trồng hoa cỏ?” Mộc Đầu thắc mắc.

“Bởi vì nơi đây có suối nước nóng, mặt đất luôn ấm áp.” Hạc Lai Tịch trả lời, tay chỉ chỉ một tòa tháp nhỏ bên cạnh: “Trong đó hầu như có tất cả sách y trong thiên hạ.”

“Thật sao?” Mộc Đầu giật mình.

Hạc Lai Tịch đẩy cửa ra: “Không tin ngươi vào xem thử đi!”

Mộc Đầu vội vàng chạy vào xem, bên trong bốn phía đều là giá sách, có một cái thang để có thể lấy được sách của từng tầng…

“Thật sự đều là sách y sao!” Mộc Đầu lấy một ít ra xem thử.

“Ngươi là đại phu?” Tư Đồ hỏi Hạc Lai Tịch: “Sao lại nhiều sách như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha.” Hạc Lai Tịch nhướng mày cười cười: “Ta cũng có chút bệnh vặt, mời không ít đại phu xem bệnh, cũng không có gì thay đổi.”

“Ngươi cũng có bệnh?” Tư Đồ ngạc nhiên, lại nghĩ nghĩ một chút, gật gù: “Ngươi cũng nên bệnh rồi, già đến vậy rồi mà.”

“A…” Hạc Lai Tịch giận nha, nếu không phải tiểu tử này có tư chất trăm năm khó gặp, hắn đã trực tiếp một chưởng đập chết nó rồi, nhưng mà không có cách nào, tiểu tử này vẫn luôn cáu kỉnh với hắn, nhưng nhìn thế nào cũng thấy vừa ý, đành chịu bị ăn hiếp.

Sau đó, Mộc Đầu người khiêng giường vào căn lầu, cơm nước về sau cũng bưng vào tận bên trong, nhân tiện xây một cái dược lư.

Hạc Lai Tịch cũng thấy rất thú vị, đứa nhỏ này, đã sống không được thêm mấy ngày nữa, còn lì lợm như vậy, không chấp nhận số mệnh như thế là tốt, chỉ tiếc mệnh không còn bao lâu nữa. Hắn cũng không quan tâm nhiều, xách Tư Đồ đi luyện công.

Từ đó về sau, Mộc Đầu ở lại trong tòa lầu nhỏ ấy một mình, vừa nỗ lực ăn cho béo, vừa đọc sách, tự học y thuật.

Hạc Lai Tịch có đến một lần, giảng cho nó chút nội công tâm pháp, lại vứt cho nó một quyển điển tịch võ công, vậy là xem như đã dạy công phu cho Mộc Đầu, sau đó thì toàn tâm toàn ý dạy Tư Đồ.

Khoảng thời gian này Tư Đồ cũng không mấy dễ chịu, lão già thật sự không xem nó là người, quá trình luyện công thật sự rất khổ cực, chiêu gì cũng dùng đến, gần như ngày nào nó cũng phải chảy chút máu. Nhưng Tư Đồ không quan tâm, ít nhất bây giờ nó còn có nhà để ở, không bị bán, không bị người khác cầm roi đánh, mỗi ngày muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, còn có thể trị bệnh cho Mộc Đầu. Hơn nữa, không hổ là kì tài theo lời Hạc Lai Tịch, thậm chí còn giỏi hơn trong tưởng tượng của Hạc Lai Tịch, không bao lâu, công phu đã tiến bộ vượt bậc. Hạc Lai Tịch suốt ngày

https://thuviensach.vn

vui hớn hở, làm một ông sư phụ nhị thập tứ hiếu đúng chuẩn, ngoại trừ những khi luyện công, Tư Đồ nói cái gì hắn làm cái đó, bảo đi đông không dám đi tây, bảo rót trà bóp chân gì cũng ngoan ngoãn làm. Nhưng Tư Đồ vẫn không ưa hắn mấy, vì Hạc Lai Tịch đối xử với Mộc Đầu không tốt, chẳng hỏi chẳng han, trong lòng Tư Đồ đã hiểu rõ, Hạc Lai Tịch tốt với nó là vì tư chất luyện võ của nó, nếu không có chút thiên phú này, thì dù nó có chết bên đường lão già đó cũng chẳng liếc mắt nhìn, nói cho đúng, Hạc Lai Tịch là một tên nghiện võ công, hoàn toàn không có chút tình cảm.

Giờ cơm mỗi ngày, Tư Đồ luôn ôm bát cơm chạy đến nhìn Mộc Đầu một cái, thấy nó còn sống, liền vui vẻ chạy về luyện công, nhân tiện cướp một đĩa thức ăn của Mộc Đầu, chọc cho Mộc Đầu vừa mắng vừa đánh cho nó chạy khắp sân.

Đến tối, Tư Đồ luyện công xong, lại chạy đến gian phòng của Mộc Đầu, dạy cho nó mấy chiêu mới học hôm đó, cãi nhau một trận, cắn nhéo nhau nửa canh giờ, mới về phòng ngủ, Mộc Đầu thì ăn no rồi ngủ, ngủ dậy nghiên cứu y thuật cả ngày, căn cứ theo cảm giác của chính mình để phối dược, chỗ nào không khỏe thì trị chỗ đó, dần dần cũng nhận ra một ít quy luật.

Thời thế thay đổi, chỉ chớp mắt đã qua một năm, hôm đó khi Hạc Lai Tịch đang dạy Tư Đồ luyện công đột nhiên nhớ đến, hỏi: “Tiểu Mộc Đầu chết chưa?”

“Ta phi!” Tư Đồ lườm: “Ngươi chết rồi nó vẫn còn khỏe mạnh đấy!”

Hạc Lai Tịch giận đến râu cũng dựng đứng, nhưng nhìn thấy Tư Đồ cầm Hắc Kim Hầu vung vẩy, khí giận gì đó xẹp hết, Tư Đồ chỉ mới mười một tuổi, Hạc Lai Tịch cũng là một thiên tài, nhưng cũng đến hai mươi mốt tuổi mới cố gắng dùng được, tương lai thằng nhóc này rất khó lường nha!

https://thuviensach.vn

Mà Mộc Đầu thì càng ngày càng khỏe, hiện tại mỗi ngày nó ăn ngon ngủ ngon, không ho không đau đầu, cũng không sợ lạnh như trước nữa, công phu mà Tư Đồ dạy nó cũng học rất tốt, bây giờ đã có thể dễ dàng leo lên đỉnh lầu. Mặt khác, y thuật của Mộc Đầu cũng càng ngày càng giỏi, hạ nhân trong Tiên Hạc sơn trang có bệnh cũng không cần đến đại phu, nhờ nó bắt mạch, viết một đơn thuốc bảo đảm thuốc vào bệnh đi.

Cứ như vậy lại qua ba năm, Tư Đồ mười bốn tuổi, thượng thiên nhập địa, công phu đã gần bằng Hạc Lai Tịch rồi, Hạc Lai Tịch ngày nào cũng hớn hở, ra ngoài thấy người là khoe mình có một đứa đồ đệ đệ nhất thiên hạ. Mấy ngày nay, Hạc Lai Tịch chuẩn bị đưa Tư Đồ vào giang hồ, trong khoảng một năm, độc đấu với tất cả các cao thủ võ lâm. Trước khi đi, Hạc Lai Tịch đột nhiên nhớ đến Mộc Đầu, hỏi hạ nhân, hạ nhân nói vẫn khỏe mạnh, chưa chết.[Thăng thiên nhập địa: thăng thượng thiên không, toản nhập địa hạ: hình dung người thần thông quảng đại, cũng ví von vì thực hiện mục đích nào đó mà bôn tẩu khắp nơi]

Hạc Lai Tịch rất bất ngờ, bỏ chút thời gian, chạy đến xem.

Hôm đó, Mộc Đầu vẫn như thường lệ vừa ăn cơm vừa đọc sách. Vì lười, cho nên Mộc Đầu ngồi trên giường, trong tay ôm mấy cái hộp, bên trong là bánh ngọt và thức ăn vặt, vừa đọc sách vừa viết đơn thuốc, muốn xem quyển khác, thì cũng không đứng lên, chỉ phất tay một cái, quyển sách nó muốn liền bị nhấc lên, bay vào tay nó, xem xong rồi lại phất một cái, sách ngoan ngoãn bay về đúng chỗ.

Lúc Hạc Lai Tịch đến, nhìn trọn một màn này… Cách không thủ vật? Năm ngoái Tư Đồ vừa học được…

Lại nhìn Mộc Đầu, sắc mặt đã không còn nhợt nhạt như trước nữa, người cũng biến từ một đứa nhỏ gầy khô thành thiếu niên cao gầy, dáng vẻ nhã nhặn, thế nhưng nhìn vào huyệt thái dương và thần sắc trong ánh mắt

https://thuviensach.vn

hắn, Hạc Lai Tịch có thể nhìn ra, công phu của đứa nhỏ này đã tiến xa không ngờ rồi.

Hạc Lai Tịch ngỡ ngàng đứng trước cửa há mồm, lúc ấy, Tư Đồ đang đến tạm biệt Mộc Đầu, thấy Hạc Lai Tịch đứng như cái cột trước cửa, liền nói: “Này, ngươi chặn cửa làm gì?”

Hạc Lai Tịch nghiêng người, Tư Đồ chạy vào: “Mộc Đầu, ta phải cùng lão già thối đó đi xa, có lẽ khoảng một năm, ta sẽ cố gắng về trước năm mới, ngươi có muốn gì thì viết ra cho ta, ta mua cho ngươi.”

“Được.” Mộc Đầu mài mực, viết ra, Tư Đồ ngồi bên cạnh nhìn: “Trong sơn trang cũng có Linh Chi mà?”

“Không phải loại đó, ta muốn Linh Chi Vương ngàn năm trên đỉnh Côn Lôn.” Mộc Lăng nói. “Không phải ngươi muốn đến độc đấu với mấy môn phái đó sao? Ta nói cho ngươi biết, mỗi môn phái đều có một bảo vật trấn phái, phái Côn Lôn có ba món, một chính là Linh Chi băng tuyết ngàn năm này, còn có một là dạ minh châu tím to như trứng gà, cũng làm thuốc được, thứ còn lại là cây đao làm từ đá Hắc Diệu, ta muốn có nó để làm vài thứ, lúc ngươi đến khiêu chiến, đừng quên thắng cho được mấy thứ đó!”

“Nga!” Tư Đồ phấn khởi: “Nói vậy, môn phái nào cũng có bảo bối?”

“Phải.” Mộc Đầu gật đầu: “Ngươi không thể chỉ đánh không với bọn họ, bắt họ thua rồi phải đưa bảo bối cho ngươi!”

“Vậy ta lấy cái gì cược với người ta đây?” Tư Đồ suy tính: “Đúng rồi! Ta lấy Tiên Hạc sơn trang ra cược là được!”

“Đúng!” Mộc Đầu gật đầu: “Ý kiến hay!”

Hạc Lai Tịch đứng phía sau giận đến lỗ mũi sắp nổ tung, hai thằng ranh con này, dám lấy gia sản của hắn ra cờ bạc.

https://thuviensach.vn

“Hai ngươi biết được chữ sao?” Hạc Lai Tịch nghi ngờ đi đến nhìn Tư Đồ: “Phải rồi, ngươi biết đọc chữ từ khi nào?”

Tư Đồ khinh miệt liếc hắn một cái: “Mộc Đầu dạy ta!”

Hạc Lai Tịch xoay mặt nhìn Mộc Đầu, Mộc Đầu ghét hắn nhất, tiếp tục viết, xoạt xoạt xoạt viết ra một đống lớn, đưa cho Tư Đồ.

Tư Đồ xếp gọn lại bỏ vào ngực, nói với Mộc Đầu: “Ta phải đi rồi, một năm thôi, trong lúc đợi ta trở về, ngươi phải sống thật tốt nha.”

“Yên tâm.” Mộc Đầu vểnh môi: “Ta trị thêm vài năm nữa là khỏi hẳn rồi.”

“Thật chứ?” Tư Đồ mừng rỡ.

Mộc Đầu gật đầu: “Lão tử muốn làm thần y đệ nhất thiên hạ!”

Tạm biệt xong rồi, Tư Đồ nhàn nhã đi ra, không quên nói với Hạc Lai Tịch còn đang đứng ngơ ngác: “Lão già thối, ngươi nhanh một chút có được không! Ta phải về trước tân niên đó!”

Thời điểm này thần trí của Hạc Lai Tịch hoàn toàn dính hết lên người Mộc Đầu, chạy đến hỏi: “Vậy, Tiểu Mộc Đầu, cho ta bắt mạch được không?”

Mộc Đầu nhìn hắn một cái, đưa tay.

Sau khi Hạc Lai Tịch bắt mạch cho Mộc Lăng, hai mắt trợn to, mấy năm trước, lần đầu tiên gặp Mộc Đầu, hắn cũng từng bắt mạch cho nó, hoàn toàn là mạch chết. Thế nhưng hôm nay, hắn bắt lại một lần… Mạch sống! Hơn nữa còn có chút nội lực, công phu cũng không tệ.

Hạc Lai Tịch đột nhiên phát hiện dường như mình đã nhìn lầm rồi, Mộc Đầu cũng là một kì tài… Chỉ là do mình chỉ thấy được Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

“A, ngươi giữ cái này lại xem đi.” Hạc Lai Tịch lấy từ trong ngực ra ba quyển sách, đưa cho Mộc Đầu.

Mộc Đầu nhận lấy, khó hiểu nhìn Hạc Lai Tịch.

“Hai quyển này, là sở học của cả đời ta.” Hạc Lai Tịch nói: “Một quyển là nội lực, một quyển là ngoại công.”

Mộc Đầu nhìn nhìn, ánh mắt lạc đến quyển thứ ba, trên bìa viết Thập tuyệt nội lực.

“Bản Thập tuyệt nội lực này, không luyện được, có hại cho người luyện, ngươi thử nghĩ, xem có cách nào giải quyết được ẩn họa của Thập tuyệt nội lực không.” Hạc Lai Tịch vừa nói vừa chỉ tay ra ngoài: “Trong tòa lầu của gian phòng bên cạnh, có tất cả điển tịch võ công trong thiên hạ, lúc nào thích, ngươi có thể đến xem thử.”

Mộc Đầu nhận lấy sách, nhìn nhìn Hạc Lai Tịch, cười nhẹ: “Ngươi đúng là một lão già thối chỉ biết mưu lợi!”

Hạc Lai Tịch giận xanh mặt, mắng thầm hai đứa chết tiệt này, ăn của hắn xài của hắn còn mắng chửi hắn, tức chết! Nhưng vẫn rất hào hùng nói: “Cái đó… Tiểu tử ngươi cũng không thua, ngươi đừng quên, ta đã thu ngươi làm đồ đệ rồi!” Nói xong, chạy.

Mộc Đầu bỏ mấy quyển sách hắn đưa xuống giường, gọi mấy hạ nhân theo hầu nó đến, bảo bọn họ chuyển hết điển tịch võ công trong tòa tháp bên cạnh về, nó muốn xem dần…

…

Không đến một năm, giới võ lâm vốn đang yên tĩnh đột nhiên đón một cơn sóng lớn, đứa đồ đệ chỉ mới mười bốn của Hạc Lai Tích, trong nửa

https://thuviensach.vn

năm một mình quét sạch các môn phái lớn trong võ lâm, đánh bại các chưởng môn, còn thu hết bảo vật trấn pháp của các phái vào tay.

Trước tân niên, Hạc Lai Tịch và Tư Đồ cuối cùng cũng lên đường trở về, mà ngay lúc ấy, bọn họ nghe được một tin đồn, rằng trong nửa năm này, các môn phái lớn trong giang hồ đều nhân cơ hội hai bọn họ không có mặt mà phái cao thủ đến diệt Tiên Hạc sơn trang, nhưng đều bị một thiếu niên nho nhã đánh cho sợ chết khiếp, một cước đá xuống núi. Đám cao thủ đó còn bị bức viết giấy nợ, tổng cộng các môn phái kia nợ thiếu niên năm trăm vạn lượng hoàng kim.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Phiên Ngoại 17

Lúc Tư Đồ và Hạc Lai Tịch về đến Tiên Hạc sơn trang, đã thấy có rất nhiều môn phái giang hồ đang chuyển kim ngân vào sơn trang, quản gia đứng trước cửa, kiểm tra đối chiếu số kim ngân được đưa đến, nếu không thiếu, thì sẽ đưa cho người ta một viên thuốc.

“Đang làm cái gì vậy?” Hạc Lai Tịch ngạc nhiên hỏi quản gia.

“Nga, đám giang hồ đến gây rối đều bị Mộc Đầu hạ độc, nếu không đến trả bạc đúng hẹn, thì sẽ bị độc phát mà chết.” Quản gia cười hi hi nói: “Nhưng mà, lão gia, Mộc Đầu nói số bạc này là của nó, không phải của Tiên Hạc sơn trang, bảo chúng ta không được đụng đến.”

Hạc Lai Tịch dở khóc dở cười.

“Mộc Đầu!” Tư Đồ ôm một bao hành lý lớn chạy vào: “Ta về rồi!”

Mộc Đầu đang dựa trên giường vừa ăn vừa xem sách, nghe tiếng Tư Đồ ồn ào bên ngoài, ném sách hớn hở chạy ra: “Nha nha, Tư Đồ ngươi về rồi!”

Tư Đồ thấy Mộc Đầu liền giật mình một cái, nửa năm không gặp, Mộc Đầu đã cao lên rồi, tuy rằng so với người cùng lứa vẫn gầy một chút, nhưng đã hoàn toàn không còn dáng vẻ suy nhược như trước nữa, sắc mặt cũng không tệ.

“Mộc Đầu, ngươi còn chết nữa không?” Tư Đồ ngu ngu hỏi.

https://thuviensach.vn

Mộc Đầu lườm: “Lão tử ta sống lâu trăm tuổi! Đúng rồi, có đem những thứ ta nói về không?”

“Đem về hết rồi!” Tư Đồ bỏ bao hành lý trên vai xuống, Mộc Đầu mở ra nhìn một cái: “Ai chà, nhiêu đây cũng đáng giá đến năm trăm vạn lượng vàng rồi, cộng với tiền ta kiếm được, vậy là một nghìn vạn lượng vàng rồi.”

“Chúng ta có một nghìn vạn lượng vàng rồi?” Tư Đồ hết hồn, “Làm sao tiêu hết nhiều tiền như thế a?”

Mộc Đầu ngồi xuống, nói với Tư Đồ: “Tư Đồ, không phải ngươi đã độc đấu với tất cả giang hồ quần hùng rồi đúng không, nói cách khác, hiện tại ngươi đã lợi hại hơn tất cả bọn họ rồi, đúng không?”

Tư Đồ gật đầu: “Đúng vậy, mấy lão già đó cũng không có bao nhiêu năng lực.”

Mộc Đầu nghĩ nghĩ, nói: “Tư Đồ, hay là chúng ta tự lập đi?”

“Tự lập?” Tư Đồ ngồi cạnh Mộc Lăng gặm đùi gà: “Ý ngươi là, rời khỏi Thiên Sơn, rời khỏi Hạc Lai Tịch.”

“Phải.” Mộc Đầu gật đầu: “Chúng ta có tiền rồi, Hạc Lai Tịch cũng đã dắt đồ đệ là ngươi y khắp thiên hạ huyênh hoang truyền thừa y bát rồi, đương nhiên chúng ta có thể đi.”

“Được nha!” Tư Đồ bĩu môi: “Lão tử đã muốn đi từ lâu rồi, ở đây chán chết, nhưng mà xuống núi rồi chúng ta đi đâu?”

“Ta đã chọn được rồi! Chúng ta đến Thục Trung!” Mộc Lăng mở bản đồ ra cho Tư Đồ xem.

Tư Đồ chớp chớp, “Thục Trung?”

https://thuviensach.vn

“Ở đó khí hậu tốt, hơn nữa cũng không có môn phái nào, cũng cách xa Hoàng Thành, sau lưng còn có rất nhiều dân tộc thiểu số và các quốc gia nhỏ, vị trí cực tốt!” Mộc Đầu nói: “Chúng ta tự thành lập một bang phái, trước tiên phải quét sạch thổ phỉ và sơn tặc ở đó, sau đó mới kêu gọi nhân mã, làm bang chủ!”

“Được, nghe lời ngươi.” Tư Đồ gật đầu đồng ý: “Ta đi nói với lão già kia.”

“Không cần nói nữa, ta đã nghe hết rồi.” Từ bên ngoài, tiếng của Hạc Lai Tịch truyền vào.

Hai người cùng quay đầu, liền thấy Hạc Lai Tịch đứng trước cửa.

“Tư Đồ nha.” Hạc Lai Tịch nói: “Ngươi đi suốt một ngày đã mệt rồi, đi nghỉ đi, ta có chút chuyện, muốn nói với Mộc Đầu.”

Tư Đồ nhíu mày, vừa định cự tuyệt, Mộc Đầu đưa mắt ra hiệu cho hắn.

Tư Đồ hầm hừ xoay người, trước khi ra ngoài còn không quên cảnh cáo Hạc Lai Tịch: “Lão già thối, không được bắt nạt Mộc Đầu!”

Hạc Lai Tịch gật đầu, Tư Đồ đi rồi, trong phòng chỉ còn Hạc Lai Tịch và Mộc Đầu.

“Đọc sách thấy thế nào?” Hạc Lai Tịch hỏi Mộc Đầu.

Mộc Đầu nhìn chỗ khác: “Không đọc, đọc không hiểu.”

“A…” Hạc Lai Tịch cười: “Mộc Đầu, ngươi đọc hiểu rồi, mới muốn chạy đúng không?”

Mộc Đầu sửng sốt, ngước mắt nhìn Hạc Lai Tịch: “Ngươi muốn giữ ta và Tư Đồ lại làm tống chung cho ngươi đúng không?” [tống chung: chăm

https://thuviensach.vn

sóc người thân trước lúc lâm chung; lo ma chay cho người thân]

“Ha ha…” Hạc Lai Tịch cười lắc đầu, nói: “Ta nói Mộc Đầu a, quả thật ta đã nhìn lầm rồi, ta cứ nghĩ ngươi là một con thỏ con vô dụng, không ngờ lại là một tiểu hồ ly thông minh tuyệt đỉnh… Nếu sớm biết ngươi giỏi giang thế này, nói gì ta cũng sẽ thu ngươi làm đồ đệ, nhưng ngươi cũng là đồ đệ của ta thật mà, đúng không?”

Mộc Đầu hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến hắn, Hạc Lai Tịch lại nói tiếp: “Nhưng mà, nói đi nói lại, nếu trước đây ta thật sự thu ngươi làm đồ đệ, ngươi sẽ không tự mình học được y thuật cao siêu như thế, cũng đương nhiên không thể tự trị hết bệnh.”

Mộc Đầu không nói gì.

Hạc Lai Tịch cười nhạt: “Ta có thể thả cho các ngươi đi, nhưng mà, dù sao thì có hai đồ đệ như các ngươi ta cũng đã rất hãnh diện rồi, có điều, ngươi phải trị cho ta trước.”

“Ta không trị được.” Mộc Đầu nói: “Ta nói rồi, đọc sách không hiểu.”

Hạc Lai Tịch nghe xong, cười lạnh: “Vậy thì cứ ở lại đây, khi nào đọc hiểu rồi, thì trị bệnh cho ta, xong rồi hẳn đi.”

“Được.” Mộc Đầu ung dung đồng ý.

Hạc Lai Lai híp mắt nhìn hắn một lát, cười lạnh: “Ngươi cũng đã biết, tối đa ta chỉ có thể chống được một năm nữa, cho nên không gấp, ngươi chờ được, có phải không?”

Sắc mặt Mộc Đầu hơi biến, không nói gì.

Hạc Lai Tịch thấy Mộc Đầu không nói gì, liền hạ giọng nói: “Tiểu Mộc Đầu, ngươi biết không, nếu như ta chết thật, nhất định sẽ kéo Tư Đồ

https://thuviensach.vn

và ngươi cùng đi… Hai ngươi là đồ đệ ngoan của ta.”

Mộc Đầu ngẩng đầu nhìn Hạc Lai Tịch: “Hai chúng ta cùng đánh, chưa chắc không thắng được ngươi!”

“Ha ha ha…” Hạc Lai Tịch cười lớn, nói: “Ta nói Tiểu Mộc Đầu, tính tình của ngươi cũng không tệ, có điều ngươi thông minh như vậy, lẽ ra phải biết, hiện tại ta vẫn chưa chết được.”

Sắc mặt Mộc Đầu hơi khó coi, Hạc Lai Tịch lại cười nói: “Tư Đồ và ngươi đều đã đắc tội quần hùng võ lâm, hiện tại hai ngươi chưa có chỗ dựa vững chắc, rất có khả năng đám người giang hồ đó sẽ đến tìm các ngươi gây phiền phức, hai người các ngươi không sợ, thế nhưng đã đắc tội quá nhiều người, người ta liên thủ đánh các ngươi, chỉ với hai bọn ngươi, sợ là không chống nổi. Sở dĩ ngươi chọn Thục Trung làm nơi dừng chân, cũng là vì nghĩ nơi đó không chịu nhiều ảnh hưởng từ võ lâm. Hai ngươi còn cần lão già chưa chịu chết này làm chỗ dựa cho các ngươi, có câu cây roi đánh trước sẽ mục trước, tương lai của hai ngươi sau này nhất định sẽ khó lường, giang hồ quần hùng tuyệt đối sẽ không thả cho các ngươi phát triển lớn mạnh… Cho nên, ta sống, là chuyện tốt cho ngươi, tốt cho ta, tốt cho mọi người.” [câu cây roi đánh trước sẽ mục trước: mang nghĩa như súng bắn chim đầu đàn, người có tài năng, nổi trội hơn người thường sẽ thành mục tiêu công kích, khuyên răn mọi người không được ỷ mạnh, phải biết khiêm nhường một chút]

Mộc Đầu cúi đầu, rất lâu sau mới nói: “Ngươi luyện nội lực Thập Tuyệt, không phải dễ trị!”

“Ai.” Hạc Lai Tịch cười: “Chắc chắn ngươi có cách.” Thấy Mộc Đầu do dự, Hạc Lai Tịch trầm giọng nói: “Ta không muốn chờ quá lâu, cho ngươi ba ngày được không?”

https://thuviensach.vn

“Ba ngày?” Mộc Đầu vừa sợ vừa giận, Hạc Lai Tịch lại lạnh lùng nói: “Ba ngày nếu ngươi không nói cho ta biết biện pháp, vậy chờ nhặt xác Tư Đồ đi.” Nói xong, bỏ đi.

Mộc Đầu ngồi trong phòng, cúi đầu, lấy quyển Thập Tuyệt nội lực trong ngực ra, yên lặng không nói.

“Mộc Đầu!” Tư Đồ chạy vội vào: “Lão già đó nói gì với ngươi vậy?”

Mộc Đầu nhìn Tư Đồ: “Hắn không cho chúng ta đi, muốn ta trị khỏi bệnh cho hắn.”

“Lão già đó bệnh gì?” Tư Đồ không hiểu: “Nhìn có vẻ khỏe mạnh lắm mà.”

“Ngươi nghĩ ta có nên cứu hắn không?” Mộc Đầu hỏi Tư Đồ.

“Vậy ngươi có muốn cứu không?” Tư Đồ hỏi lại.

Mộc Đầu lưỡng lự.

“Ta nói Mộc Đầu a.” Tư Đồ đột nhiên nói: “Lão già này tuy là hơi đáng ghét một chút, nhưng nói sao cũng đã cứu mạng hai ta, nếu khi đó hắn không đưa chúng ta ra khỏi núi, vậy có thể ngươi đã bệnh chết rồi, ta cũng đã chán chết rồi… Cho nên, nếu ngươi cứu được, vậy thì cứu hắn đi.”

Mộc Đầu nghĩ ngợi rất lâu, gật đầu: “Được.”

Tư Đồ đứng dậy vươn vai một cái, hỏi: “Mộc Đầu, để trị khỏi cho lão già đó mất bao lâu? Ta muốn sớm đến Thục Trung, ta vừa hỏi quản gia, quản gia nói, mùa đông ở Thục Trung cũng rất ấm áp, vậy thì mùa đông mỗi năm ngươi sẽ không bị đông đến nửa sống nửa chết nữa, hơn nữa chúng ta cũng có thể tự ăn đồ của mình, không phải ăn nhờ lão già đó nữa.”

Mộc Đầu gật đầu, nói: “Yên tâm, nhanh thôi!”

https://thuviensach.vn

Không đến ba ngày, Mộc Đầu đã bảo người đến gọi Hạc Lai Tịch, nói có biện pháp trị cho hắn, nhưng hắn phải đồng ý ba điều kiện. không

Hạc Lai Tịch gật đầu, nói: “Được, ngươi nói đi, chuyện gì ta cũng đồng ý.”

Mộc Đầu nghĩ nghĩ: “Muốn trừ độc ngươi phải làm thương tổn đến thân thể người khác, cho nên ngươi phải thề, không thể làm hại người vô tội, chỉ dùng những kẻ đáng chết.”

Hạc Lai Tịch giật mình, hỏi: “Ngươi nói, muốn trừ được kịch độc trong người ta, thì phải dùng mệnh người khác đổi?”

Mộc Đầu gật đầu: “Đúng là thế.”

“Không vấn đề!” Hạc Lai Tịch phất tay, nói: “Ta tìm một đám tử tù là được rồi, cũng coi như là thay trời hành đạo. Điều thứ hai là gì?”

“Thứ hai, trị xong rồi, ngươi truyền một nửa nội lực cho Tư Đồ, phần còn lại lại chia đôi, truyền cho ta.” Mộc Đầu ra giá.

“Cái gì?” Hạc Lai Tịch phì cười: “Nhóc con, ngươi quá thâm hiểm rồi, sao lại bóc lột sư phụ chứ?”

Mộc Đầu nhìn hắn: “Nếu chúng ta muốn sau này không còn bị ngươi uy hiếp, vậy thì phải mạnh hơn ngươi!”

Hạc Lai Tịch nghiến răng, mắng thầm, hai đứa đều là đồ đệ, truyền thì truyền vậy, dù sao thì cũng có thể luyện lại nội lực, nhanh thôi, liền gật đầu đồng ý, lại hỏi: “Thứ ba là gì?”

“Thứ ba a.” Mộc Đầu trang nhã đưa tay: “Đưa khế đất của Tiên Hạc sơn trang cho ta!”

https://thuviensach.vn

“A…” Hạc Lai Tịch hít sâu một hơi, mắng to: “Thằng oắt con, ngươi muốn lột sạch ta sao!”

Mộc Đầu ngửa mặt nhìn trời: “Chịu hay không tùy ngươi, ngươi tự nghĩ cách là được rồi, cần gì phải cho ta thời gian ba ngày?” Nói xong, xoay người muốn đi.ay

“Ai…” Hạc Lai Tịch kéo Mộc Đầu lại, rủa thầm, tiểu quỷ này tương lai nhất định rất sáng lạn, gật đầu đồng ý.

Thế là, Mộc Đầu nói cho Hạc Lai Tịch biết phương pháp hoán nội công, tự trị nội thương.

Nhờ thuốc và phương pháp của Mộc Đầu, Hạc Lai Tịch dần khỏe lên, hắn bắt về rất nhiều tử tù và ác đồ, dùng để hoán công, mỗi lần xong, Hạc Lai Tịch lại ném thi thể xuống vực sâu sau núi.

Tuy rằng chỉ giết đám tử tù chuyên làm chuyện ác, nhưng tiếng khóc than cầu xin vẫn vang lên không ngừng, thanh âm đó đã khảm sâu vào đầu Mộc Đầu, không cách nào quên được.

Mộc Đầu bắt đầu thường xuyên gặp ác mộng.

Tiếng động sau núi, đương nhiên sẽ truyền đến tai Tư Đồ, hắn chạy đến hỏi Mộc Đầu chuyện là thế nào, Mộc Đầu nói cho hắn nghe những điều kiện đặt với Hạc Lai Tịch, Tư Đồ im lặng.

Khi Mộc Đầu nghĩ rằng Tư Đồ sẽ nổi giận, Tư Đồ lại đứng bật dậy, giận dữ giậm chân mắng Hạc Lai Tịch: “Lão già không chịu chết nhà ngươi, thật chẳng ra gì!”

Mộc Đầu hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tư Đồ, Tư Đồ mắng hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng nguôi giận, thấy Mộc Đầu đang mở to mắt nhìn mình, liền đưa tay vỗ mạnh lên lưng Mộc Đầu: “Ai, Mộc Đầu, ngươi đau

https://thuviensach.vn

buồn cái gì, nếu ta là ngươi, ta cũng sẽ làm thế, người có tội là Hạc Lai Tịch!" Nói xong, thì cứ như không có việc gì quay đi.

Cứ như vậy qua vài tháng, Hạc Lai Tịch giết gần trăm tên ác nhân, cuối cùng cũng trừ hết độc trong cơ thể. Vốn dĩ sẽ là đại công cáo thành, nhưng vào giai đoạn cuối cùng, Hạc Lai Tịch lại bị nội lực phản phệ tẩu hỏa nhập ma.

Lúc Mộc Đầu và Tư Đồ đến xem hắn, thì thấy Hạc Lai Tịch liên tục phun ra máu, râu cũng đã trắng toát, Mộc Đầu vừa bắt mạch cho hắn đã nhíu mày, hỏi: "Trước khi ngươi luyện nội lực Thập Tuyệt, có từng bị trọng thương?"

Hạc Lai Tịch gật đầu: "Trước kia đấu với Đoan Mộc Liệt, quả thật có bị thương."

Mộc Đầu do dự một lúc, lấy ngân châm ra, thi châm trị bệnh cho lão đầu. Tư Đồ không hề nói lời nào, chỉ đứng một bên nhìn, thỉnh thoảng lại rót chút nước cho Mộc Đầu. Hạc Lai Tịch ngàn vạn lần cũng không ngờ Mộc Đầu sẽ cứu hắn, vừa định hỏi, liền thấy Mộc Đầu hung dữ trừng hắn: "Ngậm miệng!"

Hạc Lai Tịch nuốt mấy lời muốn nói xuống, trong lòng rất buồn bực, làm sư phụ được như ta cũng xem như là trước đây chưa từng có sau này không hề có rồi.

Mộc Đầu dùng hết một ngày một đêm, cứu sống Hạc Lai Tịch, bản thân cũng phun ra một búng máu, Tư Đồ sợ hết hồn, hỏi Mộc Đầu: "Không phải ngươi đã khỏe rồi sao, sao còn phun máu?"

Mộc Đầu cúi đầu nhìn Hạc Lai Tịch lúc này đã hôn mê, thờ ơ nói: "Vốn là sắp khỏe rồi, thế nhưng gần đây lại không tốt mấy nữa… Mặc kệ đi, qua ngày nào hay ngày đó."

https://thuviensach.vn

Hạc Lai Tịch cũng không phải ngủ, chỉ là cảm thấy hổ thẹn không biết phải nói gì với Tư Đồ và Mộc Đầu cho được, nên cứ nằm ra đó giả bất tỉnh, lời Mộc Đầu nói hắn nghe rất rõ.

Tư Đồ hơi bực bội, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao ngươi phải hy sinh cho người khác nhiều như vậy?”

Mộc Đầu liếc mắt nhìn nhìn hắn, lau đi vết máu trên khóe miệng, nói: “Không chỉ là vì ngươi, còn là vì bản thân ta! Như vậy sau này hai ta ra ngoài, sẽ không bị người khác ức hiếp nữa, cũng không nợ người ta thứ gì, sống tự do tự tại! Ngốc!”

“Ngươi!” Tư Đồ giận, mắng thầm tên này, đồ độc miệng, hừ! Sau này nếu có tìm người sống cùng, nhất định phải tìm ai ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không được độc mồm!

Sau đó, Mộc Mộc lại bỏ chút thời gian trị liệu thương thế cho Hạc Lai Tịch, hắn cũng dần khỏe hơn, giữ đúng lời hứa giao khế đất của Tiên Hạc sơn trang cho Mộc Đầu, còn nội lực của mình, thì truyền một nửa cho Tư Đồ, nửa còn lại, cũng chia hai, truyền cho Mộc Đầu.

Mộc Đầu bán Tiên Hạc sơn trang, cầm số tiền bán được, gọi người đánh xe chở một vạn lượng hoàng kim, cùng Tư Đồ rời khỏi Thiên Sơn, hùng dũng đến Thục Trung.

Năm đó, Mộc Đầu và Tư Đồ mua một khu đất ở Bạch Đế Sơn Thục Trung, bỏ ra hơn một năm, để quét sạch sơn phỉ cướp bóc ở Thục Trung. Hai người đều có sở trường riêng, võ công của Tư Đồ là vô địch thiên hạ, hơn nữa có nghĩa khí lại có thực lực, không bao lâu bên người đã có hơn trăm huynh đệ, còn gặp được Tương Thanh năm đó chỉ mới hơn mười tuổi đã có võ công rất cao, cùng với cao thủ vùng Thục Trung Chu lão, Lô Ngự Phong và Vân Tứ Nương. Các huynh đệ đều nguyện theo Tư Đồ, Hắc Vân Bảo dần nổi danh.

https://thuviensach.vn

Lại không bao lâu, Mộc Đầu mời những người thợ giỏi từ cả nước về Thục Trung, cùng xây dựng Hắc Vân Bảo, sau hai năm, cuối cùng Hắc Vân Bảo cũng hoàn thành, khí thế to lớn hơn nữa được sắp xếp rất chu toàn, hậu sơn trồng trọt, tiền sơn uy phong như một thành trì. Hơn nữa địa thế của Hắc Vân Bảo rất tốt, dễ thủ khó công, dần phát triển mạnh. Tư Đồ là bảo chủ, Mộc Đầu là nhị đương gia, dưới vừa khéo có Chu lão, Lô Ngự Phong, Vân Tứ Nương và Tương Thanh bốn vị phó bang chủ, giáo chúng đã đạt đến con số năm vạn, nghiễm nhiên trở thành bá chủ vùng Thục Trung.

Mùa đông năm đó, Thục Trung gặp phải một trận tuyết lớn trăm năm khó gặp, Tư Đồ, Mộc Đầu và mấy vị phó bang chủ ngồi ở hậu sơn ngắm tuyết nói chuyện, Vân Tứ Nương nói: “Hiện tại hai người đã là đại nhân vật danh tiếng vang dội rồi, chỉ có họ không có tên không được đâu, nghĩ một cái tên uy phong một chút đi.”

Mọi người đều cảm thấy ý này rất đúng, liền ồn ào ra ý kiến, Tư Đồ và Mộc Đầu nghe tên nào cũng thấy không vừa ý, cuối cùng, ánh mắt hai người lạc đến dải băng trong suốt lấp lánh cao thẳng cứng cáp đọng dưới mái hiên, đồng thanh… “Lăng” !

“Tư Đồ Lăng… Mộc Lăng…” Mọi người đều gật đầu: “Tên hay.”

Nhưng Tư Đồ và Mộc Đầu lại liếc mắt lườm nhau, nhướng mày: “Ta đây không muốn lấy cùng tên với hắn!”

Mọi người yên lặng, vậy phải làm thế nào đây, cuối cùng, hai người quyết định tỉ thí phân thắng thua, người thắng sẽ được dùng chữ Lăng, người thua phải chịu tên do người thắng đặt, Mộc Đầu và Tư Đồ gật đầu đồng ý, còn về phần tỉ thí cái gì…

Đang tranh cãi, chợt nghe thấy từ con sông băng bên cạnh vang lên tiếng “rắc rắc”, một con cá nhảy lên, ngay sau đó lại lặn xuống, Tương Thanh nói: “Hay là thi câu cá đi.”

https://thuviensach.vn

Mộc Đầu lẫn Tư Đồ đều thấy có lý, mỗi người một phía một cần câu câu cá, chỉ là… Mộc Đầu chạy sang chỗ Tư Đồ nhìn nhìn, thò tay thử nước sông, lại chạy về chỗ mình câu cá. Tư Đồ cũng không để ý nhiều, trong lòng hắn nghĩ, tên Mộc Đầu này bình thường cực lười, chưa từng thấy hắn bắt cá, còn mình thì dù sao cũng đã có kinh nghiệm bắt cá nhiều năm những ngày sống trong rừng, thắng chắc rồi, tự tin tràn trề mà buông câu, nào có ngờ khi nãy trên bàn tay mà Mộc Đầu thò xuống nước vẫy vẫy, đã bôi đầy bột phấn cay nồng, đàn cá nhỏ đã sớm chạy hết.

Quả nhiên, Tư Đồ chờ một lúc lâu, không có cá… Mà Mộc Đầu thì sau một canh giờ không ngừng phấn đấu, cuối cùng cũng kéo lên được một con cá.

Dám chơi dám chịu, Tư Đồ thua rồi, Mộc Đầu toại nguyện sửa tên thành Mộc Lăng. Sau đó, đến lúc đặt tên cho Tư Đồ rồi, Tư Đồ cũng không sợ, vỗ ngực một cái: “Lão tử vốn đã tuấn tú, họ Tư Đồ cũng rất khí phách, phối với tên nào cũng sẽ rất tuấn tú!”

Khóe môi Mộc Lăng giật giật, đưa tay chỉ một cái: “Vậy lấy tên là Tư Đồ Ngận Suất đi!”

“Oành” một tiếng, đám huynh đệ Hắc Vân Bảo che miệng ào ào chạy như cháy rừng, Tư Đồ giận đến tái mặt, vô phương, chỉ đành lấy cái tên làm trò cười cho thiên hạ này.

Lại qua không bao lâu, Hắc Vân Bảo, Tư Đồ Ngận Suất và Mộc Lăng, danh chấn thiên hạ.

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Phiên Ngoại 18

Hôm đó, nắng nha, mọi người đi du ngoạn, nơi đến là suối nước nóng dưới ngọn Tuyết Sơn, nơi tìm thấy Thần Hươu cho Mộc Lăng.

Đây cũng xem như là chuyến du ngoạn tập thể, vì vậy cho nên thành phần tham gia rất đông, danh sách như sau:

Mộc Mộc, Vọng Vọng (người đề xuất)

Hoàng Hoàng và Tư Đồ (người tài trợ)

Tiếu Lạc Vũ và Hạ Vũ (người tổ chức)

Ân Tịch Ly và Viên Liệt (… Phụ huynh đi theo)

Phùng Cách Mã và Giáp Ất Bính Đinh…

Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử.

Vân Vân và Thủy Thủy.

Mọi người đến Tu La Bảo tập hợp, Mộc Mộc chuẩn bị một chiếc xe ngựa lớn, Giáp Ất Bính Đinh đánh xe, ngoài xe, Tư Đồ, Tần Vọng Thiên, Viên Liệt, Tiếu Lạc Vũ, Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ cưỡi ngựa, vừa nói chuyện vừa đi.Trong xe ngựa, Mộc Mộc, Hoàng Hoàng, Ân Tịch Ly, Hạ Vũ và cả Vương Thập Nhị cùng Tiểu Trùng Tử đang vay lại chơi đổ xí ngầu.

https://thuviensach.vn

Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử trộm nhìn Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng, hai người cực kì giống nhau, chỉ là khí chất không giống, Tiểu Hoàng thiện lương ngây thơ khả ái, Ân Tịch Ly thì thanh nhã lạnh lùng diễm mĩ… Mỗi người một vẻ

Mộc Lăng thì vẫn như cũ, lười nhác ngồi khoanh chân lắc xí ngầu, Hạ Vũ dường như đang cự nự gì với Ân Tịch Ly, không nói chuyện với hắn, nhưng lại chọc ghẹo Hoàng Hoàng liên tục, Ân Tịch Ly cũng không so đo với hắn.

“Chúng ta cược cái gì đây?” Tiểu Trùng Tử một bên đưa táo đã gọt cho Thập Nhị, hỏi bốn vị người lớn: “Chơi xí ngầu mà không cược gì cũng được sao?”

“Cược cái gì?” Tiểu Hoàng nhìn mọi người, hỏi: “Cược bạc sao?”

Ân Tịch Ly trừng một cái: “Trẻ con không được cược tiền!” Nói xong còn đưa tay nhéo má Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng oan ức ngồi tự xoa cái má hồng hồng, “Vậy cược cái gì đây… Cha, con đã thành thân rồi, không nhỏ nữa.”

Ân Tịch Ly nhướng mày: dám cãi?

Tiểu Hoàng là nhi đồng ngoan ngoãn, không nói gì nữa, Hạ Vũ ngồi bên cạnh kéo Tiểu Hoàng qua ôm, cười nói: “Hoàng Hoàng nha, đừng để ý đến hắn ta, đã già lẩm cẩm rồi!”

Ân Tịch Ly cười lạnh: “Ta già cũng còn hơn cái đứa mới hơn mười tuổi.”

Thế là, hai người trừng qua trừng lại.

https://thuviensach.vn

Mộc Mộc lắc xí ngầu xong rồi, chuẩn bị mở, hỏi mọi người: “Vậy rốt cuộc cược cái gì?”

Tiểu Hoàng nhìn Ân Tịch Ly, lại thấy Ân Tịch Ly cười cười: “Hay là cược cởi y phục đi.”

“Hả?” Mọi người dùng trạng thái = 囧 = nhìn hắn, Vương Thập Nhị và Tiểu Trùng Tử nhìn nhau một cái, thật sự không nhìn ra nha, cứ tưởng là Ân Tịch Ly cũng nho nhã như Tiểu Hoàng, không ngờ lại dũng cảm như vậy nha.

“A…” Hạ Vũ cười lạnh một tiếng: “Nhàm chán.”

Ân Tịch Ly nhìn hắn, cười: “Không dám sao? Được a, dù sao cũng là lão già rồi.” Vừa nói vừa đưa tay chỉ mấy đĩa đồ ăn vặt cạnh chỗ Mộc Lăng, nói: “Ngươi lấy hột đậu phộng cược cũng được.”

“Ngươi nói cái gì!” Hạ Vũ giận rồi: “Tên đoán số thối nhà ngươi dám xem thường ta!” Vừa nói vừa vỗ ngực: “Cởi thì cởi, ai sợ ai!”

Tiểu Hoàng nắm cổ áo kéo kéo Ân Tịch Ly: “Cha, không được đâu…”

Ân Tịch Ly hôn hôn Tiểu Hoàng: “Không sao, cha đã tính trước rồi, người bị lột sạch chắc chắn không phải con!”

“Ha…” Tiểu Hoàng thở phào.

Ngoài xe ngựa, bọn Tư Đồ đang hăng say nói chuyện, đột nhiên lại nghe trong xe ngựa truyền ra cái gì mà cởi sạch không cởi sạch… Nhìn nhau một cái, kéo ngựa đi chậm lại, hiếu kì muốn vạch màn xe ra nhìn thử, nhưng tấm màn rất dày lại che rất kín, không nhìn được chút nào, sốt ruột nha.

https://thuviensach.vn

“Cứ vậy đi!” Mộc Lăng nói: “Đổ xí ngầu, bốn người mỗi người đổ một lần, thua thì cởi một lớp.

“Được.” Mọi người gật đầu.

Mộc Lăng đổ trước: nhất nhị tam, tiểu…

= 口 =… Mộc Lăng chấn kinh rồi, sao mới lần đầu đã ra nhỏ như vậy rồi, sao lại như thế này sao lại như thế này!

Thấy Mộc Mộc nằm bò một bên đấm sàn, Ân Tịch Ly cười một cái, đá mày với Hạ Vũ: “Tới ngươi kìa.”

Hạ Vũ cầm tô lên, lắc lắc mấy cái, bỏ xuống, mở ra: nhất nhất nhị, tiểu…

= =… Hạ Vũ câm lặng rồi, Mộc Lăng nằm một bên ôm bụng cười: “Há há há… con mẹ nó đúng là còn xui xẻo hơn ta!”

Ân Tịch Ly cũng cười, cầm cái tô lên lắc lắc mấy cái, sau đó đặt xuống, mở ra: tứ ngũ lục, đại…

Hạ Vũ hận nghiến răng, Ân Tịch Ly nháy mắt một cái, đưa cái tô cho Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng cầm trên tay nghĩ, được, cha đã nói mình không phải người bị lột sạch, vậy chắc sẽ không thua đâu, hơn nữa Hạ Vũ đã đổ ra đến nhất nhất nhị rồi, mình chắc không đến nỗi đổ ra nhất nhất nhất đâu! Thế là, Tiểu Hoàng lắc lắc, buông xuống, mở ra: nhất nhất nhất…

“Phụt…” Mộc Lăng phụt hết trà ra, nhìn Tiểu Hoàng: “Tiểu Hoàng Hoàng, xui thật nha!”

Tiểu Hoàng mếu mếu, nhìn Ân Tịch Ly: “Cha, không phải đã nói sẽ không thua…”

https://thuviensach.vn

Ân Tịch Ly khoát tay: “Ai, chỉ là cởi một lớp áo choàng, có gì đâu, còn có áo trong mà.”

Tiểu Hoàng nghĩ thấy cũng đúng, liền cởi áo ngoài ra.

Lượt thứ hai, Mộc Mộc nhị tứ ngũ, Hạ Vũ tam nhất lục, Ân Tịch Ly ngũ lục lục, Tiểu Hoàng… nhất nhất nhị… [có tiến bộ]

Mọi người nhìn Tiểu Hoàng thương cảm, Tiểu Hoàng tủi thân nhìn Ân Tịch Ly: “Cha…”

“Ai, cởi áo trong còn có áo lót mà, không sợ!” Ân Tịch Ly dụ dỗ, Tiểu Hoàng lại cởi lớp áo trong ra, bên trong là áo lót ngắn, thấy được cánh tay trắng trắng rồi, Tiểu Hoàng ôm y phục nói: “Con không chơi nữa được không?”

Mọi người trừng Tiểu Hoàng, đồng thanh: “Không được!”

Tiểu Hoàng mếu, cảm giác rất giống như bọn họ đang ăn hiếp mình.

Lượt thứ ba, Mộc Mộc nhị nhị tam, Hạ Vũ nhất tam ngũ, Ân Tịch Ly tứ tứ tứ, Tiểu Hoàng… nhất nhất tam…

= 口 =… Tiểu Hoàng liền mạng túm chặt lớp áo lót sau cùng, đừng kéo, cởi rồi sẽ thành ngực trần.

“Ta không muốn cởi…” Tiểu Hoàng tủi thân, trong đầu nghĩ, cha lừa người ta!

Ân Tịch Ly ngồi xa xa ôm má, nói: “Đứa con ngốc, cởi giày ra!”

Tiểu Hoàng nghĩ, phải nha, còn có giày mà, liền cởi giày ra.

Lượt thứ tư, Mộc Mộc ngũ lục nhị, Hạ Vũ tam tam tam, Ân Tịch Ly nhị ngũ nhất… Tiểu Hoàng… nhất nhị nhất…

https://thuviensach.vn

“Ta không cởi nữa đâu!” Tiểu Hoàng vội vàng ôm chặt áo lót với khố, không thể cởi nữa!

“Ai nha, nhi đồng mà sao lại nói không giữ lời, ngươi định nuốt lời?” Ân Tịch Ly áp qua kéo áo Tiểu Hoàng, Mộc Mộc sáp đến kéo khố Tiểu Hoàng :”Cởi mau, cởi mau!”

“Không muốn!” Tiểu Hoàng túm chặt y phục: “Cha lừa người ta!”

Ân Tịch Ly cười xấu xa: “Cha có lừa con đâu, không phải đã nói sẽ không bị lột sạch sao, con tự chọn đi, áo lót hoặc khố cởi một cái!”

“Con không muốn!” Tiểu Hoàng vội vàng che che, tránh tránh: “Con không muốn khỏa thân!”

Đang nói, bỗng dưng màn xe bị nhấc lên, Tư Đồ đứng ở cửa, bọn họ vốn vẫn nghe trộm bên ngoài, Tư Đồ loáng thoáng nghe được Hoàng Hoàng la cái gì “Không muốn, không khỏa thân”, lập tức sốt ruột, nhấc màn lên, liền thấy đám người lớn đang xấu xa đòi lột đồ Tiểu Hoàng, Tư Đồ giận ngay.

“Tiên Tiên!” Tư Đồ vội vàng bay vào trong, ôm lấy Tiểu Hoàng.

“Tư Đồ.” Tiểu Hoàng thấy cuối cùng cứu tinh cũng đến rồi, mình thoát được một kiếp rồi.

Ân Tịch Ly bĩu môi: “Hừ, chán chết.”

Tư Đồ mặc áo trong vào cho Tiểu Hoàng, cởi áo choàng của mình xuống bọc Tiểu Hoàng lại, bế ra ngoài, nhảy lên ngựa, còn không quên dặn dò: “Đã nói bao nhiêu lần bảo ngươi tránh bọn họ xa một chút, ngươi không giống bọn họ, ngươi là con thỏ con, bọn họ thì người yếu nhất cũng một con hồ ly già!”

https://thuviensach.vn

“Ừ!” Tiểu Hoàng nắm áo Tư Đồ, ấm ức ỉu xìu gật đầu.

Trong xe ngựa, Ân Tịch Ly nhìn Mộc Lăng và Hạ Vũ: “Còn tiếp nữa không?”

Mộc Lăng và Hạ Vũ nhìn nhau… Đổ tiếp.

Nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng lại ở khe núi tại Tuyết Sơn Cực Bắc, phía trước là suối nước nóng đang bốc khói.

“Đến rồi!” Phùng Cách Mã hô lớn, mọi người xuống ngựa, Tiểu Trùng Tử và Vương Thập Nhị chạy như bay ra khỏi xe ngựa, sau đó, Mộc Lăng nhảy xuống, sau đó là Ân Tịch Ly ung dung bước xuống.

Tiếu Lạc Vũ chờ một lúc lâu, không thấy Hạ Vũ xuống, liền đi qua nhất màn lên nhìn một cái… Liền thấy Hạ Vũ khỏa thân, đang mặc y phục.

“Tiểu Vũ!” Tiếu Lạc Vũ hoảng hồn, Hạ Vũ đỏ mặt mắng to: “Không được vào!”

…

Lần trước đến đây vì bận chữa bệnh cho Mộc Lăng cho nên mọi người vẫn chưa đi du ngoạn quanh đây, thật ra trong khe núi ở Tuyết Sơn có rất nhiều suối nước nóng, từ chân núi trải dài lên trên sườn núi, rất nhiều suối và hồ nước nóng. Bên trên hơi nước phủ dày đặc, đứng giữa hai hồ nước, sẽ không nhìn thấy được gì xung quanh.

Tư Đồ bế Tiểu Hoàng, chạy đến bờ một hồ nước nóng tương đối khuất, lột hết y phục của cả hai xuống, nhảy xuống hồ nước.

“Thật thoải mái quá…” Tiểu Hoàng thở dài.

“Tiên Tiên, chúng ta làm chuyện càng thoải mái hơn đi!” Cả quãng đường Tư Đồ đã nhịn đến sắp nổ rồi, sáp qua ôm Tiểu Hoàng xoa xoa rồi

https://thuviensach.vn

nắn nắn, Tiểu Hoàng không biết làm sao, cuối cùng cũng đành để mặc hắn, chỉ là lúc mắc cỡ kêu ra tiếng, chợt nhớ đến cha đang ở gần đó, mặt hồng hồng.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt cũng ngâm suối nước nóng, bốn phía hơi nước mờ ảo, Viên Liệt ngâm mình trong nước, thấy Ân Tịch Ly còn đang cười thầm vì khi nãy hãm hại Hạ Vũ thành công, liền bật cười: “Sao ngươi cứ ức hiếp Hạ Vũ vậy chứ.”

Ân Tịch Ly nhướng mày: “Hắn ức hiếp ta còn ít sao.”

“Đã qua lâu như vậy rồi.” Viên Liệt cười trừ, đột nhiên, cảm giác Ân Tịch Ly đưa đầu ngón chân lên cọ cọ trên cẳng chân hắn, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn cười cười.

Viên Liệt hít sâu một hơi, nói: “Đừng quậy.”

Ân Tịch Ly thấy hắn bày ra bộ dáng đứng đắn, cười, áp sát đến cạnh hắn.

Viên Liệt híp mắt nhìn một lúc lâu, vừa định áp xuống, không ngờ Ân Tịch Ly lại lùi về chỗ cũ, nói: “Tắm rửa, đừng nghĩ chuyện bậy bạ!”

Viên Liệt giận nha, đưa tay kéo Ân Tịch Ly qua, đè lại: “Là do ngươi tự tìm thôi!”

…

Mộc Lăng nhảy xuống hồ nước, Tần Vọng Thiên cũng xuống, sáp qua nói: “Mộc Mộc, làm nha!”

Mộc Lăng giơ chân đá: “Con mẹ nó ngươi kín đáo một chút có được không?”

Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng cọ a cọ: “Làm đi làm đi! Ta nóng!”

https://thuviensach.vn

“Đâu có nóng!” Mộc Lăng vừa định giãy dụa, Tần Vọng Thiên lại bất ngờ kéo chân hắn lên.

“Ai nha…” Mộc Lăng kinh hãi: “Lưu manh chết tiệt, a!”

Tần Vọng Thiên kề sát bên tai Mộc Lăng cười, “Mộc Mộc, nhỏ giọng một chút, ta không muốn bọn họ nghe được tiếng của ngươi đâu!”

“Ngươi…” Lúc này Mộc Lăng mới nhớ ra bốn phía đang đầy người, vội vàng che miệng, sau đó lại bị Tần Vọng Thiên chiếm thế thượng phong… Bị ăn!

…

Hạ Vũ lửa giận đầy bụng, nằm rạp trên hồ lầm rầm mắng: “Tên đoán số chết tiệt, đại hỗn đản!”

Tiếu Lạc Vũ bơi đến gần, cười: “Thế nào, lại bị ức hiếp rồi sao?”

Hạ Vũ hung hăng trừng hắn một cái: “Cứ để hắn đắc ý đi, ta không tha cho hắn đâu!”

Tiếu Lạc Vũ nhún vai: “Ngươi coi chừng lại bị hãm hại a!”

“Ngươi dám nói cho hắn?” Hạ Vũ trừng mắt, vung tay muốn đánh, Tiếu Lạc Vũ bất lực, chụp lấy tay Hạ Vũ, ôm lại, hôn.

“Cút ra!” Hạ Vũ mắng to.

Tiếu Lạc Vũ bật cười: “Chỗ này chỉ rộng bấy nhiêu, biết cút đi đâu đây… Đừng lớn tiếng!”

“A…”

…

https://thuviensach.vn

Trong hồ nước phía ngoài một chút, Phùng Cách Mã cùng ngâm với Giáp Ất Bính Đinh… Khí thế kinh người, mặt nước chao đảo hệt như đang đánh cá… Không cần đi vào chi tiết. >”<

…

“Phía ngoài nữa, Vương Thập Nhị một mình ngâm một hồ, da dẻ bị hun cho thành hồng hồng, Tiểu Trùng Tử ngâm trong một cái hồ khác ở xa xa, thấy được bờ vai gầy gầy của Vương Thập Nhị, nôn nóng đến độ vò đầu bứt ta, trong lòng oán thầm, đám hơi nước này sao mà phiền quá!

“Thập Nhị!” Tiểu Trùng Tử gọi: “Ngươi tắm một mình có lạnh không? Qua đây với ta không?”

Vương Thập Nhị bất đắc dĩ bám trên bờ hồ trừng nó: “Ngươi ngốc sao, ngâm suối nước nóng còn lạnh?”

“Ta lạnh, ta qua đó có được không?” Tiểu Trùng Tử sốt ruột.[thằng nhỏ hư sớm quá, tại đám người lớn đồi trụy kia cả =.=]

“Không được qua!” Vương Thập Nhị đắc ý: “Muốn qua sao, chờ ngươi lớn thú được ta đi rồi nói!”

Tiểu Trùng Tử buồn rồi: “Sư phụ nói mười tám tuổi mới cho mình thú Thập Nhị, nương a, còn phải đợi bao nhiêu năm nữa!”

…

Ngoài cùng nhất, Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ nằm rạp trên thành hai hồ nước sát cạnh nhau, nghe thấy âm thanh mờ ám khi ẩn khi hiện bên tai, thở dài…

Vì cường độ hoạt động của mọi người trong suối nước nóng tương đối cao, cho nên Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng không biết võ công hiện tại bắt đầu

https://thuviensach.vn

xuất hiện triệu chứng đầu váng mắt hoa, Mộc Lăng rống lớn một tiếng: “Bế ra mau, lên núi làm mát một chút.”

Viên Liệt và Tư Đồ vội vàng bế người ra, trước đây mọi người đã cho xây dựng một tòa nhà lớn ở đây, thế thì mỗi lần đến ngâm suối nước nóng đều sẽ có nơi nghỉ lại, đặt tên là Ôn Tuyền Trang.

Những người khác cũng lên bờ mặc y phục, lúc Mộc Lăng lấy y phục, liền thấy được trong đống y phục của Tần Vọng Thiên có một cái hộp nhỏ, mắt sáng lên, là Độ Tiên Thảo!

Mộc Lăng nghiêm mặc, lấy Độ Tiên Thảo bỏ vào lòng, lúc Tần Vọng Thiên lên bờ mặc y phục thì Mộc Lăng kêu mệt liên tục, Tần Vọng Thiên cũng không để ý, bận ôm Mộc Mộc lên Ôn Tuyền Trang rồi.

Tối hôm đó, mọi người dùng cơm, Giáp Ất Bính Đinh chuẩn bị rất nhiều thức ăn, bọn Tiếu Lạc Vũ mang đến mấy sọt cua Thái Hồ, dùng băng khối đông lạnh, không sợ hư, mọi người hớn hở hớn hở ăn cua.

Ăn xong, , Tư Đồ, Tần Vọng Thiên, Viên Liệt và Tiếu Lạc Vũ nói nói một lúc liền nói đến chuyện giang hồ và võ công, Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân cực kì sùng bái bốn vị này, chạy đến nghe, Giáp Ất Bính Đinh và Tiểu Trùng Tử Vương Thập Nhị cũng chạy đến giúp vui, thuận tiện nhân cơ hội khi bốn người bàn đến lúc hưng phấn so chiêu mà học hỏi một chút, Phùng Cách Mã thảm thương nhất, bởi vì làm việc vất vả quá độ bên suối nước nóng mà đã trực tiếp ngất xỉu, đang ngủ trong phòng.

Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng ngồi một bên đánh cờ, Hạ Vũ thì dựa vào một gốc cây đọc sách, Mộc Lăng thấy xung quanh không có địch, liền đưa ra cho ba người xem: “Này! Xem!”

Ba người xoay mặt sang nhìn,

“Độ Tiên Thảo?!” Hạ Vũ cực kì vui mừng: “Ta đang tìm nó đây!”

https://thuviensach.vn

“Đây chính là Độ Tiên Thảo trong truyền thuyết sao?” Ân Tịch Ly cũng hào hứng.

Mộc Lăng cười hi hi, nói: “Thứ này chính là nguồn gốc tai họa, chúng ta chia ra, cho đám lưu manh đó thử cảm giác làm thụ.”

Mọi người gật đầu, cất Độ Tiên Thảo đi, vạch kế hoạch để một lát nữa đêm đến phản công.

Đêm đó…

Tư Đồ cởi y phục chuẩn bị ngủ, thấy Tiểu Hoàng ngồi bên mép giường, liền hỏi: “Tiên Tiên, sao vậy?”

Tiểu Hoàng lắc đầu, không có gì.

Tư Đồ sáp qua hôn hôn Tiểu Hoàng mấy cái: “Vậy ngủ đi.”

“Được.” Tiểu Hoàng nghĩ nghĩ, liền cẩn thận bôi bôi Độ Tiên Thảo lên mặt, đẩy đẩy Tư Đồ đã nhắm mắt: “Tư Đồ, hôn thêm một cái nữa.”

Tư Đồ cười, đưa tay xoa xoa mặt Tiểu Hoàng, hôn một cái lên môi Tiểu Hoàng, sau đó lại dùng ngón tay vuốt lên đôi môi hồng hồng của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng lúng túng, không được a, phải hôn lên mặt mới được, còn đang suy nghĩ, Tư Đồ đã nói: “Ngoan, ngủ đi.”

Tiểu Hoàng nghĩ nghĩ, hay là thôi đi, ngày mai lại tiếp tục, đêm nay hồi hộp quá, thế là nằm lại ngủ.

Thấy Tiểu Hoàng nằm xuống rồi, Tư Đồ bật cười, khi nãy hắn xoa mặt Tiểu Hoàng, chính là xoa hết Độ Tiên Thảo trên mặt Tiểu Hoàng xuống, sau đó lại bôi hết lên môi Tiểu Hoàng, Tư Đồ nhỏ giọng nói: “Tiên Tiên, trên miệng có dính hành.”

https://thuviensach.vn

“A?” Tiểu Hoàng đưa cái lưỡi hồng hồng ra liếm môi, hỏi: “Còn không?”

Tư Đồ hài lòng lắc đầu: “Hết rồi…”

…

Hạ Vũ về phòng, chuẩn bị hai ly rượu, nhúng nhúng Độ Tiên Thảo vào một ly, chờ Tiếu Lạc Vũ về rồi, liền nói: “Khi nãy Tần Vọng Thiên bảo người đưa Vọng Thiên Tửu của Tu La Bảo đến, ngươi thử xem.”

“Được.” Tiếu Lạc Vũ đưa tay định cầm ly rượu lên, đột nhiên nhìn vào trong hỏi: “Sao chăn mềm lại là màu đỏ a?”

Hạ Vũ quay đầu lại, cảm giác rất thú vị, sao trong phòng lại dùng chăn hỉ a, nhân cơ hội Hạ Vũ quay đầu, Tiếu Lạc Vũ nhanh tay đổi hai ly rượu, sau đó cầm lên uống, nói: “Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng thật có lòng.”

Hạ Vũ thấy Tiếu Lạc Vũ uống rượu rồi, cũng hài lòng thỏa dạ cầm ly kia lên uống, hắn ngồi phía trước đắc ý, nhưng không thấy được Tiếu Lạc Vũ phía sau đang cười xấu xa.

…

Ân Tịch Ly về phòng, nhìn quanh, ngắt một chút Độ Tiên Thảo, bỏ vào trong muối tinh rửa mặt của Viên Liệt, Viên Liệt về phòng, rửa mặt xúc miệng.

Ân Tịch Ly cười đắc ý, Viên Liệt đi về bên giường, nói: “Ngủ sớm chút đi.”

“Được.” Ân Tịch Ly đứng lên chạy đi lấy một cái bồn khác rửa mặt, không biết là, khi nãy Viên Liệt đã len lén bỏ nhúm muối tinh kia vào nước rửa mặt của Ân Tịch Ly, bản thân thì không dính chút nào.

https://thuviensach.vn

…

Hôm nay Mộc Mộc rất là đắc ý, không chỉ tự báo thù, còn giúp cho bọn Tiểu Hoàng báo thù, đang suy tính xem làm sao để Tần Vọng Thiên cũng ăn Độ Tiên Thảo.

Ngay lúc ấy, Giáp Ất Bính Đinh bưng lên cho hắn một chén gà hầm nấm, là Tần Vọng Thiên bảo làm cho hắn ăn khuya, nói là hôm nay ăn nhiều cua, sợ lạnh bụng.[chồng nó kưng chưa kìa, khinh bỉ mi]

Mộc Lăng nghĩ nghĩ, nghĩ ra kế hoạch rồi, ăn canh, đang ăn thì Tần Vọng Thiên về, hỏi: “Mộc Mộc, ăn rồi sao?”

“Vọng Vọng, lại đây!” Mộc Lăng cười tủm tỉm ngoắc Tần Vọng Thiên: “Đến đây, ngươi cũng ăn một chút.”

Tần Vọng Thiên giả vờ bận thu dọn, cầm lấy cái muỗng Mộc Lăng đưa qua, cho vào miệng… Nhưng sau đó lại dùng nội lực làm canh đông lại, giấu trong tay.

Mộc Lăng cười híp mắt lấy muỗng về, vờ vuột tay, muỗng rơi xuống, vỡ vụn.

“Nha!” Mộc Lăng vội vàng nhặt, Tần Vọng Thiên nhanh tay bỏ khối băng vào chén canh của Mộc Lăng, vội vàng ngồi xuống nói: “Mộc Mộc, đừng nhặt nữa, gọi người đưa cái khác lên.”

Sau đó, muỗng mới được đưa lên, Mộc Mộc tiếp tục ăn canh, trong lòng vui sướng hạnh phúc, Tần Vọng Thiên thì nhếch miệng cười thầm.

… Đêm đó, trong phòng lại truyền ra âm thanh mờ ám, còn có cả tiếng bọn Mộc Lăng mắng chửi…

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, chúng tiểu công ra ngoài lấy thức ăn, thấy Tần Vọng Thiên đều giơ ngón tay cái: “Giả vờ để cho Mộc Lăng trộm được Độ Tiên Thảo thật đúng là quá hay!”

“Đã lấy Độ Tiên Thảo lại rồi chứ?” Tần Vọng Thiên hỏi.

Mọi người lấy hộp gỗ trong ngực ra, nhìn nhau, ăn ý gật đầu, thứ này rất tốt, giữ lại dùng dần!

Thế là, chuyến du ngoạn suối nước nóng kéo dài nửa tháng…

Tiểu kịch tràng: Ma tương thiên

Trans: Yu Yin

Tiểu kịch tràng: ma tương thiên (Chơi mạt chược)

Hôm đó, mọi người cùng chơi mạt chược.

Vọng Vọng, Mộc Mộc, Tư Đồ, Hoàng Hoàng

Ván thứ nhất

… Tiểu Hoàng: nhất đồng.

Mộc Lăng hưng phấn: hồ rồi!

Tiểu Hoàng áy náy nhìn Tư Đồ, Tư Đồ cười híp: “Không sao không sao.”

Ván thứ hai

… Tiểu Hoàng: nhất đồng

Mộc Lăng hưng phấn: thập tam yêu!

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng mếu mếu, nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại cười híp: “Không sao không sao.”

Ván thứ ba

…Tiểu Hoàng: nhất đồng.

Mộc Lăng hưng phấn: thanh nhất sắc!

Tiểu Hoàng tủi thân, nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại cười híp: “Không sao không sao.”

Ván thứ tư

… Tiểu Hoàng: nhất đồng.

Mộc Lăng hưng phấn: đại tam nguyên!

Tiểu Hoàng còn chưa kịp nói gì Tư Đồ đã lật bàn, giận dữ chỉ Mộc Lăng: “Con mẹ nó ngươi có để yên không!”

Tần Vọng Thiên thì khó hiểu nhìn Tiểu Hoàng: “Tiểu Hoàng, sao chỉ đánh nhất đồng”

Tiểu Hoàng mếu mếu: “Ta chỉ biết mỗi quân nhất đồng…”

Mọi người: câm lặng…

Vân Vân, Thủy Thủy, Tương Thanh, Tiểu Trùng Tử

Vân Vân: bính! [bính là đâm, chọt, đụng chạm gì đó ai cũng biết rồi =))]

Thủy Thủy: bính!

Vân Vân: bính!

https://thuviensach.vn

Thủy Thủy: bính!

…

Tiểu Trùng Tử: “Hai người ngoàiính ra còn nói được gì khác không?”

Nhạc Tại Vân hung hăng trừng Phùng Ngộ Thuỷ: “Hắn bính trước, hai chúng ta lấy cứng bính cứng!”

Phùng Ngộ Thuỷ trừng lại: “Bính thì bính, ai sợ ai!”

Thế là, hai người tiếp tục bính.

Tiểu Trùng Tử bất lực, nhìn Tương Thanh còn đang nhìn mấy quân mặt chược phát ngu: “A, Thanh phu tử, ngươi nhìn gì vậy?”

Tương Thanh lắc lắc đầu, chỉ vào quân bài hỏi: “Rõ rằng là vẽ cái vòng tròn, sao lại gọi là nhất đồng lưỡng đồng tam đồng, sao không gọi nhất tròn nhị tròn tam tròn?”

Tiểu Trùng Tử im lặng một lúc lâu, nói: “Vậy, ba người cứ từ từ chơi, ta đi chơi với Thập Nhị.”

Tương Thanh gật đầu, thấy Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ còn đang bính, liền cầm một quân bài lên nói: “Nào, ba chúng ta cùng bính.”

…

Ân Tịch Ly, Viên Liệt, Tiếu Lạc Vũ, Hạ Vũ

Hạ Vũ: nhất vạn.

Ân Tịch Ly: hồ!

Hạ Vũ: đông phong.

https://thuviensach.vn

Ân Tịch Ly: hồ!

Hạ Vũ: lục điều.

Ân Tịch Ly: hồ!

“A!” Hạ Vũ hít một hơi đứng dậy giận dữ chỉ vào hắn: “Người có thù với ta sao!” Lúc nói, làm rơi một quân cửu đồng,

Ân Tịch Ly: hồ!

Viên Liệt và Tiếu Lạc Vũ: câm lặng…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Phiên Ngoại 19

Cái gọi là thẳng tính, không chỉ là có cái gì nói cái đó, nghĩ tới cái gì nói cái đó! Đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, mà chưa phải là bản chất! Một người ruột ngựa chân chính, phải là trong ngoài đều thẳng. Nhạc Tại Vân thân cũng là một tên ruột ngựa, nhưng lại nhận thấy mình nếu so sánh với Phùng Ngộ Thuỷ vô cùng ruột ngựa kia, thì còn kém rất xa. Cho nên, giữa hai tên ruột ngựa cũng thường có cạnh tranh, cũng giống như Nhạc Tại Vân tự cảm thấy mình khôn khéo hơn Phùng Ngộ Thuỷ một chút, mà Phùng Ngộ Thuỷ thì lại cảm thấy mình thực tế hơn Nhạc Tại Vân một chút.

Những người khác đều đã có đôi có cặp hết rồi, chỉ còn hai bọn họ chưa có ai, mỗi ngày ngồi mắt to nhìn mắt nhỏ, một chốc lại cãi nhau, một chốc lại đánh nhau. Có vẻ như bọn họ không hợp nhau, nhưng lại có cảm giác hai người rất hợp nhau, mọi người đều thấy hai người này rất xứng đôi, nhưng lại không thể nói là bọn họ hòa hợp với nhau… Chỉ cảm thấy như còn thiếu thứ gì đó, nói chung là cứ nửa nọ nửa kia dùng dằng qua lại.

Hôm đó Mộc Mộc thấy bọn họ cãi nhau, liền nói với Tần Vọng Thiên: “Vọng Vọng a, hai tiểu ngốc tử này cứ tiếp tục như vậy không được.”

“Vậy ngươi nói xem phải làm sao?” Tần Vọng Thiên hỏi: “Hay là tìm cho bọn hắn một ý trung nhân?”

“Chậc chậc.” Mộc Lăng giơ ngón tay lên lắc lắc: “Ngươi không nhìn ra sao? Hai bọn họ thật sự rất xứng đôi.”

Tần Vọng Thiên nhìn trái nhìn phải, lắc đầu: “Không nhìn ra…”

https://thuviensach.vn

= = Mộc Mộc trừng hắn một cái: “Ruột ngựa thì nên phối với ruột ngựa, hành hạ lẫn nhau là được rồi, không thể thả ra gây hại cho nhân gian, hoặc cũng có thể là bị nhân gian gây hại!”

Tần Vọng Thiên nhướng mày, không hiểu được rốt cuộc ý Mộc Lăng là gì, chỉ nói: “Nhưng hai bọn họ ở chung không cãi thì đánh, làm sao có thể thành đôi được?”

“Ân, ngươi nói rất có lý, phải cho bọn họ một cơ hội.” Mộc Lăng xoa xoa cằm lẩm bẩm.

Tần Vọng Thiên lật một trang sổ sách, lơ đãng nói: “Ai… Ta thấy cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Mộc Mộc nằm bám trên cửa sổ suy nghĩ, hai tên ruột ngựa này, muốn chờ bọn họ thuận theo tự nhiên, nói không chừng phải chờ tới lúc răng rụng hết… Ân, phải nghĩ cách!

Nghĩ xong, Mộc Mộc xuống giường mang giày, Tần Vọng Thiên hỏi: “Mộc Mộc, đi đâu vậy? Đói rồi sao? Ta bảo nhà bếp bưng thức ăn lên, ngươi ngồi đây với ta một chút.”

Mộc Lăng híp mắt lườm hắn: “Tiểu tử chết tiệt, cho là ta chỉ biết ăn sao, lão tử còn có rất nhiều việc nghiêm túc phải làm.” Nói xong, lắc lư đi ra. Tần Vọng Thiên nhìn nhìn quyển sổ trong tay, nghĩ nghĩ, chờ đến tối có Mộc Mộc bên cạnh rồi xem, nghĩ xong, ném bút, chạy theo Mộc Lăng.

Mộc Mộc chạy ra ngoài, quả nhiên thấy Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ đang luyện công. Nghĩ nghĩ, Mộc Mộc nói với Tần Vọng Thiên bên cạnh: “Vọng Vọngta muốn giấy bút.”

Tần Vọng Thiên chạy vào phòng, lấy giấy bút cho Mộc Lăng. Mộc Mộc nhận lấy, chui vào góc phòng, xoạt xoạt xoạt viết một phong thư. Phùng Ngộ Thuỷ và Nhạc Tại Vân cũng chú ý thấy dáng vẻ lén lén lút lút

https://thuviensach.vn

của Mộc Lăng, hiếu kì cũng chạy đến muốn xem thử, Mộc Mộc giấu thư, trừng bọn họ một cái, nói: “Cái này là tuyệt mật nha, tuyệt đối không được xem.”

Hai người im lặng, trong lòng rất là tò mò, tuyệt mật?

Mộc Mộc viết xong, dán kín, lại nhiễu sáp đèn cầy lên, đưa cho Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Hai ngươi thay ta đi gấp đến Hắc Vân Bảo, đưa thư này cho Tư Đồ.”

“A, được a!” Nhạc Tại Vân nhận lấy bức thư, Mộc Mộc đột nhiên sáp qua nói: “Từ từ!”

Nhạc Tại Vân sửng sốt, cầm thư đứng cứng ngắt nhìn Mộc Lăng, khó hiểu quay đầu lại nhìn Phùng Ngộ Thuỷ.

“Ta cảnh cáo các ngươi nha.” Mộc Lăng lạnh giọng âm u nói: “Bức thư này rất quan trọng, liên quan mật thiết tới tồn vong của Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo, cho nên nhất định phải giữ cho tốt, trên đường đi, tuyệt đối không được bỏ ra, nhất định phải bảo vệ nó thật tốt, có biết chưa?”

= 口 =… Nhạc Tại Vân, Phùng Ngộ Thuỷ đều sợ đến nuốt nước bọt, gật đầu thật mạnh: “Đã biết rồi!”

“Được, rất tốt!” Mộc Mộc lại hào hứng lấy một quyển sách nhỏ ra đưa cho bọn họ, nói: “Được rồi, cái này là bí tịch võ công.”

“Bí tịch?” Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ đều bị kích động, muốn mở ra xem, Mộc Lăng lập tức la to: “Đừng xem!”

Hai người hoảng hốt vội vàng đóng sách lại, khó hiểu mở to mắt nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng nói: “Võ công trong này rất lợi hại, có thể xưng là không gì sánh được, nhưng nhất định phải có hai người cùng luyện, mới có

https://thuviensach.vn

hiệu quả! Còn nữa nha, đây là bảo bối của Tư Đồ, ta trộm của hắn, hai ngươi tuyệt đối không được để người khác biết!”

Đầu Vân Vân và Thủy Thủy vội vàng gật a gật, nhìn quyển bí tịch một cái, liền thấy trên bìa có bốn chữ lớn “Chí tôn bí tịch”, hai người vội vàng giấu đi, sợ bị người khác cướp mất.

Sau đó, Mộc Lăng giúp chuẩn bị cho hai người hành lý, lương khô và một chiếc xe ngựa lớn, Thủy Thủy và Vân Vân nói cưỡi ngựa đi là được rồi, nhưng Mộc Lăng lại trừng bọn hắn một cái, cảnh cáo: “Các ngươi phải đề cao cảnh giác a, nếu bức thư này bị rơi mất ở đâu đó, vậy thì triệt để xong chuyện rồi!”

Hai người càng căng thẳng hơn, vội vàng cùng chui vào xe ngựa, có một xa phu đánh xe, xe ngựa lắc lư lắc lư chạy đến hướng Thục Trung.

Chờ người đi rồi, Mộc Lăng mới vỗ tay, cười hắc hắc chạy về, Tần Vọng Thiên đi bên cạnh, hỏi: “Mộc Mộc, ngươi cho bọn họ bí tịch gì vậy, còn cần có hai người luyện?”

Mộc Lăng đá đá mày, nói: “Không biết nữa, nhặt được trong phòng của Tư Đồ và Hoàng Hoàng… Tư Đồ còn có thể đọc loại sách nào, nhất định là hạ lưu vô sỉ, hừ.” Nói xong thì chạy vào nhà bếp tìm đồ ăn.

Gác chuyện Tu La Bảo lại không nói, nói đến Vân Vân và Thủy Thủy đang căng thẳng chạy đến Thục Trung, suốt đường đi, hai người dính lại một chỗ, nhìn chằm chằm phong thư kia, không dám lơ là một khắc.

Hôm đó, xe ngựa còn đang lộc cộc lộc cộc chạy trên đường, hai người ngồi trong xe không có gì làm nên rất nhàm chán, Phùng Ngộ Thuỷ lấy bản bí tịch võ công ra, hỏi Nhạc Tại Vân: “Muốn xem không?”

“Ân.” Nhạc Tại Vân rất hứng thú nhích đến, Phùng Ngộ Thuỷ lật trang đầu tiên ra, liền thấy là bức tranh vẽ hai nam nhân đang hôn nhau…

https://thuviensach.vn

Với người thông thường mà nói, nếu như thấy được bức tranh thế này, đầu tiên là sẽ nghĩ đến chuyện thứ này có phải là bí tịch võ công thật hay không? Nhưng được gọi là ruột ngựa, là chỉ biết nghĩ theo một chiều duy nhất, tuyệt đối không thể nghĩ ngược lại… Cho nên, Vân Vân và Thủy Thủy tin tưởng hoàn toàn, đây chắc chắn là một bản bí tịch võ công, cho nên, hai người nam nhân ôm sát hôn hôn, là đang luyện công. Vẫn thường nghe nói, đầu óc dung tục, thì dù là chuyện trong sáng đến mấy, cũng sẽ bị nghĩ thành dung tục, người lại có đầu óc trong sáng, thì dù chuyện dung tục đến mấy, cũng sẽ thành cực kì trong sáng… Cho nên, vấn đều mà hiện tại hai người đang suy xét chỉ có một… Môi áp môi, là một cách luyện nội công sao?

“Loại công phu có vẻ rất lạ.” Nhạc Tại Vân sờ cằm, nói: “Môi áp môi luyện thế nào?”

“Hay là thử xem đi?” Phùng Ngộ Thuỷ nói.

“Ân.” Nhạc Tại Vân nghĩ nghĩ, gật đầu, lại nhìn sách: “Cứ trực tiếp áp vào sao?”

“Còn có chữ viết.” Phùng Ngộ Thuỷ cầm bí tịch lên xem, thấy ở một bên có một chữ nhỏ Tư Đồ viết: đưa lưỡi ra, quấn lấy nhau, liếm xung quanh, sẽ có kì diệu.

“A…” Nhạc Tại Vân đưa lưỡi ra làm thử: “Quả nhiên phải có kĩ thuật.”

“Nào, chúng ta thử!” Phùng Ngộ Thuỷ tiến tới, dẫu môi, Nhạc Tại Vân cũng đến gần, môi hai bên chạm vào nhau, hai người đột nhiên hơi đỏ mặt… Toàn thân phát nhiệt.

“Ai nha!” Nhạc Tại Vân kêu to một tiếng, nói: “Thật sự có tác dụng nha, người ta nóng quá!”

https://thuviensach.vn

“Ta cũng vậy!” Phùng Ngộ Thuỷ thành thật gật đầu: “Chúng ta làm thử theo phương pháp trong sách!”

“Được!” Nhạc Tại Vân mở miệng, vươn lưỡi ra, Phùng Ngộ Thuỷ cũng áp sát, vươn lưỡi quấn lấy, hai người hôn một lúc, liền cảm giác tim đập mạnh toàn thân nóng rực, phản ứng của Phùng Ngộ Thuỷ dường như còn mạnh hơn Nhạc Tại Vân một chút. Hôn một lúc lâu, Nhạc Tại Vân cảm giác hơi khó thở, muốn lùi lại, nhưng hình như Phùng Ngộ Thuỷ còn chưa đủ, lao đến đè Nhạc Tại Vân lại tiếp tục hôn, cuối cùng bị Nhạc Tại Vân đẩy ra, lau miệng, “Làm gì vậy!”

Phùng Ngộ Thuỷ bị đẩy ra rất không vừa ý, “Luyện công!”

“Ta không muốn luyện nữa.” Nhạc Tại Vân nhăn mũi, nhỏ giọng lầm bầm: “Thứ công phu này rất háo sắc, ta không luyện nữa.”

“Háo sắc?” Phùng Ngộ Thuỷ nghiêng đầu nghĩ hồi lâu: “Háo sắc chỗ nào?”

“Cái khi nãy, có vẻ giống như đang hôn môi.” Nhạc Tại Vân nhỏ giọng nói, đỏ mặt trừng Phùng Ngộ Thuỷ một cái: “Lưu manh!”

Phùng Ngộ Thuỷ ngơ ngác, trước tiên là nghe đến hai chữ lưu manh cảm thấy hơi chói tai, sau đó lại nghĩ hành động khi nãy quả thật giống hôn môi… Hắn nghĩ nghĩ, giống thật nha, cảm giác như đang hôn môi! Nhưng lại cảm thấy không đúng, liền hỏi Nhạc Tại Vân: “Vậy ngươi có thấy hữu hiệu không? Cảm giác tim đập rất mạnh, sau đó cả người nóng bừng, giống như có một luồng chân khí chạy khắp cơ thể, cuối cùng tụ xuống đan điền!”

Nhạc Tại Vân không hổ danh là khôn ngoan hơn Phùng Ngộ Thuỷ một chút, hắn ôm đầu gối ngồi một bên, nhỏ giọng lầm bầm: “Hôn môi cũng sẽ như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Làm sao ngươi biết được?” Phùng Ngộ Thuỷ híp mắt: “Ngươi từng hôn rồi?”

Nhạc Tại Vân đảo mắt: “Ngu ngốc nhà ngươi, chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy con heo đi qua đi lại chứ?”

Phùng Ngộ Thuỷ nhíu mày: “Hôn môi liên quan gì đến heo? Còn nữa, ngươi chưa từng ăn thịt heo sao? Hai ngày trước vừa ăn thịt kho mà?”

“Chậc…” Nhạc Tại Vân bị Phùng Ngộ Thuỷ chọc giận, ôm chân nói: “Ngốc chết.”

“Đang hỏi ngươi mà.” Phùng Ngộ Thuỷ lấy cánh tay cọ cọ Nhạc Tại Vân: “Ngươi có từng hôn chưa?”

“… Chưa.” Nhạc Tại Vân bĩu môi: “Đi đâu hôn chứ.”

“Vậy thì ta có biện pháp!” Phùng Ngộ Thuỷ đắc ý nói: “Có thể biết được đó là hôn môi hay luyện công!”

“Biện pháp gì?” Nhạc Tại Vân hiếu kì nhìn hắn, nghĩ thầm ngốc tử này mà cũng có biện pháp?

Phùng Ngộ Thuỷ tiến đến, nói: “Chúng ta hôn môi, thử so với khi nãy xem, xem có phải giống nhau không, vậy là có thể biết rồi?”

Nhạc Tại Vân nghe xong nhíu mày, đưa tay giáng một chưởng qua: “Tránh ra, hỗn đản!”

“Làm sao vậy? Hôn một cái cũng không được sao.” Phùng Ngộ Thuỷ kéo Nhạc Tại Vân: “Nếu không hôn, làm sao biết có phải là luyện công không? Có hữu hiệu hay không?”

“Ta không muốn hôn ngươi!” Nhạc Tại Vân không chịu, Phùng Ngộ Thuỷ đè hắn lại: “Keo kiệt như vậy làm gì, thử một lần xem!”

https://thuviensach.vn

Thế là, một muốn hôn, một không chịu, cuối cùng hai người đánh nhau trong xe, Phùng Ngộ Thuỷ giận, nói: “Tiểu quỷ nhát gan!”

“Ngươi nói cái gì?” Nhạc Tại Vân trừng: “Ai nhát gan!”

“Chính là ngươi!” Phùng Ngộ Thuỷ cau mũi: “Hôn một cái cũng không dám, tiểu hài tử!”

“Ngươi nói bậy!” Nhạc Tại Vân nổi giận, đưa tay đẩy Phùng Ngộ Thuỷ một cái, nói: “Hôn thì hôn, ai sợ ai… Ư.” Chưa kịp nói hết, đã bị Phùng Ngộ Thuỷ lao đến, đè xuống sàn xe, hôn.

Hiện tại, môi của hai tiểu ngốc tử đã dán sát vào nhau, Phùng Ngộ Thuỷ dường như khi nãy còn chưa hôn đủ, lần này còn ra sức hơn, Nhạc Tại Vân không giống ngốc tử kia, ngượng đến tai cũng đỏ bừng. Nhưng Phùng Ngộ Thuỷ lại đưa lưỡi vào, ôm lấy hắn hôn a hôn, cuối cùng hôn đến độ hai người suýt ngộp chết, mới chịu buông tay, hai người thở gấp, nhìn nhau… Phùng Ngộ Thuỷ thấy mặt Nhạc Tại Vân hồng hồng, môi cũng hồng, lại cảm giác miệng khô lưỡi nóng, còn muốn hôn nữa. Nhạc Tại Vân thấy hai mắt Phùng Ngộ Thuỷ lóe lóe, rất giống như đang quan sát món ngon nào đó, bất giác hoảng loạn, đưa tay đẩy hắn ra, ngồi ra xa dựa vào thành xe, hung hăng trừng Phùng Ngộ Thuỷ một cái, nhỏ giọng mắng: “Không biết xấu hổ!”

Phùng Ngộ Thuỷ tiến đến ngồi cạnh hắn, hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy, có giống như hôn môi không?”

Nhạc Tại Vân xoay mặt nhìn nơi khác: “Không biết.”

Phùng Ngộ Thuỷ híp mắt nhìn một cái, ánh mắt dừng lại trên vành tai hồng hồng của Nhạc Tại Vân, nghĩ nghĩ, nói: “Ta cảm thấy, cảm giác hôn môi còn mãnh liệt hơn luyện công một chút?”

Nhạc Tại Vân cau mũi, nhỏ giọng nói: “Bởi vì ngươi ngu ngốc!”

https://thuviensach.vn

“Này.” Phùng Ngộ Thuỷ kéo tay áo Nhạc Tại Vân: “Chúng ta xem trang thứ hai đi.”

Nhạc Tại Vân nghĩ nghĩ, tiến đến, Phùng Ngộ Thuỷ lật sang trang thứ hai của Chí tôn bí tịch, đưa lên xem, liền thấy hai nam nhân không mặc y phục đang vuốt ve nhau.

Nhạc Tại Vân ngây ngẩn, Phùng Ngộ Thuỷ xoay mặt nhìn hắn, hỏi: “Cái này có phải là tìm huyệt vị không?”

Nhạc Tại Vân khôn ngoan hơn Phùng Ngộ Thuỷ một chút đương nhiên đã bắt đầu nghi ngờ bản bí tịch võ công này rồi,ngay sau đó liền túm chặt y phục, trừng Phùng Ngộ Thuỷ: “Ta không luyện!”

Phùng Ngộ Thuỷ mở to mắt nhìn hắn: “Tại sao?”

“Không muốn luyện, loại công phu này, ai không biết xấu hổ mới luyện được.” Nhạc Tại Vân đưa tay kéo tấm chăn bên cạnh, ngả người nằm lên tấm đệm mềm mềm, nói: “Ta buồn ngủ rồi, ngươi không được làm ồn ta!”

Phùng Ngộ Thuỷ nghĩ nghĩ, cầm bản bí tịch lật thêm vài trang, càng xem, mặt Phùng Ngộ Thuỷ càng hồng, tim đập mạnh toàn thân nóng bừng, chợt nghĩ đến nếu hai người trong tranh là mình và Nhạc Tại Vân, thì không biết sẽ thế nào. Nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ, thấy Nhạc Tại Vân vẫn đang ngủ, Phùng Ngộ Thuỷ lại tiến sát qua nằm cạnh hắn, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Này, Vân Vân!”

Nhạc Tại Vân vốn cũng không ngủ, chỉ là không vui không muốn nhìn hắn, nên kéo chăn trùm đầu lại.

Phùng Ngộ Thuỷ nhìn dáng lưng Nhạc Tại Vân, chầm chậm vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa vai Nhạc Tại Vân.

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân sửng sốt, trùm đầu đỏ mặt vờ không biết.

Phùng Ngộ Thuỷ lại đến gần thêm một chút, đưa tay từ phía sau ôm lấy người Nhạc Tại Vân, vùi đầu vào cổ Nhạc Tại Vân, thân thể hai người dán chặt, Nhạc Tại Vân cảm giác được mông mình chạm đến chỗ trước người Phùng Ngộ Thuỷ, nóng nóng cứng cứng, còn đang nghĩ xem nó là cái gì, lại cảm giác Phùng Ngộ Thuỷ dùng thứ đó cọ nhẹ vào hắn, thoải mái ngâm một tiếng.

>< Lập tức hiểu được là gì, Nhạc Tại Vân đứng phắt dậy, chụp lấy tấm thảm lót đầu bên cạnh đập xuống: “Ngươi chán sống rồi! Thật ghê tởm!”

Phùng Ngộ Thuỷ thì vừa tránh vừa kéo tay Nhạc Tại Vân dùng vẻ mặt ngơ ngác hỏi: “Vân Vân, ngươi xem thử ta bị làm sao vậy, sao chỗ này lại vừa nóng vừa cứng! Có phải là luyện công tẩu hỏa nhập ma rồi không?”

Nhạc Tại Vân bị hắn chọc cho giận đến dở khóc dở cười, mắng to: “Hỗn đản, ngốc tử chết tiệt, cút ra cho ta!”

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Phiên Ngoại 20

Từ Tu La Bảo đến Hắc Vân Bảo, nhanh nhất cũng phải đi gấp nửa tháng, suốt nửa tháng này Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ chen chúc trong xe ngựa. Mấy ngày nay Phùng Ngộ Thuỷ vẫn nghiên cứu bản Chí tôn bí tịch kia, Vân Vân và Thủy Thủy quyết định đêm nay sẽ tìm một khách điếm nghỉ lại.

Để bảo vệ an toàn cho phong thư, hai người không thể không ở cùng một phòng.

Nhưng dù sao, phòng trọ cũng rộng rãi hơn xe ngựa, Nhạc Tại Vân bảo tiểu nhị nấu một bồn nước lớn, chuẩn bị tắm rửa thay y phục, sau đó ngủ một giấc.

Phùng Ngộ Thuỷ thì ngồi một bên đọc sách.

Nhạc Tại Vân đi ra sau bình phong, lúc cởi y phục chuẩn bị vào bồ, Phùng Ngộ Thuỷ chạy vào.

“Ngươi vào làm gì?” Nhạc Tại Vân đuổi hắn ra: “Đi ra đi ra, chờ ta tắm xong rồi đến ngươi tắm!”

“Cùng tắm đi.” Phùng Ngộ Thuỷ cũng cởi y phục.

“Ngươi thật phiền quá!” Nhạc Tại Vân trừng Phùng Ngộ Thuỷ một cái, nhưng thôi nếu hắn muốn tắm chung cũng được, dù sao cũng không phải chưa từng tắm chung.

https://thuviensach.vn

Hắn cởi y phục trước, chỉ để lại một mảnh khố nhảy vào bồn, may mà bồn đủ lớn, đủ cho cả hai người, Phùng Ngộ Thuỷ cũng nhảy vào, ngồi đối diện Nhạc Tại Vân.

“Mệt chết rồi.” Nhạc Tại Vân ai oán, xoay mặt nhìn bức thư được để bên cạnh: “Không biết Mộc đại ca muốn đưa gì cho bang chủ, nói có vẻ nghiêm trọng như vậy.”

Phùng Ngộ Thuỷ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Nhạc Tại Vân, nhớ lại những thứ trong sách, đổi nhân vật trong đó thành Nhạc Tại Vân, thật kích thích quá.

“Ngươi nhìn cái gì vậy?” Nhạc Tại Vân huơ huơ tay trước mắt Phùng Ngộ Thuỷ: “Mắt sắp thẳng đứng rồi.”

“Ân…” Phùng Ngộ Thuỷ do dự một chút, nói: “Vân Vân, ngươi đẹp thật nha…”

“Ta phi!” Mặt Nhạc Tại Vân đỏ lên, đột nhiên lại cảm giác bị Phùng Ngộ Thuỷ nhìn tới không được bình thường, giận đùng đùng nói: “Ngươi nói bậy cái gì vậy!”

“Không phải sao.” Phùng Ngộ Thuỷ cầm bàn tay trắng noãn của Nhạc Tại Vân lên, nói: “Trắng thật!”

“Trắng cái gì!” Nhạc Tại Vân giật tay lại, trừng Phùng Ngộ Thuỷ: “Ngươi nghĩ là ai cũng giống ngươi, vừa đen vừa tráng sao!”

Phùng Ngộ Thuỷ bất mãn nhăn nhăn mũi, nói: “Ta cũng rất trắng, chỉ là không trắng bằng ngươi thôi, ra vẻ cái gì.”

Nhạc Tại Vân bị Phùng Ngộ Thuỷ nhìn đến mức sởn da gà, vừa định mặc y phục đi ra, ngay lúc ấy, đột nhiên Phùng Ngộ Thuỷ tiến tới: “Này, chúng ta có luyện công phu nữa không!”

https://thuviensach.vn

“Không thèm luyện với ngươi!” Nhạc Tại Vân tàn bạo trừng Phùng Ngộ Thuỷ một cái: “Ta muốn đi ra!”

“Ngươi còn chưa gội đầu mà!” Phùng Ngộ Thuỷ kéo tay hắn: “Sao chưa tắm xong đã ra!”

“Liên quan gì đến ngươi!” Nhạc Tại Vân giãy dụa, Phùng Ngộ Thuỷ lại nắm chặt: “Mấy ngày nay ngươi cứ là lạ, có gì bất mãn với ta sao?!”

“Không biết ngươi đang nói gì!” Nhạc Tại Vân nhỏ giọng, đưa mắt nhìn Phùng Ngộ Thuỷ một cái, lại thấy phía dưới hắn có phản ứng, nổi giận hắt nước vào hắn: “Ngươi chán sống rồi, cả ngày toàn nghĩ bậy!”

Phùng Ngộ Thuỷ thật thà nói: “Chỗ bên dưới của ta không biết vì sao mà mỗi lần đến gần ngươi lại có biến hóa, vừa cứng vừa nóng, khó chịu chết ta!”

Nhạc Tại Vân dở khóc dở cười, thầm mắng không biết ngốc tử này được ai nuôi lớn, sao không có ai dạy hắn những thứ cơ bản này a!

“Sao của ngươi không có gì xảy ra?!” Phùng Ngộ Thuỷ vừa hỏi vừa ngu ngốc đưa tay qua chụp lấy chỗ nào đó của Nhạc Tại Vân: “Mềm quá đi.”

“A…” Nhạc Tại Vân hít sâu một hơi, đá hắn ra mắng to: “Cút ngay, đần độn chết tiệt, không được sờ bậy!”

“Ha?” Phùng Ngộ Thuỷ lại túm túm mấy cái: “Có động rồi kia, giống ta rồi!”

“A!” Nhạc Tại Vân lúc này thật sự sắp chết rồi, đá Phùng Ngộ Thuỷ: “Ngu ngốc nhà ngươi, không được sờ bậy vào chỗ đó, buông tay ra!”

https://thuviensach.vn

“Sao không được?” Phùng Ngộ Thuỷ giận, lại vuốt vuốt vài cái, liền nghe Nhạc Tại Vân khẽ hừ “Ư!” một tiếng, Phùng Ngộ Thuỷ sửng sốt, mà cùng lúc với khi hắn sửng sốt, Nhạc Tại Vân chụp lấy một cái bồn nhỏ bên cạnh, đập hắn, chính xác giữa mặt Phùng Ngộ Thuỷ…

Thật vất vả tắm rửa xong đi ra, Phùng Ngộ Thuỷ không vui rồi, mũi bị đánh sưng, không thèm nhìn tới Nhạc Tại Vân.

Nhạc Tại Vân leo lên giường đắp chăn, cảm thấy hơi đói, định lấy điểm tâm mang theo trong bao hành lí ăn, thấy Phùng Ngộ Thuỷ giận, liền cầm một cái bánh ngọt đến cho hắn: “Này, có ăn không?”

Phùng Ngộ Thuỷ không để ý tới hắn.

“Giận dỗi cái gì a?! Vốn dĩ là do ngươi không tốt!” Nhạc Tại Vân bất mãn lầm bầm: “Ai bảo ngươi sờ bậy!”

“Ta đâu biết không thể sờ chỗ đó!” Phùng Ngộ Thuỷ xấu hổ.

“Lúc ngươi còn nhỏ, phụ mẫu không dạy ngươi sao?” Nhạc Tại Vân hỏi.

Phùng Ngộ Thuỷ đảo mắt, lại càng dỗi hơn: “Ta cũng không biết phụ mẫu ta là ai.”

“Ách…” Nhạc Tại Vân ngây ngẩn, hiện tại mới nhớ ra trước đây dường như Phùng Ngộ Thuỷ đã từng kể với hắn, bọn Mộc Mộc cũng từng nhắc đến, thân thế của Phùng Ngộ Thuỷ rất đáng thương, cho nên lòng dạ mới thẳng tuột như vậy.

Thấy Phùng Ngộ Thuỷ gằm mặt gặm hết một cái bánh ngô vẫn ngồi một bên rầu rĩ không vui, Nhạc Tại Vân buông hộp điểm tâm trong tay xuống, kéo kéo góc áo hắn: “Này, ngươi còn giận a?”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thuỷ nhìn hắn một cái, nói: “Các ngươi ai cũng biết, chỉ ta không biết!”

“Cái loại chuyện này người thường đều là tự nhiên mà biết!” Nhạc Tại Vân nhăn mũi: “Ai ngờ ngươi ngu ngốc như thế a.”

“Đúng vậy, ta ngu ngốc, ngươi thông minh!” Phùng Ngộ Thuỷ nằm xuống, trùm chăn.

Nhạc Tại Vân chọc chọc hắn: “Này, ngươi đừng giận nữa.”

Phùng Ngộ Thủy vẫn không thèm để ý đến hắn.

“Thôi được, nếu thật sự ngươi muốn biết, ta nói cho ngươi biết là được.” Nhạc Tại Vân bất đắc dĩ.

“Thật sao?” Phùng Ngộ Thuỷ lập tức bật dậy, nghiêm túc nhìn hắn: “Nói được thì phải làm được a!”

“Biết rồi!” Nhạc Tại Vân bất đắc dĩ nói: “Loại chuyện này, đương nhiên thì phải nghe trưởng bối nói tương đối tốt hơn, ta nói thì bất tiện bất bao nhiêu a.”

Phùng Ngộ Thuỷ ngồi xuống cạnh hắn: “Có sao đâu chứ, nói đi.”

Nhạc Tại Vân do dự một chút, tiến sát qua, kề vào tai hắn thì thầm một hồi.

“Thật sao?” Phùng Ngộ Thuỷ giật mình hỏi: “Từ nơi này thật sự sẽ có thứ phun ra? Cái đó có thể làm ra hài tử?”

“Ai nha!” Mặt Nhạc Tại Vân đỏ bừng: “Ngươi hỏi chi tiết vậy làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Là tại ngươi không nói rõ ràng!” Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Ngươi nói rõ ràng một chút!”

“Không muốn nói nữa, xấu hổ lắm, loại chuyện này rất háo sắc!” Nhạc Tại Vân nhỏ giọng lầm bầm.

“Có gì háo sắc?” Phùng Ngộ Thuỷ truy vấn: “Ngươi nói cho ta biết!”

Nhạc Tại Vân đành phải tiến đến, lại thì thầm bên tai hắn một hồi, Phùng Ngộ Thuỷ chớp chớp, nghiêng đầu suy nghĩ lâu thật lâu, nói: “Ân, ta cũng chưa hiểu rõ hoàn toàn, hay là chúng ta thử xem đi!”

“Cái gì?!” Nhạc Tại Vân hoảng hồn, mắng to: “Ngươi chán sống rồi, hạ lưu, nam nhân với nam nhân thì làm thế nào?”

“Vậy Mộc đại ca và Tần đại ca thì sao? Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh thì sao?” Phùng Ngộ Thuỷ truy vấn.

“Ách…” Nhạc Tại Vân nghẹn lời, hắn bị một ngốc tử hỏi cho nghẹn rồi, cuối cùng, sau khi phân vân hồi lâu, mới nghẹn ra được một câu: “Người thích nhau mới có thể cùng làm!”

“Ngươi không thích ta sao?” Phùng Ngộ Thuỷ nghiêng đầu: “Ta rất thích ngươi nha.”

“Không phải là kiểu thích này, phải là thích nhất mới được!” Nhạc Tại Vân trừng.

Phùng Ngộ Thuỷ chớp chớp, nhìn Nhạc Tại Vân một lúc lâu, mới nói: “Thế gian nhiều người như vậy ta thích ngươi nhất a, ta còn tưởng rằng ngươi cũng thích ta nhất…”

…

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thuỷ nói xong, hai người đều im lặng, bầu không khí có chút ngượng ngạo.

“Quên đi, ngủ đi.” Phùng Ngộ Thuỷ nằm xuống đắp chăn, ngủ.

Nhạc Tại Vân thì lại không ngủ được nữa, dường như Phùng Ngộ Thuỷ giận rồi, nhưng mà nói tới nói lui cũng đâu thể trách mình, loại chuyền đó làm sao có thể nói thẳng như vậy. Xoay người một cái lại nghĩ tiếp, tuy là Phùng Ngộ Thuỷ hơi ngây ngốc một chút, thế nhưng dường như hắn thích mình nhất thật nha, mình như thế, không biết có làm hắn tổn thương không?

Nhạc Tại Vân cũng nằm xuống, hai tiểu ngốc tử bình thường chỉ cần vừa nằm xuống là ngủ hôm nay lại đang suy nghĩ. Nhạc Tại Vân nghĩ, Thủy Thủy thích mình nhất thật sao? Có chút vui vẻ. Phùng Ngộ Thuỷ nghĩ, Nhạc Tại Vân không thích mình nhất sao! Có một chút mất mát.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người thức dậy tiếp tục lên đường, tuy rằng bình thường Phùng Ngộ Thuỷ cũng không nói nhiều, nhưng vẫn sẽ luôn cãi cọ mấy câu với Nhạc Tại Vân, ngày hôm nay lại rất lạnh nhạt, lúc lên đường, cũng không nói lời nào…

Nhạc Tại Vân vốn đã rất để ý, thấy Phùng Ngộ Thuỷ không thèm nhìn đến mình, lại càng thêm xấu hổ, suốt đường đi hắn liên tục bắt chuyện với Phùng Ngộ Thuỷ, thế nhưng Phùng Ngộ Thuỷ vẫn không nóng không lạnh như thế.

Cứ như vậy tiếp tục giằng co vài ngày, hôm đó, bọn họ lại đến một khách điếm, Phùng Ngộ Thuỷ ăn xong, ngồi yên cạnh cửa sổ ngắm sao. Nhạc Tại Vân mấy ngày này cũng rất bực bội, mình không làm sai cái gì, ngốc tử đó dựa vào cái gì mà giận mình…

Ngồi xuống bên giường, Nhạc Tại Vân nói: “Ngốc tử chết tiệt! Ngươi đến đây cho ta!”

https://thuviensach.vn

Phùng Ngộ Thuỷ bị hắn làm sợ, đứng lên, đi tới ngồi xuống cạnh hắn, nhìn hắn: “Ngươi mới là ngốc tử!”

“Có ngốc mấy cũng không ngốc bằng ngươi!” Nhạc Tại Vân trừng mắt, nói: “Sao ngươi lại giận ta, ta chưa nói không thích ngươi, thế gian nhiều người như vậy ta cũng thích ngươi nhất!”

“Thật sao?” Tâm trạng của Phùng Ngộ Thuỷ lại vui vẻ hơn được một chút, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Vậy sao ngươi không chịu thử với ta?”

“Loại chuyện này, phải là người yêu nhau thành thân rồi mới thử được!”

Phùng Ngộ Thuỷ nhún vai, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta cũng muốn thành thân với ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?” Nhạc Tại Vân nghe không được rõ lắm.

Phùng Ngộ Thuỷ nhìn hắn một cái, nheo mắt, nghĩ nghĩ, liền nói: “Vậy ngươi dạy ta có được không?”

“Dạy ngươi?” Nhạc Tại Vân hoảng hồn, gãi đầu: “Chuyện này làm sao dạy được a?”

“Ngươi nghĩ a!” Phùng Ngộ Thuỷ khoanh chân ngồi trên giường, hơi tủi thân nói: “Lỡ như sau này ta thành thân với người ta, nhưng mà vẫn không biết… Vậy biết phải làm sao a?”

“A…” Nhạc Tại Vân hít sâu một hơi, nghĩ nhĩ, đây đúng là một vấn đề cực kì nghiêm trọng, nếu Phùng Ngộ Thuỷ thật sự không biết… Vậy đến đêm động phòng không phải sẽ rất mất mặt sao!

“Vậy, vậy phải làm sao?” Nhạc Tại Vân hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi làm mẫu cho ta xem thử!” Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Thế này đi, coi như chúng ta đã thành thân rồi, ta là tân lang, ngươi là tân nương! Đêm nay động phòng hoa chúc.”

“Sao ta lại là tân nương?” Nhạc Tại Vân không phục, Phùng Ngộ Thuỷ lắc đầu: “Ta là muốn học xem làm tân lang thế nào, đâu phải muốn học làm tân nương!”

“Nhưng ta cũng chưa từng động phòng a!” Nhạc Tại Vân bất mãn, do dự một lát: “Chỉ biết một chút… Mà cũng đều là nghe người ta nói.”

“Chúng ta cứ dựa theo một chút đó mà làm thôi!” Phùng Ngộ Thuỷ nói xong thì thả màn giường xuống, nói với Nhạc Tại Vân: “Nằm xuống đi!”

Nhạc Tại Vân nhìn hắn một cái, nhưng vẫn bất đắc dĩ nằm xuống, trong lòng Phùng Ngộ Thuỷ vui vẻ, áp tới lột y phục hắn.

“Này!” Nhạc Tại Vân đạp rớt tay hắn, trừng: “Hầu tử nhà ngươi vội cái gì? Loại chuyện này phải từ từ mà đến, đừng dọa tân nương tử!”

“Phải từ từ sao?” Phùng Ngộ Thuỷ hỏi, nghĩ đến hình vẽ trong quyển sách, liền hỏi Nhạc Tại Vân: “Có phải là phải hôn hôn trước không?”

Nhạc Tại Vân gật đầu, đỏ mặt: “Ân, có lẽ… Ư.” Chưa nói xong, đã bị Phùng Ngộ Thuỷ nhào đến đè lại, hôn.

Phùng Ngộ Thuỷ gần đây ngày nào cũng chăm chỉ học quyển Chí tôn bí tịch kia, đặc biệt chú ý đến ghi chú của Tư Đồ, cho nên chậm rãi nhấn sâu nụ hôn, khiến cho Nhạc Tại Vân dần trở nên bất lực, mặt càng lúc càng đỏ. Đến lúc hôn xong, cả hai người đều thở dốc, Phùng Ngộ Thuỷ hỏi: “Sau đó thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Ân…” Hiện tại đầu óc Nhạc Tại Vân liên tục kêu ong ong, nói: “Không biết!”

“Có phải là hôn chỗ khác không?” Đột nhiên Phùng Ngộ Thuỷ hỏi.

“Chỗ khác?” Nhạc Tại Vân không hiểu, thầm nghĩ hắn là có thể, chưa nghe nói có thể hôn những chỗ khác. Đang ngây ngẩn, đột nhiên giật mình kêu “Ai nha” một tiếng, cúi đầu nhìn, liền thấy Phùng Ngộ Thuỷ đang hôn lên cổ hắn,

Cổ Nhạc Tại Vân rất nhạy cảm, vội vàng đẩy Phùng Ngộ Thuỷ: “Ngươi chờ một chút, đừng hôn cổ, khó chịu chết!”

“Cổ khó chịu sao?” Phùng Ngộ Thuỷ hôn xuống xương vai, hôn hôn một lúc thành nghiện, lại liếm liếm, Nhạc Tại Vân bắt đầu không chịu nổi nữa, cảm giác toàn thân khó chịu, thế nhưng Phùng Ngộ Thuỷ vẫn chăm chú hôn, không ngừng hôn cổ hắn, hai tay còn ôm Nhạc Tại Vân sờ tới sờ lui, cuối cùng cắn lên tai hắn, liếm liếm rồi lại hôn hôn, chọc cho Nhạc Tại Vân hừ hừ liên tục.

Phùng Ngộ Thuỷ tháo đai lưng Nhạc Tại Vân xuống, Nhạc Tại Vân hoảng hốt, Phùng Ngộ Thuỷ lại hôn lên môi hắn, đến lúc hắn tỉnh táo lại, y phục đã mở rộng rồi.

Nhạc Tại Vân xấu hổ không chịu được, đỏ mặt nói: “Ngươi… Sao lại vậy!”

Hiện tại Phùng Ngộ Thuỷ không rảnh để đôi co với hắn, trong óc tràn ngập hình ảnh trong quyển Chí tôn bí tịch, bước tiếp theo hắn là…

Nghĩ đến, Phùng Ngộ Thuỷ cúi đầu, ngậm lấy điểm nhỏ nổi lên trên ngực Nhạc Tại Vân, tay thì lưu luyến trên thắt lưng hắn.

https://thuviensach.vn

“Ai…” Nhạc Tại Vân kinh hãi, thân thể như có chút hưng phấn không kiềm chế được bắt đầu hưng phấn, đánh Phùng Ngộ Thuỷ mắng to: “Ngươi chờ một chút!”

Phùng Ngộ Thuỷ lại cắn nhẹ lên nơi nổi lên vài cái, sau đó lại tiếp tục hôn xuống, cuối cùng hôn đến rốn Nhạc Tại Vân, làm hắn hoảng hốt muốn ngồi dậy, nhưng bị Phùng Ngộ Thuỷ đè lại.

“Ngươi… Ngươi đừng quá đáng!” Nhạc Tại Vân tức giận, Phùng Ngộ Thuỷ tự cởi áo ngoài, nói với hắn: “Ngươi không chịu dạy ta, ngươi không có nghĩa khí!”

“Ta…” Nhạc Tại Vân vừa tức vừa sốt ruột, thầm mắng sao mình lại vô dụng như vậy a, vậy mà lại để một tên ngốc tử giành chủ động, càng nghĩ càng không phục, liền xoay người ấn Phùng Ngộ Thuỷ xuống bên dưới, nói: “Vì cái gì mà chỉ một mình ngươi đến, ta cũng muốn!” Dứt lời, mô phỏng đúng theo những gì Phùng Ngộ Thuỷ làm khi nãy hôn lại.

Khi Nhạc Tại Vân hôn vẫn có chút xấu hổ, hơn nữa hắn cũng không như Phùng Ngộ Thuỷ, mấy ngày này liên tục xem sách rồi suy nghĩ, nói thật ra, mấy ngày nay tối ngủ nằm mơ, Phùng Ngộ Thuỷ đã mơ đi mơ lại cảnh trong sách không biết bao nhiêu lần, tuy rằng chưa lần nào hoàn thành…

Nhạc Tại Vân vừa làm vừa nghĩ, Phùng Ngộ Thuỷ đã nắm được cơ hội, nhẹ nhàng, lột hết y phục còn lại của Nhạc Tại Vân…

https://thuviensach.vn

HẢO MỘC VỌNG THIÊN

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phiên Ngoại 21

Nhạc Tại Vân nằm úp trên người Phùng Ngộ Thuỷ, đang suy nghĩ xem bước tiếp theo là gì, Phùng Ngộ Thuỷ đã đưa tay, nhẹ nhàng đặt lên chân Nhạc Tại Vân, chậm rãi sờ xuống, trong đầu toàn là hình ảnh trong sách, cảm giác toàn thân nóng bừng, miệng khô lưỡi nóng.

Nhạc Tại Vân vừa cảm thấy bàn tay to chai sạn của Phùng Ngộ Thuỷ đặt lên phần da nhạy cảm trong chân mình, lập tức luống cuống, bò qua một bên, nói: “Ta không muốn làm.”

“Tại sao?” Phùng Ngộ Thuỷ đuổi theo: “Ta còn chưa học xong mà.”

Nhạc Tại Vân nổi giận, hung hăng trừng hắn: “Ngươi… Ngươi tìm người khác học đi!”

“Ta không muốn!” Phùng Ngộ Thuỷ ôm chặt Nhạc Tại Vân: “Ta chỉ muốn học với ngươi!”

“A…” Nhạc Tại Vân hoảng hốt, Phùng Ngộ Thuỷ chụp được nơi nào đó của hắn, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp, tay kìa còn hư hỏng sờ tới sờ lui.

“Ngươi học cái này từ chỗ nào!” Nhạc Tại Vân mắng to, nhưng mà cảm thấy rất sảng khoái, Phùng Ngộ Thuỷ lại áp đến bắt đầu hôn hắn, Nhạc Tại Vân nghĩ nghĩ một chút thấy không phục, lại đưa tay qua, cũng chụp lấy chỗ nào đó của Phùng Ngộ Thuỷ.

“Ân…” Phùng Ngộ Thuỷ dễ chịu thở ra một hơi, ôm Nhạc Tại Vân nói thầm: “Vân Vân, dễ chịu.”

https://thuviensach.vn

Nhạc Tại Vân cũng hăng hái lên, hai người ôm nhau xoa qua xoa lại, cuối cùng đồng thời ôm chặt lấy đối phương, đặt đến đỉnh điểm.

Hai người tựa trên gói thở dốc, Phùng Ngộ Thuỷ rút tay lại, nhìn dịch thể trắng đục trên tay, hỏi Nhạc Tại Vân: “Vân Vân, là cái này?”

Mặt Nhạc Tại Vân đỏ bừng, gật đầu nói: “Nếu ngươi dám nói với ai, ta sẽ làm thịt ngươi!” Nói xong thì định ngủ, lại nghe Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Vân Vân, hình như vẫn chưa xong đâu?”

“A?” Nhạc Tại Vân khó hiểu nhìn hắn: “Còn gì nữa? Đã bắn ra rồi.”

“Có ra không phải là nên có vào sao?” Phùng Ngộ Thuỷ nghiêm túc hỏi: “Ta nhớ kĩ dường như vẫn còn cái gì khác nữa!”

“Nhớ kĩ?” Nhạc Tại Vân mắng to: “Ngươi lại xem quyển sách kia nữa rồi sao? Cái thứ đó căn bản là dâm thư, không được xem, sẽ học hư!”

“Vậy… Vậy trong sách, đều là dạy những chuyện này sao?” Phùng Ngộ Thuỷ giật mình.

“Đúng vậy!” Nhạc Tại Vân bất mãn lầm bầm: “Đều tại Mộc đại ca, không biết là cầm nhầm sách hay cố ý nữa.”

“Vậy nói cách khác, trong sách, toàn là nói về chuyện khiến người ta vui sướng thế này sao?” Hai mắt Phùng Ngộ Thuỷ sáng lập lòe.

“Ngươi… Ngươi nói bậy cái gì vậy!” Nhạc Tại Vân đánh: “Không được nói mấy thứ bậy bạ, ngủ sớm đi!”

“Vân Vân… Trong sách nói, tiến vào đây sẽ rất sảng khoái.” Vừa nói, Phùng Ngộ Thuỷ vừa vươn tay, xoa nhẹ lên mông Nhạc Tại Vân, ngón tay dính dịch thể trượt vào giữa, nhấn lên điểm mềm mại… Nương th dịch thể trơn, cắm vào trong.

https://thuviensach.vn

“Ai nha!” Nhạc Tại Vân kinh hãi: “Ngươi đang sờ đâu? Ân…”

“Thật sự sảng khoái sao?” Phùng Ngộ Thuỷ ôm lấy Nhạc Tại Vân từ phía sau, cắn lên tai hắn, vừa đưa thêm một ngón tay khác vào vừa nói: Trong sách nói, phải dùng hai ngón tay chậm rãi xoay tròn, sau đó tìm một điểm… Ấn vào nơi đó, ngươi sẽ rất sảng khái rất sảng khoái!”

“Ngươi… Lấy ra rồi nói, khó chịu muốn chết!” Nhạc Tại Vân mắng to: “A!”

Sự cố gắng và khả năng lĩnh hội kinh người, cùng tính cách ruột ngựa lại luôn tìm tòi đến tận cùng của Phùng Ngộ Thuỷ… Cuối cùng đã mang đến thành công… Hắn đã tìm được một điểm mềm mại đặc biệt trong những nếp uốn, nhẹ nhàng đè xuống, khiến cho Nhạc Tại Vân thở dốc liên tục.

“Vân Vân, sảng khoái không?” Phùng Ngộ Thuỷ hài lòng hỏi: “Có muốn mạnh thêm một chút không?”

“Ư… Chờ một chút…” Nhạc Tại Vân một tay nắm lấy cánh tay hắn, cúi đầu nói: “Ta cũng muốn làm!”

Phùng Ngộ Thuỷ cười tủm tỉm nói: “Cái này hơi khó… Hay cứ để ta thử trước, sau đó ngươi thử, có được không? Nghe nói là phải lấy cái này bỏ vào đây…” Vừa nói, vừa dùng phân thân đã đứng thẳng từ lâu chọc chọc và huyệt khẩu của Nhạc Tại Vân đã bị ngón tay hắn mở rộng.

“A?” Nhạc Tại Vân lo lắng: “Ngươi, chờ một chút… A!” Còn chưa dứt lời, Phùng Ngộ Thuỷ đã chìm quá sâu vào bể dục đè hắn lại, xoay người tựa theo lực rơi, cả phân thân vọt thẳng vào trong huyệt khẩu của Nhạc Tại Vân… Hung hăng đâm mạnh vào điểm khiến Nhạc Tại Vân mất khống chế kia…

https://thuviensach.vn

“A…” Hai tay Nhạc Tại Vân túm chặt chăn, nhịn không được kêu ra tiếng.

Phùng Ngộ Thuỷ cũng chỉ là một tiểu tử làm bậy theo bản năng, vừa nghe thấy tiếng Nhạc Tại Vân lại càng cảm thấy hưng phấn, cảm giác bên trong Nhạc Tại Vân ấm áp mềm mại bao lấy mình, hắn thoải mái thở dài một cái, hít sâu một hơi, nói: “Vân Vân, trong sách nói, phải động…”

“Cút con mẹ ngươi cái quyển sách ấy đi!” Nhạc Tại Vân mắng ầm lên: “Ngươi chờ cho ta, một lát nữa lão tử sẽ trả lại! Lão tử… A, đừng nhúc nhích nữa.”

Nhạc Tại Vân càng mắng, Phùng Ngộ Thuỷ làm càng hăng, dù sao hắn cũng còn trẻ, mỗi lần vào đều đâm đến chỗ trí mạng, thật sự là muốn lấy mạng Nhạc Tại Vân rồi.”

“A… Ngươi hỗn đản, con mẹ nó nhẹ một chút không được sao!” Nhạc Tại Vân vừa đau vừa sảng, nhưng vẫn không cam lòng, đấm gối mắng to.

Phùng Ngộ Thuỷ làm sao khống chế nổi chứ, lớn như vậy rồi đây vẫn là lần đầu tiên của hắn, cảm thấy quá dễ chịu, liền ôm lấy vai Nhạc Tại Vân bắt đầu ra sức cày cấy.

Hai người lăn lộn trên giường hết một trận, rốt cuộc Phùng Ngộ Thuỷ cũng hạnh phúc thở dài một cái, để lại thứ nóng nổi kia tại nơi sâu trong thân thể Nhạc Tại Vân.

“Biến thái chết tiệt!” Nhạc Tại Vân nằm sấp trên giường thở dốc, hiện tại hắn không còn bao nhiêu sức lực, nếu không thì đã phản công, vừa nói, vừa chỉ vào mặt Phùng Ngộ Thuỷ nói: “Mụ nội nó ngươi chờ, chờ lão tử nghỉ xong rồi, lão tử sẽ lên trên!”

Phùng Ngộ Thuỷ nằm trên người hắn nghỉ ngơi một lúc, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Nhạc Tại Vân, lật hắn lại, giơ một chân Nhạc Tại Vân lên

https://thuviensach.vn

gác trên vai mình, nói: “Vân Vân, vẫn còn rất nhiều tư thế, trong sách viết rất nhiều về cảm giác của từng tư thế!”

“A!” Nhạc Tại Vân kinh hãi: “Tên điên, ngươi sẽ không lại… A, chờ một chút!”

Phùng Ngộ Thuỷ tuổi trẻ khỏe mạnh khí huyết bừng bừng, một lần đương nhiên không đủ giải quyết vấn đề, hơn nữa hiện tại hắn đã được nếm thử món ngon, chưa từng trải qua loại vui vẻ thế này, đương nhiên là phải hung hăng làm mấy lần liền, cho đến lần thứ tư, mới có chút mệt mỏi, liền ôm lấy Nhạc Tại Vân đã bắt đầu ngủ say, nằm xuống ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, người đánh xe đến gõ cửa, hỏi: “Nhạc thiếu gia, Phùng thiếu gia, có đi không?”

Nhạc tại Vân ngồi dậy, thấy Phùng Ngộ Thủy làm mệt còn đang ngủ, liền nói: “Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai lại đi, đi lấy chút thức ăn đến đây!”

Không lâu sau, người đánh xe đã cầm một hộp điểm tâm lớn quay lại, Nhạc Tại Vân nhận lấy, thấy Phùng Ngộ Thủy mơ màng có vẻ sắp tỉnh, liền nói với hắn: “Hôm nay không đi nữa, trời mưa, ngày mai đi tiếp.”

“Ân… Vừa hay, buồn ngủ…” Vì đêm qua làm đến hơn nửa đêm, sau đó lại hưng phấn đến tận sáng, cho nên hiện tại Thủy Thủy rất buồn ngủ.

Nhạc Tại Vân cầm một khối điểm tâm lên cắn vài cái, thở hổn hển tức giận nhìn Phùng Ngộ Thuỷ đang nằm úp trên giường, nghiến răng: “Ngươi chờ, chờ ta ăn no rồi, ta thu thập ngươi!” Nghĩ xong lại thở phì phì ngồi xuống ghế.

“Đau…” Đau đến nhảy dựng, đáng ghét, ngốc tử chết tiệt, Nhạc Tại Vân tức giận cắn răng, mông đau eo lại mỏi!

https://thuviensach.vn

Vừa gặm bánh ngô, Nhạc Tại Vân vừa lật bản Chí tôn bí tịch Phùng Ngộ Thuỷ vẫn xem, xem xong rồi, bụng cũng no rồi, bò lên sàng buông màn giường, nhẹ nhàng lột tấm chăn trên người Phùng Ngộ Thuỷ ra, sau đó, đè lên, hôn cổ hắn.

"Ân…" Phùng Ngộ Thuỷ hừ hừ, trở mình một cái.

Nhạc Tại Vân xốc cả chiếc chăn lên, quả nhiên tên không biết xấu hổ Phùng Ngộ Thuỷ không mặc y phục, hắn nghĩ nghĩ một chút, hôm qua lúc Phùng Ngộ Thuỷ đưa ngón tay vào, dùng cái thứ trắng trắng trơn trơn không biết xấu hổ kia làm trơn tề, mà trên tay mình thì không có gì cả a… Ân, nghĩ một lát, Nhạc Tại Vân cầm lấy chén lòng đỏ trứng trong hộp điểm tâm, vớt ra một ít, cười xấu xa: "Ngốc tử chết tiệt, dễ dàng cho ngươi quá rồi!"

Vừa nói, vừa nhẹ nhàng đưa tay tách mông Phùng Ngộ Thuỷ ra, bôi lòng đỏ trứng lên, sau đó đưa một ngón tay, nhẹ nhàng nhấn vào…

"Ân…" Phùng Ngộ Thuỷ hiển nhiên là rất buồn ngủ, nhưng vẫn cảm giác được có chút không ổn, lại hừ hừ, vẫn không tỉnh.

Nhạc Tại Vân tiếp tục kiên trì, đưa vào ngón tay thứ hai, sau đó là ngón thứ ba…

"Ân…" Phùng Ngộ Thuỷ rên rỉ theo bản năng, mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng quay lại, không hiểu hỏi: "Vân Vân… Làm gì vậy?"

"Làm cái gì?" Nhạc Tại Vân dùng phân thân đã hăng hái bừng bừng của mình đặt trên huyệt khẩu của hắn, tàn bạo nói: "Ta có thù báo thù, không bao giờ oán trách, ngốc tử thối tha Phùng Ngộ Thuỷ, cho ngươi biết lợi hại của ta!" Nói xong, hung hăng ra sức.

"A…" Phùng Ngộ Thuỷ giật mình tỉnh cả ngủ, Nhạc Tại Vân cũng xem sách rồi, hơn nữa lại tiếp thu rất cặn kẽ tinh túy trong đó, thật ra đa số

https://thuviensach.vn

là đại ân từ các ghi chú của Tư Đồ, toàn viết điểm quan trọng hơn nữa lại rất thực dụng.

"Ân… Vân Vân." Phùng Ngộ Thuỷ cũng cảm thấy rất kích thích.

Nhạc Tại Vân cũng cảm thấy rất sảng khoái, còn hơn là khi ở phía dưới, liền ôm lấy vai Phùng Ngộ Thuỷ, hung hăng làm.

"Ân… Chỗ đó rất tốt!" Tiểu ngốc tử Phùng Ngộ Thuỷ hoàn toàn trầm mê trong hoan lạc, Nhạc Tại Vân thấy hắn chẳng hề xấu hổ, mình nếu còn ngượng ngùng vậy chẳng lẽ so ra không bằng hắn sao, liền nói: "Được, dù sao thì tự ngươi cũng không thấy xấu hổ, ta đây cũng không cần xấu hổ nữa, mọi người đều không biết xấu hổ!" Nói xong, ôm lấy Phùng Ngộ Thuỷ hôn mạnh lên sau cổ và trên lưng hắn, động tác dưới thân lại tăng nhanh, dằn vặt cho Phùng Ngộ Thuỷ rền rỉ liên tục.

Nhạc Tại Vân rất hiếu thắng, đêm qua Phùng Ngộ Thuỷ làm tổng cộng bốn lần, hắn cũng phải làm bốn lần, hơn nữa thời gian tuyệt đối không thể ngắn hơn.

Nghĩ xong, Nhạc Tại Vân tập trung tinh thần… Tiếp tục chăm chỉ cày cấy!

Cho đến trưa, trận chiến buổi sáng của Nhạc Tại Vân cuối cùng cũng kết thúc, hai người đều mệt rã rời nằm xuống ngủ tiếp, đến đêm mới thức dậy xuống lầu dùng cơm, ăn uống no đủ tinh thần sảng khoái quay về phòng. Dù sao cũng là hai thanh niên, vừa biết chuyện, đương nhiên là phóng túng, lại say mê quấn vào nhau, lăn qua lăn lại.

Đến hơn nửa đêm, hai người thỏa mãn tựa đầu vào nhau, đột nhiên Phùng Ngộ Thuỷ nói: "Vân Vân, hay là, hai ta thành một đôi đi?"

Nhạc Tại Vân xoay mặt nhìn hắn, hỏi: "Ý ngươi là, giống như Mộc đại ca và Tần đại ca, Tư Đồ bang chủ và Hoàng tiểu tiên sinh? Làm tình

https://thuviensach.vn

nhân?”

“Ân.” Phùng Ngộ Thuỷ nghiêm túc nói: “Ta nhìn tới nhìn lui, vẫn thích ngươi nhất, sau này chúng ta là tình nhân, lúc làm còn sảng khoái như vậy.”

“Ân…” Nhạc Tại Vân suy xét một lúc, gật đầu: “Ân, quyết định như vậy, hai ta làm một đôi!”

“Ngươi phải giữ lời a!” Phùng Ngộ Thuỷ tiến tới hôn hắn.

“Cái đó đương nhiên, ngươi cũng phải giữ lời!” Nhạc Tại Vân cũng hôn lại.

Vì vậy, hai ngốc tử trở thành một cặp.

Lần này thì nguy rồi, hai người này cũng giống như ấu thú, vốn tuổi trẻ, tâm ý tương thông lại thường xuyên nằm chung một chỗ, đương nhiên là làm suốt đường đi. Người đánh xe thường xuyên cảm giác được thùng xe phía sau rung lắc, buồn bực nghĩ, hai huynh đệ này nhìn qua có vẻ rất hợp nhau, vậy mà sao lại luôn cãi nhau? Hắn không biết hiện tại bọn họ đã thăng cấp từ cãi nhau lên đại chiến ba trăm hiệp rồi, ngươi một lần ta một lần!

Vất vả đến được Hắc Vân Bảo, Tư Đồ và Tiểu Hoàng đang chuẩn bị ra ngoài du ngoạn, vừa nghe nói có thư quan trọng, hai người lo lắng, còn nghĩ là có chuyện lớn gì. Vừa mở ra xe, thiếu chút nữa Tư Đồ cười phá lên, cất thư đi, bảo các huynh đệ Hắc Vân Bảo đi chuẩn bị. Không bao lâu, đã chuẩn bị được hai xe ngựa, một xe đầy vàng bạc, một xe đầy thức ăn, chất đồ xong, phái người đánh xe, theo Nhạc Tại Vân và Phùng Ngộ Thuỷ quay về.

Tiểu Hoàng hỏi Tư Đồ: “Mộc Mộc viết gì trong thư vậy?”

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đưa thư cho Tiểu Hoàng, liền thấy bên trên viết: Thủy Thủy nhà chúng ta muốn thú Vân Vân nhà chúng ta, Tư Đồ, sính lễ phải có một xe vàng bạc, một xe thức ăn!

Tiểu Hoàng cũng dở khóc dở cười, Tư Đồ ôm hắn lên xe ngựa, nói: "Không phải nói muốn đi thăm nhạc phụ đại nhân sao, nhân tiện dời lại vài ngày đi, chúng ta đến Tu La Bảo uống rượu mừng trước."

…

Nửa tháng sau, Vân Vân và Thủy Thủy quay về Tu La Bảo, Tu La Bảo đã giăng sẵn đèn kết sẵn hoa mở tiệc lớn, muốn làm tiệc vui cho hai người bọn họ.

Mộc Mộc thỏa mãn nhìn hai xe sính lễ cùng Vân Vân Thủy Thủy mà nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, gật đầu, nháy mắt với Tần Vọng Thiên bên cạnh một cái: "Lợi hại không?! Cái này gọi là liệu sự như thần, chỉ lời không lỗ!"

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82: Phiên Ngoại 1
Chương 83: Phiên Ngoại 2
Chương 84: Phiên Ngoại 3
Chương 85: Phiên Ngoại 4
Chương 86: Phiên Ngoại 5
Chương 87: Phiên Ngoại 6
Chương 88: Phiên Ngoại 7
Chương 89: Phiên Ngoại 8
Chương 90: Phiên Ngoại 9
Chương 91: Phiên Ngoại 10
Chương 92: Phiên Ngoại 11

https://thuviensach.vn

Chương 93: Phiên Ngoại 12
Chương 94: Phiên Ngoại 13
Chương 95: Phiên Ngoại 14
Chương 96: Phiên Ngoại 15
Chương 97: Phiên Ngoại 16
Chương 98: Phiên Ngoại 17
Chương 99: Phiên Ngoại 18
Chương 100: Phiên Ngoại 19
Chương 101: Phiên Ngoại 20
Chương 102: Phiên Ngoại 21

https://thuviensach.vn